

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE BURNED DOWN THEIR CITIES,
NOW SHE NEEDS THEIR PROTECTION.

ATONEMENT OF THE SPINE CLEAVER

F. E. BRYCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Omurga Kırıcının Kefareti bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

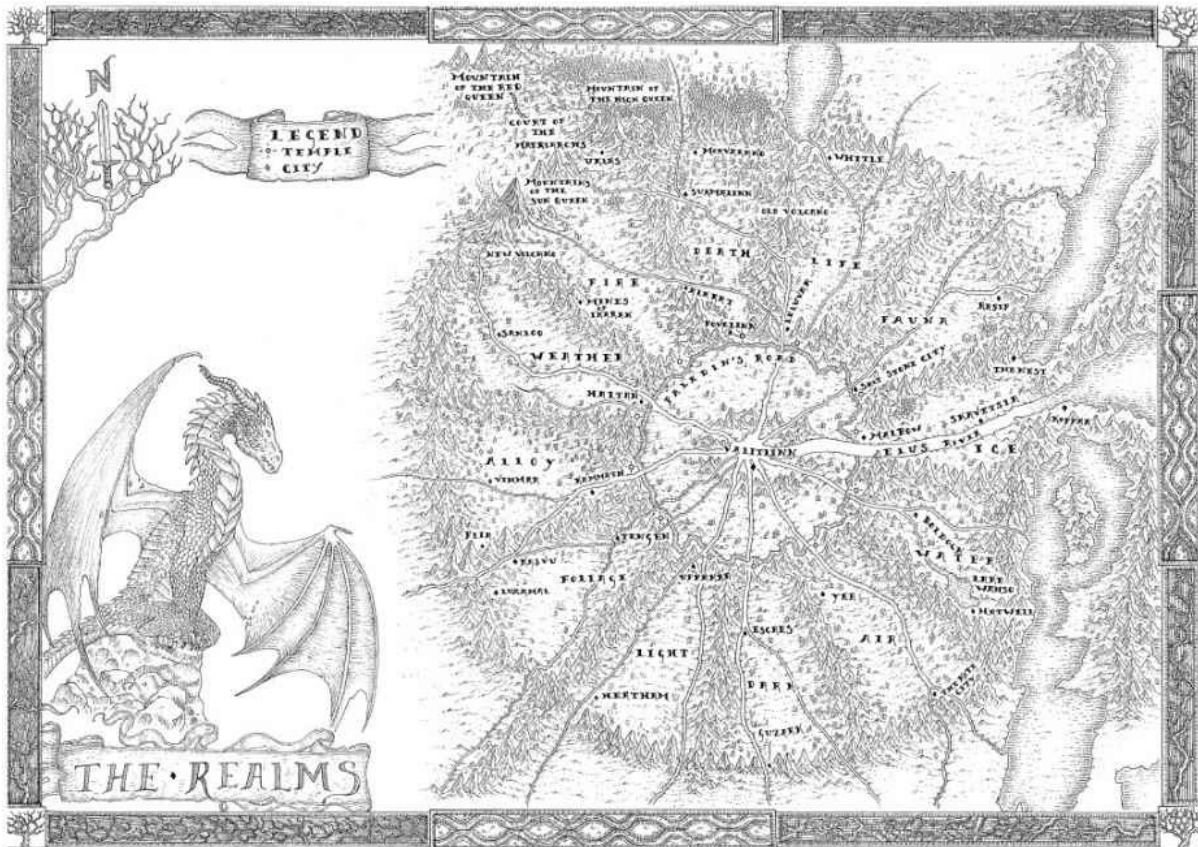
Telif hakkı © 2023 F. E. Bryce'a

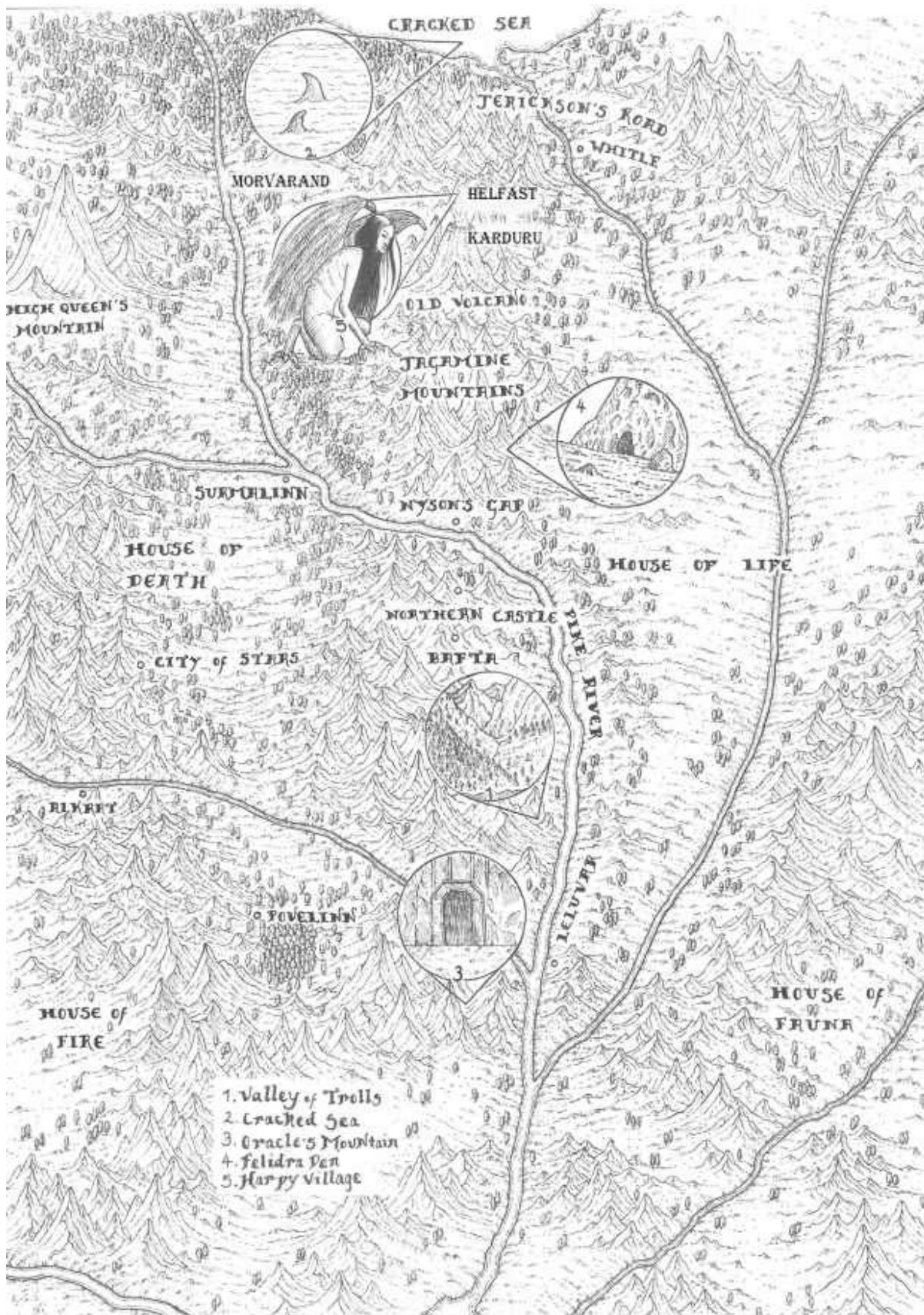
aittir. Tüm hakları saklıdır.

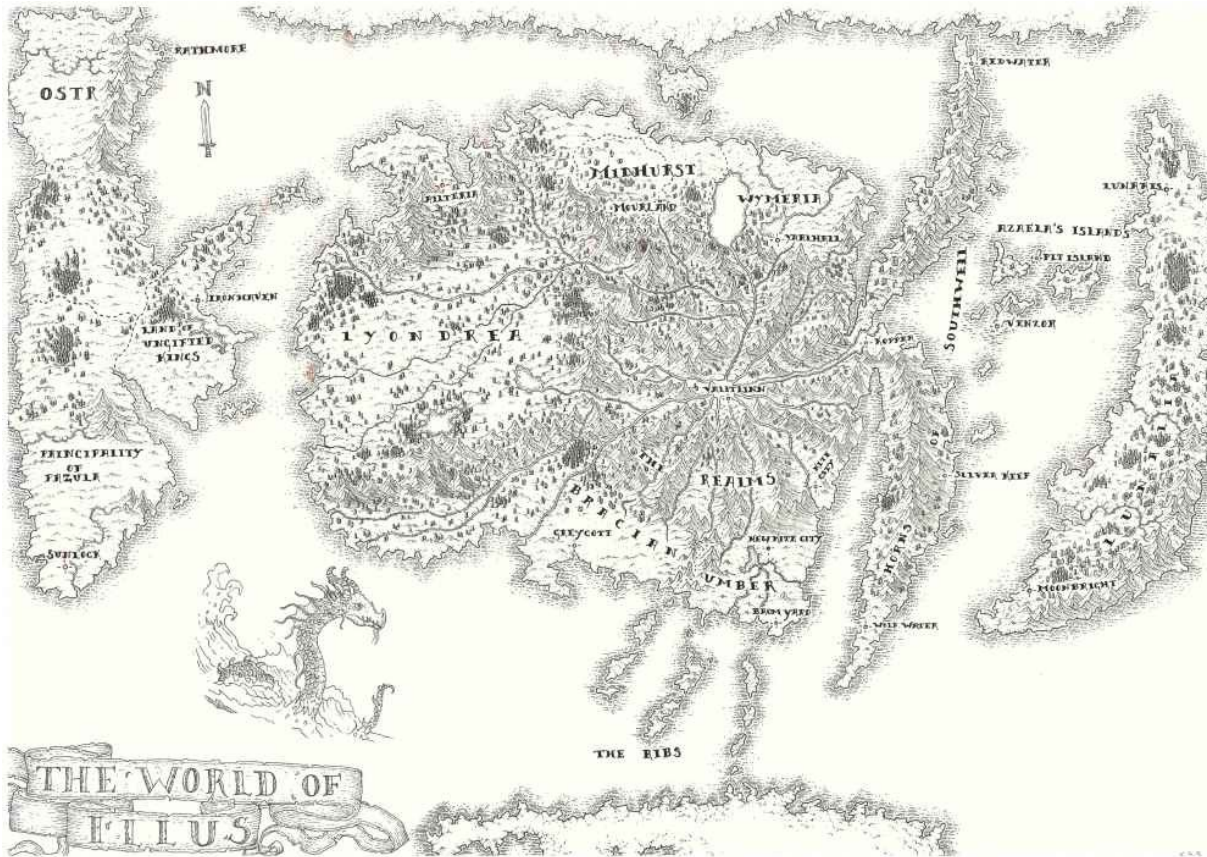
Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Ciltsiz ISBN: 979-8-9879188-0-7

Elektronik ISBN: 979-8-9879188-3-8

Anneme; bunu sensiz yapamazdım.

Sanırım yapabilirdim, ama 1000 yaşında olurdum. Bu yüzden beni bitirmeye zorladığın için teşekkür ederim. hala çift haneli rakamlarda. Seni seviyorum ve sana sonsuz minnettarım.

Yazarın Notu

Bu kitaba başlarken Illus'un queer normatif bir dünya olduğunu belirtmek önemlidir. Onlar sevmekte ve istedikleri kişi olmakta özgürler.

Toplumlarındaki güç ve sınıf yapılarının cinsiyet veya toplumsal cinsiyete değil, güç ve aileye dayandığını bilmek de önemlidir.

Yazarfebryce.com adresinde, hikaye boyunca ortaya çıkan dünya inşası sorularına yardımcı olmak için yazdırılabilir haritalar ve bir sözlük bulunmaktadır.

Ve son olarak, okuyuculara bir içerik uyarısı; Omurga Yarıcının Kefareti grafik şiddet tasvirleri, küfür, intihar düşüncelerinden bahsetme, keder, açık F / M seks sahneleri ve açık bir F / F seks sahnesi içerir.

Rorax

10,033 A.R.

PROLOGUE

“G Yukarıdaki ods.”

Rorax nefesini tutup terasa çıktı, korkuluklara tutunup daha iyi görebilmek için kendini serin taşa bastırırken gözleri hayretle açılmıştı. Kraliyet sarayının kütüphanesinden çıkan balkon, Surmalinn'i kuşbakışı görüyordu ve şehir kesinlikle nefes kesiciydi.

Durgun siyah gökyüzüne karşı, o ve askerlerinin şehrin etrafında yaktığı ateşler, geceye karşı turuncu renkte parlayan küçük ateş böcekleri gibi karanlığı aydınlatıyordu. Alevlerin ışığı Elus Nehri'nin yüzeyinden yansıyarak her şeyi yumuşak altın bir parıltıyla aydınlatıyordu.

Hayranlığının içinden belli belirsiz, altındaki Ölüm Evi sivillerinin çığlıklarını, yalvarışlarını ve hayatları ve çocuklarının hayatları için pazarlık yaptıklarını duyabiliyordu.

Evleri.

Onların okulları.

Onların işleri.

Bu gece her şey yanıp kül olacak ve birkaç saat içinde tüm varlıkları kül ve dumandan başka bir şeye dönüşmeyecekti.

Bu hatırlatma, kararsızlığın kalbini acıyla sızlatmasına neden oldu.

Rorax kana bulanmış elleriyle taş korkulukları daha sıkı kavrarken, şehir merkezinin ortasında yanan saat kulesi sıcak kömür yığınınâ dönüştü ve aşağıdaki çığlıklar şiddetlenirken gece gökyüzüne turuncu kıvılcımlar saçtı.

Kollarına sımsıkı sarılmış küçük bir çocuğı taşıyan bir kadının, adamlarının çoğunun hâlâ konuşlanmış olduğı şehir merkezinden uzaktaki bir ara sokaktan aşağıya doğru koşmasını izlerken göğsünde karanlık bir şey büyüdü.

Kurt buraya gelmekle hata etmişti.

Rorax'ın ordusu Ölüm Evi'nin savunmasını yirmi dakikadan kısa bir sürede aşmıştı ve duvarların ötesinde onları bekleyen tek ruh sıradan sivillerdi. Kurt'un Rorax'a burada sürüler halinde onları beklediğini söylediğı ordular, efsanevi canavarlar ve silahlar hiçbir yerde bulunmuyordu. Hiçbir şey yoktu. Buradaki insanların çoğunda bir tutam ölüm büyüğü bile yoktu. Burası sadece bir şehirdi.

Ölüm Evi buraya küçük bir ulusal savunma lejyonu bile yerleştirmemişti; buradaki tek askerler şehir muhafızlarının üyeleri idi.

Rorax dişlerini sıkarak düşüncelerini yavaşlatmaya çalıştı. Kendisine ait olmayan kan yüzünün kenarlarından süzölüp kol ve bacaklarından aşağı kayarken midesi bulandı. Ellerinin parmaklığı kavradığı yere baktı ve iki kıpkırmızı iz bırakacak kadar kanla ıslanmış olduklarını gördü.

Açık gri taşta el izleri vardı. Bu leke onun ruhunda da olabiliydi.

Rorax burada bir kasaptan başka bir şey değildi. Bunu durdurabilirdi. Askerlerine toplanıp gitmelerini emredebilir, kan dökmeği ve yakmayı durdurmalarını söyleyebilirdi. Bir saat içinde hepsi gitmiş olabiliydi.

Ancak bu düşünce aklına gelir gelmez, arka cebinde özenle katladığı not, derisinin içinden onu yakar gibi oldu. Kardeşinin onu serbest bırakması için yalvarışı.

Hayır, görevi durduramazdı.

Derisini kaplayan kan yapışkan ve berbat hissettirebilirdi ama Surmalinn'i yakıp kül etmek sonunda kardeşini kurtarabileceğı anlamına geliyorsa, bunu yapacaktı. Onun için bu şehirde yaşayan herkesi öldürebilirdi. Rorax hayatını Darras'a borçluydu ve yüz yılı aşkın bir süredir onu kurtarmak için başka bir fırsat bulamamıştı. İşte fırsat buydu.

Ama bu kadar çok masum insanın ölümünden sorumlu olduğunu öğrendikten sonra onu görmek ister miydi?

Kan Rorax'ın yüzünden ve saç tellerinden aşağı kaymaya devam etti ve hızlı küçük damlacıklar halinde ayaklarının dibine düştü. Kararsızlık midesinde çalkalanıp savaşırken, bu ses onu acele etmeye zorluyor gibiydi.

Neye karar verirse versin, geri dönüşü olmayacaktı. Ya annesini öldürecek ya da kraliçeyi öldürecekti.

Surmalinn'in güzel, yanan şehir manzarasına bir kez daha baktı ve kararlılığını pekiştirdi.

Tanrılara affedilmeleri için hızlıca dua ederek kılıcını kınından çıkardı ve bir kez daha saraya girdi.

Bölüm 1

Rorax

10,081 A.R.

"O i! Sen oradaki! Deliğini ödünç alabilir miyiz?"

Yanında yatan fena halde çirkinleşmiş bir adamın cesedi için mezar kazmakla meşgul olan kadın başını kaldırıp Volla ve Rorax'ın birkaç metre öteden kendisine baktığını görünce hoş olmayan bir ciyaklama sesi çıkardı.

Volla ağır ağır bir ağaca yaslandı ve bileğiyle alnındaki teri sildi. "Paylaşabiliriz bile, biz seçici değiliz ve onun da seçici olmadığı kesin." Volla başparmağını Rorax'ın omuzlarına dökülen bedene doğru salladı. Rorax burnundan ter damlarken zırhlı cesedin ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı.

Normalde Volla saklanmaları gereken cesetleri alevle yakıp küle çevirirdi ama en yakın Lyondrean kalesine sızıp neredeyse yerle bir ettikten sonra gücü tehlikeli bir şekilde tükenmek üzereydi.

Volla birkaç yavaş adım daha yaklaştı ve kadın gergin bir adım geri çekildi. Volla'nın soluk beyaz bir teni, şu anda sırtının ortasına kadar örülmüş uzun saçları ve köşeli bir yüzü vardı. Otururken o kadar da korkutucu değildi ama 1.80 boyuna ulaştığında ve kaslı vücudunu şişirdiğinde, en iri adamlar bile ona kadının şu anda ona attığı aynı temkinli bakışla bakıyordu. "Lütfen? *Gerçekten* minnettar oluruz," diye yalvardı Volla, diplomatik olmaya çalışarak, ancak onlar sadece eğer kadın kabul etmezse.

Kadının dudağı yarılmıştı ve yüzüne dağılmış morluklar vardı. Zaten solgun olan teni hızla başını sallarken beyazlaştı. "Evet, elbette. Kullanabilirsin."

Rorax homurdanarak teşekkür ettikten sonra boş mezara yaklaştı ve cesedi omuzlarının üzerinden kabaca diğerinin yanına bıraktı. Cesetler birbirinin aynısıydı, ölü adam ölü kadınla aynı kırmızı ve turuncu deri zırhı giymişti. Kalede konuşlanmış yetmiş beş askerden üçü pusudan kurtulup ormana kaçmıştı ve görünüşe göre içlerinden biri yanlış kadına sığınmıştı.

"Aynı zırhı giymiş başka askerlerin bu tarafa doğru koştuğunu gördünüz mü?" Rorax kadına sordu.

Başını salladı. "Köyümden iki kişi daha geçti, ama sadece bir tanesi zorla içeri girmeye çalıştı."

"Ona sığınma teklif etmek istemediniz mi?" Volla kaşlarını kaldırarak sordu.

Kadın dudaklarını büzerek askerlere baktı ve başını salladı. "Evde doyurmam gereken yeterince boğaz var."

Volla uzandı ve kadının elindeki küreği aldı. "Burada işimiz bitecek. Eğer küreği istiyorsan, daha sonra geri gel ve onu burada bırakalım."

Volla Torvik, düşmanlarının ve korkakların mezarlarını kazarken bile her zaman çok düşünceliydi. Rorax, buluşma noktasına hemen geri dönebilecekleri anlamına gelseydi cesedi seve seve bir yığın at pisliğinin üzerine koyardı ama Volla ölünün *düzgün* bir şekilde *gömülmesinde* ısrar etmişti. Rorax iki cesedi aynı mezara tıkıştırmanın pek de *uygun* olduğunu düşünmüyordu ama bunu tartışacak değildi. Neredeyse kırk altı yaz önce yeni Heilstorm birimi tarafından işe alındıktan sonra, Rorax neyin *onur* sayılacağı konusunda Volla ile tartışmamayı daha iyi öğrenmişti; tanım her gün değişiyor gibiydi.

"K-Kaldır onu." Kadın kekeledi ve yanaklarına biraz renk geldi. "Teşekkür ederim."

Kadın arkasını dönüp ormana doğru kaçarken Volla kazmaya başladı.

"Piyangoyu yeni kazandık, bu Tanrı'nın unuttuğu  lkede mezar kazmak sonsuza dek sürer." Volla homurdanarak çukurdan bir kürek dolusu toprak çıkardı.

"Kendimi şanslı hissediyorum." Rorax alnından damlayan teri elinin tersiyle sildi ve Volla'nın kazdığı kayalık toprağa baktı.

Volla bir kaşık toprak arasında kirli parmağını Rorax'a doğrulttu. "Her zaman şanslısın, Ror. Çoğu zaman inanılmaz derecede sinir bozucu oluyor ama bugün? Seni öpebilirim."

Rorax sırtıttı. "Belki benim şansımın bir kısmı sana da yansır ve on yıl sonra ilk kâğıt oyununu kazanabilirsin."

Volla bir kahkaha attı. "Beni umutlandırma. Sence bundan sonra doğruca eve gidebilecek miyiz?" Volla omurgasını dikleştirdi ve kirli elini platin sarısı uzun saç örgüsünün üzerinde gezdirerek sa tellerinde kir ve kan izleri bıraktı. "Bu bok çukuru ölkede olmaktan bıktım."

Dört kişilik Heilstorm birimi, Lyondrea sınırının birkaç mil batısındaki bir görev için Hava Evi'ne ödünç verilmişti. Bir aydan uzun bir süredir buradaydılar ve Lyondrea kraliçesinin Muhafız Kanunlarına göre yasadışı olan çukurların nasıl açılacağını araştırdığına dair söylentileri araştırıyorlardı. Henüz buna dair somut bir kanıt bulamamışlardı ve Rorax kraliçenin bu kadar saf olmaması için dua ediyordu. İlk iki ukur Savaşı, cehennemden fırlamış canavarları serbest bırakarak Illus'un nüfusunu neredeyse yok etmişti ve çukurları tekrar açmanın sonucu kraliçenin idamı olacaktı.

Rorax bir kez daha kardeşi Darras'ın güvende olması için tanrılara dua etti. Hapishanenin kraliçenin canavarlarına açıktan maruz kalmaktan muhtemelen daha güvenli olduğunu kendine hatırlatarak vicdanını rahatlatmaya çalışmıştı ama bu bir yalan gibi geliyordu.

"Sanırım öyle. Bu son yarım kalmış işle birlikte her an serbest bırakılabiliriz," diye düşündü Rorax ve elini uzatarak

Volla'dan küreği al.

Volla onu teslim etti ve Rorax binerken kendini delikten dışarı çekti, ellerini pantolonuna silmeden önce boş ormana baktı. "Bahse girerim Jia yüzünden gecikeceğiz."

Rorax küreğin yerdeki büyük bir kayayı gürültüyle kazıma sesini duyunca irkildi. "Belki de. Kral ve kraliçe son kararımızı vermeden önce onu tekrar test etmek için bir görevi daha bitirmemizi isteyebilir."

"Ondan hoşlandım." Volla deliğin karşı tarafındaki iki cesedin üzerine oturdu, uzun bacaklarını önüne uzattı ve ellerinin üzerine yaslandı. "Daha önce birlikte çalıştığımız budaladan çok daha iyi."

Rorax homurdanarak bir kürek toprak daha aldı.

Heilstorm ünitelerinde dört kişi vardı ve toplam dört üniteden Birinci Ünite onlardı.

En yeni eleman olan Jia Frostguard, eski ekip üyelerinden biri dikkatsiz davranmaya başladıktan ve sonunda kendini öldürttükten sonra ekibe katılmıştı. Volla, Jia'nın hem okçulukta hem de hırsızlıkta ne kadar usta olduğunu bildiği ve görünüşe göre dilini ne kadar iyi kullandığını yakından tanıdığı için onu aday göstermişti.

Yeni takımlarının farklı bir dinamiği vardı ama şu ana kadar iyi bir takımdı. Gerçekten iyi bir ekip. Jia'nın yeterli seviyeye gelene kadar öğrenmesi gereken çok şey vardı ama birimlerinin potansiyeli hem liderleri Sahana'yı hem de Buz Kralı ve Kraliçesi'ni heyecanlandırıyordu. Birimleri için mükemmel bir uyumdu.

"Eksik parça" dedi Volla, geri Jia'nın birkaç ay önceki kabul töreninden beri neredeyse her gece onu yatağına götürüyordu, bu yüzden görüşü tamamen taraflıydı.

"Pekâlâ, küreği bana ver," diye çıkıştı Volla. "şuradaki salyangozlarla aynı hızda hareket ediyorsun."

"Ben değilim." Yanlarındaki ağaca tırmanan dört huysuz salyangoza bakarken Rorax küreği Volla'ya uzattı. Salyangozlar bile Lyondrea'da yanlış görünüyordu, siyah kristalleşmiş kabuklarıyla daha tehditkrdı.

Volla, Rorax'ın şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü varlıklardan biriydi, pazuları neredeyse Rorax'ın kafasıyla aynı büyüklükteydi. Volla'nın tercih ettiği silah, muhtemelen Rorax'ınki kadar ağır olan dev bir geniş kılıçtı ve Volla onu kısa bir sopadan başka bir şey değilmiş gibi kolaylıkla savurabiliyordu. Böylece kazma işini çabucak halletti.

Volla birkaç dakika daha devam ettikten sonra iki cesedi de sığ mezara itip üzerlerini toprakla örttü.

"Geri dönelim," diye iç geçirdi Volla ve Rorax da kabul etti. Rorax Sahana ve Jia'yı Yüzbaşı Crax ile uzun süre yalnız bırakma fikrinden hoşlanmamıştı. Yüzbaşı Crax Hava Hanesi'nin ordularının komutanlarından biriydi ve onlar Hava'ya ödünç verildikleri sırada irtibat noktasıydı. Crax'ta acımasız bir şeyler vardı, gözlerinde Rorax'ı huzursuz eden biraz dengesiz bir bakış. Ormanın içinden geçerek küçük, tek kuleli kaleye geri döndüler,

Crax'ın adamlarının diğ er     Lyondrean askerleri için mezar kazdığı çok sayıda grubun yanından geçerken.

Rorax ve Volla yıkık dökük, hafifçe yanmış  n kapılardan geriye kalanlar arasında yan yana yürüdüler. Crax'ın adamları etrafta durmuş, birliklerinin bıraktığı hasara hayranlıkla bakıyorlardı. Kan, yanık izleri, buz, oklar ve cesetler kalenin yıkık dökük bailey'sinin etrafına saçılmıştı.

Sorgu odasına doğru gidiyorlardı, Volla ve Rorax zincirlenmiş ve bağlanmış, sıralarını bekleyen hayatta kalmış Lyondreanlıların yanından geçtiler. Sıra kısaydı, neyse ki uzun sürmeyecekti.

Crax, Sahana ve Jia ile odalardan birinde ve bir işkence seansının ortasında tekrar karşılaştılar. Crax işkenceyi uygularken Sahana duvara yaslanmış ve kayıtsızlıkla izliyordu. Jia hafif bir ilgiyle onun yanında duruyordu.

Ancak Crax, kurbanını Rorax'ın midesini huzursuzluk ve tiksintiyle çalkalayan bir tür acımasız kana susamış neşeyle kesiyordu.

"Krali eniz çukurları açmaya mı  alışıyor?" Crax küçük bir oyma bıçağının yassı kenarını kadının yanağında, kıvırcık saçlarının koyu bukleleri boyunca sürükledi.

"Lütfen ... eğer bunun burada biteceğine söz verirsiniz . Tanrılar  zerine yemin edersen, bu iş burada bitecek ve ailemin izini s rmeyeceksin, ben de Bildiğim her şeyi sana anlata ım," diye yalvardı kadın bitkin nefeslerle.

Crax'ın ağızından yağlı bir sırıtma süzüldü ve Rorax izlerken omuzlarını bir ürperti kapladı. "Bana kabul edilebilir şartlar gibi geldi. Sen ne dersin, Sahana?"

Sahana, "Bilmemiz gereken her şeyi bize verirse, kabul edilebilir," dedi. Volla ve Rorax'a döndü. "Bitti mi?" Uzun siyah saçlarını düzgün bir topuzla tutturmuş olan Sahana onlara sıkılmış bir bakış attı. Kahverengi gözleri ve küçük halka küpeleri meşale ışığında parlıyordu. Küçük kalenin yıkımı sırasında sadece dört kişi olmalarına rağmen, Sahana açık kahverengi tenine bulaşmış ince bir kül ya da kir tabakası dışında hiç rahatsız görünmüyordu.

"Evet Komutan," dedi Volla. "Ve kaçan üç adamdan birini bulduk. Ölmüş."

"Güzel. Crax diğer ikisinin izini sürmek için yanında birkaç tazı getirdi, bu yüzden tüm eğlenceyi kaçırarak kadar geç geldiği için onları ona bırakacağız."

Rorax, Crax'ın odanın ortasında bir sandalyeye bağladığı kadına baktı. Bu kadın kalenin önemsiz savunmasını yöneten subaydı ve şimdi el ve ayak bileklerinden sandalyeye gevşekçe bağlanmıştı. Beşi de orada dururken kaçmasının imkânı yoktu, bu yüzden bağlar daha çok Crax onu sorgularken onu dik tutmanın bir yoluydu.

Kısa kesilmiş sarı saçlı, soluk benizli bir kadın olan Crax, önünde sarı şimşek mührü bulunan House of Weather'ın kraliyet mavisini giyerek subaya döndü,

Kadının başının arkasını kavradı ve acımasızca geriye doğru itti. "Konuş. Şimdi konuş. Kraliçeniz Çukurları açmaya mı çalışıyor?"

Göğsü kısa nefeslerle inip kalkarken, gözleri kocaman ve dehşet içindeyken memur hiçbir şey söylemedi.

Crax küçük bir iç geçirdi ve kemerindeki kılıftan küçük bir bıçak çıkardı. "İstersen ucu, Volla?"

Rorax Volla'nın bitkin olduğunu bilse de, Volla emirlere uydu ve kısa bıçağın keskin ucu canlı bir kömür gibi kızarana kadar Crax'ın bıçağına odaklandı. Crax döndü ve bıçağı subayın yanağına sıkıca bastırarak acı içinde çığlık atmasına neden oldu.

Crax en sevdiği oyuncağıyla oynayan mutlu küçük bir kız gibi bu ses karşısında kıkırdadı.

Volla ve Rorax ihtiyatlı bir bakış paylaştı. Kaptan Crax ile daha önce de çalışmışlardı ve her seferinde kana susamış ve acımasız olduğunu kanıtlamıştı. Hava Hanesi'nin Kralı Zhang Valk iyi ve nazik bir kraldı, Diyarlar'daki en istikrarlı ve en yetkin krallardan biriydi ve Buz Hanesi'nin en büyük müttefiklerinden biriydi. Crax'a kendisini temsil edecek ve burada Hava Hanesi adına hareket edecek kadar güvenmesi Rorax'ı şaşırtmıştı.

Yanlarındaki Jia, yanmış saç ve deri kokusu havaya yayılırken kaskatı kesildi ve hafifçe soldu. Diyarlardaki en güçlü Ateş Büyüsü kullanıcılarından biri olan Volla'yla yaklaşık elli yıl çalıştıktan sonra, yanık et kokusu artık Rorax'a neredeyse hiç gelmiyordu.

Buz Evi'nde doğup büyüyen çoğu insan savaşa aşinaydı, tüm kokuları, ölüm ve canavarların grotesk görüntüleri de dahil olmak üzere, ama Jia Buz Evi'ndeki en üst düzey generalin kızıydı ve diğerlerinin sahip olmadığı belirli bir ayrıcalıkla doğmuştu. Bazı görevleriyle kıyaslandığında, bu görevdeki ölü sayısı hafif sayılabilirdi; Rorax buna karşı neredeyse duyarsızlaşmıştı ve Jia da kısa süre içinde öyle olacaktı.

Heilstrom arkadaşı Crax'ın uygulamalarına devam etmesini izlerken Rorax Jia'yı inceledi. Jia'nın sıkı bir at kuyruğu şeklinde topladığı uzun, koyu mor saçları, çarpıcı Anka kuşu gözleri ve normalde temiz olan zeytin rengi teni şu anda diğerleriyle aynı ter, kir ve kanla kaplıydı.

Crax sıcak bıçağı subayın derisinin yeni bir bölümüne bastırdı ve kadın çığlık attı. "EVET! Evet, Çukurları açtığına dair söylentiler var! Söylentiler!"

Crax tekrar gülümsedi. "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz."

Sahana içini çekti ve Volla ile Rorax'a döndü. "Bu gece eve dönüyoruz. Jia ve ben buradaki işimizi bitireceğiz. Kampa geri dönün ve ikiniz de toplanmaya başlayın."

"Tanrılara şükürler olsun," diye iç geçirdi Volla.

Rorax, suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi bağlı kadının etrafında dönen Crax'a son bir kez tereddütle baktı. Sahana ve Jia'yı onunla birlikte geride bırakmak istiyor muydu? Düşünceleri yüzünden okunuyor olmalıydı.

"Rorax," diye ısrar etti Sahana. "Seninle kampta buluşacağız."

Rorax başını salladı ve Volla'yı odadan çıkarken takip etmek için arkasını döndü.

Koridorda, sorguya çekilmeyi bekleyen bir avuç kadın ve erkek vardı. Odadan çıktıklarında, zincirlenmiş adamlardan biri hırıltıyla nefes almaya çalışırken, diğeri prangalarına karşı şiddetle mücadele ediyordu. "Sen bir canavarsın!" diye hırladı adam, Rorax'ın çizmelerine tükürdü ve vücudunu zorlamalarına karşı sonuçsuzca çekiştirdi. "Lyondrealıların gözünde! Tanrıların gözünde! Hepiniz canavarsınız!"

Volla akıllıca davranarak adamı görmezden geldi ve koridorda ilerlemeye devam etti ama Rorax adamın yüzünü nazikçe kavradı ve çenesini yana eğerek onun rahat sırtışını görmesini sağladı. "Ben senin kötü adamın olabilirim ama unutma ki bunu Lyondrea, Çukurları açmaya ve askerlerini Diyar'ın sivillerini öldürmek için sınırın ötesine göndermeye başladığında başlattı."

Adam Rorax'a bakarken öfkesi korkuya dönüşürken Rorax'ın sözlerini fark etmedi, parmak uçlarının altında titremeye başladığında bile dehşeti açıkça görülebiliyordu. "I . . . Seni tanıyorum. *Spine Cleaver*."

"Gidelim, Huysuz!" Volla ana kapıya doğru ilerlemeye devam ederken omzunun üzerinden seslendi. "Ve sakın yemeğinle oynama, yoksa bu boktan şöhretinden asla kurtulamazsın."

Rorax titreyen adama sakince gülümsedi ve Sahana'nın emir subayının peşinden ön kapılara doğru ilerledi. Crax'ın adamları Volla ve Rorax'a baktı

Kaşlarını kaldırdılar ama ön kapıdan çıkıp ormana doğru yürürken ağızlarını sıkı sıkıya kapalı tuttular.

Volla içini çekmeden önce bir süre sessiz kaldılar. "Ror, Jia hakkında ne düşünüyorsun?"

Rorax homurdandı. "Sanırım bunun için biraz geç." "Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece ben nöbetteyken onu becerdiğini duymamak için kulaklarıma ot tıkamak zorunda kaldıktan sonra benden onay istiyorsun." Rorax'ın sesi düzdü ama ağzının kenarında küçük bir sırıtma belirdi. "Onaylamam konusunda bu kadar endişeliysen, ağzını kapatmalıydın."

Volla kıkırdadı.

Güneş batmaya başlamıştı, gökyüzüne parlak turuncu bir ışık saçıyor ve çam ormanında huzurlu bir parıltı yaratıyordu. Serin havayı içine çekerken Rorax'ın göğsünde mutluluk ve rahatlama çiçekleri açtı. Son bir aydır bir mağarada koordinasyon sağlıyorlardı ve hava kamp yapmayı *berbat* etmeyecek kadar sıcak olsa da, kendi yatağında uyuma düşüncesi Rorax'ın zevkle inlemesine neden oldu. Volla'nın önünden bir dal tuttu ve Volla altına eğildi.

"General Frostguard ve Ye-Jun bilmemeli, bizi ayırırlar."

General Frostguard ve Ye-Jun, yani Jia'nın annesi ve kardeşi, aralarında romantik bir bağ olduğunu öğrenirlerse Jia'yı başka bir Heilstorm birliğine katılmaya zorlayacaklardı. General biricik kızının Heilstorm'a katılması konusunda isteksizdi.

Ama Sahana onu ikna etmişti. General, Jia'nın tam da görev yaptığı birimde en büyük dikkat dağıtıcısına sahip olduğunu bilseydi çok öfkelenirdi.

Rorax kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden Volla'ya baktı. Arkadaşı genellikle soğukkanlı ve soğukkanlı olurdu, özellikle de savaşta, ama şu anda sesi gergin ve kararsız geliyordu. "Aranızdaki durum ne kadar ciddi?"

Volla, sarı atkuyruğunun altında, boynundaki kirli deriyi ovuşturarak bir nefes verdi. "Ona söyleme... ama ben... sanırım aşık oldum."

Elinde değildi. Rorax başını geriye attı ve güldü.

Volla yürümesini sağlamak için onu itti. "Kapa çeneni."

Rorax öne doğru tökezledi, hâlâ kıkırdıyordu ve gözündeki bir damla yaşı siliyordu. "Aşık mısın?"

Volla, Diyar'daki tüm kadınlarla düşüp kalkmasıyla ünlü bir çapkındı. Onun için aşık olmak oldukça önemli bir şeydi.

"Evet, *kimseye* söyleme, Huysuz. Özellikle de Ye-Jun'a," dedi Volla. Ses tonundaki ciddiyet Rorax'ın kaşlarını bir kez daha kaldırarak ona bakmasına neden oldu.

Volla konuyu değiştirmek için "Acıktım," dedi.

Rorax arkasına dönüp patikaya baktı ve konuşmayı onun yönlendirmesine izin verdi. Şimdilik. "Yemek bekleyebilir, sanırım. Ben sadece gerçek bir yatak istiyorum."

"Evdeki ilk geceni kendi yatağında mı yoksa Ye-Jun'un yatağında mı geçireceksin?" Volla sordu. Ror, Volla'nın bir eğrelti otu kümesini iterken sırtıttığını duyabiliyordu.

Rorax burnunu kırıstırdı. Ye-Jun'la yıllardır yatmamıştı. "Biliyorsun ben-"

Toprak ayaklarının altında titremeye ve sarsılmaya başladı. Rorax sallanırken Volla arkasından küfretmeye başladı, ayağı takılıyor ve kendini yakındaki bir çam ağacında yakalıyor.

"Ne oluyor lan?" Volla, görünmez bir enerji alanı olan bir duvar onlara o kadar büyük bir güçle çarpmadan önce böğürdü ki, ikisi de ayakları yerden kesildi ve geriye doğru havaya savruldu.

Rorax'ın vücudu bir ağaca saplandı, iğneler ve dallar derisini sıyrıp kesti, ardından yere öyle sert çarptı ki dünya bir anda koptu.

Rorax'ın kendi acı çığlığı, ağzını kapatamadan onu bilinçsizlikten uyandırdı.

Boynu yanıyordu; biri onu dağlıyor ya da eline pense alıp boynunun arkasındaki sinirleri tek tek koparıyor olmalıydı.

Hissetmek için elini omurgasının arkasına sıkıstırdı ama orada sıcak, pürüzsüz bir deriden başka bir şey yoktu. Kimse ona işkence etmiyordu.

Rorax dişlerini sıkmadan önce toprağın içine doğru sessiz bir çığlık attı. Acı o kadar kör edici derecede sıcaktı ki yapabildiği tek şey kıvranmak, toprağı avuç avuç almak ve onları o kadar sıkı sıkıp açmaktı ki toprağı kayalara dönüştürebilirdi.

Çenesini açmaya cesaret edemedi çünkü açarsa acı içinde çığlık atacaktı ve konumunu belli edemezdi. Saldırı altındaydılar. Öyle değil mi?

Rorax sessizce ormanda herhangi bir hareket olup olmadığını dinledi ama birkaç kuş cıvıltısı dışında hiçbir şey duyamadı. Ona bu kadar acı çektirmek bir yana, onu bu şekilde yirmi metre havaya fırlatabilecek güce sahip tek bir kişi bile düşünemiyordu.

"VOLLA! RORAX?" Tanıdık bir ses seslendi ve Sahana'nın onu çağırdığını fark ettiğinde, dişlerinin arasından rahatlamış, kuru bir hıçkırık koptu.

"İşte," diye mırıldanmayı başardı Rorax ama bu kuru bir fısıltıdan öteye geçemedi.

Rorax sertçe yutkundu, ensesinden aşağıya doğru inen keskin acı parıltısını görmezden geldi ve tekrar denedi. "İşte!"

Çok yüksek değildi ama ne olduğunu anlamadan Volla Rorax'ın yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. "Rorax, *tanrılar*, Rorax. İyi misin? Beni duyabiliyor musun?"

Rorax'ın tek yapabildiği küçük bir baş sallamaktı.

"Sahana, Jia, o burada!" Volla yaraları kontrol etmek için Rorax'ın bedenine dönmeden önce omzunun üzerinden seslendi.

Rorax'ın sadece birkaç kesik ve çürüğü vardı. Sırtındaki sıyrıkların nerede olduğunu hissedebiliyordu ama ona acı veren tek şey boynuydu. Acı içinde inliyordu.

"Kahretsin, bu sesi çıkardığını daha önce hiç duymamıştım, Ror." Volla'nın elleri Rorax'ın vücudunda işe yaramaz bir şekilde çırpınırken, gözleri korkuyla irileşti. "Sorun ne, Rorax? Konuş benimle."

Jia ve Sahana yeşilliklere çarparak geldiler. Volla başını kaldırıp Sahana'ya baktı. "Az önce ne oldu öyle?"

"Boynum," diye hırıldadı Rorax.

Sahana Volla'nın yanına çömeldi. Normalde sıcak olan kahverengi teni kül rengi oldu ve uzun siyah saçlarını Rorax'ın boynundan uzaklaştırırken elleri titremeye başladı.

Rorax'ın acısıyla birlikte göğsünde derin bir önsezi ve korku duygusu kök saldı.

Sahana'yı daha önce hiç böyle sarsılmış ve korkmuş görmemişti.

"Neler oluyor Sahana?" Volla dudaklarını dişlerinin üzerine kıvrarak hırladı.

"İşaretlendi," diye nefes aldı Sahana, titrek sesi zar zor duyuluyordu. "Rorax, sen de Seçim için İşaretlendin."

Bölüm 2

Rorax

ALTI AY SONRA - 10.082 A.R.'NİN BEŞİNCİ AYINDA

"T "Bu bir av, Spine Cleaver."

Rorax gözlerini açtığında uzun bir bıçağın boğazına dayandığını gördü. Gözleri kesici ucu takip ederek tanıdık, sırtan bir aptalın yüzüne ulaştığında homurdandı. "Hile yapsan da Volla, yine de seni on yediye sekiz yeniyorum."

Volla kılıcını kınına sokarken "Hayır," diye homurdandı. "Ülkeden ayrılana kadar resmi olarak saymaya başlamayacağız."

"Koppar sınırlarını geçtiğimiz anda saymaya başladık. Yazdığımız resmi kurallar Sahana'nın çantasında, git ona sor," dedi Rorax kendini beğenmiş bir şekilde, gözlerini tekrar kapatarak. "Şimdi git buradan. Birkaç saat daha uyumak istiyorum."

"Hayır, kalkma vakti geldi, Huysuz."

Kirli ve ağır bir şey Rorax'ın alnına hafifçe vurdu.

"Bana az önce pis ayakkabının altını yüzüme sürmediğini söyle." Rorax'ın dudakları dişlerinin üzerine kıvrıldı ve tek gözünü açarak ters ters baktı. "Ne istiyorsun lan sen?"

Yarın sabah Lyondrea sınırını tekrar geçmeden önce Sahloo'da ihtiyaçları olan her şeyi toplamak için bugün boş bir günleri olacaktı. Boş bir gün daha fazla uyku demekti ve Rorax Lyondrea'daki orman zemininde uyumaya geri dönmeden önce alabildiği kadar çok uyumak istiyordu.

Volla, kıvırcık sarı saçları yüzünün etrafına dökülen Rorax'a doğru kayıtsızca sıırttı. "Hadi ama Huysuz, beni özlemedin mi?"

"Hiç de değil."

"Yalancı."

Rorax gözlerini devirdi ve uyku rulosunu çenesine doğru yaklaştırdı. "Gideli sadece iki gün oldu."

"Beni özlemek için fazlasıyla zamanın var, Omurga Yarıcı." Volla göz kırptı ve Rorax'ın arkasındaki boş yatağa uzandı, silahları ve zırhı usulca şingirdiyordu. Volla her yerde yanında bir uzun kılıç ve bir kısa kılıç taşırdı.

Rorax şiltede böcek olduğundan şüphelenerek zemini tercih etmişti ama Volla muhtemelen bokla kaplı iğrenç çizmesini yüzüne bastırdığı için Rorax böcekler konusunda çenesini kapalı tuttu. Aslında Rorax onların Volla'yı kışından ısırmasını umuyordu.

"Onu yakaladınız mı?" Volla silahlarını sırtından indirirken Rorax ellerini yüzünde ovuşturarak mırıldandı.

Volla ve Jia iki gün önce Alloy Hanesi'nin ordusundaki asi bir subaya suikast düzenlemek için yola çıkmıştı. Düşük seviyeli bir subaydı ve genellikle birimlerinin kapsamının altında olan bir görevdi, ancak bölgedeki en yakın kişi onlardı ve Sahana gönüllü olmuş, Jia ve Volla'yı, birim yeni görevlerine gitmeden önce birkaç gün yalnız kalma şansı vermek için göndermişti.

Volla sıırttı. "Ah evet. Onun da söyleyecek çok şeyi vardı. Jia onu kışına bir buz parçası sokmakla tehdit etti ve o da bize *her şeyi* anlattı."

"Tebrikler," diye mırıldandı Rorax, yan dönerek Volla'ya sırtını verdi. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Volla çizmesini Rorax'ın omurgasına sapladı ve Rorax orta parmağını omzunun üzerinden kaldırdı.

"Al, sana bir şey getirdim. Burada seninle ilgili küçük bir pasaj var," dedi Volla. Rorax omzunun üzerinden bakınca Volla'nın rulo haline getirilmiş bir gazeteyi salladığını gördü.

Rorax gözlerini devirdi. "Sadece bana oku."

"*Valitlinn Press*'in her yıl yaptığı sıralamalardan biri." Volla boğazını temizledi. "'*Diyarlar'ın En Ölümcül Savaşçıları*' listemizin üçüncü sırasında Omurga Yaran var. Bu zor savaşçı hakkında *Surmalinn Kuşatması*'nda yer aldığı, beyaz gözleri olduğu ve kurbanlarının başını kestiği dışında hiçbir şey bilinmiyor. 0

Heilstorms'un bilinen bir üyesidir ve sadece geçen yıl 120'den fazla tek başına cinayet işlemiştir. Lanet olsun. Bu ay seninle ilgili üçüncü makale. Kiniera çok kızacak." Rorax Volla'nın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Sonunda Merosa'ya rününü düzeltmesi için para ödemen iyi oldu. Zaten mavi daha çok senin rengin; beyaz ürkütücü."

Rorax uzandı ve dalgın bir şekilde parmağını kulağının arkasındaki deriye dövmeyle işlenmiş rünün üzerinde gezdirdi. Birkaç ay önce Lyondrea'daki son görevlerinden sonra bu dövmeyle tamir ettirmişti. Bu özel rün gözlerinin rengini beyazdan açık maviye çevirmişti ve tamir ettirmek ona bir servete mal olmuştu.

"Listede başka kimler var?" Rorax elini tekrar uyku rulosunun sıcaklığına sokarak sordu.

Volla mırıldandı. "Sahana yine bir numara oldu. Ve Ölüm Evi'nden adını duymadığım rastgele bir adam ikinci sıradaydı."

"Orada sevgili Meşaleleri hakkında bir şey söylediler mi?"

Volla dudaklarını büzdü ve kâğıda baktı. "Hayır, En Ölümcül Savaşçı sıralamasında bile değilim, ki bu saçmalık çünkü seni gözlerim kapalı ve ellerim arkamda bağlıyken öldürebilirim. Bekle, burada bir şey var. Bazı insanların beni bu yıl da Evler Turnuvası'nda görmeyi umduklarını söylediler ama bazıları 'yeni kan' istiyor ve yeni birinin kazanmasını umuyorlar."

Alay etti, kağıdı Rorax'ın terk edilmiş yatağına bıraktı ve botuyla Rorax'ın sırtını tekrar dürttü.

"Hadi ama, Huysuz." Volla güldü. "Ciddiyim, kalk. Bugün yardımına ihtiyacım var. Ama gitmeden önce Sana bir soru sormam gerek."

Rorax çantasından inleyerek daha derine gömüldü. "Ne?"

"Bu gece benim nedimem olur musun?"

Rorax başını çevirip sarışına öyle hızlı baktı ki boynu sızladı. "Ne?"

Volla sıırttı. "Senden bu akşamki düğünümde baş nedimem olmanı istedim. Karan nikâhı kıyacak ve Jia da Sahana'dan baş nedimesi olmasını istedi... Bu durumda sen bana kalıyorsun."

Rorax'ın gözleri Volla'nın yüzünde gezinirken genişledi, bir yalan aradı ama bulamadı.

Volla ona daha önce de Rorax'ın o gün geldiğinde nedimesi olup olmayacağını sormuştu. Cevap hep aynı olmuştu; *elbette*. Ama şimdi bu cevap her zamankinden daha anlamlıydı.

"Hayır, üzgünüm." Rorax en iyi arkadaşının yüzündeki derin çatıklığa bakarak sıırttı. "Planlarım var. Aslında baş nedimelik için *çok* talep görüyorum. Şimdiden yer ayırttım bile-" Volla ona tekrar tekme attı ve Rorax çarpmanın etkisiyle homurdandı. "Tamam, *tamam*. Ben yaparım."

Volla gözlerini devirdi ama ayağa kalkarken ağzının kenarını tehdit eden küçük bir gülümseme vardı. "Hadi, gidip çiftleşme için doğru mantarları bulmalıyız."

İçki. Sahana eve dönmeden önce Jia'yı bir elbise bulmaya götürecekti, bu yüzden o dönmeden önce hepsini bulmamız gerekiyor."

Rorax bir anda ayağa kalktı, kendini uyuduğu yerden kaldırdı, siyah eğitim derilerini giydi ve botlarını hızla bağlamadan önce Glimr'in kılıfını sırtının alt kısmına taktı.

Volla, Rorax'ın yatağın ayakucunda duran seyahat çantasının üzerinde bulduğu ağır bir pelerini Rorax'a attı. "Buna ihtiyacın olacak, dışarısı hâlâ soğuk ve yağmurlu."

Rorax koyu renk pelerini çenesinin altına bağlarken, "Sabahın köründe dışarı çıkmıyor olsaydık muhtemelen buna ihtiyacım olmazdı," diye homurdandı.

"Aşk için neler yaparız," diye iç geçirdi Volla, Rorax'ın peşinden küçük odadan dışarı çıkarken.

Jia mutfakta uzanmış, bir kase sütü ve kare şeklinde parçalanmış buğday küplerini höpürdeterek yiyordu. Koyu mor saçları zengin üzüm suyu rengindeydi, anka kuşu gözleri de koyu mor rengiyle eşleşiyordu. Derin bronzlaşmış teni, sabahın uğursuz bir saati olmasına ve muhtemelen sadece bir ya da iki saat uyumuş olmasına rağmen parlıyor gibiydi.

Volla yanından geçerken Jia'yı yanağından öpmek için eğildi ve Jia ona gülümsedi. Rorax kahvaltıda yemek için tezgâhtan kuru et ve kayısı aldı ve Volla'nın peşinden dışarı çıkarken Jia'nın uzun mor at kuyruğunu nazikçe çekiştirdi. "Tebrikler."

Rorax Volla'yı kapıya kadar takip ederken Jia yıldızlı gözlerini Rorax'a çevirdi. "Evet mi dedin?"

"Tabii ki evet dedi. Rorax onun hayatına hayır diyemeyecek kadar değer veriyor." Volla oflayıp puflayarak açık kapının eşiğinde durdu ve uzun sarı saçlarını başının tepesinde bir atkuyruğu haline getirdi. "Kaç tane cereyan mantarı bulmamız gerekiyor?"

"Yirmi. On sana, on da bana."

"Gün batımında görüşürüz o zaman, *Karıcığım*." Volla, Jia'ya göz kırptı ve henüz karanlık olan sabaha adımını attı.

Rorax kapıyı arkalarından kapattı ve Jia'nın yanaklarında açan vahşi kırmızıya bakarak kıkırdadı.

Hava Evi'nin başkenti Sahloo'da bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bu onların ikinci ve neyse ki burada kaldıkları son geceydi. Yarın sabah Lyondrea'ya dönmek üzere yola çıkacaklardı.

Rorax yüzünden aşağı su damlarken gökyüzüne gülümsedi. Hava Durumu Büyü Evi, tahmin edilebileceği gibi, tamamen hava durumuyla ilgiliydi. Eğer Rorax'ın havayı manipüle etme gücü olsaydı, yaşadığı yerde de her zaman yağmur yağıyor olabilirdi.

Volla kaldırımında ilerlerken Rorax'ı dürttü ve caddenin karşısındaki bir şeyi işaret etti. "Bunu ateşle nasıl yapacağımı öğrenmem gerek."

Rorax, Volla'nın neden bahsettiğini anlamak için gözlerini kıstı. Caddenin karşısında bir adam ellerini bir ayak aralıklı tutuyor ve aralarında bir ışık topu tutuyordu. Ama bu sadece bir *top* değildi, hayır şimşeği döndürüyordu, enerji

yavru bir tavşan şeklinde çatırdıyordu. Bir grup küçük çocuk adamın etrafında toplanmış, tavşan adamın elinde zıplarken keyifle alkışlıyor ve cıvıldıyorlardı.

"Oh," diye mırıldandı Rorax, "çok sevimli."

Diyarlar büyüünün merkeziydi. Tüm büyüler merkez şehir Valitlinn'den dallanırdı, bu yüzden büyü Diyarlar'da yaygındı. Ancak, bu adam ve küçük yavru tavşanı gibi sıradan siviller genellikle sadece küçük bir miktar büyüye sahipti. Daha fazla büyüye sahip olanlar genellikle ev ordularına ya da daha güçlü makamlara terfi ederlerdi. Yine de Rorax, bu adamın yıldırımından bir tavşan yaratmak için gereken beceriyi geliştirmek için saatlerce çalışmış olmasının etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Bu benim yeni parti numaram olmalı," dedi Volla, şimşek tavşanın varoluşunu, adamın terli ve solgun ama yine de çocukların coşkulu alkışları karşısında hafifçe eğilmesini izlerken yağmura karşı kapüşonunu yüzüne sardı. Adam tavşanı sadece birkaç dakika tutmaya yetecek kadar büyüye sahipken, Volla onu saatlerce tutmaya yetecek kadar büyüye sahipti.

"*Yeni* parti numaran mı? Senin bir parti numaran yok." "Evet, var," dedi Volla kızgın bir öfkeyle.

Sahloo sokaklarında pazar caddesine doğru ilerlerken Rorax, "Jia ile flört eden herkesin kaşlarını kızartmak bir parti numarası sayılmaz," diye mırıldandı.

Yağmura rağmen pazar bu sabah oldukça kalabalıktı. Volla ve Rorax insanların arasına sıkışmak zorunda kaldılar ve ihtiyaçları olanı bulmak için tezgâhtan tezgâha koşturdular. Rorax biraz daha kuru meyve ve Lyondrea'ya yanında götüreceği bir kalıp yulaf sabunu aldı. Volla, Jia için düğün hediyesi olarak yeni yay kırışları, akşam yemeği için biraz yiyecek ve Evlilik Taslağı malzemelerinin çoğunu aldı.

Diğer ufak tefek şeyler için alışveriş yapmaya devam ederlerken, satıcıların hiçbirisi kukuletalarının altına bakma zahmetine girmedi. Bugün dışarıdaki çoğu kişi yağmurdan korunmak için bir çeşit pelerin giyyordu ve Volla ile Rorax'ın aksanları o kadar iyiydi ki satıcılar onlara her halükarda House Weather yerlisi muamelesi yapıyordu. Aksanlarını fark eden birkaç kişi ise onlara sadece hızlı ve kaçamak bakışlar atıyor, soru sormamaları gerektiğini biliyorlardı.

Evlilik Taslağı mantarlarını satan satıcıda Volla'nın ihtiyacı olan yirmi mantardan sadece on beşi vardı. Volla mantarları küçük bir keten torbaya doldurup pelerininin cebine tikiştırırken Rorax'a yüzünü buruşturdu. "Gelmeye karar vermene sevindim. Görünüşe göre Yeraltı Pazarı'na bir gezi yapacağız. Umarım Angelo da oradadır, tüm mektuplarında seni görecekęi için ne kadar heyecanlı olduğunu söylüyordu."

Rorax gözlerini devirdi ve pelerininini vücuduna daha sıkı sardı. "şu karizmatik küçük trol herkesi gördüğü için çok heyecanlı."

Volla ve Rorax şehrin altındaki tanıdık karanlık tünellere doğru yol aldılar. Oraya erişmek için kirli, harap bir bardan geçmeleri ve kapıdaki iri yarı muhafıza birkaç gümüş sikke ödemeleri gerekiyordu. Volla'nın avucundaki paraları sayarken homurdandı ve eğilip Yeraltı Pazarı'na giden tünellere açılan kapağı açtı.

Önce Rorax gitti, yosun kaplı merdivenin basamaklarından dikkatlice indi ve Volla onu takip etti. Müşterilerin pazara inerken kullanmaları için duvar boyunca dizilmiş meşalelerden birini kullanmak yerine Volla elini kaldırdı ve avucunun içinde küçük bir ateş topu belirdi. Ateş topu nemli, yosunlu salonu aydınlattı ve Volla onları aşağıya doğru yönlendirmek için önden gitti.

Barın kapısından iyice uzaklaştıklarında ve pazarın yolunu yarılادıklarında Rorax sordu: "Bu gece kimler geliyor? İçinizden biri ailesini davet etti mi?"

Volla ıssız koridorda ilerlemeye devam ederken derin bir iç çekti. "Hayır. Zamanım yoktu. Ve en son aileme yazdığım da hiçbirisi cevap vermeye tenezzül etmedi. Ağabeyim bile. Hem annem hem babam hem de kız kardeşlerim bana hâlâ kızgın ve zaten istesem de gelmezlerdi. Ye-Jun'a söylemedik çünkü Jia'nın annesi bizi öğrenirse kızını birlikten çeker ve bizi 'ateş' dememizden daha hızlı bir şekilde görevi terk etmeye zorlardı." Volla omzunun üzerinden baktı ve Rorax'a müstehcen bir sırıtış attı. "Belki de Ye-Jun'u davet etmeliydik,

Gerçi. Sadece senin için. İyi bir yatış mizacına çok iyi gelecektir, Huysuz."

Rorax ofladı ama Volla'nın küçük alevinin pembe yanaklarını gösterecek kadar ışık yaymadığına şükretti.

Nemli hava tütsü ve yanan reçine kokularını taşımaya başladığında konuşmayı bıraktılar. Pazara yaklaştıkça kokular daha da güçlendi.

Rorax ve Volla nihayet odaya girdiğinde, Rorax gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı. Burası her zaman garip bir şekilde evi gibi hissettirmişti.

Yıpranmış ve yosun tutmuş tuğlalardan yapılmış büyük bir yeraltı kubbesi, Sahloo Yeraltı Pazarı'nı barındıran çok büyük, dairesel bir odanın çatısını oluşturunuyordu.

Tüm köhne tezgâhları ve yıpranmış meşaleleriyle pazar, yasadışı olan veya ortalama toplum tarafından hoş karşılanmayan çeşitli ıvır zıvır, iksir, hizmet ve silah satıcılarına ev sahipliği yapıyordu. Yukarıdaki açık hava pazarında bulamadığınız her şeyi burada bulabilirdiniz, tabii ki fahiş bir fiyat karşılığında.

Diyarlar'daki neredeyse her büyük şehrin bir Yeraltı Pazarı vardı. Sahloo'nunki ülkedeki en küçük pazarlardan biriydi, zira burada yaşayanların çoğu yer üstünde bulamayacakları hiçbir şeye ihtiyaç duymuyordu.

Rorax etrafına bakınırken, orada bulunan hemen hemen herkesi Pazara daha önce yaptığı ziyaretlerden tanıyordu, bu da onun ve Volla'nın kim olduğunu tam olarak bildikleri anlamına geliyordu - ya da en azından

en azından Volla'nın kim olduğunu. Herhangi bir büyüye sahip olan herkes Volla'dan neredeyse fışkıran gücü hissedebilirdi.

Kurnaz görünümlü satıcılar ve alıcılar etraflarında dolanırken Rorax ve Volla'ya temkinli bakışlar attılar. Volla onları görmezden gelerek sadece odanın güney tarafında bulunan bir dükkâna odaklandı. Rorax onu yakından takip etti ve parmaklarını boynundaki dövüşçü derisinin üzerinde gezdirmekten kendini alamadı; neyse ki koyu renkli kumaşın hâlâ boynunun tabanını saç çizgisine kadar kapladığını gördü.

Volla Draught için ihtiyacı olan kalan mantarları aldı ve bir kez daha sayarak avucunun içine koydu. "Bu yirmi eder. Hadi gidelim. Angelo bizi fark etmeden gidelim. Yeryüzüne çıktığımızda ona resmi bir davetiye göndereceğim-Kään beni kurtar. Rorax bu bir felidra mı?" Volla Rorax'ın omzunun üzerinden işaret etti ve Rorax arkasına döndü. Arkasındaki tezgâhlardan birinde harita ve nadir inciler satan bir tüccarın elinde panter yavrusuna benzeyen bir şey vardı. yanındaki masaya tünemiş.

İki parlak renkli kanat siyah yavrunun omuzlarından yukarı doğru çıkmıştı; yavrunun sırtına yakın bir şekilde katlanmışlardı ama canlı renkleri açıktı ve Rorax'ın omurgasından aşağıya doğru fırlayan keskin bir korkuya neden oldu.

"Bu adam ölmek istiyor olmalı," diye mırıldandı Rorax. "O şeyin boğazını parçalamasına daha altı hafta var."

Göz ucuyla bir hareket dikkatini çekti ve döndüğünde kısa boylu bir adamın hareket ettiğini gördü

Öfkeli ve hızlı adımlarla onlara doğru ilerliyor, kalabalığın diğer üyelerini yolunun dışına atıyordu. Başının tepesindeki kıvırcık saçları sallanıyor, beline kadar uzanan sakalı ileri geri sallanıyor, yanakları öfkeden kızarmış ve pembeleşmişti. Volla'nın Angelo'ya bir davetiye göndermesine gerek yoktu, şimdi bunu yapmak için eline bir fırsat geçecekti.

Rorax'ın yüzüne tembel bir gülümseme yayıldı. Bu eğlenceli olacaktı.

"Vol-la Tor-vik!" diye bağırdı kısa boylu, şişman adam, Volla'nın adını dört heceye çıkararak.

Volla'nın uzattığı avucundaki mantarlardan onun suçlu yüzüne bakarken yumruk yaptığı elleri kalçalarına doğru uçtu. "Bunlar *kim* olduğunu *bildiğin Evlilik Taslağı* mantarları olmasa iyi olur!" diye bağırdı ve Rorax ilk kez bu kadar küçük bir bedenin bu kadar çok hacim üretebilmesine şaşırıyordu.

Yeraltının Kralı ve Volla ile Rorax'ın en eski arkadaşlarından biri olan Angelo, kulaklarından buhar çıkacakmış gibi görünüyordu.

"Angelo. . ." Volla dudağını ısırды ve yardım için Rorax'a baktı.

Rorax arkadaşının yalvarışını duymazdan geldi, gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyordu. "Öyleler ve tam da senin düşündüğün kişi içinler."

Angelo'nun yüzü kıpkırmızı kesildi ve öfkeli, tutarsız kelimeler savurduktan sonra dönüp kadınlara kendisini takip etmelerini işaret etti.

Volla Rorax'a ihanet dolu bir bakış fırlattı ve Rorax'ın kıkırdamamak için elinden gelen tek şey buydu.

Rorax, Angelo'nun öfkeli mırıldanmalarını *zar zor* duyabiliyordu -düşüncesiz, nankör Buz Evi mankafaları hakkında bir şeyler-onu kubbenin güney ucunda mantar satan tezgahın hemen köşesindeki ofisine kadar takip ettiler.

Angelo'nun ofisi şaşırtıcı derecede düzenliydi. İçinde büyük bir masa, önünde duran iki sandalye ve masanın arkasındaki duvara boyanmış, aralarında beyaz bir elmas bulunan iki yeşil kral kobradan oluşan büyük Yeraltı Pazarı ambleminden başka bir şey yoktu. Masaüstü bile birkaç kalem dışında her şeyden arınmıştı.

Elbette burası Angelo'nun ana operasyon merkezi değildi. Genellikle Diyarlar'ın başkenti Valitlinn'de görev yapıyordu ve muhtemelen Sahloo'ya altı ayda bir geliyordu.

Rorax iki sandalyeden birine oturdu ve Volla yeni satın aldığı mantarları küçük keten çantasına yerleştirirken sandalyesine yaslanarak sırtmaya başladı.

"Angelo, kasabaya geleceğini düşünmemiştim. Tanrı aşkına, burası *Sahloo*, buradan nefret ediyorsun. Ayrıca daha *dün* ona evlenme teklif ettim," diye yalvardı Volla, ipleri sıkıca çekip çantayı tekrar cebine sokarken.

Angelo küçük bedenini Rorax ve Volla'nın karşısındaki sandalyesine sıkıştırdı ve gözlerini kızgın küçük yarıklar halinde kıstı. "Yeraltından bir mesaj göndermeyi düşünmedin mi? Ya da Sahana'nın bir mesaj daha istemeyeceğini mi düşündün?

Aylarca Lyondrea'ya gitmeden önce benimle ve Kiniera ile bilgi brifingi yaptınız *mi*?"

Haklıydı.

"Peki, nikahı kim kıyacak? Sahana mı? *Sen mi*?" Angelo oflayıp puflayarak kısa ve suçlayıcı bir parmakla Rorax'ı işaret etti.

Rorax ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Ben değil. Görünüşe göre Karan." Angelo öfkeyle ellerini havaya kaldırırken kendini beğenmiş sırıtışı bir gülümsemeye dönüştü.

"Karan marul ve çorap yiyebilir," diye homurdandı Angelo. "Meşale'yle iki yüz yıllık dostluğumuz boşa gitti. Beni *düğününe* bile davet etmedi. Hem de yeğenimle olan *düğününe*!"

Rorax *yeğen* kelimesini duyunca homurdandı. Jia ve Angelo yüzde yüz on akraba değildi.

Volla gözlerini devirdi. "Jia ve ben bir görevden yeni döndük. Bu ziyareti seni davet etmeye geldiğim an olarak sayabilirsin."

Angelo ters ters baktı. Tanrılar aşkına, Angelo çok *dramatikti* ve Rorax buna bayılıyordu.

"Angelo," diye mırıldandı Rorax, kahkahalarını tutmak için elinden geleni yaparak, "günbatımında bizim çatıda evleniyorlar, orada ol ve nikâh memurluğu için Karan'la bilek güreşi yapabilirsin."

"Mükemmel! Angelo'nun kaşları çatılırken Volla'nın yüzü güldü. İkisine de alaycı bakışlar fırlattı, gür siyah kaşlarının altından onları neredeyse bir saat boyunca bir ileri bir geri süzdü.

Tam bir dakika sonra ağzında küçük bir gülümseme belirdi.

"Pekala, küçük kız, seni affediyorum. Şimdi buraya gel!"

Volla uzun gövdesini sandalyesinden kaldırdı ve Angelo'yu kucaklamak için eğildi. Volla'nın boyu 1.80'in birkaç santim üzerindeydi, Angelo ise 1.80'i ancak buluyordu ve Volla onu kucaklarken küçük adam daha da küçük görünüyordu.

Angelo açık kahverengi eliyle kızın altın sarısı başının arkasını okşadı. "Meşalem evleniyor. Bu bir mucize. O kadını ya da herhangi bir kadını evet demeye ikna edebileceğin aklımın ucundan bile geçmezdi."

Volla geri çekilerek ona baktı, gururu gözlerinden okunuyordu. "*Bana* yalvarmak zorunda kaldı."

"İşte benim Meşale'm. Her zaman çok alçakgönüllü." Angelo onun yanağını okşadı ve gözlerinde muzip bir parıltıyla bakışlarını Rorax'a çevirmeden önce Volla'ya gülümsedi. "Dürüst olmam gerekirse, küçük bir parçam mantarların sen ve yeni Buz Kralı için olduğunu düşündü!"

Rorax'ın gözleri yuvalarından fırladı ve Volla kahkahayı bastı.

"Ona anlatmaya çalıştım ama Raengar'ın onunla sadece rüyalarında evleneceğine inanıyor, Angelo," dedi Volla gözündeki bir damla yaşı silerek.

Rorax konuyu değiştirmek için beynini yokladı ve birkaç dakika önce tezgahlarda gördükleri kelebek kanatlı küçük yavruda karar kıldı. "Angelo, dışarıdaki adamın masasında bir ... *felidra yavrusu* var mıydı?"

Angelo yüzü kararmadan önce ona bilmiş bir bakış attı. "Evet, öyle. Görünüşe göre üzerinde onu genç tutan ve asla büyümesine izin vermeyen bir Yaşam Cadısı'na ait bir rün var. Son birkaç ay içinde Yeraltı Pazarı'nda ortaya çıkan ilk yavru da değil. Yumurtadan ilk çıktığında bir felidra görürseniz onunla ruh bağı kurabileceğinize dair bir söylenti var. Bana sorarsanız saçmalık."

Rorax, "Ufacık bir çizikle o rün kırılır ve o adam ikinci kahvaltımız olur," dedi. "Büyük bir risk gibi görünüyor."

Angelo başını salladı, gözleri hâlâ karanlıktı, eğilip çekmecelerinden birini açtı ve bir kâğıt çıkarıp Rorax'ın önündeki masaya fırlattı. "Rünlerden bahsetmişken, bugün gazeteyi okudum. Rütben için tebrikler *Omurga Yarıcı*."

Rorax isteksizce masanın üzerindeki kâğıdı aldı ve Volla'nın bu sabah kendisine okuduğu kelimeleri tekrar okudu.

Üç numarada listeledik: Omurga Satırı.

"Sahana ile daha sonra görüşeceğini söylediğini biliyorum, ama şimdi bizim için ilginç bir dedikodun var mı?" Volla sordu.

Angelo dudaklarını büzdü ve elini yavaşça sakalının üzerinde gezdirdi. "Ufukta Lyondrea'nın da dahil olduğu olası bir savaş görüldüğü için işler oldukça yoğun. Sahana'ya söyleme ama Starsoot ve Rathmore Zehri'ne olan talep tavan yaptı, bu da beni zengin bir adam yaptı." *Daha zengin* bir adam demek istedi. "Ama dedikodu açısından çoğunlukla sessiz geçti."

Starsoot ve Rathmore Venom'un her ikisi de Muhafız Yasası kapsamında yasadışı olan ve yalnızca Yeraltı Pazarı'ndan temin edilebilen uyuşturuculardı.

Volla'nın hayal kırıklığı aşikârdı. "Bu çok sıkıcı." "Şimdi, şimdi, bir düşüneyim." Angelo ucundan çekti. Düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı. "Evler Konseyi'nin Alloy Kralı'nın vatana ihanet edip etmediği ve Lyondrea ile entrika çevirip çevirmediği konusundaki oylaması önümüzdeki ay için planlandı."

"Geçmesinin beklenip beklenmediğine dair bir bilgi var mı?" Volla sordu. Angelo başını salladı. "Evet, geçmesi *bekleniyor*. Kral Määr'ın pençeleri yaklaşık yarısında, ama Kiniera ve ben onları zayıflatmak için çok çalışıyoruz ve tahmin ediyoruz ki gıcırdata gıcırdata."

Rorax'ın dudakları kıvrıldı. "Güzel."

"Määr kokuşmuş bir sidik kabı," diye onayladı Volla.

"Öyle, ama oylama Konsey'den geçse bile, duruşma Seçim sonrasına kadar yapılmayacak."

Seçim'den bahsedilmesi Rorax'ın sandalyesinde doğrulmasıyla sonuçlandı. "Neden olmasın?"

Angelo omuz silkerek sandalyesinde geriye yaslandı. "Kuzey Gardiyanı, Seçim sona erene kadar duruşmaya başkanlık etmeye uygun olmadığını söyledi. Bana sorarsanız tam bir saçmalık, davaya gayet iyi başkanlık edebilecek iki Muhafızımız daha var."

Rorax ve Volla bakışlarını paylaştılar.

"Seçimden bahsetmişken, Buz Kralı ve Kraliçesi geçen hafta bir açıklama yaparak her vatandaşın

boyunlarının bir şehir görevlisi tarafından Contestar işareti için kontrol edilmesi gerekmektedir. Diyarlar arasında böyle bir şeyi zorunlu kılan son diyar olacaklar, umarım bu sefer Contestar bulunur."

Volla neredeyse fark edilmeyecek kadar sertleşti. Rorax elini ensesine götürüp parmaklarını gümüş işaretin üzerinde gezdirme isteğini bastırdı. Kendini toparlarken Angelo'nun gözleri arkadaşının üzerinde olduğu için sonsuza dek minnettardı. "Onu ne kadar çabuk bulursak, Haneler Turnuvası'na o kadar çabuk başlayabiliriz. Yıllardır bu turnuvayı dört gözle bekliyordum, *çok* uzun zaman oldu."

Volla, "Biz Lyondrea'dayken böyle bir şey olmasa iyi olur. Savunmam gereken bir unvanım var."

"Gördün mü, gittiğin için çok minnettarım! Bahisler *çok* daha kârlı olacak," diye kıkırdadı Angelo ve Volla'ya göz kırptı. "Şimdi, siz ikiniz burada bekleyin! Size bir düğün hediyesi bulmalıyım!"

Angelo şaşırtıcı bir çeviklikle dev sandalyesini itti ve koşarak ofisinden çıktı.

O odadan çıkar çıkmaz Volla dönüp Rorax'a baktı ama Rorax ona masum bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Oradaki yardımın için teşekkürler. Düğün gününde ona goblinleri getirmesini istediğini söyleyeceğim."

Rorax'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Yapamazsın."

Angelo'nun evinde beslediği ve *her yere* yanında götürmeyi sevdiği bir çift salyalı goblin evcil hayvanı vardı, hatta

Gerçi ölüm gibi kokuyorlardı ve öyle de görünüyorlardı.

Volla ona kendini beğenmiş bir sırıtış attı ve sandalyesinde arkasına yaslanırken bu sırıtış yumuşayarak mutlu bir gülümsemeye dönüştü. "Diyarlar'daki en dramatik ruh olmasına rağmen ... Bu gece gelmesine sevindim."

Rorax homurdandı ve bacaklarını önüne doğru uzattı. "Aylaklık ediyorsun, Torvik."

Volla omuz silkti. "Heyecanlıyım. Bu sabah ona sordum çünkü bir gece kafamı dağıtmak istedim. Lyondrea sınırını tekrar geçmeden önce birlikte geçireceğimiz bir gece."

Volla'nın yüzündeki gülümseme soldu ve Rorax göğsünde heyecanlı bir kabarcık yükselirken bile kendi yüzünü vakur tuttu.

Lyondrea.

Sonunda Lyondrea'ya geri dönüyorlardı, sadece başkentte değil kırsal kesimde de vakit geçireceklerdi.

Sonunda kardeşini kaçıran ve yüz yıldan fazla bir süredir sürekli olarak tutsak tutan ülkeye geri dönecekti. Umarım bu sefer onunla ilgili bir ipucu bulabilirdi. Bir bilgi kırıntısı, bir fısıltı, *herhangi bir şey*.

Rorax başparmağını yüzüğünün üzerinde gezdirdi.

Volla hareketi yakaladı ve bir kaşını kaldırdı. "Anlat bana." O büyük yeşil gözler hiçbir şeyi kaçırmazdı. Sinir bozucuydu.

Rorax içini çekerek sandalyesinde daha da geriye yaslandı. "Aslında Lyondrea'ya tekrar gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Darras'ı aramaya başlamak için sanırım." Volla'nın yüzü karardı. Uzanıp Angelo'nun masasındaki kalemlerden birini aldı ve parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı. "Bu hayır demeyi düşündüğüm ilk görev... ilk görev. Jia'nın orada, düşman hatlarının ötesinde olacağını bilmek beni hasta ediyor ama hayır desem bile yine de gideceğini biliyorum. Reddedip iltica etsem bile bensiz giderdi. Ye-Jun ve Kiniera'nın son raporundan sonra Jia neredeyse iki hafta boyunca uyumadı."

Volla'nın yüzü soldu ve Rorax, Volla'nın parmaklarında döndürdüğü kalemin duman çıkarmaya başladığına yemin edebilirdi.

"Lyondrea'nın ürettiği canavarlar mı? Tek bir şey için yetiştiriliyor olabilirler. Diyarlar'ı öldürmek, kırmak ve yok etmek."

Çukurlarla ilgili söylentiler o kadar ciddileşmişti ki Diyarlar'ın kral ve kraliçelerinin yanı sıra üç Muhafız'dan oluşan Evler Konseyi, Buz Evi'nden Heilstormlar'ın kontrolünü kendilerine vermesini talep etmişti. Aynı hafta içinde Heilstorms emirlerini aldı; Birinci Birim Lyondrea'nın başkenti Allteria'ya sızacak ve canavarlar için üreme çukurlarının nerede olduğunu bulacaktı. İkinci, üçüncü ve dördüncü birimlere verilen emirler ise son birkaç aydır yoğunlaşan sınır çatışmalarına yardım etmeye odaklanmak ve Lyondrea ordusunun hareketleri ve planları hakkında bilgi edinirken, Birim Bir'in ihtiyaç duyduğu yerde ve zamanda destek sunmaktı.

Volla ve Rorax uzun bir süre ağır bir sessizlik içinde oturduktan sonra Volla yarısı yanmış kalemi Angelo'nun masasına geri fırlattı ve ayağa kalktı. "Hadi, gidip Angelo'yu bulalım. Karımın daha evet demeden beni boşamasını istemiyorum."

Bölüm 3

Rorax

Volla ve Jia'nın düğünü büyülü olacaktı. Ya da sadece sekiz saat kala yapabildikleri kadar büyülü. hazırlayın.

Rorax günün geri kalanını Sahloo'nun kenarında buket yapmak için çiçek -çoğunlukla papatya ve karahindiba-toplayarak geçirdi ve Sahana'nın tören başlamadan önce yiyecekleri küçük ziyafeti pişirmesine yardım etti.

Yemek vakti geldiğinde konuklar yavaş yavaş gelmeye başladı.

Önce Sahana'nın yakışıklı eşi Karan geldi. Sahana'ya güzel bir merhaba öpücüğü verdikten sonra, Jia ve Volla'yı yanaklarından öpmek için harekete geçti ve tebriklerini sundu.

Angelo her zamanki gibi telaş içinde geldi ve diğerlerine selam vermeden doğrudan Karan'ın yanına yürüdü.

"Bu nikahı ben kıyacağım, yoksa bir dahaki sefere Pazara geldiğinizde ikinize de pire bulaştırırım." Angelo işaret etti

parmağını tehditkâr bir şekilde Sahana ve Karan'a doğru uzatır.

Sahana kıs kıs güldü ve Karan iyi huylu bir şekilde ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. Karan, "Eğer nikâhı sen kıyarsan, ben de onları koridorda yürütürüm," diye teklif etti.

"Anlaştık." Angelo sonunda sırtışını odanın geri kalanına çevirdi, tuniğini düzeltti ve masaya koydukları mütevazı yiyeceklere baktı. "Burası harika kokuyor! Hadi yiyelim!"

"Git getir onları lütfen, Karan. Başlamaya hazırız." Sahana son çiçeği de diktikleri ve süsledikleri ahşap kemerin içine yerleştirdi. "Angelo, buraya gel."

Her zamanki çene hizasındaki siyah saçlarını başının tepesinde küçük bir topuzla tutturmuş olan Karan, çatıya açılan kapının arkasında kaybolmadan önce Rorax'a heyecanla sırttı.

"Evet, hanımefendi," dedi Angelo, tuniğini düzelterek ve bir elini titizlikle bakımlı uzun siyah sakalının üzerinde gezdirerek, renkli kemerin altındaki merkeze yerleşti. Aralarında, gelinler dışında, bu olay için gerçekten giyinip kuşanabilen tek kişi oydu. Rorax, Sahana ve Karan siyah deri zırhın çeşitli tonlarını giymişlerdi.

Yumuşak, serin bir esinti Rorax'ın yanaklarını okşadı. Öğleden önceki yağmur gibi kokuyordu. Kızgın

Mavi ve siyah fırtına bulutları hâlâ ufuktaydı ama şimdi gün batımı bulutları koyu turuncu ve mor renklere boyayarak aydınlatıyordu.

"Sözlerimi bir kenara yazın, sıradaki siz olacaksınız! Hem de Buz Kralı'na!" Angelo, Rorax'ın sol tarafındaki yerini alırken, bu inkâr edilemez bir gerçekmiş gibi onu bilgilendirdi. Buz Kralı ve Kraliçesi, Raengar ve Isolde, kardeşiler ve Buz Evi'ni birlikte yönetiyorlardı. Özellikle Raengar ve Isolde, Buz Hanesi tahtını babalarından almadan önceki yıllarda Rorax ile hep yakın olmuşlardı. Hem de çok yakın. Ama kral Rorax'a her zaman başka bir arkadaş gibi bakmıştı, onun kendisine bakmasını istediği gibi değil.

"Kesinlikle hayır," diye güldü Rorax Angelo'ya ve başını salladı. "Çılgın yaşlı trol," diye alay etti üzüntüyle, özlemi kalbinin göğsünün içinde çarpmasına neden olurken.

Angelo ona büyük, küstah bir göz kırptı. "Bu konularda asla yanılmam, genç kız. Sadece bana sıcak bir yerde evleneceğine söz ver. Koppar sakalımdaki sümüğü donduruyor."

Sahana ve Rorax dehşet dolu bir bakış attılar.

Töreni düzenledikleri çatı, Hava Kral ve Kraliçesi tarafından onlar için seçilmiş ve finanse edilmiş yüksek bir apartmanın çatısıydı. Sahloo'ya bakıyordu, böylece gün batımının nehri ve beyaz alçı kenti sıcak turuncular ve morlarla yıkadığını görebiliyorlardı.

Rorax mutluluk içinde mırıldanırken Sahana çiçeklerle kaplı kemerin karşı tarafını doldurdu.

"Bunlar çok güzel," diye mırıldandı Sahana, kahverengi gözleri Rorax'la birlikte süsledikleri çiçek kemerine bakarken yumuşacıktı.

Jia, Karan ve Volla sonunda ortaya çıktılar. Ortada durup, her iki koluna doladıkları ıslıl ıslıl kadınlarla birlikte Karan onları yavaşça kemere ve kendilerini bekleyen arkadaşlarına doğru götürdü.

Jia ve Volla'nın bu gece giymeleri için neredeyse birbirlerine uyan gümüş rengi elbiseler bulmuşlardı. Jia'nın mor saçları uzun, karmaşık savaş örgüleriyle örülmüştü ve Volla asi sarı buklelerini başının üstünde dağınık bir topuz haline getirmeyi tercih etmişti.

Yaklaştıklarında Volla göz kırparak Rorax'ın önüne geçti ve Jia Sahana'nın önünde süzüldü. Karan arkadaşının arkasında sıraya girdi.

Jia sessiz, mutlu hıçkırıklara boğuldu ve Volla da yeni karısının yüzünü ellerinin arasına alırken gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Seni seviyorum, Jia Frostguard. Seni yıldızların gökyüzünü sevdiğinden daha çok seviyorum. Alacakaranlıkta ormanı ya da siyah rengi sevdiğinden daha çok." Jia yine burnunu çekti. "Ve seni Rorax'ın lanet olası bıçağını sevdiğinden daha çok seviyorum."

Volla gözlerini karısının gözlerinden ayırmadı ama bir eliyle yüzünü serbest bırakarak Rorax'ı omzunun üzerinden çevirdi.

Jia'dan ıslak bir kıkırdama yükseldi ve Karan başını geriye atarak derin bir kahkaha patlattı. Sahana kahkahalarını

içinde tutabilmek için elini ağzına götürüp biraz eğilmek zorunda kaldı ve Rorax sadece gülümsedi.

Bıçağı Glimr'i *çok* seviyordu.

Angelo Volla ve Jia'ya birer bıçak uzattı ve kanlı yaralarını birbirine bastırmadan önce avuç içlerine derin olmayan bir kesik attılar. Angelo bileklerini ve parmaklarını bir akorla bağladı ve Sahana onları eski bir büyüyle birbirine bağlamadan önce onlara yeminlerini söyledi.

Rorax o akşamı her zaman hatırlayacaktı; iliklerine kadar hissettiği derin, memnun mutluluğu ve Volla'nın alnını Jia'nın alnına bastırmış, birbirlerine dolanmış hallerini, tam da güneş batarken turuncu ve kırmızı bulutların gökyüzünü ateşe verişini.

Jia ve Volla Evlilik Draught'larını birlikte aldılar, herkese sarıldılar ve alt katta gözden kayboldular.

Angelo Rorax'ı sıkıca kucakladı, tüylü kafası onun omzuna bastırdı. "Orada dikkatli ol, Spine Cleaver." Kollarını onun beline doladı ve sonra uzanıp sıcak eliyle yanağını okşadı. "Hepsine iyi bak, duydun mu beni?"

Rorax başıyla onayladı ve Angelo'nun omuzlarını sıkıca kavradı. "Yapacağım."

Karan gitmeden önce Sahana'ya derin bir öpücük verdi ve başparmağını Sahana'nın yanağında gezdirdi. "Yazdığından emin ol, aşkım. Yazmazsan peşinden gelirim."

Sahana onu tekrar kucaklamadan önce sulu bir sırtışıyla yan tarafına vurdu. "Beni asla bulamazsın."

Karan, Sahana'nın başının üstünden Rorax'a belli belirsiz bir gülümseme verdi, gözleri sıcak ve düşünceli bakıyordu. "Sen de orada kendine iyi bak, Huysuz."

Karanlık üzerlerine çökerken, Karan ve Angelo birlikte ayrıldılar.

Rorax ve Sahana, Jia ve Volla'yı bir gecelik balayı illüzyonu için dairede yalnız bırakmaya karar vermişlerdi, bu yüzden uyku eşyalarını çatıya getirmişlerdi.

Sahana, Rorax'ın yanındaki uyku tulumuna sokulup yıldızlara bakarken memnuniyetle içini çekti.

Rorax çoktan yanına yerleşmişti. Göğsünde sıcak, memnun ve mutlu bir his kabardı. Bu duygu Rorax'a pek tanıdık gelmiyordu ama bu gece çok sık yaşanıyordu ve o da bunun tadını çıkarmaya devam etmek istiyordu. "Bu gece mükemmeldi, sanırım."

Sahana yıldızlara bakarken mırıldanarak onayladı. "Eğer Karan ve ben yeminlerimizi yenileyecek olsaydık, bunun sadece böyle olmasını isterdim. Sevdiğim ve beni seven insanlar dışında kimse olmasın. Angelo'nun düğününe başkanlık etmesine izin vermezdim ama çiçekçi kızım olmasını isterdim."

Rorax, Angelo'nun uzun siyah sakalına dolanmış çiçeklerle koridorda yürüdüğünü ve yanlarından geçerken herkese gül yaprakları yağdırdığını hayal ederken kıkırdadı.

Sahana usulca gülümsedi ve Rorax'la yüzleşmek için yan yattı. "Bu birim bir aile gibi hissettiriyor. Daha önce yönettiğim tüm diğer birimlerimden daha fazla."

Aile. İstenmeyen anılar parmaklarını Rorax'ın kalbine geçirirken göğsündeki mutluluk balonu patlayacak gibi oldu. Kalın kalın yutkundu. "Kurt bizim bir aile olduğumuzu söylerdi."

Sahana yüksek sesle alay etti. "O tozlu amcık senin ailenin bir parçası değildi, Rorax. Sana kaç kere öyle olduğunu söylediyse de. Artık Kurt Yavrusu değilsin. Bu isim onunla birlikte öldü."

Kurt Yavrusu ya da sadece *Yavru*. Ona çocukken verilen bu lakap, utancının ve pervasız inancının sürekli bir hatırlatıcısıydı. Bu isim onunla alay ediyor, başarısızlıklarını ve onarılamaz onursuzluğunu hatırlatıyordu.

"Bu isim asla ölmeyecek." Rorax'ın göğsünde ekşi ve çirkin bir şey oluştu, kendisine ve Kurt'a karşı hınçla köpürdü. Sonsuza dek ellerinde kalacak olan kanı silebilecekmiş gibi parmaklarını uyku tulumuna sildi.

Uzun bir sessizlik oldu ve neyse ki Sahana konuyu kapattı. "Seçime hiç rapor verecek misin, Rorax?"

Rorax'ın sırtı sertleşti ve aniden bu konuşmadan kaçınmak için sıvışabileceği bir yer olmasını diledi. "Hayır."

Rorax'ın Seçim hakkında bildiği kadarıyla, bunun bir ölüm cezası olduğunu biliyordu. On iki kişi girmiş ve sadece bir kişi hayatta kalmıştı. Canını almadan kendini Seçim'den kurtaramazdı, bu yüzden planı ondan kaçabildiği kadar kaçmaya devam etmekte.

Sahana yavaş bir nefes verdi. "Sen mükemmel bir Muhafız olurdun Ror, şu anda kuzeyde sahip olduğumuz Muhafızdan daha uygunsun ve Trigonal Taht'ta bir yerin olurdu."

Trigonal Taht.

Diyarlar on iki farklı evden oluşan bir ülkedir. Her ev büyüünün on iki ana elementinden birine bağlıydı: hava, ateş, su, ışık, karanlık, buz, yeşillik, fauna, alayım, ölüm, yaşam ve buz.

Trigonal Taht Diyarların merkezinde, Muhafızlar tarafından yönetilen bir şehir olan Valitlinn şehrindeyir. Büyüünün Valitlinn'de ortaya çıktığına inanılırdı, bu yüzden dünyadaki büyü açısından en güçlü üç varlık olan Diyarların üç Muhafızı burada oturur.

Kuzey Gardiyanı, Batı Gardiyanı ve Doğu Gardiyanı. Kuzey Muhafızı, Rorax'ın işaretlendiğı Seçim'de istifa eden kişiydi, bu yüzden Rorax Seçim'i kazanırsa, Yaşam, Ateş, Fauna ve Ölüm Evleri'nin korunmasından birinci derecede sorumlu olacaktı; Kurt'un yönetimi altında neredeyse yerle bir ettiğı aynı Diyar.

Sahana yanıliyordu, herhangi biri ondan daha iyi bir Kuzey Gardiyanı olabilirdi. Gardiyan olmak onu evinden ve Koppar'da geride bıraktığı sevdiklerinden de uzaklaştıracaktı.

"Bunu bir düşün, Rorax." Sahana uyku tulumunun içine daha da gömölerek yuvarlandı. "Eğer Lyondrea'nın gerçekten

Çukurları açmaya çalışıyor, bizi savaşa götürecek daha iyi birini düşünemiyorum."

"Adın ne senin?"

"Rorax Greywood?" "Bu ne anlama geliyor?" "Bir savaşçı olduğum anlamına geliyor."

Rorax bunun bir rüya olduğunu biliyordu, sık sık gördüğü bir rüyaydı, ama Kurt yedi yaşındaki Rorax'a doğru eğilip sıcak, yumuşak parmaklarıyla yanaklarındaki kırı kırılarda gerçemiş gibi hissetmesine engel olmadı. "Çok güzel, benim küçük yavrum."

Kurt'un yumuşak sesi - Darras kaçırıldıktan sonra onu bulan ve Koppar sokaklarından çeken kadın, neredeyse her yönüyle annesi, onu kurtaran ve besleyen kişi - Rorax'ı rüyalarında her zaman rahatlatırdı.

Gözlerini açtığı anda, suçluluk duygusu ve çatışma onu her zaman huysuzlaştırırdı ve bu sabah da farklı değildi.

Rorax Sahana'dan önce uyandı, şafak henüz geceyi silmeye başlamıştı, Kurt'un sesi hâlâ kulaklarındaydı ve onun sıcak parmaklarının hayali dokunuşu hâlâ yanaklarındaydı.

Ama Kurt onun annesi değildi. Kurt, Rorax'ı binlerce insanı öldürmek için kullanmış ve manipüle etmişti. Bunu unutamazdı.

Düşünceleri ona fazla gelmeye başladığında ayağa kalktı ve eşyalarını kabaca çantasına tıktırmaya başladı. İşi bittiğinde, bacaklarını çatının kenarından sarkıtarak oturdu, bıçağı Glimr'i parmaklarının arasında döndürdü ve Kurt'u düşünmemeye çalıştı.

"Başka bir rüya mı?" Sahana uyuduğu yerden halsizce sordu.

"Evet," diye kırptı Rorax.

Sahana sessizce ayağa kalktı ve onun yanındaki yere doğru ilerledi. "Özür dilerim, Rorax. Onu buraya getirmemeliydim."

Rorax bu konuda konuşmak istemedi, onun yerine bakışlarını yana çevirdi ve "İdman yapmak ister misin?" diye sordu.

Volla ve Jia nihayet aşağıdaki apartmandan çıkıp çatıya açılan kapıyı itene kadar kılıçlarıyla iki kişilik talimler yaptılar, Rorax kuşkusuz biraz fazla sert sallıyordu.

Jia kulaktan kulağa ısıldıyordu, teni pırıl pırıldı ve saçları tertemiz bir at kuyruğu yapmıştı. Gözlerinin altında sürme akan ve sarı saçları yüzünün etrafında dağılmış olan Volla, bataktaneden yeni çıkarılmış gibi görünüyordu.

"Zor bir gece miydi?" Rorax kıs kıs güldü, karanlık ruh hali Volla'nın çenesinde hâlâ kurumamış olan salyaya bakarken buharlaştı.

"Hayır." Volla kolunu Rorax'ın omuzlarına attı, Jia'ya göz kırparken uzun iri gövdesi ağır bir şekilde onun üzerine eğildi. "Hayatımın en güzel gecesi. Eminim sen böyle bir geceyi ancak hayal edebilirdin, Huysuz."

"Sonunda saçını taradığında ödeyeceğin bedel için harika olsa iyi olur." Rorax kıvırcık saçlarına sırtarak baktı. "Valitlinn'de köşede durup sakalına at gübresi süren evsiz adamdan daha kötü görünüyorsun."

Jia güldü, sesi gümüş çanlar gibi tınlarken Volla kaşlarını çattı.

"Bu hafta kıcımda bulduğum tüm kılları toplayıp diş fırçanın üzerine bırakacağım, Huysuz. Bakalım hoşuna gidecek mi?" Volla, Rorax'ı serbest bırakıp altın sarısı buklelerini başının üstünde toplamadan önce şakacı bir şekilde alay etti.

"Volla," diye uyardı Sahana gözlerini devirerek. "Saçını kendine sakla lütfen. Siz ikiniz gitmeye hazır mısınız?"

Volla ve Jia hep birlikte başlarını salladılar.

"Güzel. Jia, çantanda bunun için yer var mı?" Sahana deri kaplı küçük bir bohça uzattı.

"Evet," dedi Jia, bohçayı Sahana'nın avucundan dikkatle alarak. "İçinde ne var?"

"Test şişeleri. Kan örnekleri almak ve Lyondrea'dayken *olağandışı* olabilecek şeyleri toplamak için şişeler. Eğer

Kraliçe çukurları açmaya çalışmıyor, Kiniera Lyondrea'da bozulmuş ve potansiyel olarak bazı kötü yaratıkları ortaya çıkarmış büyük miktarlarda durgun büyü olabileceğini düşünüyor."

"Bu *harika*. Çukur canavarları ya da durgun büyü canavarları," diye yakındı Volla.

"İşte bu yüzden Lyondrea yeni yazlık eviniz için mükemmel bir yer," dedi Rorax sarışın emir subayına. "En azından komşularınız size benzeyecektir."

Volla başını geriye atıp gülmeden önce homurdandı. "Pekala, bu iyiydi, Huysuz."

Jia keseyi çantasının en üst kısmına yerleştirdi ve Sahana hepsine hınzırca bir sırıtış attı. "Bir canavar kraliçeyi alt etme zamanı."

Bölüm 4

Rorax

"Y Biliyorsun Rorax, eğer Seçim'e gelirsen, seninle birlikte Evler Turnuvası'nda unvanımı korumak için geri dönebilirim. Başka birinin tacımı alacağını düşünüyordum ve bu beni kurdeşen," diye mırıldandı Volla.

Rorax güldü. "Sanırım seni alçaltmak iyi bir şey olacak."

"Bu ülke Allah'ın belası bir bok çukuru," diye homurdandı Volla, uzun bir çalıyı itip yaprakları ve dalları porselen dükkânına girmiş bir boğa gibi yarararak ilerlerken.

"Burada *eğlenmek* için takılmaktansa Angelo'nun ikiz goblinlerine bir ay boyunca bakıcılık yapmayı tercih ederim," diye inledi Rorax, ormanda çalıları yara yara ilerlemeye devam ederken.

Heilstorm'un ilk birimi pek çok şeydi.

Liderleri Sahana Thorash efsanevi biriydi. Kara Büyü ile dolup taşıyordu ve hatta seçkin birkaç Hayatı vardı.

Büyü yetenekleri - minimal iyileştirme ve enerji imzalarını takip edebilme gibi. Heilstorms'un kurucusu ve Buz Hanesi'nin ordusundaki en ölümcül savaşçılardan biriydi. Arkadaşı ve kocası Karan Thorash, Sahana ile Koppar'a yerleşmeden önce tüm Illus'un en kötü şöhretli korsanlarından biriydi.

Volla Torvik, nam-ı diğer Meşale, Diyarlarda tartışmasız en fazla Ateş Büyüsüne sahip olan kişiydi. Bomba gibiydi ve savaşçı çevrelerinde Evler Turnuvası'nda üst üste kazandığı üç zaferle ünlüydü.

Birinci Birim'in en yeni üyesi olan Jia Frostguard iyi miktarda Buz Büyüsü'ne sahipti, yayıyla bir sineğin kanatlarını vurabilir ve bir hırsız lordunu soyup soğana çevirebilirdi.

Rorax'ın Diyarlardaki Yeteneklilerin çoğu gibi element büyüğü yoktu. Rorax'ı bu kadar ölümcül yapan şey Glimr'di. Farklı türde bir büyü tarafından itilen ve beslenen bir bıçak; Rorax Glimr'i zihniyle kontrol edebiliyordu. Rorax Glimr'i kullanarak yarım mil ötedeki bir adamın omurgasını kesebilirdi. Arkasında o kadar çok ceset bırakmış, o kadar çok düşmanın başını kesmişti ki *Valitlinn Press* gibi gazeteler ve Illus'taki şarkıcılar ona *Omurga Kesen* lakabını takmıştı.

Buz Evi'nin gördüğü en iyi Heilstorm birimi olarak kabul ediliyorlardı. Yıllardır sahip oldukları en ölümcül, dokunsal ve akıcı ekipti. Yani evet, onlar pek çok şeydi; her biri ölümcül ve kendilerine verilen işte mükemmeldi.

Ancak iyi yapmadıkları şey, özellikle de şikâyetlerinin dikkate alınmadığını düşündüklerinde, sessizlik içinde acı

çekmekti.

Çok komik.

"Kään'a yemin ederim, geyik gübresine basarsam Volla'nın tüm ülkeyi yakmasına izin veririm," diye homurdandı Jia, özellikle büyük bir yuvarlak, sulu geyik dışkısı yığınının etrafından parmak uçlarında geçerken.

Lyondrealı muhbirleriyle buluşacakları köye giden doğrudan bir yol yoktu, bu yüzden kırsalda otostop yapmak zorunda kaldılar.

Sahloo'dan dört gün önce ayrılmışlardı ve öğlene doğru köyde olacaklarını umuyorlardı.

Hava Evi sınır devriyesi, Lyondrea sınırında durmaksızın çatırdayan meşhur yıldırım duvarını onlar için yarmış, onları şok etmeyeceğine söz vermiş ve son birkaç gün boyunca birlikleri Yeni Volkan'ın dibindeki Karaorman'da yaya olarak yürümüştü. Blackwood ormanı eskiden Lynxwood'un bir parçasıydı ama Rorax'ın doğmasından çok önce meydana gelen Yeni Volkan patlamasından sonra uygun bir şekilde yeniden adlandırılmıştı. Bu patlama Lynxwood'un bu kısmını kararmış ve yanmış halde bırakmıştı. Orman hiçbir zaman eski gür bitki örtüsü haline dönmemiş ve yerel halkın takma adı olan Karaorman resmi unvanı haline gelmişti.

İki gün boyunca Yeni Yanardağ'ın tabanında kül, kararmış ağaç kabukları ve kara topraktan başka bir şey olmadan yürüdükten sonra nihayet Karaorman'dan geçip Vaşak Ormanı'nın patlamada yanmamış kısmına geri döndüler. Karaorman'daki hava kuru ve biraz dumanlıydı ama Vaşak Ormanı'nın kuzeyine, Kızıl Kraliçe Dağı'na doğru ilerledikçe hava

değişiyor gibiydi. Ağaçların arasında sis toplanmaya başladı; buradaki araziyi kaplayan uzun, beyaz kabuklu kavak ağaçlarının arasında yoğun bir sis havada asılı duruyordu.

Saatlerce, kilometrelerce sis ve kavak ağaçları arasında yürüdüler. Volla her gece yemeklerini pişirmek için meşhur Ateş Büyüsü'nü kullanıyordu ama istenmeyen dikkatlerden kaçınmak için gece boyunca ateş yakmamışlardı, bu yüzden sis Rorax'ın iliklerine kadar işlemeye başlamıştı.

Sahana'nın annesi Yaşam Evi'ndendi ve Sahana'ya çevrelerindeki her türlü yaşam formunu hissetme yeteneğini aktarmıştı. Neredeyse her zaman düşük dereceli bir büyü akışını sürdürüyor, yaklaşan askerlere, kurtlara veya Vaşak Ormanı'na adını veren kana susamış vaşaklara dikkat ediyordu.

Yolculuk o kadar da zorlu geçmemişti ama Rorax bir ağaç dalını yüzünden uzaklaştırırken hâlâ inliyordu. Yuvarlak kavak yapraklarının üzerinde biriken soğuk çiy, kafa derisine ve gömleğinin arkasına düştü ve yüzünü buruşturdu. Sanki tüm bu sis yüzünden sonsuza kadar ıslak ve vıcık vıcık hissetmek yetmezmiş gibi.

"Muhbirimizle buluşacağımız köye artık çok yakınız. Sadece birkaç mil daha kuzeybatıda," dedi Sahana onlara, pusulaya ve Kızıl Kraliçe'nin yükselen dağına bakarak.

"Tanrılara şükürler olsun," diye inledi Volla.

"Lyondrea Tanrı'nın lanet olası altyapısına biraz para yatırmalı," diye homurdandı Rorax.

"Yollar *kimseyi* incitmez," diye onayladı Volla.

"*Burası* çok *yanlış* geliyor." Sahana pusulasını bir kenara bırakıp ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirerek etrafına bakındı. Sis etraflarında yoğunlaşmaya başlamıştı, gittikçe yaklaşıyor ve ağaçların arasından görmeyi zorlaştırıyordu.

"Bu orman hep böyle uğursuz mudur?" Jia sordu.

"Bu sisle yaşamak zorunda kalsaydım ben de savaşa giderdim." Volla bir dalı geri çekerek hepsinin önünden geçmesine izin verdi ve sık bir kavak sırasından küçük bir açıklığa adım attılar.

Otuz metre bile değildi ama Sahana yumruğunu kaldırdığında ağaçsız küçük çayırın ancak yarısına gelebilmişlerdi. "Durun."

Birim olduğu yerde dondu kaldı.

Sahana'nın koyu renk gözleri önlerini taradı, ağaçların arasından Rorax'ın göremediği bir şey -muhtemelen enerji izleri- görüyordu.

Sahana duruşunu genişletti ve katanasını kınından çıkardı. "Silahlarınızı çekin."

Rorax kılıcını kınından çıkardı ve ayak parmaklarının üzerine yuvarlandı, gözleri önündeki kıvrılan sise takılı kalırken harekete geçmeye hazırды.

Jia yayını arkasına çekti, gerilen ipin sesi Rorax'a bir ok attığını haber verdi ve

Hazır.

"Üç ruhlar, hareketli Bu yol Çabuk. İnsan olmayan. Tanıdık olmayan. Büyük," diye mırıldandı Sahana.

Volla, Rorax'ın çevresine doğru adım attı, uzun kılıcı ellerinde sıkıca kavriyordu, kabzasından ucuna kadar karmaşık kılıcın etrafında bir ateş çelengi dolanıyordu.

Bir uluma duyuldu ve sisin içinden devasa bir beden çıktı; karanlık canavar onlara doğru hamle yaparken sis yarıldı.

Rorax'a en yakın olanıydı ve yaratık uzun dişlerini az önce kafasının olduğu havaya geçirirken zar zor yuvarlandı.

Bir kurt.

Ya da kurt benzeri bir şey. Evlerindeki sıradan kurtlardan daha büyüktü. Neredeyse lanet olası bir ayıyla aynı boyuttaydı.

Jia bir ok fırlattı ve ok Rorax'ın başının üzerinden uçup kurdun kürküne sertçe çarparak işe yaramaz bir şekilde yere düştü.

Çarpışmanın etkisiyle kurt sendelemek üzereyken tekrar kalçalarının üzerine kalkarak bir sonraki hedefine, Sahana'ya doğru sıçradı.

Rorax'ın arkasında yine dallar kırıldı ve tam zamanında döndüğünde sisin içinden iki formun daha fırladığını gördü, biri doğrudan ona doğru geliyordu.

Rorax onlara doğru koştu.

"Güçlendir!" diye bağırdı Jia'ya. Yerden dar bir buz sütunu oluştu ve Rorax'ın altından gökyüzüne doğru yükseldi,

onu havaya fırlattı. Kendisine doğru koşan kurtların üzerinden uçarak Glimr'i onlardan birine fırlattı ve karşı taraflarına inerek çömeldi.

Rorax'ın bıçağı, vurduğu kurdu yere düşürmüştü.

Diğer kurt, kılıcını kaldırmış ve hâlâ ateşle sarılmış bir halde hazır bekleyen Volla'ya doğru hamle yaptı.

Rorax'ın bıçağını fırlattığı kurt toprakta yan yatmış, kıvranıyor ve hırliyordu; Rorax'ın bıçağıyla uyguladığı ağırlığın altında sıkışmıştı.

Jia, Rorax'la aynı anda kurdun yanına koşmuş, yayını keskin buzdan yapılmış iki kısa kılıç lehine sırtına bağlamıştı.

Rorax kurda odaklanmadan önce etrafındaki ağaçları ve sisi başka tehditlere karşı taradı.

Kısa, karmaşık bir şekilde dövülmüş bıçağının ucu önce altındaki hayvana bastırıldı ama kurdun etini delmeye yetecek kadar güç yoktu. Kurt ağırlığın altında debeleniyor, bacaklarını çırpıyor ve Rorax onu sıkıştırırken çenesini kırıyordu.

Jia kafası karışmış bir halde ona baktı. "Ne bekliyorsun, Rorax? Öldür onu."

Rorax'ın kaşları çatıldı. Şimdiden sırt sırta duran on yetişkin adamı öldürecek kadar baskı uyguluyordu. Belli ki bu sıradan bir kurt değildi, aksi takdirde vücudu şimdiye kadar yenik düşmüş olurdu. Basıncı arttırdı, neredeyse otuz adamı öldürecek kadar... sonra kırk adama çıkardı.

Başının arkasındaki ağrı ona maksimuma yaklaştığını söylemeden önce erkekler.

Bunu yapamazdı. Odaklandı, dişlerini sıktı ve başı yarılacakmış gibi hissedene kadar bastırdı.

Ne haltlar dönüyordu?

Kurdun kaburgaları baskı altında çatladı ve acı içinde bağırarak şaha kalktı, Ror ve Jia'yı öfkeyle ısırarak için başını döndürmeye çalıştı. Çenesini ona doğru kapattığında, Rorax'ın aklına bir fikir geldi.

"Kafasını buzla kapla."

Jia tereddüt etmeden kendisine söyleneni yaptı. Rorax parmaklarını hızlıca sallayarak bıçağı kurdu yere bastırmak yerine kurdun ağzına doğru fırlattı.

Bıçak kurdun kafatasının arkasından büyük bir güçle fırladı, kan ve beyin Jia ve Ror'un yüzlerine sıçradı ama sonunda kurt hareketsiz kaldı.

"Hey, orada oyalanmayı bırakın!" Volla bağırdı ve Ror ile Jia'nın dikkatini Volla'nın kendi kurduyla savaştığını, canavara ateş patlamaları ve kamçıları gönderdiğini görmeye yöneltti. Alevler kurdun kürkünün üzerinde işe yaramaz bir şekilde yalanıp duruyor, kılların arasında yakacak bir şey bulamıyordu. "Ne *haltlar* dönüyor burada!"

Sahana kurdunu geçici olarak bastırmıştı; kurdun gözlerini, kulaklarını ve burnunu kaplayan kalın bir koyu gölge vardı.

"İçine gir!" Rorax Sahana'ya doğru koştu. "Ağzını aç!"

Sahana'nın gölgeleri kurdun çenesinin içine uzandı ve Rorax'ın bıçağını vınlayarak Sahana'nın kurduna göndermesine yetecek genişlikte açtı. Rorax'ın bileğinin bir hareketiyle bıçak ikinci kurdun kafatasını parçaladı.

Volla'nın topuklarını kemiren ve onun ateşini tamamen görmezden gelen Volla'nın kurduna doğru ilerlemek için döndüler.

Kurt Volla'nın boynuna hamle yaptı ve Jia menekşe rengi bir parıltıyla kendini canavara doğru fırlattı ve çimenlerin üzerinde yuvarlandılar.

Kurt tepeye çıktı, Jia'yı yere yapıştırdı ve çenesini Jia'ya geçirdi. Dişlerini Jia'nın boğazına dolamak üzereydi ki Rorax arkadan yaklaştı, sol kolunu kurdun boynuna doladı ve başını yukarı kaldırdı. Kurt Rorax'ın kolunu ısırıldığı sırada sağ koluyla bıçağını kurdun gırtlığına soktu.

Hayvanın artık cansız olan bedeni kollarında gevşedi ama kurdun uzun köpek dişleri çoktan ön kolunun etine gömülmüştü.

"Lanet olsun!" Yarasından keskin bir acı yayılırken Rorax dişlerini sıktı.

"Yukarıdaki Tanrılar." Zorlukla nefes alan Jia, kurdun leşinin altından Rorax'a baktı. "Teşekkürler."

"İyi misin? İyi misin?" Volla dizlerinin üzerinde yanlarına kaydı, elleri Jia'nın yüzünde çırpınıyordu. "Jia, bana hemen cevap ver, sen-"

"Ben *iyiyim*, ben *iyiyim*." Jia Volla'nın ellerini itti. "Şu şeyi Rorax'ın kolundan çıkar ve sonra da üzerimden al. Üzerime kan damlatıyor. İğrenç."

Rorax acı dolu bir homurtuyla kolunu kurdun uzun köpek dişlerinden kurtardı ve Volla cesedi Jia'nın üzerinden kaldırırken sendeleyerek geri çekildi.

Sahana, Rorax'ın kanlı kolunu yakaladı ve elini yaranın üzerine bastırdı.

Rorax acı içinde tısladı ama yaranın etrafındaki et anında kapanmaya başladı.

"İyi iş, Ror," diye mırıldandı Sahana, gözleri yaranın üzerindeydi. "Eğer ona ulaşamasaydın Jia köpek yemi olabilirdi."

"Bu hiç komik değil!" Volla omzunun üstünden seslendi, Jia'yı ayağa kaldırdı ve kocaman bir kucakla sardı. "Bu çok yakındı."

"Ben iyiyim." Jia kendini Volla'nın kucağından kurtardı ve ayak parmağıyla kurdu dürtmek için yanına gitti. "Kurtlar evrim falan mı geçiriyor? Ne zamandan beri büyüye karşı bağışıklıkları var?"

"Hayır, test tüplerini bize bunun için göndermiş olmalılar. -Kiniera'nın *ekşi büyüyle* kastettiği şey."

"Belki de Lyondrean Kraliçesi Çukurlardan çağırmıyordur. Belki de sadece budur."

Volla homurdanarak yeni eşiyle birlikte kurda baktı. "Ya da belki Lyondrea lanetlidir ve eve gitmeliyiz."

Rorax'ın kolundaki yaralar yavaşça pembe, kızgın bir deriyle kapanırken Sahana'nın teri burnundan aşağı damladı. Rorax kolunu Sahana'nın tutuşundan nazikçe çekti. "Şimdilik bu kadar yeter, Sahana. Çürüğü ve altındaki eti daha sonra iyileştirebiliriz."

Sahana muazzam miktarda Kara Büyü'ye sahipti ama Yaşam Büyüsü'nün sadece bir kısmını kullanabiliyordu. İyileştirmesi sadece küçük acil durumlar içindi.

Sahana onu serbest bıraktı, geri çekildi ve kolunun tersiyle alnındaki teri sildi. "Peki, tamam. Biraz şarj olmama izin ver."

Rorax başını salladı ve arkadaşlarının çoktan incelemeye başladığı kurt leşinin yanına gitti.

Rorax ölü kurdun yanında kalçalarının üzerine çömeldi ve parmaklarıyla kalın kürkü hissetmek için uzandı. "Sadece kürk gibi hissettiriyor. Ama Volla onu ateşe veremezdi ve ben de onu kesemezdim."

Jia uzandı ve parmaklarını onun üzerinde de gezdirdi. "Tıpkı evdeki köpeklerim gibi hissettiriyor. Özel bir şey yok."

"Acaba bilardoların bu kadar yakınında bilerek mi avlanıyorlar? İnsan mı arıyorsunuz?" Volla düşündü.

Uzaklardan bir uluma sesi duyuldu ve bölgedeki diğer kurtların da katılmasıyla dördünün de kafası anında yukarı kalktı.

"Şu Tanrı'nın lanetlediği ormandan çıkalım," diye homurdandı Volla nefesinin altından. "Bırakın *sürüyü*, başka bir kurttan kurtulabilir miyiz bilmiyorum. "

Rorax uzun boylu sarışınla aynı fikirde olmaktan
k e n d i n i alamadı, içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu.

"Jia, örnek al. Kan ve kürk yeterli olacaktır," diye emretti
Sahana.

Jia işini bitirdiğinde Sahana Volla'ya bir pusula uzattı. "Sen
bizi dışarı çıkar. Ben daha fazla enerji izine dikkat
edeceğim."

Bölüm 5

Rorax

Tormanda hızla ilerlerken sessizdi, öncekinden daha hızlı ve daha sessizdi. Sahana'nın Başı sürekli dönüyor, daha fazla kurt hissetmeye çalışıyordu ve Volla pusulaya odaklanmıştı.

Rorax'ın kolu her adımda acı içinde zonkluyordu. Sonunda ormanın küçük, harap bir köye açılan ağzına geldiklerinde, Rorax uzun bir oh çekti.

Sahana onları kasabanın kenarındaki terk edilmiş bir eve götürdü. Volla önce içeri doğru ilerledi ve havada bir toz bulutu yükselirken öksürdü.

"Toz." Volla öksürdü ve yumruğunu göğsüne vurdu.

Ev basitti, duvarlarında hiçbir şey olmayan yıpranmış kütüklerden yapılmıştı ve odada uzun ahşap bir masa dışında hiçbir şey yoktu.

İki kapı ana odaya açılıyordu ve Volla evin içine doğru ilerlerken kapılardan birini açtı ve

Başını içeri sok. "Burada sadece bir yatak var. Gerçi kullanmanızı tavsiye edeceğim bir yatak değil. Küf gibi kokuyor."

Rorax bir kahkaha attı ve diğer kapıyı açmak için gıcırdayan döşeme tahtaları üzerinde onu iterek geçti. Kapı örümcek ağlarıyla kaplı küçük, boş bir kilere açılıyordu.

Sahana arkasından yaklaştı ve iç çekti. "Bu gece hepimiz yerde yatmak zorunda kalabiliriz ama en azından ihtiyacımız olursa bir kaçış yolu var." Sahana başını tavana doğru salladı ve Rorax onun bakışlarını takip ederek çatıya açılan bir kapak ve ona çıkan yarı kırık bir merdiven gördü.

Sahana arkasını döndü ve evin içine doğru ilerledi. Rorax komutanı takip etmeden önce merdivenin kırık ahşap basamaklarına dikkatle baktı.

Ahşap kulübenin ana odasına geri döndüklerinde Sahana bir sandalye çekti ve içine çöktü. "Şimdi sadece bağlantımızın buraya gelmesini bekleyeceğiz. Rorax, kolunu bana ver de iyileştirme işini bitireyim."

Rorax kolunu Sahana'ya verdi, o da hemen kurt ısırığını iyileştirmek için işe koyuldu. Rorax derisinin altındaki kasların tekrar bir araya geldiğini hissettiğinde neredeyse rahatlayarak inliyordu.

"Kim geliyor?" Volla çantasını kulübenin köşesine bıraktıktan sonra inleyerek Sahana'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Kään bana yardım et, o kurtlar bana bir numara yaptı. Bunu daha önce de söyledim ve hala aynı fikirdeyim; bu ülke boktan bir yer."

Jia gözlerini devirdi ama Rorax Volla'ya sırtıttı. "Berbat bir durumda olman tüm ülkeyi suçlaman gerektiği anlamına gelmez."

"İşte böyle, Rorax." Sahana Rorax'ın yepyeni kolunu inceledi. "Hepsi tamam."

Volla'nın başının arkasındaki kırık panjurların arasından geçen penceredeki hareket Sahana ve Rorax'ın dikkatini çekti. Küçük bir grup silahlı asker dışarıdaydı.

"Orospu çocuğu," diye tısladı Sahana.

Volla ve Jia sandalyelerinden kalkmışlardı ve Rorax'ın avucunda Glimr heyecanla titriyordu, hepsi bir anda saldırmaya hazırды.

"Geri çekilin," diye emretti Sahana onlara. "Muhbirim burada olmalı. Sadece yanında benim istediğimden çok daha fazla adam var."

Volla ve Jia bakiştılar.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı.

"İçeri girin." Sahana kapıyı bir kadının geçebileceği kadar geniş açtı. Kadın bir elinde dökme demir bir kazan taşıyordu ve içinde her ne pişiyorsa ilahi bir kokusu vardı. Rorax'ın midesi neredeyse camları sarsacak kadar gürledi.

Muhbir kapüşonunu yüzünden çekti ve hepsine kısa bir baş selamı verdi. Rorax onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Koyu kahverengi teni kir içindeydi ama karanlık ve dikkatli gözleri Rorax'ı ve diğerlerini incelerken hayat doluydu.

diğer kadınlar. "Lyondrea'ya hoş geldiniz, Heilstorms. Benim adım Oba."

Oba onlarla Diyarlar'ın ortak dilinde konuştu ama Lyondrean aksanı kalındı.

"Oba." Sahana'nın omuzları bu isim karşısında neredeyse belli belirsiz bir şekilde gevşedi. "Bizimle burada buluştuğunuz için teşekkür ederim. Benim adım Sahana, bunlar da Jia, Volla ve Rorax." Sahana her birine eliyle işaret etti.

"Sahana," diye başını salladı Oba, Sahana'nın tokalaşması için elini uzattı. "Bir isme bir yüz koymak çok güzel. Acıkmış olabileceğini düşündük," dedi Oba, dökme demir kazanı masanın üzerine koyarken. "Bu yüzden sana akşam yemeği getirdik."

"Bizimle mi yiyorsun?" Rorax Sahana'nın solundaki, Volla da sağındaki koltuğa yerleşirken Sahana sordu. Jia Sahana'nın arkasında ayakta durdu ve doğal pozisyonlarına geçti.

Muhbir başını salladı. "Kalacak zamanım yok."

"Plan nedir?"

"Allteria'nın güneybatı ucunda buluşacaksınız. Gerekirse yol tarifi isteyin, aksi takdirde başınızı eğin."

Sahana avuçlarını masanın üzerine bastırdı. "Kiminle konuşmak istiyoruz?"

"Ben. Elu Nehri ile Peak Nehri'nin birleştiği yerde bir taverna var. Sahibi kraliçenin özel sekreterinin asistanının iyi bir arkadaşı ve savaşın bitmesini istiyor. Hem de çok."

Kään onları kurtardı. Neredeyse yüz otuz yıl önceki Köle Savaşları'ndan bu yana en önemli görevlerden birine gidiyorlardı ama bu kez bilgileri neredeyse dördüncü elden alıyorlardı.

"Bizim için çalışacak kadar kötü mü?" Sahana gözlerini şüpheyile kısararak sordu.

Oba başını salladı. "Söz konusu kız Çukur'da çalışmak üzere askere *alınmış* ve o *şeyleri* kazmaya yardım etmeye zorlanıyor."

Volla ve Rorax gergin bir bakış attılar. Kiniera'nın diğer casusları tarafından kendilerine verilen raporlara göre, canavar çukurları uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmeye uygun değildi. Çukur işçileri genellikle yaşlanmadan çok önce öldürülüyordu.

Oba dikkatini Rorax'a çevirdi. "Sen Rorax Greywood musun? Darras Greywood'u arayan kişi."

Rorax bir an tereddüt etti ama başını salladı. "Evet."

Oba elini uzun pelerininin içine soktu ve Rorax'a küçük bir parşömen uzattı. "Bu Darras Greywood'un bilinen son iş arkadaşının adresi. Bir hafta kadar önce birlikte çalışıyorlardı. Bu adam başkentte yaşıyor ve kurnaz biri olarak biliniyor. Ama bana sizin de çetin cevizleri kırma yöntemleriniz olduğu söylendi."

Rorax parşömeni yırtıp açarken ve adresi ezberleyerek bakarken Volla homurdandı.

Sonunda Oba'ya dönüp baktığında başını salladı. "Teşekkür ederim."

Oba başıyla onayladı ve çorbayı işaret etti. "Ye, çok güzel. Başkente gitmek için ayrılmam gerekiyor, ama bazı adamlar

size şehre kadar eşlik etmek için kalacak."

Sahana başıyla onayladı ve muhbiri uğurlamak için ayağa kalktı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Volla çorbanın kapağını yırtıp açtı. "Sonunda adam gibi bir yemek."

Bölüm 6

Rorax

“onunla çiftleşmekten vazgeçmek için çok mu geç?”
Rorax, arkadaşı çorbasını yüksek sesle höpürdetirken Volla'ya bakarak Jia'ya sordu.

Volla, Rorax'ın sandalyesini tekmeleyerek Jia ve Rorax'ın sahte bir tiksinti bakışını paylaşmasının ardından Rorax'ın gülümsemesini bastırmasına neden oldu.

Jia Koppar'ın saraylarında, bitmek bilmeyen görgü kuralları dersleri ve yüksek beklentilerle büyümüştü. Jia'nın annesi General Frostguard, Jia'nın genç bir delikanlı olarak tercihlerini fark ettiğinde, Jia'nın annesi siyasi bir ittifak umuduyla onu Diyarlar'daki en iyi yetiştirilmiş kadınlarla randevulaştırmaya başlamıştı. Rorax, generalin kızının terbiyesiz bir kâfirle evlendiğini öğreneceği günü iple çekiyordu.

Volla uzanıp uzun mor atkuyruğunu karıştırırken Jia gülümsemeye çalışarak, "Hayır, ne yazık ki ona mahkûmum," diye iç geçirdi.

Volla homurdandı ve bir domuz yavrusunun tüm edep ve zarafetiyle ağzını sildi. "Yarın için planın nedir, Sahana?"

"Güneş doğmadan buradan ayrılır ve batıya doğru yol almaya başlarız," diye omuz silkti Sahana. "Oba bir sonraki durakta ayrıntıları hazırlayacak."

"Bu grupta mı seyahat etmek zorundayız?" Volla başparmağıyla kulübelerinin dışında duran ve henüz dışarı çıkıp tanışmaya zahmet etmedikleri bir avuç adamı işaret etti. "Bizi yavaşlatacaklar."

"Ya da bizi hayatta tutabilirler," dedi Jia.

Volla, "Bize daha fazla dikkat çekecekler," diye karşı çıktı.

Jia, "Çukurları açtılsa, ki açtıkları hâlâ doğrulanmadı, Çukurlardan çıkardıkları canavarların bazılarını düşürmek için dört kişilik bir birlikten fazlası gerekir," diye itiraz etti.

"Biz *herhangi bir birim* değiliz, Jia

Torvik." "Bize *koruma* teklif ediyorlar. "

Rorax onların bir ileri bir geri gidişini izlerken başının arkasında küçük bir baş ağrısı oluşmaya başladı.

"Aç bir dağ trolü olsaydım, yemek için en büyük hedefi seçerdim. Sen seçmez miydin?"

"Volla," diye uyardı Sahana. "En azından Oba'yla buluşacağımız Pike Nehri kavşağına yaklaşıp kadar bizimle geliyorlar -başka bir şey olmasa bile Lyondrean isyancılarına bir dayanışma işareti olarak. Eğer bu işe yaramazsa

stratejiyi değiştirir. Tüm ülkenin ordusunu başımıza yıkmayacak kadar göze arpmamalıyız, ancak ek koruma bize zarar vermez."

"Peki." Volla'nın ağzı hoşnutsuzlukla buruştu ama yüzünü sildi ve sandalyesinde dönerek Rorax'a baktı. "Rorax, Oba'nın sana verdiği notta ne yazıyordu? Darras hakkında mı?"

Rorax bir yudum çorba daha yutarken cebinden küçük bir parşömen çıkardı ve Volla'ya uzattı. "Başkentte bir adres. Başkente varana kadar Darras'ı aramaya başlamayacağım."

Volla başını salladı ve adresi okuduktan sonra parşömeni Jia'ya, o da Sahana'ya uzattı.

"Eğer düşersen, Huysuz, onu bulacağız. Söz veriyorum," dedi Volla, sesindeki kararlılık Rorax'ın göğsünün derinliklerinde bir şeyleri ısıtıyordu.

Rorax'ın başının arkasında küçük bir baş ağrısı daha belirdi ama Volla'yı omzundan alkışlarken onu itti. "Teşekkür ederim."

Rorax'ın kafatasının arkasında küçük bir ağrı tekrar zonklayana kadar sessizce yemek yediler. İçgüdüleri harekete geçti ve ayağa kalkıp kırık panjurlardan dışarıdaki askerleri izlemeye başladı. Hâlâ etrafta aylaklık ediyorlardı, bazıları sigara içiyor, bazıları yemek yiyordu. Bir şeylerin ters gittiğine dair hiçbir belirti göstermiyorlardı.

Rorax'ın başı zonkluyordu ve bu kez bıçağının büyüsü öğretilmiş gibi büyüdü, zihnini geriyordu

bir dış güce karşı.

Ya da içeriden bir güç.

Elini panjurdan çekti ve etrafına bakındı.

"Yemeyi kesin," diye tersledi Rorax, bir kaşık çorbayı Volla'nın açık ağzının ortasına öyle sert vurdu ki kaşık ve çorba yere saçıldı. "Durun."

Volla ona göz kırptı ama ayağa fırladı, elleri çoktan bıçaklarının üzerindeydi. "Neler oluyor Ror?"

"Yemek. İçinde engelleyici bir bitki var," diye tısladı Rorax. "Glimr'le olan bağlantımı etkilediğini hissedebiliyorum."

Tatsız bir engelleyici, herhangi birinin büyüsünün herhangi bir bölümünü kesmek için kullanılır.

Heilstormlar yiyeceklerindeki zehirleri ve engelleyicileri tadabilecek şekilde eğitilmişlerdi. Sadece bir tanesinin - piyasadaki en etkili, en nadir engelleyicilerden biri - kesinlikle tadı yoktu. Waterlily Rine. Bırakın *dört* kişiyi, bir kişiyi bile engellemeye yetecek kadar Rine elde etmek son derece zor ve çok pahalı olurdu.

Sahana ve Jia silahlarını çektiler ve bir saniyeden kısa bir süre sonra ayağa kalktılar. Neredeyse çağrılmış gibi, kapı sert bir şekilde çalındı.

"Heilstorms?"

Kapı patlamadan önce bir anlığına dehşet içinde birbirlerine baktılar ve büyük bir darbenin gücüyle içeri doğru parçalandı. Jia'nın buzundan kalın bir blok kapıyı tekrar kapatmadan önce yirmi adam odaya koştu. Orada

Jia pencereleri de buzla kaplamadan önce Rorax dışarıdaki askerlerin artık ortalıkta dolaşmadığını gördü.

Silahlı ve hazırılar.

İçerideki askerler Heilstorms'un üzerine çullanırken, askerler de içeriye giden buz bariyerine saldırmaya başladı. Rorax hiç vakit kaybetmeden Glimr'i yaklaşan bir askerine üzerine fırlattı. Önce birinin sonra diğerinin başını kesti, darbelerin altından kaçtı ve yuvarlandı, kör bir kana susamışlıkla kılıcıyla adamları parçalara ayırdı.

"DUR!"

Rorax ilk başta kadının sesini tanımadı, bu yüzden durmadı. Ses tekrar gürleyene kadar başka bir adamı daha kesti, "DUR dedim."

Rorax kılıcını savurarak bir adamın boynunu kesti ve ancak o zaman gözlerini onlara emir veren askere çevirdi. Tamamen hareketsiz kaldı.

House of Weather'dan Kaptan Crax, Jia'nın boğazına dayadığı bıçakla duruyordu.

Rorax dondu kaldı ve göz ucuyla Sahana ve Volla'nın da dövüşmeyi bıraktığını gördü.

"Silahlarınızı bırakın ve ellerinizi kaldırın, yoksa o ölür," diye tısladı Crax, yarılan dudağından ağzına kan damlarken.

Rorax ve Volla Sahana'ya baktı ve Sahana ikisine de kısa bir baş selamı verdi. Sahana ve Rorax kılıçlarını yere bıraktı ve Rorax Glimr'i kınına geri çağırdı.

Volla'nın çenesi gerildi ve kendi kılıcını isteksizce düşürmeden önce Crax'a ölüm vaat eden bir bakış attı.

"Eğer ona dokunursan seni canlı canlı doğrarım," diye söz verdi Volla, sesi soğuk ve acımasızdı.

"Merhaba hanımlar. Sizi özledim," dedi Crax dışarıdan gelen ve kapıyı kapatan buzu kırmaya çalışan askerlerin sesi üzerine. Crax kısa sarı saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdıktan sonra çılgın bir gülümsemeye dördüne baktı. "Sanki daha dün o boktan kalede beraberdik. Ama Lyondrea bana reddedemeyeceğim bir şey teklif etti ve şimdi onlar için savaşıyorum. Yazık, senden hep hoşlanmışımdır. Sen de en az benim kadar acımasısın."

Rorax hırladı ve Crax ona yaklaşıp Jia'yı da yanında sürüklerken sıırttı. "Lyondrea Kraliçesi Arkyn sana bir anlaşma teklif etmek istiyor, Greywood. Onun için savaş, ona bağlılık yemini et ve o da sana kardeşini versin. Canlı ve bağlarından kurtulmuş olarak."

Rorax nefes almayı unuttu, kalbi göğsünde sıkışıp kaldı. "Kardeşim mi?"

"Darras Greywood senin kardeşin, değil mi?"

Rorax'ın içi buz kesti. "Nerede o?"

Onu bulmak zorundayım.

Crax başını salladı. "Bilmiyorum. Onun yeri sadece çok az kişi tarafından biliniyor. Lyondrea için çok önemli biri. Ama kraliçeye sadakat yemini ettiğinizde bu konum size verilecek."

"Yapamam. Sahana Thorash ve Heilstorms'a Kan Yemini ettim." Kelimeler Rorax'ın dudaklarında hissizleşti.

"Oh evet ... şey. İşte bu."

Crax, Jia'yı yakındaki bir askerin kollarına itti ve Sahana'nın yere düşürdüğü bıçakları almak için eğildi.

Sahana kendisini tutsak edenlere karşı sarsıldı ama Crax ona doğru ilerlerken ağzını kapalı tuttu. "İtiraf etmeliyim ki, beni hayal kırıklığına uğrattın."

Crax dilini ısırdı. "Birliğinizin birbiriyle arkadaşlık etmesine izin vermek, eğitimlerini aksatmalarına göz yummak-" Crax bıçağını Volla'ya doğrulttu ve boştaki eliyle uzanıp uzun bir tutam siyah saç Sahana'nın kulağının arkasına itti. "Daha fazlasını beklerdim."

Volla çılgık atarak uyardı ama artık çok geçti.

Sahana'yı tutan muhafız geriye uzandı ve bıçağını Sahana'nın göğsüne sapladı.

Sahana'nın bedeni yere yığılırken, kanı hızla yere sızarken Rorax zorlukla irkildi. Rorax hareket edemedi, nefes alamadı, sadece baktı. Komutanı. Akıl hocası. Üstü. Elli yıllık arkadaşı yerde cansız gözlerle yatıyor, tavana bakıyordu. Rorax hafif bir uğultu hissetti ve sonra onu Heilstorms'a, Sahana'ya ve birliğine bağlı tutan Kan Yemini bozuldu.

Crax, "Cesedi diğer odaya taşıyın," diye homurdandı, Sahana'nın can kanı havuzundan sızmaya devam ederken

döşeme tahtaları. "Kan çalışma alanımı kayganlaştırıyor."

Özgür. Yaklaşık elli yıldır ilk kez, Rorax Sahana'ya ettiği Kan Yemini'nden kurtulmuştu. Gitmekte ve istediğini yapmakta özgürdü.

Ama ne pahasına?

Darras. Darras. Darras.

Jia çığlık attı ve Volla kendisini tutan adamlara karşı umutsuzca mücadele etmeye çalıştı.

Crax cesedin üzerinden geçerek Rorax'ın Sahana ile göz temasını kesti. "Artık seni burada tutan bir Kan Yemini olmadığına göre, ne karar veriyorsun Greywood?"

Onu bulmak zorundayım.

Rorax'ın dudakları ve dili ağırlaşmış, uyuşmuş ve hareket etmesi neredeyse imkânsız hale gelmişti. "Bir anlaşman var," diye mırıldandı.

Dışarıdan gelen askerler sonunda buzu kırarak içeri girdiler ve aralarında Rorax'ın midesini bulandıran uzun bir işkence aleti taşıdılar. Aleti Crax'ın önüne koydular ve Jia'yı zapt eden askerlere Jia'nın uzanmış kollarını başının üzerinde sabit tutacak şekilde uzuvlarını yerleştirmelerini işaret ettiler.

Jia vücudunu boş yere sarsarken yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Kendisini tutsak edenleri buzlayarak ve umutsuzca onlara kafa atarak mücadele etmeye çalıştı, ancak büyüü onu başarısızlığa uğratmaya başladığında bunun bir faydası olmadı.

Crax adamlara, "Bizi yalnız bırakın," dedi. Crax Jia'ya ürpertici bir gülümseme verirken odadan çıktılar.

Tek bir asker bile Rorax için harekete geçmedi. Neden yapsınlar ki? Onun kardeşini bulma görevini asla tehlikeye atmayacağını biliyorlardı. Jia ve Volla için bile.

Rorax dik durabilmek için sandalyesinin arkasına tutunmak zorunda kaldı.

Odadaki sesler sanki su altındaymış gibi boğuktu ve zemin ona doğru eğilmiş gibiydi.

Onu bulmak zorundayım. Darras. Onu bulmak zorundayım. Kardeşimi. Benim ailem.

Etrafındaki adamlar eğilip Sahana'nın cesedini almak için ona doğru yaklaşırken Rorax kıpırdamadı. Sahana'nın cansız bedenini bitişikteki odaya taşırken ve cesedi kabaca yatağın üzerine atarlarken gözleri onları takip etti.

Crax Volla'ya doğru bir adım attı ve Rorax sonunda gözlerini komutanından ayırıp baktı, Crax Volla'nın kederli yüzüne o kadar yakın gülüyordu ki Rorax onun nefesinin Volla'nın saç tellerine değdiğini görebiliyordu. "Sadece ölmeyi beklemen gerekecek. Bunu izlemeni istiyorum."

Crax Volla'dan uzaklaştı ve Rorax'a baktı. "Dışarıda bekle. Burada işim bittiğinde, seni benim Kraliçe."

Rorax uyuşmuş bir şekilde başını salladı ve kapıya doğru birkaç adım attı.

"Rorax, seni *lanet* olası *amcık!*" Volla çığlık atarak kendisini tutan askerlerden kurtulmaya çalıştı.

Crax Volla'ya hınzırca gülümsedi ve Jia'ya döndü. "Bununla çok eğleneceğim," diye mırıldandı.

Crax uzun, paslı, kötü bir bıçak çıkardı ve Rorax'ın ciğerlerindeki nefes kesildi.

Onu bulmalıyım, onu bulmalıyım, onu bulmalıyım ... Volla ileri atılmaya çalıştı, muhtemelen Waterlily Rine'in pençesinden kurtulmaya ve kollarını ve belini tutan askerlerden uzaklaşmaya çalışıyordu, ama yapabilse bile, Volla

çok uzakta. Asla başaramazdı.

Volla Jia'ya ulaştığında her şey bitmiş olacak ve Jia bir hiç olacaktı. İşkence görmüş bir cesetten ve hepsine musallat olan bir hayaletten başka bir şey olmayacaktı.

Rorax boğazındaki yumruyu yuttu. *Ne olursa olsun, onu bulmak zorundayım. Onu bulmak zorundayım. I . . .*

Jia çığlık attı ve o ses... Rorax'ın son yüz altmış yılını tutunarak geçirdiği beş kelime, onu her şeyin üstesinden getirmek için kullandığı mantra, kafasının içinde sessizleşti.

Bir yanı umutsuzca kelimelerin geri gelmesini, onu doğrudan kardeşinin kapısına götürecek yolda tutmasını istiyordu ama ...

Yavaşça, daha fazla kelime ruhunda yerini buldu ve yerine kilitlendi.

Başka bir yol bulacağım.

Crax bıçağı Jia'nın elmacık kemiğinin derisinde ince bir kan çizgisi oluşana kadar gezdirdi.

"HAYIR! LÜTFEN, DUR!" Volla çığlık attı, sesi acı ve panikten boğuklaşmıştı.

Ses içini parçaladı ve ne yaptığını anlayamadan Rorax Glimr'i sırtından çekip fırlattı.

Bıçağı kabzasına kadar Crax'ın boynunun arkasına saplandı.

U Crax'ın boğazının önünden fırladı ve Crax'ın bedeni Jia'nın ayaklarının dibinde yere yığılmadan bir an önce Jia'nın yüzüne kan sıçradı.

Volla'yı tutan askerlerden birinin nefesi kesildi. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen-"

"KAPI JIA!" Rorax elini havada Crax'ın bedeninden muhafıza doğru savururken bağırdı. Bıçağı Crax'ın boğazından fırladı ve beyaz bir parıltıyla Volla'yı geride tutan muhafızlardan birine saplandı.

Diğerk muhafız Volla'yı bıraktı ve Rorax'ı yakalamak için uzandı ama Rorax onun kollarının altından sıyrıldı ve masanın üzerinden atlayarak pürüzsüz ahşap yüzeyde kaymaya başladı. Rorax yolda bir tereyağı bıçağı kaptı ve tekrar iki ayağı üzerinde durduğunda, kapının yanındaki askere doğru olabildiğince sert bir şekilde fırlattı.

Jia avucunu kaldırdı ve kapı yine kalın bir buz kütlesiyle kaplandı.

Rorax eğildi ve Crax'ın ölü parmaklarından bıçağı aldı.

Volla kendisini rehin tutan askerin boynunu kırdı, aynı anda Rorax da askerin boynunu kesti.

Jia'yı işkence aletine bağlayan bağlar. Jia, Crax'ın cesedinin üzerine kusmadan önce tökezleyerek kurtuldu.

Rorax bıçağını odadaki son askere saplarken Volla Jia'ya doğru koştu.

Askerler binaya hücum etti, dış cepheyi dövüyor ve zayıf noktalar arıyorlardı. Dışarıdaki bir asker kapının yanındaki buz tutmuş pencere camını yumrukladı ve Rorax Crax'ın bıçağını kullanarak askerin elini kesti. Asker acı içinde çığlık attı ve Jia penceredeki deliği daha fazla buzla yamarken akıllıca kolunu pencereden çıkardı.

Rorax dönüp Volla'nın Jia'nın yüzünü titreyen avuçlarıyla kavrayışını izledi ama sesi sabitti. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Jia gözyaşları yüzünden akarken bir kez daha hıçkırdı ama başını salladı. "Ben iyiyim."

Sıcak bir rahatlama Rorax'ın midesinin dibine taş gibi yerleşti.

Karşı pencere bir buz ve cam telaşıyla paramparça oldu ve bu sefer Rorax Glimr'i dönerek adamın üzerine gönderdi.

Rorax onu geri çekti ve Glimr'i başka bir askerin boynuna doğru gönderdi, görüşünde büyük siyah noktalar oluşurken onu tekrar çağırdı. Glimr için bedeninde tuttuğu büyü katılaştıkça göğsü sıkışıyor ve kafatasının arkasındaki ağrı saf bir ıstırapla yanmaya başlıyordu.

Volla Rorax'a geniş ve şaşkın bir bakış attı.

"Neden?" Rorax'ın kaşları çatıldı. "Neden?"

"Dedin ki ..." Dört askerin savaşarak kapıdan tekrar içeri girmesiyle kesildi. Rorax bıçağını aldı, gelen bir kılıcın altında geriye yaslandı, Glimr'i ilk askerin boynuna elle sapladı, ardından diğeri iki askerin boğazından geçirdi ve her yere kan sıçrattı.

"Darras için her şeyi yapacağını söylemiştin," diye bitirdi Volla. Bıçak tekrar kınına girdiğinde, Rorax doğal olmayan bir dalga hissetti, ezici tükenme yerleşmek üzerinde onu omuzlar.

"Çekil Ror," diye emretti Volla ve Jia ayağa kalkıp kapıyı tekrar kapatırken Ror yana çekildi.

Rorax artık ayakta duramıyordu ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Altında biriken kan sıcak ve yapışkan olsa da, ahşap döşeme tahtaları serin ve davetkârdı. Yine de kaslarını hareket etmeye ikna edemiyordu.

Rorax Volla'nın kendisine bir şeyler söylediğini duydu ama Volla'nın sesi sanki altı mil uzaktaymış gibi geliyordu. Waterlily Rine'in bilincine bir çapa gibi yerleştiğini ve onu uyuşuk bir karanlığın derinliklerine sürüklediğini hissedebiliyordu.

"Rorax?"

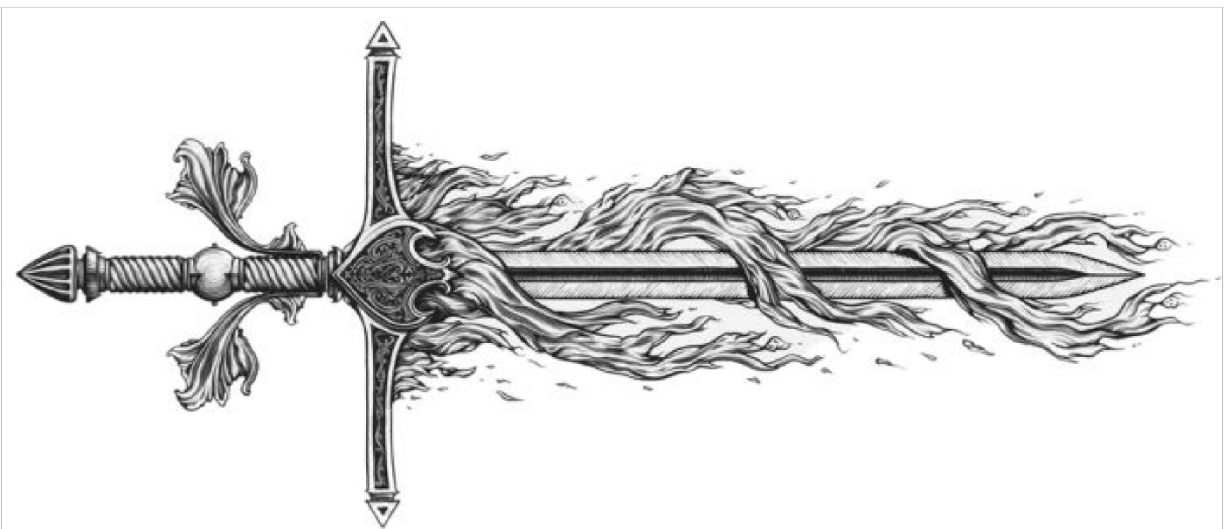
Nilüfer Rine onu daha da sıkı kavrarken gücünün her damlası altın kadar değerliydi. Soğuk dudaklarının arasından ürpertici bir nefes aldı.

Bir bağırış daha duyuldu ve cam kırıldı; başını kaldırdığında pencereden içeri girmeye çalışan başka bir asker gördü. Rorax kolunun tembel bir hareketiyle bıçağını kullanarak askerin kafasını kopardı ve kafası kopan et yere düştü.

Başı kontrolsüzce dönmeye ve görüşü kararmaya başladığında Rorax Glimr'i tekrar eline çağırdı. Kesik kesik bir nefes aldı ve alnını kana ve altındaki zeminin soğuk ahşap tahtalarına bastırdı.

Volla ona yine bir şeyler söyledi ama Rorax onu duyamadı.

Rorax karanlığa gömülmeden önce, "Bizi bu Tanrı'nın unuttuğu ülkeden çıkarsan iyi edersin, Volla Torvik," diye mırıldandı.

Bölüm 7

Volla

S hock. Rorax'ın kendi içine çöküşünü izlerken Volla'nın bedenini zayıflatıcı, ezici bir şok sardı yere düştü. Volla'nın boğazı şişti ve aynı anda hem gülmek, hem ağlamak, hem de küfretmek istedi.

Rorax Greywood.

Roraxiva Greywood, o lanet olası bıçağıyla hayatlarını kurtarmak için devreye girmişti. Aynı bıçak eğitim sırasında Volla'ya o kadar çok saplanmış ve kesmişti ki, Volla ondan kurtulmak için eline geçen her fırsatta onu göllere, çukurlara ya da dağlara fırlatmaya başlamış, ancak saniyeler sonra Rorax'ın parmak uçlarından sarktığını görmüştü.

Volla'nın çenesi titrerken aynı anda kalın, donmuş bir bariyerin bulunduğu ön kapıdan şiddetli bir gümbürtü geldi. Bu onu tekrar harekete geçirdi.

Jia gözyaşlarını öfkeyle kırıştırdı. "Rorax'ı taşıyabilir misin? Arka kapaktan çatıya tırmanabiliriz ve

Umarım etraflarından dolanırız. Dışarıda çalabileceğimiz iki at var. Onları daha önce gördüm."

Daha fazla bağırış çağırış oldu ve Volla duman kokusu aldı.

"Çabuk ol!" Volla Rorax'ı yerdeki kan birikintisinden kaldırırken Jia koridorda koştu. Rorax'ın zırhı, yüzü ve saçları tamamen kana bulanmıştı ve Volla arka taraftaki kilere doğru koşarken ön tarafına da bulaşmıştı. Jia önce merdivenden çıkmaya başladı, Rorax'ın gevşek bedenini kendisiyle birlikte yukarı çekmek için kolunu uzattı.

Ön kapıdaki buzun kırılma sesi her ikisinin de omuzlarının üzerinden bakmasına neden olduğunda Jia daha yolu yarılammıştı ve Volla'nın kalbinde kalan rahatlama asitli bir korkuyla yıkandı. Volla Jia'yı iki gün önce Çiftleşme Kursu'yla sağladıkları çiftleşme bağı sayesinde hissedebiliyordu ve Jia'nın tüm büyüünün tükendiğini biliyordu; Nilüfer Rine onun içini boşaltmıştı. Kendini daha fazla zorlarsa, Rorax gibi o da bayılacaktı. Umutsuzluk ve pişmanlık, Volla'nın daha önce hiç yaşamadığı türden, göğsündeki yeni boşluğu doldurdu.

"Acele et!" Jia ona tıslayarak birkaç basamak daha çıktı.

Muhafızlar tekrar kapıya çarparken, Volla bencilce Jia'ya baktı, Jia'nın mükemmel yüz hatlarını incelemek için değerli saniyelerini ayırdı, şu anda bile orada tutulan güzelliğe ve güce hayran kaldı.

"Volla!" Jia tekrar tısladı, Rorax omzunun üzerinden tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "*Sakın* buna *cüret* etme."

Jia boştaki elini Volla'ya uzattı, onu tutup yukarı çekmek istiyordu ama Volla Jia'nın elini kendi elinin içine hapsetti ve bir adım geri çekilmeden önce ona saygılı bir öpücük kondurdu.

"Koş aşkım." Volla bir adım daha uzaklaştı.

Gözyaşları Jia'nın yüzünden aşağı aktı. "Volla Torvik, sakın buna cüret etme."

"Çıkarın onu buradan. Git, Jia."

"Seni burada bırakmayacağım," diye boğuldu Jia, gözyaşları artık çenesinden damlıyordu.

"Rorax'ın boynundaki dövmeleri kimsenin görmesine izin vermeyin. Her yerde onu arıyorlar."

Jia başını salladı.

"*Hayır.*" "Jia-"

Sadece başını salladı. "*Senin* yerine *Rorax*'ı almamın imkanı yok." Sesi kesildi ve dudaklarından bir hıçkırık daha döküldü. "*Seni* seviyorum. Hayatımın geri kalanını *seninle* geçireceğim. *Sen* benim karımsın."

Volla'nın kalbi kırıldı. Tam ortadan ikiye bölündü ve göğsü zonkladı.

"Dinle," diye tısladı Volla. Muhafızlar bariyeri aşmadan önce sadece çok değerli saniyeleri vardı ve hayatının son dakikalarını hayatının aşkıyla savaşıarak geçirmeyi reddetti.

"Rorax az önce hayatımızı kurtardı. İkimizi de acıdan, işkenceden ve ölümden kurtardı. *Rorax*. Darras'ı bulma fırsatı vardı ama o bunu elinin tersiyle itti. Senin için. *Bizim* için. I .

. . Jia . . ." Boğazına acı dolu bir çığlık takıldı ve

ciğerlerine sakinleştirici bir nefes vermeye zorladı. "Jia . . . Seni Crax'tan kurtaramadım. Sahana seni Crax'tan kurtaramadı. Ama Rorax kurtardı. Kararı o verdi ve *yaptı*."

Volla, şimdi keçeleşmiş ve tek başına öldürdüğü askerlerin kanıyla damlayan siyah saçlarını işaret etti. "Onun bu şekilde ölmesine izin veremem Jia. Ona her şeyimi borçluyum ve pislik içinde ölmesine izin vermeyi reddediyorum. I . .

. Yapamam."

Sessiz gözyaşları Jia'nın yanaklarından süzüldü ve bir kez başını salladı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Biliyordu. Eğer Volla bu gecedan sonra yaşarsa ve Rorax yaşamazsa, bunun peşini bırakmayacağını, onu yok edeceğini biliyordu.

Rorax onun arkadaşıydı; az önce sadakatini kanıtlamıştı ve Volla'nın ona bir hayat borcu vardı. Şimdi savunmasızken onu terk edemezdi.

Volla merdivenden bir adım yukarı çıktı, Jia'nın at kuyruğunu kavradı ve son bir kez tatması için Jia'nın dudaklarını kabaca kendi dudaklarına çekti. Ayrıldıklarında, Volla başparmağını Jia'nın dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Seni seviyorum. Kalan günlerimi seninle birlikte yaşanarak geçirmek istedim ve benimle evlenmeyi kabul ettiğin anda seni alıp bu işe başlamalıyım. Özür dilerim."

Jia gözlerini kapadı ve Volla uzaklaşmak üzereydi ki gözüne gümüş bir şey takıldı. Rorax'ın bıçağı tekrar kınına girmişti. Volla hiç düşünmeden onu kaptı.

Genellikle Volla, Rorax'ın bıçağına dokunduğunda metal yanar ve metale dokunan kişinin derisini yakardı.

Rorax'ın yanında. Bu kez, sanki Volla'nın efendisi için yaptığı fedakârlığı hissedebiliyormuş gibi, bir selamlamayla avucunu ısıttı.

Kapıda bir çatlak daha oldu ve Volla bir adım uzaklaştı. "Git. Eğer hayatta kalırsam, seni bulacağım."

Jia gözyaşları içinde başını salladı ve Volla derin bir nefes alıp askerlere dönerken merdivenden yukarı çıkmaya devam etti.

Adamlar otuz saniye geçmeden kapıyı kırıp içeri girdiler. Volla, Rorax'ın bıçağını neden her şeyden çok sevdiğini hemen anladı.

Enerjisinin uzuvlarını buraya engellemek, oraya engellemek, buraya saldırmak ve oraya saldırmak için çektiğini hissedebiliyordu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca, Rorax'ın bıçağı yorgunluktan uyuşmaya başlayan uzuvlarına güç verdi.

Küçük evden çıkıp dışarıdaki tarlaya doğru ilerlerken Volla'nın ayaklarının dibinde bir yığın ceset yatıyordu. Sonunda etrafına baktığında, kendisine doğru gelen başka asker göremedi.

Rorax'ın bıçağı Volla'nın elinde kayboldu ve kalbinde küçük bir umut tohumu büyüdü, güzel bir an için muhteşem bir çiçeğe dönüştü.

Sonra kemikleri çatırdatan bir hamle oldu ve Volla dehşetle göğsünden fırlayan kan lekeli çelik kılıcın ucuna baktı.

Dizlerinin bağı çözülünce çılgılık attı ama pençeli büyük bir el boynunu kavradı ve düşüp ölmeden önce onu yukarıda tuttu.

"Contestar nerede?" diye kulağına hırladı adam. Volla ağzını açtı ama konuşamadı.

Ve Volla Torvik'in karanlığa yuvarlanmadan önce bu dünyada gördüğü son şey iki bulutlu göz oldu.

Bölüm 8

Rorax

Rorax Jia'nın çığlıklarını belli belirsiz duyabiliyordu, ses bilincini çekiyordu.

Yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve kendini kaba, siyah saçlara bakarken buldu.

Jia tekrar çığlık attı ve Rorax gözlerini yana çevirip Jia'nın attan düştüğünü, dizlerinin üzerine çöküp göğsünü tırmaladığını, tırnaklarının Heilstrom'un siyah pullu zırhına faydasızca sürtündüğünü gördü.

"Jia?" Yer - hayır, yer değil, bir *at* - Jia'nın çığlıkları sıkıntı seslerine dönüşürken Rorax'ın altında gergin bir şekilde kaydı, parmak uçları zırhında yarıldı ve penelediği keskin siyah pulların üzerine taze kan yayıldı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır nonono," diye hıçkırdı Jia, dizlerinin üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor, gözyaşları yanaklarından serbestçe süzölüyordu.

Göğsünü eşelemeyi ancak öne doğru eğilip kusacak kadar uzun süre bıraktı.

Jia göğsünü bir hayvan gibi tırmalıyordu, orada olmayan bir yarayı. Hayali bir yara, çiftleşme bağı aracılığıyla hissediyor olabileceği bir yara.

Volla.

Bu düşünce Rorax'ın iliklerine kadar öyle net, öyle kesin bir şekilde işledi ki, Rorax'ı derinden sarstı.

Volla ölmüştü.

Jia'nın Volla ile çiftleşme bağı kopmuştu ve Jia Volla'nın son duygularını hissetti ... bir yaralanma, bir kılıç, bir ok ya da kalbine saplanan bir bıçak.

Rorax hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Jia'ya döndü, kanlı ellerini göğsüne bastırmış, topraktaki bir cenin gibi top gibi kıvrılmıştı.

Rorax attan iterek indi ve yere düştü, Jia'nın hıçkırık sesleri bedenini hareket etmeye zorluyordu. Hemen şimdi uzaklaşması gerekiyordu. Rorax neredeyse zifiri karanlık Lyondrean ormanında yarı yürüdü, yarı tökezledi, ta ki Jia'nın çığlıklarını artık duyamayıp dizlerinin üzerine çökene kadar.

Volla ölmüştü. Volla *ölmüştü*. Rorax ve Jia onu yalnız başına ölüme terk etmişti.

Sahana'nın sözleri Rorax'ın kafasında yankılandı ve çığlık atmak istemesine neden oldu. *Biz bir aileyiz. Bu birim bir aile. Bizi bu kadar iyi yapan da bu.*

Sahana da ölmüştü.

Toprağı yumruklarıyla kavrarken Rorax'ın kalbi ikiye bölündü. Bir daha nasıl hareket edebileceğini bilmiyordu.

"Duruyoruz." "Hayır."

"Yapmak zorundayız, Jia. Kendimizi toparlamalıyız."

"Devam etmek istiyorum. Diyarlar sadece bir günlük mesafede."

"Bir günden fazladır hiç yemek yemedik. Yemek yememiz gerek."

Eyerde sırtına bastırılan Jia sesini çıkarmadı ama Rorax atı harap binaya doğru çevirdiğinde daha fazla itiraz etmedi. Üzerindeki tabelada "Dowager's Bed and Breakfast" yazıyordu.

Rorax atlarını tırısı kaldırdı. Avluda bir çift kestane rengi atla ilgilenen bir kadın vardı, bu yüzden Rorax çalıntı aygırlarını kadının yanına çekti ve attan indi. Rorax dönüp kadınla yüzleşti, kadının bir çift iri mavi gözü ona bakarken vücudu kaskatı kesildi. Kadının bakışlarında tedirgin edici bir şeyler vardı, bir şeyler eksikti. Kadına baktı ve tanıdık olmayan bir şeyin ona baktığını gördü.

Ölüm oranı.

Kadın Ungifted'dı.

Illus halkı üç olası yaşam süresine bölünmüştü. Üstün Yeteneklilerin ölümsüz yaşam süreleri vardı ve bedenlerinin dışında gösteremeyecekleri kadar zayıf olsa bile büyü yapabiliyorlardı. Büyülerini gösteremeyenlere Alçak Doğanlar, bedenlerinin dışında gösterebilecek kadar büyüye sahip olanlara ise Yüksek Doğanlar denirdi.

Kutsanmışlar öbür dünyaya geçmeden önce üç yüz yıla varan ömürler yaşarken, Yeteneksizler ölmeden önce seksen ila yüz yaşına kadar yaşlanırlardı.

Illus'taki tüm büyülerin merkezi olan Diyarlar'da, nadiren Üstün Olmayanlar yaşardı. Sadece Valitlinn'de Gardiyan'ın koruması altında yaşayan küçük bir koloni olduğunu biliyordu. Kutsanmışlar genellikle Ostr'da ve Pazula Prensligi'nde ikamet ederdi. Burada, Diyar'ın sınırına bu kadar yakın bir yerde bir Kutsanmamış görmek şaşırtıcıydı. Hatta sarsıcıydı.

Rorax *yetenekliydi* ama genellikle Sahana'nın yapabildiği gibi, bir kişinin sahip olduğu belirli büyü türlerini seçebilecek kadar elemental güce sahip değildi. Ancak bu kadından gelen tehdit eksikliğini, sessizliği ve büyülü bir dalganın eksikliğini hissedebilecek kadar gücü vardı. Kadının iri gözleri, bırakın bir armağanı, herhangi bir yaşamdan neredeyse tamamen yoksundu.

Kıtaları tarihsel olarak Yetenekli olmayanlara karşı acımasızdı. Büyü, Üstün Yetenekliler tarafından kullanılmadan toprakta çok uzun süre durgun bırakıldığında, canavarların ve yaratıkların ortaya çıktığı bilinmektedir. Kıtalarının sınırında yaşamak tehlikeliydi.

Sizi koruyacak bir tür armağan olmadan diyarlar. Sadece bu da değil, Kan Yeminleri büyüye ihtiyaç duyduğundan ve onları hesap vermeye zorlamak için üzerlerinde çalışmadığından, Yeteneksizlere güvenilemeyeceğine dair bir damga vardı.

Kadının yüzündeki silik çizgilere bakılırsa, Yeteneksiz Yıllar'ın otuzunda hayatta olmalıydı.

"Lyondrea'da ne işiniz var?" Kadın kara aygırın dizginlerini tuttu.

Rorax'ın gözleri kadının arkasındaki ahşap hana kaydı. Hanın ön kapısının ahşabında pençelerin açtığı derin yarıklar dışında yeterince güvenli görünüyordu.

Rorax kadınla konuşurken işaretleri inceledi. "Geceyi geçirecek bir yer arıyoruz."

Jia, Rorax'ın arkasından kayarken aygır gergin bir şekilde ağırlığını değiştirdi ama kadın başını sabit tutarak dizginleri daha sıkı kavradı. "Mutfağın üstünde iki odamız var. Geceliği iki bakır, ama atınızı ahıra koymamız gerekirse fazladan bir para daha ödemeniz gerekecek."

Rorax tekrar kadının iri mavi gözlerine baktı. Arka cebinden üç bakır mark ve bir altın para çıkardı ve kadının kirli avucuna bıraktı. "Bu sessizliğiniz için."

Kadın avucundaki altın paraya baktı, sonra hafifçe kısılmış gözlerle Rorax'a baktı. Gözleri Rorax'ın omzunun üzerinden görünen kılıcının kabzasında gezinirken dişleri dudağının koyu renkli derisini ısırdı.

"Burada sorun istemiyoruz. Burada sorun *çıkamaz*."

Rorax kadının incelemesi karşısında dudağını dişlerinin üzerine kıvırmamak için kendini zor tuttu. "Eğer bir şey olursa, belki de bu izleri yapan her neyse daha fazlası için geri dönmesi ihtimaline karşı gece boyunca yanınızda olduğumuzu bilerek daha rahat uyursunuz."

"Doğru." Kadın bu hatırlatma karşısında biraz sarkmış gibiydi. "Beni takip edin."

Kadın onlara iki küçük yatağı olan rahat ve temiz odalarını gösterdi.

Rorax, Jia ile onu yalnız bırakırken kadına başıyla selam verdi. Jia hemen yataklardan birine kıvrıldı, yüzü duvara dönüktü ve tek kelime etmedi.

Jia banyoda ağlıyordu.

Neredeyse bir saattir orada kilitliydi.

Rorax kederli bir ifadeyle aşağıdaki mutfaktan getirdiği akşam yemeğine baktı; yemeğe hiç dokunulmamıştı. Avuç içiyle ensesini ovuşturarak göğsünde yükselen ve nefes almasını zorlaştıran çaresizlik ve keder duygularını bastırmaya çalıştı.

Jia banyo yapmadan önce bir süre uyumuştı. Ve hâlâ içeride ağlıyordu. Rorax ağlamasına izin vermemişti. Henüz yas tutacak zamanı yoktu. Sadece birkaç gün daha. Önce onları Koppar'a giden bir tekneye bindirmesi gerekiyordu.

Yarın sabah Jia'yı banyodan çıkarabildiğini varsayarsak, sadece bir ya da iki gün içinde sınırı geçmiş ve Diyarlara geri dönmüş olacaktı. Sonra bir tekne bulurlarsa bir hafta içinde Valitlinn'e, tekne onları eve kadar taşırsa iki hafta içinde Koppar'a dönmüş olacaktı. Kendi odalarına döndüğünde ve krala rapor verip Karan'a eşinin başına gelenleri anlattığında ... işte o zaman Rorax dağılabildi.

Karan muhtemelen olanları hissedebiliyordu, tıpkı Jia'nın hissettiği gibi. Muhtemelen şu anda bir keder ve öfke fırtınası içinde Lyondrea'ya doğru yol alıyordu.

Yatağın kenarına oturup kollarını dizlerine dayadığında, o geceye dair görüntüler zihninde dönmeye başladı. Aynı görüntüler, tekrar tekrar.

Sahana'nın göğsündeki bıçak; Jia'nın yüzünde benek benek Crax'ın kanı; Sahana'nın kendi kanından bir su birikintisi içinde yere kıvrılmış hali; Volla'nın altın rengi saçları, onunla Crax'ın adamları arasında dururken ...

Rorax'ın midesi bulandı ve dalgın bir şekilde avucunu göğsüne sürttü.

Volla yaralarından mı ölmüştü? Onlar kaçarken yakalanıp işkence görmüş ve onu kendi başına savaşı için orada mı bırakmışlardı? Sorular Rorax'ın kafasında, göğsü ve boğazı sıkışana kadar şiddetle dönüp durdu.

Kendini yatağın kenarından kaldırdı, ahşap banyo kapısına bir kez vurdu ve yanıt alamayınca iterek içeri girdi.

Jia banyosundaydı, top gibi kıvrılmıştı, dizlerini köprücük kemiklerine bastırarak koruyordu.

Rorax küvetin yanına çömeldi. "Jia. Bana bak." Jia'nın başı yana düştü ve cansız gözleri

Rorax.

Rorax irkilmemek için dudağını ısırıldı.

Neşe yok. Kıvılcım yok. Gözlerine yansıyan acıdan başka bir şey yoktu ve bu Rorax'ın içinde çirkin ve yabancı bir şeyin çatlamasına neden oldu. Utanç. Tiksinti. Pişmanlık. Suçluluk. Neredeyse elli yıldır kendisine karşı bu kadar keskin hissetmediği bir şey.

Rorax onu görmezden gelerek aşağı itti. "Büyünü hissedebiliyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı.

"Ben de yapamıyorum. Bu da engelleyicinin hâlâ kanımızda olduğu anlamına geliyor. Kiniera'ya geri götürmek için numune almalıyız."

Jia başını salladı, gözleri yavaşça yerdeki sırt çantasına kaydı. "Şişeler. Sırt çantamdalar."

Rorax banyodan bir bez parçası aldı, ardından eliyle uzanıp Glimr'i sırtından çıkardı. Bıçağını kullanarak bezin alt kısmından bir kumaş şeridi kesti ve avucunun içinde kesti. Jia'ya dönüp bıçağını uzatmadan önce yavaşça akan kanı şişelerden birini doldurması için yönlendirdi.

Jia kendi şişesini doldururken fazla kanı emmek için bez şeridini kullandı. Her iki şişe de dolduğunda ve

tekrar kapattı, Rorax kanını mantarlara bir cadı-r n kazınmış olan üst kısımlara sürdü. Kan r nleri harekete geçirdi ve Rorax bardakların buz tutmasını izledi. Kan orada haftalarca donmuş halde saklanacaktı.

Rorax ayaĝa kalktı ve şişeleri Jia'nın sırt çantasına geri koydu. "Bir şeyler yemelisin."

Jia'nın mor gözler sırlı bitti, ama o başını salladı, küçük ve acınası bir hareket.

"Ben ciddiym Jia. Yemek yemen gerek. Bir şeyler yemeye  alıřacaĝına söz ver. "

Jia yavaşça, kırık bir oyuncak bebek gibi tahta gibi başını salladı. Sonra Rorax bir korkak gibi arkasını döndü ve odadan  ıktı.

Rorax kendini alt katta, odalarının altındaki küçük tavernada buldu.

D n geceki kadın ve elindeki kupayı kurulayan uzun boylu bir adam barın arkasında duruyordu.

Salondaki dört masa gürültücü müşterilerle doluydu ama  oĝunluĝu boştu.

Rorax gürültülü müşterileri görmezden gelerek bara doĝru ilerledi. Kız ona dudak bükerek gülümsedi ama adam elindeki bardaĝı bırakıp kaşlarını çattı. "Burada bela istemiyoruz, duydun mu? Hiçbir şekilde-" gözleri Rorax'ın arkasındaki müşteri masalarına kaydđ.

Lyondrea'nın milli marşını haykıran omuz, "-*tazminat* ... buna değecektir."

Rorax onu görmezden geldi ama tezgâhın üzerinden ona birkaç bakır para daha uzattı. "Burada hiç şarabınız var mı?"

Adam Rorax'a bir kez daha baktı. Dudakları gergin bir kaş çatmayla birbirine yapışmıştı ama az önce temizlediğı fincanı kullanıp doldurdu.

"Arkadaşına ne oldu?" diye sordu kadın adamdan kupayı alıp barın öbür ucundaki Rorax'a uzatırken.

Rorax kadına omuz silkti, kupayı geriye doğru eğdi ve içindikileri birkaç yudumda boşalttı. Fincanı tekrar tezgâha vurdu ve kolunun tersiyle ağzını sildi. Jia'yla onu oradan çıkarması gerekebilir diye istediğı kadar sarhoş olamıyordu ama ... "Bir tane daha."

Adam, tekrar doldurmadan önce omuz silkmiş olan kadına baktı.

Rorax kupayı aldı ve en yakın masaya oturdu, sırtı şu anda birbirleriyle bilek güreşi yapan aptallarla dolu masaya dönüktü.

Bir fincan şarabını yudumluyor, Vasıfsız kadın karşısındaki sandalyeye kaykıldığında kara kara düşünüyordu.

"O yüzüğü nereden aldın?" Rorax'ın kupaya sarılı işaret parmağına baktı.

Yüzük bir kuzgunun kafatasının tepesine benzeyecek şekilde dökülmüştü.

İki boş göz yuvası ilk boğumuna yakın duruyordu; kuşun uzun, keskin gagası ikinci boğumundan parmak ucuna kadar uzanıyordu. Rorax uzun ve keskin gagasını savaşta birçok kez silah olarak kullanmıştı.

Gümüş çelikten yapılmıştı. Alaşım Evi tüm metalleri istediği gibi hareket ettirebilir ve manipüle edebilirdi, bu yüzden tanrılar Üstün Yeteneklilere yeryüzünde altın çelik, gümüş çelik ve yıldız çeliği (en nadir olanı) yatakları vermişti. Alaşım Evi'nden gelen Üstün Yeteneklilerin büyüleriyle manipüle edemediği farklı metaller. Bu metalleri çıkarmak pahalı, nadir ve tehlikeliydi ama demir, bronz ya da çelikten yapılmış herhangi bir şeyin size karşı kullanılabileceği durumlarda gerekliydi.

"O bir hediye idi." Kalbi cansız bir şekilde sıkıştı; Volla ve Jia'ya karşılık terk ettiği ağabeyinden bir hediye idi. Tanrılar, *o değersizdi*.

"Bu sembol ne anlama geliyor?" diye sordu kadın, gözlerini kafatasına dikerek.

Kafatasının tepesine damgalanmış bir sembol vardı. Üç daire üst üste dizilmişti; en büyüğü altta, en küçüğü gagaya yakındı ve üçünün ortasından düz bir çizgi geçiyordu.

Rorax omuz silkti, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Kadının gözleri sonunda tekrar Rorax'ın yüzüne kaydı. "Yanındaki kıza ne oldu? Terörize edilmiş gibi görünüyordu."

Rorax göz ucuyla adamı gördü. Adam mutsuz bir şekilde kaşlarını çatmış ikisine bakıyordu. "Onun

terörize edildi. Belli bir şekilde."

Kadının gözleri daha da kısıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şimdi de burnunu sokuyorsun." Kadının yanaklarında pembe çiçekler açarken Rorax şarabından büyük bir yudum daha aldı.

"I . . . Sanırım öyleyim." Kadın sinirlenerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama o bakışı, o solgun, korkmuş, *ölü bakışı* daha önce sadece iki kişide gördüm, biri ön kapıma o işaretleri yapan yaratık geldiğinde, diğeri de tanıdığım biri eşini kaybettiğinde ve bir canavarın hanıma doğru gelip gelmediğini bilmeyi hak ediyorum."

Volla'yı hatırlatması Rorax'ın şarap bardağını bitirmesine neden oldu. Kadın hâlâ ona şüpheyile bakıyordu, bu yüzden Rorax dudağını dişlerinin üzerine kıvırdı. "O bir canavar değildi."

"Oh!" Kadının gözleri yumuşamadan önce kocaman oldu. "Oh."

Gözlerinde yatan acıma ve üzüntü Rorax'ın içini sızlattı, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Kimse bizi aramaya gelmemeli. Eğer biri gelirse, onlara sadece gerçeği söyleyin."

"Peki gerçek nedir?"

Rorax kendini ayağa kaldırdı ve kadının gözlerinin içine bakarak ona nihai gerçeği söyledi. "Doğuya gidiyoruz."

Sırtında delikler açan adama bakma zahmetine girmeden kadından döndü ve dışarı itti.

Rorax'ın hancıyı yanlış yönlendirmekle uğraşmasına gerek yoktu.

Onunla ahır arasında en az otuz silahlı asker duruyordu, hepsi de uzun Diyar atlarının üzerindeydi; hepsinin göğsünde siyah bir üçgen içinde gümüş bir kurt resmi olan koyu kahverengi deri zırhlar vardı. Gümüş kurt Karanlıklar Hanesi'nin simgesiydi.

Hepsinde o mühür vardı. Biri hariç hepsinde.

Sürünün önündeki bir adam yırtık pırtık kapüşonunu yüzünden uzaklaştırdı ve havayı kokladı. O kadar solgundu ki teni neredeyse gri görünüyordu, o kadar yarı saydamdı ki derisinin altındaki damarları görebiliyordunuz. Saçları uzun, düz ve beyazdı; kapüşonundan dalga dalga kucağına dökülüyordu.

Atından indi, tekrar kokladı ve görmeyen iki gözü Rorax'ın olduğu yere dikildi, olduğu yerde donakaldı.

Gözleri bulanıktı, ama gözbebekleri olmasa bile adam doğrudan ona bakmayı başarak omuzlarında bir ürpertiye neden oldu. "Gardiyan seni Kuzey Kalesi'ne çağırdı, kızım."

Bu adamda bir sorun vardı, *farklı* bir şey. Rorax yana kaydı ve görmeyen gözleri sanki onu görebiliyormuş gibi onunla birlikte hareket etti.

Onu bir çeşit büyüyle takip ediyordu. O bir Elitti. Ve uzun, beyaz saçlarına bakılırsa o bir *Yaşlı* Elitti.

Dünyada büyü'nün on iki ana formu vardı ve Ateş, Buz, Hava, Alaşım, Hava, Karanlık, Işık, Yeşillik, Fauna, Su, Yaşam ve Ölüm bunları barındıran Âlemlerdi. Bu on iki ana türün *dışında* kalan herkes

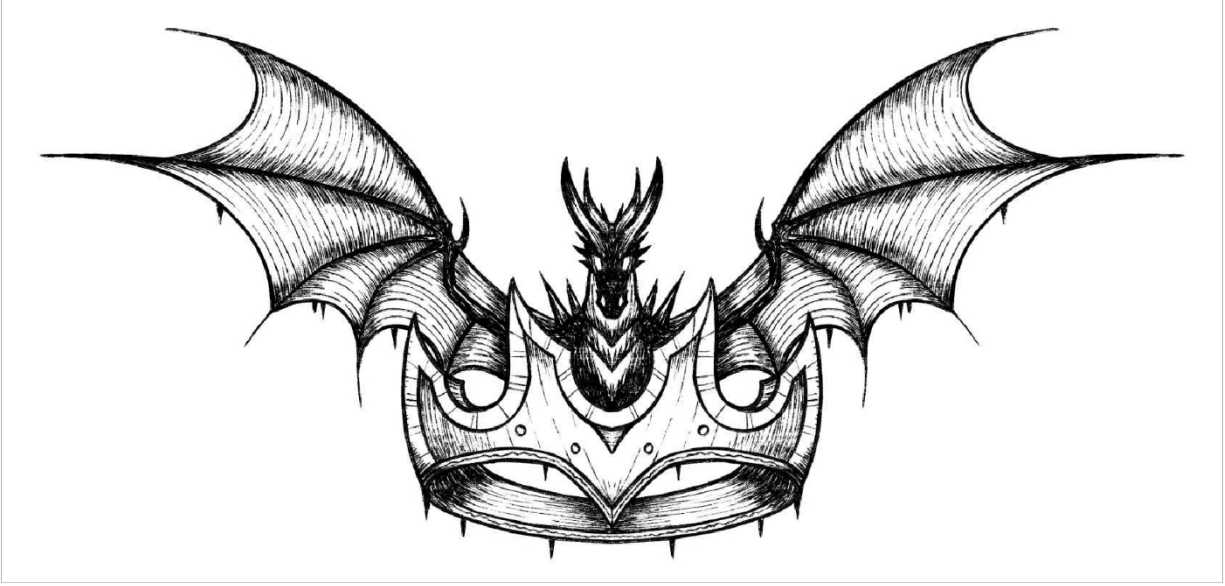
Elitler denirdi. Rip'ten beri, zamanın başlangıcından beri hayatta olan Elitlere Yaşlı Elitler denirdi. Tüm Illus'ta onlardan hayatta kalanların sayısı ondan azdı ve Rorax bir tanesine bakıyordu. Bunu biliyordu.

"Gardiyan cehenneme kadar yolu var," diye tısladı Rorax, arkasına uzanıp Glimr'i kınından çıkardı. "Sen de kimsin?"

Yaşlı Seçkin ona cevap verme zahmetine bile girmede. Bir kırbaç kadar hızlı, ona saldırdı. Rorax'ın gövdesine doğru savrulan kılıcın altından kaçmak için zar zor zamanı oldu. Dönerek kılıcını çıkardı ve adamın çeliğine çarptı. Adam onu geri iterek tökezlemesine neden oldu. Bıçağını adama olabildiğince sert bir şekilde fırlattı.

Glimr'i bir kıvılcım yağmuruyla yana savurdu ve Rorax o kadar şaşırmıştı ki adamın kılıcının kabzası aşağı doğru yön değiştirip şakağına çarpınca bir şey yapacak zamanı olmadı.

Rorax yarım saniyeliğine bayıldı ama tam zamanında kendine gelerek yüzünün yere çarptığını ve burnundan kan fışkırdığını hissetti. Bir asker kaburgalarına tekme attı, sonra bir başkası ve Rorax çırpındı ve dövüştü, yüzüne bir dirsek ya da yumruk yedi ve kaburgalarına daha fazla darbe aldı, sonra kafatasına öyle sıkı bir kara büyü baskısı oldu ki ne görebildi ne de duyabildi. Her şey karardı.

Bölüm 9

Raengar

E Ölüm Evi'nin Prensi Rich Sumavari yakışıklı bir adamdı. Koyu renk saçları ve düz bir burnu vardı, Neredeyse Raengar'ın kendisi kadar uzun ve genişti.

Raengar onu tüm dişleriyle besledikten ve ormanda boğulmaya terk ettikten sonra o kadar da yakışıklı olmayacaktı.

"Haydi, Kasap Kral," diye omzunun üzerinden seslendi Erich, Yüksek Kraliçe Dağı'nın yamacındaki patikada cezalandırıcı bir tempo tuttururken. "Devam et."

Bu lakap Raengar'ın sınırlarını bozuyor, dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu. Raengar, deniz seviyesinde kurulmuş bir şehir olan Koppar'dan Morvarand'a yeni uçmuştu. Morvarand'ın rakımı 7.000 fitti ve Yüksek Kraliçe Dağı daha da yüksekti. Bu yükseklikte, havadaki oksijen ince ve işe yaramaz görünüyordu; ne kadar yükseğe uçarsa uçsun, bir ejderhanın sırtında onu asla rahatsız etmeyen bir şeydi bu ama

Kılıcı ve zırhıyla dik dağ yamaçları kaslarını ve ciğerlerini ihtiyaçtan yakıyordu.

Durup dinlenmek, ince havadan oksijen çıkarmaya çalışmak istiyordu ama Sumavari'nin önünde herhangi bir zayıflık göstermeden önce gururunun onu öldürmesine izin vermeyi tercih etti. Kendini beğenmiş piç kurusu.

"Haydi, acele edin, yağmur patikayı yıkamadan oraya varmalıyız," diye seslendi Erich, henüz birkaç damla üretmeye başlayan ama uğursuz bir şekilde daha fazlasını vaat eden koyu bulutlu gökyüzüne bakarak. Erich de en az Raengar kadar zırhlıydı ve nefes nefese kalmamıştı ama Raengar Erich'in yarı dağ keçisi olduğuna inanıyordu.

Raengar karşılık olarak homurdandı ve ciğerlerindeki yanma şiddetlenerek bedenini daha da hızlı itti.

Yaklaşan yağmura ve Erich'in Yüksek Kraliçe'nin Dağı'na yürüyerek tırmanmaları konusundaki ısrarlarına rağmen ejderhası Deimos'u buraya uçurması konusunda ısrar etmeliydi.

Buz Evi'nin Ölüm'e karşı yürüttüğü saldırıdan sonra - Surmalinn Kuşatması ve Povelinn'in düşüşü - Muhafızlar Buz Evi'ni, eve verdikleri zararı inşa etmeye ve onarmaya yardım etmenin bir yolu olarak yüz yıl boyunca Ölüm Evi'nin hayırseverleri ve koruyucuları yapmıştı. Ölüm Evi'nin neye ihtiyacı varsa, Buz Evi kefareti olarak karşılıyordu. Raengar'ın tahta geçmesinden bu yana geçen elli yıl boyunca Buz tarafından Ölüm Evi'ne yiyecek, kıyafet, altın, asker, sınır güvenliği, eğitim ve en önemlisi askerleri için eğitim sağlandı.

Babasının ölümünden sonra Buz'un yeni ortak hükümdarları olan Raengar ve Isolde, Tag Norvakson'u Ölüm'ün yeniden inşa edilmesine yardım etmek için gösterilen çabaların başına getirmişti. Bu yüzden, birkaç hafta önce Tag, Raengar'ı Morvarand'a gelip Erich'in gözcülerinin Yüksek Kraliçe'nin Dağı'nda bulunduğu "sorunlu" bir şeye bakmaya çağıran Kan Şahini'ni gönderdiğinde, Raengar zaman ayırdı.

Tag Norvakson, kralına ve ülkesine sonsuz sadakatle bağlı bir asker, baştan aşağı Buz Doğumlu bir adamdı. Bu yüzden Raengar, Tag'in zamanını boşa harcamayacağına güvenerek gelmişti.

O da Erich Sumavari ile tanışmaya gelmişti. Ölüm Hanedanı'nın kraliyet ailesi gizlilikleriyle ünlüydü. Sumavari Savaşı sırasında çoğu katledildikten sonra, kimliklerini Diyarlar'ın geri kalanından saklamaya başlamışlardı. Raengar Kraliçe Rosalie Sumavari'yi ilk kez taç giyme töreninde görmüştü. Diyar'ın diğer prens ve prensesleriyle birlikte büyümüştü ama Sumavari'lerle değil. Sadece Ölüm Hanesi'nin bir prensi değil, aynı zamanda Ölüm Hanesi'nin ordusunun generali olan başka bir Sumavari ile tanışma fırsatını heba etmeyecekti.

Ancak Raengar, prensle tanışmanın getirdiği yeniliğin çektiği acı ve ızdıraba kesinlikle değmediğini kabul etmek zorundaydı. Erich, Raengar'ı buraya kendisinin götürmesi konusunda ısrar etmişti. Yaya olarak. *Yolda ne kadar az koku olursa o kadar iyi*, demişti Erich. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Otuz dakika daha yürüdüler, Raengar'ın baldırları ve kalçaları yorgunluktan karıncalanıyordu ki Erich sonunda elini kaldırdı. "İşte geldik."

Raengar, son iki saattir yanlarından geçip gittikleri diğer 600.000 balsam çamıyla tıpatıp aynı görünen balsam çamlarına baktı. Raengar burun kemiğini sıktı. "Tam olarak *neredeyiz?*"

Erich, çamura diz çöküp yerdeki bir şeyi işaret etmeden önce ormanda sürünmeye devam etti.

Raengar yaklaştıkça Erich elini rayların yanına uzattı.

Toynak izleri. İki parmak derinliğinde, Erich'in yanına koyduğu elinin iki katı büyüklüğünde ağır toynak izleri.

Dev geyikler Diyarlar boyunca Jagamine Dağları'nda serbestçe dolaşüyor ve ülke genelinde büyük ejderha, felidra ve griffin popülasyonlarını besliyordu. Bunun gibi izler görmek alışılmadık bir şey değildi.

Raengar kaşlarını kaldırarak izlere baktı, sinirden boğazı düğümlenmişti. "Bir geyik mi?"

"Hayır, çok büyük."

"Elk?"

Başını iki yana salladı.

"Dev bir inek o zaman?" Tanrım, Raengar bu paçavrayı dağın yamacından aşağı atacaktı.

Erich başını salladı. "Hayır, ikisi için de çok büyük. Bunun bir ... bunun bir minotor yolu olduğunu düşünüyoruz."

Raengar'ın kızgınlığı buharlaştı ve yerini endişe aldı. Raengar başını kaldırıp Erich'in yüzüne baktı. Koyu gri gözlerinde bariz bir yalan yoktu ama izlerin bir minotora ait olduğunu düşündüğünü söylemek çok ciddi bir iddiaydı.

Minotorlar doğal olarak Illus dünyasına ait değildi. Minotorlara dair tek kayıt cehennemden çağrılanlardı. Onlar sadece çukurlardan çıkan canavarlardı. Çukurlar, yeryüzünde büyük miktarda büyü patladığında açılır ve Cehennem'den Illus'a bir tür köprü oluşurdu. Her türden canavar bu bağlantıdan geçmeye çalışırdı, bazıları cehennemden başka bir dünyada yaşama şansı için savaşıırken bazıları da insanları avlama şansı için savaşırdı.

Kayıtlı tarihte daha önce iki Çukur Savaşı yaşanmış, sonuncusu Illus'taki tüm ülkeler için korkunç bir katliam olmuştu.

Eğer bu dağlarda gerçekten bir minotor varsa, o zaman bir Çukur'un tekrar açıldığını, Lyondrea'nın onları çağırdığını ve Diyarlar'ın bağlantıdan çok fazla yaratık gelmeden önce Çukur'u kapatmak için kısa süre içinde savaşa gireceğini doğrulayacaktı.

Raengar uzanıp Erich'i siyah zincir zırhının önünden yakalama dürtüsüne direndi. "Eğer bir minotor izi *olsaydı* bunun ne anlama geleceğini biliyor musun?"

Erich isteksizce başını salladı. "Siz ya da adamlarınız bir tane gördünüz mü?"

"Hayır, ama izler ... buradan Lyondrea'ya kadar kilometrelerce uzanıyor ve geyik olamayacak kadar büyükler; bu kadar yukarıda hiçbir sığır yaşamaz-"

"Ama nereden *biliyorsun*-"

Raengar'ın dilinde yanan soruya cevap verircesine, derin, kabus gibi bir kükreme arkalarındaki havayı yırttı.

Raengar ses kesilmeden önce kılıcını çekmiş, ayağa kalkmıştı. "Geri dön Erich, Tag'i getir. Deimos'u getir."

"Seni burada bırakmayacağım-"

"Elinizin altında bilmediğim bir ton Ölüm Büyüsü yoksa, yolumdan çekilmenizi istiyorum. Şimdi."

Erich tehlikeliydi, kılıcını iyi kullanıyordu ve savaş için yaratılmış bir zekâya sahipti. Kız kardeşinin ona general adını vermesinin bir nedeni vardı. Ancak iş göğüs göğüse çarpışmaya geldiğinde Raengar onunla birlikte yere serilirdi. Raengar daha uzun boyluydu, daha iriydi ve altı yüz otuz iki yıl önce doğduğu günden itibaren gezegendeki en ölümcül adam olması için Yozlaşmış Katalon tarafından yetiştirilmişti.

"Büyü ona karşı işe yaramaz. Bazı Çukur canavarlarının Obsidyen Çemberi var-" Erich itiraz etti ama Raengar onun sözünü kesti.

"Erich," diye ısırdı Raengar, obsidyen halkanın onun için ne anlama geldiğinin tamamen farkındaydı. "Deimos. *Şimdi, Sumavari.*"

Erich bilgece çenesini kapattı ve Raengar onun az önce içinden geçtikleri çalılıklara doğru koşmaya başladığını duydu.

Raengar bir, belki de iki dakika bekledi, kulaklarında kan hücum ediyordu ve nabızı damarlarında gök gürültüsünden başka bir şey değildi, minotor nihayet çalılıktan dışarı adım attığında.

Yarı insan, yarı boğa olan minotor kâbuslardan fırlamış gibiydi. Yedi ayak boyunda devasa bir şeydi, boynuzları her iki yana doğru en az üç ayak tehditkâr bir şekilde uzanıyordu ve kalın siyah kürkü onu boynuzundan toynağına kadar kaplamıştı.

Raengar'ın gözleri minotorun alnına gömülü siyah kristale kilitlendi ve lanet okudu. Bir Obsidyen Halkası. Canavarlar Tanrısı'nın çocuklarını Üstün Yeteneklilerin büyülerine karşı korumak için verdiği bir hediye. Canavarları büyüye karşı bağışık hale getiriyor ve onları öldürmeyi son derece zorlaştırıyordu.

Minotor yüzünü ona döndü ve yüksek sesle kokladı. Devasa kafasını indirmeden önce kükredi ve saldırdı. Raengar sağa doğru hamle yaptı ve minotorun uzanmış kolunu kıl payı ıskaladı.

Pit yaratıklarının çoğu gibi minotorlar da yaratıktan yaratığa değişen seviyelerde bilinçliliğe sahipti. Raengar onunla konuşabilir ve neler olup bittiğini öğrenebilirse, belki de minotor paha biçilmez bir varlık olabilirdi.

"Konuşabiliyor musun?" Raengar yaratığa bağırdı. Ama ona sadece yüksek sesli bir böğürtü ile cevap verdi. Minotor Raengar'ın tuniğinin ön tarafına tutunacak kadar hızlıydı

ama o kadar da hızlı değildi

Raengar kılıcını savurup minotorun elini koparıırken kaçmaya yetti.

Minotor acı içinde böğürüp arkasını dönüp ormana doğru koşarken Raengar'ın üzerine kan sıçradı. Raengar onu kalbinden vurmayı umarak peşinden bir buz parçası gönderdi, ancak parça minotorun sırtına çarptı ve işe yaramaz bir şekilde parçalandı. Raengar'inkinden çok daha hızlı bacaklarıyla koşarak uzaklaşırken, minotorun kafasındaki obsidyen halkası yarattığı Raengar'ın büyüünden korudu.

Canavarın ağaçların arasında kayboluşunu izlerken bu ima Raengar'ın göğsüne ağır bir şekilde oturdu.

Kanıtı yoktu.

Minotor'u tüm hiddetiyle gören Kral Kasap'ın kendisinden başka tanık yoktu.

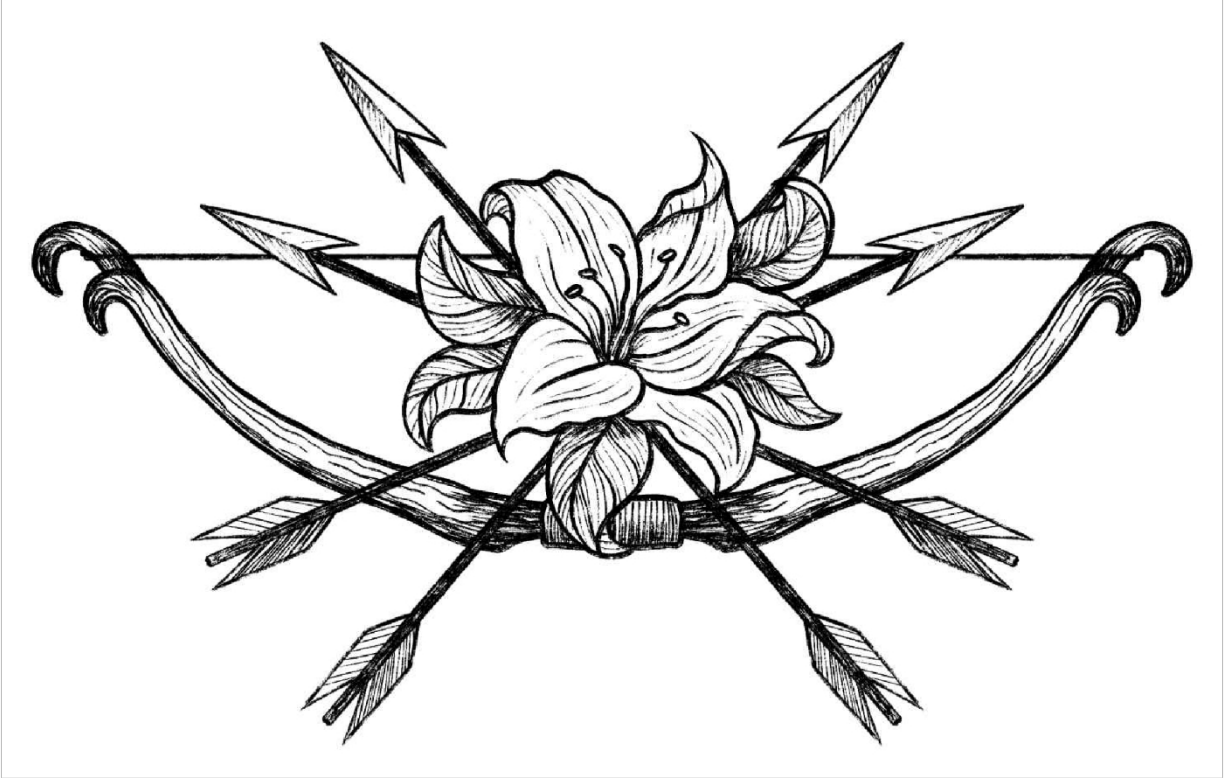
Valitlinn'deki Evler Konseyi bunu Diyarlar'ı savaşa sokmak için yeterli bir kanıt olarak asla kabul etmezdi ama yine de bekledikleri her gün Lyondrea'nın Çukur Canavarları'nı cehennemden çıkardığı bir başka gündü.

Tag ve adamları Raengar'ı böyle buldu. Koyu kırmızı minotor kanıyla kaplı dizlerinin üzerinde Jagamine Ormanı'na bakıyordu.

Raengar hiçbirine bakma zahmetine girmeden, "Kan Şahini'mi getirin," diye emretti. "Lyondrea lanet çukurları yeniden açtı."

Tag homurdanarak onayladı ve Raengar sonunda dönüp ikinci komutanına baktı. "Ve birisi Erich'e söylesin ki

bana Kasap Kral d i y e c e k bir sonraki adamın taşaklarını
donduracağım."

Bölüm 10

Jia

T Jia'nın ödünç aldığı siyah elbise, kalenin üzerinden esen sert rüzgârda baldırlarına dolanıyordu. Kara bulutlar güneşin üzerinde uzanıyor ve her şeyi Gölgeler. Kara bulutlar onun ruh haline uyuyordu.

Mazgalların tepesinde durmuş, kale arazisinin boş alanlarına bakıyordu. Kaleme aldığı iki mektubu parmaklarının arasında evirip çevirdi, parmak uçlarını her birinin ön yüzüne tüy kalemiyle siyah mürekkeple kazımış olduğu el yazısı isimlerin üzerinde gezdirdi.

General Frostguard ve Kiniera Kultoug.

Kelimeler üzerinde saatlerce düşünmüş, annesine ve Buz Hanesi'nin casus şefine ne söyleyeceğini tartışmıştı. Açık gerçeği, hepsini söylemeye karar vermişti. Bir çeşitleme: Volla ve ben evlendik ve birbirimize aşık olduk. General Crax ve Hava Evi bize ihanet etti ve saldırıya uğradık.

Sahana ve Volla öldü. Rorax bir Contestar. Kuzey Kalesi'nde kapana kısıldık.

Rorax henüz esasen esir tutulacakları kaleye varmamıştı. Muhtemelen Muhafız'ın Rorax'ın savaşarak kurtulamayacağından emin olmak için gönderdiği çok sayıda asker nedeniyle yavaş hareket ediyordu.

Muhafız'ın aldığı tek önlem fazladan korumalar değildi. Jia'nın kolu, Muhafız'ın Kan Yemini için kestiği yerde hâlâ hamdı. Jia'ya, Rorax'ın Seçim'den kaçmasına izin verir ya da ona herhangi bir şekilde yardım ederse Jia'nın öleceğine dair yemin ettirmişti. Rorax Kan Yemini'nin şartlarını duyduğunda kalacaktı.

Hem Muhafız'ın arkadaşı ve Heilstorm'un üzerinde hiçbir güce sahip olmamasını sağlamak hem de kederine bir son vermek için kendini durduğu kulenin yanından aşağı atmak gerçekten çok cazipti.

Volla olmadan Jia'nın ne için yaşaması gerekiyordu ki zaten? Bu fedakârlık ona hiçbir şeye mal olmayacaktı.

Jia'yı burada tutan tek bilgi Muhafız'ın tehdidiydi. "Eğer burada kalmazsan, Roraxiva daha kalenin eşiğinden adımını atamadan boğazını keserim ve kanının toprağa karışmasını izlerim."

En azından Kuzey Kalesi güzeldi. Bir hapishanenin olabileceği kadar güzeldi.

Beyaz granit taşlar yüksek duvarları ve her on metrede bir yüzeyi kaplayan büyük pencereleri olan kuleleri oluşturuyordu.

Güneş gökyüzünde parlak olduğunda, beyaz taşlar gururla parlıyordu. Kalenin dört ana kulesi ve uzun bir orta kalesi vardı; bunların hepsi de yüksek duvarları birbirine bağlayan dört katlı odalar ve barakalardan oluşuyordu. Büyük bir seyir platformu kalenin baileyini ikiye bölüyordu. Kale muhafızları bailey'in bir tarafını Yarışmacılar Avlusu olarak adlandırırđı çünkü Yarışmacılar burada eğitim görürdü, diğler tarafta ise ahırlar bulunurdu. Kale muhafızları aynı zamanda kaleye gelenleri ve gidenleri eğitir ve izlerdi. On iki diyarın bayrakları duvarları ve kuleleri süslüyor, canlı renklerdeki sancaklar rüzgârda Jia'nın elbisesi kadar sert bir şekilde dalgalanıyordu.

Kalenin arka tarafında Hane Turnuvası için yeniden düzenlenmiş eski bir Varis Balosu arenası vardı. Binlerce kişiyi ağırlayabilen arenanın zemini çim, tribünleri ise sıra sıra dizilmiş ilkel beyaz taş banklardan oluşuyordu.

Jia başını eğip gökyüzüne bakarken derin bir nefes aldı. Her zaman yağmuru önleyen uyarı serpintisini hissetti. Annesi onun kendi biriminde evlendiğini öğrendiğinde çok kızacaktı. Kiniera dahada çok kızacaktı.

Kiniera, Rorax'ın bir Yarışmacı olduğu gerçeğini bir sır olarak sakladıkları için de çok öfkelenecekti. Doğruca Buz Kralı'na bir mektup göndermeliydi. Jia kralın Rorax hakkında ne hissettiğini biliyordu ve içlerinde en çok öfkelenecek olan oydu. Mektubu, kralı iyi tanıyan ve ne söyleyeceğini bileceğini umduğu Kiniera aracılığıyla göndererek darbeyi hafifletmenin daha iyi olabileceğini düşündü.

Jia durduğu yerden döndü ve hızla dört kuleden birinin tepesindeki çayıra doğru ilerledi. Muhafızlar onu içeri aldı ve diğer evlerin kullandığı çok daha küçük siyah ve beyaz kargaların arasında göze batan Kan Şahini Pyx'in yanına gitti.

Kobalt mavisi tüyler şahinin başının üzerinden vücuduna doğru uzanıyordu. Kuş Jia'nın avucuna sokulurken, Jia da parmaklarını kuşun başından aşağıya indirdi. Jia iki harfi kuşun sırtına bağlanmış gümüş çelik kapsülün içine kıvrırırken parmakları hafifçe titredi.

"İlk mektup Buz Hanesi'nin Spymaster'ı Kiniera Kulltoug'a gidiyor. İkincisi ise General Frostguard'a, yani anneme gidiyor," dedi Pyx'e.

Jia kapsülün tepesini vidaladığında büyük kuş onaylarcasına göz kırptı, sarı derisi elektrik mavisi bir irisin üzerinde kayıyordu.

Kan Şahinleri Buz Hanesi'ne özeldi ve Diyarlar'da mesaj aktarmanın en hızlı ve en güvenli yoluydu. Gökyüzündeki en büyük kuşlardı, tüyleri okları saptıracak kadar sert buzdan yapılmıştı ve alıcının kanının tadına bakmadan bir mesaj yayınlamazlardı, böylece ellerinde sahtekâr değil doğru kişi olduğundan emin olurlardı. Sadece Kan Şahinlerinin değil, Buz Ejderhalarının da yetiştirilmesinden sorumlu olan Buz Evi'ndeki bir şehir olan Yuva'da doğar ve yetiştirilirlerdi.

Jia kaleye geleli sadece bir gün olmuştu ve Pyx ilk gece ortaya çıkmış, durmadan penceresini gagalamıştı.

Kuşun onu nasıl bulduğunu ya da Jia'nın ona ihtiyacı olduğunu nasıl anladığını bilmiyordu ama Jia onu görünce sevinçten havalara uçmuş, ona cıvılamış ve parmaklarıyla donmuş tüylerini okşamıştı.

Kan Şahini'nin fırtınanın içine doğru uçmasını izlerken Jia'nın kalbini uğursuz bir korku duygusu kapladı. Eylemlerinin ve sırlarının ağır sonuçları olacaktı. Onlardan sağ çıkabileceklerini umuyordu.

Bölüm 11

Rorax

WRorax'ın gözlerindeki karanlık nihayet kaybolduğunda, kan istiyordu. Kendini biraz vahşi hissetti.

Etrafındaki adamların ölmesini çok istiyordu.

İki gün.

İki *lanet* gün boyunca bir grup Karanlık Ev askerini sürekli olarak onun üzerinde tutmuşlardı.

Bilincini kazandığı ve nihayet kabuk bağlamış, şişmiş göz kapaklarından birini açabildiği andan itibaren, yanında en az bir muhafız vardı.

Gözlerine ve kulaklarına kalın bir Kara Büyü göz bağı ve kulak koruyucuları bastırmışlardı, karanlık tüm görüntü ve sesleri etkili bir şekilde engelliyor ve Rorax'ın kaçma fikirlerini azaltıyordu.

"Merhaba."

Rorax şişmiş, kanla kaplanmış gözlerinin acısını görmezden gelerek öfkeyle gözlerini kırpmaya çalıştı ve

onunla kimin konuştuğunu anlayamazdı. Ya da etrafında olup bitenleri.

Omzunun üzerinden arkasındaki zincirlere baktı.

Bilinci yerinde değilken askerler onu bağlamış, yüklemiş ve ardından tahta bir arabanın arkasına sabitlemişlerdi.

Elleri demirden yapılmış iki küçük küre şeklindeki muhafazanın içine sokulmuştu. Küreler ellerini çevreleyerek yumruk haline getirmiş ve parmaklarının menzili dışında kalmalarını sağlamak için bileklerinden yukarı doğru sıkıştırılmıştı.

Ne yazık ki sargılar çok etkiliydi ve tırnaklarını ya da parmaklarını kullanarak dışarı çıkmasını ya da etrafına sardıkları zincirlerin kilidini açmasını imkânsız hale getiriyordu.

Küre şeklindeki muhafazalar kısa bir zincirle arkasından tahta bir koltuğa bağlanmıştı. Zincirler ancak özel muhafızları olan altı ya da yedi asker ona tuvalete kadar eşlik ettiğinde çözülüyordu.

Rorax'ın bağlı ayak bilekleri de yere sabitlenmişti ve onları bir santimden fazla hareket ettiremiyordu.

Bıçağının hâlâ sırtındaki kılıfında durduğunu hissetti ve muhafızların onu bulup el koymamış olması içini bir nebze olsun rahatlattı. Uzun bir saç telini yüzünden uzaklaştırdı ve gözleri alışana kadar etrafına bakındı.

"Merhaba," diye tekrarladı adam ve Rorax sonunda ona odaklandı. O adam. Tekil. Yanında sadece bir kişi vardı.

Kadın

iki kez kontrol etmek için çılgınca etrafına bakındı ama arabanın arkasında onunla birlikte sadece bir asker kalmıştı.

Yanında bıraktıkları muhafızın teni koyu kahverengiydi ve gözleri okyanusla aynı renkteydi. Üniformasının göğsünde gümüş bir kurdun işlendiği siyah kalkan onun Karanlık Ev'den olduğunu doğruluyordu.

Muhteşem.

Diğer tek muhafız arabanın şoförüydü. En azından ölümünün yaklaştığını göremeyecekti.

"İşte." Önündeki muhafız öne doğru eğildi ve ağzındaki tıkaçı hızla çıkardı.

Rorax ileri atılarak dişlerini adamın boğazına geçirdi; en azından parmaklarını ısırabilirdi. Yeterince şanslı olsaydı burnunu bile ısırıp koparabilirdi.

Muhafız bağırarak bedenini Rorax'ın *gerçekten* kan akıtacak kadar yaklaşamayacağı kadar uzağa çekti. Bağlı elleri omuzlarını geriye doğru çekerek ona hâlâ koltuğa bağlı olduğunu hatırlattı.

Muhteşem.

Muhafıza dişlerini göstererek, zincirlerinin metallerinin gürültüyle birbirine çarpmasını dinledi. Sadece demirden yapılmış olsalardı *haftalardır* ilk kez şans öpücüğü almış olacaktı.

Rorax kendini tekrar aşağı indirdi. Muhafız, ona üzgün ve özür dileyen bir gülümseme vermeden önce gergin bir şekilde kıkırdadı. "Zincirler için özür dilerim. Gardiyanın emri."

Rorax öfkelendi. Ellerini, ayaklarını kullanabilseydi, hatta birkaç değersiz santimden daha fazla ilerleyebilseydi

yakışıklı yüzündeki o gülümsemeyi mümkün olan en acımasız şekilde yok etti.

"Sonunda seninle tanışmak güzel Contestar. Ben Kaptan Lamonte." Kaptan, ellerinin arkasındaki demir dökümlerle kaplı olduğunu fark etmeden önce ona karanlık bir el uzattı.

Eli beceriksizce kucağına düştü ve dostça gülümsemesi yarım saniyeliğine duraksadıktan sonra tüm gücüyle geri döndü.

Rorax gözlerini kıstı ve "Neredeyiz?" diye sormadan önce diliyle ağzının içini ıslatabildiği kadar ıslattı.

Sesi hırıltılıydı, kullanılmamıştı ve boğazını ağrıtıyordu. Ancak kaptan onu anlamış olmalıydı çünkü Rorax'ın sağ omzunun üzerinden bir şeye doğru elini salladı. Kızın gözleri onun işaret ettiği yere kaydı ve midesi bulandı.

Kään ona yardım et, arabanın kenarına kusacaktı.

Dev bir kale tepemizde belirdi.

Tanıdık bir kale.

Kuzey Kalesi.

Kuzey Gardiyanı'nın evi. Altı aydır aktif olarak kaçındığı tek yer. Onlar buradaydı.

"*Siktir*," diye tısladı Rorax dişlerinin arasından, hareketsiz zincirlerine karşı sarsılarak. Nerede olduklarının ve kaçmak için ne kullanabileceğinin envanterini çıkardı.

Bir kâbusun içindeydi.

Kalenin içine ve çevresine doğru ilerleyen uzun bir insan kuyruğunun ortasındaydılar. Kendi arabaları olan tüccarlar, at sırtındaki insanlar, hatta birkaç çiftlik hayvanı bile ilerliyordu. Çeşitli arabalara ilâştirilmiş ya da sayısız asker veya sivil tarafından taşınan on iki Diyarın bayraklarını görebiliyordu.

Rorax manzarayı daha iyi görebilmek için tekrar tısladı. Kalenin etrafındaki yüzlerce metrelik ormanlık alan temizlenmişti ve şimdi yeni biçilmiş yeşil çimenlerden oluşan bir halı yetişiyordu.

Ancak o yemyeşil çimenler, sıra sıra dizilmiş rengârenk çadırların ve onları neşeyle kuran insan kalabalığının altında yavaş yavaş yok oluyordu. Her renkten ve şekilden çadırlar ve taşınabilir binalar yavaş yavaş kalenin etrafındaki çimlerin üzerine kuruluyordu ve ülkedeki her Diyar'dan insanlar çoktan yerleşmiş, alevlerin üzerinde domuz kızartıyor, gülüyor ve *kutlama* için kadehlerini tokuşturuyorlardı.

Mutluydular.

Heyecanlıydılar.

Midesindeki hastalıklı huzursuzluk ve çaresizlik hissi, kalabalığın rahat neşesiyle çok çelişkili görünüyordu.

"Daha önce hiç bir Seçime katıldınız mı? Hiç Evler Turnuvası'nı izleyebildin mi?" Lamonte ellerini dizlerinin üzerine koyup kara kaşlarını kaldırarak onu izledi ve dikkatini tekrar kendisine çekti.

"Asla," diye cevap verdi Rorax, gözü benzer renkteki yeşil bir çadırın üzerindeki derme çatma bir bayrak direğine çekilmiş, ortasında gümüş bir Morningstar bulunan koyu orman yeşili bir bayrağa takıldı. Alaşım Evi buradaydı.

Kara bayrak görkemli yüksekliğine ulaşır rüzgârda hafifçe dalgalanmaya başladığında Rorax'ın kanı eskisinden birkaç derece daha serinledi.

"Yazık oldu, genç kız." Lamonte onun giderek artan tedirginliğini fark etmedi ya da başını hüznle sallarken bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "İnsanlar uzun zamandır senin ortaya çıkmanı bekliyordu. Sanırım yaklaşık altı aydır. Bu toplantı, sanırım son Seçme'den bu yana hepimizin gördüğü en eğlenceli toplantı olacak."

Rorax gözlerini tekrar Lamonte'a çevirdi ve yüzündeki şişliğin izin verdiği ölçüde daralttı. Elleri hâlâ dizlerinin üzerindeydi, rahattı ama yanağındaki bir kas onun bakışları altında seğirdi.

"Ağaçlarda neden bu kadar çok muhafız var?" diye sordu ona, çenesini omzunun üzerinden ağaç çizgisine doğru sallayarak. Kuzey Kalesi bir kızıl meşe ormanının ortasındaydı ve şu anda ağaç hattının yakınındaki orman, hepsi Lamonte'ninkine benzer üniformalar giyen askerlerle doluydu. Ağaçların gölgesinden sivillerin kamplarını önlerine kurmalarını izliyorlardı.

Lamonte omzunun üzerinden onun işaret ettiği şeye bakarken, Glimr'i havaya fırlatmak için yeteneğini kullandı.

"Ah, onları fark ettin, değil mi?" Lamonte dikkatini tekrar ona vererek konuştu. "Evet genç kız, *senin* için buradalar."

Rorax'ın dudakları karanlık bir eğlenceyle kıpırdadı, bıçağını gökyüzüne doğru daha da yükseğe gönderirken bile. "Neden?"

"Guardian ekstra korumaya ihtiyacın olacağını düşünüyor . . . ve kalmak için ekstra teşvik." Kaptan omuz silkti.

Rorax tedirginlikle başını eğdi.

"Kaptan Lamonte," diye mırıldandı Rorax, bıçağını gökyüzüne doğru daha da uzağa itmek için harcadığı çabayla sesi hafifçe geriliyordu. "Yoldaşım nerede? Ve silahlarım nerede?"

"Yoldaşınız silahlarınızla birlikte bizden önce gönderildi." Lamonte ellerini pantolonunda aşağı yukarı ovuşturdu, avuçlarını koyu renkli kumaşın üzerinde kuruladı ama yüzü sakinliğini korudu.

"Lamonte," dedi sesini alçak ve sakin olmaya zorlayarak. "Silahlarımın geri kalanını kalenin neresinde tutuyor olabilirler?"

Kaptan Rorax'a baktı ve avuçlarını tekrar dizlerinin üzerinde aşağı yukarı sildi. "Muhafız, vardığımızda bilmeniz gereken her şeyi size bildirecek."

Rorax derin bir nefes aldı. Şakaklarındaki küçük acı çiçeği, bıçağını gökyüzüne doğru daha da yükseğe gönderirken keskin bir şekilde büyüdü. Öfkesini ve paniğini kontrol altında tutmaya çalışarak çenesini yuvarladı.

"Avcı şimdi nerede?" Avcı'nın yaşlı bir adam, Yaşlı Seçkinler ya da

Yaratıcının ta kendisi. Bıçağını adamın midesine saplayacak ve boğazından söküp alacaktı.

Lamonte omzunu silkti. "Sanırım eve gitti. Gardiyan ondan seni bulmasını istedi, o da bunu yaptı. Sosyalleşmeyi seviyor gibi görünüyor."

Kaptanın yüzünde yalan yoktu ve Muhafız'ın hikâyesine ortak olmak için ona yeterince yaklaşmayacaktı.

Böylece, derin bir nefes vererek bıçağını kendisine geri çağırdı.

Glimr gökyüzüne doğru tırmanışını durdurdu, ucunu ona doğru çevirdi ve yere doğru hızla geri dönerek düştü.

"Ne korkak herif, beni buraya kadar kendisi görmedi." Hafifçe öne eğildi ve zincirleri üst üste binerek arkasında bir X oluşturacak şekilde ellerini çaprazladı. Bıçağı yeterince hızlıysa ve zincirleri büyüklü değilse -Kään'ın kendisine sadece basit demirden yapılmış olmaları için dua etti- her iki zinciri de tek darbeye kırabilirdi.

Lamonte'nin kaşları çatıldı. "Avcı'yı sevdim. Biraz huysuz ama yine de-"

Rorax'ın bıçağı zincire tam üst üste gelecek şekilde isabet etti.

Çarpışmanın hızı o kadar büyük bir güç yarattı ki, cıvatarla tutturulmuş iki demir bağlantı yerinden koptu ve arabanın alt tahtasını delip geçti.

Bileklerindeki gerginliğin gevşediğini hisseder hissetmez Lamonte'ye doğru hamle yaptı.

Ayakları hâlâ yere zincirliydi ama artık ellerini ve vücudunun üst kısmını hareket ettirebiliyordu.

Rorax onun suratına demir kaplı bir yumruk attı, o da zarifçe savuşturdu ama diğer eliyle attığı hızlı aparkattan kaçamadı.

Yumruğunu saran demir adamın burnuna o kadar sert çarptı ki çatladığını hissetti ama durup hasara bakmadı.

Rorax bıçağını geri çağırdı ve Lamonte'nin kalbine saplamak üzereydi ki o tanıdık, mide bulandırıcı kara büyü başını sardı, tüm görüş ve sesi kesti.

Başını çevreleyen büyü tereddüt etmesine neden oldu ve Lamonte'nin kendi darbesini indirmesi için gereken tek zaman buydu.

Rorax kaburgalarının yan tarafında, tam da Avcı'nın onu tekmelediği yerde bir darbe, muhtemelen bir yumruk hissetti. Kaburgaları acı içinde yandı. Çarpmanın şiddetiyle devrildi ve ayakları hâlâ yere zincirliyken kendini tutamadı. Kendini geriye doğru düşerken buldu.

-Ormanın zeminine çaresizce devrilen bir ağaç gibi, tahta arabadan gürültülü bir gümbürtüyle indi.

Bileklerine bağlı demir bilyelerin üzerinde kendini yukarı itti, Lamonte'ye elinden geldiğince saldırmaya hazırdı ki başına bir çuval geçirildi.

Rorax şiddetle çırpındı ama uyku tozunun tadını aldı.

Bilincinin son saniyelerinde bıçağını gömleğinin altındaki kılıfına geri çağırdı.

nazik . karanlık, a uykulu nazik . bilinçsizlik, onu
bütünüyle sardı.

Bölüm 12

Ayres

He bir işaret fişeginin yumuşak patlamasını duydu ve Ayres boynunu yukarı kaldırarak kırmızı, dumanlı işaretleyicinin gökyüzüne doğru uçmasını izledi.

Hava.

İnsanlar bağırmaya başladı ve on saniye önce huzurlu ve düzenli olan askerlerle dolu avlu kaosa sürüklendi.

Ayres atından indi ve dizginlerini küçük bir seyise teslim etti. İki muhafızı Piers ve Kaiya çoktan atlarından inmiş, telaşı izliyorlardı. Muhafızlar ve askerler birbirlerine emirler yağdırarak kaleden dışarı fırladılar ve her biri silahlarını sallayarak hızla ön kapının yanında toplandılar.

"Marras adına neler oluyor?" Piers homurdandı, bir elini saçlarında gezdirdi ve tekrar gökyüzündeki kırmızı tüylere baktı.

İki beyaz atın çektiği tek bir araba kale kapısından taş avluya girerken ne Ayres'in ne de Kaiya'nın ona cevap verme şansı vardı.

Muhafızlar arabanın etrafına üşüştüler ve kapı arkalarından çarparak kapanırken bir yığın silahlı bedenle çıkışı kestiler.

Kuzey Muhafızları'nın muhafızlarının komutanı Yüzbaşı Lamonte arabadan avlunun taş zeminine atladı. İçeri uzandı ve homurdanarak bir kadının cansız bedenini omzuna attı. Lamonte'nin yüzünden kan damlıyordu ve burnunun köprüsü yarılmıştı ve şimdi garip bir şekilde bir tarafa doğru eğilmişti.

"Tanrılar, yukarıda, yüzüne ne oldu?" Piers mırıldandı.

"Bunu o mu yaptı?" Kaiya parmaklarını dudaklarına götürdü ve nefesini içine çekti. "Marras, biraz daha zorlasaydı onu öldürdü."

Kadının yüzüne ve saçlarına siyah bir çuval geçirilmişti ve başının üzerinden sarkan elleri, mahkûmların parmaklarını kullanamaması için tasarlanmış yuvarlak, top benzeri demir bağlantılarla kapatılmıştı.

Kaplamalardan biri kanla kayganlaşmıştı ve genellikle bu parçaları birbirine bağlayan zincirler kırılmıştı ve şimdi yere doğru işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu.

Ayres kırılan zincirlere giderek artan bir tedirginlikle baktı. Patlamanın nedeni bu olmalıydı, kadın patlamıştı.

Bu kadın her kimse, tehlikeliydi.

Kapıdaki tüm muhafızlar diken üstünde durmuş, kadının bir patates çuvalı gibi avluya taşınmasını izliyorlardı.

"Bu son Contestar olmalı," diye mırıldandı Piers, "ve Muhafız bir daha kaçmaması için herkesin hayatını tehdit ediyor olmalı."

Eski dostu yeterince yaklaştığında Ayres havladı, "Hey! Lamonte! Güzel yüzüne ne oldu?"

Dost canlısı Karanlıklar Evi kaptanı, omzunun üstündeki cesede rağmen kolay bir zarafetle yanlarına doğru ilerledi. "Çocuklar, Kaiya, kana aldırmayın. Ciddi bir şey değil ama söylemeliyim ki ortaya çıkmanızın zamanı gelmişti. Çirkin suratlarınızı görmeyeli yıllar oldu."

Piers Lamonte'nin boştaki kolunu kendi koluyla kavradı ve Lamonte'nin az önce geldiği arabaya doğru başını eğmeden önce ona bir selam verdi. "Buraya sizden hemen önce, gösteriyi izlemek için tam zamanında geldik."

"Kim var orada?" Ayres bir adım geri çekilip başını baygın bedene doğru sallayarak sordu. "Kaledeki tüm askerlerin silahlı olmasının ve kapıyı korumasının nedeni o mu?"

Kaptan Lamonte sırayla Ayres, Kaiya ve Piers'e bakıp geniş bir sırıtışla, "Evet efendim," dedi. Teninin koyu kahverengisi -Kaiya'nınkinden sadece birkaç ton daha açık olan gözlerinin deniz yeşili göze çarpıyordu. "Bu son Contestar. Biraz kaçma riski var, o yüzden Muhafız her ihtimale karşı tüm bunları organize etti." Lamonte'yi dikkatle izleyen muhafızlara eliyle işaret etti.

"Bunun gerekli olduğuna inanmıyordum," diye itiraf etti Lamonte. "Ve onu tüm bunlara hazırlayabilmek için biraz erken uyandırdım, ama onu serbest bıraktıktan iki dakika sonra bile patladı."

Lamonte şaşkın bir hayranlıkla başını salladı ama Ayres'in midesindeki huzursuzluk kaynayan bir kızgınlığa dönüştü. *Yine mi kaçmaya çalışıyordu?*

"Nerede saklanıyordu?" Kaiya uzun beyaz örgülerini omuzlarının üzerinden iterek baygın kadına doğru temkinli bir adım attı.

"Onu Lyondrea'dan aldılar." Lamonte, Contestar'ın şu anda üzerinde olmadığı omzunu silktilti. "Avcı onu yaklaşık beş gün önce buldu. Sanırım ondan önce Buz Evi'nde idi. Yine de bunun kasıtlı bir barınma olduğunu sanmıyorum."

"Elbette, o bir Buz," diye alay etti Piers. "Buz Kralı tüm tebaasına bakılmasını istememiş miydi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Lamonte boştaki omzunu tekrar silkerek. "Aradan sıvışmış olmalı."

Piers inanmayan bir mırıltı çıkardı.

Ayres, Contestar'a daha yakından bakmak için Kaiya'nın yanına gitti.

İnce, siyah deri zırh vücudunu botlarından, başını örten siyah keten çuvalın bağlı olduğu boğazının üstüne kadar kaplıyordu. Bir santim bile deri görünmüyordu. Ancak ona yaklaştıkça fark etti ki

zırhının neredeyse her santimini kaplayan küçük kırmızı kurumuş kan lekeleri vardı.

"Yaralanmış mıydı?" Ayres ipucu bulmak için gövdesinin geri kalanına bakarak sordu ama bulduğu tek şey neredeyse her santimetrekaresini kaplayan aynı koyu kırmızı kurumuş kandı.

Lamonte başını salladı ve omzundaki ağırlığını ayarlamak için kadını hafifçe zıplattı. "Avcı onu dövmüş ama baktığın şeyin *onun* kanı olduğunu sanmıyorum. Yüzündeki birkaç yara dışında herhangi bir kesik ya da yara görmedim ... ama bunu bilmek zor."

Ayres kurumuş kana bir kez daha baktı ve çenesini sıktı, dudağı dişlerinin üzerinde kıvrıldı. Tekrar kaçmayı deneyebilsin diye kaç masum adam ölmüştü?

Lamonte, Ayres'in yüzündeki öfkeyi gördü. "Adamlarımdan hiçbiri onu çıkarırken ölmedi, bu onların kanı değil. Ondan önce gelmiş olmalı, bu yüzden kimin kanı olduğunu bilmiyorum. Lyondrea'da ne işi olduğunu da bilmiyorum."

Ayres, Kaiya ve Piers yorgun bir bakış attılar. Hepsi de Kuzey Kalesi'ne, Ölüm Evi hangi Contestar'ı korumayı seçerse onu korumaya yardım etmek için gelmişti. Bu görev şimdiden uğursuz ve belirsiz görünüyordu.

"Gardiyan beni odasında bekliyor ve bu uyandığında etrafta olmak istemiyorum. Bunun için bir kez yetti." Kendi kendine usulca kıkırdadı ve bir eliyle kırık burnuna nazikçe dokunmak için uzandı.

"Yarın akşamki ilk ziyafette görüşürüz, tamam mı?"

Lamonte kadını etraflarında dolaştırdı ve avludan geçerek ana kaleye doğru ilerledi.

Kaiya onun gidişini izlerken parmaklarını çıtlattı, uzun beyaz örgüleri sırtından aşağı sallanıyordu. "Bu kadar uzun süre uzak kalmasının iyi bir nedeni olabilir."

Ayres kollarını göğsünde kavuşturarak, "Eğer yoksa, ilk tura çıkamayacak," diye homurdandı. Lamonte ile birlikte gözden kaybolana kadar sallanan Contestar'ın ardından baktı.

Bölüm 13

Rorax

T Odasında biri vardı.

Rorax gözlerini açtı ve irkilerek doğruldu, kirpiklerinde ve yanaklarında kalan uyku tozlarını kırıştırarak temizledi. O kadar yumuşaktı ki sanki ortasından düşüyormuş gibi hissediyordu, dört direkli büyük bir yataktaydı ve etrafı pürüzsüz açık gri tuğla duvarlarla çevriliydi. Duvarlar sadeydi ama tavandaki şal ve çiçek desenleri odanın tek dekorasyonunu oluşturuyordu.

Lamonte onu kalenin içine sürüklemiş olmalı.

Sikeyim.

Yatağın karşısında, önünde iki rahat koltuk bulunan büyük bir taş şömine vardı. İki koltuktan birinde bir kadın oturuyordu.

Rorax birkaç kez daha gözlerini kırıştırdı, yatakta daha dik oturdu, ensesindeki tüyler **d i k e n** diken oldu. Onun

Düşünceleri halsiz ve uzak hissediyor, midesinde panik çiçekleri açıyordu.

"Kuzey Kalesi'ne hoş geldin, Roraxiva."

Tam adının kullanılması Rorax'ın midesini korkuyla çatlattı.

Rorax gözlerini birkaç kez daha kırıştırmak zorunda kaldı ve sonunda önündeki kadına odaklandı. Kadın sırtını dik tutarak oturmuş, ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuştu. Uzun, düz gümüş rengi saçları kalçalarına kadar iniyordu.

Yaşlılık izleri ve Rorax'ın o güne kadar gördüğü en güzel kırışıklıklar kadının tenini kaplamıştı.

Çok nadiren Üstün Yetenekli biri ölümsüzlüğünü serbest bırakırdı. Kırışıklıklar Diyarlar'da bir statü işaretiydi, bükülmez bir iradenin göstergesiydi ve çok imrenilirdi. Rorax daha önce bu kadar çok kırışığı olan birini görmemişti.

Karşısındaki kadın bilerek gülümsedi. "Yeni Seçime katılmak için gücümü serbest bırakmayı seçtiğimde, ölümsüzlüğümü de serbest bırakmayı seçeceğim. Bunlar el ele gider."

Yeni Seçime katılmak için gücümü serbest bırakmayı seçtiğimde.

Rorax'ın kafası karışmıştı.

Kadının gülümsemesi **h i n z ı r c a** bir hal aldı. "Benim adım Muhafız Tomaren. Kuzey Diyarlarının Muhafızı."

Rorax kaskatı kesildi. "Muhafız mı?"

Muhafız başını salladı. "Aylardır senin gelişini bekliyorduk, Roraxiva."

"Jia nerede ve silahlarım nerede?" Rorax sordu. Glimr onunla birlikteydi ve kara tuzdan yapılmış bir cadı kutusuna hapsedilmediği sürece onu asla terk edemezdi. Dünyada sadece birkaç tane kalmıştı ve eğer bıçak böyle bir kutuda değilse, belli bir mesafeye ulaşıldığında Glimr onun ellerinde yeniden ortaya çıkıyordu. Şu anda bıçağı yatağın içindeydi ve ağır battaniyeleri vücudundan sıyrırken bıçağı sıkıca kavradı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama başı dönmeye başlayınca kendini yatağın alt direğine yaslamak zorunda kaldı.

"Bir saat kadar daha tam anlamıyla hareket edemeyeceksin. Lamonte size önerilen dozun üç katını vermeyi uygun gördü; birkaç saattir baygınsınız."

Rorax dişlerini birbirine geçirdi. "Jia nerede ve silahlarım nerede?"

Kadın elbisesinin kolunu yukarı çekerek Rorax'a dirseğinin iç tarafını gösterdi; burada küçük, beyaz, yatay bir yara izi etine doğru yükselmişti.

"Odalarınıza gelmeden önce arkadaşınızı ziyaret etmek için durdum." Gardiyan hınzır bir gülümsemeye Rorax'a baktı. "Artık Jia ile aramızda bir Kan Yemini var ve bu da benden izin almadan Seçim'den ya da Kuzey Kalesi'nin arazisinden ayrılmana izin verilmeyeceği anlamına geliyor. Eğer Seçim'den ayrılmaya çalışırsan, Jia ölür."

Rorax yataktan fırlayıp sendeleyerek Muhafız'ın yanında dururken, ısı ve adrenalinin panik ve korkuyu sisteminden uzaklaştırdığını hissetti.

Rorax boğazında yükselen safrayla savaşarak derisindeki ince çizgiye sertçe baktı.

"Otur, Roraxiva." Gardiyan yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Rorax kendisine söyleneni yapmak için yavaşça hareket etti. Hâlâ kurumuş kanla kaplıydı, hâlâ Heilstorm derisinin içindeydi ve içini bir ürperti kapladı.

Parmağıyla Muhafız'ı işaret etti. "Jia'yı kan yemininden derhal kurtaracaksın. Ben yemin edeceğim, kalacağıma söz vereceğim ama o buna zorlanmayacak." Jia'nın eve, kardeşine ve annesine dönüp eşini kaybetmenin yasını tutması gerekiyordu.

"Kalenin dışında halletmem gereken küçük bir işim var ama döndükten sonra değişimi yapmaktan mutluluk duyarım." Muhafız, Rorax'ı bir kez daha süzmeden önce sandalyeye daha da yaslanırken ona kedi gibi sırttı. "Neden burada olduğunu bildiğini varsayıyorum."

Rorax başını salladı.

"Güzel. O halde Seçime hoş geldiniz demek istiyorum. Sen gelen son Contestar'sın." Gardiyan'ın sırtışı dudaklarında sabit kaldı ama gözleri biraz daha soğudu. "Yine de beni şaşırttın. Konumunuz ve ülkeniz için her şeyi feda etmeye ne kadar hazır olduğunuz düşünöldüğönde, sizi bulmak ve işbirliğinizi sağlamak için neden bu kadar uğraşmam gerektiğini anlamakta zorlanıyorum."

Rorax'ın kaşları çatıldı. Onun bir Heilstorm olmasının Contestar olmasıyla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyordu. "Anlamıyorum."

"Tanrı'nın Yasası'na göre, konumumu serbest bırakma ritüelini tamamladığım anda yaşlanmaya başlıyorum. Ölmeye başlarım. Hızla." Arkasındaki yaş izlerini görmek için elini uzattı. "Yeteneksizlerin yaşamlarından karşılaştırdığım kadarıyla, bedenim 80 yaz yaşında. Belki 90. Yaşlanma hızıma bakılırsa, vücudumun tamamen bozulup toprağa karışmasına yaklaşık bir yıl kaldığını tahmin ediyorum."

Rorax bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Elini tekrar kucağına indirirken Gardiyan'ın gülümsemesi acıya dönüştü. "Bu güç çok dikkatli bir yönetim gerektiriyor, Roraxiva. Eğer Muhafız'ın gücü düzgün bir şekilde aktarılmamışken ölürsem, gücüm ya kalan iki Muhafız arasında bölüşülür ve her şey dengesini kaybeder ya *da* sahip olduğum güç dünyaya geri döner. Her iki seçenek de yıkıcı olur. Özellikle de Muhafızlardan birinin Alaşım Evi ile yakın müttefik olduğunu düşünürsek. Eğer güç dünyaya geri dönerse, canavarların ortaya çıkışında büyük bir artış olur ve Diyarlar şu anda olduğundan daha da tehlikeli hale gelir."

Rorax'ın ağzı kurudu.

"Batı'nın Muhafızı Vadik, Kral Määr tarafından büyülenmiş durumda ve Kral Määr'ın

Lyondrean Kraliçesi Çukurları açtı ve eğer bir savaş başlatırsa ona savaşında yardım etmeye *devam* edecek, hiç şüpheniz olmasın. Eğer Batı'nın Muhafızı'nın daha fazla güç kazanmasına izin verirsek, bu savaşta *binlerce* kişi ölecek. Ya da büyü yeryüzüne salınırsa ortaya çıkan canavarlar yüzünden binlerce kişi ölecek. Her iki durumda da Seçimi tamamlayıp düzgün bir şekilde aktaracağız. Bu kaderi önlemek için altı ayımız var ve eğer buna uymazsan seni öldürürüm. Kaybedecek çok şey var."

Rorax Muhafız'a bakakaldı. Hiçbir fikri yoktu, *hiçbir fikri*, Guardian'ın kötüye gideceğini söyledi.

Rorax ağzını kapattı. "Choosing'den kurtulmamın bir yolu var mı?"

Gardiyan başını salladı, parlak gri saçları şöminenin ışığının bir kısmını yansıtıyordu. "Hayır. Ölsen ve yeniden canlandırılсан bile, güç senin ruhuna bağlıdır. Bir sonraki hayata gerçekten geçene kadar onun için bir kanal olursun."

Rorax ona baktı.

"İnsanlar Turnuvalarını ve partilerini yapacaklar, ama sonra Seçim başlayacak ve hızla sona ermesi gerekecek. Kendimi ölüme hazırlamadan önce altı ayımız var." Gardiyan Rorax'ı değerlendirdi, gözlerini Rorax'ın zırhında ve yüzünde gezdirdi.

Rorax kıpırdamamak için elinden geleni yaptı. Zırhı kesinlikle kirliydi ve havaya kan ve ter kokusu sinmişti.

"Buz Kralı ve Kraliçesi ile temas halindeydim. Bazı ekipmanlarınızı göndermeyi kabul ettiler ve

Ayrıca yeni bir gardırop yaptırmanız ve ihtiyaç duyabileceğiniz diğer malzemeler için de para gönderiyorlar. Kasabadaki terzi Hella, ölçülerini almak için bugün gelecek."

Rorax biraz kaşlarını çattı.

"Üç şey daha var ve sizi alışmanız için yalnız bırakacağım. Birincisi, *mesleğinizi* bir sır olarak saklamak istiyorum. Bir Heilstorm olduğunuzun bilinmesinin diğer Kontestalar arasında huzursuzluğa neden olacağına inanıyorum." Gardiyan onu yoğun sarı gözlerle süzdü. "İki, sana diğer Yarışmacılara zarar veremeyeceğini hatırlatmak isterim. Diğer Yarışmacıları öldürürsen ya da ölümlerine yardım edersen, büyü seni terk eder ve ölürsün; bedenin küle dönüşür. Diğer Yarışmacılar denemeler sırasında ya da doğal nedenlerle ölmelidir."

Durumunun büyüklüğü ve gerçekliği yüzüne çarptığında Rorax sandalyeye yaslanmak zorunda kaldı. Vesayet ile ölümü arasında sıkışıp kalmıştı; gidebileceği hiçbir yer yoktu.

"Üç," diye devam etti Gardiyan. "Avcı'nın senin büyü imzanı bulabilmesi için onu geliştirmemiz, daha güçlü hale getirmemiz gerekiyordu. Bunu yapmak için de diğer Yarışmacılardan birini feda etmemiz gerekti. Yaşam Evi'nden Roo Abebe, seni bulabilmemiz için öldürüldü. Kaledeki pek çok kişi onun ölmesinin sebebinin senin emirlere uymaktaki isteksizliğin olduğuna inanıyor. Sizi suçluyorlar. Dikkatli ol."

Rorax, karnına yumruk yemiş gibi nefesinin ciğerlerinden dışarı fırladığını hissetti. Abebeler Yaşam Evi'nin yönetici ailesiydi. Eğer prensesleri onu bulmak için kurban edildiyse... muhtemelen tüm ev onun kellesini istiyordu.

Geçen her dakika Seçimi daha da kaygı verici hale getiriyordu. Şu anda Koppar'ın duvarları arasında güvende olmak için her şeyi yapardı.

"Hava Hanesi'nin Diyarlara ihanet edip etmediğini henüz bilmiyorlar mı? Kaptan Crax ... eskiden Hava Kralı için çalışırdı."

"Hayır, birliğimize kimin ihanet ettiğini hâlâ bilmiyoruz. Eğer evinizin henüz bir eğilimi varsa, bunu benimle ya da diğer Muhafızlarla paylaşmadılar. Hava Evi Crax'ın aylar önce Lyondrea'ya ilk gittiğinde kayıp olduğunu bildirmişti. Oradayken haydutluk yaptığına inanılıyor . Lyondrean Kraliçesi tarafından satın alındı, ama hala işin aslını bilmiyoruz ve bilginin de onunla birlikte ölmüş olma ihtimali var."

Muhafız nihayet koltuğundan kalkıp odayı geçerek kapıya yöneldiğinde Rorax'ın dişleri birbirine çarptı. Kapının çerçevesinde durdu ve omzunun üzerinden Rorax'a baktı. "Yarışmacılar bu akşam saat yedide Büyük Salon'da toplanıyor. Rakibinizle tanışmak için orada olmanızı bekliyorum."

Kapıyı arkasından kapatmadan önce Rorax'a son bir zafer gülümsemesi verdi.

Bölüm 14

Rorax

Devastasyon Rorax'ın hareketlerini yavaş ve hantal hale getirdi ve Muhafız'ın sözlerini aklından çıkaramadı Kafa.

Birliğinize kimin ihanet ettiğini hâlâ bilmiyoruz.

Rorax ağrıyan göğsünü ovuşturdu ve banyodaki suyu açtı, sıcaklığını bile test etmeden içine girdi. Su sıcaktı, hatta haşlıyordu ama suyun tenini yaktığını ve acıttığını hissettiğinde kıpırdamadı.

İstemedi. Yapamazdı.

Bu bir ceza gibiydi - sıcak su cildindeki her sinir ucunu yakıyordu - ve yine de bir şekilde göğsündeki kalıcı acının bir kısmını hafifletti.

Rorax uzun bir süre orada oturdu, bulanık ve kanlı suya baktı, ta ki su soğuyana kadar.

Sonunda, birisi Rorax'a kıyafetlerini giydirmek için Rorax'ın banyosuna girdi. Bir kadın. O yapmadı

kapıyı çaldı ve ilk başta konuşmadı, sadece suya uzandı ve küvetin dibinden tahliye tıpasını çıkardı.

Kadın yumuşak ama sert elleriyle Rorax'ın omuzlarını nazikçe itti. "Dışarı, kızım. Bugün yapacak işlerim var ve senin ıslak olman hiçbir işe yaramayacak."

"Kimsin sen?"

"Benim adım Hella Wellbok. Sizin terzinizim. Bafta'da yaşıyorum ve gardırobunuzu düzene sokmanıza yardımcı olmak için buradayım."

Rorax uyuşmuş bacaklarının üzerinde durdu ve küvetin kenarından geçerek kadının kendisine uzattığı havluya uzandı. Kurulandı ve havluyu bırakarak Hella adlı kadının elindeki ölçüm bandını Rorax'ın vücudunun etrafında tutmasına izin verdi.

Hella zayıf ve solgundu, altın sarısı saçları omuzlarına bukleler halinde dökülüyordu. Rorax'a uzun kollu, bol, siyah keten bir gömlek ve ona uygun bir pantolon verdi ve kanla lekelenmiş, terden sıırılsıklam olmuş Heilstorm zırhını Kuzey Kalesi'ne en yakın kasaba olan Bafta'daki terzi dükkânında temizletmeye götürdü.

Rorax yavaşça giyindi.

"Şimdi Seçimin diğer günleri için ne tür elbiseler ve kıyafetler istiyorsunuz? Görüşmeleriniz ve gitmeniz gereken birkaç balo olacak, bu yüzden bir elbise ya da tercih ederseniz güzel bir pantolon giymeniz gerekecek, ancak zırh *giymeyeceksiniz*. Eviniz, siz burada yaşarken gardırobunuzdan beni sorumlu tuttu ve zırhınızı çıkarmanız konusunda herhangi bir telaş yaşamayacağım."

Rorax'ın zihnine sızan uyuşuk sis biraz olsun dağılır gibi oldu.

"Elbiseler?"

Rorax'ın hiç elbisesi olmamıştı. Hiç ihtiyacı olmamıştı. Hayatı boyunca bir asker olmuştu ve neredeyse her zaman bir görevdeydi. Ama gizliden gizliye hep bir elbise istemiş, hep daha kadınsı olmak istemişti.

"Elbiseler," diye mırıldandı Rorax. "Çoğunlukla elbiseler."

Rorax sonraki yirmi dakikayı Hella'ya ne tür kıyafetler istediğini ve muhtemelen hangi kıyafetlere ihtiyacı olacağını anlatarak geçirdi. Volla ve Seçim hakkında düşünmekten zihinsel olarak uzaklaşmak hoşuna gitmişti ve Buz Hanesi'nin ordusundan verilmeyen kendi kıyafetlerine sahip olacağı için heyecanlıydı. Bu onun ilk elbisesi olacaktı.

Hella elbisesinin cebinden çıkardığı mini not defterine notlar aldı ve bir şeyler karaladı.

Kapının yüksek sesle çalınmasıyla bölündüler.

Hella not defterini cebine geri koyarken, "Seni çağırdığımda bunları almaya gel kızım," dedi. "Onları alacağın zaman asistanım kapının altından sana bir not bırakacak. Beni bekletme, yoksa hepsini yerel domuz ağılına bağışlarım." Rorax'ın odasını güzel bir hareketle terk etti.

Hella kapıyı açık bırakmıştı ve Muhafız'ın adamlarından biri kapının girişinde duruyordu. "Gardiyan seni almam için beni gönderdi. Contestar'ın ilk toplantısının vakti geldi."

Rorax başını salladı ve adamın koridorlardan geçip merdivenlerden aşağı inmesine izin verdi.

karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap kapılar. Kapılar ancak Büyük Salon olabilecek bir odaya açılıyordu.

Büyük Salon, Muhafız'ın tahtının bir ucunda oturduğu ve odanın her iki tarafına yerleştirilmiş uzun ahşap tribünlerin bulunduğu uzun dikdörtgen bir odaydı. Vitray pencereleri ve paha biçilmez duvar halılarıyla muhteşem bir odaydı. Ama Rorax daha çok odanın sakinleriyle ilgileniyordu.

Hepsi de renkli ve güzel elbiseler giymiş diğer on kadın ona doğru döndü ama Rorax gözlerini Muhafız'a odakladı ve Rorax koridorun yarısını geçene kadar Muhafız'ın bakışlarından geri adım atmak istemedi.

Buradaki kadınlar farklı ten renklerine ve boylara sahipti ama bir tanesi Gözüne çarpan ve kalbinin göğsünde sıkışmasına neden olan kişi uzun boylu, kaslıydı ve uzun sarı saçları vardı.

Rorax nefes almayı bıraktı. O da yürümeyi bıraktı, tamamen hareketsiz durdu, çünkü bir adım daha atarsa dizlerinin onu taşıyıp taşımayacağını bilmiyordu.

Tam önünde, yirmi adım ötede Volla duruyordu. Volla Torvik yaşıyordu.

Tüm Illus'taki en iyi arkadaşı Volla *hayattaydı*. Nefes alıyordu, bir bütündü ve *buradaydı*.

"Volla?" Rorax mırıldandı, rahatlama ve şaşkınlık boğazını o kadar sıkımişti ki kelimeleri fısıldamak zorunda kaldı.

Yanında duran diğer kadınlar şaşkınlıkla etraflarına bakınırken Volla'nın yüzü ilgisizlikten caniliğe dönüştü ama Rorax bunu fark etmedi bile. Nasıl olduğunu bilmiyordu.

Bu mümkündü, ama umurunda değildi, tek bir lanet bile umurunda değildi. O *Volla*'ydı.

Jia'ya eşinin *hayatta* kaldığını söyleyebilecekti.

Rorax'ın en iyi arkadaşı *hayatta kalmıştı*.

"Lanet olsun." Rorax aniden hareketlendi ve sonra koşmaya başladı, Volla'nın adını tekrar haykırırken neredeyse Volla'ya doğru koşuyordu.

"Dur." Volla Rorax'ı durdurmak için avuçlarını uzattı. Volla'nın yeşil gözleri öfkeyle parladı ama Rorax devam etti.

Rorax hâlâ doğru düzgün nefes alamıyordu ve gözleri yanıyordu.

Rorax bir metreden daha yakındayken Volla hırladı ve bir saldırganı savuşturur gibi keskin bir bıçak çıkararak büyük bir adım attı. "Bana doğru bir adım daha atarsan gırtlığını koparırım."

Volla'nın hırıltısı sonunda Rorax'ın şokunu kırdı ve Rorax olduğu yerde donup kaldı. En yakın arkadaşının güzel, hırıltılı yüzüne bakarken elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Ne?"

"Benim adım *Isgra* Torvik," diye alay etti kadın, bir adım daha uzaklaşırken gözleri kötü niyetle parlıyordu.

"*Isgra* . . ." Rorax'ın beyni çamurla dolmuş gibi hissediyordu ve bu isim diline yabancı ve yanlış geliyordu.

"*Isgra*."

Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Rorax gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar kırıştırdı. "Sen *Isgra*'sın. . . Volla'nın

. . . ikiz kardeş."

Isgra'nın dudağı küçümsemeye kıvrıldı ama başını salladı.

Rorax ona yavaşça yukarıdan aşağıya baktı, avucunu göğsündeki yeni bir zonklamaya sürttü ama bu kadının kendini nasıl tuttuğunu fark etti. Volla'dan çok farklıydı ama yine de ... Volla'nın tıpatıp aynısıydı, tamamen aynıydı.

Rorax son elli yıldır Volla'nın yüzünü neredeyse kendi yüzü kadar iyi tanıyordu ve işte buradaydı. Tam buradaydı.

Ama Volla Rorax'a *hiç* ama *hiç* böyle tiksinti ve küçümsemeyle bakmamıştı - Rorax bunu en çok hak ettiği zamanlarda bile. Rorax'ın gözleri Isgra'nın boynunun sol tarafını boydan boya kaplayan parlak kırmızı yara izine takıldı -Volla'da olmayan bir yanık izi- ve bunun doğru olduğunu anladı.

Volla hâlâ ölüydü.

Rorax kollarını ortasına doladı ve vücudunu çökmemek için zorlamak zorunda kaldı.

Isgra izledi, dudakları dişlerinin üzerinde daha da kıvrıldı. "Beni bir daha asla o katil amcıkla karıştırma."

"Karısı burada. Kalede." Rorax'ın boğazı düğümlendi ve sesi kendi kulaklarına bile bitkin ve kırık geldi.

Bu haber Isgra'nın tüm vücudunun, sanki Rorax suratına bir tokat atmış gibi irkilmesine neden oldu. "Onun *neyi*?"

Alevler Isgra'nın kollarında gezinmeye başladı ve sıcak turuncu dilleriyle Rorax'a doğru yaladı.

Bir el Rorax'ın omzuna dolanarak onu birkaç adım geriye çekti. Rorax o kadar sersemlemişti ki, kadınlardan biri -diğer Yarışmacılardan biri- onu sırtından itip kendi vücudunu

Rorax'ın önünde onu korumak için. "Isgra, *sakin ol*. O yeni, belli ki bilmiyordu," diye tısladı kadın.

Onu koruyan kadın Rorax'tan bir iki santim daha kısaydı, benzer uzun siyah saçları vardı ama teni Rorax'inkinden birkaç ton daha koyuydu. Kadın başını çevirip Rorax'a baktı, iri kahverengi gözleri endişeyle açılmıştı. "İyi misin?"

Rorax cevap vermek için ağzını açtı ama kelimeler boğazına takıldı. *Hayır*.

"Bırak dövüşsünler, Enna!" Gruptaki kadınlardan biri seslendi; çene hizasında sarı saçları, kısa kâkülleri ve bronz teniyle bir sarışındı. Gözlerinden birinin içinden geçen uzun beyaz bir yara izi, güzel yüzünün bir tarafını şiddetle yaralıyordu. "Buralarda eğlenceye hasret kaldık!"

"Hanımlar," diye seslendi Muhafız tahtından onlara. "İzlemesi her ne kadar *eğlenceli* olsa da, bu akşam ilgilenmem gereken başka konular var."

Rorax odadaki diğer kadınlara baktı, onları tamamen unutmuştu. Sağlam gözlerinde heyecanlı bir parıltı olan yaralı sarışın dışında hepsinin kendisini dikkatli gözlerle izlediğini gördü.

Grup uzun banka oturmaya başladı ve Isgra arkasını dönerek onu kovdu. Rorax, diğer kızlardan bazıları kıs kıs gülene kadar öylece durup onun gidişini izlemekle yetindi.

"Haydi," dedi Enna ve onu şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kolundan tutarak bankın yanına sürükledi ve Rorax'ı yanına oturttu.

ona.

Muhafız sonunda konuşana kadar uzun bir süre hepsini inceledi, ağzından yavaşça bir gülümseme yayıldı. "*Son* olarak, yeni Kuzey Gardiyanı seçimine hoş geldiniz hanımlar."

Bazı gergin mırıltılar duyuldu.

"Çoğunuzun bildiği gibi, Seçim bir dizi denemeden oluşuyor ve bu denemelerin her biri sadece sizi sınamak için değil, öldürmek için de yapılıyor."

Rorax kendi gücüne ihtiyaç duyarak kollarını tekrar beline doladı.

"Önümüzdeki altı ay boyunca, Diyarlar'ın sülüklerinden özgürlüğünüzün tadını çıkarmanızı umuyorum. Cadılar, Rahipler, Krallar, Şovalyeler, Kırmızı Çember, Yeteneksizler, Batı Muhafızı, Doğu Muhafızı, aileleriniz ve diğerlerinin Seçime girmesi yasaklanmıştır."

Gardiyan Yarışmacılara baktı ve ardından konuşmasına devam etti. "Muhafız Yasası'na göre, benim personelim, her evden bir temsilci ve kendi evlerinin on askeri, Seçim için Kuzey Kalesi'nde ikamet etmelerine izin verilen tek kişilerdir. Başka hiç kimse müdahale edemez."

Kadınlardan biri "Turnuva için gelenler ne olacak?" diye sordu.

Rorax geldiğinde yanındaki arabalarda bulunan insanları düşündü.

"Siviller Evler Turnuvasına katılabilirler, ancak onlar bile Turnuva başladıktan sonra ayrılmalıdırlar.

galibini buldu. Seçim kısa bir süre sonra resmen başlayacağı için herkesin Turnuva bittikten sonraki gün ayrılması gerekmektedir."

"Elçiler ve adamlarının kalmasına neden izin veriliyor?" Kadın, Enna, yanından sordu, kara kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi.

"Hâlâ hayatta olan on biriniz var. Her birinize büyümden bir parça verildi ve bu büyü ancak öldüğünüzde serbest kalacak. Serbest bırakılan büyü kalan Kontlar arasında paylaştırılarak hayatta kalanları daha güçlü kılacak. Ancak, yeni büyü size ulaştıktan birkaç dakika sonra, kısa bir süre için kendinizi öfke nöbetine kaptıracaksınız. Büyünün kendisi bölündüğü için kızgındır, bütün olmak ister; umutsuzca kendine yeniden bağlanmak ister ve sizi bu gücün bir parçasına sahip olan kalan tüm Contestar'larla savaşmaya ve onları öldürmeye teşvik eder. Kontrol edilemeyen bir öfke ve şiddet patlaması olacaktır. Bu dönem akın olarak bilinir."

"Ama Tanrı'nın Yasası'na göre birbirimizi öldürürsek ölürüz, öyle mi?" Enna parmaklarını kucağında sıkarak tekrar sordu.

Gardiyan ona kana susamış bir gülümseme verdi. "Kesinlikle. Kendinizi bu kaderden korumak için, her Hanenin korumak üzere bir Kontestar seçmek üzere asker ve şövalyelerden oluşan bir ekip kurmakla görevli bir elçi göndermesini istiyoruz. Bunlara sizin Koruyucu Eviniz deniyor. Sizi başkalarından koruyacaklar, evet, ama çoğunlukla sizi şunlardan koruyacaklar

kendiniz. Akınlarınız sırasında bir Kontestar dostunuzu öldürmenizi engelleyecekler."

Rorax'ın başı dönüyordu. Bütün kızlar uzun bir süre sessiz kaldı.

"Evlerin hangi Kontluk'un Koruyucusu olmak istediklerini seçtiklerini mi söyledin?" Rorax kollarını beline dolayarak sordu, sesi cızırtılı ve boğuktu.

Gardiyan başını salladı. "Bir sonraki ayın başında Evler Turnuvası'nı kazanan Ev, birinciyi temsil etmesi için bir Yarışmacı seçecek. İkinci olan Ev ikinciyi seçer. Üçüncü olan Ev üçüncüyü seçecek ve bu böyle devam edecek."

Kızlar bunun üzerine heyecanla fısıldaştılar. Haneler Turnuvası efsaneviydi. Sadece bir Muhafız emekli olduğunda gerçekleşirdi ve Diyarlar'daki en ünlü etkinliklerden biriydi, herhangi bir ulusal bayramdan daha fazla heyecan uyandırırdı.

"İçimizden biri başka bir Contestar'ı öldürmeyi başarır mı ne olur?" Isgra sordu ve Rorax göz ucuyla Isgra'nın ona ters ters baktığını gördü.

"Buradaki diğer Yarışmacılardan herhangi birini öldürürsen, büyü seni zehirler. Birkaç dakika içinde ölmüş olursun."

Rorax dişlerini birbirine geçirdi, eve gitme, buradan başka bir yerde olma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, Jia'nın hayatı tehlikede olmasaydı çoktan kapıdan çıkmış olurdu.

"Bildiğiniz gibi Muhafızlar Diyarlar'ın güvenliğinden sorumludur. Standartlara uygun olmalısınız ve bu yüzden her gün

Öğleden sonra saat dörtte Yarışmacılar Avlusu'nda bir antrenman seansına katılmanız gerekecek. Orada eğitmenlerimiz, antrenörlerimiz ve dövüş partnerlerimiz olacak. Yarın öğleden sonra saat üçte kalenin arka tarafındaki arenada elçilerle tanıştıracaksınız ve ardından yarın akşam ilk sosyal etkinliğimizi gerçekleştireceğiz. Hepinize bu gece dinlenmenizi ve yarın en iyi kıyafetlerinizle gelmenizi tavsiye ederim. Başka sorusu olan var mı?"

Kimse başka soru sormadı. Kızlar ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlemeden önce mırıldanarak onayladılar.

Rorax da dengesinin tamamen bozulduğunu hissederek ayağa kalktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Bir banyoya daha ihtiyacı vardı. Koşuya çıkması gerekiyordu. Uyumaya ihtiyacı vardı. Düşüncelerini sakinleştirecek ve kendini yeniden merkeze koymasına yardımcı olacak *bir* şeye ihtiyacı vardı, böylece Seçim'den nasıl sağ çıkacağını bulabilirdi.

Rorax, Enna'nın endişeli bakışlarını görmezden gelip çıkışa doğru dönerken güçlü bir el kolunu kavradı ve onu geri çekti.

Isgra ona o kadar yakın duruyordu ki, Rorax onunla göz göze gelmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. Kız kardeşiyle aynı boyda ve Rorax'tan tam on beş santim daha uzun olmalıydı.

Rorax ciğerlerine derin nefesler çekerek Isgra'nın kolunu sıkıca sarmış olan parmaklarının her birini parçalamaktan vazgeçti.

"Ne istiyorsun *Isgra*?" Rorax kolunu Isgra'nın elinden çekip aldı.

Isgra öfkeleni ve Rorax'ın ses tonuna karşı gözlerini daha da daralttı. "Buz Hanesi için çalışan bir asker olduğunu duydum. Kız kardeşimi ne kadar iyi tanıyordun?"

"O benim komutanımdı," diye tısladı Rorax. "Her gün onunla birlikteydim."

"Volla'nın bir korkak gibi merhamet dilenerek öldüğünü duydum. Bu beni şaşırtmadı. Öldüğünde utanç içinde öldüğünü duydum." Isgra alay etti. Rorax'ın nefesi ciğerlerinde tılandı. "Benden uzak durduğundan emin ol ve kız kardeşimin fahişesini si-"

Rorax Isgra'nın ağzına ters bir yumruk attı. Isgra'nın vücudu o kadar sert dönmüştü ki Rorax kuş yüzüğünün Isgra'nın üst dudağını kestiği yeri damlayan kan çizgisinden gördü.

"Seni aptal *amcık*," diye tısladı Isgra, parmak uçlarıyla kanlı dudağına hafifçe dokunurken.

Gözlerinde öfke vardı ama Isgra'nın gözlerinde ilk kez bir tereddüt -korku- parladı ve Rorax'ın içinde derinlerde bir şey kına yaktı. Rorax'ın kanındaki tüm acı ve kendine acıma duygusu öfke ve saldırganlığa dönüştü.

Rorax Isgra'ya doğru tehditkâr bir adım attı. Isgra'nın elini yüzünden uzaklaştırdı, böylece uzanıp çenesini kavrayabildi. "Bu hayatta Volla'nın karısı dışında kaybedecek bir şeyim kalmadı, Isgra. Eğer beni çok zorlarsan, yüzüne sadece kan değil, beynin de damlayana kadar kafatasına vurmaktan mutluluk duyarım."

Rorax sırtı ve başparmağını Isgra'nın çenesinden akan kan damlasında gezdirerek derisine bulaştırdı. "Kendinize dikkat edin. İkinizi de kızarmış domuz yavrularından başka bir şeye dönüştürmeyeceğim," diye alay etti Isgra, Rorax'ın elini yüzünden uzaklaştırarak. Ama gözlerindeki korku hâlâ duruyordu. Isgra elinde bir alev topu yarattı ve onu Rorax'a fırlatmak üzereydi ki keskin bir ses

Hava.

"Durun!" Enna *tekrar* aralarına girerek Rorax'ı birkaç adım geriye iterken, bir başka Contestar -daha önce dövüşmelerine izin vermesi için Enna'yla alay eden yara izli ve sarı saçlı Contestar- Isgra'yı iterek uzaklaştırdı.

"Kesin şunu, ikiniz de," diye tersledi Enna.

"İkiniz de mankafasınız, Muhafız'ın az önce ne dediğini duymadınız mı? Eğer birbirimizi öldürürsek, ölürüz. On birimiz aynı odada dururken bir akını tetiklemeyin," diye tısladı sarışın, yüzündeki yara izi gerilerek.

"Bu işe karışma Briar-"

"Greywood, buraya gel. Şimdi. Torvik, geri kalanınız odalarınıza dönün," diye bağırdı Muhafız tahtından. Isgra Rorax'a bir kez daha sertçe baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp somurtarak uzaklaştı. Enna ve yara izi olan sarışın Briar, onu takip etmeden önce sadece bir an tereddüt ettiler

Dışarı.

Rorax odayı geçerek Muhafız'ın altın bir tahtta onu beklediği yere gitti.

Gardiyan burnunun ucuyla ona baktı. "Eğer dikkatli olmazsan, Greywood, kendini erken bir mezarda bulacaksın."

Rorax'ın gelip Isgra'nın bir Contestar olduğu haberini verdiği bir saat içinde Jia'nın gözyaşları hiç yavaşlama belirtisi göstermemiştir. Sessizce ağlamak ile acı dolu hıçkırıklar arasında gidip geliyordu.

Jia, Isgra'nın şatodaki varlığının haberini almakta zorlanmıştı. Daha önce Rorax'a odasının kapısını açtığında zaten ağladığı belliydi ama görümcesinin Volla'nın tam zıddı olduğu -aynı zamanda fiziksel olarak da Volla'ya benzediği- haberi Jia'yı çılgına çevirmişti.

Jia şöminenin önündeki koltuklardan birine kıvrılmıştı. Mor gözlerinin etrafındaki deri parlak pembe ve kabarıktı, normalde mükemmel olan teni yanaklarında ve boynunda kızarmış ve lekelenmişti. Jia'nın yüzünün köşeli hatlarında acı ve kayıptan başka bir şey kalmamıştı.

Jia'nın odası da tıpkı Rorax'ınki gibiydi, küçüktü ama büyük bir yatağı, kendine ait bir dolabı ve banyosu vardı. Ayrıca bir şömine ve önünde şimdi oturup ateşi izledikleri, birbirinin aynısı iki deri koltuk vardı.

"Jia, ben ..." Rorax'ın gözleri Jia'nın ön kolunda Muhafız'ın Kan Yemini için, ikisini de buraya hapsetmek için yaptığı yeni beyaz yara izine takıldı. Rorax boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı. "Gardiyan'la yeni bir Kan Yemini yapacağım.

Evde ailenle olman gerekirdi. Burada olduğun için üzgünüm."

Başını sallarken Jia'nın yüzünden taze gözyaşları süzülüyordu. Sandalyesinden kalktı ve yavaşça pencereye doğru ilerledi, kollarını beline doladı ve omuzlarını koruyucu bir şekilde kendine doğru eğdi. "Hayır. Burada yalnız olmadığına sevindim." Jia burnunu çekerek bileğinin tersiyle gözlerini sildi. "Gardiyan beni serbest bıraksa bile seninle kalacağım. Volla ... şey... o da burada yalnız olmanı istemezdi."

Rorax boğazını temizlemek zorunda kaldı, bencil yanı bu sözler karşısında çok rahatlamıştı. "Teşekkür ederim. Seçim hakkında herhangi bir kitap bulup bulamayacağımı görmek için buradaki kütüphanede araştırma yapmaya başlayacağım, kendimi bu karmaşadan daha hızlı kurtarmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakacağım. Bir şekilde büyüünün ruhumdan çözülmesini sağlamalıyım ki eve dönebilelim."

Jia'nın gevşek mor at kuyruğu başını sallarken sallandı. "Sana yardım edeceğim. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Senin ya da onun öldüğünü görmek istemiyorum. Volla olmasa bile." Sesi çatladı ve Rorax'ın kalbinin küçük bir parçası da çatladı.

"Volla ... Isgra ile yakın değildi ama yine de onu seviyordu." Jia'nın omuzları daha da çöktü ve sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Rorax teselli vermeye pek aşina değildi ama içgüdüleri onu Jia'ya doğru çekti. Ayağa kalktı ve tereddütle kollarını Jia'nın omuzlarına doladı, Jia'nın ıslak yüzünü omzuna bastırdı.

"Her Şey yolunda. Sen iyisin. Ben yanındayım." Rorax'ın gözleri de yaşlarla doldu ama onları geri kııptı.

Daha sonra. Daha sonra onlar için yas tutacak vaktin olacak.

Rorax elini Jia'nın saçlarında ve omuzlarında gezdirerek daha önce Sahana ve Volla'nın yaptığı gibi onu yatıştırmaya çalıştı. "Onu buradan çıkarabiliriz. Bunu başarabileceğinden emin olabiliriz."

Arkadaşı ayakta uyuyakalınca Rorax sonunda Jia'nın yanından ayrıldı. Bir askerden yol tarifi aldıktan sonra Kuzey Kütüphanesi'ni buldu. Girişten içeri adımını attı ve nefesi boğazında düğümlendi.

Kanatlar Savaşı'ndan sonra Valitlinn hasar görmüştü, bu yüzden Muhafızlar ulusal arşivleri korumak için Kuzey Kalesi'ne taşımaya karar verdi. Kütüphanenin duvarlarında sayısız kitap ve parşömen içeren yüzlerce raf sıralanmıştı. Rorax bir an durup kitapların ve yeraltı miskininin tanıdık kokularını içine çekti ve sonsuz sayıdaki rafları inceledi.

Kuzey Kalesi Kütüphanesi, kaleyi ilk inşa edenlerin inşaata başladıklarında buldukları büyük, doğal bir mağarada kurulmuştu. Kırk ayak uzunluğundaki tavandan her biri farklı uzunluklarda yüzlerce sarkıt sarkıyordu.

Kitap raflarının üst kısımları, bazıları sadece serçe parmağı uzunluğunda olabilecek kadar kısaydı.

Gördüğü manzara karşısında çenesi biraz gevşedi. Hayal ettiğinden bile daha güzeldi.

"Hoş geldiniz!"

Rorax'ın vücudu şaşkınlıkla sarsıldı ve girişteki bir masaya heyecanla tünemiş, dişlek sırtıtlı ve buruşuk tenli küçük bir adamla karşılaşmak için arkasını döndü.

"Blimy! Sen yeni Contestar olmalısın!"

Adam masasının üzerinden atlayıp ona doğru koşarken Rorax'ın kaşları çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ondan neredeyse on beş santim kısaydı, boyu ancak bir buçuk metreydi, bol beyaz keten bir kaftan giymişti. Gözlerini yüzüne göre üç kat daha büyük gösteren gözlüklerinin arkasından ona gülümsüyordu.

"Kalede henüz görmediğim tek insan sensin! Sıradan insanların kaleye girmesine izin verilmez. Benim adım Radashan ve Kuzey Kalesi Kütüphanesi'nin Muhasebecisi ve Cücelerin Efendisiyim." Rorax'a küçük bir selam verdi ve Rorax'ın kaşları belirsizlikle birbirine çatıldı.

Geri çekilmeli mi?

Onun yerine Rorax elini uzattı. "Adım Rorax Greywood; sizinle tanıştığıma memnun oldum, Radashan Muhasebecisi."

Küçük ellerinden biriyle Rorax'ın elini sıkarken daha da parlak bir şekilde gülümsedi.

Rorax başını eğdi ve gözlerini adamın kahverengi tenindeki yumuşak kırışıklıklarda gezdirdi. "Kırışıklıkların çok güzel. Öyle mi

Hediye'den vazgeçiyor musun?"

Rorax, Üstün Yeteneklilerin istedikleri zaman yeteneklerini Evlerinin Rahiplerine bırakarak Yeteneksizler gibi yaşlanabileceklerini biliyordu. Hayatında, yüzlerce ya da binlerce yıl yaşadktan sonra perdenin diğer tarafında ne olduğunu görmeyi gönüllü olarak seçen birkaç kişi tanımişti. Rorax kendi ölümünü hiç bu kadar düşünmemiştir. Her zaman birliğinin görevlerinden birinde öleceğini varsaymıştı.

Radashan hevesle başını salladı. "Teşekkür ederim! Evet, elli yıl boyunca bırakmıştım! Muhafız'ın emekliye ayrılacağını duyduğumda, kısa süre önce tekrar eski haline getirdim."

Rorax şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Yetenek'ten vazgeçmek belli bir beceri gerektiriyordu ama onu geri getirmek çok daha zor, neredeyse imkânsızdı. "Etkilendim."

Radashan kızarak ayak parmaklarına baktı. "Çok naziksin, Rorax Greywood."

Gülümseyerek sıra sıra dizilmiş kitaplara döndü. Her koridorun ucuna tutturulmuş meşalelerin aydınlattığı sarkıtların altında, her iki yönde de yarım mil uzunluğunda istifler olmalıydı. Uzun, rengârenk şapkaları ve giysileriyle minik cüceler sıraların arasına girip çıkıyor, kitapları, parşömenleri ve kâğıtları ileri geri taşıyor ya da kitapların tozunu alıyordu.

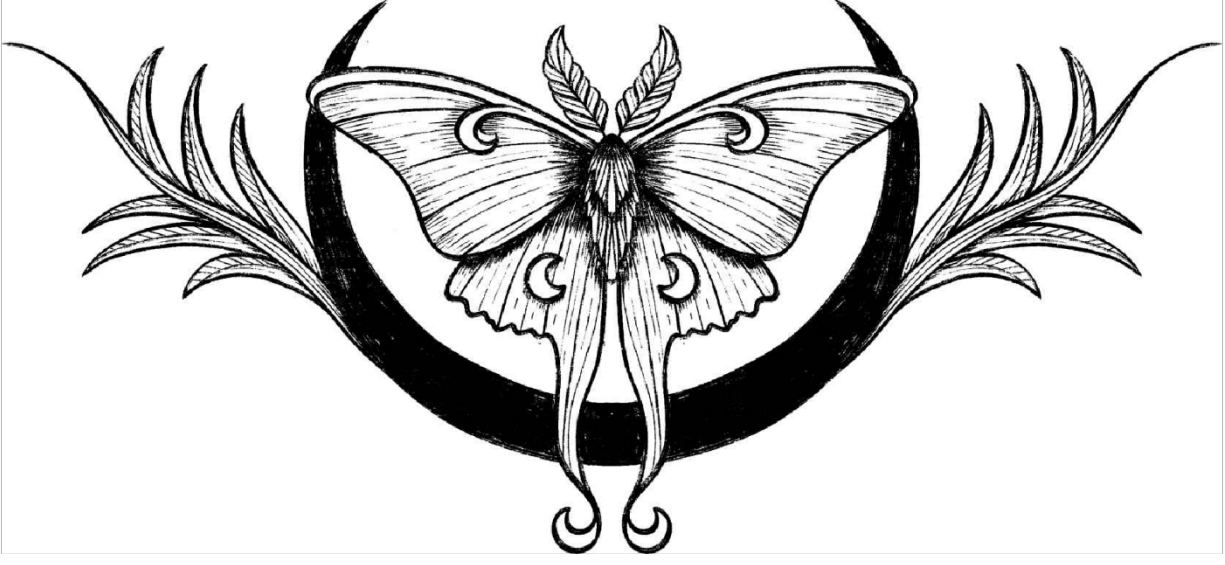
"Buraya hiç su giriyor mu?" Rorax, Radashan'a neredeyse kendisi kadar kalın ve boyundan daha uzun olan bir sarkıttan gözlerini ayırmadan sordu.

"Hayır! Ukuros, hayır! Tavan, sarkıtların sabit kalmasını ve kitapların elementlerden korunmasını sağlamak için Su ve Alaşım tarafından hediye edilen cadılar tarafından büyülendi ve rünlerle stabilize edildi." Radashan yedi yuvarlak ışık topunun yükseldiği bir avizeyi işaret etti. İki tombul cüce avizenin üzerine örtülmüş, derin bir uykuya dalmışlardı. "Bu avizeler ateşsizdir, Işık Evi'nin bir hediyesidir."

Rorax ışık kürelerine, sarkıtlara ve etrafta koşuşturan küçük cücelere göz gezdirdikten sonra kitapların çokluğuna odaklandı. "Burası inanılmaz."

"Teşekkür ederim, Contestar." Radashan onun övgüsü altında memnun bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Bulmanıza yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Burada Seçim'de ne var?"

Bölüm 15

Tressa

Tressa Abebe parmaklıklara yaklaştı ve pelerininin kapüşonunu yüzünden dikkatlice sıyrarak aşağıdaki Yarışmacılar Avlusu'nu görebiliyordu.

Odasının nerede olduğuna bakmaya gitmemiş, Şifacılar Salonu'ndaki ofisine bakma zahmetine katlanmamış, valizini boşaltmamış, hatta yolculuktan sonra rahatlamamıştı bile. Henüz Ren'i bulmaya bile gitmemişti.

Hayır.

Her şeyden önce Tressa'nın *onu* görmesi gerekiyordu.

Tressa avlunun üzerindeki seyir platformunun korkuluklarına sıkıca tutunarak her bir Yarışmacının yüzüne baktı ve kadınlar arasında tanımadığı birini aradı. Altı ay önce ilk kez bir araya gelmişlerdi ve Tressa tüm Yarışmacıları tanımıştı. Gelmeyen biri hariç hepsini.

Ren'in ona verdiği programa göre, akşam yemeği zili  almadan önce Yarışmacılar hâlâ antrenman yapıyor olmalıydı. Muhafız'ın eğitmenleri yakından takip ediyor, Yarışmacılar dövüş sahnelerinde ilerlerken ve yeni silahlar denerken onlara tavsiyelerde bulunmaya çalışıyorlardı. Tressa'nın gözleri onu bulana kadar her birinin üzerinde gezindi. Contestar derisi giymiş ve ilk kez seçime gelmemiş olan tek kız.

Bu oydu.

Tressa bir şifacıydı, hem de herhangi bir şifacı değil, Yaşam Evi'nin Prensesiydi. Yaşam Evi'nin eski Kralı ve Diyar'ın tarihindeki en büyük şifacılardan biri olan Abebe'nin kızıydı.

 inde ortalama bir iyileştirme büyüsü miktarından daha fazlasını tutabiliyordu. Geçmişteki arkadaşları Tressa'yı her zaman tatlı, sevgi dolu ve nazik biri olarak tanımlamışlardı. Savaş, acı ve ölüm onun doğasının bir parçası değildi ama Tressa kızı dikkatle incelerken, parmakları o vahşi ve güzel yüze tırnaklarını geçirme isteğiyle kıpırdandı.

Korkak, diye düşündü Tressa, izlediği kız ağırlığını değiştirip gözlerini önündeki dövüşe kilitlediğinde. Cildi berraktı, diğerlerinininki gibi terli ve kirli değildi. Belki diğerleriyle antrenman yapma zahmetine katlanamıyordu, belki de daha önce hiç d v şmemişti ama Muhafız'ın adamları sanki onun etki alanına girmekten  ekiniyorlarmış gibi onu görmezden geliyorlardı ve Tressa bunu anlamıyordu. Hoşuna da gitmemişti.

Tressa'nın üst dudağı bir hırıltıya dönüştü.

İki büyük el kollarının üst kısmını sardı. "Sakin ol, genç kız."

Tressa arkasındaki bedeni kendi bedeni kadar iyi tanıyordu, o sesi biliyordu ve isteksizce onun göğsüne gömüldü, kollarının sıcaklığından aldığı zevkle iniltisini bastırdı.

Sıcak dudaklar kulağının altına değdi ve kadın istemsizce başını adamın hınzır ağzına doğru eğdi.

Tressa'nın sesi alçak ve ölümcüldü. "Eğer ilk raundu geçmeyi başarırsa, onu öldürdüğümde sen bile beni durduramayacaksın."

Ren usulca güldü ve Tressa'nın beline kadar uzanan saç örgülerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sizinle birlikte olmayacağımı varsayıyorsunuz, Prenses. Size zaten söyledim; *tüm* günahlarınıza ortak olmak istiyorum."

Zevkle mırıldandı ve Ren'in kollarına isteksizce geri döndü. Onu bir aydır görmemişti ve ondan yayılan sıcaklık ve güç, avlu taşlarını kızın kanıyla sulamak istemesini engellemeye yetmişti.

Kız sonunda Tressa'nın bakışlarının sıcaklığını hissetti ve iki buz mavisi göz ona odaklanmak için yukarı kaydı.

Adrenalin Tressa'nın kanına karıştı ve Tressa dudaklarını yukarı çekip dişlerini gösterdi. *Seni aklıma gelen en vahşi şekilde öldüreceğim.*

Ama kız Tressa'yı incelerken yüzünde hiçbir şey değişmedi. Kafası karışmış ya da sinirlenmiş görünmüyordu, hatta Tressa'nın ona hançer gibi bakıyor olmasıyla belli belirsiz ilgileniyordu.

Kız bakışlarını yukarı kaydırarak Ren'e baktı, gözleri Ren'in Tressa'nın gövdesine doladığı ve onu sıkıca göğsüne bastıran geniş kolunda gezindi.

Sonra kız göz kırptı. Sadece bir kez.

Sıkılmış, ilgisiz bir şekilde göz kırptı ve hepsi bu kadar.

Tressa alçak bir hırıltı çıkardı, hırıltısı derinleştii ama kızın ifadesi değişmedi ve başını çevirmedi. Bakışlarında utanç, pişmanlık ya da tanıma yoktu ve bu Tressa'ya alışılmadık, öfkeli bir adrenalin sarsıntısı daha yaşattı.

Ren onu korkuluktan bir adım geriye itti. Kız onunla birlikte tökezledi, bir kedi gibi tısladı ama Ren onu kendisiyle birlikte çekmeye devam etti. Adam onun en az üç katı büyüklüğündeydi, kas ve kas gücüyle doluydu ve kız onun arkasında sürüklenen bir kâğıt bebek gibi hissediyordu.

Anne tarafından kendisine miras kalan yeteneklerini kullanarak Ren'in beynini lapa haline getirebilirdi ama bunu asla yapmazdı.

Asla Ren'e.

Onun beynindeki tek bir sinapsa dokunmaktansa kendi beyninin posasını çıkarmayı tercih ederdi ve o da bunu biliyordu.

Onu çekmeye devam etti, balkona açılan kapıdan geçirdi ve bir koridora soktu.

boş koridorda sırtını duvara dayamıştı. Bileklerini yakaladı ve başının üzerinde sabitledi.

Tressa o kadar derin nefes alıyordu ki göğüsleri adamın göğsüne değiyordu. Adamın, elbisesinin önünden görünen kusursuz, simsiyah tenine bakmamaya çalıştığını kendini beğenmiş bir memnuniyetle görebiliyordu.

Kendisini sürükleyip götürdüğü için ona duyduğu fokurdayan öfkenin altında, içinden farklı bir sıcaklık kıvılcımlandı ve göğsü ona doğru biraz daha kabardı.

"Kadın," diye homurdandı, yüzü kadına yaklaştı ve gözlerini ona hapsetti. "Şimdi zamanı değil."

Tressa dudağını ısırdı ve göğüslerini ona doğru daha da dikleştirerek, şehvetle hırlayana kadar göğsüne sürttü. "Seni bir aydır görmedim," diye dudak büktü. "Şimdi *kesinlikle* tam zamanı."

"Demek istediğim bu değil. Senin o kalın kafana girmeyi başarır başarmaz bu konuya geleceğiz." Tressa ters ters baktı ama Ren devam etti. "Tanrı'nın Yasası, Koruyucular seçim yapana kadar kimsenin Yarışmacılara dokunmaması gerektiğini belirtiyor. *Şimdi* onu öldürmenin zamanı değil, Tressa." Sesi kalın ve gırtlaktan geliyordu ve öfkesi hızla azalıyor, onun yerine midesinde şehvet yükseliyordu. Vücuduna değen tanıdık sıcaklığı, acilen ihtiyaç duyduğu bir şeye dönüşüyordu.

Tressa dudaklarını yaladı ve Ren'in gözleri onu izledi. "Tressa, bir anlaşmamız var mı?"

Ren yavaşça onun gözlerine baktı ve sert bedenini biraz daha ona doğru bastırdı. Bir ısırıkla geri çekilmek zorunda kaldı.

Kalçalarını ona doğru bastırırken inledi, horozunun karnına karşı sıcak ve sert olduğunu hissetti.

"Tressa," diye uyardı. "Bu sözü doğrudan o lanetli, büyüleyici ağzından duymak istiyorum."

Gözlerini devirdi ve kollarını Ren'in kalın, kaslı boynuna dolamak için bileklerini onun kavrayışından çekti. Eğildi ve kalın yamuğunu usulca ısırdı, yassı dişleri dilinin üzerinde kenetlenen kalın kaslara sürtündü. Ren inledi ve onu tekrar karşısında hissedebilmek için kalçalarını döndürdü.

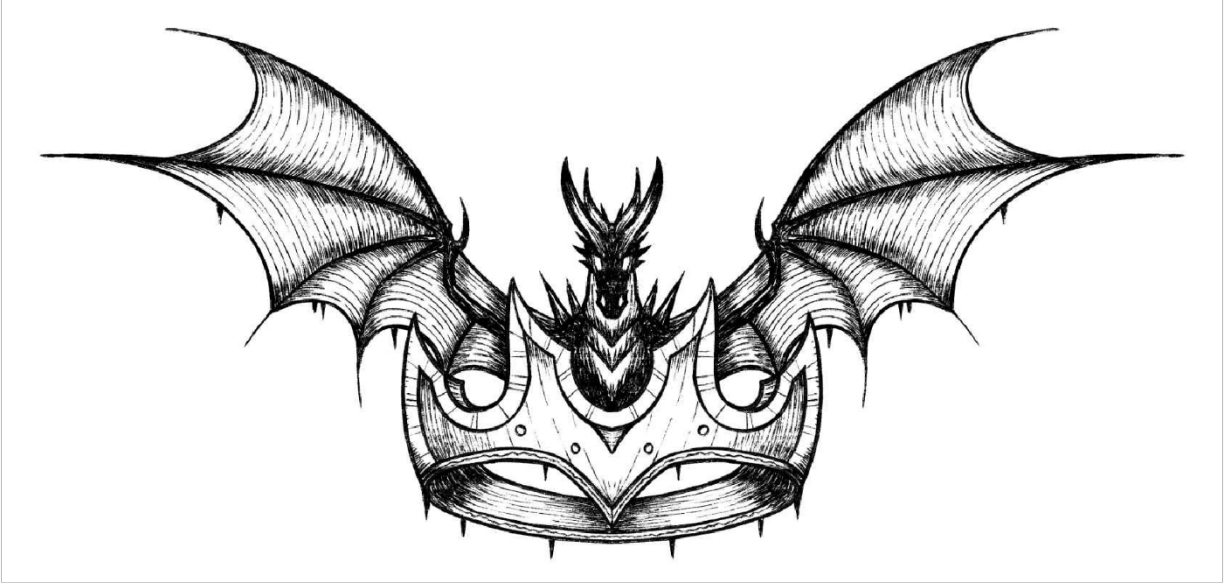
"Tressa," diye hırladı, yalvarırcasına, bu ses onun meme uçlarının elbisesinin altında sertleşmesine neden oldu.

"Söz veriyorum, Ren. Tanrı'nın Yasası onu korumayana kadar bekleyeceğim." Yumuşak bir şekilde gülümsedi, avucunu adamın çenesinin yan tarafına bastırdı ve adamın solgun teni ile kendi koyu teni arasındaki kontrasta hayran kaldı. Onlarla ilgili en sevdiği şeylerden biriydi bu. Çok farklı ama yine de tamamen aynı. Başını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı ve onun kendisini izlediğini gördü.

Tressa ayak parmaklarının üzerinde sallanarak adamın dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdu. "Kaybedecek çok şeyim var. Bunu onun için riske atmayacağım," diye iç geçirdi.

Ren gülümsedi ve onun yeşil gözlerinin parladığını görmek Tressa'nın kalbinin sıkışmasına neden oldu. Eğildi ve sonunda onu öptü, dili Tressa'nın omurgasından aşağı lezzetli ürpertiler gönderdi. Onu öpmek kızla ilgili tüm düşünceleri silip süpürdü, gözlerinde buz olan ve gözünü kırpmadan bakan kızı.

Tressa'nın ölen kız kardeşinin intikamını almak için
öldüreceği kız.

Bölüm 16

Raengar

Deimos Buz-Doğan'ın tüm Ev'in babası olduğu söylenirdi. Ice's ejderhalar-onlar Savaş Ejderhalar, ve taşıyıcı ejderhalar gibi. Efsaneye göre Deimos, Kään'in ejderhasıydı, bir avuç dondan başka bir şeyden yapılmamıştı ve tanrılar Illus'u terk ettikten sonra geride kalmıştı. Bu efsaneden başka bir şey olmasa bile, kıtadaki en büyük ve en eski savaş ejderhasıydı ve Yetenekliler'in kayıtlı tarihinin başlangıcı olan Rip'ten bu yana Buz Kralları'nda babadan ilk doğana aktarılmıştı.

Bin yıl önce.

Kral Raengar Carbore tartışmasız Diyarlar'daki en güçlü adamdı. Buz Kralı, Elu'nun Muhafızı, Iskriger Ordusu'nun Komutanı ve Buzdan Doğan Deimos'un binicisiydi. Raengar, babası Kral Katalong Carbore'u öldürüp tahtı gasp ettikten sonra Deimos'u kazanmıştı.

Deimos ve Raengar hem ruh hem de mizaç olarak uyumlu bir çiftti. Platonik, ejderhaya binen türden ruh eşleri.

Şu anda başka açılardan da birbirlerine benziyorlardı; her ikisi de kan içindeydi ve öfkeleri pamuk ipliğine bağlıydı.

Deimos'un kanatları Raengar'ın uyluklarının altında şişip gerilirken, büyük ejderha yana doğru yatarak ısıltılı Morvarand şehrinin üzerinde süzüldü ve şehrin kapılarından yarım mil uzakta kurulmuş küçük bir Buz Evi savaş kampını hedef aldı.

Heilstorms'un ikinci birliğinin lideri Eshaal çadırı ayakta tutan direklerden birine yaslanmıştı; Raengar'a saygılı bir selam verdi ama gözlerini tereddütle Deimos'tan ayırmadı. Özel muhafızlarının Deimos'un eyerini çözmesini, ona iki büyük geyik leşi yedirmesini ve buz mavisini pulları ile pençelerindeki kabuk bağlamış kanı yıkamasını izlerken bakışları saygı ve sağlıklı bir korku doluydu.

"Merhaba, Majesteleri." Eshaal ona bir parşömen uzattı. "Kız kardeşinizin Kan Şahini az önce bununla birlikte geldi. Muhtemelen Evler Konseyi'nin minotor haberleriyle ilgili ne yapılacağına dair cevabıdır."

Raengar'ın ruh hali daha da karardı ve parşömeni onun elinden alıp teşekkürlerini sunarken çenesini yuvarladı. İçinde ne olduğunu öğrenmek için mührü kırmasına bile gerek yoktu.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Majesteleri? Kiniera az önce geldi, gidip onu karşılamak istedim."

Raengar başını salladı. "Hayır ama Kiniera'ya buluşmamızı kahvaltıdan sonra yapıp yapamayacağımızı sor. Bir banyoya ve biraz viskiye ihtiyacım var."

Eshaal başını salladı ve Deimos'a son bir gergin bakış atarak yanından ayrıldı.

Raengar çadırına girdi ve masasına doğru ilerledi, ardından Hane Konseyinin balmumu mührünü kırdı ve ona yazdıkları her lanet kelimeyi okudu.

Kanıt ya da güvenilir tanıklar olmadan Lyondrea ile bir savaşı onaylamazlardı.

Raengar parşömeni tiksintiyle masasının üzerine fırlattı.

Tanrı aşkına, o Buz Kralı'ydı, akla gelebilecek her sıralama sisteminde fersah fersah Diyarların en güçlü Hanesi'ydi.

Bu yüzden neden bürokratik saçmalıklara katlandığını ya da Evler Konseyi ve Trigonal Taht'ın akıl oyunlarını oynadığını anlayamıyordu. Valitlinn umurunda olsa bile yanabilirdi. Raengar kanla kaplı parmak uçlarını derme çatma masasını oluşturmak için üst üste yığılmış ahşap paletlere vurarak sabah raporlarını okumaya başladı. Onu iyi bir şey beklemiyordu. Geceki çatışmada üç adamını kaybetmişti ve bu hâlâ derisini kan içinde bırakıyordu ama başka Pit canavarlarına dair bir işaret yoktu.

Raengar, Yüksek Kraliçeler Dağı ile Jagamine Dağları arasındaki boşluğa konuşlanmıştı.

Ölüm Evi'nin sınırı, Diyarların yavaş yavaş para, adam ve moral kaybına uğramasını çaresizce izliyordu.

Raengar sınıra daha fazla adam taşımak istemiş, Buz Hanesi'nin tüm gücüyle Lyondrea'ya girip Çukurlar'ı ve Çukurlar'ı açmanın iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar aptal olan tüm Lyondrealıları tamamen ortadan kaldırmak istemişti. Fakat bu konu Valitlinn'deki Haneler Konseyi'ne getirilmiş ve reddedilmişti.

Bu yüzden burada, Ölüm Evi'nin küçük ama vahşi ordusunu destekleyen küçük bir birlikle sınırda kalacak ve Lyondrea'nın dişlerini göstermesini bekleyerek işe yaramaz bir şekilde ortalıkta dolanacaktı.

Avuç içiyle ensesini ovuşturarak gerginliğini yatıştırmaya çalıştı ve cam bardağa bir içki doldurdu. Çadırının kapağı açılıp Kiniera ve Eshaal içeri daldığında bardağı dudaklarına götürmüştü. Kiniera Kulltoug onun casus şefiydi ve Heilstorm'un ikinci birliğinin lideri olan Eshaal birbirlerinin tamamen zıttıydı. Eshaal'ın açık kahverengi bir teni, belirgin bir burnu ve küt siyah saçları vardı. Gözleri her zaman sıcaktı.

Kiniera normalde o kadar solgundu ki beyaz teni yarı saydam denecek kadar azdı ve gözlerinin altındaki sürekli koyu halkaları, bileklerindeki ve dirseklerindeki mavi ve mor damarları gösteriyordu. Uzun ay beyazı saçları neredeyse teniyle aynı renkteydi ve gözleri bile neredeyse renksizdi - buz gibi soluk bir mavi.

Kiniera'nın yanaklarındaki tüm rengi tüketen bir şey olmuştu. *Hasta* görünüyordu, neredeyse ceset gibiydi. Aslında Eshaal da alışılmadık derecede solgun görünüyordu.

Kiniera'nın gözünün kenarından parlak bir şey düştü. Gözyaşı mı?

"Sorun nedir?" Dehşet Raengar'ın göğsünde düğümlendi. Casus ustasının neredeyse elli beş yıldır ağladığını görmemişti.

"Birim Bir saldırıya uğradı," diye fısıldadı Kiniera, şaşkınlıktan irileşmiş gözlerinden bir damla yaş daha süzüldü. "Az önce Jia Frostguard'dan bir mektup aldım. Sahana ve Volla öldürülmüş."

Raengar'ın tüm vücudu dondu, sanki büyüğü içe dönmeye ve içini bir buzul haline getirmeye karar vermişti. Kiniera onunla konuşmaya devam etti ama sanki suyun altındaydı. Sözlerini zar zor anlayabiliyordu.

"Volla'nın cesedini kurtardık ama Sahana'yı kurtaramadık. Ya tanınmayacak kadar yanmıştı-"

"Rorax nerede?" Raengar sözünü kesti, kulaklarında alçak bir uğultu başlamıştı. Tanrılar biliyordu. Onu Lyondrea'ya göndermenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama yine de onaylamıştı.

Kiniera ve Eshaal bakışlarını paylaştı, daha önce Kiniera'nın gözlerinde olan küçük korku kıvılcımı geri gelmişti. "Jia ve Rorax şu anda Kuzey Kalesi'ne doğru yola çıkmış durumdalar. Bugün varmış olmalılar." Kiniera'nın boğazı düğümlendi.

Raengar dişlerini sıktı. "Rorax neden Kuzey Kalesi'ne gidiyor ve eve dönmüyor?"

Evine. Ait olduğu yere. Onunla birlikte.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki parmak uçlarında hissediyordu. Lyondrea'ya karışması yasaklanmıştı ama kardeşini geri almak için bir görev gücü oluşturacaktı, Muhafızlar ve Evler Konseyi'nin canı cehenneme. Muhafız Yasası'nı paramparça edecek ve onlara sormayacaktı bile.

Rorax çok önemliydi ve Raengar böyle oynamaya devam ederse kazanamayacağı tehlikeli bir oyun oynuyormuş gibi hissediyordu.

"Kuzey Kalesi'ne gidiyor... çünkü Avcı onu izledi, yakaladı ve oraya götürüyor."

Raengar gözlerini kırpıştırarak Kiniera'ya baktı. Kulaklarında o alçak uğultu giderek artıyordu. Avcı mı? Raengar'ın son duyduğuna göre Avcı, Muhafız tarafından kayıp Contestar'ı bulmakla görevlendirilmişti.

"Neden?" Raengar cevabı zaten bildiğinden, hayatının en önemli kadınının yalan söylediğinden nefret ederek tersledi. *Bunu ondan saklamıştı.*

"Çünkü o kayıp Contestar."

Bölüm 17

Rorax

Rorax şehir sınırlarını geçip Bafta'ya girerken kendi kendine yüksek sesle homurdanmamaya çalıştı. Sokaklar

Evler Turnuvası için toplanan siviller ve tüccarlarla dolu arabalar gibi insanlarla doluydu ve aşırı tozluydu. Ona bir bakış atan herkes, yanından geçerken kendine özgü altın süslemeli Contestar derisine sorgulayıcı bir bakış attı, ancak çoğu insan onunla ilgilenemeyecek kadar kendi hayatlarına dalmıştı.

Rorax kaleye geldiğinden beri geçen bir hafta boyunca her gün, güneş gökyüzünü aydınlatmadan önce antrenman yapmak için uyandı. Bugün Jia'nın odasının dışındaki koridorda hâlâ zayıf olan Jia'yla buluştu ve birlikte kalenin arkasındaki boş arenaya gittiler. Çimenlik alanın etrafında tur atarak koştular, ısındılar ve her zamanki antrenman rutinlerine geçmeden önce otuz dakikadan fazla esneme hareketleri yaptılar.

Arenadan ayrıldıklarında kalenin iki bailey'i genellikle terk edilmiş olurdu ama genellikle iki saat sonra döndüklerinde Muhafız'ın askerlerinden birkaçı Yarışmacılar Avlusu'nda dövüşüyor olurdu. Bugün Isgra onlarla birlikte antrenman yapıyordu. Jia Isgra'ya uzun uzun baktığında bile ikisini de görmemiş gibi davranmıştı.

Rorax genellikle antrenmandan sonra banyo yapar ve günün en sıcak kısmından kaçınmak için kütüphaneye giderdi. Radashan'ın kendisi ve Jia'nın karıştırmaları için her zaman bıraktığı dağ gibi kitapları karıştırırdı. Ancak Rorax o günün ilerleyen saatlerinde odasına döndüğünde, kapıda onun için ilıştırılmış küçük bir not vardı. Düzgün el yazısını doğru *okuduğundan* emin olmak için yavaşça üç kez okudu ve homurdanarak küçük kâğıt parçasını kapısından alıp avucunun içinde buruşturdu.

"Ne oldu?" Jia, Rorax'ın yanında durarak sordu.

Jia yazıyı tekrar okudu ve bir kahkaha attı. Rorax için içi boş, mide bulandırıcı bir sestir bu -Jia'nın her zamanki neşesinden tamamen yoksundu- ama yine de bir şeydi. "En azından yeni kıyafetlerin olacak. Benimkileri çalmak zorunda kaldım."

Rorax bunun üzerine kaşlarını kaldırdı, ancak hırsız arkadaşı uzaklaşmadan önce pişmanlık duymadan omuz silkmekle yetindi.

Rorax'ın kapıdan tekrar çıkmadan önce sadece hızlıca bir banyo yapıp derisindeki teri silmeye vakti vardı.

Sonunda bir sokak köşesinde durduğunda, elindeki küçük kâğıt parçasını buruşturup açtı.

Kuzey Şatosu'ndan yirmi dakikalık yürüyüşün tamamını tamamladı ve parmaklarıyla düzeltti.

***Kıyafetlerinizi almak için lütfen öğleden
önce Wellbrok Terzileri'ne gidiniz.***

102

3. Cadde

Güney

Bafta

Sonunda küçük binaya vardığında, kapıyı iterek açıp dükkâna girmeden önce doğru yerde olduğundan emin olmak için tabelayı iki kez okudu.

Kapı arkasından kapandığında ve ne gördüğünü anlayabildiğinde, Rorax dondu ve etrafındaki gökkuşağı renkli duvarlara bakakaldı.

Her renkten, desenden ve malzemedenden kumaş, zeminden tavana kadar her duvarı kaplayan koyu renkli ahşap raflara tikiştirilmişti.

Kırmızılar, sarılar, siyahlar, morlar, maviler, ipekliler, şifonlar, pamuklular, düz deriler, desenli deriler... Rorax'ın hayal ettiği her şey buradaydı.

Hâlâ aval aval odaya bakıyordu ki, Rorax'ın farkına bile varmadığı kumaşlarla dolu bir rafın örttüğü gizli bir kapı açıldı ve bulanık bir kadın şekli ona doğru uçarak geldi.

"Sen! Geç kaldın! *İki* gündür seni bekliyordum!" Karaltı Rorax'ın önünde durdu ve Rorax aval aval baktı

Rorax'ın yüzüne sert bir parmak indirmeden önce ellerini kalçalarına dayamış kendisine dik dik bakan kadına baktı. "Ben bir depolama tesisi değilim, *Greywood*. Bir dahaki sefere zamanında gelme zahmetine katlanamazsan, kıyafetlerin doğruca geneleve gidecek! Yetimhaneye! Kardeşimin domuzlarına! Ya zamanında alacaksın ya da hiç almayacaksın!"

Rorax bu kadını tanıyordu. Hella Wellbrok. Rorax geldiğinde kalede olan oydu, keder ve şoktan kendini kaybettiğinde yıkanmasına ve giyinmesine yardım etmişti. Kurumuş kanı temizlemek için Rorax'ın ölçülerini ve Heilstorm zırhını almıştı. Kadının sarı saçları yüzünü çevreleyerek beline kadar iniyor ve keskin yeşil gözleri vardı. Rorax'ın savunmasız anlarında gösterdiği nezaket çoktan kadının yüz hatlarını terk etmiş, geriye sadece vahşi, sarışın bir dişi aslan kalmıştı.

"Ben ... um ..." Rorax kaşlarını çatarak kadına baktı, bir anda kendini ateşli ve telaşlı hissetti. "Notunuzu bugün aldım. Teslim alınmaya hazır olduklarını bilmiyordum. Onları sadece üç gün önce sipariş ettim. Her zamanki terzim-"

"Her zamanki terziniz mi?" Hella çığlık attı. "*Her zamanki terzin mi? Sana her zamanki terzin gibi mi görünüyorum?*"

Rorax'ın onu değerlendirebilmesi için kollarını iki yana açtı. Rorax onu baştan aşağı süzdü, ışıltılı mor elbisesini ve şık botlarını inceledi, sonra sertçe yutkundu ve başını salladı. "Hayır, özür dilerim. Bir dahaki sefere zamanında burada olacağım."

Tabii bir dahaki sefer *olursa*. Rorax hararetle olmamasını umuyordu. Kadın Rorax'ın elini sıkması için uzatmadan önce memnun bir şekilde başını salladı. "Adım Hella Wellbrok, Kuzey Kalesi'nde geçireceğiniz zaman için kişisel terzinizim."

Rorax onun elini sıktı. "Seni hatırlıyorum. . . siyah zırhım burada mı?"

Hella başını öyle hızlı salladı ki kıvrıkcık sarı saçları bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Evet! Beni takip edin."

Hella arkasını döndü ve o kadar hızlı yürüdü ki Rorax için tekrar bir bulanıklık haline geldi.

Rorax dikkatle adımlarını atarak küçük kadını arka atölyeye açılan kumaş kaplı kapıya kadar takip etti. Kapının çerçevesinden bakınca, üç büyük dikiş makinesinin, sonsuz ölçü bantlarının, mankenlerin ve Heilstorm savaşçı derilerinin ön taraftaki askıda durduğu bir giysi rafının bulunduğu benzer büyüklükte başka bir oda gördü.

Rorax hemen yanlarına gitti ve parmaklarını derinin üzerinde gezdirdi. Tüm kan temizlenmiş ve deri ustalıkla yağlanıp parlatılmıştı. Ona verildikleri ilk günkü gibi görünüyorlardı.

Rorax başını kaldırıp Hella'nın başka bir raftan çeşitli tonlarda kıyafetlerle dolu bir yığın askıyı aldığını gördü.

Hella tüm askıları ve giysileri odanın bir ucundan diğer ucuna taşıırken, "Diğer Diyarlar kendi Kontları için özel terziler getirdiler," diye homurdandı.

Rorax'ın siyah zırhı. "Beni hatırlayan tek kişiler Buz Kralı ve Kraliçesi'ydi. Seçim sırasında seni giydirmem için bana bir servet ödediler, bu yüzden tüm dikkatim sende olacak. Hayatta olduğun sürece buradaki en iyi giyinen Yarışmacı *olacaksın*."

Rorax gözlerini kırıştırdı. Hella dilini şaklatarak askıları o kadar hızlı karıştırdı ki Rorax onun neye baktığını fark edecek zamanı bile bulamadı.

"Bu hafta için ihtiyacın olan tüm kıyafetler burada. Etrafta dolaşmak için gündelik bir kıyafet, seninkiler yine çizilir ve kirlenirse diye giymek için başka bir deri takımı, giymek için birkaç gündelik elbise." Hella durakladı, "ve Elçi Balosu için giyeceğin elbise."

Hella uzanıp Rorax'ın Contestar derisinin yakasından tuttu ve yüzünü aşağı çekerek göz göze gelmelerini sağladı. "Eğer bu Parıltılı İpek elbiseyle *ortalıkta* rahatça *dolaşırsan*, *bir ay boyunca* herkesin meme uçlarını görmesi için tüm elbiselerinin önünde *bir* delik açarım. Beni anlıyor musun, Greywood?"

"Tamam," diye nefes aldı Rorax.

"Yeterince iyi değil, yeminini istiyorum!" Kadın Rorax'ı sarsmak için Contestar zırhının yakasını kullanarak onu salladı.

Rorax bu kadar ufak tefek bir kadının *giysiler* yüzünden nasıl olup da midesine bir korku dalgası gönderdiğini anlamadı ama yine de hızla başını salladı. "Evet Hella, anlıyorum. Parıltılı İpek elbisenin içinde uzanmak yok."

"Güzel." Hella başıyla onayladı ve Rorax'ı serbest bırakıp arkasını dönerek keten bir çuval aldı. Rorax'ın içine bakması için çuvalı getirdi. "İç çamaşırları. Ve sütyenler. Büyük göğüslerin var, bu yüzden sana üç tane daha dövüş sütyeni yaptım. Seninkilere o kadar kötü bakıyordun ki kumaşları neredeyse parçalanıyordu!"

Rorax çuvalın içindeki kumaşa bakarken hakareti zar zor fark etti. Lacey, şeffaf külotlar ve sütyenler, birkaç sağlam pamuklu külot ve söz verilen üç dövüş sütyeniyle birlikte çantanın çoğunu dolduruyordu.

Rorax elini uzatıp dantele nazikçe dokunduğunda boğazı düğümlendi.

Hayatı boyunca ona hiç bu kadar güzel, bu kadar *seksi* bir şey verilmemişti. Kurt her zaman böyle güzel şeylerin dikkat dağıtıcı olduğunu, Rorax'ın *amacından* asla sapmaması gerektiği için sahip olmasının gereksiz olduğunu söylerdi.

Kana bulanmış ellerinin böyle bir zarafete dokunmayı hak edip etmediğini bilmiyordu.

Rorax danteli bıraktı ve boğazını temizleyerek geri çekildi. Hella Rorax'ın yüzünde bir şey görmüş olmalıydı çünkü yüz hatları yumuşadı ve uzanıp Rorax'ın kolunu okşadı.

"Herkes hayatında güzelliği hak eder, Greywood. Özellikle de çok fazla yaşamamış olanlar."

Rorax kalınca başını salladı.

"Gitmeden önce sana bunu vermem istendi."

Hella Rorax'a bir mektup uzattı. Soluk kâğıdın ön yüzünde yeşil mürekkeple damgalanmış iki kral kobra yılanı ve aralarında yönlü bir elmas vardı. Yeraltı Kralı'nın mührü.

Angelo.

Şoke olan Rorax, parmağını dudaklarına götüren Hella'ya baktı. "Yeraltı Kralı selamlarını yolladı. Ondan ya da Yeraltı'ndan *bir* şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli, ben hallederim."

Rorax'ın boğazı aniden düğümlendi. "Ona Volla ve Sahana'dan bahsedene biri olup olmadığını biliyor musun?"

Hella'nın gözleri hüznle doldu. "O biliyor kızım ve senin bundan sağ çıkmanı istiyor. Onlar için ve Jia için."

Bölüm 18

Rorax

T Yeraltının Kralı selamlarını yolladı. Angelo'nun Seçme üzerindeki etkisini yaymanın bir yolunu bulmuş olması onu şaşırtmamalıydı ama bulmuştu ve küçük trolün ona göz kulak olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu Onu.

Rorax, Highborn kızlarından birinin Kaptan Lamonte ile tartışmasını izledi ve parmaklarını Bafta'dan Kuzey Kalesi'ne yeni kıyafetlerini taşımaktan dolayı omzunda oluşan morlukların üzerinde gezdirdi.

Bu kız işinin ehli görünüyordu ve ne yaptığını biliyordu. Avlunun diğer ucundaki Contestar'ların durumu pek iyi değildi. Aslında, çoğu daha önce hiç fiziksel bir silah tutmamış gibi görünüyordu.

"Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa tüm Yarışmacılar son altı aydır seni beklerken komada mıydı?" Jia düşüncelere daldı.

Diğer Yarışmacılardan biri, Claira adında bir Lowborn, eğitimcilerden birinin dirseğini burnuna öyle sert bir şekilde yiyince Rorax yüzünü buruşturdu. "Bunun bir şaka olduğunu ummaya başladığımı söylemek üzücü mü?"

Claira ellerini kanayan burnuna bastırdı, parmaklarının arasından kan damlıyordu ve avludan koşarak çıktı.

Muhafız'ın bir Koruyuculara sahip olana kadar Yarışmacıların birlikte çalışmasını istediği eğitimciyle idman yapma sırası neredeyse Rorax'a gelmişti.

Rorax şimdilik kimliğini gizlemeye karar verdi, bunu Muhafız tavsiye ettiği için değil, buradaki birinin eski hedeflerinden birini tanıyor olabileceğini düşündüğü için yapmıştı. Mecbur kalmadıkça çatışmalara başlamak istemiyordu.

Rorax gözlerini kapadı ve burnundan derin bir nefes aldı. Kuzey Kalesi'nde yaz akşamı havası temiz ve berraktı. Eğitimcinin yaptırdığı ısınma egzersizleri ve esneme hareketleri yüzünden biraz terlemişti ve kasları kendini dövüşe hazır hissediyordu.

"Nasıl uyudun?" Jia sordu.

Rorax homurdandı ve gözlerini açarak başka bir Yarışmacı olan Mairi'nin çekingen bir şekilde eğitmene doğru adım atışını izledi. "Bok gibi."

Rorax, Radashan'ın ona ödünç verdiği birkaç kitabı odasına götürmüştü. Geç saatlere kadar paragrafları okuyup tekrar okumuş, Radashan'ın tavsiye ettiği metinleri taramış ve küçük ipuçları aramıştı. Şimdiye kadar Rorax hiçbir şey bulamamıştı.

Alçakgönüllülerden biri olan Mairi, Muhafız'ın adamlarıyla birlikte sırayı takip ederken, bu kez koyu abanoz tenli ve beline kadar uzanan örgüleri atkuyruğu şeklinde bağlanmış bir Yücedoğan olan başka bir kız dövüşmek için hazırlandı. "Nasıl uyudun?"

"Ayrıca, bok gibi," diye homurdandı Jia, gözleri yeni kızın üzerindeydi. "Yan komşum dün gece iğrenç bir şekilde seks yapmakla kalmadı, horlarken de öküz gibi ses çıkarıyor."

Ror kıs kıs güldü ve yeni kızın şaşırtıcı bir şekilde eğitmene ayak uydurmasını izledi.

Eğitmen sadece orta seviye bir uzmanlıkla sağlam becerilere sahipti. Özel bir şey değildi ama tutarlıydı ve kusursuz bir temel tekniği vardı. Birkaç Contestar'ı mindere çıkarmış ve onları dümdüz etmişti.

"Bu kız House Alloy Özel Kuvvetler eğitimi almış, Ror."

Jia haklıydı. Kız çok karakteristik bir Alloy tarzında saldırıyor ve kaçıyordu ve bu Rorax'ın küçük bir inleme çıkarmasına neden oldu.

Kızın ne kadar eğitimli olduğuna ve ne aradığını bilip bilmediğine bağlı olarak, Rorax'ı çözebilirdi.

"Şuradaki mi? Uzun siyah örgülü Lowborn mu?" Jia çenesini sallayarak eğitim alanının karşısında dövüşen iki Contestar'ı işaret etti. "O Harpy Dansı'nı biliyor."

Rorax, Jia'nın işaret ettiği kıza baktı ve homurdandı. "Adı Enna." Harpy'nin Dansı bir

Savunma kılıç dansı, savunmacıyı su gibi hareket etme ve kaçma konusunda eğitir.

Verimsiz olduğu için 200 yıl önce Heilstorm'lara öğretmeyi bırakmışlardı ama yine de ilginç bir teknikti.

Ror gözlerini tekrar kıza ve eğitmene çevirdi. "Peki ya yüzünün sol tarafında uzun, şiddetli beyaz bir yara izi olan kız?"

Jia yavaşça bir Contestar'dan diğerine baktı. "Bronz tenli platin sarısı kız, Lowborn mu?"

"Evet."

"Kavgacı ve sadece hayatta kalmak için savaşmak ve pençelemek zorunda kalan insanların sahip olduğu vahşi bir vahşete sahip. Gözünüz üzerinde olsun."

Kalenin kapısı gürültüyle çarptı ve omzunun üzerinden bakan Rorax'ı sadece Jia'nın aldığı küçük nefes uyarabildi.

Isgra'nın avluda salına salına yürüdüğünü görmek böbreklere inen bir yumruk gibiydi. Isgra, altı-iki bedeninin tamamı koyu kahverengi deri zırhla kaplıydı. Sirtında geniş bir kılıç vardı ve altın sarısı saçları başının yan tarafına doğru örülmüştü.

Tıpkı Volla'nın saçlarını şekillendirdiği gibi. "Yeni kan, sıra sende!"

Jia, Ror'un omzuna bir dirsek attı ve dikkati ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak onu bekleyen eğitmenine kayd.

Rorax bu deneyimden *bir şeyler* çıkarmak istiyordu. Bu yüzden, rafa dizilmiş tüm ahşap silahlar arasından ahşap bir topuz seçti.

Eğitmen kaşlarını kaldırdı. "İlginç bir seçim. Gözünüze çarpan başka bir şey olmadı mı?"

Ona burnunu kıvırdı. "Hayır... her şey tahtadan yapılmış, pek önemi yok."

Omuz silkip pozisyon almadan önce ona göz kırptı. Göz ucuyla Isgra'nın avluyu geçip Jia'nın durduğu yere gelmesini izledi.

Sikeyim.

Rorax güzü baskın olmayan eli olan sol elinde daha sıkı kavradı ve dikleşti. İlk hamleyi eğitmen yaptı, tahta kılıcı Rorax'ın korumasız tarafına doğru hamle yaptı. Yavaştı, neredeyse tereddütlüydü, sanki incitmek istemediği bir çocukla antrenman yapıyormuş gibiydi.

Eğer dikkati bu kadar dağınık olmasaydı Rorax eğlenebilirdi. Tokmağını vücuduna doğru kaldırdı ve gelen darbeyi engelledi. Tahta tokmak ellerinde mutsuzca titreşti ve eğitmen hemen doğrudan blok yapmanın neden burada en iyi seçim olmayabileceğine dair bir açıklamaya girişti ama Rorax zar zor dinledi.

Isgra, Jia'nın yanına kaymıştı. Ona bir şeyler söylüyordu ama Ror ne söylediğini duyamıyordu. Rorax başını kaldırıp Isgra'ya baktığında Jia'nın yanaklarının pembeleştiğini gördü.

"Hazır mısın?"

Dişlerini gıcırdatmamaya çalışarak eğitimene geri döndü. "Evet, hadi gidelim."

Eğitmen, "Kafa kafaya çarpışmak yerine kaçmaya ya da saptırmaya çalışmayı unutmayın," diye ısrar etti.

Adam tekrar saldırdı ve bu sefer kız geriye doğru kaçtı. "Bu harika." Eğitimden gülümsedi. "Hadi saptırmaya çalışalım Şimdi."

Rorax çoktan Jia ve Isgra'ya dönmüş, Jia'nın yüzünün buruştuğunu ve Isgra'nın muzaffer alayını görmüştü.

"Hey, hazır mısın?" diye yakındı eğitimden, tüm dikkatini ona veremediği için sinirlenmişti.

Vücudunu tekrar ona çevirdi, çenesindeki bir kas seğiriyordu. "Evet, hazırım."

Adam hamle yaptı ve kadın bir kırbaç kadar hızlı bir şekilde onu engelledi, döndü ve burnunun tam ortasına hızlı bir yumruk indirdi. Eğitimden bir kaya gibi yere düştü ama Rorax daha yere düşmeden Isgra ve Jia'nın durduğu avluyu yarılamıştı bile.

Jia mezara zaten birkaç santim uzaklıktaydı. Yaşama arzusu tek bir saç teli kadar güçlüydü ve Rorax biliyordu - bunu iliklerinde hissedebiliyordu - Isgra'nın onu burada ısırmasına izin verirse, Jia başaramayacaktı. Rorax onu da kaybedecekti.

Isgra tam yaklaştığı sırada Rorax'ı gördü, Rorax yumruğunun iki üst boğumunu Isgra'nın burun kemiğine indirmeden önce yüzü şaşkın bir soluğa dönüştü.

Isgra'nın gözlerine hemen yaşlar doldu ve acı içinde iki büklüm oldu.

Büyük hata.

Rorax, Isgra'nın eğilmiş başını yakaladı ve şiddetle dizine vurdu.

Isgra acı içinde çığlık attı ve geriye doğru tökezledi. Rorax bu fırsatı değerlendirdi ve Isgra'nın zaten geriye doğru olan momentumunu kullanarak ona çelme taktı. Isgra geriye doğru yayıldı ve Rorax kendini Isgra'nın üstüne attı, Isgra'nın göğsüne bindi ve kollarını Ror'un dizlerinin altına sıkıştırdı.

Rorax Isgra'nın burnunu kırmıştı ve Rorax'ın dizinden aldığı darbe Isgra'nın sol kaşını yarmıştı. Yarık şimdi gözüne kan akıtıyordu. Isgra ayağa kalkmaya, Rorax'ı oturduğu yerden kaldırmak için gövdesini hareket ettirmeye çalıştı ama Rorax Isgra'nın sağ şakağına yumruk gibi bir dirsek atınca geri çekildi.

"Dün sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" Rorax tısladı, yüzü öfke ve acıyla vahşileşmişti.

Isgra, Ror'un altından sarsılarak çıktı. "Seni lanet olası deli sürtük."

"O değildi." Rorax hayal meyal Jia'nın başlarında nöbet tuttuğunu gördü, dehşete düşmüş seyircilerden herhangi birinin kavgayı ayırmaya çalışmasına cesaret ediyordu. Kimse onları durdurmak için harekete geçmedi. "Bir daha tahmin et," diye ısrar etti Rorax.

Isgra ağzını kapalı tutunca Rorax Isgra'nın çenesini sertçe kavradı. "Ne. Ben. Ne dedim?"

"Beni öldüremezsin. Ölürsün." Gözleri hafifçe çılgına dönmüştü. "Volla bunun için seni asla affetmez."

Rorax acı acı güldü ve keskin tırnaklarından birini Isgra'nın alnında gezdirdikten sonra parmaklarını kaşındaki kesiğe bastırdı. Isgra acıyla tısladı ve yüzünü Ror'dan uzaklaştırdı. "Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan onu hiç tanımamışsın demektir. Volla, birinin eşiyle böyle konuşmasına izin verdiğimi bilseydi beni öldürürdü. Jia'yı hiç kimseyi sevmediği kadar çok severdi. Seni hiç sevmediği kadar."

Isgra hareketsiz kaldı ve Rorax Isgra'nın öfkesinin ve acısının göğsünde biriktiğini, altındaki derinin ısındığını hissetti.

Volla uzun zaman önce Rorax'a Isgra'nın kendi gücünden korktuğunu, emin olmadığını söylemişti, bu yüzden Rorax sırttı. "Bırak çıksın, Küçük Isgra. Oynamak için dışarı çıkar. Şu anda benimle baş edemiyorsun, o yüzden biraz destekle beni alt edebilecek misin görelim."

Rorax göz kırptı ve Isgra patladı. Rorax, Isgra'nın kendini serbest bırakmaya karar verdiği saniyeyi gözlerinde görebiliyordu ve Isgra Ror'a öyle bir güçle ateş püskürtürken kollarını yüzünün üzerinde kavuşturdu ki Rorax'ın başı döndü.

Rorax önce karnını yere çarptı, nefesi kesildi ama Isgra'nın göğsüne doğru bir ateş topu fırlattığını görmek için tam zamanında ayağa fırladı.

Rorax, ateş topu başının üzerinde alev alev yanarken kendini bir geri sıçrama hareketine attı. Ateş topu bir şeye çarptığında arkasındaki kalabalıktan çığlıklar yükseldi ama Rorax'ın bakacak vakti yoktu. Saçlarından iki bıçak çıkardı, Isgra'nın ona fırlattığı diğer iki ateş topunun etrafında dans etti ve bıçakları birbirini ardına fırlatarak Isgra'nın

Ayaklar. Isgra bıçaklardan birini savuşturdu ama diğeri tam isabet etti ve Isgra acı içinde uludu.

Rorax bu dikkat dağınıklığını kullanarak ileri atıldı, bir ateş topunu daha savuşturdu ve Isgra'yı tekrar yere sermek için hamle yaptı.

Isgra'nın yanan elleri Rorax'ın pazularını sararak deriyi eritti ve Rorax acı dolu bir çığlık atarken derisini yaktı.

Kimsin sen? Kurt'un yumuşak sesi kulağına fısıldadı.

Rorax Greywood. Bu

ne demek oluyor?

Bu acı hissetmediğim anlamına geliyor.

Rorax Isgra'nın bileklerini yakalayarak ellerini çekti ve Isgra'nın kollarını başının üzerinde sabitlemek için hareket etti.

Isgra bunun için çok güçlüydü ve bir çıkmaza zorladı. Rorax doğrudan Isgra'nın başının üzerinde durdu.

Isgra'nın yeşil gözleri alev rengine büründü ve Rorax'ın yüzüne doğru daha fazla ateş püskürtmek için ağzını açtı.

Rorax Isgra'nın ellerinden kurtuldu ve bir yılan kadar hızlı davranarak şakağındaki kesiğe bu kez yumruğuyla bir darbe daha indirdi. Sonra tekrar.

Isgra üçüncü darbede çığlık attı, Rorax zaten mevcut olan yaraya vurdu ve Isgra'nın sırtı acı içinde yerden kalktı. Isgra'nın dikkati dağılmışken, Rorax eğilip bıçağını Isgra'nın ayağından çıkardı ve Isgra'nın çenesinin altına bastırmak için etrafında döndü. Isgra orta-

Bıçağı çenesinin altında hissettiğinde çılgık attı ve inanamayan gözlerle Ror'a baktı.

Rorax yaklaştı. "Soruma geri dönelim, Küçük Isgra. Dün sana ne demiştin?"

"Sen bir canavarsın. Tıpkı onun gibi." İnledi, hıçkırıklarını zorlukla tuttu.

Rorax Isgra'nın çenesinin altındaki deriyi kesti ve Isgra'nın gözleri dehşetle irileşti.

"Sen . "Eğer onunla konuşursam, bunu yapacağını söylemiştin. . yapardın ..." Yutkundu ve yanaklarından daha fazla gözyaşı akmaya başladı.

Rorax, Isgra'nın çenesini kavradı ve Isgra'nın onu ısırmaya kalkışmaması için kanla kaplı derisine derinlemesine bastırdı. Isgra'nın kulağına doğru eğilerek fısıldadı: "Beni test edersen kafatasını hamur haline gelene kadar döveceğimi söylemiştim."

Isgra'nın tüm vücudu Ror'un altında titremeye başladı.

Isgra daha önce Ror'un tehdidini yerine getireceğine inanmadıysa da, Ror'un ses tonunda şimdi kesinlikle emin olmasını sağlayan bir şey vardı.

Rorax doğruldu ve altındaki kadına baktı. "Daha önce beni anlamamış gibi görüldüğün için bunu senin için tamamen açıklığa kavuşturmama izin ver Isgra. Ne benimle ne de onunla konuşuyorsun." Rorax Jia'yı işaret etti. "Asla. Bizi yalnız bırak, ben de seni yalnız bırakayım."

Isgra, Jia'ya zehirli bir bakış fırlattıktan sonra Volla'nın kilerle aynı tonda olan yeşil gözlerini tekrar yukarı dikti. Rorax

Kalbinin göğsünü acıyla yumruklamasını görmezden gelmeye çalıştı.

"Ağzından tek bir zehirli kelime daha duymak istemiyorum, yoksa seni öldürmeden hemen önce çeneni keserim. Kaybedecek hiçbir şeyim yok, Isgra. Bu benim için ölümden daha önemli, bunu anla artık."

Isgra onun altında söndü ve başka tarafa baktı.

"Tamam." "Tamam, ne?" Rorax ısrar etti.

Gözlerini sıkıca kapattı. "Seni yalnız bırakacağım."

Rorax Isgra'nın yanağını okşadı ve Isgra'nın gözleri daha da sıkıca kapandı. "Aferin kızıma."

Rorax Isgra'nın üzerinden indiğinde tüm avlunun ağzı açık ve kocaman gözlerle ona baktığını gördü. Ror'un Isgra'ya saldırmadan önce bayılttığı eğitmen bile ayağa kalkmış ona bakıyordu. Taşın üzerinde Isgra'nın ateş toplarının isabet ettiği yerlerde siyah yanık izleri vardı ama başka hiçbir şey zarar görmemiş gibiydi.

Ror'a bakmayan tek kişi, Isgra'ya bakarken yanaklarından yaşlar süzülen Jia'ydı.

Rorax Jia'nın omzunu kavradı ve tam da silahlı muhafızlar siperden Yarışmacılar Avlusu'na dalarken onu geri dönmeye zorladı.

Rorax onunla burun buruna geldiğinde birini tanıdı. Yüzbaşı Lamonte, Muhafız'ın sağ kolu. "Bir kavga gördük; neler oluyor?"

"Isgra," diye seslendi Ror ona, gözlerini Lamonte'nin yüzünden ayırmadan. "Kaptan Lamonte'ye neler olduğunu anlatmak ister misin?" Sesindeki tehdit gün gibi ortadaydı.

"H-hiçbir şey," diye mırıldandı Isgra, sesi umutsuzca akıtmamaya çalıştığı gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey olmuyor. Antrenman yapıyorduk. Biz iyiyiz."

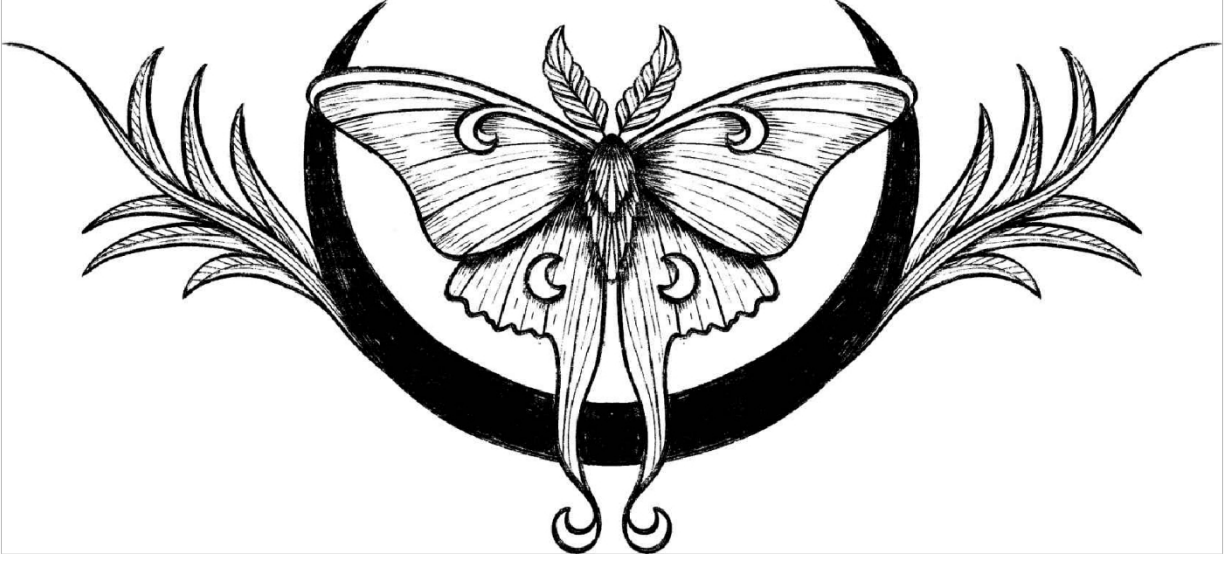
Lamonte uzun bir süre Rorax'ı süzdükten sonra omzunun üzerinden Isgra'ya, oradan da tekrar Ror'a baktı.

"Gardiyan bunu duyduğunda hiç de mutlu olmayacak," dedi alçak bir sesle.

"Muhtemelen hayır, ama o kadını mutlu etmek için çok şey gerektiğini de düşünüyorum."

Lamonte bu ifadeye katılmıyor gibi görünüyordu. Jia'ya başını sallayarak onun etrafından dolaştı. "Gel bakalım."

Eğitmenin yanından geçtiklerinde ona baktı. "Hâlâ Morningstar'ın seksi olmadığını mı düşünüyorsun?"

Bölüm 19

Tressa

"H Kaldığınız yeri nasıl buluyorsunuz?"

Tressa kanlı bir bezi yıkadığı yerden başını kaldırdığında Muhafız'ın özel tuvaletinin kapısında durduğunu ve sararmış gözlerinde bir zafer ışıltısıyla Tressa'yı izlediğini gördü. Muhafız ufak tefekti, Tressa'dan kısaydı ama Muhafız'ın sahip olduğu güç, Tressa güneşe çok yakın duruyormuş gibi sıcak dalgalar halinde ondan yayılıyor gibiydi.

"Çok güzel."

"Güzel. Buradaki her şey kız kardeşinizin beğenisine göre yeniden düzenlendi."

Gardiyan babası Darius Abebe ile arkadaşı. Darius Tressa'nın annesiyle evlenip Yaşam Kralı olmadan önce Karanlıklar Evi'nde birlikte büyümüşler ve Muhafız kendi seçimini kazanmıştı.

Savaş büyüü söz konusu olduğunda, Yaşam Evi'nin hiç büyüü yoktu ve en zayıf Evdi. Abebelerden çok önce Muhafızların Yaşam Evi sınırlarını korumak için asker göndermesi bir gelenektir.

Gardiyan Yasasına göre, aileler kendi Evlerinin Krallığı için diğer ailelere meydan okuduklarında, başka hiçbir Ev veya büyü türü Haklar Arenasında rekabet edemezdi. Ateş Büyüsü sahipleri diğer Ateş Büyüsü sahiplerine karşı savaşırdı.

Yaşam Evi farklıydı. Evlilik yoluyla akraba olan farklı büyü türlerine sahip aileler onlar için savaşabilirdi. Karanlık büyüye sahip bir ailenin Yaşam Evi koltuğunu elde etmek için Ateş veya Buz büyüüne sahip bir aileye karşı savaştığını görmek alışılmadık bir durum değildi. Arena'da Yaşam Evi'nin tek şartı, bir Yaşam Büyüsü sahibinin tahtta ve Evler Konseyi'nde oturmasıydı.

Darius Abebe ve kardeşleri Tressa'nın annesi için savaşarak onun Yaşam Evi tahtındaki yerini sağlamlaştırmışlardı ve Gardiyan onların en büyük müttefiki olmuştu. Adını Abebe hanesine bağlamış ve destek yemini etmişti, öyle ki Valitlinn'deki Haklar Arenası'nda kalan Abebelerle savaşmayı düşünen herhangi bir aile olursa bizzat Muhafız'la savaşacaklardı. Orada burada hırslı aileler hakkında fısıltılar hep vardı ama neredeyse yüz yıldır hiçbir aile onlara meydan okumaya cesaret edememişti.

Tressa'nın babası öldüğünde her şey değişmişti. Koruma artık bir arkadaşın koruması değildi.

bir bedel. Abebeler aileden bir üyeyi her zaman Muhafız'ın hizmetinde olması için sunacaklardı. Tressa'nın küçük kız kardeşi Roo, Yaşam Evi'nin başkenti Lulevar'dan çok daha büyük ve kültürlü bir şehir olan Valitlinn'e atandığından beri bu görevi memnuniyetle üstlenmişti.

Tressa, Roo'nun ölüm haberi geldiğinde kardeş Evleri Ölüm Evi için gönüllü olarak çalışmakta ve sınır çatışmalarında onlara yardım etmekteydi. Artık kız kardeşinin Muhafız Şifacısı pozisyonunu doldurması gerekiyordu. Annesi Kraliçe dışında hayatta kalan tek Abebe olduğu için bu görev Tressa'ya verilmişti.

Tressa ruhunda ağır bir kaya gibi oturan kederi görmezden gelmeye çalışarak odaya baktı. "Çok güzel, Gardiyan. Roo her zaman mükemmel bir zevke sahipti."

Muhafız'ın gözlerinde hüzne benzer bir şey parladı. "Biraz pahalı olmasa da öyleydi. Ama daha da önemlisi, mükemmel bir şifacıydı. Çalışmaları kusursuzdu. Kız kardeşinden de beklediğim bir şey bu."

Muhafız Tressa'ya baktı, aralarındaki havada ağır bir ima vardı. *İşini yap yoksa adamlarım ve korumam ortadan kaybolacak.*

Annesi babasından sonra henüz başka bir koca almamıştı. Eğer Abebeler'e meydan okunur ve Haklar Arenası'nda savaşmaya çağırırlarsa, savaşacak olan sadece o ve annesi olacaktı. Tressa'nın diğer yetenekleriyle bile hayatta kalamazlardı. Tressa yutkundu. "Anlıyorum Gardiyan."

"Kimin kanı bu?"

Tressa kâseye baktı. "Contestar'lardan biri.
Claira. Burnu kırılmıştı."

"Eğer Contestar'ları çabucak itlaf etmeyi umuyorsak, bu umarım burada tedavi edeceğiniz en küçük yaralanmalardan biri olur." Muhafız gülümsedi, Tressa'nın omurgasını ürperten soğuk ve ölü bir şeydi bu, Muhafız dönüp Salon'dan ayrılmadan önce.

Tressa ayağa kalkıp Muhafızı izledikten sonra tekrar ellerine odaklandı. Kaseinin kenarları altın yapraklarla süslüydü ve Usta Şifacılar tarafından çarşaf ve kumaşların temizlenmesine yardımcı olması için özel olarak tasarlanmış çıkıntılı bir iç kısmı vardı.

Şifacı Salonu'nda altınla süslenmiş tek şey kâse değildi.

Şifacı Salonu, kız kardeşinin özelliklerine ve zevklerine göre mükemmel bir şekilde inşa edilmişti. Tressa'nın o güne kadar gördüğü en güzel, en temiz ve teknolojik açıdan en gelişmiş Şifacı Salonu'ydu. Odanın her santimi ona kız kardeşini hatırlatıyordu.

Roo bir Contestar olarak İşaretlenmeden önce yüz yıldan fazla bir süre Muhafız'ın usta şifacısıydı. Roo, Avcı'nın kayıp Contestar'ı bulmak için yeterince güçlü bir bağlantıya sahip olması için rastgele ölmek üzere seçildiğinde, Gardiyan Tressa'ya ulaştı ve kız kardeşinin yerini almasını istedi.

Yarışmacılar Seçim sırasında akıl almaz sınavlardan geçeceklerdi. Bedenlerini ve zihinlerini test edeceklerdi.

Salon, hayatta kalınabilecek her türlü rahatsızlıkla başa çıkmak için fazlasıyla yeterli donanıma sahipti.

Tressa'nın hastaları ve yaralıları iyileştirebildiği yerler genellikle sığınak ve amaç yerleriydi. Burası sadece kendisine ve kız kardeşine zorla dayatılan fedakârlığı sürekli hatırlatan bir yerdi.

Tressa fırçalamaya ve temizlemeye devam etti, ta ki alçak sesler salona girene ve Tressa'nın başı dikleşene kadar.

Kanlı bezleri kâseye bıraktı ve ellerini tamamen yıkamak için döndü. Tressa nihayet banyodan çıktığında neredeyse ayağı takılıyordu ve destek için kapının çerçevesine tutunmak zorunda kaldı.

Uzun zamandır kayıp olan Contestar yatakların orta koridorunda ilerliyordu, dikkati biraz gerisinde, her zaman yanında olan mor saçlı kadına odaklanmıştı.

Yarışmacı, vücudunun nasıl hareket ettiğini tamamen bilen birinin kendinden emin yürüyüşüne sahipti. Duruşu düzdü ama Tressa'nın kendi duruşunun aksine sert değildi ve Tressa'nın tanıdığı diğer bazı soylular gibi de değildi.

Contestar'la ilgili her şey yırtıcı bir zarafet çığlığı atıyordu ve Tressa'nın ruhunu geren bir şey vardı, içgüdüleri onu kaçmaya zorluyordu.

Tressa'nın Yarışmacı'ya herhangi bir talimat vermesine gerek kalmadan yataklardan birine oturdu ve kollarından aşağı ve yukarı uzanan yanık etini daha iyi ortaya çıkarmak için eğitim derisi üstünü başının üzerinden sıyırdı.

Contestar belli ki daha önce bir şifacının odasında bulunmuş, ne yapacağını, kendisinden ne isteneceğini biliyordu.

Neden sürece bu kadar aşına olsun ki?

Tressa bakakaldı, uzanıp en yakındaki neşteri kapma dürtüsüyle savaşıırken parmakları neredeyse şiddetle iki yanında titriyordu.

Ona bir hasta gibi davranm. Ona bir hasta gibi davranm. Sadece Seçime kadar ona bir hasta gibi davran, diye sessizce kendi kendine mırıldandı Tressa.

Contestar sonunda başını kaldırıp omzunun üzerinden Tressa'ya baktı ve onun bakışlarını yakaladı. Tressa tam olarak hazır değildi ama omurgasını çelikleştirdi ve kendini yine de Contestar'a doğru yürümeye zorladı.

Tressa için Contestar'a bir hasta gibi davranmak sandığı kadar zor olmadı.

Tressa banyonun kapısının gölgesinden çıkıp salona girer girmez, Yarışmacının yanmış etinin kokusu burnuna doldu. Yaraya bakmak için hareket etti; gerçek bir dehşet boğazını doldurdu.

"Ne oldu?" Tressa boğuk bir sesle yatağın yanına çömeldi ve yanmış eti inceledi. Kıpırmızıydı, yer yer kanlıydı ve Yarışmacının kollarında aşağı yukarı her yerde kabarcıklar vardı. Pazularının etrafındaki deri bir el izi şeklinde kararmıştı. Yanmış, çıtır çıtır bir el izi.

Tressa'nın boğazında safra yükseldi.

Yarışmacı hemen cevap vermeyince Tressa başını kaldırdı ve onun iki berrak mavi gözünün kendisini dikkatle izlediğini, Tressa'nın yaptığı her hareketi takip ettiğini gördü.

Yarışmacı başını öne eğdi. "Eğitim kazası. "

Yarışmacının alçak ve net sesi Tressa'nın tüylerini diken diken etti. Bu tür yaralanmalar en tecrübeli askerleri bile dizlerinin üzerine çöktürürken, sesinde acıdan kaynaklanan herhangi bir bükülme ya da titreme yoktu.

Kimdi bu kadın? Acı hissetmiyor muydu? İşkence görmüş ve kırılmış mıydı?

"Acımıyor mu?" Tressa kekeledi. Kaşları birbirine çatıldı ve belirsizlik içinde ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı.

Ağır bir duraklama oldu ve Tressa başını kaldırdığında Contestar'ın arkadaşının da benzer şekilde Tressa'yı izlediğini ve onu eleştirel bir gözle incelediğini gördü.

Sessizlik garipti ve Tressa'nın avuçları birden terlemeye başladı.

"Evet, tahmin edebileceğiniz gibi, Küçük Şifacı, oldukça fazla acıyor. O yüzden, bana başka sorunuz yoksa ..." Yarışmacı parmaklarını sallayarak yanığı işaret etti ve Tressa hemen harekete geçti.

"Evet, evet," diye mırıldandı, elinin tersiyle kaş kemiğinin üzerini sildikten sonra yanığa odaklandı. Kararmış eti cımbızla sıyırmaya başladı ve kabarana kadar yaranın üzerinde büyüsünü kullandı.

Yarışmacının kollarındaki diğer yanıklara geçmeden önce derin ve öfkeli bir kırmızıya büründü.

Kendini zorladığını hissettiğinde durdu. Tüm deriyi kapatmıştı ama Yarışmacının pazularına sarılmış iki el izi hâlâ açıkça görülebiliyordu.

Tressa çalışırken Contestar'ın gözlerinin içine bakmaktan kaçınmıştı, her ne kadar Contestar'ın bakışlarını üzerinde hissedebilse de.

Tressa yatağın ucuna çöktü, alnındaki teri tekrar sildi ve kendini Kontes'in gözleriyle buluşmak için yukarı bakmaya zorladı. "Bugün size sunabileceğim tek şey bu, belki yarın da. Hafta boyunca daha fazla şifacı gelecek, ama şimdilik ..."

"Hayır, teşekkür ederim. Bu fazlasıyla yeterliydi." Contestar sonunda gözlerini Tressa'dan ayırdı ve aralarındaki yatakta duran deri zırhının üst kısmına uzandı. Ona uyuşturucu bir krem vermeli, yaraları kapatmayı teklif etmeliydi, böylece daha fazla ağrımayacak ya da enfeksiyon kapmayacaklardı ama Tressa'nın karanlık, gizli bir yanı ağrımamasını *istiyordu*. Contestar'ın acı çekmesini *istiyordu*.

"Bekle!" Tressa ikisini de şaşırtarak ağzından kaçırdı. "Su toplamış kabarcıkların patlamaması için biraz bandaj getireyim."

Cevap beklemeden aceleyle depoya gidip bir merhem ve birkaç keten şerit aldı. Tressa aceleyle geri döndü ve kollarından birini Tressa'ya uzatan Yarışmacı'nın karşısına oturdu, avuç içi yukarı bakıyordu, kolu hafifçe dışarıdaydı.

Tressa merhemi nazikçe sürdü ve tam bandaja başladığı sırada Yarışmacı nihayet konuştu. "Kim olduğunuzu bilmem gerekiyor mu Şifacı?"

Tressa'nın parmakları tekrar sabitlenmeden önce bir an için bocaladı. "Hayır."

Tressa onun diğer koluna geçene kadar Yarışmacı sessizdi. "Peki o zaman, ben senin için kimim? Seni o gece balkonda gördüm. Bakışların beni öldürebilirdi."

Tressa sessizdi, merhemi sürerken ve çarşafı Contestar'ın koluna sarma işini bitirirken sessizce cesaretini topluyordu. Malzemelerini kollarına yerleştirdi ve Contestar'ın berrak mavi gözlerine bakmak için dengesiz bacakları üzerinde ayağa kalktı.

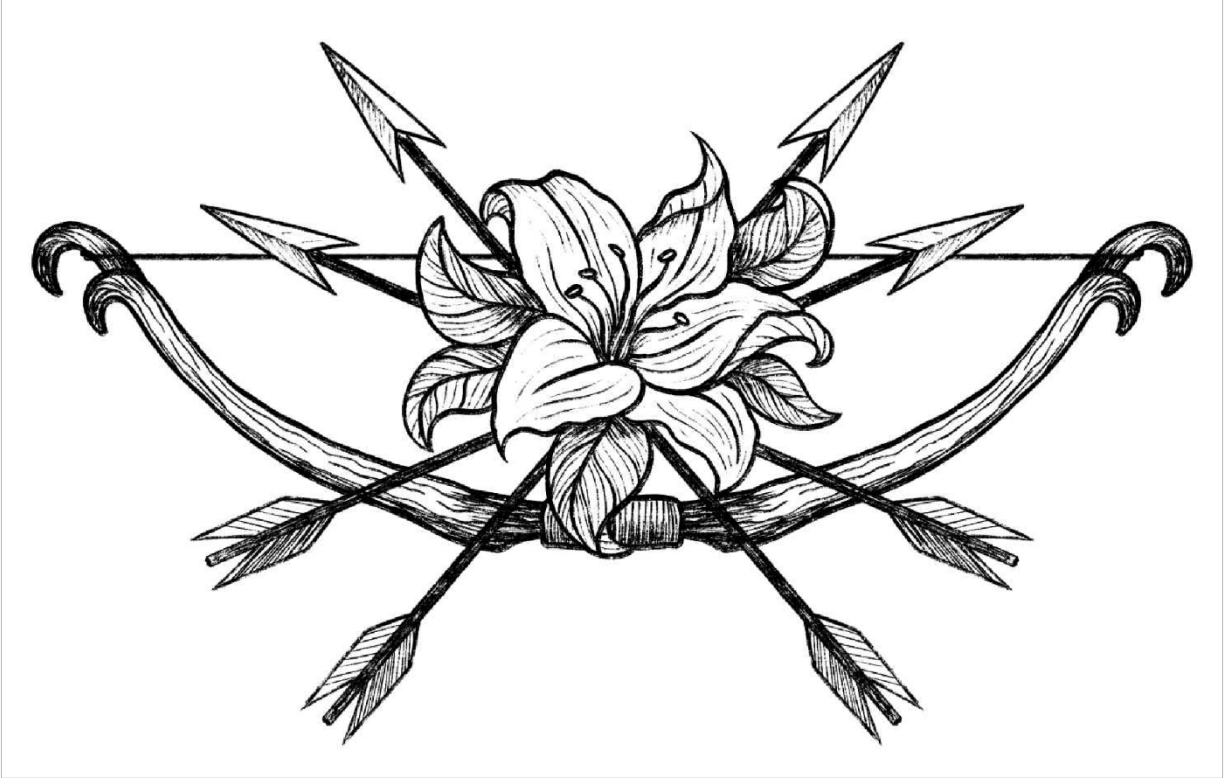
"Sana Uzun Kayıp Yarışmacı diyorlar." Kelimeler ağzında kum gibi kalmıştı. "Bulmak için kız kardeşimi feda etmek zorunda kaldıkları Contestar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kız kardeşim de Seçim için İşaretlenmişti. Sen hiç ortaya çıkmadığında, bir kaseden isimler çektiler, kız kardeşim seçildi ve onu kurban ettiler, böylece sahip olduğun büyü Avcı'nın seni bulmasına yetecek kadar güçlü olacaktı."

Contestar'ın arkadaşı kahkahayla mı yoksa şaşkınlıkla mı ofladı, Tressa bilmiyordu, çünkü Tressa onu görmezden gelerek gözlerini kıpırtısız ve boş kalan yüze ve berrak mavi gözlere kilitledi. Tressa Contestar'a baktı -içgüdüleri ona bu adamın

Kadın *çok* tehlikeliydi ve sonunda topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce nefretini ve tiksintisini iletmeye çalıştı.

Bölüm 20

Jia

Jia başparmağını parmak eklemleri boyunca uzanan yanığın üzerine sürterek yüzünü buruşturdu. Kabarmıştı Jia bir gece önce acı içinde ona dokunmaktan kendini alamadı ve bugünkü görevinde başarılı olmak için ne yapması gerektiğini düşündü.

Kendi kendine aşçının onu suçüstü yakaladığını itiraf etti. Muhafız tarafından Seçim sırasında mutfağı idare etmesi için tutulmuş Ateş Doğumlu küçük bir kadındı. Aynı zamanda takdire şayan bir rakipti ve sıkı ve verimli bir mutfak işletiyordu. O kadar sıkı ki aşçı Jia'nın rafından şarap şişelerini çaldığını ancak üçüncü şişeden sonra fark etmiş ve onu uzaklaştırmak için kızgın bir demir çubukla yakmaya çalışmıştı.

Jia yaklaşık yirmi dakikadır mutfaktaki süpürge dolabına çömelmiş, aşçının arkasını dönmesini bekliyor, bir kedi gibi saldırmak için fırsat kollarken damarlarında tanıdık bir titreşim hissediyordu.

Kadın sonunda dondurucusunun içinde kayboldu, kapı açıldığında dış tarafındaki cadı r nleri mavi mavi parlıyordu. Jia bir kedi kadar hızlı bir şekilde k   eye uzandı ve a  ının şarap rafından bir  i e şarap kaptı.

"Vay canına!" A  ının  ıraklarından biri bağırdı, bir tencere sıcak çorbayı Jia'dan uzakla tırırken onu yakmamaya çalışarak yoldan çekildi. "Ne zamandır orada s r n yorsun?" Adam küçüktü, çenesine ancak ula ıyordu ama Tanrılar a  ına, onu nasıl fark etmemişti?

"Biraz. İzninizle." Onun cevap vermesini ya da kendisini a  ıya ispiyonlamasını beklemedi. Adamın etrafından dolanıp mutfaktan olabildiğince hızlı bir şekilde çıktı ve koşarken  i eyi boynundan sıkıca kavradı.

Jia koridora çıkıp neredeyse odasına varana kadar yava lamadı. Tirbu on için cebini karıştırdı, yumuşak bir homurtuyla mantarı çıkardı ve  i eden derin, uzun bir yudum şarap almadan önce  i eyi bir anlığına zafer kazanmı  asına uzattı. İçindekiler neredeyse bitene kadar içmeye devam etti.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı. Sıvı onu içten dışa ısıtıyor ve bugün Isgra'yla konu tu undan beri onu saran endişe ve kederin kenarlarını k reltiyor gibiydi. Jia daha önce Rorax'ı hiç bu kadar çökeli görmemişti ve Rorax'ın bugün onun yerine üstlendiği kadar acıyı bile bile kabul eden birini de hiç görmemişti. Yara berbat kokuyordu ve Rorax'ı kolundaki kaslara ve tendonlara kadar yakmı tı. Rorax her zaman Volla'nın arkadaşı gibi g r nm  t .

ama ... Rorax'ın bugün yaptıklarından sonra Jia ona karşı farklı hissediyordu. Sanki dostlukları bir şekilde büyümüştü.

Kalenin koridorlarının hepsi içeriye, kalenin iki bailesine doğru bakıyordu. Jia pencerelerden dışarı bakarken uzun bir yudum daha aldı, Isgra'nın yaktığı taşların üzerindeki yanık izlerini hâlâ görebiliyordu. Isgra fiziksel olarak kız kardeşine çok benziyordu ama yine de çok farklıydı.

Şarap hızla Jia'nın uzuvlarına sızmaya başladı ve Jia küfrederek yana doğru tökezledi. Şişe parmaklarının arasından kayıp yere düştü ve camlar etrafa saçıldı.

Kalan şarap kanayan bir yara gibi yere yayıldı ve Jia bardağı almak için diz çöktüğünde bir parça derisini sıyrarak koyu mor su birikintisine gerçek kanın karışmasına neden oldu.

"Tanrılar!"

Jia başını kaldırdığında tepesinde bir kadının durduğunu gördü. Gümüşü beyaz, bele kadar uzanan örgüler güzel bir yüzü çerçeveleyiyor, kremi koyu kahverengi ten yüksek elmacık kemiklerini ve dolgun dudakları örtüyordu. Kadının çikolata rengi gözleri, karo zeminin çizgileri boyunca her yere akan kan ve şarabı incelerken endişeyle yuvarlaklaşmıştı.

Jia'nın tepki verecek zaman bulamadığı bir anda kadın uzanıp bileğini yakaladı ve onu ayağa kaldırdı. Kadın güçlüydü ve Jia kendi ayakları üzerinde dururken bile kadının yüzüne bakmak zorunda kaldı.

"Kendini kesmişsin." Kadının gözleri kendi gözlerini aradı, cevap arıyordu. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

Jia omuz silkti. "Düşürdüm."

"Kanaman var."

Jia yere baktı ve kanın bacaklarından aşağı akarak ayaklarının dibinde biriktiğini gördü. Acımıyordu, zihnini bulandıran şarabın etkisiyle zar zor hissedebiliyordu, bu yüzden yine omuz silkti. "Sadece kan."

Kadın bileğini sertçe sallamadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Haydi."

Kadın Jia'yı odadan dışarı sürükledi ve arkasından merdivenlerden Şifacı Salonu'na çıkardı. Jia birkaç saat önce Rorax'la birlikte oraya gitmişti.

Başka bir şifacı Jia'nın dizlerinin önüne düştü ve parmak uçlarını deriye bastırdı. Kesiğin zonklaması anında durdu, ama baş döndürücü sarhoşluğun bir kısmı dağıldı ve yerini aynı ağır keder doldurdu. İçinden geri çekilmek, şifacıya durmasını söylemek geldi ama bunun yerine dudağını ısırды ve kendini şifacının devam etmesine izin vermeye zorladı.

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim." Jia yanında duran kadına baktı, şifacının inciklerindeki camları temizlemesini izliyordu. Samimi olmasa bile içten görünmeye çalışıyordu.

Kadının sıcak gözleri onunkilere kaydı ve ağzının kenarları yukarı doğru çekildi. "Bir şey değil. Evler Turnuvası daha başlamadı bile. Başlamadan önce tüm şatoyu içip bitirmek istemezsin."

Jia homurdandı ve dikkatini önündeki alçak taburede oturan şifacıya çevirdi. Şifacı son cam parçasını da çekip çıkardı, son kesiği de iyileştirdi ve elini Jia'nın yeni pürüzsüzleşmiş cildinde gezdirdi.

"Her yeri yamalı." Şifacı taburesinden kalktı. "Gitmekte özgürsünüz."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Jia.

Jia uzun boylu kadınla birlikte Şifacı Salonu'nun dışındaki koridora doğru yürüdü. Yeni bir şişe şarap çalmak için döndüğünde kadın Jia'nın bileğini tekrar kavradı ve onu etrafında dönmeye zorladı. "Bekle. Adın ne senin?"

Jia kadının yüzüne, mükemmele yakın tenine ve burnundaki belli belirsiz çillere baktı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. İçgüdüleri ona yalan söylemesini söylüyordu ama o omuz silkti.

"Benim adım Jia; Buz Doğumlu'yum."

Kadın sertleşti ve Jia'nın bileğini yakmış gibi bıraktı. Jia ancak o zaman kadını gerçekten fark etti. Kadın siyaha boyanmış deri bir zırh giymişti ve zırhın üzerinde kırmızıya boyanmış gümüş çelik süslemeler vardı. Deri plakanın ön tarafına gümüş iplikle bir tanrıça dikilmişti ve Jia'nın göğsü bu görüntüyle gerildi. Bu Ölüm Evi'nin mührü idi.

Kadının gözleri artık sıcak değildi; soğuk ve mesafeliydi ve kadının ağzı acımasız bir çizgi halinde birbirine yapışmıştı.

"İyi günler dilerim." Kadın başını hızlıca sallayıp arkasını döndü ve bu kez Jia onun kolunu tutarak hareket etmesini engelledi.

"Halkınızın başına gelenler için üzgünüm." Jia yutkundu.
"Senin adın ne?"

Kadın kolunu Jia'nın elinden çekip aldı, gözleri soğuktu.
"Adım Kaiya Thorn, ama halkımın bana Kaiya Whitethorn dediğini duyacaksın."

"Neden?"

"Çünkü evinizin bir orduyu Ölüm'e götürdüğü gün, Whitewood Ormanı'nı savunan bir müfreze askerden hayatta kalan tek kişi bendim."

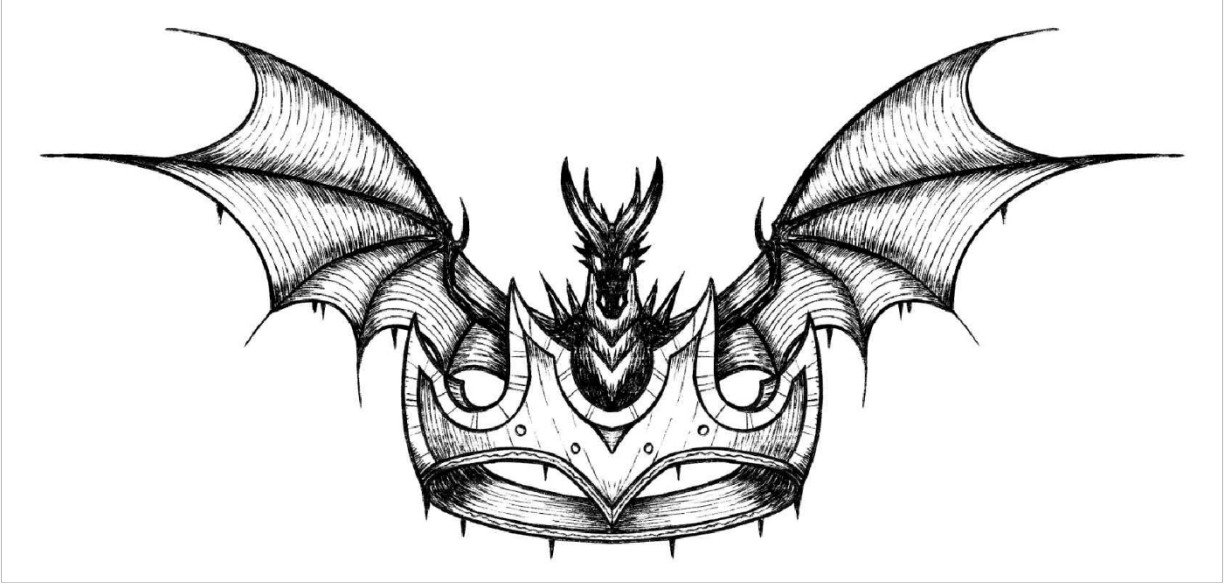
Jia'nın ağzı kurudu ve gözleri ayaklarına düştü. "Özür dilerim."

Kaiya hiçbir şey söylemedi.

"Eğer teselli olacaksa, ben Jia Frostguard'ım. Annem Buz Hanesi'nin tazminatlarını yönetiyor. Şu anda Skavetsia'da askerlerinizi eğitiyor."

Kaiya hiçbir şey söylemedi ama ağzının sert yapısı bir parça yumuşadı.

"İyi geceler dilerim. Seninle tanışmak güzeldi Kaiya Whitethorn." Jia daha fazla şarap bulmak için arkasını döndü.

Bölüm 21

Raengar

Raengar, kız kardeşinin muhteşem beyaz ejderhası Frostflight'ın ölü devi saldırgan bir şekilde kırbaçlamasını izledi.

Geyik, boynunu kırmak için bir sincabı sallayan bir köpek gibi çenesini ileri geri sıktı. Ejderhanın bembeyaz pullarından kan damlıyor, yaratığın uzun beyaz boynu kırmızı kan şeritleriyle boyanıyordu.

"Onu Buz Evi'nin Yarışmacısı olarak seçemeyiz, Raengar."

Raengar, Frostflight'tan kendisiyle omuz omuza duran kız kardeşine baktı. Kendisinininkiyle aynı soluk tonda olan sarı saçları rüzgârda dalgalanıyor ve yüzünün etrafında savruluyordu. Raengar babalarını öldürüp tahtı ele geçirdiğinde, ikisinin birlikte hüküm sürmesini istemişti. Muhafız Kanunu, hükümdar ailesinde en güçlü olanın yöneteceğini söylüyordu ama Isolde zekiydi, bir ülkenin sıradan yönetiminde çok daha iyiydi ve

ondan daha merhametliydi. O daha güçlü, daha acımasızdı ve dünyadaki en büyük savaş ejderhasına bağlanmıştı. Onlar aynı aile madalyonunun karanlık ve aydınlık yüzüydü, bu yüzden Buz'u birlikte yöneteceklerine karar vermişti. Çoğu zaman -neredeyse *her* zaman- sorunsuz işliyordu. İkisinin arasında Buz Evi hiç olmadığı kadar güçlüydü.

Ancak şu anda, tahtı sadece kendisi için almış olmayı diliyordu.

"Onu Yarışmacımız olarak seçemeyiz de ne demek? Bu Rorax, Isolde. Eğer Muhafız Kanunları tarafından Seçim'den men edildiysek, o zaman onu korumak için en iyi adamlarımızı göndermeliyiz."

Isolde uzun, ağır bir nefes verdi. "Seçim'in nasıl çalıştığını hatırlıyor musun Raengar?"

"Tanrılar tarafından seçilen on iki Yarışmacı, Gardiyan tarafından seçilen ve organize edilen duruşmalarda savaşır. Ayakta kalan son kişi onların yerine geçer."

"Peki ya denemelerden kurtulduktan sonra?" "*Peki ya* hayatta kaldıktan sonra?"

Isolde tamamen Raengar'a dönük olacak şekilde döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu duruşmalarda sadece savaşmak zorunda değiller Raengar; Kontestarlardan dokuzu öldükten sonra, Evler Konseyi kalan son üç kişiyi onaylamak için *oylama* yapar. Eğer Evler Konseyi bir Contestar'ı onaylamazsa, o kişi *idam* edilir."

Raengar gözlerini küçük kız kardeşine dikti. "Onun oylanmayacağını mı düşünüyorsun?"

Isolde içini çekti ve parmaklarını şakaklarına sürttü. "Bilmiyorum. Bildiğim tek şey Buz Hanesi'nin Elus Nehri'ni yönettiği, koruduğu ve tam kontrole sahip olduğu. Açelya Adaları'nı ve Southwell Boynuzları'nı kontrol ediyoruz. En büyük orduya, Diyarlar'da kalan tek savaş ejderhalarına, en çok eğitime ve en çok gümüş çeliğe sahibiz. Buz Doğumlu birinin bir sonraki Gardiyan olmasını istemek çok fazla şey istemek olabilir. Rorax'ın bir Heilstorm olduğu eninde sonunda ortaya çıkacak ve Määr'ın bunu oyları ondan uzaklaştırmak için kullanmayacağını düşünüyorsanız aptalsınız demektir."

"Yani onu orada korumasız bırakacaksın," diye ısırdı Raengar, yüzünü tamamen ona dönerek, böylece ayak parmağı gibi durdular.

"Korumasız mı? Tabii ki korumasız. Tag'i ya da Ye-Jun'u elçi olarak göndereceğiz. Onun için en iyisini yapmaya çalışıyorum Raengar."

Raengar başını geriye atıp gökyüzüne baktı, kalbi kaynıyor, derisinin altında kargaşa kıvranıyordu.

Eğer Rorax onlara onun seçilmiş olduğunu söyleseydi, bunu planlayabilirlerdi. Onu nasıl koruyacaklarını bulabilirlerdi. Eğer *ona güvenmiş* olsaydı, her şey farklı olurdu.

"Kahretsin," diye kırptı Raengar, sinirli parmaklarını saçlarının kazındığı ve mavi bir ejderha başının dövmesinin bulunduğu yerde gezdirerek. "Kulltoug olmak zorunda. Tag'i gönderemeyiz ve Ye-Jun hâlâ Ölüm Evi askerlerinin eğitimini

denetliyor.

Skavetsia'da. İŖi zamanında bitmeyecek." Ve Kiniera içlerinde en çok büyüye sahip olanıydı.

Isolde baŖını salladı. "Kiniera onu koruyacaktır."

Raengar ejderhalarına döndü ve ellerini kalçalarına dayadı, bir içki ya da daha iyisi, Whitleherb'den bir duman sarmıŖ olmayı diledi. "Ror'u bir daha gördüğümde derisini canlı canlı yzeceğim."

"Sıraya girin," dedi Isolde. O da ejderhalarına döndü ve birlikte batan gneŖin altında onları izlediler.

"Onu seviyor musun?" Isolde sordu.

Raengar cevabı biliyordu. Cevabı iliklerine kadar biliyordu ama bu onunla Rorax arasındaydı. Bu yüzden onun yerine, "Sence neden bize söylemedi?" diye sordu.

"Darras. Eminim Darras'la ilgilidir. Onun hakkında bir Ŗey duymuŖlar mı?"

Raengar bir iniltiyi bastırdı. Darras Greywood. Rorax'ın tek kardeŖi ve babasının en sevdiğ-i evcil hayvanlarından biri. Raengar bir daha Darras Greywood hakkında hiçbir Ŗey duymazsa mutlu bir adam olarak ölecekti. "Bilmiyorum. Bana rapor edilen bir Ŗey yok."

Frostflight geyiğ-in kafatasını yüksek sesle tırdattı. "Lyondrea konusunda ne yapacağ-ız?"

Raengar uzandı ve ensesini ovuŖturdu. Seçim ve Lyondrea yüzünden gözlerinin arkasında bir stres baŖ ağ-rısı oluŖmaya baŖlamıŖtı.

Isolde ona endişeli bir bakış attı ve uzanıp Raengar'ı bileğinden hafifçe yakaladı. "Raengar, eğer Çukurların açıldığını düşünüyorsan o zaman savaşa gireriz. Sana ihtiyacın olan adamları ve ejderhaları göndereceğiz. Onlarla tek başına savaşmak zorunda değilsin."

"Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki Muhafız Yasası Diyarlar'ın istemeden savaşa girmesini yasaklıyor-"

"Guardian Yasası'nın canı cehenneme. Bunun artık 'beklenmedik' olmaktan çıkması için kaç kişinin hayatını kaybetmesi gerekiyor?"

Raengar'ın kaşları havaya kalktı. Isolde hayatını çok katı bir hiyerarşik sisteme göre yaşıyordu. Görev, aile, onur, bu sırayla. Isolde'nin vücudundaki her hücre özel, saygılı ve düzenliydi ve kurallara ve yasalara - hem Koruyucu hem de Tanrı'nın Yasalarına - değer verirdi. Onun bu yasaları çiğnemeye istekli olduğunu en son babalarını birlikte devirdikleri zaman görmüştü, babasının özellikle acımasız bir kırbaçtan sonra onda bıraktığı yaraları gördükten sonra.

"Atalarımız Boynuzlar ve Açelya Adalarını almak için savaşa girdiklerinde Muhafız Yasasını çiğnediler ve Muhafızlar onlara karşı kollarını bile kıpırdatmadılar. Evler Konseyi başka bir Çukur savaşının kapımızda olduğunu kör gözlerle görmek istediğine karar verdiği için senin hayatını feda etmeyeceğim. Bu gerçekleşmeden önce Valitlinn'i yerle bir edeceğim."

Raengar'ın ağzında kana susamış bir gülümseme belirdi. "Zaten o şehirden hep nefret etmişimdir."

Bölüm 22

Rorax

"M Bitti."

Rorax arenanın merdivenlerini tırmanıp Jia'nın oturduğu yere gelirken Jia kaşlarını kaldırarak Rorax'a baktı.

Jia sıranın birkaç santim aşağısına kaydı ve Rorax onun yanına çöktü, çıplak bacaklarını önünde uzatırken Jia arenanın zeminine -Rorax'ın oturması gereken Muhafız ve diğer Yarışmacıların yanındaki boş sandalyeye- baktı ve diğer kaşını kaldırdı. "Senin aşağıda, diğer Yarışmacılarla birlikte sergileniyor olman gerekmiyor muydu?"

Rorax omuz silkti ve arkasındaki sıraya yaslanarak dinlendi. "Burası daha iyi bir manzaraya sahip."

Ki bu doğrudu.

Rorax buradan tüm arenayı görebiliyor ama yine de konuşulanları duyabiliyordu. Buradan izleyebiliyordu ama *izlenmiyordu*.

Keşif için mükemmel bir yer.

Aşağıda Rorax için ayrılan koltuk ise Isgra ile Muhafız arasında yer alıyordu.

Rorax önümüzdeki iki saati bu ikisinin ortasında geçirmektense aç farelerle dolu bir çukurda oturmayı tercih ederdi. Rorax'ın Isgra'yla mücadelesinden ve dün Şifacı'yla karşılaşmasından sonra kendini bitkin hissetmişti.

Kolları hâlâ acıyla zonkluyordu ve daha fazla ters bakışa ya da küçümseyici sözlere maruz kalmaya dayanacak gücü yoktu.

Rorax arenaya giderken giymek üzere sade siyah bir elbise seçmişti.

Bu gerçekten ona ait olan ilk elbiseydi ve onu giydikten sonra yaklaşık on dakika boyunca aynada kendine bakmıştı. Kendini farklı, biraz garip ve biraz ... *yanlış* hissediyordu, ama aynı zamanda tam olarak aynı da hissetmiyordu.

Daha çok bir kız gibi, daha az Pup gibi.

Elbise Isgra'nın kollarında açtığı yanıkları örtüyordu ama Jia'dan Şifacılar Salonu'na gidip bir şişe daha uyuşturucu merhem çalmasını istemişti. Şimdi yanıkları neredeyse hiç hissetmiyordu.

Sahip olduğu tek ayakkabı en sevdiği deri botları ve Hella'nın bu geceki Elçi Balosu'nda giymesi için ona verdiği yüksek topuklu ayakkabılardı. Hella'nın elbisesinin kumaşını, belki de **kıçını** kesebileceğinden korktuğu için topukluları sürtmekten çekinmiş, bu yüzden botlarını tercih etmişti. Jia

Koridordaki bir hizmetçi rafında bulduğu kısa siyah bir elbiseyi giymek için "ödünç aldı".

Tezahürat ve körük sesleri Ror'u şimdiki zamana geri getirdi. Diyarlar'daki herkes buraya doluşmuş gibiydi.

O kadar uzağa gitme imkânı olan her haneden insan neşe içinde arenanın içine doluşmuş, arenanın uzun duvarlarını kaplayan taş tribünlerden aşağıya doğru daracık kuytulara kendilerini tikiştirmişti. İnsanlar onun yanındaki merdivenlere doluşmuş, bazıları da arenanın tepesindeki çitlere tutunarak ayakta durmuş ve zemini görebilmek için boyunlarını uzatmışlardı. Rorax aşağıda Radashan'ı bile gördü. Ufak tefek adam ön sıralardan birine sıkışarak oturmuştu.

"Daha önce bir Seçime katıldın mı?" Rorax gözlerini arena girişinden içeri akan insanlardan ayırmadan Jia'ya sordu.

"Hayır, ama annem Muhafız'ın Seçimi'ni kazanmasını izledi. Anlattığı hikâyelere bakılırsa, bu nispeten daha uysal," diye mırıldandı Jia, iki adamın yer kapmak için güreşirken tribünlerde oturan insanların üzerinden yuvarlanışını izlerken.

Gardiyan, arenanın girişinin karşı ucuna yerleştirilmiş bir tahtta oturdu ve insanlar içeri akmaya devam ederken tembelce güreşleri ve tartışmaları izledi.

En az dört kavga daha çıktı, ancak insanlar akın etmeyi bıraktığında Guardian'ın askerleri müdahale etti.

Kalabalık büyük ölçüde sessizleştğinde Muhafız ayağa kalktı ve etrafındaki büyüye karşı çoğunlukla duyarsız olan Rorax bile Muhafız'ın gücü üzerine diken diken olunca tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Bu gece, yeni bir Evler Turnuvası ve Seçim için tüm elçileri ve Evlerini Kuzey Kalesi'nde tekrar ağırlamaktan heyecan duyuyoruz."

Sesi en yüksek tribünlere kadar bile netti ve Rorax sırtıttı. Gardiyan sesi yükseltmek için Hava Evi yeteneklerini kullanıyor olmalıydı.

"Bir Contestar ... dışarıda kalmayı seçti." Etraflarından öfkeli ve şaşkın mırıltılar yükseldi ama Rorax Muhafız'a odaklanmaya devam etti. Elini solunda oturan on Yarışmacının üzerinde sallayarak, "Ama geri kalanlar kendilerini tanıtmak için hazırlar," dedi.

Beş Highborns, gururlu ve uzun boylu bir şekilde ayağa kalktı, hepsi de güzel elbiseler ya da karmaşık pantolon takımları giyiyordu.

"Soylu ailelerden gelen ve kanlarında zaten büyük miktarda büyü bulunan beş Yücedoğanımız."

Kalabalık, Highborns bir kez daha oturana kadar coştı; tezahürat neredeyse Yarışmacıların isimlerini bastırıyordu.

Muhafız daha sonra Lowborns'u tanıttı ama Rorax bu sefer kalabalığın arasından isimlerini duymakta zorlanmadı.

Contestar tanıtımlarının aradan çıkmasıyla kalabalığın enerjisi yeniden yükseldi. Tüm sahip oldukları buydu

görmek için çok uzaklara gitti. Evler Turnuvası.

"Şimdi lütfen Hanelerimize ve Haneler Turnuvasında sizin için ve kendi diyarları için savaşıacak olan asil savaşçılara hoş geldiniz dememe yardım edin!"

Stadyumdaki herkes ayağa kalkıp tezahürat yapmaya başlayınca kalabalık sağır edici ve ezici bir hal aldı.

"Karşılanacak ilk evimiz Işık Evi'dir."

Yaklaşık otuz kişi Muhafız'ın durduğu yerin karşı ucundaki çift kapıdan içeri girdi. Önünde Işık Evi'nin altın sarısı güneş amblemi bulunan uzun, beyaz kaftanlar giymişlerdi.

Elçi ilerledi ve Muhafız'a ulaştığında yarım bir selam verdi. "Muhafız. Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

"Hoş geldin, Gerald." Gardiyan, solundaki tribünde oturan kadınları işaret etmeden önce ona hızlıca başını salladı. "Yarışmacılar."

"Hanımlar." Yarışmacıları tekrar selamladı. "Işık Evi, bu korkunç zamanlarda bir savaşçı olduğu kadar diplomat da olabilecek, zarafet ve asalet sahibi bir Soylu kadını temsil etmek istiyor."

Beş Alçak Doğumlu Yarışmacı birbirlerine garip bir şekilde bakarken, beş Yüksek Doğumlu kendini beğenmiş bir şekilde kaldı.

Gerald, Işık Evi üyeleri geldikleri yoldan ayrılmadan önce bir kez daha eğildi. Rorax yumruklarını o kadar sıkı sıkıydı ki tırnakları avuç içlerinde küçük hilaller bırakmıştı.

Farklı bir evden gelen, giysileri kırmızı ve altın renginde olan otuz kişi daha içeri süzülürken garip bir sessizlik oldu.

Bazıları Meşale Volla'nın Ateş Elçisi'nin grubunda olmadığını fark edince kalabalıkta mırıltılar yükseldi. Son iki Hane Turnuvasını kazanmıştı ama unvanını korumaya gelmemişti? Ona hiç yakışmıyordu.

Jia fısıltıları duymazdan geldi ve dirseğiyle Ror'u dürttü. "Rorax, burası evlerden biri."

Rorax gözlerini kısarak, arenaya doğru akarken giydikleri kırmızı ve altın rengi pelerinlere baktı. "Ateş Evi mi?"

"Kiniera'nın sana tavsiye ettiği evlerden biri." Rorax hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı.

Elçi Muhafız'ın önünde eğildi. "Tüm cömertliğiniz için teşekkür ederim Muhafız."

Gardiyan bu adama gerçekten de gülümsedi, sıcak ve ıslıl ıslıl.

Contestarlara dönüp onları selamlarken sesi güçlü ve nazikti. "Merhaba Kontestalar. Ateş Evi, Lyondreanlılarla olası bir çatışmada bize liderlik edecek omurgaya sahip bir Yarışmacı arıyor. Bir Yüce ya da Alçak Doğanın gelişmesine yardımcı olmak istiyoruz. Bu amaç doğrultusunda en cesur olacağını düşündüğümüz kişiyi destekleyeceğiz."

Adam tekrar eğildi ve kalabalığın içindeki bazı insanların sırtına delikler açtığından habersiz, gitmek üzere döndü.

Daha sonra gelen Foliage, Animal ve Weather evleri Highborns'a sponsor olmak istediklerini belirttiler.

Sırada Buz Evi vardı. Gümüş ve açık mavi üniformaları ve pelerinleriyle arenayı dolduran Buz Evi, şimdiye kadarki en fazla insan gücüne sahipti. Rorax'ın gözleri öfkeyle her yüzü incelemeye çalıştı, bazılarını tanıyordu ama Raengar ve Isolde'nin en iyi adamlarından ya da kadınlarından hiçbiri onların saflarında değildi.

"Kään'ın Kutsal Annesi. Bu Kiniera," diye fısıldadı Jia. "Bana Kan Şahinleri gönderip duruyor, senden ve olanlardan haberdar olmak istiyor. Ama *burada olacağını* söylemedi. "

Rorax'ın gözleri grubun başındaki kadına kaydı. Kiniera kemikli uzuvları olan zayıf bir kadındı ve uzanıp başındaki gümüş-beyaz kukulemayı kaldırdı. Rorax hemen korkuluğun kenarından aşağıya sarkıp olabildiğince dik oturma isteği duydu.

Kiniera Kulltoug her zamanki gibi hayalet gibi görünüyordu. Tribünlerden bile bakıldığında, gözlerinin altındaki koyu mor morluk benzeri torbalar kireç beyazı teninden sıyrılıyor ve yüzündeki kemikler keskin bir şekilde çıkıntı yapıyordu.

Kiniera ölü gözlerini Yarışmacıların üzerinde gezdirdi ve bir an için Isgra'nın üzerinde durdu. Önündeki elçilerden daha alçak bir sesle eğildi ve kısık sesiyle sadece "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz Muhafız" dedi.

Gardiyan'ın dudakları büzüldü ama Kiniera'ya sert bir baş selamı verdi. Kiniera Contestar'lara döndü, araştırıyordu. Rorax tekrar hasta olmak için aynı küçük dürtüyü hissetti.

Onu görmenin bile Rorax'ın en yakın kaçak içki şişesini devirmek istemesine neden olması Kiniera'nın suçu değildi ama bu gerçekleri değıştirmiyordu. Volla, Kiniera'ya Hayalet Kız lakabını teninin grimsi tonu yüzünden değil, ikisine de musallat olduğu için takmıştı.

Tanrım, Volla'yı özlemiş.

"Buz Hanesi ... yaklaşan savaşta bize liderlik edecek birini arıyor," dedi Kiniera. "Yüksek ya da Alçak doğumlu biriyle ilgileniyoruz."

Kalabalıkta yüksek sesli mırıltılar vardı. Herkes Buz'un yalnızca bir Yücedoğan'la ilgilenmesini bekliyordu. Turnuvayı kazanmak için favoriler onlardı ve özellikle de Meşale Ateş Evi'nin saflarında bu kadar bariz bir şekilde eksikken, çöplerden birini seçmeleri bekleniyordu.

Kiniera, arenadan geri çekilmeden önce Muhafız'ın önünde tekrar eğildi.

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı Jia, "ama bir Contestar'ı Kiniera'dan daha iyi eğitebilecek başka birini düşünemiyorum."

Rorax, Heilstorm'larken Kiniera'nın onları ne kadar acımasız bir eğitime tabi tuttuğunu düşünerek çenesini yuvarladı. "Ben de öyle."

Sonraki Haneler, Karanlık, Işık, Alaşım ve Enerji, sadece Highborn'ları eğitmek istediklerini iddia ettiler.

Son Ev salona girdiğinde Rorax'ın vücudu kaskatı kesilmişti ve midesi o kadar yüksek sesle gurulduyordu ki dört koridor ötedeki insanlar dönüp ona baktı. O sadece onlara baktı ve omuz silkti.

"Sadece Ölüm kaldı." Jia boynunu büktü. "Tanrılara şükürler olsun."

Ölüm Evi tepeden tırnağa siyah ve kırmızı giysiler içindeydi. Sessiz ve ürkütücüydüler ve üzerlerinden yayılan titreşimler ölümcüldü.

"Ror," diye dirsek attı Jia yine. "Burası Ölüm Evi. Kiniera'nın iki numaralı tavsiyesi. Gerçi bu adam dikkat dağıtıcı olabilir."

Uzun boylu, yakışıklı, soluk benizli, kusursuz bir duruşu ve koyu renk saçları olan bir adam öne çıktı ve Muhafız'ı selamladı.

Rorax ona baktı. "Çok yakışıklı."

Jia başını çevirmek için Rorax'ın çenesini tuttu. "Hayır Rorax. O." Rorax nefesini içine çekti. Adam sürünün en arkasında duruyordu; kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bu, Rorax'ın ellerini çekmekte gerçekten zorlanacağı bir adamdı. Derin bronzlaşmış açık renk bir teni, gür siyah saçları ve buna uygun koyu renk kaşları vardı. Etrafındaki diğerlerinden daha uzun boyluydu ve *yüzü* de öyle. Belirgin bir kaş kemiği ve bıçak gibi keskin, düz bir çenesi vardı. kenar.

Zırhı göğsünü boğazına kadar kaplıyordu, tıpkı Rorax'ın boynunun arkasında Seçici'nin işareti olduğu için kendi zırhını giymeyi tercih ettiği gibi.

Rorax gözlerini ayırıp Ölüm Evi Elçisine odaklanmadan önce onaylarcasına mırıldandı.

"Guardian, nasıl olabilir Biz hiç geri ödeyin sen için böyle ölçüsüz bir cömertlik?"

Muhafız sırttı, "Prens Sumavari, bu yıl Hanenizin elçisi olduğunuzu sanmıyorum."

Etraflarındaki kalabalık heyecanla mırıldandı.

"Vay anasını," diye fısıldadı Jia. "Gerçek bir Ölüm Prensi mi?"

Ölüm Hanesi'nin kraliyet ailesi, 9.431 yılındaki Sumavari Savaşı'ndan sonra avlanmıştı ve o zamandan beri aile neredeyse *hiç* sosyalleşmemişti. Halkın içinde olan tek kişi Ölüm Kraliçesiydi; kimse kaç tane Ölüm kardeşi olduğunu bile bilmiyordu. Rorax bir tanesiyle Surmalinn Kuşatması gecesinde tanışmıştı. O kardeş de tıpkı kız kardeşi kraliçe gibi sarışındı.

Bir Sumavari'yi toplum içinde görmek egzotik bir hayvanı ya da bin yılda bir gerçekleşen bir güneş tutulmasını görmek gibiydi ve kalabalık ona hayran kalmıştı.

"Size şahsen teşekkür etmek için bu fırsatı değerlendirmek istedim; her zaman en iyi partileri siz düzenliyorsunuz." Prens sırtarak Muhafız'a göz kırptı ve kalabalık buna bayıldı.

Gardiyan'ın sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

Prensin arkasında duran uzun boylu, mağrur omuzlu, şarap kırmızısı uzun saçlı ve kırmızı dudaklı bir kadın yanına yaklaştı ve Yarışmacılara hitap etti. "Hanımlar," diye mırıldandı, her birini tek tek değerlendirerek. "Ölüm Hanesi, kendisi için savaşacak kişiye bir koruyucu arıyor.

Ülkemiz ve içindeki her bir ruh." Kadının beyanı, kendilerinden önceki Evlerin hepsinden daha belirsiz ama daha doğrudan bir beyandı. Kalabalık bu açıklama karşısında sessiz kaldı.

Ölüm Evi arenayı terk ederken Gardiyan ayağa kalktı ve ellerini çııptı. "Herkes'e Seçime hoş geldiniz diyorum. Haneler Turnuvası'nın başlamasına bir hafta var, o zamana kadar tanrılar sizi şansla kutsasın."

Bölüm 23

Rorax

Jia ve Rorax arenadan doğruca Kiniera'nın odasına gittiler ve yolda gördükleri bir Buz muhafızından yol tarifi aldılar. yol.

Rorax, Buz Evi'nin konuşlandığı güneybatı kulesine çıkan merdivenleri tırmanırken bir ürpertiği bastırmak zorunda kaldı. *Tanrılar*, o ses, Kiniera'nın alçak, hafif hırıltılı sesi - son yüz on beş yıldır ara sıra Rorax'ın kâbuslarına girmişti.

Jia kapının önünde durdu ve Kiniera açana kadar kapıyı çaldı. Rorax tiksinti ve tedirginliğini bastırarak Kiniera'ya başıyla selam verdi. "Kulltoug, seni görmek ne güzel bir sürpriz

Burada," dedi alaycı bir şekilde.

Kiniera'nın buz mavisi gözleri onları şeritlere ayıracak kadar keskin parladı. Geri çekilip Jia ve Rorax'ın yanından geçip odaya girmesini izlerken hiçbir şey söylemedi, öfkesi

havada hissediliyordu. Derin bir önsezi duygusu Rorax'ın midesinin sıkışmasına neden oldu.

Elçi odaları Jia ve Rorax'a verilen sıradan homurdanma odalarından farklıydı. Elçi odalarının ön kapısı, etrafında altı sandalyenin bulunduğu uzun, cilalı ahşap bir masanın yer aldığı bir toplantı odasına açılıyordu. Yatak odası ve banyonun kapıları arka taraftaydı.

Oda, Rorax'ın nefesini görebileceği kadar soğuktu. Masanın üstü buzla kaplıydı ve buz sarkıtları taş duvarlara tırmanıyordu. Kiniera oturmalarını işaret etti ve Rorax'ın midesindeki önsezili çukur daha da acı verici bir şekilde kazıldı.

Kiniera onlara saldırmadan önce her ikisi de yerlerine oturana kadar bekleme nezaketini gösterdi.

"Sizi aptallar, lanet olası aptallar. Kään'in annesi. Siz ikiniz akıl sağlığınızın her zerresini mi kaybettiniz?" Kiniera sırayla her birine bakarak tısladı. "Raengar ve Isolde çok öfkeli ve bence sizinle işlerini bitirmeliler. Sizi öldürmeliler. İkinizi de."

Kiniera önce Jia ile yüzleşti. "*Sevgilinle* bir göreve gidiyorsun. *Karınla*." Kiniera acı acı homurdandı. "Çiftlerin aynı göreve gitmesine izin vermememizin bir *sebebi* var. Volla'nın dikkati hem birimi hem de *eşi* için duyduğu endişelerle ikiye bölünmemiş olsaydı Sahana ve Volla hâlâ hayatta olabilirdi. "

Her kelimeyle birlikte Jia sandalyesinde daha da alçaldı, sözlerinin gerçekliği altında büzüştü.

Rorax'ın çenesi bu manzara karşısında gerildi. "Yeter, Kiniera."

Kiniera Rorax'a doğru döndü ve Rorax geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Kiniera artık ona zarar veremezdi. Onu kusana kadar "dayanıklılık için" koşturmaktan ya da parmak eklemleri morarıp kanayana kadar kılıçla eğitmekten, kusurları yüzünden cezalandırmaktan ya da bir Heilstorm olacak kadar "nasırlaşana" kadar yoğun sıcaklık eğitimine tabi tutmaktan sorumlu değildi. Bu eğitim hayatının en yoğun, en acımasız, en vahşi kısmıydı ama artık *sona ermişti*. Rorax hayatta kalmıştı.

"Ve *sen*, Greywood, melez, işe yaramaz kardeşin için dünyadaki her şeyi askıya alıyorsun. Hayatımda hiç bu kadar bencilce bir şey duymadım. Eğer ölmüş olsaydın bunun bir önemi olmazdı. Ama hem hayatta kalmaya hem de Seçim'den kaçmaya devam etseydin, Seçim düzgün bir şekilde döngüye giremezdi. Gardiyan ölüme dönüşebilir ve Oxana ile Vadik'e gücünü verebilirdi. Ya da daha da kötüsü, büyü toprağa geri emilebilir ve bize savaştacak daha fazla canavar doğurabilirdi." Kiniera gözlerini kısarak Rorax'a baktı. "Raengar seni öldürmeme asla izin vermezdi ama kayıp Contestar'ın *sen* olduğunu öğrendiğimde seni yerin altı metre altına sokmak için her zamankinden daha *fazla* istek duydum ve daha önce de çok istek duymuştum."

Kiniera tiradını kötü bir tıslamayla bitirdi ve Rorax ona inandı. Kiniera onun kalbine anında buzdan bir kazık saplayabilirdi. Bunu hak etmiş bile olabilirdi.

"Neden buradasın?" Rorax yavaşça sordu.

"Çünkü sana çok kızgın olsam da Alloy'un ikinci bir Contestar'a sahip olmasına izin veremeyiz." Kiniera bir nefes verdi, odadaki öfkenin bir kısmı boşaldı ve sıcaklık biraz yükseldi. "Kıçını öyle bir tekmelemek istiyorum ki kuyruk kemiğin kırılsın ama ölmeni de izlemek istemiyorum. Sahana ve Volla'yı kaybetmek yeterince zordu."

Kiniera Jia'ya döndü. "Sahana'nın kalıntılarını teşhis edemedik ama Volla'nın cesedini bulduk. Şu anda Morvarand'a, Raengar'ın konuşlandığı yere götürülüyor. Muhafız'la yaptığın Kan Yemini'nden serbest bırakıldığında oraya git. Cesedini Ateş'teki akrabalarına geri göndermeyi düşünüyorduk. . ama siz onun seçilmiş ailesiydiniz. Hem de onlardan çok daha fazla."

Jia'nın başı öne eğikti ama başıyla teşekkür etti.

"Isgra'nın kız kardeşine olan benzerliği ... esrarengiz, değil mi?" Kiniera sordu.

"Yüzleri tamamen aynı. Ancak kişilikleri?" Rorax başını salladı. "Daha farklı olamazlardı. Volla ile ne kadar şanslı olduğumuzu anlamamı sağlıyor."

Kiniera mırıldanarak onayladı ve Rorax'a baktı. "Nasılsın Roraxiva?"

Rorax gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Muhtemelen Rorax'ın Kiniera'yı tanıdığı onca yıl boyunca ilk kez Rorax'ın nasıl olduğunu sormuştu. "Kendime Seçim bitene kadar bunu düşünmeyeceğimi söyledim."

Kiniera ona küçük bir baş selamı verdi, gözleri Rorax'ın yüzünü değerlendirirken ağzının kenarı aşağı doğru eğildi. "Özür dilerim.

. .. ikiniz için de. Kaybınız için. İkinizin yakın olduğunu biliyorum ve Sahana'nın yerini doldurmak neredeyse imkânsız."

Rorax başını salladı ve neredeyse bilinçsizce avucunu göğsünde, komutanı ve Volla'yı her düşündüğünde kederlenen ve ağrıyan noktaya sürttü.

O güzel salak onu ölüme terk etmeli ve karısıyla kaçmalıydı.

Kiniera içini çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Keşke diğer Yarışmacıların fişini çekebilsem de eve gidebilsek. Bu yarışma tam bir zaman kaybı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, gözlerini oymak ve kafanın arkasına bir tokat atmak istesem de, buradaki diğer kızlar hakkında araştırma yaptıktan sonra, sana Koruyucu demekten mutluluk duyarım, Rorax."

"Ah." Rorax'ın kalbini bir sıcaklık kapladı ama başparmağını kuş kafatası yüzüğünün üst kısmına sürterek onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Teşekkür ederim."

"Bununla birlikte, Raengar ve Isolde sizi resmi olarak Kontestaları olarak kabul etmeleri gerektiğine inanmıyorlar."

"Resmi olarak mı?" Rorax'ın kaşları çatıldı. Hangi Hanenin onu Yarışmacı olarak kabul etmesini istediğini düşünmemişti ama bilinçaltında Buz Hanesi'ne güveniyordu. Bir parçası kendi ülkesini, Raengar ve Isolde'yi düşününce kendini terk

edilmiş hissetti.

Koruyucusu. İşareti onlara söylemediği için ona çok kızmış olmalılar. "Kazanmamı istiyorlar ama aynı zamanda benim Koruyucum olmak istemiyorlar mı?"

"Senin Koruyucun olmak istiyorlar ama farklı bir Ev seçmenin senin için daha güvenli olacağını düşünüyorlar, Rorax. Buz Hanesi'nin bir Yarışmacı için kamuya açık seçimi, 'özel' seçimlerinden tamamen ayrı olacak. Kamuoyu önünde, Hanemizin kanlı geçmişine bu kadar bulaşmamış birini istiyorlar; herkesin Buz Hanesi'nin Ölüm soykırımı sırasında hücumla öncülük ettiğini unutmasını istiyorlar. Başka bir Hanedan için savaşıyormuş gibi görünmeni istiyorlar. O Haneye de Muhafızların partisi olmanın avantajlarını vermekten mutluluk duyacaklardır. Buna ihtiyaçları yok."

Rorax kaşlarını çatı, acı hakkında net düşünemiyordu.

Kiniera'nın keskin yüz hatlarının etrafındaki zaten gergin olan derisi, yüzünü buruştururken daha da gerginleşiyor gibiydi. "Senin kazanmanı istiyorlar, Rorax. Raengar bana zaferini garantilemek için ne gerekiyorsa yapma yetkisi verdi ama oylama söz konusu olduğunda Haneler Konseyi'nin bir Heilstorm'un Buz Hanesi tarafından yönetilmesine karşı çıkacağını düşünüyorlar. Ve haklılar."

Rorax sonunda anlamıştı. Buz ile Diyarların geri kalanı arasındaki güç dengesi zaten çok dengesizdi. Haneler Konseyi, bir Buzdoğan'ın Buzdoğumlu Koruyuculara sahip olduğunu görmek istemezdi. Bu çok fazlaydı. "Anlıyorum."

Kiniera derin bir iç çekti. "Seni uyarmalıyım Rorax. Raengar ve Isolde senin seçildiğini onlara söylemediğin için *hayal kırıklığına* uğradılar."

Rorax cevap vermek için ağzını açtı ama kelimeleri boğazında düğümlendi. *Hayal kırıklığına* uğramak, Raengar'ın onun aldatmacası hakkında gerçekte ne hissettiğine dair muhtemelen gülünç bir yetersizlikti. Bir dahaki görüşlerinde yumruk yumruğa gelmemeleri bir mucize olurdu.

"Siz ikiniz ayrılmadan önce iki şeyi bilmeniz gerekiyor-"

Rorax onun sözünü kesti. "Darras'tan haber var mı?"

"Hayır, Darras'la ilgili bir şey yok. Ona da geleceğim, listemdeki ikinci şey bu."

Rorax Kiniera'yı terslememek için yanağının içini ısırdı. Rorax Kiniera'yı iyi tanıyordu ve Kiniera ona kendi hızında anlatacak ya da hiç anlatmayacaktı.

"Bana göre senin akınlarını idare edebilecek sadece birkaç Ev var Rorax. Neye ihtiyacın olduğunu anlamam konusunda sana güveniyorum ama Hava, Karanlık, Ölüm ve Ateş ile başlamanı tavsiye ederim. Her biri Seçime en iyi savaşçıları getirdi. Bazıları sadece Haneler Turnuvası'nda yarışmak için burada ama bazıları kalacak. Raengar bana sen ve Jia dışında Turnuva'da yarışacak kayda değer birini vermedi. Eğer katılmak isterseniz. En iyi adamları Ölüm sınırını güvende tutmaya yardımcı olmak için onunla kalıyor."

Rorax başını salladı. "Tamam."

"Ateş Elçisi sizin hakkınızda araştırma yapıyor. Bulabileceği pek bir şey yok ama ona biraz bilgi verebiliriz." Kemikli bir omzunu silkti. "Başla

Orada. Adı Elios Delgata ve tüm niyet ve amaçları için burnunu temiz tutuyor gibi görünüyor."

Rorax ve Jia başlarıyla onayladılar.

"Raengar'ın Muhafız turlarından birinde bir minotor gördüğü konusunda da bilgilendirilmeniz gerekiyor."

Bu, Rorax'ın sandalyesinde dimdik oturmasına ve neredeyse ayağa fırlamasına neden oldu. "Ne?"

"Sakin ol, Rorax. O iyi. Sana az önce söylediğim diğer her şeyi unutma. Bu çok önemli."

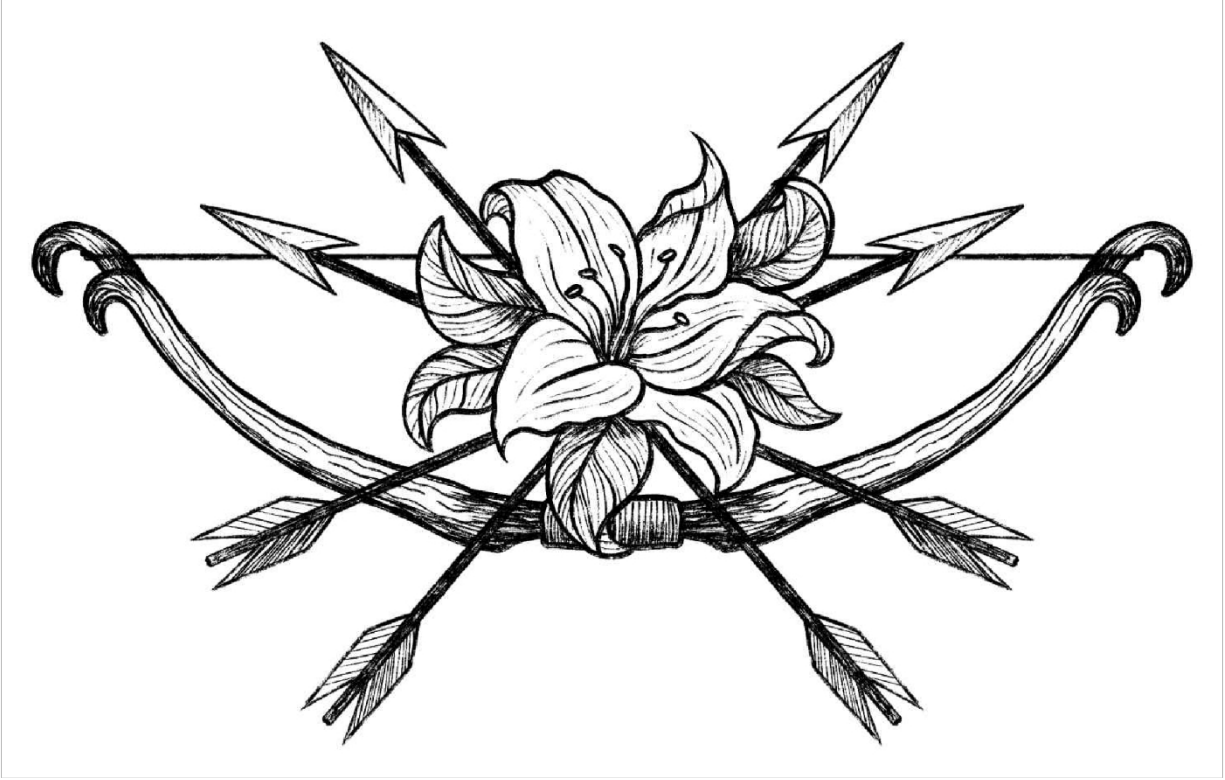
Rorax uyuşukça başını salladı ama zihinsel olarak bunu çoktan aşmıştı. "Raengar bir *minotor* mu görmüş? Nerede?"

Kiniera yenilgiyle iç çekti. "Bir tane görmüş ama varlığına dair herhangi bir kanıt elde edememiş."

"O iyi mi?"

"O iyi, ama ikinizin de bunun ne anlama geldiğini bildiğinizi umuyorum."

Lyondrea'nın Çukurları yeniden açıldığını doğruluyordu. Bu savaşa girecekleri anlamına geliyordu.

Bölüm 24

Jia

Jia partileri ve baloları hep sevmişti. Dans etmeyi, içmeyi ve giyinip kuşanmayı severdi. Bu gece, o gidiyordu dans etmek, içmek ve unutmak. Unutmaya ihtiyacı vardı.

Jia kendini dans pistine atmış, bekâr ya da yeterince bekâr görünen her kadınla dans etmiş ve derin acısını bastırmaya çalışarak kadeh kadeh şarap içmişti.

Yanından geçen bir garsondan bir kadeh şarap daha aldı ve birinin ayak parmaklarına sertçe bastığında keyifle döndü.

"Oh, özür dilerim, ben-" Jia başını kaldırıp Kaiya Whitethorn'un kendisine sertçe gülümsediğini görünce sözleri dondu kaldı. Kaiya, Whitewood'daki müfrezesinden hayatta kalan tek kişiydi.

Ama Jia, Kaiya'nın yüzündeki isteksizliğı okuyamayacak ya da umursamayacak kadar sarhoştu. Unutmak istiyordu, rahatlamak istiyordu. Ve kesinlikle bunu başaracak kadar şarap içmişti.

"Whitethorn!" Jia gülümseyerek uzandı ve bu geceki dans için yarısı yukarıda, yarısı aşağıda olan bel uzunluğundaki beyaz örgüyü çekti.

Kaiya siyah bir takım elbise giymişti ve makyajını maharetli bir elle yapmış, her bir göz kapağına keskin bir kanat çizmişti. Dolgun dudaklarını siyah rujla boyamıştı. Jia evli olsa bile Kaiya'nın ağız sulandırıcı görüldüğünü düşündü.

Ve sonra evli olmadığını hatırladı. Artık evli olmadığını. Bu hatırlatma onu mutlu, sarhoş halinden kederli ve karanlık bir hale soktu. Kaiya açlıkla Jia'nın elbisesine baktı ve Jia her şeyi bir kenara itti.

Kaiya kadınlardan hoşlanıyor muydu?

Jia'nın derinlerde bir yerde ölmemiş ya da yeri doldurulamayacak kadar hasar görmemiş küçük bir parçası bunu umuyordu. Yalvardı. Jia'nın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Seni hatırlıyorum. Şarabımı almıştın."

Kaiya sırttı ve Jia, Kaiya'nın Jia'nın Buz-Doğumlu olduğunu öğrendiğinde yüzünde beliren tekinsiz ve acımasız ifadenin bu gece olmadığını görmekten mutlu oldu. "Alınması gerekiyordu."

"Ne korkunç bir görüş."

Kaiya güldü ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle Jia'nın alanına bir adım daha yaklaştı. "Korkunç ya da değil, bu onu daha az doğru yapmaz," diye mırıldandı Kaiya, sesi alçak ve müstehcen. "Bu gece seni dans ederken gördüm. Sadece kadınlarla dans ediyorsun."

Jia onun ne sorduğunu biliyordu. "Ben sadece kadınlarla dans ederim."

Kaiya çekiciydi, dikkat dağıtacak kadar çekiciydi ve Jia'nın tam da ihtiyacı olan şeydi. İçki işe yaramıyordu ve kalede hiç uyuşturucu yoktu. Belki de kendini kadınlara g ö m m e l i y d i . Belki bu kalbindeki boşluğa iyi gelirdi.

Jia uzandı ve parmaklarını Kaiya'nın bileğine doladı. "Hadi, dans edelim."

Kaiya, dans pistine çıkana kadar Jia'nın onu çekiştirmesine izin verdi, etrafları bir sonraki şarkıyı sabırsızlıkla bekleyen diğer çiftlerle çevriliydi.

"İyi bir dansçı mısın?" Jia kollarını Kaiya'nın boynuna dolayarak sordu.

"Belki de beni buraya sürüklemeyen önce sormalıydın," dedi Kaiya ona, ama Jia'yı kendine çekişindeki güven Jia'yı kendinden geçirdi.

Kaiya uzun boyluydu ama Volla kadar uzun değildi, kahverengi ciddi gözleri vardı ve mükemmel bir dansçıydı. Volla'nın olmadığı ve Jia'nın ihtiyaç duyduğu her şey.

Bir şarkıda dans ettiler, sonra bir başkasında ve bir başkasında. Ta ki şarabın sıcaklığı Kaiya'nın ona verdiği sıcaklığı yok edene kadar. Öyle olmamasını diledi.

"Odana dönmek için yardıma ihtiyacın var mı?" Kaiya gözlerinde o aç bakışla sordu ama Jia başını salladı.

İstiyordu, gerçekten. Ve belki de bunu atlatmak için ihtiyacı olan şey tam olarak buydu ... ama yapamadı. Hazır değildi. Bu gezegende tek bir kadın istiyordu. Karısını. "Hayır, hayır. Sadece ihtiyacım var. Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Kaiya itiraz etmek için ağzını açtı ama Jia çoktan uzaklaşmış, elini Kaiya'nın sıcak elinin içinden çekip çılgınca bir koşuyla uzaklaşmıştı. Doğruca elinde köpüklü şarap dolu bir tepsiyle en yakındaki garsona gitti.

Jia tepside bir tane aldı ve içindekileri geri fırlatıp bir tane daha aldı. İnsanların arasına girip çıkıyor, Rorax'ı ya da belki Kiniera'yı arıyordu. Tanıdığı birini, arkadaşlarından birini... ya da ona yeterince yakın birini.

Sonunda Rorax'ı gördü - Jia'nın Rorax'ın giydiğini gördüğü en şık ve kışkırtıcı şey olan siyah bir elbiseyle - ve kalabalığın arasından ilerlemeye başladı.

Jia ilerlemeye devam etti, şık yeşil takım elbiseli uzun boylu bir sarışın yoluna çıkmadan önce iyi bir ilerleme kaydetmişti. Isgra ona bir aşağı bir yukarı baktı, ama Jia'ya çok tanıdık gelen nefret yerine Isgra'nın yüzünde bir istek ifadesi belirdi. Bu, Volla'nın ona eskiden attığı bakışla aynıydı. Volla'nın Yüzü. Volla'nın burnu, Volla'nın gözleri, Volla'nın dudakları . . .

Isgra'nın tadı kız kardeşininkiyle aynı mıydı?

Belki şaraptandı, belki de Kaiya Whitethorn'a karşı hissettiği küçük şehvet kıvılcımıydı, ama Jia kendini tutamadı, durduramadı. Bilmek zorundaydı.

İlerledi, kollarını Isgra'nın boynuna doladı ve dudaklarını Isgra'nıninkilere bastırdı. Isgra sertleşti ve Jia onun Jia'yı itip uzaklaştırmasını bekledi, ama bunun yerine Isgra'nın kolları yavaşça onu sardı, yaklaştırdı ve Jia'yı göğsüne bastırdı. Isgra'nın dili Jia'nın dudaklarına dokundu ve Jia

ağzını açtı. Isgra'nın avucu Jia'nın yüzünün yan tarafını kavradı ve Jia onun dilini kendi diliyle okşarken inledi.

Tadı aynıydı. Tadı aynıydı.

Bir an için yalan o kadar gerçekçi geldi ki Jia buna inandı. Dünyada her şey yeniden yoluna girmişti. Volla geri dönmüştü, onu sonsuza dek öpecekmiş gibi öpüyor, kollarıyla sarıyordu. Jia'nın kalbindeki delik artık kanamıyordu. Acı çekmiyordu. Aşkıyla birlikteydi. Ruh eşiyle. Karısıyla.

Isgra tekrar inledi.

Ses, Jia'nın yarattığı illüzyona bir mızrak gibi saplandı. Sesin tonu farklıydı, her şeyin etrafına yıkılmasına neden olacak kadar farklıydı. Volla'nın öldüğünü hatırlaması Jia'nın tökezleyerek Isgra'nın kollarından kurtulmasına neden oldu. Jia'nın gözleri yaşlarla doldu ve parmaklarını alt dudağına götürürken yanaklarından aşağı süzüldü. Isgra ona şehvet ve ateşli bir arzuyla baktı, ta ki Jia'nın dehşet ifadesini görene kadar ve yüzü saf bir öfke maskesine dönüşene kadar.

Isgra bir adım öne çıktı, gözlerinde cinayet vardı ama Isgra saldıramadan Rorax ve Kiniera oradaydı. Kiniera Jia'yı topuklarının üzerinde geriye doğru itti, Jia tökezleyerek Rorax'a çarptı, Rorax da onu kollarıyla sardı ve geri çevirdi.

Bir ateş patlaması parlak ve sıcak bir şekilde dışarı fırladı, ancak Jia refleks olarak onu bir buz bulutuyla söndürdü. Çığlıklar ve

Ateş ve buz birkaç parti katılımcısını yerinden ederken etraflarındaki herkes bağıırıyordu.

Isgra tehditkâr bir şekilde Jia'ya fısıldadı, "Eğer bana bir daha dokunursan, Greywood beni durdurmak için bir şey yapamadan seni içten dışa kavururum. Volla'nın iğrenç artıklarını istemiyorum. Şimdi ait olduğun yere, Greywood ve Kulltoug'un arkasına kaç."

Sonra Isgra Rorax'a baktı ve işaret etti. "Ona dokunursam beni öldüreceğini söylemiştin Greywood. Onu benden uzak tut. Eğer beni bir daha öperse, onu boğarım."

Jia irkildi ama kalbi zaten o kadar yıpranmıştı ki başka hiçbir şey onu incitemezdi. Bunun yerine, aniden öfkelenildiğini hissetti. Volla gitmişti ve Jia'yı lanet olası kız kardeşiyle baş başa bırakmıştı. Görünüşü ve tadı tıpatıp aynı olan ama ondan çok daha aşağı olan bir kız kardeş.

"Bu çok komik, Küçük Isgra," diye alay etti Rorax. "Akli başına gelmeden önce eğleniyor gibi görünüyordun."

Isgra onlara hırladı. "Onu benden uzak tutun."

"Haydi." Rorax Jia'nın kolunu çekti, ama Jia onu geri çekti. "Hayır. Ben kalıyorum. Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Bölüm 25

Rorax

"Beni yalnız bırak, Ror." Jia onun yüzüne doğru tısladı. "Kesinlikle olmaz," diye hırladı Rorax, öfkesi tepesine çıkmak üzereydi.

Rorax hayatında hiç bu kadar rahatsız bir gece geçirmemişti.

Gecenin başından itibaren Diyarlar'ın dört bir yanından gelen kadın ve erkekler ona baktı. Öfke, hayranlık, şehvet ve kıskançlık dolu bakışlar vardı ve Rorax aynı anda hiç bu kadar çok gözü üzerinde toplamamıştı. Bu ekstra ilgi hem tenini huzursuzlukla ürpertti hem de göğsünü gururla ısıttı.

Hepsi Hella'nın suçuydu. Elbise çok güzeldi.

Rorax güzel hissediyor.

Hella onun tek isteğini dinlemiş ve Rorax'ın Contestar dövmesini kapatması için boynuna bağlaması için kalın bir kurdele vermişti.

Elbise tamamen sırtsızdı ve vücudunun üst kısmını örten tek şey, Rorax'ın kalçalarına oturan dökümlü ipek etekten Rorax'ın boynundaki kurdeleye kadar şık bir şekilde dikilmiş iki kumaş şeritti. Kumaş şeritler göğüslerini örtüyordu ama başka bir şey yoktu.

Volla buna bayılırdı. Sahana daha çok severdi ve bu bilgi onun mutluluğunu bencil, boş ve biraz da aşağılık hissetmesine neden oldu.

"Söyleyin bana, uzun zamandır kayıp olan Contestar siz misiniz yoksa güzel arkadaşınız mı?"

Rorax ve Jia başlarını yana çevirdiğinde Ölüm Evi temsilcisini gördüler; uzun boylu, soluk kızıl saçlı bir kadındı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, aldatıcı bir rahatlıkla Rorax'a bakıyordu. Düz kızıl saçları neredeyse beline kadar dökülüyordu ve daha önce arenada Hanesi tanıtılırken giydiği siyah zırhını uzun siyah bir elbise ve kan kırmızısı stilettolarla değiştirmişti.

Rorax hafifçe Jia'nın önüne geçti. Elçiye yalan söylemek için bir neden göremiyordu ve bunu şu anda inandırıcı bir şekilde yapıp yapamayacağını da bilmiyordu. "Benim."

Elçi, Jia'ya da bakmadan önce keskin ve değerlendirci gözlerle Rorax'ın başının tepesinden ısıltılı ipek elbisesinin altına kadar her santimini değerlendirerek onu yavaşça yukarıdan aşağıya süzdü.

"Kimsin sen?" Rorax zaten biliyor olmasına rağmen sordu.

"Benim adım Milla Garrison. Ölüm Evi'nin temsilcisiyim. Ölüm Evi'nin yarışmacısını ben seçeceğim."

Rorax geri adım atarak Jia'yı da geri çekilmeye zorladı.

"Son altı aydır neredeydin, Contestar?" Milla kaşlarını kaldırarak sertçe sordu. "Illus'taki herkes seni bekliyordu."

Rorax omzunu silkti ve gerçeği söylerken elçiyi dikkatle izledi. "İşi istemiyorum ve Muhafız'ın kötüye gittiğini bilmiyordum."

"Sen işi istemiyor musun?" Milla tıkandı, kaşları birbirine yaklaştı. "Diyarlar'ın bir vatandaşı olarak Seçime katılmak senin görevin; tanrılar tarafından bunun için seçilmek bir *onurdur*."

Bir onur mu? Rorax gülmek istedi.

Rorax, "İki bin yıldır bir Lowborn Gardiyanlığı kazanmadı," diye belirtti. "Bu daha çok bir ölüm cezası gibi geliyor."

Milla sadece gözlerini kırıştırdı, o kadar uzun süre bakmıştı ki Rorax başparmağını yüzüğünün üzerinde birkaç kez ileri geri kaydırmaktan kendini alamadı. "İzninizle Elçi, sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Rorax bir adım daha geri atmayı başardı ama Jia kendini tekrar kurtarmaya çalıştı.

"Bırak *beni*, Rorax. Gecemi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Hadi ama. Bir içkiye daha ihtiyacımız var," diye mırıldandı Jia, dengesizce ileri geri sallanıyor, destek için Rorax'a yaslanıyordu.

Rorax, Jia'nın ani ağırlığı altında biraz sendeledi, topuklu ayakkabılarının üzerinde sallandı ve her ikisini de Milla'nın hâlâ kocaman olan gözlerinden uzaklaştırmaya çalışırken homurdandı. "Jia, söz veriyorum içkiye ihtiyacım yok."

Jia'nın buğulu gözleri kalktı ve Milla'ya odaklandı. Ona özensiz bir göz kırptı. "Sen," diye Milla'yı işaret etti Jia, "kesinlikle... yatağa gitmek istemiyor gibisin." Jia göz kırpmaya çalıştı ama onun yerine hıçkırdı.

Elçinin gözleri Rorax'ın yüzünden ayrılmadı ama üst dudağı düz beyaz dişlerinin üzerinde kıvrılmaya başladığında yaşadığı şok eridi.

Rorax Jia'yı bir adım geri atmaya zorladı ama Jia birisinin ayak parmaklarına basarak geri çekildi. Rorax bir çift kızgın altın sarısı göze baktı ve bir yutkunmayı bastırdı. Az önce Ölüm Prensi'nin ayak parmaklarına basmıştı. Muhtemelen sadece odaklanmış bir düşünceyle hayatlarını ellerinden alabilirdi.

Rorax, Jia'yı prensin üzerinden çekip alırken, "İzninizle," diye mırıldandı.

"Milla, ateş topunu gördüğümüzde geldik. Burada bir sorun mu var?" Prens önce Rorax'a sonra da Jia'ya bakarak Ölüm Elçisi'ne sordu.

"Hayır," diye tersledi elçi Rorax'ın arkasından. "Bu iş halledildi. Sanırım burada bilmem gereken her şeyi biliyorum."

Rorax yüzünü boş tuttu ve hala Jia'yı çekmekte olan prensin etrafında bir adım atmaya çalıştı.

Prensin arkasından yaklaştılar. Onu ve Jia'yı bir çember içine alarak etraflarını sardılar.

İki adamdan biri Rorax'ın üzerinde yükseliyordu ve onu daha iyi görebilmek için boynunu yukarı kaldırdığında ağız kurudu. Bu, Jia'nın daha önce arenada işaret ettiğı yakışıklı lm Evi askeriydi. Rorax'ınkine benzeyen, boynunu örtecek kadar uzun tasarlanmış bir zırha sahip olan. Giydiğı siyah elbise gmleğı de boynunun büyük kısmını örtüyordu ama Rorax gmleğın altından siyah mürekkebin uçlarını görebiliyordu. Adam Rorax'a Raengar'ı hatırlatıyordu. Sert, yoğın, keskin ve Rorax normalde oğın insandan gelen büyü izlerini hissedemese de, ondan yayılan gücü kesinlikle hissediyordu. Bu Rorax'ın iki eliyle ruhuna sarılma isteğı uyandırdı.

Rorax dikkatini başka yöne çevirip diğeri adama bakmaya zorladı kendini. nndeki iri yarı erkekten birkaç santim daha kısaydı, teni koyu kahverengiydi. Yüzüne derin bir kaş çatma ifadesi kazınmıştı.

İkinci adam kızıl sağı lm Elçisi'ne döndüğünde, Rorax'ın gözleri sol kulak memesinin hemen altındaki derinin altında bir dövmeye takıldı.

Ama bu bir dövme değıldi. Hayır, koyu renkli keloid bir yara iziydi. Derisine kazınmış on köşeli bir yıldızn iziydi.

Rorax ayaklarının üzerinde sallandı.

Adam parmaklarını oynatmaya ve lm Elçisine işaret etmeye başladı. ***Kim bu? Roo'yu ldrten o mu?***

Pişmanlık, umutsuzluk ve utanç göğsünü öylesine sarsarken bakışlarını adamın ellerine dikti ki bir an nefes alamadı. Duvarlar üzerine bastırıyormuş gibi hissetti ve dizleri titredi.

Rorax yana doğru tökezledi ve adamın kıvrak parmaklarının kelimeleri oluşturmalarını izlerken dik durmak için yapabileceği tek şey buydu.

Sıcak bir el omzunu kavradı ama kim olduğunu görmek için gözlerini yaralı adamdan yeterince ayıramadı.

Kusacaktı. Kuşatma silahlarını görebiliyordu, Surmalinn'in merkezindeki yanan saat kulesini görebiliyordu . . .

Rorax Jia'yı dik tuttuğu için, Jia Rorax'ın tepkisini fark etti.

Jia, Rorax'tan uzaklaşmadan önce Rorax'ın yüzünün neden bütün rengini kaybettiğini anlayamadan Rorax'tan yara izi olan adama baktı.

Rorax sendeleyerek geri çekildi ve bir eli omzunda olan adam destek için onu göğsüne doğru güvenli bir şekilde yönlendirdi. Minnetle ona yaslandı, içine doğru kıvrıldı, Jia'nın iki öfkeli adım atarak yara izi olan adamla burun buruna gelmesini uyuşmuş bir şekilde izlerken bulabildiği her türlü rahatlığı ve sıcaklığı açgözlülükle içine çekti.

Jia, Rorax onu durdurmayı aklına bile getiremeden elleriyle öfkeyle adama işaret etmeye başladı. **Az önce ona ne dedin sen?**

"Jia!" Rorax tısladı.

Ellerin Dili'ni kullanma yeteneği inanılmaz derecede nadirdi. Buz Hanesi Ölüm Hanesi'ni istila ettiğinde, Kurt hepsine düşmanlarını bir işkence biçimi olarak nasıl sağır edeceklerini öğretmişti.

Kulak zarlarını patlatır, yaraya siyah tuz döker ve iyileştirirlerdi. Kara tuz, büyüünün düzgün bir şekilde iyileşmesini engelledi ve kulak zarları asla onarılamadı.

Adamları bunu o kadar çok insana yapmıştı ki Ölüm Evi, halkından özür dilemek için Buz Evi'nden birkaç bilginin yardımıyla onların ellerini kullanarak bir dil yaratmıştı.

Sahana'nın yönetimi altında, Heilstorms'un hepsi bunu öğrenmiş, hatta kendi lehçelerini geliştirecek kadar ileri gitmişlerdi.

Buz Evi'nin dışındakilerin işaret dilini okuyup kullanabildiklerini bildiklerinden şüpheliydi ama Rorax'ın ihtiyacı olan son şey Jia'nın kim olduğu ya da hangi yeteneklere sahip oldukları hakkında daha fazla ipucu vermesiydi. Çok fazla ipucu herkesi doğruca onun kapısına götürebilirdi.

On köşeli yıldızı olan adamın çenesi düştü ve o kadar uzun süre gözlerini kırptırdı ki Jia tehditkâr bir tavırla ona doğru eğildi ve tekrar işaret etmeye başladı.

Ne söylediğinizi de biliyor, bu yüzden yerinizde olsam ağzınızdan çıkana dikkat ederdim. Etrafına sor ve bugün Isgra Torvik'e ne yaptığını öğren; bakalım söylediklerin iyi bir fikir mi? Jia ellerini kalçalarına koydu ve adama kendini beğenmiş bir alaycılıkla baktı.

Arkasındaki göğüs sertleşti ve Jia'ya dik dik bakan uzun yakalı gömlekli, kara kara düşünen adama baktı. Rorax'ın midesinde huzursuzluk birikti ve sonunda ondan uzaklaşıp kendi başına ayakta duracak gücü buldu.

İlerledi ve Jia'nın elbisesinin arkasını kavrayıp Jia'yı arkasından çekti.

On köşeli yıldızı olan adam şimdi ağzı açık bir şekilde Rorax'a bakıyordu, gözleri o kadar açıktı ki muhtemelen kafasının arkasına sert bir şaplak atsa gözlerini çıkarabilirdi.

Rorax omzunun üzerinden baktığında kızıl saçlı elçinin de ağzı açık bir şekilde ona baktığını gördü. Prens de en az elçi kadar şaşkın görünüyordu ama uzun boylu olan, gergin ve güzel yüzlü olan ona doğru bakıyordu. Rorax onun bakışları altında sertçe yutkundu ve dikkatini tekrar yara izi olan adama odakladı.

Hâlâ ona bakıyor, onu anlamaya çalışıyordu.

Arkadaşımın kusuruna bakmayın. Çok fazla içti, diye işaret etti Rorax adama. Hiçbiri bir şey söyleyemeden Jia'nın elini tuttu ve Jia'yı kalabalığın arasından çekerek Ölüm Evi'nden uzaklaştırdı.

Rorax, Jia'nın çırpınışlarına aldırmadan onu tutmaya devam etti ve odanın diğer ucuna ulaşana kadar çekti.

Kısmen bir sütunun arkasında ve kimsenin konuştuklarını duyamayacağı kadar uzakta durdu.

"Jia . . ." Rorax duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak dişlerini birbirine geçirdi. "Bu da neydi böyle? Sen

bizi ele verecek."

Jia hüzünle içini çekti. "Biliyorum, kendimi kaptırdım. İmzalamamalıydım. Seni bu kadar üzecek ne imzaladı ki?"

"Hiçbir şey imzalamadı," diye başını salladı Rorax, Jia ona şaşkın şaşkın bakarken başparmağını yüzüğüne sürttü. "Ben sadece Daha önce böyle biriyle tanışmamıştım."

Soğuk, tanıdık bir boşluk göğsünü doldurdu. "Hiçbir şey söylemedi Jia, öyle bir şey değildi. Sadece daha önce bu şekilde işkence ettiğim insanlardan hiçbirisiyle tanışmamıştım."

Jia'nın mor gözleri kocaman oldu. "Oh."

Rorax'ın gözleri balo salonunun beyaz mermer döşemesine kaydı. "Bu Tanrı'nın unuttuğu şatodaki herkes arasından Ölüm Hanesi benim hakkımda istediğini düşünme hakkına sahip. Daha kötüsünü düşünmeliler."

Jia dudağını ısırды ve Rorax'ın bileğini kavramak için uzandı, gözleri hüzünlü bir anlayışla doluydu. "Bir gün, Rorax, orada olanlar için kendini affetmen gerekecek."

Rorax bunun asla gerçekleşmeyeceğini bildiği için acı acı homurdandı.

Bölüm 26

Rorax

T Surmalinn Kuşatması'ndan kalma savaş tamtamları Rorax'ın kulaklarında çınılıyordu.

ve kendini yataktan dışarı attı. Sendeleyerek yatak odasının pürüzsüz taş duvarlarına tutundu ve umutsuzca nefes almaya çalıştı.

Elli yıl sonra hâlâ görebiliyordu, askerlerinin ellerindeki kanı, kör bıçaklarla sağır ettikleri Ölüm Evi muhafızlarının boyunlarına on köşeli yıldızları oyarken, sonsuza dek iz kalmasını sağlamak için yaraya siyah tuz sürmeden hemen önce. Hâlâ midesinde iğrenme, utanç ve nefretin şiddetle kıvrılmasına neden oluyordu. Hepsi onu hedef almıştı. O adamları Surmalinn'e Rorax getirmişti. Şehrin kapılarını kırıp Kurt'un ordusunu içeri almış ve yaptıklarını durdurmamıştı. İlk başta durdurmamıştı.

Rorax öfkeyle gözlerini kırıştırdı ve başını geriye atarak tavana baktı; ahşap kirişler güzel, karmaşık şal desenleriyle oyulmuştu. Rorax'ın şimdiye kadar gördüğü en iyi heykel çalışmalarından biriydi, bir kraliçeye yakışır bir lükstü.

. . . ya da gelecekteki bir Gardiyan.

Kulaklarında hafif bir çınlama başladı ve duvarlar üzerine bastırıyor gibiydi. Tanrım, kusacaktı.

Kendini duvardan uzaklaştırdı ve vücudunu olabildiğince hızlı bir şekilde derisinin içine soktu. Dışarı çıkması, biraz hava alması gerekiyordu. Koşması, dövüşmesi, tırmanması ya da çığlık atması gerekiyordu.

Rorax, Glimr'in kılıfını beline sarıp kalçasının hemen üstünden geçirdikten sonra en sevdiği saç bıçaklarından birkaçını aldı ve uykuya dalmadan önce yaptığı kalın örgünün bandına soktu.

Pencerede herhangi bir cadı büyüü ya da rün hissedemedi. Odası kalenin sadece ikinci katındaydı, bu yüzden pencereyi gidebildiği kadar açtı ve başını dışarı uzattı. Aşağıdaki çadırlarda ya da duvarda gezinen herhangi bir muhafız görmeyince dışarı kaydı.

Rorax yere çömeldi, yağmur suyu ve çamur havalanıp yüzüne ve gözlerine sıçradı. Çamurları silerken etrafına bakınıp kalenin etrafındaki tarlalarda ve çadırlarda devriye gezmesi gereken muhafızları aradı ama her yer karanlık ve hareketsizdi, gecenin geç saatlerine kadar eğlenenler bile çoktan uyumuştı.

Kale duvarından açıklığın kenarına kadar yaklaşık yüz metre vardı ve arazinin neredeyse her santimetrekaresi çadırlarla ya da tüccarlar için derme çatma tezgâhlarla kaplıydı. Gelişigüzel yerleştirilmiş olmalarından, kurulmaları gereken yeri kimsenin organize etmediği anlaşılıyordu ki Rorax çapraz bir patikadan yarı koşarak geçerken buna şükretti. Bu şekilde fark edilmeden etrafta dolaşmak daha kolaydı.

Rorax son çadıra kadar geldi ve durakladı. Birkaç dakika bekledi ve daha önce ormanda dolaşırken gördüğü askerlerden bir hareket olup olmadığını araştırdı ama hiçbir şey yoktu. Her yer tamamen hareketsizdi.

Çadırların arasından en yakın ağaca doğru koştu ve sırtını ağacın gövdesine dayadı. Bir askerin bağırmasını ya da ne yaptığını görmek için yaklaşmasını dinledi ve bekledi ama etrafındaki ormanda her şey sessizdi.

Temkinli bir şekilde ormanın derinliklerine doğru ilerledi, çadırlardan ve kaleden daha uzağa, hapishanesinden daha uzağa. Gürültü yapmadığından ya da iz bırakmadığından emin olmak için çalıların arasında yavaşça ilerledi ve sonunda tırmanmak için mükemmel aralıklı dalları olan, başının üzerinde yükselen uzun bir pamuk ağacı buldu.

En alttaki dalı tuttu ve ağacın yarısına kadar tırmandı, ta ki bir dalın üzerine yığılıp tembel bir kedi gibi yayılana kadar.

Rorax uykusunda yuvarlanmamak için kendini dala bağlamayı düşündü ama hızlıca kaçmayı tercih etti

Biri ya da bir şey onu bulursa diye. Bu yükseklikten düşerse zaten ölmezdi.

Bütün gece boyunca ilk kez gerçek bir nefes alarak iç çekti ve yıldızlara bakarak tanıdık takımyıldızların üzerinde gezindi.

Volla onunla saatler geçirir, yıldızlara bakar ve Rorax'a kozmos hakkında bildiği her şeyi öğretirdi, ki bu çok şeydi. Volla küçük bir kızken, Buz Hanesi öğrencilerinin savaş dışında *bir* eğitim almak için üniversiteye gitmeleri gerekiyordu ve Volla Astronomi'yi seçmişti. Bu zorunluluk Rorax'ın eğitimine devam etmesi için geçerli değildi. Kurt'un müfredatı boyunca yapması gereken tek şey savaşmak, vahşileşmek ve öldürmektir.

Rorax gözlerini kapattı ve Volla ile Buz Evi'ni kafasından kovarak boşluğa gönderdi.

Birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Rorax irkilerek doğruldu ve iki eliyle altındaki dalı kavradı.

Kızın bağlı olduğu dal havada şiddetle sallanıyordu.

Tam zamanında aşağı baktı ve siyah ve kırmızı büyülerden oluşan koyu bir şeridin dalını sarıp aşağı çektiğini gördü. Gürültülü bir çatırtıyla tahta altından kırıldı ve Rorax

sertçe düştü. Kalçasıyla bir dala çarptı, bir diğeri yüzünün yan tarafına çarparak yanağında şiddetli bir çizik bıraktı ve vücudu acı verici bir gümbürtüyle yere çarptı.

Sırt üstü düşmeden önce omzunun üzerine düştü. Karnına doğru yuvarlanıp ayağ a kalkmaya çalışırken acı kolundan aşağıya doğru fırladı.

Sırtındaki bir çizme onu çamurun içine itti, üzerine bastırđı ve Rorax'ı yüzüstü sertçe yere düşmeye zorladı.

"Tanrılar aşkına, bu da ne-" Onu kimin ittiğini görmek için boynunu çevirmek üzere hamle yaptı ama soğuk bir bıçak boğazına dayandığında dondu kaldı.

"Kımıldama," diye homurdandı tepesindeki erkek sesi.

Rorax'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve dudakları dişlerinin üzerinde kıvrıldı.

"Bir santim bile kıpırdarsan boğazını keserim." Adam sanki denemeye cesaret ediyormuş gibi bıçağı ona doğru yaklaştırdı. Gözleri kullanabileceğı bir şeyler aradı ama tek görebildiğı iş e yaramaz karanlık çalılardı.

Glimr'i çağırmaya çalıştı ama kılıf gövdesinden sırtının ortasına kadar kaymış tı ve tepesinde duran adam çizmesini metale bastırarak üzerine bastı ve onu sırtındaki kılıfına hapsetti.

Rorax'ın parmakları ıslak toprağı kavradı, iki avuç aldı ve sıkıca sıktı. Çubuklar Isgra'nın kollarında açtığı yanıkları dürtüyordu ve bu yeterince acıtıyordu

adrenalin pompalamaya başladı ve kanındaki mücadeleyi harekete geçirdi.

Alnını serin zemine bastırdı ve sakinleştirici derin bir nefes almaya çalıştı. Eğer sakinleşmezse, serbest kalır kalmaz, kim olduğunu bile göremeden bu adamı öldürecekti.

Sesi sabit, alçak ve uyarısını hırıldayarak söylerken tamamen ölümcüldü. "Çekil üstümden, yoksa bir domuz gibi kanını akıtırım."

Üstündeki adam kıs kıs güldü ve bu onun ellerindeki toprağı daha da sıkmasına neden oldu. "Herhangi bir talepte bulunacak durumda değilsin." Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine sırtına daha fazla yük bindirerek onu toprağa daha da gömdü. "Kimsin sen?"

Rorax ek ağırlıktan dolayı homurdandı. "Ben kalede kalan bir misafirim." Nefes nefese kalmış, ciğerlerinden hava çıkmaya başlamıştı.

"O zaman Tanrı aşkına burada ne işin var? Kalede sokağa çıkma yasağı olmasının bir *sebebi* var."

Rorax ona karşı koymaya, botunun altından kalkmaya ya da kaymaya çalıştı ama o sadece daha sert bastırdı, o kadar sert ki kollarındaki yanıklar daha fazla acıyla zonkladı, göğüsleri ağrımaya başladı ve kaburgaları inledi.

"Adın ne senin?" Bıçağını kadının boynuna bastırdı, ta ki deriyi kırarken küçük bir acı hissedene kadar.

Sıcak, ıslak kan damlası boğazından aşağı süzülürken hırladı. "Seni hiç ilgilendirmez."

Kıpırdanmaya, bıçağını serbest bırakıp bu orospu çocuğunu bıçaklayabilecek kadar kıpırdanmaya çalıştı ama kılıcının derisini daha derinden kesmesi dışında hiçbir şey başaramadı.

"İsim. *Şimdi*," dedi dişlerinin arasından ve kızın üzerindeki ağırlığını artırdı.

Nefes almaya çalıştı ama basınç çok fazlaydı. Sudan çıkmış bir Japon balığı gibi soluk soluğa kaldı. Ağzı hareket ediyordu ama nefes alamıyordu.

"Gemma!" diye hırıldadı gözlerinin önünde siyah noktalar toplanmaya başlarken. "Benim adım Gemma Sumner."

"Gemma Sumner." Üstündeki adam tükürdü, sanki bu isim ağzında çürük bir meyveymiş gibi. "Neden buradasın Gemma?"

Adam onu biraz serbest bıraktı ve kadın ona gerçeği söylemeden önce yarım bir nefes çekti. "Uyuyordum. Odamda uyuyamadım ve temiz hava almak için buraya geldim."

Durakladı. "Burası çok tehlikeli Gemma."

Onun altından karanlık bir kahkaha attı ama hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen ormanın bu kısmındaki en tehlikeli şey oydu ve çoğu yaratık Muhafız'ın kalesinden uzak durması gerektiğini biliyordu.

Erkek, kılıcını kızın derisindeki kesikten sıyrıp kılıcını kınına sokarken bıkkın bir iç çekti. "Ayağa kalk. Sana kaleye kadar eşlik edeceğim. Acele et, rotasyonuma devam etmek istiyorum."

Ondan uzaklaştı.

Ağırlığı Glimr'in üzerinden kalkar kalkmaz bıçağı eline aldı, gövdesini yukarı kaldırıp döndürdü ve *kesti*.

Baldırının etini o açıdan olabildiğince derinden kesti, baldırı yarılırken adamın kanı yüzüne sıçradı. Adam acı içinde bağırdı ve kılıcını tekrar kınından çıkararak sendeleyerek ondan uzaklaştı.

Rorax yuvarlanarak uzaklaştı, kendini alçak bir çömelme pozisyonuna yükseltti ve ayaklarının üzerinde kıvrıldı. Bıçağını şerefsizin boynuna saplamaya hazır bir şekilde hamle yapmak için mükemmel bir fırsat kolladı.

Onu parçalara ayıracaktı. Kadın işini bitirdiğinde adam yarım yamalak bir köpek maması gibi görünecekti ve kim olduğu önemli değildi, bıçağın boğazının kolonundaki tendonları, atardamarları ve kemiği kesmesini engellemek için hiçbir şey yapamayacaktı.

Tam bıçağı fırlatacaktı ki, loş yıldız ışığında erkeğin yüzünü tanıyacak kadar görebildi. Ölüm Evi'ndendi. Prens ona 'teğmenim' demişti.

Ölüm Evi teğmeni ona doğru kararlı bir adım attı ve kadın ani tedirginliğini bastıramadı. Elindeki gücü kullanması için ona fazla zaman tanırsa muhtemelen onun canını alabilirdi ama mecbur kalmadıkça onu öldürmek istemiyordu. On köşeli yıldızı olan adamın arkadaşıydı ve o adama bir ömür yetecek kadar acı çektirmişti.

Hayatta kalma içgüdüleri onu ileri doğru itti ve adam onu engelleyemedi. Dirseğini yüzüne fırlattı, sert kemik kaşındaki deriyi parçaladı. Kan hemen yanağından aşağı aktı.

Homurdandı ve körü körüne Rorax'a uzandı, ama Rorax onun kolunun altına girdi ve darbenin şiddetiyle bir adım geriye tökezlemesini izledi.

Boştaki eliyle uzanıp boynundaki siyah pelerini yavaşça çözerken göğsünden koyu, derin bir kahkaha yükseldi.

"Etkilendim. Her gün beni atlatacak kadar hızlı biriyle karşılaşmıyorum." Gülümsemesi tehditkâr ve kanlıydı ve pelerini bir çalının üzerine bırakıp tamamen ona doğru döndüğünde Rorax'ın tüyleri diken diken oldu. Adamın kendinden emin bir zarafetle hareket edişindeki bir şey Rorax'ta koşma, elinden geldiğince hızlı bir şekilde kaleye gitme isteği uyandırdı.

Yaralıydı. Teğmen onu asla yakalayamayacaktı.

Sol gözüne kan damlamaya başlamıştı ama umurunda değil gibiydi. Kanın yüzünden aşağı akmasına izin verdi. "Sanırım bana gerçek adını söylemenin zamanı geldi *Gemma*."

Rorax bıçağıyla hamle yaptı ama çelikten gürültülü bir çınlamayla kılıcıyla onu yana savurdu.

Kadın tekrar hamle yaptı ve adam yine onu engelledi ama bıçak bu sefer boğazını sadece bir santimle ıskaladı.

Diğer elini kullanarak yumruğuyla adamın karnına sağlam bir kroşe indirme fırsatını değerlendirdi ve sonra geri adım attı.

Acı içinde homurdandı, ona uzanırken neredeyse iki büklüm oluyordu, ama kadın onun ulaşamayacağı bir yere kaydı, parmakları parmak uçlarıyla fırçalamayı başardığı birkaç saç telini kavrayamadı. Teğmen ileriye doğru olan momentumunu kendi lehine kullandı ve bıçağının ulaşamayacağı bir yere doğru dans etmeye zorladı.

Adam ilerlemeye devam etti ve Rorax gelen bir darbeyi engellemek için bıçağını kaldırmayı başardı ama darbe vücudunu bir ağacın geniş gövdesine çarptı.

Nefes nefese kalmış, omurgasına çarpan darbenin şiddetiyle şok olmuştu. Kılıcını tutan eliyle -parmakları bıçağı tutan elinin bileğini saracak kadar uzundu- kadının kolunu yukarıda sabitledi. Dizini bacaklarının arasına soktu, sonra dizini uyluklarının tepesine doğru itti ve dev gövdesini kullanarak onu ağaca etkili bir şekilde sabitledi. Diğer eliyle boğazını kavradı ve onu uyaracak kadar sert bir şekilde sıktı.

Rorax'ın boştaki eli kızın boynundaki bileği kavramak için yukarı kalktı ve yüzünü kızın yüzüne indirip hırladı. Teğmen parlayan gümüş gözlerini ona dikti. Çenesi kare şeklinde ve belirgindi, kesilmiş yüz kılları ve çenesinin altından boynuna doğru ilerleyen koyu renkli dövmelerle daha da keskinleşmişti. Yüzü tehdit çığlıkları atıyordu, sanki bir bakışıyla onun kemiklerini eritebilirdi.

Ölüm Evi'nden olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu gerçekten çok uzak olmayabilir.

Adamın hırıltısı kızın yüzüne bakınca hafifçe yumuşadı. "Bekle, seni tanıyorum."

Sikeyim. Adrenalin damarlarında pompalandı ve onu uzaklaştırmak için kalçalarını oynatmaya çalıştı. Adam kımıldamadı.

Gözleri Rorax'ın yüzünü hızla taradı ve başı şok içinde biraz geri çekildi. "Sen . . . sen daha önceki kişisin. Balodaki. Ellerin Dili'ni bilen kadın." Yüzünün çizgilerinde şüphe ve öfke derinleşti. "Bu dili nerede öğrendin? Kimsin sen?"

Rorax ona dişlerini göstererek sorularına cevap vermemeyi tercih etti. "Ben kalede misafirim. Bunu sana *söylemiştim*."

"Masum kadınlar kale muhafızlarına saldırmaz," dedi onu ağaca doğru biraz daha sert iterken.

Kanayan boynunu yana yatırarak adamın orada açtığı kesiği görmesini sağladı. "İlk kanı sen akıttın, Teğmen. Ben de son kanı akıtmaya niyetliyim."

Rorax onun bileğini tutan serbest elini bıraktı ve saçlarına uzandı. Gözleri karanlıkta hareketi takip etti, ama onu durduramadan, iki saç bıçağından birini çıkardı ve hızlı bir hareketle teğmenin kalçasına sapladı.

"S.KTİR!" diye bağırdı teğmen kadının yüzüne doğru. Kadının boğazını serbest bıraktı ve elini, hâlâ kalçasına saplı saç bıçağını tutan kadıninkinin etrafına dolamak için kullandı.

Parmakları anında kanla kayganlaştı ve bıçağı çekip quadricep'inden çıkarması iki denemesini aldı.

Rorax dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek adamın elinden kurtuldu ve kolunun altına girerek kanlı parmaklarının erişemeyeceği bir yerde dönerek uzaklaştı.

"Lanet olası boynunu kırmalıydım," diye öfkелendi ve ona doğru tökezleyerek bir adım attı.

Ona tatlı, alaycı bir gülümseme verdi. "Boğazına nişan almalıydım."

Teğmen hırladı ve kılıçları tekrar çarpıştı, bu seferki çok daha ölümcül olan başka bir dansa giriştiler.

Şaşırtıcı bir şekilde, teğmen iyiydi, *gerçekten* iyiydi. Düzenli nefes alış verişlerinden onun da en az kendisi kadar iyi durumda olduğu anlaşılıyordu ve kız istemeye istemeye onun tekniğinin kendisinininkinden bile üstün olduğunu kabul etti. Adamın gerçek bir *kılıcı* vardı; teğmen de ondan daha güçlü ve bir o kadar da hızlıydı. Kaç yaşında olduğunu Tanrılar biliyordu ve sanki hayatının her günü bu an için antrenman yapıyormuş gibi hareket ediyordu.

Rorax yetenekliydi ve bıçak konusunda doğal ve büyülü bir yeteneğe sahipti. Kään'ın hatırı için bıçağı kelimenin tam anlamıyla ruhuna bağlıydı.

Ama bu dövüşte sahip olduğu tek avantaj olan Glimr'i kullanmayacaksa, teğmen kazanacaktı.

Eğer ikisi de hayatta kalırsa, ondan bahşış istemek zorunda kalacaktı. Ne var ki, bu işten yara almadan kurtulma ihtimali zayıf görünüyordu.

Sertçe nefes aldı ve kılıcını omzuna saplamak için döndü ama o kılıcını savuşturdu, kılıcını sırtına doğru savurarak aynı anda hem kılıcını vücudundan uzaklaştırdı hem de bir sonraki saldırısına hazırlandı.

Yüksek bir darbe indirmek üzereydi. Rorax onu engellemek için bıçağını ve saç hançerini kaldırdı ama adam çok güçlüydü. Savunmasını aştı ve kılıcının ucu Rorax'ın derisini ısırarak yanağını ve köprücük kemiğini kesti.

Yüzünden kan akmaya başladı ve gömleğinin boynu kanla lekelenmeye başladığında dehşet içinde aşağı baktı. "Bu benim en sevdiğim gömleklerimden biri, seni piç kurusu."

"O zaman birkaç delik daha açtığında çok yazık olacak, değil mi?" diye mırıldandı ve bıçağının etrafındaki parmakları o pisliğin kafasını kesmek için kaşındı.

Rorax dişlerini gösterdi, bıçağını adamın göğsüne saplamak için bir adım daha yaklaştı ki adam kılıcını kaldırdı, bıçağını kılıcının siperine kilitledi ve yakındaki bir çalılığa doğru uçurdu.

Teğmen bir adım geri çekildi ve kılıcının ucu aniden kadının boynuna geldi. Tekrar. "Kimildarsan, ölürsün."

Ona inanıyordu, ikisi de birbirlerine bakarken, ağır ağır nefes alırken onun soğuk gözlerindeki gerçeği görebiliyordu.

Dişlerini birbirine geçirdi ve Glimr'i kınına geri çağırdı. "İyi," diye homurdandı.

Teğmen onun saç bıçağını havaya kaldırdığı elinden çekip aldı ve kılıcını kınına soktu. "Ellerini arkana koy

geri dön, seni küçük sürtük."

"Seni lanet olası piç." Adam bıçağı boğazına, daha önce açtığı aynı kesiğe dayadığında acı içinde tısladı. Ama söyleneni yaptı ve ellerini yavaşça sırtına doğru çekti.

Metal bir şangırtı duyuldu ve gerçek bir korku zihnine nüfuz etti. Kemerini... diğer eli kemerini çözüyordu. Neden kemerini çözüyordu?

Ellerini göğsüne doğru kaldırdı. "Ne yapıyorsun sen?" Rorax kaçmaya hazır bir halde, sesindeki panik çizgisini tutamayarak tersledi.

Hırladı. "Kollarını *hemen* buraya koy. Sana dokunmayacağım; beni bıçaklamayacağından emin olmak için seni zapt edecek başka bir şeyim yok. *Yine*."

Korku hâlâ göğsünde ağırlığını hissettiriyordu ama yine de itaat etti. Ellerini birbirine bağlamak için kemerini kullandı ve işi bittiğinde parmaklarını oynatarak düğümü test etti. Güvenliydi ama gerekirse dört saniye içinde kendini çözebilirdi.

Onu ileri doğru itti ve bu hareket, hâlâ boğazında tuttuğu bıçağın deriyi tekrar kesip açmasına neden oldu. "Hadi gidelim."

"Bir gün seni öldüreceğim," diye söz verdi. "Yavaş ve acı verici olacak ama çok ama çok tatmin edici."

Teğmen eliyle kızın ensesini kavradı ve uyarırcasına sıktı. "Eğer ağzını kapalı tutamazsan, ben senin yerine kapatmaya devam ederim."

Kız ilerlemeye başladığında Rorax hırıltısını bastırdı. Elini boynunun arkasına dolamıştı ve keşke parmaklarını ağzına yaklaştırsa da bir tanesini ısırıp koparabilse diye düşündü.

Teğmen onu ağaçların arasından ve ardından çadırların arasından geçirerek, satıcıların ve tüccarların çoğunlukla engellenmeden geçmeleri için açık bırakılmış olan dış kapıdan girmeye zorladı.

Orada meşaleler vardı ve ışığa adım atar atmaz eli kızın boynunu bıraktı ve onun yerine bağlı ellerini kavradı.

Parmak uçları bıçağı tutan kınına değdi ve aniden durdu.

"Bu ... daha önce üzerimde kullandığın bıçak mı?"

Lanet olsun. Rorax omzunun üzerinden ona ters ters baktı ama çenesini kapalı tuttu.

Teğmen bir elini saçlarına soktu ve başını geriye çekti, böylece hırlayan yüzüne bakmak zorunda kaldı. Adamın tutuşu daha da sıkılaştı ve o daha yakalayamadan dudaklarından küçük bir acı iniltisi döküldü. "Onu nasıl geri aldın?"

Rorax ona dişlerini gösterdi. "Seni Tanrı'nın lanet olası işi ilgilendirmez."

Onu taş duvara doğru itti ve ön kolunu boğazının altından geçirerek köprücük kemiğinin üzerinden geçirdi. Bağlı elleri arkasında ezilirken homurdandı.

geri döndü. Ama o sadece daha sert bastırđı, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı.

Tanrım, çok güzeldi. Onun kendisine bu kadar yakın olması dikkatini dağıtıyordu. Erkeklerin bu kadar yakışıklı olmasına izin verilmemeliydi; bu gerçekten adil görünmüyordu.

"Neden bana saldırdın?"

"Çünkü beni yere yatırdınız, Komiser. Çünkü nefes alamayana kadar ağırlığınızı üzerime verdiniz." Ona doğru ilerledi, *onun* alanında saldırgan oldu. "Ve ben toprakta çaresizken kanımı akıttığın için."

Teğmenin yüzünde utanca benzeyen bir ifade belirdi ama adam cevap vermek için o mükemmel orantılı dudaklarını ayırır ayırmaz, Rorax Glimr'i kullanarak teğmenin kemerini kesti ve ellerini serbest bıraktı.

Bıçağının kabzasıyla onun şakağına olabildiğince sert bir darbe indirdi ve teğmenin devasa formu şiddetli bir gümbürtüyle ayaklarının dibinde yere yığıldı. Havada küçük bir toz bulutu uçuştı.

"Siktiğimin piçi." Rorax onun kanayan yüzünün yanındaki yere tükürdü ve arkasını döndü. Deri kemerinin kopan parçalarını omzunun üzerinden adamın baygın bedenine fırlattı ve arkasına bakmadı.

Bölüm 27

Ayres

"H eeey orada, kardeşim. Beni duyabiliyor musun?"
Yanağına bir dürtme oldu ve Ayres bunu
anlayabildiği halde

Nazik olması gerekiyordu, başı zonkluyordu.

Göz kapaklarının arkasında yıldızlar belirirken Ayres inledi. Elini yanağını dürtten şeye doğru kaydırıldı ama bu hareket her şeyin daha fazla acımasına neden oldu. "*Lanet olsun.*"

Yukarıdan yumuşak bir erkek kahkahası geldi. "Ayres, kalksan iyi olur. Piers seni burada görürse, sonunu duymana asla izin vermez. Tanrı korusun Kaiya görürse."

Tanrım, sanki Piers'ın ev yapımı kaçak içkisiyle kafayı bulmuş gibiydi ama öyle değildi. Ayres en son ne zaman böyle hissedecek kadar içtiğini hatırlamaya çalıştı. Çok uzun zaman önceydi.

Bu düşüncüyü bir kenara itti ve acınası bir inilti çıkardı. "Marras öldür beni, kendimi ölmüş gibi hissediyorum."

Üstündeki adam yine kıkırdadı. "Sen de ölü gibi görünüyorsun. O kız sana çok iyi geldi."

Ayres'in vücudu bir ip gibi gerildi, öfkesi kaslarının ağrımasına neden oldu.

Şu kız.

Balodaki kız, Cannon'ı gördüğünde neredeyse kollarında bayılacak olan kız. O kızın boynunu çıplak elleriyle sıkacaktı.

Başı şiddetli bir şekilde zonklasa da bunu duymazdan geldi ve oturduğu yerden kalkarak tepesindeki tanıdık koyu kahverengi yüze baktı.

Yüzbaşı Lamonte onu almaya gelmişti.

Utanç Ayres'in kulaklarının tepesinin ısınmasına neden oldu ama bunu bir kenara itip öfkesine odaklandı.

"Nerede o?" Ayres hırladı.

"İşte, işte şimdi." Lamonte ellerini yatıştırıcı bir şekilde salladı. "Benden başka kimse seni görmedi. Sinirlenmene gerek yok.

. belki bu hariç."

Lamonte nasırlı avucunu uzattı. Ayres'in kemerinin iki yarısı üzerine döküldü.

Ejderha derisinden kemeri - Rorax'ın ellerini bağlamak için kullandığı kemer - ikiye bölünmüştü. Lamonte'nin elinden kemer parçalarını kaparak kükredi. "O benim en sevdiğim kemerimdi."

Ayres kemeri cebine sokarken Lamonte, "Tam bir trajedi," diye onayladı.

Ayres kendini yukarı itmeye çalışırken ona ters ters baktı. Başı tekrar dönmeye başladı, bu yüzden derin nefesler alarak yavaşça geri oturdu.

Lamonte bakışları Ayres'in gözlerinde gezinirken mırıldandı. "Haklıymış, sana küçük bir sarsıntı yaşatmış. Bir ya da iki gün içinde iyileşirsin, Şifacılar Salonu'na uğrarsan daha kısa sürede iyileşirsin."

Ayres dişlerini sıktı. "Nerede o?"

"Kalenin içinde bir yerde. Onu merdivenlerde gördüm. Seni burada bayılttığını söyledi ve eğer '*Diyarlar*'daki en büyük pisliğe yardım etmek istersem' seni burada bulabileceğimi söyledi." Lamonte'nin yüzü sanki bunu komik bulmuş gibi, sanki *onun* komik olduğunu düşünmüş gibi aydınlandı. Bu durum Ayres'in bir şeyler fırlatmak istemesine neden oldu.

"Lamonte," diye homurdandı Ayres, elini ona doğru uzattı ve Lamonte kalkmasına yardım etti.

Dünya hafifçe eğildi ama neyse ki bu sefer dönmedi.

Lamonte, kaleye doğru ağır adımlarla ilerleyen Ayres'in yanında yürürken kanı kaynıyordu. Onu bulacak ve sonra da yerin o kadar altına gömecekti ki House Alloy bile onu fark edemeyecekti.

Lamonte onun yanında güldü ve Ayres kaşlarını çattı. "Rorax'la ilk karşılaştığında yüzünde o ifadeyi görmeyen biriyle daha önce hiç karşılaşmadım."

"Rorax," diye tekrarladı Ayres. "Rorax o kadının adı mı? Uzun siyah saçlı olanın mı?"

Lamonte başını salladı. "İşte o. Buz Evi'nden. Üst düzey bir asker, generalin yardımcısı ya da öyle bir şey. Onunla resmi olarak hiç tanışmadım."

ve bir keresinde onu buraya getirdiğimizde. O ve arkadaşları Gündönümleri ve Valitlinn'deki zirveler sırasında gelip kafa tokuştururlardı. Tanrılar yardımcımız olsun, tam bir cümbüştüler."

Lamonte, Ayres'in yanında yavaşça yürürken gözleri buğulandı, Rorax ve arkadaşlarıyla geçirdiği eski güzel günleri hatırlıyormuş gibi hafifçe gülümsedi.

Eğlenceye o kadar dalmıştı ki Ayres'in kaşlarını çatmasını fark etmedi. Lamonte omzunu sıvazladı ve Ayres'in son birkaç saatlik nöbeti için yerine birini bulmak üzere oradan ayrıldı.

Ayres yavaşça kuleyi tırmanarak odasına çıktı. Dar koridorun tam karşısındaki kapı açıldığında koridorda kapısının önündeydi.

"Koridordan birinin geldiğini duyduğumu sandım. Neden bu kadar erken döndün?" Milla odasından çıktı, gözlerini kısarak ona bakarken bir tutam kızıl saçını gözlerinden uzaklaştırdı.

Gözleri dehşetle irileşti. Elini ağzına bastırarak adamın yüzünün yan tarafında hâlâ yapışkan ve nemli duran kanı içine çekti. "Ayres, aman Tanrım, iyi misin? Ne oldu?"

O kadının, *Rorax*'ın anısı çenesindeki kasların gerilmesine neden oldu.

Ayres kapısını açtı ve Milla'ya kendisini takip etmesini işaret etti. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz pantolonunu çıkardı ve Milla çığlık attı.

Ayres ona döndü; bir kaşını kaldırdı.

Deri zırhının altına giydiği dar şortu hâlâ üzerindeydi.

Milla onun için ikinci bir kız kardeş gibiydi. Onunla o kadar çok zaman geçirdikten sonra, bazen kendi kız kardeşinden daha çok kız kardeşi gibi hissediyordu.

Sadece uzaktan akraba değillerdi, aynı zamanda neredeyse on yıl boyunca Askeri Akademi'de aynı soyunma odalarını paylaşmışlardı. Ayrıca sayısız kez birlikte savaşa gitmişlerdi. Onu çok çok daha az görmüştü. Bir keresinde, bir şifacı kasık bölgesindeki yırtık dokuyla uğraşırken, her şeyi görmüştü. Aralarında çıplaklık hiç sorun olmamıştı. Ama aynı zamanda ona hiç o anki gibi bakmamıştı. Ürkmüş ve kızgın görünüyordu.

"Ne?" Ayres sordu.

Kadın adamın kalçasını işaret etti ve adam açık yaraya baktı. "Orada ne oldu öyle?"

"Ah, şu." Ayres, Rorax'ın ona açtığı yaraları inceledi. Daha yeni yeni kabuk bağlamaya başlamışlardı. "Önemli bir şey değil."

"Bir şey yok mu, Ayres?" Milla sesini yükselterek sordu. "*Hiçbir şey* mi? Savaştan gelmiş gibi görünüyorsun, basit bir nöbetten değil."

"Önemli bir şey değil Milla." Ayres, parmak uçlarını Rorax'ın ona verdiği şişliğin üzerinde nazikçe gezdirirken şakağından gelen acıya karşı dişlerini sıktı.

Milla bir nefes verdi. "En azından bana hallettiğini söyle. **Nöbet** sırasında başka bir olay olursa

Kendini Lamonte'nin rotasyonundan çekmeyi düşün Ayres. Bu şekilde risk almamalısın."

Ayres ona çıkışmamak için yanağının içini ısırđı. Bu Tanrı'nın unuttuğu şatoya geldiklerinden beri günde en az bir kez bu tartışmayı yapmış olmalıydılar. "Lamonte'un yardıma ihtiyacı var Milla. En başta bu yüzden istedi ve zorunda olmasaydı istemezdi. Bunu sen de biliyorsun."

"Yani?"

Ayres cevap verme zahmetine girmedı ve ona sadece düz bir bakış attı.

Lamonte onların arkadaşıydı. Kuşatmadan sonra Surmalinn'i yeniden inşa etmelerine yardım etmek için gelen ilk gönüllülerden biriydi ve Lamonte son nefesine kadar Ayres'in sırlarını saklayacaktı. "Peki, Ayr," diye homurdanarak kapıya doğru dönmeye başladı. "Ben **g i d i y o r u m** . Yarın sabah 9:00'da Yarışmacılar Avlusu'nda olmayı unutma. Lamonte ile teke tek görüşecekler. Elimizde neler olduğunu görmek için iyi bir zaman olacak.

birlikte çalışmak için."

Kadın kapıyı arkasından bastırarak kapatırken Ayres homurdanarak onayladı.

Bölüm 28

Ayres

Cannon, Yarışmacılar Avlusu'ndan geçerek Ayres ve Milla'ya doğru ilerledi. Çilekli tartından bir ısırık aldı. Ayres'in gözünün etrafındaki morluğa sırtarak bakarken. Milla ona gözünün nöbet sırasında morardığını söylemişti. Gözünün altındaki morluk ve siyahlık onun karanlık ruh halinin bir göstergesiydi.

Ben sana bir tane verene kadar komik olduğunu düşüneceksin, diye arkadaşına işaret etti Ayres, Cannon onu duyamasa da hafifçe hırlayarak.

Ayres huysuzdu. Her zamankinden daha da gergindi. Sadece morarmış bir gözle değil, aynı zamanda baş ağrısıyla da uyanmıştı. Sabah Kaiya ve Piers'la yaptığı egzersiz seansı ona Rorax'ın ona verdiği diğer tüm yaraların da (uyluk, baldır ve avuç içi) hâlâ ağrılı ve acılı olduğunu hatırlatmıştı. Şifacılar Salonu'na gitmişti ama bu sabah orada sadece genç bir kız çalışıyordu ve o da

Sadece onu dengelemeye yetecek kadar büyüye sahipti, yaralarını tamamen iyileştirmeye değil. Daha sonra geri dönüp Tressa'nın çalışıp çalışmadığına bakması gerekecekti.

Ayres gözlerini kaleye dikmiş, Rorax'ın ortaya çıkmasını bekliyordu. Ama şu ana kadar ortaya çıkmamıştı.

Ancak sonunda ortaya çıktığında, kaleden gelmemişti. O ve Hoş Geldiniz Balosu'nda onunla birlikte olan mor saçlı arkadaşı ön kapıların olduğu yönden koşarak geldiler.

Hem balodaki güzel kız hem de dün gece karanlıkta umutsuzca dövüşen vahşi kız gitmişti.

Bu versiyonlar şu anda karşısındaki kadında hiçbir yerde bulunmuyordu.

Rorax'ın bu versiyonu bir yırtıcıydı.

Rorax arkadaşıyla neredeyse tamamen senkronize hareket ediyordu, kıvrak ve çevikti ve vücudunun kontrolü tamamen ondaydı. Birlikte bu kadar iyi hareket etmeleri neredeyse ürkütücüydü. Saç bıçaklarının iki küçük kabzası saçlarının kafa derisinde bağlı olduğu yerden dışarı çıkmıştı ve uzun örgüsünün ucunda keskin bir metal uç vardı. Parmak eklemlerini korumak için ellerinin etrafına deri sarmıştı ve dövüş derisi ... Ayres bu deri zırhı tanıdı.

Meydandaki her Contestar, koyu kahverengi ve altın süslemeli kendine özgü bir zırh seti olan eşleşen bir set giyyordu.

Ayres kafasını Milla'ya çevirerek, "*Siktir,*" diye çıkıştı. "Dün geceki baloda Ellerin Dili'ni bilen kız Rorax'ın bir *Contestar* olduğunu biliyor muydun?"

"Evet ..." Milla ona baktı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Sen beni son şarkıda bulmadan önce söyledin."

"Bana bu lanet olası mor gözü veren o," diye homurdandı Ayres, parmağını zonklayan mavi ve siyah kaş kemiğine saplayarak.

Milla'nın kaşları havaya kalktı ve ağzında şaşkınlıktan küçük bir "o" harfi belirdi. "*Rorax Greywood*, ormanda sana saldıran kişi mi?"

Ayres ona başını salladı ve Milla ona dehşetle baktı.

Milla'nın omuzları gerildi. "O Buz Evi'nden, Ayres. Seni avlamıyordu, değil mi?"

"Hayır . . . Ben başlattım," diye isteksizce itiraf etti. "Onu bulduğumda bir ağaçta uyuyordu."

Milla'nın kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. Dönüp Contestar'a baktı ve dehşet içinde nefesi kesildi. Milla kırmızı boyalı bir tırnağıyla Rorax'ı işaret etti. "Marras bana yardım et, Ayres, bunları ona senin vermediğini söyle!"

Ayres başını çevirip Rorax'a baktı, sonra Milla dirseğini onun yanına sokana kadar biraz daha baktı.

"Ayres, cevap ver bana."

Rorax tişörtünü çıkarmıştı ve üzerinde sadece dövüş sütyeni ve pantolonu vardı; pazılarının bronz tenine karşı gün gibi açık duran iki kırmızı, kızgın yanık ortaya çıkmıştı. Hasarlı etin üzerinde, birinin ellerinin mükemmel şeklini almış büyük, kızgın kabarcıklar bulunan yanıklar. Yukarıdaki tanrılar.

Rorax ona sırtını döndü ve gözleri kürek kemiklerinin arasından başlayan mavi bir dövmeye takıldı. Buradan emin olamıyordu ama bunun bir ejderha olduğunu düşündü.

Eğildi ve ayaklarının dibindeki küçük deri sırt çantasından merhem dolu bir fıçıya benzeyen bir şey çıkardı. Dik durdu, kapağını açtı ve kollarındaki yanıklara sürmeye başladı.

Milla Ayres'i tekrar dürterek onu düşüncelerinden kopardı.

"Hayır," diye tersledi sonunda, Elçisine bakarak. "Onu ben yakmadım. "

"Isgra Torvik'le savaşanları yakaladı!"

Ayres ve Milla dönüp omuzlarının üzerinden baktıklarında Piers'in koşarak gruba yaklaştığını gördüler.

Ayres ve Milla'ya dönmeden önce Cannon'a başıyla selam verdi. "Üzgünüm geciktim."

"Günaydın, günüşiğim. Kaiya nerede?" Milla sordu. "Senden bile geç kaldı."

Piers omuz silkti. "Son gördüğümde rastgele bir Hava Doğumlu'yu yatağından atıyordu."

"Bunları ona Isgra'nın verdiğini nereden biliyorsun?" Ayres gözleri hâlâ Contestar'ın üzerindeyken sordu.

"Lamonte bana söyledi. Isgra Torvik'in Rorax'ın sürekli birlikte olduğu mor saçlı kızla bir sorunu varmış. Lamonte, Isgra'nın sorununun tam olarak ne olduğunu bilmiyor.

Ancak Isgra, Rorax'ın arkadaşına bazı isimler taktı, onu itip kakmaya çalıştı ve görünüşe göre Rorax bunu kabul etmedi."

Ayres, Isgra'yı bulmak için ona doğru baktı ve gerçekten de kendisinininkine benzeyen iki koyu mor siyah gözü vardı. Marras, yakında kaledeki herkesin gözü Rorax yüzünden moraracaktı. Bir kulüp ya da belki bir destek grubu kurmalılar.

Ayres'in bakışları tekrar Rorax'ın yanıklarına kaydı. Acı verici görünüyorlardı ama pek de taze değillerdi. Şifacılar Salonu'nu ziyaret etmediyse bir haftalık olmalıydılar. "Ne zaman oldu bu?"

"Üç gün önce mi?" Piers çenesini ovuşturdu. "Sanırım öyle dedi."

Milla, "İlginç, Buz Doğumlu birinin böyle bir sadakat gösterebileceğini bilmiyordum," diye düşündü. "Ve eminim Lamonte sana bu raporu verirken *hiç* de dikkatin dağılmamıştır," diye alay etti Milla gözlerini devirerek.

Piers ona çapkın bir sırıtışla karşılık verdi. "Ağzı bozuk olan Lamonte, Mills. Ben değilim."

Milla güldü ama Ayres gözlerini Rorax'tan ayırmadı.

Onu ormanda neredeyse öldüren ve sonra da kapının yanında baygın halde bırakan kız bir *Contestar* mıydı? Herhangi bir Contestar değil, yaklaşık altı aydır bekledikleri Contestar. Buradaki ilk gününde dövüşerek kurtulmaya çalışan ve Lamonte'nin burnunu kıran Contestar.

Bir sonraki Yarışmacı'nın kim olacağına tanrılar ve büyü karar verirdi ve genellikle kimi seçtiklerine dair çok iyi nedenleri vardı. Isgra Torvik, kız kardeşi Meşale'den bile daha güçlü bir yeteneğe sahipti. Diğer Yücedoğanlardan bazıları da zaten olağanüstü büyü yeteneklerine sahipti. Rorax kendini joker gibi hissediyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir joker.

Ayres'in ağzının kenarları aşağı doğru çekildi.

"Ne düşünüyorsun?" Milla dirseğiyle onu dürterek sordu.

"Büyünün Kontestaları seçmesinin bir nedeni olduğunu ve onların Diyarlardaki en tehlikeli varlıklar olma potansiyeline sahip olduklarını düşünüyorum." Rorax'ın gömleğini nazikçe geri çekişini izledi. "Gardiyan'ın tam gücünü aldığı anda bizi öldürecek bir Contestar seçmemeye dikkat etmeliyiz."

Bölüm 29

Rorax

Radashan yeni bir kitap setini Rorax ve Jia'nın önüne bıraktı. Tozlar tavana kadar yükseldi ve Jia ve Rorax'a geniş, dişlek bir sırtış verirken büyük gözlüklerinden bazılarını çıkardı.

Rorax bir iniltiyi bastırırken gülümsemeye çalıştı. O kitaplardan birkaçı ön kolundan daha kalındı.

"Eski Muhafızlardan bahseden bazı kadim kitaplar," diye gururla parladı Radashan. "Cüceler ve ben bunları derin, derin yığınlarda sadece sizin için bulduk!"

Rorax'ın karşısındaki masada oturan Jia, devasa yığına dehşetle bakakaldı.

Rorax ve Jia kütüphanenin sol tarafındaki duvar boyunca uzanan bir masayı benimsemişlerdi. Tavandan dev bir çam ağacı genişliğinde devasa bir sarkıt sarkıyor ve masanın yanındaki eşit büyüklükteki bir dikit aracılığıyla yere bağlanıyordu. Konfigürasyon hafifçe bir kum saatine benziyordu-

Şeklindeki sütun ve masa, kitap yığınları arasında dolaşan biri olması ihtimaline karşı onlara biraz mahremiyet sağlayacak şekilde oluşumun arkasına sıkıştırılmıştı.

Rorax yanında getirdiği biradan büyük bir yudum su içti ve kitaplara baktı. Ağzını sildi ve yüzünün buruştuğunu hissetti ama ona gerçeği söylemeden önce küçük kütüphaneciye gülümsemek için kendini zorladı. "Radashan, sen bir lütufsun. Gerçekten. Sensiz tamamen kaybolurdum."

Ufak tefek adamın kırışık yanaklarının üstünü pembe bir renk kapladı ve utangaç bir ifadeyle ayaklarına baktı. "Yardım etmek için buradayım ve burada bir kez olsun bu kadar çok arkadaşımın olması güzel."

Jia da kütüphaneciye teşekkür ettikten sonra Radashan omuzlarını yeni bir kararlılıkla eğerek rafların arasında kayboldu. Parlak renkli şapkaları olan küçük cüceler arkasından koşuşturuyordu.

"O adam beni öldürecek, Rorax." Jia kısık bir inilti çıkardı ve sandalyesine yığıldı. "Okumak umurumda değil ama bugün öğrendiğim tek faydalı şey, trollerin mağaralarında yağ depoladıkları ve eğer istifleri yeterince büyükse, küçük bir ateşle onu havaya uçurabileceğin."

Rorax önünde duran kendi kitabının sayfalarını çevirirken sırttı. Kitabın başlığı *Dünya Muhafızlarının Tarihi*'ydi.

Daha yolun üçte birindeydi ve bunu Jia'ya asla itiraf etmeyecekti ama o da çok sıkılmıştı. "Kiniera ülke çapındaki tüm Buz Evi kütüphanecilerine bir kitap araştırması yaptırıyor.

Contestar'ları kurtarmanın bir yolu var ama bu kütüphane kütadaki en eski kaynak. Burada bir şeyler olmalı."

Jia daha da yığıldı ve Rorax'a acınası, acı dolu bir bakış attı.

Arkadaşına bakarken suçluluk duygusu Rorax'ın kalbine saplandı. Jia'nın anka kuşunu andıran mor gözlerinin altında hâlâ derin, koyu halkalar vardı ve kaleye geldiklerinden beri kilo kaybetmişti. Yüzü her zamankinden biraz daha gergin ve zayıftı.

Okumak ve araştırmak Jia'ya iyi geliyordu, neredeyse sabahları ve akşamları Rorax'la yaptığı egzersizler kadar iyi geliyordu. Aklını Volla'dan ve Isgra'dan uzaklaştırıyor ve Jia'nın boşa zaman harcamamasını sağlıyordu.

Jia gözlerini kısarak Rorax'a baktı. "Bunu *yapman* gerçekten o kadar kötü mü olurdu?

Muhafız olur musun, Ror?"

"Evet," dedi Rorax, cevabını düşünmesine bile gerek kalmadan. Sandalyesinde kaskatı kesildi ve bu düşüncüyü aklından çıkarmanın en iyi yolunu düşündü. "Evet, kesinlikle öyle."

Jia, Rorax'ı içine almak için başını yana eğdi ve gözlerini kıstı. "Neden? *Trigonal Taht*'ta bir koltuğun olurdu. Dünyadaki en güçlü üç kişiden biri olacaksın."

"Diyarların -ülkenin- sorumluluğunu ellerimde tutmak istemiyorum. Darras'ı bulmak istiyorum. *Yüz elli sekiz yıldır bir* Lyondrean hapishanesinde, Jia."

"Ama Muhafız olarak, onu geri getirmek için bir ekip kuracak kaynaklara sahip olursunuz, her ikisini de yapabilirsiniz-"

"Jia," diye tersledi Rorax ve Jia gözlerini kıstı. "Dur. Burada olmamın bir anlamı yok. *Kendi halkıma* karşı bir kuşatmaya önderlik ettim. *Kendi ülkem* ve tanrılar beni *bu ülkeye liderlik* etmem için bir seçenek olarak *mı* seçiyor?"

Rorax aniden kendini hasta hissetti. Parmağını kuş kafatası yüzüğünün üzerinde gezdirirken bakışlarını ellerine indirdi. "Yapamam. I . . . Bunu yapamam, Jia. Bir kez yozlaşmama izin verdim. Tekrar bozulmayacağıma dair kendime güvenmiyorum."

"Rorax, bu durum ..." Rorax başını kaldırdığında Jia'nın başını salladığını gördü, gözlerini karısının kaybından farklı bir hüznün dolduruyordu. "Bu *senin hatan değildi*, Rorax."

"Bu beni daha az sorumlu yapmaz." Rorax boynuna on köşeli yıldız kazınmış adamı hatırladı ve sözleri hiç bu kadar doğru gelmemiştir.

Jia, "Size Evinizi savunmanıza yardımcı olacak araçlar verilecek," diye ısrar etti.

"Buz Hanesi dünyanın en güçlü ülkesindeki en güçlü Diyar. Benim korumama *ihtiyacı* yok."

"Diyarlar'da yaşayan diğer herkes ne olacak?" Jia mor gözlerini kısarak sordu.

"Peki ya onlar?"

Jia inanamayarak ofladı. "Tanrı aşkına, Ror, ciddi olamazsın."

Jia konuyu değiştirmek için üstü kapalı bir girişimde bulunana kadar birkaç dakika ağır bir sessizlik içinde oturdular. Yığından bir kitap aldı. "*İhlalin Tarihi, Seçme Rehberi ...*" Başka bir kitap aldı. "Bu, *Kadim Felidra Klanı Rehberi*; Radashan'ın ne kadar tatlı olduğu umurumda değil, bunu okumayacağım." Jia'nın burnu kırıştı. "Buna neden ihtiyacın olsun ki?"

Ani bir yalnız kalma ihtiyacı Rorax'a o kadar sert vurdu ki, pişman olacağı bir şey yapmamak için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı.

Jia eşini yeni kaybetmişti ve ona yardım etmek için buradaydı, saatlerini hayatta kalmanın bir yolunu aramak için harcıyordu. Ama şu anda, şu anda, Rorax sadece yalnız kalmak ve aniden çok çiğ hissettiren eski yaralarını yalamak istiyordu.

"Bilmiyorum Jia," diye içini çekti Rorax ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Gidip yemek alacağım ve bir sonraki Yarışmacı Eğitimi'nden önce biraz daha okumak için buraya geri getireceğim. Bir şey ister misin?"

"Hayır, sen burada kal. Ben giderim." Jia, Rorax'a bilmiş bir tavırla kaşlarını çatı ama kendini masadan kaldırdı. "Geri geleceğim."

Kız gözden kaybolur kaybolmaz Rorax uzun bir nefes aldı ve omuzlarındaki gerginlik gevşedi.

Gardiyan olmak o kadar kötü mü?

Utanç yüreğini yakıyordu. Kardeşini koruyana ve Ölüm Evi'ne karşı yaptıklarının kefarecini ödeyene kadar başka birini korumayı düşünemezdi. Hatta

Bundan sonra Muhafız olmak ister miydi? Diyarlar'ı savunmaya gelecek kadar önemsiyor muydu?

Rorax, bir yudum daha su içip kendini önündeki kitaba odaklanmaya zorlamadan önce birkaç dakika boyunca düşüncelere dalmış bir halde oturdu.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Rorax o kadar sert sarsıldı ki dizi masanın üstüne çarptı, su bardağı devrildi ve okumakta olduğu eski kitabın yanına tehlikeli bir şekilde döküldü.

"Tanrılar yukarıda." Masanın üzerindeki fazla suyu koluyla sildi, kitabın sayfalarına değmeden yere fırlattı ve Teğmen Jackass'ın masasının üzerinde durup ona dik dik baktığını görmek için başını kaldırdı.

Teğmeni son birkaç gündür görmemişti ve damarlarına dolan öfkeden anladığına göre, bu süre öfkesini dindirmek için yeterli olmamıştı.

"*Okuyorum*, Teğmen. Meşe palamudu kadar zekâsı olan biri için kavraması zor bir kavram olabilir." Rorax dişlerini sıktı, ona dik dik bakarken kalbi öfkeyle çarpıyordu. "Ama insanlar kütüphanelere genellikle *ders çalışmak* için gelirler. "

Teğmenin gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama birkaç gün önce Contestar eğitiminde gördüğü mor göz çoktan gitmişti. Duruşu, onu ağaçtan düşürdüğü gece olduğu kadar uzun ve heybetliydi ve kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda daha da heybetli hale geldi.

"Hatırladığım kadar tatlısın," dedi teğmen karanlık bir sesle. Siyah, uzun kollu, uzun yakalı bir gömlek giymişti. Gerçi daha önce giydikleri kadar uzun boyunlu değildi. Koyu renk kumaş çenesinin altındaki derinin bir kısmını açıkta bırakıyordu ve kadın kendini durduramadan gözleri boğazının sütununa indi, karmaşık kafatası ve boynunun ön tarafındaki kanatlara benzeyen dövmenin üzerinde gezindi.

Ne saklıyorsun, Komiser?

Gözlerini adamın açıkta kalan, kaslı ve aynı zamanda dövmelerle kaplı ön kollarından uzak tuttu çünkü koyu renkli kumaş dirseklerine kadar uzanıyordu. Eğer Teğmen Jackass, Teğmen Jackass *olmasaydı*, Rorax adamın tam bir örnek *olduğunu* düşünürdü.

"Kollarına ne oldu?" Ayres ön kollarına ve bir hafta sonra bile teninde hâlâ kırmızı ve kızgın duran yanıklara bakarak sordu.

Rorax dudağını ısırды. Ne şimdi ne de *hiçbir zaman* Isgra hakkında konuşmak istemiyordu. Tanrım, sadece *lanet olası beş dakika yalnız* kalmak istiyordu. "Onlar Isgra Torvik'in hediyeleriydi."

"Match'in arkadaşınla ne alıp veremediği var?"

"Hmm, görünüşe göre insanlar konuşuyor."

"Yarışmacılar hakkında konuşmak bizim işimiz, eğer onlar için elimizi taşın altına koyacaksak."

"Match ve ben anlaşılamıyoruz. Bilinmesi gereken tek şey bu."

"Öyle mi?" Ayres başını eğmiş, dikkatle onu inceliyordu.

Rorax onun bakışlarına aldatıcı bir tembellikle karşılık verdi. "Neden buradasın, Teğmen? Bir aşağılama yetmedi mi?"

Yanağındaki bir kas sıçradı ve öne doğru iki yüklü adım attı. Avuçlarını önündeki masaya vurdu ve eğildi, sanki masaya uzanıp onu boğazından tutup sürüklemek istiyormuş gibi görünüyordu. "Yanlış hatırlamıyorsam, *seni* bıçak zoruyla kaleye götüren *bendim*."

Onun bu yakınlığı karşısında Rorax'ın hayatta kalma içgüdüleri ürperdi, onu kaçmaya ya da savaşmaya itti ama kendini sandalyesinde kıpırdamadan durmaya zorladı.

Bıçağıyla arasındaki bağ gerilmiş, ona çok yaklaşırsa onu katledebileceğini hatırlatmıştı. Ölüm Evi olsun ya da olmasın, Glimr'in boynunu yumruklayacak ve sonuçlarına katlanacaktı.

Yavaşça, burun buruna gelene kadar ayağa kalkmasına izin verdi. "Eğer rövanş istiyorsan, söylemen yeterli. Tam burada, hemen şimdi."

"Durun!" Radashan yığınların arasından kitapsız ve yardımcısı cüceler olmadan çıktı ve buruşuk ellerini havada salladı. "Durun, ikiniz *de*!"

Radashan buruşuk bir eliyle teğmeni masadan uzaklaştırdı, Rorax teğmenin buna izin verdiğini biliyordu çünkü Radashan teğmenin göğüs kafesinin altına kadar geliyordu ve Radashan'ın tüm uzuvlarının toplamı muhtemelen teğmenin pazusuyla aynı genişlikteydi.

Farklılıklara rağmen Radashan aralarına girerek kollarını başının üzerine kaldırdı. O kadar sert titriyorlardı ki Rorax bir metre öteden titrediklerini görebiliyordu.

"Yolumdan çekil," diye hırladı teğmen küçük kütüphaneciye, gözleri ölümcül bir niyetle Rorax'a dikilmişti.

"Kütüphane tarafsız bir bölgedir! Burada kan dökülmemelidir. Onu korumak benim görevim!" Radashan'ın sesi yalvaran bir ciyaklamadan öteye geçmiyordu.

Rorax teğmenle alay etti. "Onu duydun, korkak. *Kışt.*"

Teğmen dövmeli parmağını ona doğrulttu ve hırladı: "Eğer çeneni kapatmazsan, söz veriyorum Rorax, senin yerine ben kapatacağım."

Rorax ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Seni kurdele gibi keseceğim."

Tam burada, hemen şimdi."

"Hayır!" Radashan ciyaklayarak başını omzunun üzerinden çevirdi ve kocaman, yalvaran gözlerle baktı. "Hayır, burada olmaz Bayan Greywood. Lütfen, bunu dışarı çıkarın!"

"Merak etme Muhasebeci, yapacak daha iyi işlerim var," diye hırladı Rorax.

Teğmen, topuklarının üzerinde dönüp kütüphanenin tavan ve duvarlarından sarkan kireçli dikitlerde yankılanan öfkeli ayak sesleriyle uzaklaşmadan önce bariz bir küçümsemeyle onu yavaşça aşağı yukarı süzdü.

Kapı arkasından kapandığında Radashan Rorax'a döndü, yanakları sıkıntıyla pembeleşmişti. "Bayan Greywood! Herkesin *kütüphaneye* saygı göstereceğini sanırdım!"

Küçük adamın yüzündeki panik ve hayal kırıklığını görünce midesi utançla kıvrıldı ve başını öne eğdi. "Biliyorum ve özür dilerim, bir daha olmayacak. Bir dahaki sefere taşaklarını boğazına sokmakla tehdit edersem kesinlikle kütüphaneden atılacağım."

Radashan'ın pembe yanaklarının rengi derinleşti ve gözlüklerini burnuna doğru itti. "Çok ... çok iyi."

Tereddüt edip yarı yoldan ona dönmeden önce iki adım uzaklaştı. "Akıllıca bir söz, Bayan Greywood. Elli yıl önce halkınız tarafından gerçekleştirilen katliamda pek çok Ölüm Büyüsü kullanıcısı öldürüldü ama hepsi değil. Belki siz henüz başkalarında büyü hissedemiyorsunuz ama ben hissedebiliyorum. Şu adam mı? Ölüm Büyüsü kokuyor ve onu kışkırtmak akıllıca olmaz."

Radashan başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gözden kayboldu ve Rorax'ın içinde, Radashan'ın sessiz, geri çekilen her adımında daha da yoğunlaşan bir önsezi hissi bıraktı.

Bölüm 30

Rorax

- 1 .Hava
Durumu
- 2.Yeşillik
- 3.Karanlık
4.
Fauna
5. Hava
- 6.Buz
7. Ateş
8.
Yaşam
9. Işık
- 10.Su
- 11.Alaşım
- 12.Ölüm

Rorax elindeki kâğıdın kenarlarını buruştururken dişlerini birbirine geçirdi.

Her biri Contestar durdu içinde ve

Harika Salon etrafında
yarım daire şeklindeydi. Büyük Salon

Muhafız'ın tahtı

Contestar'lar, Muhafız ve Kaptan Lamonte dışında kimse kalmamıştı; o da Contestar'lara Meclis Elçileri tarafından sorgulanacakları sırayı henüz vermişti.

Etrafındaki kızlar fısıldaşıyor, notalarını karşılaştırırken heyecanlı bir enerjiyle mırıldanıyorlardı. Rorax tek başına durdu ve öfkelenildi.

Bugün kendilerini elçilere gerçekten satmaya başlayacakları, onların korumasına değer olduklarını kanıtlamaya çalışacakları gündü. Bugün, Yarışmacıların gerçek anlamda *bağlantılar* kurmaya başladığı gündü.

Rorax sırf huzurunu korumak için bütün günü atlayabilirdi ama Gardiyan kâğıdın sol üst köşesine kırmızı mürekkeple bir not karalamıştı:

Bugünkü görüşmelerden herhangi birinde kayıp olduğunuz bildirilirse

Jia'nın omurgasındaki kemiklere adının harflerini kazıyacak.

Gardiyan'ın gözleri onun üzerindeydi ve Rorax gözlerin sıcaklığını teninde hissetti.

Rorax kollarını göğsünde kavuşturdu ve Muhafız'ın bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırmadan önce sıkılmış gibi görünmeye çalıştı.

Gardiyan, Rorax'ın bıçağını derisine saplamayı ne kadar çok istediğini biliyormuş gibi Rorax'a kendini beğenmiş bir sırıtış attı.

Rorax ona ürpertici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Enna ve yüzünün yarısında kötü bir yara izi olan sarışın Briar, Rorax'ın yanına gelmeden önce Muhafız şaşkınlıkla başını bir an için yana eğdi. "İlk önce kim var?" Briar, kâğıdı saklayamadan Rorax'ın parmaklarının arasından kaparak sordu.

Briar kıkırdayıp Enna'ya notu gösterirken Rorax tısladı. "Gardiyan sana böyle aşk notları yazar mı, Greywood?"

"Tanrılar," diye fısıldadı Enna. "Bu çok zalimce. Bunu gerçekten yapmaz, değil mi?"

Muhafızlar yüksek sesle alkışlayarak dikkatlerini çekmeye çalışınca Enna'nın sözleri kesildi. "Kızlar, bildiğiniz gibi bugün mülakatlar var. Hangi sırayla ve nereye gideceğiniz Ev'in yanında listelenmiştir. Her Ev için yarım saatiniz olacak ve altıncı Evden sonra öğle yemeği molası vereceksiniz."

Yarışmacılar dağıldığında gruptan heyecanlı bir mırıltı yükseldi. Rorax, Kuzey Gardiyanı'nın ölümünü ve yok oluşunu planlayarak odadan çıkarken Gardiyan'a ya da diğer kızlara bir kez daha bakmadı.

"Çok ilginç görünüyorsun Rorax," dedi Hava Evi Elçisi, Rorax'a bakmadan önce önündeki kâğıtları düzelterek. "Ve bu etkileyici

General Frostguard'a çok yakınsınız. Kral Katalon'un devrilmesine yardım ettiğinde herkes gibi ben de onun hakkında sadece iyi şeyler duydum."

Hava Elçisi, ya da Rorax odasına ilk geldiğinde Rorax'tan kendisine Allurah demesini istemişti, kederli bir iç geçirdi. "Senden Yarışmacımız olmanı çok isterdim ama kralım yarınki Haneler Turnuvası'nda yeterince başarılı olursak bir Yüksekdoğanlı istediğini açıkça belirtti." Allurah'ın yanakları biraz pembeleşti ve boğazındaki kolyenin üzerindeki küçük, mavi mücevheri alıp gergin bir şekilde zincirde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Dövüş yeteneğiniz takdire şayan olsa bile, kral ve danışmanları büyü konusunda zaten usta olan birini istiyorlar. Özür dilerim. Kulağa çok sığ geldiğini biliyorum."

Rorax ona gergin bir gülümseme verdi. Buz Hanesi ona her zaman saygı duymuş ve değer vermişti ama burada, insanların elemental büyüye bu kadar değer verdiği bir yerde, kendini hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemişti. İlk dört elçinin her birinin ona yaptığı konuşmanın neredeyse kelimesi kelimesine aynısıydı. *Lowborns yok*. "Öyle değil. Merak etmeyin, anlıyorum."

"Ama geçen gün Isgra Torvik ile aranızda geçen kavgayı gördüm! Eğer Evler Turnuvası'nda iyi bir performans sergileyemezsek, tüm Alçakdoğanlar arasında ilk tercihimiz sen olursun." Allurah ayağa kalkıp Rorax'a kapıyı göstermeden önce ona sıcak ve umutlu bir gülümseme verdi.

Allurah neşeyle, "Bugünkü görüşmelerinin geri kalanında sana iyi şanslar, Rorax," dedi ve kapıyı Rorax'ın yüzüne kapatmadan önce

yüz.

Rorax dişlerini sıkarak kapıya baktı, kapıyı kırıp açmaktan ve elçiye ne kadar tehlikeli olabileceğini göstermekten kendini alıkoydu.

Bunun yerine bir adım geri gitti, sonra bir adım daha, sonra döndü ve yavaşça koridorda ilerledi.

Neyse ki bir sonraki görüşmesi Kiniera ile oldu.

Kiniera'nın odasına vardığında Rorax için kapıyı bir muhafız açtı, kapı çerçevesinin etrafında oluşan ince bir buz tabakasını kırmak için omzunu kullanmak zorunda kaldı ve Rorax odaya adım attı. Kiniera Kulltoug önünde iki büyük bardak buzlu çay bulunan bir masada oturuyordu. Rorax eski akıl hocasını gördüğüne hayatında hiç bu kadar sevinmediğine karar verdi. Rorax'ı çocukken eğiten ilk kişilerden biri olan ve daha sonra Sahana'nın birliğine katıldığında tekrar eğitilen Kiniera, Rorax'ın şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha fazla büyüye sahipti. Bu büyü her zaman farkında olmadan içinden sızıyordu, şu anda bile ince bir buz tabakası duvarlardan ve masadaki iki içki bardağının kenarlarından süzülüyordu. Ama Rorax Buz Evi'nin başkenti Koppar'da büyümüştü ve soğuğa alışkındı.

Kiniera dimdik oturmuş, Rorax'ın yaklaşmasını değerlendirici gözlerle izliyordu. Uzun beyaz bir cübbe giymişti, bu da cildini normalden daha solgun ve solgun gösteriyor, gözlerinin altındaki mor torbaları ve cildindeki hafif gri tonu vurguluyordu. "Otur, Greywood. Rahatına bak."

Rorax yorgun bir iç çekişle ağır ağır koltuğuna kayarken Kiniera ona bilmiş bir sırıtış attı. "Şimdiye kadar nasıl gitti?"

Rorax önündeki buzlu çaya bir kaşık şeker atıp uzun bir yudum aldıktan sonra, "Bok gibiydi," dedi.

Rorax'ın ilk beş görüşmesinden üçü on beş dakikadan kısa bir sürede sona ermişti, bu da kendisine fayda sağlayabilecek bir Koruyucu bulma şansı için iyi bir şey değildi.

Rorax fincanının kenarından Kiniera Kulltoug'un solgun, çukur yanaklı yüzüne baktı. "Peki ya seninki?"

"Hem de çok kötü." Kiniera'nın zaten solgun olan dudakları bembeyaz kesilirken ağzı hoşnutsuzlukla düzleşti. "Buz Hanesi'nin umut ışığı olarak hizmet edecek bir aday seçmem gerekiyor ... ama sadece onu öldürmene yetecek kadar uzun bir süre için."

Rorax homurdandı ve kaşığı tekrar çayına daldırarak fincanın dibindeki şeker kalıntılarının çözülmesini sağlamaya çalıştı. "Fauna'dan esmer Enna hakkında ne düşünüyorsun? Ya da Hava Evi'nden küçük sarışın kaçakçı? Briar?"

"Henüz onlarla tanışmadım. Tüm Yücedoğanlar'la tanıştım ama Isgra dışında hiçbirisiyle çok ilgilenmiyorum ve bunun tek sebebi *Meşale Volla'nın Buz Evi'nin* bir simgesi olması." Kiniera içini çekti, bardağını uzun, kemikli parmaklarının arasında döndürürken omuzları çöktü. "Isgra hepimize kızıyor ama Diyarlar'daki en güçlü hanenin onun Koruyucusu olmak istemesine hayır demeyecektir."

Kızgınlık, Isgra'nın hepsinin kafasını bir kazığa geçirmekten başka bir şey istemediğini söylemenin kibar bir yoluydu.

Rorax bir kahkaha attı ve çayından uzun bir yudum aldıktan sonra bardağını yere bırakıp başparmağını kuş yüzüğünün üst kısmına sürttü. "Darras'tan başka haber ya da bilgi var mı?"

Kiniera başını salladı. "Hedefleriniz ve tek odak noktanız Ölüm, Ateş veya Karanlık'tan, tercihen bu sırayla, bir rehin almak olmalı."

"Ölüm söz konusu olmayabilir." Rorax bardağını tekrar eline aldı ve çayının kalanını geri fırlattı, sonra da teğmeni düşünmemeye çalışarak bir takırtıyla masaya bıraktı. "Ama bundan sonra Fire'a gideceğim. Umarım bana bir şans vermesi için onu ikna edebilirim."

Kiniera'nın gümüşü beyaz kaşları çatıldı, sanki Rorax'ın Ölüm'den bu kadar erken nasıl uzaklaşmış olabileceğini anlayamıyormuş gibiydi. Ancak Rorax çenesini kapalı tuttu ve ek bir bilgi vermedi.

"Ateş Evi Elçisi Elios senin hakkında araştırma yapıyor. Senin bir Heilstorm olduğunu anlaması için kaynaklarına yeterince bilgi *verdim* ama ondan daha fazla bir şey duymadım. Yani ya senin bir Heilstorm olduğunu biliyor ve bulgularını diğer elçilerden saklamak istiyor ki bu senin için iyiye işaret, ya da henüz bir araya getiremedi." Kiniera'nın dudakları tekrar birbirine yapıştı, sanki Elios'un onun ipuçlarını birleştirmemesi fikri çok hayal kırıklığı yaratacakmış gibi.

Rorax şimdiki casus ustası ve eski akıl hocasına sıırttı. "Herkes senin kadar yetenekli değil, Kiniera."

Kiniera küçük elini salladı, normalde renksiz olan yanaklarını küçük bir kızarıklık renklendirdi. "Bu büyüleyici sözleri söylemeye devam et Rorax, yoksa bu gidişle asla bir Koruyucu bulamayacaksın."

Rorax büyük ahşap kapının yanındaki numarayı iki kez kontrol etti ve parmaklarını kapıya vurarak bekledi.

Kapı açıldı ve gözlerinin ay büyüklüğünde açılmasını engellemek için mücadele etmek zorunda kaldı.

Rorax'ın o güne kadar gördüğü en güzel adam kapıda duruyordu.

Güneş gibiydi. Parlak, doğal olmayan bir ışıltısı vardı. Sıcak altın sarısı teni, altın sarısı saçlarıyla mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Daha önce kendisiyle görüşen bazı meslektaşlarının aksine, vücut dili açık ve misafirperverdi. Genişçe gülümsedi ve güzel mavi gözleri onu içine çekerken nezaketle parıldadı.

Nezaket.

Rorax bir adım geri çekildi ve doğru kapı olup olmadığını üç kez kontrol etmek için kapı çerçevesinin yanındaki numaraya baktı.

Omuzlarını dikleştirdi ve tereddütle başını kaldırıp çarpıcı adama baktı. "Merhaba. Ben Rorax Greywood ve mülakatım için buradayım."

"Merhaba, Rorax. Benim adım Elios Delgata, Ateş Evi Elçisi. Sonunda seninle tanışmak güzel." Elios avucunu Rorax'a doğru uzattı ve Rorax avucunu tuttu, dostça bir tokalaşma sırasında avucunun altındaki doğal olmayan sıcak ve kuru teni hissetti. Elios kapıdan uzaklaşarak ona süitine girmesini işaret etti. "Gel-"

Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve saçları dağınık, bir elinde ayakkabıları olan bir kadın dışarı çıktı. Yanakları pembeydi ve yüzünde yeni orgazm olmuş bir kızın o muhteşem ışıltısı vardı. Muhtemelen birden fazla orgazm.

Kıskançlık, yeşil ve sıcak Rorax'ın göğsünü delip geçti. Kendi kendine olmadığı son orgazmının üzerinden *haftalar* geçmişti. Hatta *aylar*. Şimdi düşününce, neredeyse bir yıl olmuştu.

Rorax küçük, hüzünlü bir iç çekişle kızıdan uzaklaşmaya başladı ama o sırada üzerinde koyu renk pantolondan başka bir şey olmayan uzun boylu bir adam onu koridorda takip etti.

Rorax'ın kıza ve orgazmına karşı hissettiği tüm kıskançlık anında buharlaşıp yok oldu ve yerini acıma duygusuna bıraktı. Zavallı kız karanlık bir örümceğin karanlık ağına düşürülmüştü.

Kız, Teğmen Dickbags'e hızlıca sarılmak için parmak uçlarında yükseldi. Adam dövmeli eliyle garip bir şekilde kızın sırtını sıvazladı ve geri çekildi.

Kız koridorda yalınayak ilerleyerek gözden kayboldu ve teğmen döndüğünde Rorax ve Elios'un onu izlediğini gördü

onu. Kaskatı kesildi, gözleri Rorax'a odaklanmadan önce bir an için ikisi arasında gidip geldi.

Teğmen çıplak göğüslü vücudunu ona doğru çevirdiğinde Rorax'ın aklı durdu. Üzerinde bol, düşük bir binici pantolonu vardı ve Rorax'ın gözleri açgözlülükle karın kaslarının oluklarını yanaklarından yukarıya, kare şeklindeki göğüs kaslarının üzerinden ve kalın yamuk kemiklerinin üzerinden takip ederek açıkta duran dövmelerini inceledi. Kalbinde bir sıcaklık oluştu.

Dudaklarını yalamamak için dişlerini dilinin içine sıkıştırmak zorunda kaldı. Keşke o vücut, kişiliği kirli bulaşık suyunu andırmayan bir adama ait olsaydı.

"Teğmen," dedi Elios arkasından ve Rorax'ı teğmenin üst bedenini incelemekten alıkoydu.

"Delgata," diye başıyla elçiyi selamladı teğmen, karanlık gözleri Rorax'a dönmeden önce Elios'a kaydı. "Burada ne yapıyorsun?"

Elios cevap vermek için ağzını açtı ama Rorax daha hızlıydı. "Bu seni ilgilendirmez ama öfken için uyuyan kızları ağaçlardan düşürmek dışında başka bir çıkış yolu denediğini gördüğüme sevindim Teğmen. Son seferinde bunun senin için ne kadar iyi sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz."

"Dikkat et Rorax, küçük yeşil canavar dışarı çıkıp oynamak istiyor galiba," diye homurdandı Ayres, kollarını göğsünde kavuşturup kapının pervazına yaslandı. Dudakları tiksintiyle kıvrılırken onu kayıtsızca bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kıskançlık sana hiç yakışmıyor. Başka bir şey de sana yakışmazdı zaten."

"Bu yeni gelişme iyi bir gece uykusu çekebileceğim anlamına geliyorsa hiç de kıskanç olmayacağım." Rorax başını ona doğru eğdi. "O kıza benim adıma teşekkür ettiğinizi söyleyin, olur mu Teğmen? Yaptığı tüm hayır işleriyle tanrıların işini yapıyor. Söylesene Teğmen, acıyarak sikişmek nasıl bir duygu?"

Elios tıkandı ve teğmen kapı pervazından kalkarak tehditkâr birkaç adım daha yaklaştı.

"Buraya gel ve öğren?" Ayres kötü niyetle gülümsedi ve kadın şehvet ve korku dolu bir ürpertinin omurgasından aşağı akmasına karşı koymak zorunda kaldı. "İçindeki acıyı biraz olsun atmana yardımcı olmak için senin seviyene ineceğim. Eğer midem kaldırmazsa, bunu yapması için benden daha güçlü birini bulmana bile yardım ederim."

Rorax kırmızıyı gördü ve ona doğru kalan birkaç adımı attı, böylece ayak parmağına kadar geldiler. Bıçağı sırtında titriyordu ama onu çağırmadı. Koridorda kimsenin kafasını kesmek istemiyordu, hele Elios'un önünde hiç istemiyordu.

Bunun yerine, teğmene gülümsemek için kendini zorladı. "Bu işi halletmek için Bafta'daki geneleve gitmeliyim. Bir fahişe asla kimsenin altınıni geri çevirmez ve bu senin fikrin olduğu için senin hesabına yatırırdım. Ama ne kadar küçük olduğun konusunda sessiz kalmaları için onlara para ödemek zorunda kaldığından beri onlara küçük bir servet borçlu olduğuna dair bir söylenti duydum."

Aceleyle iliklediği pantolonundan görebildiği şey hiç de küçük olmamasına rağmen, acıyarak adamın kasıklarına baktı.

Arkasında Elios başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi. Elios arkalarından kıkırdamaya devam ederken teğmen ona doğru baktı, gözleri kızın yüzünde sıcak bir nefrete benzeyen bir şeyle geziniyordu.

Elios'un kahkahası yatıştığında teğmene arkasını döndüğünde Elios'un ona gülümsediğini gördü. Elios ona el sallayarak odasına girmesini işaret etti ve Rorax arkasındaki teğmene bir kez daha bakmadan onu iterek geçti.

Bölüm 31

Rorax

Telçi odalarının hepsi aynı şekilde inşa edilmişti. Normal lojmanlardan çok daha büyüktüler ve teknik olarak üç oda vardı. Giriş odasında büyük bir pencere, bir şömine ve etrafında altı sandalye bulunan uzun dikdörtgen bir masa vardı. Diğer iki oda ise bir banyo ve elçilerin uyuması için küçük bir yatak odasından oluşuyordu. Elios'un odası da farklı değildi.

Masayı işaret etti. "İstediğiniz yere oturun, hemen döneceğim."

Rorax masanın uzun kenarlarından birine oturdu. Elios geri döndüğünde onun karşısına geçti ve ona bir dosya uzattı. İnceydi ve açtığında içinde sadece birkaç parça gevşek kâğıt buldu.

Elcios'un Kiniera'nın ipuçlarını bir araya getirip getirmediğini görme zamanı, diye düşündü Rorax.

"Senin hakkında bulabildiğim tüm bilgiler bunlar." Rorax sayfaları karıştırırken gözlerini onun üzerinde hissetti

yavaşça. Toplamda on beş sayfa vardı, çoğu casusları tarafından yazılmış raporlardı. Her yerde onun karalamalarını görebiliyordu.

"Roraxiva Greywood. Ebeveynleri ölmüş, yaşayan bir kardeşi var. Heilstorm tarihindeki en genç üye olarak askere alınmadan önce yaklaşık elli yıl boyunca Buz Evi savaş kamplarında eğitildi," diye okudu ve gözlerini sayfadan ayırıp Elios'un yüzüne bakarak şaşırmış gibi yaptı.

"Sonunda Sahana Thorash'ın emrindeki Heilstorms Birinci Birliği'nin üçüncü komutanı oldu. Altı Lyondrea generalinin, sınırı geçen sayısız canavarın, Saray'ın önde gelen birkaç üyesinin suikastlarından sorumlu Özel Kuvvetler biriminin kurucusu ve-" Rorax Elios'un yüzünü incelemek için sayfadan başını kaldırdı, "- Surmalinn Kuşatması sırasında Kurt."

Odadaki enerji arkadaşça ve dostça olmaktan çıkıp tehlikeli ve keskin bir hal aldı.

Rorax'ın gözleri Elios'u delip geçerken kulaklarında hafif bir uğultu duyuldu.

Onu incelerken, okumaya dönmeden önce güzel ağzının köşelerinde muzaffer bir gülümseme belirdi. *"Sahana Thorash'ın Kurt'a öldürücü darbeyi vurduğuna inanılıyordu, ancak en son otopsi raporu Kurt'un yaralarının Greywood'un diğer doğrulanmış cinayetleriyle daha uyumlu olduğunu gösteriyor."*

Kiniera'nın otopsi dosyasını yok etmesini sağlamak, bu konuda kaç kişinin bilgisi olduğunu öğrenmek ve otopsiyi yapan kişiyi sorgulamak istiyordu.

adam dahil. Umarım Elios raporun kopyasını almamıştır.

"Şu ana kadar her şey yolunda mı?" Elios ellerini önünde kavuşturdu ve bakışları tekrar ona yöneldi.

Rorax yüzünü tarafsız bir maske haline getirmeye zorladı ve omuz silkti. "Şaşırtıcı derecede doğru, Elçi. Bütün gün boyunca *mesleğimi* anlayan tek kişi sendin. Diğer herkes ordudan olduğum için nasıl savaşılabileceğini bildiğimi varsayıyor." Önemli olan tek şeyi sormadan önce tekrar omuz silkti. "Otopsiyi nasıl ele geçirdin?"

Elios sırtarak önlerindeki kâğıtları düzeltti. "Merak etme Contestar. Senin için bilgileri çoktan yok ettim."

"Teşekkür ederim." Rorax'ın isteksiz ağzında küçük bir kaçatma belirdi. "Ama soru bu değildi."

"Hayır, değildi." Mavi gözleri zaferle parlıyordu. "İki göbek ötemdeki kuzenim Koppar'daki Buz Evi'nin cenaze levazımatçısı ve geçen hafta ona bir kuzgun göndererek bir cesedi tamamen delip geçen sahipsiz bir bıçak yarası görüp görmediğini sordum."

Güzel yüzündeki gülümseme soldu ve gözleri ciddileşti. "Onu bir daha asla kaynak olarak kullanmayacağım. Araya girmesini isteyerek onun hayatını bu şekilde tehlikeye atmayacağım. Sizden onun hayatına dokunulmamasına izin vermenizi istiyorum. Ona sorduğumda ne aradığını bile anlamadı."

Elios'un kuzeni yürüyen bir ölü gibiydi. Bu bilginin Rorax'tan başkasıyla neredeyse hiçbir ilgisi olmasa bile, hızla tıkanması gereken bir sızıntıydı.

Rorax homurdandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, hisleri yavaş yavaş uzuvlarına geri sızmaya başlamıştı. "Bugün bir kuzgun gönder ve ona yeni bir iş bulmaya başla. Evinizin buz küpü yapıcısı ya da başka bir şey olarak. Herhangi bir şey. Buz Hanesi'nin casus yöneticileri *herhangi bir* özel bilginin başka bir Haneye sızdırıldığını öğrendiklerinde kan dökmek için geleceklerdir."

Elios başını eğdi ve ona sert bir selam verdi. "Bulduklarımdan sonra bundan korkuyordum. Onu yarın yola çıkacak ilk gemiye bindireceğim."

Sanki Kiniera ya da Rorax onu öldürmek isteseydi bu kuzenini kurtaracakmış gibi.

Elios onun düşüncelerinin yönünü sezmiş ve onları yönlendirmeye çalışmış olmalıydı. "Senin bilgin elde edilmesi en zor olanıydı. Senin hakkında başka hiçbir yerde hiçbir şey yok. Neden peki? Gerçekten hiçbir şey olmadığı için mi? Ya da Buz Evi onu yok ettiği için mi?"

Gülümsedi ama bu dostça bir gülümseme değildi. "İkisinden de biraz. Çocukluğumdan beri antrenman yapıyor ve dövüşüyorum; bir yetim olarak hayattan başka bir şeyim yoktu." Elios'un gözlerinde parlayan acıma duygusunu görmezden gelerek omuz silkti. "Buz ayrıca mümkün olduğunca bağlantısız ve dokunulmaz olduğumuzdan emin olmak istiyor."

Elios başını salladı ve ona doğru eğildi. "Sen ve Heilstorms hakkındaki söylentilerin sadece yarısı doğru olsa bile ... sen

etkileyici bir özgeçmişe sahip."

Özgeçmiş kelimesi karşısında yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Bu kelime, Seçme'nin bir ölüm cezası ya da ölümüne katılmaya zorlandıkları bir şey değil de bir iş olduğu izlenimini veriyordu.

Rorax ona gergin bir gülümseme verdi. "Söylentilerin çoğu doğru."

"Bu yüzden mi hemen Choosing'e rapor vermedin? Avcı seni bulduğunda bir görevin ortasında mıydın?"

"Evet, öyleydim. Ancak size bu konuda bir şey söyleyemem. Son derece gizli bir görevdi ve muhtemelen hala devam ediyor."

Elios'un gözleri hayal kırıklığıyla parladı ama bir saniye sonra kayboldu. "Seni diğer Yarışmacılarla dövüşürken görmeye çalışıyorum ama hiç yapmıyorsun. Neden yapmıyorsun?"

"Burada Alaşım Evi'nin özel kuvvetlerinden bazı üyeler var. Kimliğimi mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmak istiyorum." Rorax omuz silkti ve ellerine baktı, Isgra'nın burnundaki kıkırdağın yumruğunun altında nasıl ezildiğini hatırladı. "Benim de bir sonraki aya kadar kimseyle dövüşmeme yasağım var. Eminim yakın zamanda soylu Isgra Torvik ile kavga ettiğimi duymuşsunuzdur."

Rorax onun yüzünü izledi, Isgra'yla olan bağlantısına dair herhangi bir tanıma kıvılcımı olup olmadığını görmek için dikkatle izledi, ama hiçbir şey yoktu.

Rorax'ın kişisel bilgilerinin çoğu hâlâ sıkı sıkıya gizleniyordu ve Elios sadece Kiniera'nın ona aktardığı şeyleri biliyordu. Kurdu gerçekten kimin öldürdüğü dışında. Kään sağ olsun, onun Kurt'la olan kişisel bağlantısını ya da Surmalinn Kuşatması hakkında hiçbir şey bilmiyor gibiydi.

"En hafif tabirle, bu seçimin Highborn seçimi hayal kırıklığı yarattı." Bir elini temiz tıraşlı yüzünde gezdirdi. "Kraliçem beni bir Yücedoğan seçmeye teşvik etti ama bana uygun gördüğüm kişiyi seçme yetkisi verdi."

"*Hafif* hayal kırıklığı mı?" Rorax homurdanmasını engelleyemedi. "Highborn'lar genellikle Contestar'ların en güçlüleri, en akıllıları, en formda olanları ve kontrol edilmesi en kolay olanlarıdır. Kuşkusuz önyargılıyım ama burada ülkeyi yönetmek bir yana, güvende tutabilecek çok fazla kişi yok. Ve bunların hiçbiri Highborns değil."

"Buz Hanesi muhtemelen buradaki en iyi Koruyucular olacak. Neden onlar için savaşmayalım?"

Rorax başparmağını yüzüğünün üzerinde gezdirdi. "Kimse Buz Evi destekli bir Muhafız görmek istemez."

Elios mırıldanarak onayladı ve altın başını yana eğerek onu içine çekti. "Gardiyan olmak için gerekenlere sahip olduğunu düşünüyor musun?"

Rorax ona, Seçme'nin ruhu üzerindeki baskısından kurtulduktan sonra burada kalmaya niyeti olmadığını söylemedi.

Bunun yerine, sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını arkaya doğru sarkıtırken ağzının köşesi kıvrıldı. "I

bu cehennem çukurunu güvende tutmak için gerekenlere fazlasıyla sahipler."

Rorax, zerinde Yaşam Evi'nin amblemi bulunan ahşap kapıyı çaldı.

Elios'la konuştuktan sonra kendini daha kontrollü hissetti. Rorax onun Koruyucusu olmasını istiyordu ve o da onun Yarışmacısı olmasını istiyordu. Ateş Evi, akınlar sırasında onu kendisinden koruyacak insan gücüne sahipti. Mükemmel bir düzen olacaktı.

Kapı sarsılarak açıldı ve uzun boylu bir adam - dev gibi bir adam - kapının girişinde durdu. Rorax boynunu bükerek ona baktı.

Kään onu kurtardı, adam Teğmen Pislik ile neredeyse aynı boyda olmalıydı. Neden onun ölmesini isteyen tüm adamlar mamut büyüklüğünde olmak zorundaydı?

Uzun boylu, kızıl saçlı, düzgün kesilmiş sakallı adam ona öylesine öfke ve saldırganlıkla bakıyordu ki, o anda suratına bir yumruk yemediğine şaşırdı.

Rorax onu tanıdı. Yaşam Evi prensesinin sevgilisiydi. Kız kardeşi öldürülen ve Rorax'ı bulmak için kurban edilen şifacı.

Rorax'ın göğsünün alt kısmına huzursuzluk yayıldı ve bıçağıyla bağı sıkılaştırdı.

Dev gibi bir adam iki kalın kolunu göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sesi Buzdan Ev kadar soğuktu. "Görüşme için mi buradasınız?"

Rorax yavaşça başını salladı ve üzerinde herhangi bir silah ya da tehdit olup olmadığına baktı. Herhangi bir şey bulamadı ve Rorax ona arkasını dönüp odasına doğru ilerlediğinde, tereddütle onu takip etti, kapıyı arkasından kapattı ve yavaşça odasına girdi.

Yatak odasının kapısı şu anda açıktı ve hala makyajlı yatağın üzerine dikkatsizce atılmış gibi görünen kıyafet ve zırh yığınlarını ortaya çıkarıyordu. Rorax'ın tahmin etmesi gerekirse, elçi bu odayı sadece gösterişli bir dolap olarak kullanıyor ve zamanının çoğunu Prenses'in yatağında geçiriyordu.

Elçi masanın karşı tarafına geçerek masayı aralarına yerleştirdi ve iri ellerini cilalı ahşap masanın üzerine koyarak eğildi.

Ona tiksintiyle bakarken dudağı dişlerinin üzerinde kıvrıldı. "Bunu hızlıca yapalım. Gardiyan Yasası bugün seni öldürmeme izin vermiyor ama bunu istediğimi bil. Öldüreceğimi. Roo benim için küçük bir kız kardeş gibiydi, eğer sen de benim küçük kız kardeşim olsaydın-"

Elçinin adem elması boğazı çalıştıkça sallanıyor, bakır rengi sakalının altından zar zor görünüyordu. Rorax başparmağını yüzüğünün üzerinde gezdirdi, ağzında pişmanlığa benzer bir tat vardı. "Buraya havayı temizleyebileceğimi umarak geldim. Senin ve prensesin bana bakışları bir mezar taşı için alışverişe başlama isteği uyandırdı."

Adamın dudaklarının kenarı kıpırdadı ama karamel rengi gözlerinin üzerinden bir gölge geçti. "Belki de yapmalısın."

Rorax omuzlarını silketti. "Belki de yapmalıyım. Eğer sonsuza kadar altında kalacaksam sevdiğim bir mezar taşı olduğundan emin olmak isterim."

Elçi sıırtmadı bile, bu yüzden Rorax sadede geldi.

"Buraya geldim çünkü prensese benim için bir mesaj iletmeni istiyorum." Çünkü Muhafız, bunu yapmazsa Jia'yı tehdit etmişti.

Elçinin burun delikleri alevlendi ve dimdik ayağa kalktı. "Bana mesajı söyleyin, ben de verilmeye değer olup olmadığına karar vereyim."

Rorax bir kez başını salladı ve ağzını tehdit eden gülümsemeyele savaştı. Onun gibi adamlardan, sevdikleri insanları koruyan adamlardan hoşlanmaktan kendini alamıyordu. "Benden neden nefret ettiğini anlıyorum. Onun yerinde olsaydım, ben de aynı şekilde hissederdim."

Kollarını göğsünde kavuştururken kaşları daha da çatıldı.

"Bu doğru. Ancak Mahkeme'nin çağrılarına cevap vermememin nedeni kardeşimi arıyor olmamdı. Şu anda hapiste. Eğer roller tersine dönseydi ve bu Tanrı'nın unuttuğu topraklardaki her Tanrı'nın lanetlediği çakıl taşının altında kayıp kardeşini, sahip olduğu son aile parçasını arıyor olsaydı, gerçekten her şeyi bırakıp Seçme'ye rapor verir miydi?"

Elçinin gözleri dişlerini sıkıp yere bakmadan önce bir anlığına irileşti. Bir süre sessiz kaldı ve gözleri kadının yüzü yerine yavan ahşap zemine odaklanmaya devam ettiğinde Rorax kadının haklı olduğunu anladı.

"Rapor vermemek için başka bir nedenim daha var ama prensesin bu nedeni duyması için gizlilik yemini etmesi gerekecek."

Elçi başını kaldırdı ve gözleri alev alev yanarak Ror'a doğru bir adım attı.

"Kanını bir korkağın kanıyla lekelemesine asla izin vermem." Avucuyla yüzünün önündeki havayı kesti. "Sebeplerinin ne olduğu umurumda değil, *asla* yeterince iyi *olmayacaklar*."

"Çağrıya cevap vermemem o kıza hayatını yaşaması için *fazladan beş ay* kazandırdı."

Elçi bir kahkaha attı, "Ona yüzlerce yıla mal olmadığınızı nasıl hesapladınız?"

Çünkü Rorax bu lanet yarışmayı yarın sona erdirecek kaynaklara sahipti.

Çünkü o bir Heilstorm'du.

Çünkü arkasında en güçlü diyar vardı.

Rorax ayağa kalktı. "Prensese teklifimi söyle. Benden cevap istiyorsa bedeli bu. Seçimde iyi şanslar, Elçi."

Rorax pelerininin içine sakladığı fazladan bıçakları, Alaşım Evi'nin Elçi odasına giden merdivenleri çıkarken usulca birbirine vurdu.

Eğer bir görüşme sırasında sorun çıkacaksa, bu görüşme olacaktı.

Rorax bazı ekipmanlar toplamak için kendi odasına uğramıştı çünkü Alaşım Evi'ne zerre kadar güvenmiyordu.

Kapıyı çaldı ve bir adam açtı.

Ondan birkaç santim daha uzun boyluydu, koyu kahverengi saçları geriye taranmış ve koyu kahverengi gözleri ona uyuyordu. Bakışları Rorax'ın üzerinde gezinip onu tepeden tırnağa incelerken gözlerindeki kibir ve haklılık beklenen bir şeydi. Rorax onun saldırgan bakışlarına tepki vermemek için yanağını ısırды ya da bakışları göğüslerinde oyalanırken ağzını açıp gözlerini çıkarmakla tehdit etti.

"Merhaba Elçi," diye mırıldandı Rorax ve sonunda görüş alanı onunkine kaydı.

Geri adım atıp onu odaya davet ederken, sadece onu daha da germeye yarayan yağlı bir gülümseme takındı. "Contestar, kendini evinde hisset."

Rorax tiksintiyle karışık bir ürpertiyle savaştı ve içeri adım attı. Rorax'ın dikkatini hemen uzun boylu, abanoz rengi bir adam çekti.

Duvara yaslanmış, kaslı uzuvları aldatıcı bir şekilde gevşek olan tenli kadın parmağının etrafında bir fırlatma bıçağı döndürüyordu. Kadının kel kafası, vücudunu işaretleyen yeşil dövmeleri göstermek için dikkatlice tıraş edilmişti.

kafa derisi. Rorax odanın içinde biraz daha ilerleyince kadın başını Rorax'a doğru eğdi ve fenerin ışığı dövmelerinden parlak yeşil bir metalden yapılmış gibi yansıdı. Kadının gümüş bir septum piercingi vardı ve kahverengi gözlerinin üst göz kapaklarına kalın bir çizgi halinde parlak yeşil göz kalemi çekilmişti, bu da onu kedigil ve tehlikeli gösteriyordu.

Masada oturan kumral saçlı ve bronz tenli bir adamın arkasında durdu. Rorax'ın gözleri ona kaydı, göğsünün üzerinde çapraz duran kalın kollarını ve sert çenesini inceledi. Adam onu izliyordu, koyu mavi gözleri belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Otur, Contestar." Duvarın karşısındaki kadın gülümsedi ve elindeki bıçağı masadaki boş sandalyelere doğrulttu. Gülümsemesi dostça olmaktan çok uzaktı.

Rorax kendisine söyleneni yaptı, onu kapıda karşılayan adamın arkasından yakından takip ettiğini ve nefesini ensesinde hissetti.

"Benim adım Niels Wormwood. Alloy Hanesi'nin Elçisiyim. Bu Narlaroca ve önünüzdeki de Callum. Onlar Seçme'de geçirdiğimiz süre boyunca benim asistanlarım oldular," dedi Elçi ve Callum'un yanındaki sandalyeye oturdu. Masanın üzerinden ona doğru eğildi.

Elçi Niels, uygun olandan bir saniye daha uzun süre ona baktı. "*İlginç bir örneksiniz,*" diye mırıldandı, ona sanki bir insan değil de bir nesneymiş gibi bakıyordu. Cansız bir asker. "*İlginç bir Buz Evi projesi.*"

Rorax koltuğunda kıpırdamamak için elinden geleni yaptı. "Görünüşe göre burada da üç ilginç Alaşım Evi projemiz var," diyerek her birinin gözlerinin içine baktı.

Niels sevinçle gülümsedi. "Kralım, zamanımız kısıtlı olduğu için bir Yücedoğan seçmemi emretti. Gücünü nasıl kullanacağını zaten bilen ve Alloy Hanesi'nin dostu olan birini istiyor." Niels ona gergin bir gülümseme verdi. "Sen bir Yücedoğan değilsin ama nasıl savaşılacağını kesinlikle biliyorsun."

"Isgra'nın kışını tekmelemen benim için haftanın en önemli anıydı," diye ekledi Narlaroca adlı kadın elçinin arkasından. Hafifçe sivrilmiş köpek dişlerini göstermek için yine genişçe gülümsedi. Narlaroca, Rorax'a bir yılanı, Alaşım renklerinde bir engereği hatırlattı.

Rorax, Niels'e dönmeden önce ona sıkı bir gülümsemeye karşılık verdi.

"Ne yazık ki emir emirdir." Niels Rorax'a tekrar bakarken kederli görünüyordu. Boncuk gibi siyah gözlerinin yavaşça incelemesi Rorax'ın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Ama yarın Turnuva'da bir şey olursa ...

. Eğer bir Highborn talep edecek kadar iyi bir sıralama elde edemezsek, Alaşım Evi'nin sizinle özel bir ilgisi var."

Rorax gitmeye hevesli bir şekilde kendini yukarı itti. "O halde daha fazla vaktinizi almayacağım."

Niels başıyla onayladı. "En iyisi bu. Bir dahaki sefere kadar, Contestar."

Rorax dönüp odadan çıkmadan önce her birine son bir kez baktı, tüyleri diken diken olmuştu

Kemikler.

Rorax, Ölüm Elçisi Evi'nin kapısına geldiğinde kapı çerçevesine sıkıştırılmış küçük bir not bulmuştu.

Benimle dışarıda buluş.

-M

Bu ona gayet uygundu. Biraz temiz hava almak istiyordu ve kale arazisinde kamp kurmuş olan tüccar ya da satıcılardan birinden yiyecek bir şeyler bulma niyetiyle odasından birkaç bozuk para alma fırsatını yakalamıştı.

Rorax yemeğe odaklanmadan önce elçiyi görmeye gitmeye karar vermişti ama uzun, siyah çadırlardan oluşan bir sıraya yaklaşırken önceliklerini daha iyi sıralamış olmayı diledi.

Diğer diyarlardan gelen müşterilerle sosyalleşmeyi ve alışveriş yapmayı kolaylaştırmak için çadırlarını sıra sıra kuran diğer evlerin aksine, Ölüm çadırlarını bir koloniyi andıracak şekilde kurmuştu; her siyah çadır uç uca yerleştirilmişti ve kendi bölümlerine girip çıkan tek bir çadır vardı.

Rorax bu görüşmeden korkarak ayaklarını sürükledi. Yorgundu, açtı ve yalnız kalmak istiyordu. Bugün teğmenle yeni bir tartışmaya girecek enerjisi kalmamıştı.

Rorax, Ölüm Mahkemesi'nin kurduğu çadırlardan oluşan duvarın arkasını göremiyordu ama kalabalığın tezahüratını duydu.

Girişte dimdik duran Ölüm Evi muhafızlarına yaklaştı. "Affedersiniz, Elçi ile bir randevum var."

Gardiyan burnunun ucuyla ona baktı. "Erkencisin."

"Son randevumda pek başarılı olamadım."

Rorax'ı küçümsedi ama çadıra döndü ve onun fark etmediği bir açıklıktan içeri girdi. "Oradan geç, soluna dön ve onun çadırını göreceksin. Burada önünde kırmızı bayraklar olan tek çadır o."

Rorax içeri girdi, muhafıza bir soru sormak için döndü ama muhafız çadırın kapısını çoktan kapatmıştı. Burnunu kaşıdı ve devam etti.

Çadırın diğer tarafına geçtiğinde kargaşanın ne olduğunu gördü. Bir grup asker daire şeklinde durmuş, bahis oynuyor ve bir dövüş maçını alkışlıyordu.

Sıradan bir antrenman maçı değildi.

Ölüm Prensi ve teğmen uğultulu kalabalığın ortasındaydı ve birbirlerine kılıç sallıyorlardı.

Yorgunluğunu ve iştahını anında unuttu.

İki adam da terliydi. İkisi de gömleksizdi. Ve ikisi de sadece siyah deri pantolon giyiyordu. Rorax'ın her zaman karşı *konulmaz* bulduğu kendinden emin *bir* saldırganlık ve testosteron yayıyorlardı.

Prens dirseğini teğmenin göğüs kafesine indirdiğinde Rorax diline biraz nem gelmesi için yutkundu. Teğmen acıyla homurdandı ama bir ayağını prensin altına kaydırıldı.

Prens yere çarpıp yuvarlandı, çömelerek ayağa kalktı ve tekrar mücadelenin içine daldı.

Teğmenin kişiliği kokuşmuş bir yaban keçisi gübresi yığınınına benziyor olabilirdi ama vücudu ...

Yukarıdaki tanrılar.

Dövmeleri çok güzeldi.

Ölüm Evi amblemindeki görüntünün aynısı - beyaz bir cübbe giymiş Ölüm Tanrıçası Marras - göğüs kafesinin ortasındaydı. Karmaşık bir şekilde çizilmiş bir yılanın yanlarından aşağıya doğru uzandığı bir kafatası, göğüslerinin ve karnının altını kaplıyordu. Daha fazla kafatası, yılan, gül, ateş ve çeşitli silah desenleri, koyu bronzlaşmış teninin geri kalanını ve diğer karın kaslarının tabanındaki derin V'yi kaplıyordu. Sırtını ona döndüğünde, boynunun üstünden başlayıp düşük binici pantolonunun altında kaybolan ince dikey çizgilerin omurgasını izlediğini gördü. Bu çizgilerin her iki yanında dövüşen erkeklerin resimleri vardı. Dövme işini her kim yaptıysa, aklın alamayacağı kadar yetenekli bir ustaydı. Başka bir dövme yaptıracak vakti olursa, sanatçının kim olduğunu öğrenmesi gerekecekti.

Teğmen prensten daha kalın yapılydı ve uzun gövdesine daha fazla kas sığdırmıştı. O asla

daha güçlü görünen bir adam gördüm.

Prens daha zayıftı ve dövmesizdi; dönüp dururken vücudunun üst kısmındaki neredeyse her kası ve siniri görebiliyordu. Karın kasları, göğüs kasları ve yan kasları teğmeni uzak tutma çabasıyla gerilmişti ve bu kesinlikle çok lezzetliydi.

Adamlar yorulmaya başladıkça ölümcül dans daha da şiddetlendi. Teğmen Jackass, prensin indirdiği çift kanatlı darbeleri yakalamak için ileri geri döndürdüğü uzun bir geniş kılıç kullandı.

Etrafta Ölüm Evi askerleri kimin kazanacağına dair bahisler oynuyordu. Rorax bile yemek için getirdiği paraların bir kısmını prene yatırdı ve paraları bahisleri alan küçük adama uzatırken dövmesi olmayan adamı işaret etti. Rorax boynunda on köşeli yıldız olan adamı bulmak için kalabalığı inceledi ama onu kalabalığın içinde bulamadı. Uzun beyaz örgülü, uzun boylu kadını da göremedi.

Ölüm Elçisi Milla, Rorax'ın omzuna dokunarak yanına yaklaştığında, Rorax'ın çevresel görüşünde kırmızı bir parıltı belirdi. "İnanılmazlar, değil mi?"

Prens, teğmenin çenesine bir dirsek indirirken Rorax sıırttı. "Ne kadar para kaybettiğimi öğrendikten *sonra* ne kadar inanılmaz olduklarını düşündüğümü sana söyleyeceğim."

Milla kıkırdadı ve şarap kırmızısı uzun bir tutam saçını omzunun üzerinden itti.

"Geç mi kaldım, Elçi?" Rorax bakışlarını dövüşten ayırmadan sordu.

"Hayır, hiç de değil. Seni burada dikilirken gördüm ve gelip bir merhaba diyeyim dedim. Ve prensin ağzındaki salyayı kayıp düşmeden önce çenenden silmek isteyebileceğini söylemek istedim."

Rorax Milla'ya ters ters baktı.

Milla, Rorax'ın yüzüne bir kez baktı ve gülmek için başını geriye attı.

Ses teğmenin dikkatini dağıttı ve bakışları Rorax'a kaymadan önce Milla'ya bakmak için başını kaldırdı. Gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi.

Dikkatinin dağılması teğmenin sadece bir anlığına bocalamasına neden oldu ama Ölüm Prensi'nin teğmenin bacaklarını altından çekip alması için gereken tek şey buydu.

Sırt üstü yere düştü, bir homurtuyla ciğerlerindeki havayı dışarı attı ve kalabalık patladı. Rorax'ın etrafındaki herkes çılgına döndü ve yüksek sesle tezahürat yaptı. Erkekler ve kadınlar bahisçiye doğru *koşmaya* ya da prensi sırtından alkışlamak için itmeye başladı. Bazıları teğmenin yerden kalkmasına yardım etmeye gitti ve sırtına uzlaştırıcı şaplaklar attı.

Rorax mutlu bir şekilde bahisleri alan adama doğru ilerledi, adam Rorax'ın parasını iki jetonla birlikte iade etti.

Milla geri dönerken Rorax'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görünce güldü ve dirseğiyle Rorax'ın kolunu dürtmek için uzandı. "Beni takip et Contestar."

Elçinin çadırına gelene kadar kalabalığın içinden geçtiler. Devasa çadır altın ve kırmızı süslemeli siyah renkteydi.

Dışarıda tek başına bir muhafız vardı ve Milla onunla konuşmak için durakladı. "Prensi ve teğmeni getirin lütfen. Onlara bir sonraki Contestar toplantısının yeni başladığını söyleyin."

Çadırın arka tarafı ormana açıldığı için içerisi şaşırtıcı derecede iyi aydınlatılmıştı. Ayrıca, karanlık kumaştan içeri ışık girmesi için mekânı büyülemek üzere Işık Evi'ni görevlendirmişler gibi hissediliyordu. İçerideki alan seyrek, tamamen boştu, sadece ortada büyük bir maun masa ve birkaç sandalye vardı.

Milla masanın önündeki sandalyeleri işaret ederek arkasındaki sandalyelerden birine oturdu. "Lütfen, oturun."

Rorax elçinin dediğini yaptı ve gergin bir an boyunca birbirlerine baktılar.

Prens kasıla kasıla çadıra girdiğinde, kollarını kaldırıp saçlarını başının üstünde düğümlediğinde o an bozuldu. "Üzgünüm geciktim, Rubes. Ayres kaşındaki kesiği temizliyor, sonra da hemen geleceğini söyledi."

Rorax, antrenman maçından sonra bir yerlerde giydiği gömleği pişmanlıkla içine çekti.

"Sorun değil, biz de yeni başlıyorduk." Prens, Milla'nın yanındaki sandalyeye oturup arkasına yaslanırken Milla ona gülümsedi.

Prens Rorax'a kısa bir baş selamı verdi, uzun siyah saçları terden ıslanmıştı ve altın rengi gözleri onu içine çekerken parlıyordu. "Merhaba Contestar."

"Merhaba Prens," diye mırıldandı Rorax, başını ona doğru eğerek. "Oldukça iyi bir gösteri sergilediniz. Kazandığınız için tebrikler. Bugün bana birkaç altın kazandırdınız, biliyorsunuz."

Prensin buz gibi ifadesi ısındı ve sandalyesinde öne doğru eğilerek dirseklerini masanın üzerine dayadı. "Sen de orada mıydın?"

"Kaybetmemin sebebi o," diye hırıltılı bir yanıt geldi Rorax'ın omzunun üzerinden.

Teğmen yanından geçip giderken Rorax'ın çenesi kilitlendi ve Milla'nın karşı tarafına oturmadan önce prene kaşlarını çattı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Rorax'a ters ters baktı. Teğmen çadıra gelirken üzerine bir gömlek giymemişti ve Milla buna içten içe minnettardı.

"Demek sen bir Contestar'sın," diyerek masanın öbür ucundan ona neredeyse hırladı.

Rorax gözlerini devirmemeye çalışarak, "Ne kadar zekice bir gözlem, Teğmen," dedi. "Etkilendim."

Çenesinde bir kas kıpırdadı ve gözleri ona kilitlendi. Kään onu kurtardı, çene kasları bile etkileyiciydi. "Diyarlar'a liderlik etmeye uygun değilsin ve biz de ilgileniyorum." Genelde koyu renk olan gözlerinde gümüş rengi bir çizgi vardı. "Aslında seni tam burada öldürmeliyim."

Gözlerindeki renk değişimi ruh haliyle, kanında ne kadar büyü olduğuyla bağlantılı olmalı,

diye düşündü Rorax. Pek çok büyü kullanıcısının gözleri, sahip oldukları büyüü kullanırken renk değıştirirdi. Teğmen için kömür güvenli, gümüş ise tehlike demekti.

Rorax bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere bir kenara sakladı.

Rorax'ın sırtışı bir gülümsemeye dönüştü ve ona doğru eğildi. "*Denediğini* görmek isterim." Bir saniyeden kısa bir süre içinde bıçağını onun kalbine saplayacaktı.

"Ayres," diye uyardı Milla. "Ona birkaç soru sormak istiyorum."

Teğmenin çenesindeki kaslar tekrar seğirdi ama koltuğunda geriye yaslandı.

"En çok cevaplanmasını istediğim soru muhtemelen tahmin edilebilir ... son altı aydır neredeydin?" Milla sordu.

"Buz Ev'i'nde ordu için çalışıyorum," dedi Rorax kesin bir ifadeyle. "Ve bir görevdeydim."

Üçü de muhtemelen Kuşatma'yı düşünerek ölüm sessizliğine büründü. Eğer bilselerdi, Rorax muhtemelen oradan canlı çıkamazdı.

Prens, "Ordunun hangi bölgesindesiniz?" diye sordu.

Rorax gözlerini yavaşça birinden diğerine kaydırdı.

"General Frostguard'ın emrinde çalışıyorum."

Prens gözle görülür bir şekilde rahatladı ama Milla gözlerini kıstı. "Hangi bölgedesiniz?"

Rorax başparmağını yüzüğünün üzerinde gezdirdi ve Milla'ya gerçeği söyledi. "Ben General Frostguard'ın kişisel yardımcılarından biriyim."

Üçü de ona yeni bir şüpheyile baktı.

"Tamam o zaman." Milla avuçlarını büyük masanın üzerine koydu. "Söyle bize, neden seni Yarışmacımız olarak seçmeliyiz?"

Rorax derin bir iç çekti, günün yorgunluğu omuzlarına ağır bir yük gibi çökmüştü. "Yapmamalısın. Eğer bunu kazanmamı bekliyorsan, hayır."

Milla'nın kaşları havaya kalktı ve başını salladı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Seçim'in barbarca olduğunu düşünüyorum. Diyarların en zorlu on bir kadını feda ediyoruz. Ne için? Bundan bir çıkış yolu olmalı. Ayaklarımızın altında dünyanın en eski kütüphanesi var. Orada bize Contestars'ı Seçim'den nasıl kurtaracağımızı söyleyebilecek bir şey olmalı ve ben onu bulmak istiyorum. Çıkmak istiyorum."

Üçü de şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Yapmam gereken bir şey var. Beni bekleyen önemli bir şey," dedi Rorax. "Yani, koruma olmak için ne zamanım ne de sabrım var. Özellikle *de* koca bir *ülkenin* koruması olmak için. "

"Seninle ilk tanıştığımda bana böyle demiştin. İş istemediğini." Milla'nın elleri masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ama neden olmasın? Eğer Ayres'i alt edip birkaç darbe indirmeyi başardıysan, burada kendi başının çaresine bakabilecek kapasiteden daha fazlasına sahipsindir demektir. Belki de büyü seni en iyisi olacağın için seçmiştir."

Rorax dişlerini gıcırdatma dürtüsüne direndi. "Ben kardeşimi arıyorum. Yüz elli yıl önce Lyondrea tarafından kaçırıldı ve elimde hâlâ Lyondrea'da olduklarına dair kanıtlar var.

onu orada tutmak. Onu bulmaya ve dışarı çıkarmaya odaklanmak istiyorum. Onu çıkarmak aylarımı, *yıllarımı* alabilir ve her iki işi de iyi yapacak zamanım yok. Özellikle de şimdi, savaşın eşiğindeyken."

Piers kısık bir ısıklık çaldı ve Ayres ile Milla bakışırken Milla'nın gözlerinde sert bir şey yumuşadı. Ayres ayağa kalkıp çadırın önünden çıkışa doğru ilerlerken yüzü aynı şekilde kaldı. "Oyumu biliyorsun Milla," dedi omzunun üstünden, kanatların arasından kaybolmadan önce.

Prens ve Milla, Rorax'a dönmeden önce uzun uzun baktılar. "Eğer Ayres seninle aynı fikirde değilse biz de olamayız. Eğer onu ikna edemezseniz, o zaman başka birini seçmek zorunda kalacağız."

Rorax yüzüğünü sandalyesinin ahşap koluna taktı ve bunları düşündü. "Eğer ona evet dedirtebilirim, o zaman ben de varım?"

"Şey ... daha yakın olurdunuz. Hâlâ ikna olmuş değiliz ve kararımızı teyit etmek için kraliçemize bir mektup yazmam gerekiyor."

Rorax sandalyesinde buza döndü. Kraliçe, Rorax'ın bir Contestar olduğunu öğrenirse ne yapardı? Onu öldürmeye gelir miydi?

Rorax kendi kendine mırıldanarak kendini sandalyesinden kalkmaya zorladı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Yarın turnuvada görüşürüz," dedi Milla, Rorax çadırdan çıkarken.

Bölüm 32

Rorax

TEvler Turnuvası yüzyılın olayı oldu -Yüzüncü yıldönümünde. Son Seçim 400 yıldan uzun bir süre önce, Doğu Gardiyanı değiştirildiğinde gerçekleşmişti. Kuzey Gardiyanı her zaman bir kadındı ve tanrılar tarafından burayı yönetmesi için sadece kadınlar seçilirdi, Batı Gardiyanı her zaman bir erkekti, ancak Doğu Gardiyanı her ikisi de olabilirdi. Son Seçim hâlâ şarkılarda Dehşet Seçimi olarak anılır ve tüm zamanların en kanlı, en korkunç Seçimlerinden biri olduğu söylenir. Rorax Kään'a kendi Seçiminin böyle bir lakap kazanmaması için dua etti.

Diyarlar burada yaşanan olayları yıllarca kamp ateşleri etrafında konuşacaktı. Şarkıcılar ve oyun yazarları, Diyarlar'ın tarihine kazınana kadar bu cesur eylemlerden ilham alacak ve onları süsleyeceklerdi. Diyarlar'da üzerinde en çok çalışılan olaydı ve her ne kadar

Seçim krallara, cadılara, rahiplere - ve Yetenekli olmayan ve Diyarlardan olmayan herkese kapalı bir etkinlikti, birçoğunun katılmak için muhafızları atlattığı söyleniyordu.

Turnuva sabahıydı ve havadaki enerji hissediliyordu. Rorax yarısı boş arenaya baktı, burnundan derin bir nefes çekti ve kendi kendine gülümsedi.

Sabahın erken saatlerindeki çiy ve yeni kesilmiş çimen kokusu Rorax'ın en sevdiği kokulardan bazılarıydı ve havadaki heyecan bulaşıcıydı.

Yakında ve hava olur Ayrıca Koku .
Ter, Kan, Rorax'ın en sevdiği kokulardan
birkaçını daha ekleyerek yarışmaya devam etti.

Yarışmacıların sadece çeyrek finallerden önceki tura kadar yarışmalarına izin verilirdi. Oradan sonra Haneler Seçim emirleri için yarışacaklardı. Turnuvayı hangi Hane kazanırsa, ilk olarak temsil etmek istediği Yarışmacıyı seçme hakkına sahip olurken, kaybeden Hane Contestar'larını en son seçerler.

Rorax eğildi ve kollarını bacaklarına doladı, alnını dizlerine bastırarak diz ardı kırışlarını ve kalça kaslarını esnetti. İlk dalgada yarışıyordu ve ısınma koşusunu çoktan tamamlamış ve Jia ile spar yapmıştı. Şimdi çimenlere uzanmış, kalenin etrafında kamp kuran sivillerin stadyuma girişini izliyorlardı.

Çoğu bu Turnuva için yüzlerce yıldır bekliyordu. Bazıları için hayatta bir kez yaşanacak bir deneyimdi.

onlardan. Ülkenin en büyük savaşçıları kafa kafaya dövüşmek için bir araya geldi. Bahisler oynadılar, Diyarlarından gelen savaşçılara tezahürat yaptılar ve Evlerinin renklerini giydiler.

Satıcılar arenanın dışında, kitleler için et, tatlı çörekler, patlamış mısır ve diğer çeşitli yiyecekleri pişirmeye hazırlanıyordu. Bahisçiler arenanın koridorlarında bir aşağı bir yukarı yürüyor, seyircilerle turnuvadaki savaşçılar hakkında konuşuyor, bahis alıyor ve bahis tavsiyelerinde bulunuyorlardı. On iki Hanenin her biri ve Diyar için birer bayrak, seyircilerin Haneleri için salladıkları tüm mini bayraklarla birlikte arena tribünlerinin tepesine dikildi.

Koltuklar dolmaya başladıkça enerji daha da arttı ve Rorax bu enerjiyi kanında hissetti, onu güçlendirdi ve iyi bir dövüş için *özlem* duymasına neden oldu. Birkaç asker ve Turnuvaya katılanlar da benzer şekilde onun etrafında geriniyor ve ısınıyorlardı ve her biri tepeden tırnağa silahlıydı.

Rorax, Kiniera'nın Buz Evi askerlerinden birkaçını beyaz ve gümüş ejderha mühürlerinden, Elios'un turuncu ve siyah giyen birkaç askerini ve Ölüm Evi'nden siyah ve kırmızı giyen bazı askerleri tanıdı: teninde on köşeli yıldız izi olan esmer, abanoz tenli erkek asker ve sütlü kahverengi tenli, uzun beyaz örgüleri kalın bir at kuyruğuyla geriye çekilmiş uzun boylu kadın da oradaydı. O sırada sadece iki Ölüm Evi askeri yarışacaktı ve ya bu ikisi son derece güçlüydü ya da Ölüm Evi bugün bir zafer kazanmayı planlamıyordu.

Alaşım Evi'nden Narlaroca, Rorax'ın tanımadığı bir adamın yanında durmuş, başları birbirine yakın bir şekilde mırıldanarak büyüyen kalabalığı izliyordu; kafa derisindeki yeşil, metalik dövmeleer güneşte parlıyordu.

Briar ve Enna birlikte arenaya vardılar ve hemen çimlerin üzerinde Rorax ve Jia'yı gördüler. Briar ve Enna onlara doğru ilerledi, ikisi de Rorax'ın giydiğı Contestar zırhını giymişti, koyu kahverengi ışıklı deriler altınla süslenmişti.

"Aman Tanrım, hazırlanmak için daha erken gelmeliydik." Enna elini ağzına kapattı. "Aklıma bile gelmedi!"

"Bunun için endişelenme. Turnuvada uzun süre kalmayacaksın. Diskalifiye edilmeden önce bir, belki iki tur atarsın." Jia omuz silkti, bir bacağı gövdesinin altında çömelmiş, diğeri ise bacağının iç kaslarını germek için yana doğru tamamen uzamıştı. "Ancak Rorax ve ben bütün gün sahada olabiliriz." Jia turnuvaya Buz Evi adına yarışmak için katılmıştı.

Enna başını salladı ve Jia iyi bir noktaya değinmiş gibi bir yüz ifadesi takındı ama Briar yumruğunu kalçasına koyarak Jia'ya bir parmak salladı. "Hey, seni kışının üstüne yatırana kadar bekle, Jia Frostguard."

Jia'nın ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. Bu küçük mizah belirtisini görmek Rorax'ın göğsünde bir şeylerin rahatlamasına neden oldu ama yine de gözlerini devirdi.

"Briar ilk rauntta Alloy'la karşılaşacaksın ve Enna da Kiniera'nın adamlarından biriyle. İkiniz de vücutlarınızı hazırlamaya başlamalısınız. Birkaç tur atın ve en azından gevşeyin."

Sonunda diğer Yarışmacılar da ortaya çıkmaya başladı, ancak Foliage'dan gelen kız dışında hiçbirinin ısınma rutini yoktu ya da savaş öncesi ciddi bir hazırlık yapmamışlardı.

Tribünler insanlarla doldu ve turnuvanın başlama zamanı geldiğinde Lamonte, arenanın sonunda Muhafız tahtının bulunduğu kürsüye çıktı ve kalabalığa seslenmeye başladı. "EVLER TURNUVASINA HOŞ GELDİNİZ. HEPİNİZ EN SEVDİĞİNİZ KAHRAMANLARIN EN SERT, EN ACIMASIZ, EN GÜÇLÜ KİMİN OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İÇİN BİRBİRLERİYLE DÖVÜŞMELERİNİ GÖRMEYE ÇOK UZAKLARDAN GELDİNİZ."

Hava Evi'nin bir üyesi Lamonte'nin yanında durarak sesini yükseltti, ses dalgalarını taşıdı ve arenanın üzerinde güçlendirdi. Kalabalık Lamonte'nin sesinin dalgaları altında gümbürdüyor, bağılıyor ve yuhalıyordu.

Jia ve Rorax, arenanın duvarları boyunca dağılmış olan diğer Turnuva katılımcılarının yanına doğru ilerledi. Ve sonra dövüş başladı.

Raunt üstüne raunt, Diyarların en iyi askerlerinden bazıları teke tek, kılıç kılıca dövüştü. Darbeler inerken ve savrulurken terleme, küfür ve kanama meydana geldi.

Lamonte ona endişeli bir bakış attığında Rorax sıranın kendisine geldiğini anladı.

"BİR SONRAKİ TURDA YARIŞMACILARIMIZDAN RORAX GREYWOOD, HOUSE OF ALLOY İÇİN NARLAROCA SALT'A KARŞI MÜCADELE EDECEK."

Lamonte Rorax'a endişeli bir bakış daha attı ve Rorax Lamonte'nin ona *acıdığını* fark etti.

Ne kadar aşağılayıcı.

Kalabalığın tepkisi memnuniyet ile kızgınlık arasında değişiyordu. Rorax'ın yuhalanması ve Alaşım Evi'nden Narlaroca'nın alkışlanması havayı doldurdu.

Rorax duvardan uzaklaşıp arenanın ortasına doğru ilerlemeye başladığında Jia, "Onu öldürme," diye mırıldandı.

"Bunu düşüneneğim," diye cevap verdi Rorax omzunun üzerinden, kılıcını ve saçından bir bıçak çıkararak Glimr'i kınında sıkıca tuttu.

Narlaroca arenanın ortasında Rorax'la karşılaştı, parlak yeşil gözleri dövüş derisindeki parlak yeşil vurgularla ve tıraşlı kafa derisindeki dövmelerinin yeşiliyle aynı renkteydi. Narlaroca bir elinde kötü görünümlü bir mızrak tutuyordu ama diğer elinde hiçbir şey yoktu.

"Seni görmek güzel Contestar." Rorax'a hınzırca bir gülümseme verdi, koyu tenine karşı keskin beyaz köpek dişlerini gösterirken gözlerinde soğuk ve kötü niyetli bir şey parlıyordu.

"Her zaman bir zevk," diye cevap verdi Rorax, bıçağını elinde daha sıkı kavrayarak.

"AYNI KURALLAR GEÇERLİDİR. İLK PES EDEN YA DA TESLİM OLAN ELENECEKTİR.

TURNUVA." Lamonte'nin sesi arenada yankılandı

Tekrar. "ŒİMDİ ÜÇÜNCÜYE BAŒLAYABİLİRSİNİZ-" Narlaroca ayaklarının üzerinde kıvrıldı, parlak yeŒil gözleri kahverengi parlıyordu.

Sikeyim.

"İKİ."

Rorax ayaklarının altındaki toprağın titrediğini hissetti. "BİR!"

Rorax Narlaroca'ya doğru hamle yaparken altındaki zemin yarıldı ve yerden üç diken fıŒkırdı.

Narlaroca onu bıçaklamaya çalışırken dizlerinin üzerinde Narlaroca'nın mızrağının altına kaydı ve Rorax mızraktan çıkan havanın boynunu öptüğünü hissetti.

Rorax, ayağa fırlayıp Narlaroca'nın dizlerinin arkasına tekme atmadan önce Narlaroca'nın arkasına kadar kaydı.

Narlaroca yere yığıldı ama kolunu Rorax'a doğru kaldırdı ve yerden bir toprak mızrağı fıŒkırdı.

Rorax bıçağını mızrağa doğru savurdu ve artık körelmiŒ olan uç göğsüne çarpıp onu birkaç metre geriye savurmadan önce mızrağın keskin ucunu zar zor kesmeyi başardı.

Çarpmanın etkisiyle nefesi göğsünden dışarı fırlayan Rorax, daralan ciğerlerine hava girmesini sağlamadan önce birkaç saniye boyunca soluk soluğa kaldı.

Narlaroca ayağa kalktı, mızrağını sıkıca kavradı ve homurdanarak Rorax'a doğru fırlattı. Mızrak doğal olmayan bir hızla Rorax'a doğru fırladı.

Rorax mızraktan tam zamanında kaçtı ve Narlaroca'yı iki kötü görünümlü kılıçla onun üzerinde buldu.

Rorax önce kılıcıyla, sonra bıçağıyla bir darbeyi engelledi, ardından Narlaroca çift bıçağını acımasızca Rorax'a savurarak Contestar'ı bir hata yapmaya zorlamaya çalışırken aynı şeyi tekrarladı.

Rorax, Narlaroca'nın bıçaklarından birini kendi bıçaklarının arasında yakalamayı başardı ve sert bir *patlamayla* Narlaroca'nın kılıcını elinden çekip aldı.

Narlaroca boşta kalan elini Rorax'ın suratına yumruk atmak için kullandı.

Rorax birkaç adım geri çekildi, kafası biraz çınladı ve Narlaroca boşluğu avantaja çevirerek parmaklarını yukarı kaldırdı.

Toprak Rorax'ın botlarının altında titremeye başladı, bu yüzden hızla geri adım attı. Yerden dikit gibi bir başka toprak parçası fışkırdı ve onu şişlemesine birkaç santim kalmıştı.

Narlaroca parmaklarını kullanarak bir başka toprak çivisini, ardından bir diğerini yönlendirdi ve ıskaladığı her seferinde kılıcıyla saldırdı.

Rorax Narlaroca'dan uzaklaşırken kaçtı, eğildi ve döndü, sürekli olarak toprak sivri uçlarının etrafında ve Narlaroca'nın kılıcından uzakta manevra yapıyordu.

Rorax bir çiviye yanlış değerlendirdi ve patladığında yanağını sıyırdı, onu tamamen şişlemek yerine yüzünden aşağı damlayan uzun bir kan çizdiği bıraktı.

Rorax acı içinde tısladı ve Narlaroca güldü. "Yakaladım seni, Buz Doğumlu sürtük."

Rorax kemerindeki fırlatma bıçaklarından birini aldı ve Narlaroca'ya fırlattı. Kadın bir omzunu geriye eğdi, üniformasının parlak yeşili güneşte parlarken bıçaktan etkili bir şekilde kurtuldu. Ancak kadın doğrulurken Rorax oradaydı.

Rorax, kılıcının keskin olmayan ucuyla Narlaroca'nın suratına ters bir vuruş yaptı ve homurdanmaya başladı.

Narlaroca'nın tüm vücudu darbeden dolayı döndü ve Rorax, Narlaroca'nın ayaklarını altından süpürme fırsatını yakaladı.

Narlaroca bir ağaç gibi devrildi ve Rorax kılıcını Narlaroca'nın boynuna kan akıtacak kadar sert bastırdı.

"Sesini çıkar yoksa seni *burada* öldürürüm," diye tehdit etti Rorax, Narlaroca sivri dişlerini Rorax'a *doğru* kaldırırken. Narlaroca isteksizce uzandı ve göğsünü üç kez sıvazladı.

Kalabalık patladı.

Kalabalıktaki herkes ayağa fırladı ve gürültü çıkarmaya başladı - bağırıyor, çığlık atıyor, yuhalıyor ve Rorax'ın adını haykırıyordu.

"ON NUMARALI MAÇIN KAZANANI
CONTESTAR, RORAX GREYWOOD!" Lamonte kalabalık enerjiyle titreşirken gürledi.

Rorax yanağındaki kanı sildi ve Narlaroca'dan büyük bir adım uzaklaştı. Kalabalığın enerjisi yeniden titreşti ve Rorax elini belirsiz bir şekilde kaldırarak

Jia'nın yanındaki yerine geri dönerken teşekkür etti.

Jia stadyumun karşısındaki Narlaroca'dan gözlerini ayırmadan ona, "Alaşım büyüyle mücadele ve okuma konusunda biraz çalışman gerek, ama iyi iş çıkardın," dedi. Narlaroca kendini ayağa kaldırdı ve Rorax'a hançer gibi baktı. "Az önce kendini Alloy'un radarına sokmuş olabilirsin."

Rorax içini çekti ve arenanın duvarına yaslanıp yüzündeki kanı silmeye devam etti. "Muhteşem."

Rorax öğleden sonra boyunca Jia ile omuz omuza maç izlemeye devam etti.

Lamonte podyumdan sabahın geç saatlerinde ayrılmıştı ve gittiği her yere üzerinde turnuva eşleşmelerinin yazılı olduğu bir pano taşıyor, bir yandan adamlarına emirler yağdırırken bir yandan da sırada kimin dövüleceğini duyuruyordu.

"SIRADAKİ ON BEŞ NUMARALI DÜELLOYA HOŞ GELDİNİZ: JIA BUZ EVİ'NDEN FROSTGUARD." Lamonte'nin derin sesi, House Air'den asistanının da yardımıyla arenanın her yerinde yankılandı. Hayranlar ayaklarını yere vurdu ve heyecanla çığlık attı. "ATEŞ EVİ'NDEN NEHİR DOSTLARIYLA KARŞI KARŞIYA."

Jia homurdanarak Rorax'ın yanındaki duvardan sıyrıldı ve rakibiyle karşılaşacağı arenanın ortasına doğru ilerledi.

Lamonte maça başladı ve Jia kadınla yuvarlanarak birkaç dakika boyunca boğuştu. Asker Jia'nın beceri seviyesinin altındaydı ve onun kadar tecrübeli değildi, bu yüzden Rorax neyin bu kadar uzun sürdüğü konusunda kafası karışmıştı; ta ki Jia rakibini yere serdikten sonra geri dönüp Rorax'ın yüzünün önünde küçük kırmızı bir tılsımı olan küçük altın bir zincir sallandırana kadar. Jia kolyeyi Rorax'ın arka cebine soktu. "Sana bir hediye aldım. Saklamak isterdim ama kırmızıyı sevmiyorum."

Rorax gözlerini devirerek homurdandı. Sadece Jia Haneler Turnuvası sırasında bir kolye alabilirdi.

Rorax'ın bir sonraki raunttaki rakibi Hava Evi'nden geldi ve tahmin edilebileceği gibi rakibinin yaptığı ilk şey parmak uçlarından Rorax'a bir yıldırım fırlatmak oldu. Rorax enerji şimşeğinden kaçınmak için hamle yaptı ve vücudunu yana doğru fırlattı. Normal bir savaşta Glimr'i doğrudan adamın boğazına doğru fırlatırdı. Ama bugün turnuvada kimseyi öldürmek istemiyordu ve *kesinlikle* kendisini Omurga Yarıcı olarak ifşa etmek istemiyordu, özellikle de Alaşım Evi'ne.

Rorax kemerinden basit bir fırlatma bıçağı çıkarıp fırlattığında adam ikinci bir yıldırım saldırısı için hazırlanıyordu. Bıçak adamın omzuna saplandı, vücudunu sarsarak bir sonraki atışını hedefinden saptırdı.

Rorax dengesini kaybetmişken ona doğru koştu ve hamle yaptı, üçüncü bir yıldırım onu kavurmadan önce zar zor onu yakalayıp bayıltmayı başardı.

Jia'nın yanındaki yerine koşarak dönmeden önce ayaklarının dibindeki baygın rakibine, "Kör bir farenin nişan alma yeteneğine sahipsin," diye mırıldandı.

Tıklım tıklım dolu kalabalık zevkle kükredi. Kalabalık onun adını haykırırken Rorax hafifçe gülümsedi. Yumruklarını birbirine vururken Jia ona sırttı. "Mükemmel."

Lamonte kalabalığı susturdu ve bir sonraki raundu anons etti; Yeşillik Evi'nden Serena adında bir yarışmacı koşarak arenanın ortasına geldi.

Bir Alaşım Askeri, Narlaroca'nın daha önce arenada konuştuğu Alaşım askeri, öne çıktı.

Çok acımasız bir savaştı. Serena yetenekliydi ve belli ki Alaşım Evi'nin adamı kadar ya da ondan daha fazla eğitim almıştı. Çimlerin üzerinde dövüştüler ve adam savaşı hafif tuttu ama Serena kana susamıştı. Serena tek bir hamleyle Alaşım Evi askerinin ayaklarını altından kesti ve bıçağını aşağı indirdi.

Bir an için tereddüt etti ama artık çok geçti. Bıçağı askerin göğsüne saplandı ve her yere kan fışkırdı. Bir atardamara denk gelmiş olmalıydı.

Kalabalık arenadaki bazı insanlar tezahürat yaptı ama çoğu şok içinde bakakaldı.

Haneler Turnuvasında ölümler olurdu. Bu duyulmamış bir şey değildi, hatta beklenen bir şeydi, ancak çoğu insan Alloy Hanesi'nin bir üyesini öldürmeyecek kadar akıllıydı.

Narlaroca ve beyaz giysili bir kadın -şifacı- adamın yüzüstü yatan bedenine doğru koştu. Bu bir

Ancak artık çok geçti çünkü Narlaroca başını geriye atıp acı dolu bir feryat kopardı ve beyazlı kadın çalışmaya çalışırken kanlar içindeki cesedin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Lamonte Serena'yı galip ilan etti ve askerler Alaşım askerinin cesedini arenanın dışına taşıdı. Narlaroca gözlerinde ölüm ve umutla Serena'ya baktı.

Serena umursamadı ve dönüp yerine gitmeden önce ona baktı.

Bunu yapmak için Rorax'ın yanından geçmesi gerekiyordu ve adrenalinin yüksekliğiyle Rorax'la yüzleşmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüş olmalıydı. Serena elini Rorax'ın göğsüne doğru uzattı ve itti.

Rorax Serena'nın bileğini kavradı ve onu kendine doğru çekti, ardından Serena'nın kolunu büküp arkasına doğru bükte. Sonra da Serena'yı yüzüstü Rorax'ın saniyeler önce yaslandığı arena duvarına itti. "Bana bir daha dokunmaya kalkarsan omzundaki bütün bağları koparırım," diye homurdandı Rorax kulağına.

Serena inledi.

"Şimdi kendini güçlü hissediyor olabilirsin Serena," Rorax başını eğerek Serena'nın kulağına yaklaştı, "ama az önce Narlaroca Salt'ın sevgilisini öldürdün. Yanılmıyorsam onun eşini."

Serena'nın vücudu Rorax'ın tutuşu altında buza döndü. "Yalan söylüyorsun."

Rorax iç çekti. "Sanırım bunu öğreneceğiz, değil mi?" Rorax geri adım attı ve Serena'yı kendisinden uzaklaştırdı.

"Yeteneklisin, küçük Yeşillik savaşçısı, ama Narlaroca kadar ölümcül değilsin. Kendine dikkat et."

Serena tökezledi ve iri gözlerle Rorax'a döndü.

Rorax sadece başını salladı, ardından Yarışmacı arkadaşına sırtını döndü ve turnuvayı izlemeye devam etti.

Boynunda on köşeli yıldız olan Ölüm Evi'nden gelen adam rakip üstüne rakip biçti. Günün dördüncü maçını da nakavt ettikten sonra yerine dönerken Rorax, askerlerinin ona yaptıklarına rağmen bu kadar ölümcül ve yetenekli olduğu için hayranlık duymaktan kendini alamadı.

Lamonte'nin tanıttığı diğer Ölüm Evi rakibi Kaiya'ydı. Uzun beyaz örgülü, kahverengi tenli, devasa, ısıltılı savaş baltalı uzun boylu kadın da bir asdı. Bir sonraki maçı için arenanın ortasındaki yerini alırken Volla'nın yaptığı gibi kibirli bir havası vardı.

Kaiya tek başına bir Buz Hanesi askerini, iki Alaşım Hanesi adamını ve üç Ateş Hanesi askerini diskalifiye etmişti.

Tüm rakiplerini geçtikten sonra Rorax Jia'ya döndü. "Raporun ne olacak?"

Jia derin bir iç çekti. "Muhtemelen seninkiyle aynı. Kiniera bu gösteriden dolayı hayal kırıklığına uğrayacak.

Karanlık ve Ateş. Buz harika bir gösteri yaptı ve Ölüm de öyle. Ölüm beş olası girişinden sadece ikisini kullandı ve hâlâ herkesin canına okuyor." Jia yavaşça başını çevirip Rorax'ın gözlerinin içine baktı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, Ror... ama eğer Kiniera'yı kralın seni Buz Hanesi'nin Yarışmacısı olarak seçme fikrini değiştirmeye ikna edemezsen, hapı yuttun demektir."

Rorax'ın göğsü sıkıştı.

Rorax omzunun üzerinden bakarak kalabalığın içinde Ölüm Evi Elçisi'ni aradı; ancak teğmen, prens ve Milla'nın çoktan gözlerinde değerlendirmeye ona baktığını gördü.

Midesini huzursuzluk kapladı. Prens ve Milla bakışlarını tekrar arenanın ortasına çevirdi ama teğmen bakışlarını ondan ayırmadı.

Rorax kaşlarını çattı, o da kaşlarını çattı.

Jia, Rorax'ın arenadaki bakışlarını takip etti. "Eğer onunla aranı düzeltebilirsen, Kiniera'dan bile daha güvenli bir bahis olur. Buraya Kiniera'dan daha iyi adamlar getirdi."

Ayres ve Rorax aynı anda başka tarafa bakarken, arenanın ortasından biri yüksek sesle bağırdı.

Daha önce izlediği aynı Ölüm askeri Kaiya, savaş baltasıyla bir Ateş askerinin kafasının arkasındaki at kuyruğunu kopardı ve omzunun üzerinden toprağa fırlattı.

"Sanırım on köşeli yıldıza sahip olan asker -sağır olan- Asepp tarafından hediye edildi." Jia çenesiyle işaret etti

Arenanın karşısında duran ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde kadın meslektaşının arenadaki savaşını izleyen adama.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Rorax ona bakarak sordu. Asepp Alaşım Evi'nin tanrısıydı, metal ve toprak tanrısıydı. Sağır bir Ölüm Doğumlu ile çok az ilgilenirdi.

"Yerde sizi hissedebiliyormuş gibi hareket ediyor, sanki hiçbir hareketi duyamasa da biri ona talimatlar fısıldıyormuş gibi."

"Peki ya o?" Rorax çenesini rakibini omzuna üç kez vurmaya zorlayan kadına doğru sallayarak sordu.

Jia başını salladı ve duvara yaslandı. "Hayır, o sadece iyi. Büyü konusunda inanılmaz yetenekli değil ama tekniği kusursuz. O ..." Jia sertçe yutkunarak Rorax'ın bakışlarından kaçındı. "Volla'nın yaptığı gibi dövüşüyor."

Sessizce oturup Lamonte'nin gürleyen yorumuyla Kaiya'nın zaferinin taçlandırılmasını izlediler, savaş baltasına gömülü yakutlar güneşte parlıyordu.

Bölüm 33

Ayres

Ayres her maçı sırasında Rorax'ı dikkatle izledi. Onun tüylerini diken diken etti.

Uzun siyah saçları ba ının üzerinde bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve savaş örgüleri uzun buklelere dolanmı tı. Hareket tarzı ölümcül zarafetten şiddetli vah ete doğru de i iyordu. Neredeyse her rauntta tarzını de i tiriyordu.

Rorax, Narlaroca'yı ve Hava Evi'nin asını alt etmişti ve o neredeyse hiç ter d kmemi ti.

Ormanda Rorax'ı ağaçtan d   rd    geceyi hatırlayınca derisi diken diken oldu. Eğer Rorax'ın o gece bir kılıcı ya da başka bir silahı olsaydı, gece pek    onun kanının ağaçları sulamasıyla sona erebilirdi.

Ayres onu hafife almıştı. A a taki bir kedi gibi uyuklayan birinin onu öldürecek akla sahip olamayacağını d   nm   t . Onun aklını ka ırdı ını d   nm   t .

Rorax, Su Evi'nden gelen kadını omzunun üzerinden çevirip kılıcını göğsüne bastırır bastırmaz, etraflarındaki kalabalık tezahüratlara ve körüklere dönüşerek onun adını haykırmaya başladı.

"*Greywood, Greywood, Greywood!*" Her kelimesi kara tahtaya çakılmış çiviler gibi Ayres'e haykırıyorlardı.

Rorax, her zaman yanında olan mor saçlı arkadaşının yanındaki duvara yaslanmadan önce onlara küçük bir el salladı.

"Neye bakıyorsun sen?" Milla onun bakışlarını Rorax'ın durduğu yere doğru takip ederek sordu.

"Rorax." Ayres ona doğru başını salladı ve Surmalinn Kuşatması sırasında nerede olduğunu, halkının gereksiz yere katledilmesini ve yok edilmesini durdurmak için bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Ya da Kuşatma'ya yardım edip etmediğini, katliamı teşvik edip etmediğini.

Buz Hanesi'nin yeni Kral ve Kraliçesi ona savaşın organizasyonunda yer alan herkesin öldürüldüğüne dair güvence vermişti ... ama onlara aç bir kurdun kendisini ısırmayacağına güvendiği kadar güveniyordu.

Ayres, Rorax'ın bakışlarını üzerinde hissedene kadar ona bakmaya devam etti ve soluk mavi gözleri parlayarak başını kaldırıp onunla göz göze geldi.

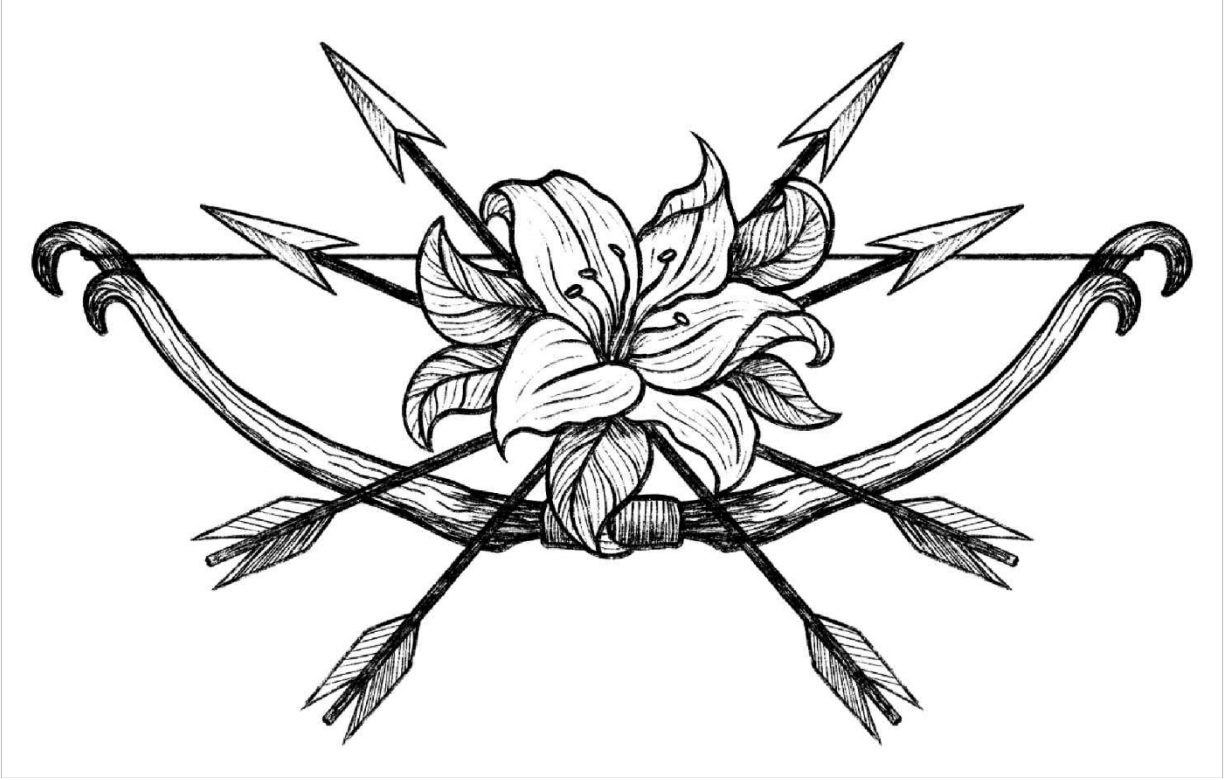
Kaiya bir sonraki maçı kazandığında ve etraflarındaki kalabalık kükrediğinde bakışlarını ayırdılar.

Ayres ensesinde bir güç çekimi hissetti.

Bir şey, *biri* Ölüm Büyüsü'nü kullanarak ley hatlarını çekiştiriyordu.

Bakışlarını aşağıya, çoktan kendisine bakmaya başlamış olan Cannon'a çevirdi. Arenada geçirecekleri bir günleri daha vardı ve Ayres onun kazanmasını istiyordu, böylece ilk seçimi onlar yapacaktı.

Yani, Ayres bu sefer ava çıkacaktı. Ayrıca, sıra ondaydı.

Bölüm 34

Jia

Oevler Turnuvası'nın ikinci gününde Yarışmacılar yarışmadan çekildi. Onlar Koruyuculara neler yapabileceklerini gösterme fırsatını elde etmişlerdi ve sıra Hanelerin ilk seçim hakkı için savaşmasına gelmişti. O günkü bir avuç giriş arasından kim kazanırsa, korumak istedikleri Kontestar'ı ilk seçen o olacaktı.

Jia şansını sevdi.

Gün ortasıydı ve Jia duvardaki yerinden tur üstüne tur izlerken güneş gökyüzünde yükseliyordu.

O günkü ilk raundunda Hava Evi'nden bir kadın vardı ve Jia onu çabucak nakavt etmişti. İkinci maçında ise Alaşım Evi'nden bir adamla karşılaştı ve adam yere düşmeden önce, iyileşeceğini bildiği iki yerine, uyluğuna ve omzuna oklar sapladı.

Jia'nın bir sonraki maçı Kaiya Whitethorn'a karşıydı ve midesi beklentiyle çalkalanıyordu. Ne olursa olsun, Buz Evi Turnuva'da Ölüm Evi'nin altında ya birinci ya da ikinci olacaktı, bu yüzden gerçekten önemli değildi. Ama birçok farklı nedenden ötürü Kaiya için endişeliydi.

Kaiya ona Volla'yı hatırlatıyordu. Volla'dan yayılan aynı karizmatik özgüven Kaiya'da da vardı. Volla'nın ışığı kalıcı olarak sönmüşken Kaiya'nın burada olmasına, onu seven kalabalığa ıslıl ıslıl parlamasına içerliyordu.

Kaiya'nın onu tanıyacağını biliyordu ama müzik ve onu uyuşturup kanını ısıtacak alkol olmadan Jia konuşmanın nereye gideceğini bilmiyordu.

Lamonte stadyumdan adını seslenip onu Buz Evi'nin dövüşçüsü olarak tanıttığında Jia onu arenanın zeminini kaplayan yemyeşil çimlerin ortasında karşıladı.

Kaiya çok güzel görünüyordu, teni güneşte parlıyor ve kahverengi gözleri ışıldıyordu. Beyaz saç örgüleri sıkı bir atkuyruğu şeklinde kafasının üstünde toplanmıştı. Jia'nın o güne kadar gördüğü en ukala sırtışa sahipti ve Volla Torvik'in karısı olduğu için bu çok şey ifade ediyordu.

Büyük, yakut kaplı altın çelik savaş baltası Kaiya'nın ellerinde dönerek mücevherlerin güneşte parlamasını sağladı. "Ahh, Jia Frostguard. Seni burada görmek ne güzel. Baloda dans ettiğimizde eteklerinin bu kadar çok potansiyel sakladığını bilmiyordum."

Kaiya Jia'yı yavaşça aşağı yukarı süzdü ve Jia'nın kalbi biraz daha hızlı çarparak suçluluk ve üzüntü duygularının kabarmasına neden oldu. Kafa karıştırıcı, çelişkili bir durumdu ve Lamonte'nin isimlerini anons eden ve kalabalığa dövüşün başlamak üzere olduğunu bildiren gür sesini duyduğunda hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Kaiya, "Şuna ne dersin, eğer ben kazanırsam seni yatağıma götürür ve sabaha kadar adımı haykırmanı sağlarım," dedi.

Jia bunu istemedi. Volla'nınki dışında kimsenin yatağına gitmek istemiyordu. Bu düşünce midesini bulandırıyordu. Ama iyi bir bahsi severdi.

"MAÇ 3 DAKIKA İÇİNDE BAŞLAYACAK-"

Jia'nın gözleri kısıldı. "Eğer kazanırsam, ne alacağım?"

Kaiya tamamen kendinden emin bir şekilde omuz silktili.

"Övünme hakkı." "İKİ-"

Jia sırtıttı ve çömeldi.

Kaiya onun hareketlerini taklit ederek ayak parmaklarının üzerine yuvarlandı. "BİR! BAŞLA!"

Lamonte çığlık atan kalabalığa doğru kükredi.

Jia yayını çıkardı ve Ölüm Evi askerine iki ok fırlattı. Baltasını neredeyse Jia'nın gözleriyle takip edebileceğinden daha hızlı çeviren Kaiya ikisini de savurdu ve hızla Jia'nın üzerine yürüdü.

Kaiya, Jia'yı omzundan göbeğine kadar kolayca kesebilecek güçlü bir hamleyle ileri atıldığı anda, Jia savaş baltasının altına daldı, ayağını uzattı ve Kaiya'ya çelme taktı. Kaiya yere düşmeyecek kadar kıvraktı ama tökezledi, sonra da neredeyse anında ayağını düzeltti.

Jia bir büyü dalgasıyla kendi savaş baltasını yarattı, Kaiya'ninkinin bir kopyasıydı ama büyüyle güçlendirilmiş, çelik kadar sert, soluk mavi buzdan yapılmıştı. Daha fazla ok atmalıydı; büyüünü daha yaratıcı bir şekilde kullanıp Kaiya'nın kaymasını sağlamalı ya da buzdan oklar yapmalıydı ya da onu saldırıya geçirecek başka bir şey... ama bunu istemiyordu.

Bu kadının darbelerini doğrudan hissetmek istiyordu. Kaiya'nın ne kadar güçlü olduğunu bilmek istiyordu. Kendi eforunu hissetmek, terlemek ve ağır bıçağın uzuvlarında yankılandığını hissetmek istiyordu. Yaşadığını hissetmek istiyordu.

Bu çaba onu nefessiz bıraktı ama Kaiya'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesi paha biçilemezdi, özellikle de tökezlerken.

"Beni kendi tercih ettiğim silahımla alt etmek cesurca mı yoksa gülünç mü bilmiyorum." Kaiya başını salladı ve saldırmadan hemen önce güldü.

İleri geri hareket ederek baltalarını birbirlerine tehlikeli bir şekilde savurdular ve tekrar tekrar çarpıştılar.

Kalabalığın zevkle izlediği dansa devam ettiler ama Kaiya sonunda keskin bir darbeye Jia'nın baltasının sivri ucunu ve büyüünün gücünü bir buz sağanağı halinde ezip geçti. Bu güç onu dizlerinin üzerine düşürdü. Jia en başta yapması gerektiği gibi kılıcına uzandı ama Kaiya Jia'yı kendisine doğru çekti. Kaiya'nın göğsü Jia'nın göğsüne çarparken, Jia savaş baltasının keskin kenarının boynunun yan tarafındaki yumuşak deriye bastırdığını hissetti.

Bitmişti.

Kalabalık sevinçle kükreyerek Buz Evi'nin daha küçük, daha az tercih edilen bir ev tarafından yenildiğini görmekten duydukları memnuniyeti haykırdı.

Kaiya onu serbest bıraktı, sırtarak kalabalığın sevincini içine çekti. "Bu gece o borcu tahsil etmeye geleceğim, Frostguard."

Bölüm 35

Ayres

"Y Kaleye bu şekilde giremezsin."
Milla haklı olsa da Ayres'in çenesi sinirlenerek sıkıştı.

Kan hâlâ kollarından aşağı akıyor ve parmak uçlarından yavaşça toprağa damlıyordu. Saçlarına da bir şekilde kan bulaşmıştı ve elini ensesinde ve yüzünde gezdirdiğinde yağ damlacıklarının nerede kuruyup kabuk bağladığını hissedebiliyordu.

Ayres omuzlarını yuvarladı. Artık harekete geçmesi gerekiyordu. Kanı derisinden temizlemesine daha on beş dakika vardı ve beklediği her saniye kanın ruhunu daha fazla lekelediğini hissediyordu.

Milla tekrar denedi. "Turnuvanın sonu için bir kutlama var. Herkes orada olacak."

Ayres onu yine görmezden geldi ve önündeki dalları iterek yürümeye devam etti. Milla arkasından hafifçe yürüdü,

Ve onun mavi gözlerinin attığı her adımı analiz ettiğini hissedebiliyordu.

Belli ki bu gece gitmesini istiyordu. Ona çıkışmamak için dilini ısırды ve tekrar omuzlarını devirdi. "Tamam."

"Bok gibi hissettiğini biliyorum. Piers bana bu geceki durumun özelliklerinden bahsetti, ama belki ... belki dikkatini dağıtmak yardımcı olabilir." Umutla söyledi. "Piers ve ben orada olacağız. Ve Cannon. Bugün turnuvayı kazandı, Ayres. Yeni Lowborn'lardan en az birinde ve belki bir Highborn'da potansiyel olduğunu düşünüyor ama günün sonunda bu senin ve kraliçenin kararı. Ben sadece emin olmak istiyorum-"

Ayres dönüp Milla'nın üzerine yürüdü, boğazını sıkıp onu kendisinden olabildiğince uzağa fırlatmamak için yumruklarını iki yanında sıkmıştı. "Milla dur," diye bağırdı. "Konuşmayı kes. Lütfen."

Milla irkilmedi bile, sadece üzgün gözlerle ona baktı. "Bu gece o kadar kötü müydü?"

Ayres gülmemek için kendini zor tuttu. O kadar kötü müydü? On bir yaşında bir kızı öldürmek *o kadar kötü* müydü? Sürekli olarak halkının kanına bulanmak *o kadar kötü* müydü?

Bu gece cevap kolaydı. *Evet*. Ama bazen değildi.

Bazen omurgasındaki dövmelerin ruhları aşağıya doğru yuvarladığını hissetmeyi dört gözle bekliyordu ve bu onu hasta ediyordu.

Ayres dişlerini sıkmaktan kendini alamadı. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama kadın uzanıp kolunu yakaladı.

Adam kadının elinden kurtuldu ama kolundaki kanın kadının ellerindeki soluk teni çoktan lekelediğini görebiliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı kıpkırmızı olmuş eline bakarak.

"Lyondrean askerleri bu kez bir kıza ruh ilıştirmişler. Bir *çocuğa*, Milla'ya. Sanki daha genç bir konukçu ya da belki de bir kız olduğu için onun hayatını bağışlayacakmışım gibi..." Ayres'in boğazı dayanılmaz bir şekilde daraldı ve başını iki yana salladı. Tekrar ondan uzaklaştı ve umutsuzca kanı temizlemeye ihtiyaç duyarak kaleye doğru daha hızlı yürümeye başladı. "Bana bir daha dokunma," diye omzunun üzerinden ona çıkıştı.

Ona ayak uydurdu ve ağladığını anlamak için ona dönüp bakmasına gerek yoktu; bunu hissedebiliyordu. "Özür dilerim, Ayres. Hem de çok üzgünüm. Ama işte bu yüzden yeni bir Koruyucuya ihtiyacın var. Sana yardım edecek birine."

Sonunda bir dereye geldiler. Ayres kılıcını kınından çıkardı ve giyinik olarak suya girmeden önce kabaca kıyıya bıraktı. Su sadece inciklerinin üstüne gelecek kadar derindi, bu yüzden vücudunun daha fazlasını suya batırmak için dizlerinin üzerine çöktü.

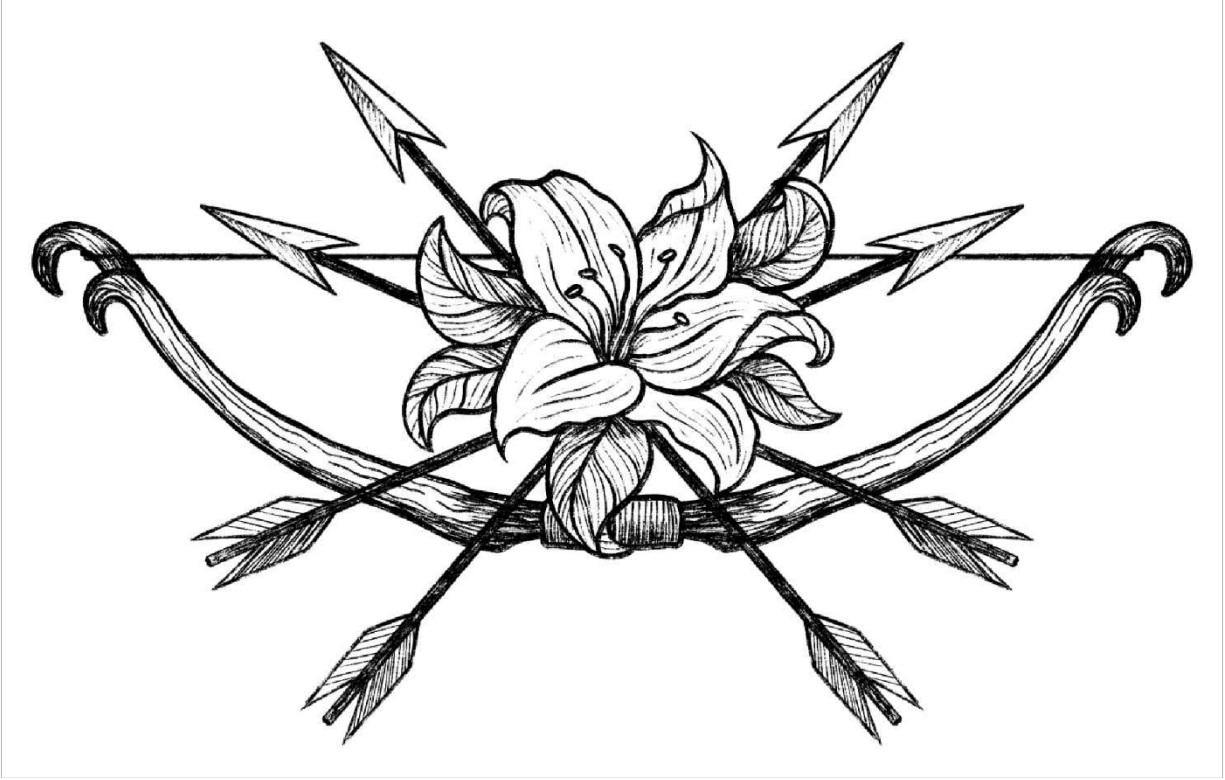
Ayres etrafında dönen su dalgalarına baktı ve avuçlarındaki kanı nazikçe yıkamalarını izledi. Derisinin altındaki göğsünde acıdan kıvrılırken bile rahatlatıcıydı.

Lyondrea'da Sumavari'nin kitaplarını Ölüm Büyüsü çağırmak için kullanmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen herkesi öldürebilseydi

-Her birini katledecekti.

Milla, "Bunu artık tek başına yapamazsın, Ayres," dedi.

Suyun içinde daha fazla kanın kendisinden uzaklaşmasını izledi ve kadının haklı olmasından nefret etti.

Bölüm 36

Jia

|| Her yerde seni arıyordum," dedi Kaiya arkasından.

Jia ormanın kenarında durmuş, dalgın dalgın karanlık ormana bakıyordu. Arkasındaki çadırlar mutlu, sarhoş sivillerle doluydu. Rorax ve Kiniera'ya yardım edebilmek için diğer evlerin ne planladığına dair bilgi ve ipucu bulmak için kitleleri taraması gerekiyordu ama ... yorgundu. Göğsündeki delik onu kederinin dibine çekmekle tehdit ediyordu ve o anda umurunda değildi. Rorax ya da Seçim umurunda değildi. Diyar'ın Elçilerinin entrikaları ve sırları umurunda değildi. Bunların hiçbiri umurunda değildi. O boştu. Volla ölmüştü ve hiçbir şeyin önemi yoktu ama karanlık ormanda onu çağıran bir şey vardı. Yıpranmış sinirleri için bir merhem.

Yine de bu sıcak sesle birlikte, yakındaki bir ağaca yaslanmış Kaiya Whitethorn'u görmek için döndü. Artık muhteşem altın çelik zırhını giymiyordu ama hâlâ Ölüm Evi renklerinde giyinmişti. Kırmızı kenarlı siyah bir pelerin ve tunik giymişti ve gümüşü örgüleri yüzünü çerçevesiyor, kat kat kolyeleri boynunu çevreliyordu. Uzun boyluydu, neredeyse Volla'nın boyu kadar. Jia her zaman uzun boylu kadınlara ilgi duymuştu.

Kaiya'nın karizmatik güveni Jia'yı sarmış, birkaç derece daha sıcak hissetmesini sağlamıştı. Kaiya kahverengi gözlerinde muzip, muzaffer bir parıltıyla Jia'ya gülümsedi, avını sonunda köşeye sıkıştırmış bir yırtıcı hayvan gibiydi.

Jia, Kaiya'nın ne dediğini hatırladı. *Eğer kazanırsam, seni yatağıma götüreceğim ve sabaha kadar adımı haykırmanı sağlayacağım.*

"Borçlarınızı tahsil etmeye mi geldiniz?"

Kaiya sinsice sırıttı ve öne doğru yürüdü. "İstemiyorsan seni yatağıma götürmek zorunda değilim. Seni burada becerebilirim, Diyarlar'daki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle yaptığın sürece yatağa mutlu giderim."

İlk başta Volla'dan başkasına dokunma düşüncesi Jia'nın tiksintiyle irkilmesine neden oldu ama belki de Jia'nın kendini uçurumdan çekip çıkarması, umutsuzluk ve keder dışında bir şeyler hissetmesi için tam da buna ihtiyacı vardı.

Jia arkasını dönüp ormana bakarak, "Acele etmemişsin," dedi.

"Bir yerlerde kutlama yapıyor olmanı bekliyordum. Evler Turnuvası'nda üçüncü olmak büyük bir başarı," dedi Kaiya. "Sen oraya aitsin."

Jia homurdandı. Hiçbir zaman o kalabalığın bir parçası olmamıştı, ya da Volla'yı takip eden kalabalık dışında herhangi bir kalabalığın. O zaman oraya aitti.

Uzun bir süre ağır bir sessizlik oldu ve Jia, Kaiya'nın tekrar konuşmadan önce sürünerek uzaklaşıp uzaklaşmadığını merak etti.

"Muhafızlarımın yanına dönmeliyim." Kaiya bir adım geri çekildi ama Jia'nın kırık, çaresiz bir parçası bunun olmasına izin veremezdi. Denemeye, acıdan ve paramparça kalbinin keskin, acılı kenarlarından başka bir şey hissetmeye ihtiyacı vardı ve Kaiya'nın deneyebileceği kişi olabileceğini biliyordu.

Jia döndü ve hissettirdiği kadar boş görünmediğini umduğu hınzır bir gülümsemeyle kadına doğru ilerledi. Uzanıp Kaiya'nın yakasını sertçe çekiştirdi ve onu bir öpücük için kendine çekti. Kaiya hemen elini Jia'nın saçlarına daldırıp onu öptü.

Kaiya Jia'nın ağzının içinde inledi ve her şeye rağmen bu ses Jia'nın kanını kaynattı.

"Hissettir bana," diye fısıldadı Jia onun ağzına. "Bana unuttur."

Kaiya beklemedi. Daha fazla izin istemedi. Jia'yı kaldırdı ve Jia kollarını ve bacaklarını Kaiya'nın beline doladı, yürürken onu öptü.

Kaiya, eğlence sesleri arkalarında kaybolana kadar onu ormanın içinde körü körüne taşıdı, sonra Kaiya Jia'nın ağzından ayrıldı ve onu yere bıraktı. Pelerinini boğazından çözdü ve Jia'nın üzerine uzanması için yere attı.

Jia iki eliyle Kaiya'nın çenesini kavradı ve ağzını geri getirerek dilini Kaiya'nın dolgun, yumuşak dudaklarının içine ve üzerine kaydırıldı. "Tanrım, tadın çok güzel," diye gürledi Kaiya ve Jia'nın kanı alev almış gibi hissetti.

Kaiya'nın dili sırtını okşarken Jia'nın parmakları Kaiya'nın tuniğinin bağlarına gitti ve Jia giysileri Kaiya'nın vücudundan sıyrana kadar kabaca söktü. Jia elini Kaiya'nın sütyeninin arkasına götürüp kopçasını açarken Kaiya ellerini Jia'nın saçlarında tuttu ve onu ısrarla öpmeye devam etti. Jia giysiyi çekip aldı ve ikisini de ters çevirmeden önce yanlarına fırlattı. Jia Kaiya'nın kalçalarının üzerine oturdu ve üstsüz kadına bakarak çıplak halini içine çekti.

Suçluluk duygusu göğsünü tırmaladı ama onu itti çünkü *lanet* olsun. "Tanrılar bana yardım etsin, göğüslerin mükemmel," diye homurdandı başını eğip koyu kahverengi bir meme ucunu ağzına alırken. Kaiya'nın nefesi kesildi ve sırtını Jia'nın ağzına doğru daha da dikleştirdi. Jia meme uçlarını değiştirdi, diğerini daha da sert emdi, dişlerini sıkı tomurcuklu yüzeyde hafifçe gezdirdi.

"*Siktir*, bu iyi hissettiriyor. Dişlerin ... *siktir*." Kaiya Jia'nın saçlarını sıkıca kavradı ve kalçaları bir sarsıntı geçirdi ve Jia bunun

Kaiya ıslaktı ve onun için hazırды. Tam da onun sevdiği gibi.

Jia, Kaiya'nın pantolonunu yırtıp kalçalarını ayırdı ve Volla'yla ilgili herhangi bir düşünce Jia'nın içinden canlı bir tel gibi geçen elektrik ve şehveti bozmadan eğilip Kaiya'ya uzun bir yalama verdi. Kaiya'nın tadı *harikaydı*. Kolaylıkla Jia'nın aklını kaybetmeden Seçimi atlatmasını sağlayacak yeni uyuşturucusu haline gelebilirdi.

Jia orada kaldı, emdi, ısırdı ve Kaiya'nın klitorisi üzerinde daireler çizdi, kadın titremeye ve inlemeye başlayana, kalçaları Jia'nın ağzına doğru dönüp eğilene kadar parmaklarını ıslak amının derinliklerinde kıvırdı.

Jia kendini beğenmiş bir tavırla doğrulup oturdu. Bileğinin tersiyle ağzını sildi ve ayın Kaiya'nın güzel, açık kahverengi tenine yansımalarını hayranlıkla seyretmekten kendini alamadı.

"Buraya gel," diye fısıldadı Kaiya, sesi hem boğuk hem de gırtlaktan geliyordu.

Kaiya Jia'nın giysilerini yırttı ve onu sertçe öptü. Göğüsleri birbirine sürtündüğünde Jia Kaiya'nın ağzına doğru inledi, Jia'nın meme uçları Kaiya'ninkilere sürtündü. Çok yumuşaktı.

Altta olma sırası Jia'daydı ve Kään onu kurtardı, Kaiya ağzıyla bir tanrıydı ve Jia her gün ibadet edebilmeyi diledi. Kaiya dilini döndürürken ve parmaklarını Jia boşalana kadar sırlıklam ısısına sokarken ısı yandı.

Jia o kadar sert boşaldı ki, bir an için damarlarında güneş varmış gibi yandı.

Kaiya'nın beyaz saç örgülerini çekti, onu kaldırdı ve ağzına bir öpücük kondurdu. "Kahretsin, çok yeteneklisin," diye fısıldadı ve Kaiya güldü.

"Hiçbir şey beni bir kadının kalçalarının arasında olmaktan daha fazla tahrik edemez. Özellikle de sana benzeyen bir kadının." Kaiya ona gırtlaktan bir kıkırdama verdi ve üzerinden kayarak yanındaki pelerinin bir noktasına sırt üstü uzandı.

Yıldızlara baktılar, ama yattıkları süre uzadıkça ve aldıkları zevk azaldıkça, Jia aynı ağır yıkımın uzuvlarını daha da ağırlaştırdığını hissetti, o kadar ağırdı ki hareket edip edemeyeceğini bile bilmiyordu. Volla'yı kalçalarının arasında hayal ederken Jia'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, içindeki her şeyle o kötü şeyleri yapanın bir yabancının değil de Volla'nın dili olmasını diledi.

Seni özlüyorum, diye düşündü yıldızlara, Volla'nın Jia'yı onsuz bırakıp gittiği yerin ötesindeki dünyaya. Jia'nın gözünün kenarından bir damla yaş daha süzüldü.

Kaiya, Jia'nın yüzünden süzülen gözyaşlarını görünce dağılan bir gülümsemeye ona döndü. "İyi misin Frostguard?"

Jia cevap vermeden önce Ölüm muhafızının karanlıkta birkaç nefes daha aldığını duydu.

"Ben iyiyim." Jia yavaşça arkasını döndü ve Kaiya'nın pelerininin sıyrıldı.

Bölüm 37

Rorax

TEvler Turnuvası'ndan sonra yaşanan rezil içki ve parti gecesi tüm söylentileri doğrular nitelikteydi.

Diyarlar'daki en heyecanlı sefahat gecesiydi. Rorax'ı en ufak bir hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Bira ve şarabın bu kadar çok tüketildiğini hiç görmemişti.

Jia yarı final turuna kadar yükselmiş ve burada Kaiya Whitethorn'a kıl payı kaybetmişti.

On köşeli yıldızı *olan* adam, ya da Kaptan Lamonte'nin ona taktığı isimle *Top*, Kaiya'yı yere sermiş ve hiç terlemeden sırt üstü yatırmıştı. Böylece o ve Ölüm Evi, yeni Evler Turnuvası şampiyonu olmuş ve unvanı Volla'dan almıştı.

Kalabalık onu sevmişti. Rorax'ın göğsü, heyecanla tepinen ve ismini haykıran seyircilerin titreşimleriyle inliyordu ama o bunu hissetmiyormuş gibi davranıyor ya da

zaferini coşkuyla kutladıklarını hissedememiş ve onları tanımamıştı. Bu gece bile eğlenenler arasında onu henüz görmemişti.

Cannon ve Kaiya turnuvadaki sıralamada başı çektiği için Ölüm Evi birinci oldu, ardından Buz Evi geldi. Ateş Evi üçüncü oldu. Alaşım Evi dördüncü oldu ve kızgın bakışlı Niels kendi Evi'nin madalyasını kapıp bir çantaya tıktı.

House of Life'ın sonuncu olması kimse için sürpriz olmadı.

Jia ve Rorax, Rorax ne kadar istese de Şölen'e katılmadılar. Kurt ona her zaman performansını düşürecek her türlü yiyeceği yasaklamıştı. Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama bu iyi bir pratikti, özellikle de çok şey öğrenilebilecek bir gecede.

Bütün gece arazide dolaşıp bulabildikleri her türlü bilgi parçasını aradılar, kiminle konuştuklarını, kimi izlediklerini ve nereye gittiklerini görmek için Yarışmacıları ve Elçileri izlediler.

Rorax, Kiniera ve casuslarının arazide kendilerini gölgelerin içinde sakladıklarını gördü. O ve Jia'nın kaçırdığı her şeyi Kiniera bulacaktı.

Jia, rüzgâra karşı üç yaprak gibi görünen bir grup Hava Muhafızına başıyla işaret etti. "Bunlar Rüzgâr Elçisi'nin ikinci adamları. Elçilerinin Seçme ile ilgili ne düşündüğü hakkında bir şey bilip bilmediklerine bakmaya gidiyorum."

Kadın sıvışıp gitti ve Rorax dinleyecek yeni bir konuşma buldu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Highborn'lardan hiçbiri Diyar'ın en güçlü pozisyonu için güvenebileceği biri olarak gözüne çarpmadı.

Isgra ziyafetin ilk otuz dakikası içinde zil zurna sarhoş olmuştu. Elçilerle ya da Koruyucular arasındaki konumunu sağlamlaştırabilecek herhangi bir nüfuz sahibi kişiyle sosyalleşme zahmetine bile girmemişti. Turnuvadaki gösterisinin yeterli olacağını düşünmüş olmalıydı ki bazı Evler için öyle de olabilirdi.

Rorax, Contestarları günlerce inceledikten sonra, Muhafız olmaya layık olabilecek sadece bir kişi olduğu sonucuna vardı. Fauna Hanesi'nden bir Lowborn olan Enna Mistvalley, makul bir şekilde önerebileceği tek Contestar'dı.

Enna Diyarlar hakkında bilgili, odaklanmış, zeki, kibar, komik ve karizmatikti. Bir tüccarın geçici tezgahının çatısından Enna'yı bir saat izledikten sonra

-Hava elçisiyle politika hakkında gevezelik etmesini durmaksızın dinleyen Loraks, Seçimin sonuna kadar destekleyeceği ve koruyacağı kişinin Enna olduğunu biliyordu.

Kuzey'in bir sonraki Muhafızı olması için şampiyon yapacağı kişi Enna olacaktı.

Rorax'ın göğsü ısındı ve içini çelik gibi bir kararlılık kapladı. Seçim için henüz erkendi ve Enna bir korkak ya da yalancı olduğunu kanıtlayabilirdi ama şu ana kadar

Contestar Rorax, Diyarlar'ın bir sonraki Muhafızı olmaya layık özellikler gösterdiğine inanıyordu.

Enna arenada vasattı ama kılıç kullanma becerisi üzerinde çalışabilecekleri bir şeydi ve yakında sahip olacağı büyüyle ilgili herhangi bir beceriye sahip olup olmadığını bilmek için henüz çok erkendi.

Rorax onu çatıdaki gölgelerden izlemeye devam etti, ta ki kız ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedene ve izlendiğini anlayana kadar.

Kendini derme çatma çatıya doğru eğdi ve iki çift tanıdık gözü üzerinde bulmadan önce etrafına bakındı.

Rorax, Ölüm Evi'nin prensi ve kızıl saçlı elçisinin şaşkın ifadelerine bakarak sırttı.

Ölüm Prensi karşılık vermedi ama Milla'nın yüzü küçük bir sırtışa dönüştü. Rorax'a yanaşmasını işaret etti, böylece Rorax çatıdan aşağı kayarak yere çömeldi.

Ellerini deri pantolonunun arkasına sildi ve onlara doğru ilerlerken insanların kendisine yönelttiği şaşkın bakışları görmezden geldi. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sizden hoşlanmak istemiyorum ama saatlerdir yukarıdayım ve bunu ilk fark eden sizsiniz."

Milla güldü. "Gerçekten mi?" Prens aynı anda, "Çatıda ne halt ediyordun?" diye homurdandı.

Rorax Milla'ya başını salladı ve prene bakmadan önce onun sorusunu cevapladı.

Neden buradaki tüm erkekler bu kadar büyüleyiciydi? Prens, Rorax'ın şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı altın gözlere sahipti. "Bir sonraki Muhafız olmak için Seçim'de kime yardım etmek istediğime dair bazı keşifler yapıyorum."

Prens kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gözlerini kısarak ona bakıyordu. "Şimdiye kadar herkes hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Rorax tereddüt ederek ikisinin arasına baktı. Açıkça kötü niyetli olduklarına ya da Yarışmacılardan herhangi birine açıkça taraftar olduklarına dair herhangi bir işaret göstermemişlerdi. Eğer Rorax onları *kendi Korumucusu* olmaya ikna edemezse, o zaman güçlerine layık birini korumaları için onları yönlendirmeye çalışması gerekiyordu. İyi ki o kişiyi tanıyordu.

"Daha çok Alçak Doğanlar'a odaklanmış durumdayım. Yüksek Doğanlar beni o kadar ilgilendirmiyor."

"Neden olmasın?" Milla elini belli belirsiz Enna'ya doğru sallayarak araya girdi. "Düşük doğumlular o kadar iyi bağlantılara sahip değiller, neredeyse hiç büyü yapamıyorlar ve genellikle -sen hariç- o kadar iyi eğitilmiş değiller."

Rorax ne kadar bilgi vereceğinden emin olamadan ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Şey, sanırım bağlantılar Highborn sorununun bir parçası. Stella Alloy Hanesi'nden ve Isgra da Alloy'un ekonomisinin büyük ölçüde desteklediği bir Ateş eyaletinden."

Milla mırıldandı ve prens gözlerini daha da kısmıştı. Rorax devam etti. "Lily Su Evi'nden." Bu da başlı başına bir açıklamaydı. "Ve Serena da Yeşillik Evi'nden-"

Milla elini kaldırarak Rorax'ın sözünü kesti. "Ama Foliage göğüs göğüse çarpışmalarıyla ünlüdür ve Alloy'dan etkilenmez. Serena hem eğitimli *hem de* eğitimli."

Prens sessizce başını sallayarak onayladı.

Rorax onlara ne kadar bilgi verebileceğini ve ne kadarının kendisini ve Kiniera ile Sahana'nın özenle yerleştirdiği ajanları lanetleyeceğini merak ediyordu.

Rorax bir ileri bir geri baktı, başparmağını kuş kafatası yüzüğünün üzerine sürterken kararsızlık midesinde rahatsız edici bir şekilde yuvarlanıyordu. "Doğru..."

"Tabii bizim bilmediğimiz bir şey bilmiyorsan?" Milla onun rahatsızlığını görerek ve kaşını kaldırarak itti.

Rorax parmağını tekrar yüzüğünün üzerinde gezdirdi ve derin bir nefes aldı. Milla kaşlarını kaldırmış beklerken uzun, garip bir duraklama oldu ve prensin gözleri şüpheyle ona dikildi.

Tuttuğu nefesi dışarı verdi. Sikerim böyle işi. "Yeşillik Evi yaklaşık on beş yıldır Bracian'a sınırlarını Umber'den korumalarına yardımcı olmak için Alaşım Yıldız Elmasları kaçırıyor. Sadece küçük olanlar, endişelenmediklerimiz, ama büyük olasılıkla Alaşım Evi gündemi olan bir aileden gelen bir Yarışmacı istiyorsanız, Serena kesinlikle sizin için mükemmel olacaktır."

Yıldız Elmasları iksirlerde ve büyülerin gücünü artırmak için kullanılırdı ve İhlal'den beri Muhafızlar tarafından yasaklanmıştı.

Prens kollarını kavuşturdu ve ağzı bir karış açık kaldı. Kaşları çatılmadan önce Milla da ağzı açık kalmıştı. "Nereden biliyorsunuz?"

Rorax omuz silkti. "Çok yoğun bir araştırma."

Rorax'ın arkasından hareket sesleri geldi ve Enna'nın konuştuğu elçinin uzaklaştığını görmek için döndü.

"Enna!" Rorax bağırdı ve Enna kafasını çevirip onlara baktı. "Buraya gel," dedi Rorax, prens ve Milla'ya dönmeden önce ona el sallayarak. "İstenmeyen partilere bağlı değil, son derece eğitilmiş ve en az dört çeşit Gerilla dövüş stilini biliyor. En önemlisi de aptal değil."

Rorax Enna'yı dirseğinde hissetti ve dönüp Yarışmacı'ya nazik bir gülümseme verdi. "Enna, Milla'yı tanıyorsun, Ölüm Evi Elçisi ve Ölüm Prensi." İkisine doğru bir el salladı.

Enna'nın zeki, karamel rengi gözleri Rorax'a şüpheyile baktı ve Milla ile prene dönüp elini uzattı. "Sizi tekrar görmek güzel."

Turnuva hakkında konuşmaya başladıklarında Rorax hemen özür diledi ve arkasını döndü.

Rorax kalabalığı biraz daha izlemek için karanlık, görünmeyen kenarlara döndü. Etrafta dolaştı ama gecenin geri kalanında Jia ya da Kiniera'yı bir daha görmedi.

Tüm önemli güç oyuncularını -elçiler, Contestarlar ve önde gelen Highborn'lar- uzun zaman önce ortadan kaybolduğunda

Rorax sonunda gölgelerin arasından çıktı ve iç çekti.

Rorax kaleye doğru yürümeye başladı. Kiniera'ya rapor edecek faydalı bir şey öğrenememişti.

Su Elçisi Dori Wolfmoon, Su Prensesi ile gizlice yatıyordu; Hava Evi, Seçim sona erdiğinde başkent geçit töreninde gösteri yapmak için harika bir gayda grubu oluşturunuyordu ve Yeşillik Evi'ndeki Zehirler Üniversitesi yeni bir müdür alıyordu, akşam boyunca topladığı tek işe yaramaz haberdirdi.

Bir itiş kakış sesi dikkatini çekti ve Rorax tamamen hareketsiz kalmadan önce görünmemek için büyük bir çadırın arkasındaki koridora eğildi.

Dört House of Alloy askeri, çok sarhoş olduğu belli olan bir adamı kollarından tutarak koridordan aşağı sürükledi.

Dört askerin lideri olduğu anlaşılan adam, "Narlaroca sizi gördüğüne sevinecek, Teğmen," dedi. "Ölüm Evi'ni hizaya getirmenin bir yolunu arıyorduk. Belki prens senin zavallı kışını teslim olacak kadar önemser."

Rorax bir adım daha yaklaşarak kimin sürüklendiğini görmeye çalıştı. Cesaret edebildiği kadar yaklaştı, sarhoşun kafası omuzlarının üzerinde yuvarlanana kadar çadırların yanından sürünerek geçti. Bir fener, morarmış, şişmiş ve yer yer kanayan yakışıklı bir yüzün belirgin, güçlü hatlarını aydınlattı.

İki çadırın arasına eğildi, gözleri kocaman açılmıştı ve kalbi göğsünde çarpıyordu.

Hay sikeyim.

Hay sikeyim.

Teğmen Dickbags.

"Orospu çocuğu," diye küfretti Rorax nefesinin altında, başını arkaya yaslayıp gökyüzüne baktı.

Rorax, özellikle de Haneler Turnuvası'nda Narlaroca'yı yendikten sonra, dikkat çekmemeye ve kendisini Alloy Hanesi'nin hedefinden uzak tutmaya çalışacağına dair kendine söz vermişti.

Ancak Alloy Hanesi teğmeni kontrolleri altına almışsa, Ölüm Prensi'nin onlar tarafından zorlanması mümkündü. Alloy Haneler Konseyi'nde bir oy bile fazla alırsa, tüm Hanelerin -tüm Diyarın- hizaya gelmesi mümkündü. Bunun olmasına izin veremezdi.

Kään bana yardım et.

Kararını verip kapı aralığından çıktı ve adamların teğmeni sürükledikleri yeri takip etti.

Bir sonraki koridorda hala etrafta dolaşan insan grupları vardı ve olası sivil kayıplar olmadan askerlerle savaşmak için çok kalabalıktı, bu yüzden bir sonrakine kadar bekledi.

Sonra bir sonraki.

Çadırlar arasındaki bir sonraki koridor ıssızdı ve Alaşım Evi'nin merkezine yaklaşıyorlardı. Daha fazla bekleyemezdi.

Rorax kılıcını kınından çıkardı ve Glimr'i avucuna çağırdı. Adamlar durakladılar ve arkalarında onun varlığını hissettiklerinde sarsıldılar.

Rorax sağ eliyle kılıcını, sol eliyle de Glimr'i kavrayarak onlara, "Üzgünüm çocuklar," diye seslendi. "Teğmen benimle birlikte."

Lider aç gözlerle ona baktı, yüzünü ona döndü ve bir adım daha yaklaştı. Gözleri tanıyarak parladı ve aç bakışları şiddete dönüştü.

"Seni tanıyorum," diye tükürdü. "Bugün Evler Turnuvası'nda komutanımla kafa kafaya geldin. Onu küçük düşürdün."

"Belki de *sana* aşağılanma konusunda bir ders vermeliyiz. Bazı kadınların bundan hoşlandığını duydum," diye alay etti başka bir adam ve hepsi kıkırdadı. Nefeslerindeki viski kokusunu on beş adım öteden bile alabiliyordu.

Rorax bu ukala davet karşısında sırtıttı ama cevap vermeye tenezzül etmedi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onlara doğru koştu ve onlar da irkilerek geri adım attılar. Rorax bıçağını en soldaki adama sertçe fırlattı ve kılıcıyla en sağdakine saldırdı.

İkisi de yere düştü, çarpışmadan önce öldüler.

Glimr'i hatırladı ve üçüncü adamı hedef aldı, ancak lider ona döndü ve elinde tuttuğu bıçağı ona sapladı.

Yanağından kıl payı sıyrılan bıçağı savuşturdu ve kılıcını adamın göğsüne sapladı.

Adam homurdandı ve ağzından fışkıran kan koluna ve göğsüne sıçradı. Kılıcını çekerek adamın bedenini kendisinden uzaklaştırdı ve önünden damlayan kana küfretti.

Görünüşe göre Glimr'le atışını kaçırmıştı, çünkü üçüncü adam suratına indirdiği ters bir yumrukla Rorax'ın kafasını yana savurarak alt dudağını yarmıştı.

Karnına bir yumruk daha indirdi ve gürültülü bir homurtuyla onu birkaç adım geriye savurdu. Adam yine yüzünü hedef alan bir yumruk daha savurdu ama kadın darbeyi savuşturdu, adamın bileğini yakaladı ve kılıcını boğazına geçirmeden önce sırtı ön tarafına bastırana kadar onu kendine doğru çekti.

Ayrıca yere yığılmadan önce derisine kan fışkırttı ve Rorax tiksintiyle burnunu buruşturdu.

Teğmenle yalnız olduğunu teyit etmek için etrafına hızlıca bir göz atan Rorax, kılıcındaki kanı çimlere silmek için eğildi. "İğrenç herif," diye homurdanarak Glimr'i avucuna çağırdı ve iki kılıcını da kınına sokmadan önce onu da temizledi.

Ayres devrilmiş, adamların onu bıraktığı yere bir kaya gibi düşmüştü. Şimdi kendini dirseklerinin üzerinde yukarı itmeye çalışıyordu. Etrafındaki adamların cesetlerine iri, şaşkın gözlerle baktı ve sertçe yutkundu. "Yaptım mı

Bunu ben mi yaptım?" diye sordu teğmen, kelimeleri bulamaç haline getirerek.

Rorax homurdandı. "Hayır, ben yaptım."

Kaşları birbirine yaklaştı ve eskisinden daha da şaşkın görünüyordu. "*Neden?*"

Rorax Teğmen Ballsack'ı görmezden geldi ve derin bir iç çekmeden önce bir süre çadırların bulunduğu koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Koridor tamamen boştu, buradaki herkes neyse ki çatışmayı umursamayacak kadar sarhoştı ya da olaya karışmayacak kadar akıllıydı. Cesetleri burada bırakacaktı. Dördünü birden saklayacak ne zamanı ne de insan gücü vardı.

Teğmenin adamları neredeydi? Her zaman sinir bozucu bir şekilde yanında bulunan adamları neredeydi?

Rorax içini çekerek doğruldu ve ona elini uzattı. "Haydi, Teğmen. Gidelim. Odana geri dönüyoruz."

Rorax'ın avucuna, elini köpek bokuna sokmuş da ona uzatıyormuş gibi baktı.

Çoğunlukla temiz olan elini sabırsızlıkla ona doğru salladı. "Hadi ama. Alloy'un seni tekrar kaçırmaması ya da daha kötüsü için seni burada bırakamam. Onlardan senden nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum."

Teğmenin ağzı kenarlarından aşağı doğru bastırdı ama öne uzanıp avucunu kavradı ve onu yukarı çekmesine izin verdi. Adamın ağırlığı ona çarptığında yüksek sesle homurdandı.

En iyi ihtimalle dengesizdi ve kadın onu dengeleyemedi önce tehlikeli bir şekilde öne doğru eğildi. Bu adam en az altı yaşındaydı-

Dört -muhtemelen altı beş- yaşındaydı ve kendini lanet olası bir at kadar ağır hissediyordu.

Onu dik tutmak için mücadele ederken, onu kurtarma kararından hemen pişmanlık duydu. "Ölmene izin vermeliydim," diye homurdandı.

Teğmen sadece homurdanarak onayladı.

Yavaşça şatoya geri döndüler, adamın ağırlığı kıza baskı yapıyor ve onu terletip tökezletiyordu. "Neden ..." Zor nefes alarak homurdandı. "Neden bu kadar *sarhoşsun*?"

"Unutmak istedim." Ayres'in başı öne eğildi ve ayaklarını sürüyerek ilerledi. "Kötü . . . bu gece kötü bir avdı. Gerçekten kötü."

Nefes nefese kaldığında Rorax'ın kaşları birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun, kötü bir av mı?"

Cevap vermedi.

Rorax'ın omzu acı içinde inliyordu ve bir mola vermesi gerekiyordu. Onu çadırlardan ve insanlardan uzakta, kalenin yan tarafına götürdü ve sırtını taş duvara yaslayarak yere yatırdı.

Rorax eğilerek ellerini dizlerinin üzerine koydu ve havayı içine çekti.

Onu burada bırakmalı ya da belki Lamonte'ye gidip onu tekrar kaldırmalıydı. Onu Alaşım Evi'nden kurtarmak bir gün için fazlasıyla yeterli bir iyilikti.

Etrafta birkaç kişi vardı ama çoğu ikisinin orada oturduğunu fark edemeyecek kadar kendi eğlencelerine dalmışlardı

Kalenin yanında, ancak iki ya da üç kişi onlara garip bakışlar attı ve Rorax bunları görmezden geldi.

Rorax'ın elleri diz kapaklarının üzerine yayılmıştı ve Ayres uzanıp sol işaret parmağından hiç çıkmayan kuş yüzüğüne dokundu. Başını yana eğerek ona baktı. "Bana bir kargayı hatırlatıyorsun. *Zekice*."

Rorax teğmenin geveleyerek söylediğı sözler karşısında homurdandı. Bu utanç vericiydi. Bu ona söylediğı en güzel şey olabilirdi ama hatırlayamayacak kadar bok suratlıydı.

"Bundan sonra sana böyle sesleneceğim... *küçük karga*."

Rorax bir kahkaha daha attı ve yüzüne bir gölge düşmeden önce bir an düşünceli görünüyordu.

"I . . . Bu gece içiyordum ... çünkü ..." Teğmen sertçe yutkundu ve Rorax, kucağında gevşek duran dövme kaplı ellerine bakmadan önce gözlerinin gümüşle kaplı olduğuna yemin edebilirdi. "Bu gece küçük bir kızı öldürdüm."

Rorax yorgunluğunu unuttu. Nasıl *nefes* alacağını unuttu.

Omurgası dikleşti. Onu yanlış duymuş olmalıydı. "Az önce *ne dedin sen?*"

Bu kendini beğenmiş pisliğin dışarıda küçük kızları öldürmesine *imkân yoktu*. Ruhunun derinliklerinde bir yerde, bu doğru gelmiyordu.

Teğmen ürperdi, başı biraz yana eğildi. "Sumavari'nin canavarlarını çağırmaya çalışıyorlardı. Büyüyü çektiklerini hissettim, başladıklarında ama

... oraya vardığımda çok geç kalmıştım ..." Ayres'in sesi düzensiz bir fısıltıya dönüştü. "Onu çoktan ele geçirmişti."

Rorax'ın kalbi göğsünde o kadar hızlı çarptı ki patlayacağını sandı. "Sumavari'nin canavarları mı? Ama . . . Bunu yapmak için Sumavari'nin Kitaplarına ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Ölüm'ün onları bir yerlerde kilitli tuttuğunu sanıyordum."

"Onları çalmışlar." Ayres'in başı öylesine şiddetli bir şekilde yana kaydı ki duvardan aşağı kayarak devrildi. "Kuşatma sırasında."

Normal şartlar altında Rorax teğmenin bu aptallığına kıs kıs gülerdi ama elinden bir şey gelmiyordu. Korku ve utanç kanına sıcak kurşun gibi pompalanıyordu. Altındaki zemin sallanmaya başladı, bu yüzden kendini sabitlemek için bir elini yanındaki taş duvara koydu.

Kuşatma sırasında. Siktir. Siktir.

Sumavari'nin canavarları, ebeveynlerin çocuklarını hizada tutmak için geceleri anlattıkları bir masaldı. Valitlinn'deki kemik müzesi ya da kütüphanede gördüğü ve onların varlığını doğrulayan sayısız tarih kitabı olmasaydı, kendisi de onlara inanmazdı.

Lyondrea'nın Sumavari'nin Kitapları'nı canavarları çağırmak için kullanmasını önlemek için teğmen ve adamlarının kaleden her zaman rastgele ayrılmalarının nedeni bu olmalıydı.

Bilmesi gereken ama sormak istemediği bir soru dudaklarını yaktı. "Teğmen, kitapları Surmalinn'den tam olarak nasıl aldılar?" diye fısıldadı kısık sesle.

"Kuşatma sırasında aldılar." diye yanıtladı teğmen toprağa bakarak.

"Kuşatma mı?" İşte buradaydı.

"Mmmhmm. Surmalinn Kuşatması."

Göğsü sıkışmıştı ve ciğçerlerine hiç oksijen girmiyordu.

Endişe, korku, suçluluk, utanç ve öfke Rorax'ın göğsünde o kadar hızlı kaynadı ki hiçbir şeye tutunamadı. Sağlam bir zeminde dursa bile kontrolden çıkıyormuş gibi hissediyordu.

Rengârenk çadırlar denizinde bir yerlerden kahkaha atan erkek sesleri geliyordu ve kafasını çevirip baktı. Herhangi bir hareket göremeyince tekrar ayaklarının dibinde neredeyse kendinden geçmiş bir halde duran adama odaklandı ve onun şu anda ne kadar savunmasız olduğunu fark etti.

Birdenbire Rorax'ın bu iri yarı adamı odasının güvenli bir yerine götürmesinin çok önemli olduğunu hissetti ve yanan ciğçerlerine zorla bir nefes çekti.

"Kalk. Kalkmak zorundasın. *şimdi*, Teğmen," diye tersledi Rorax. "Ayres." Teğmen başını yerden kaldırıp tek gözünü kısararak ona baktı. "Benim adım *teğmen* değil."

"*Siktir* git buradan. Burası güvenli değil." Teğmen hareket etmeyince Rorax onun yanına eğildi ve bacaklarını kullanarak onu kaldırdı. abayla inledi, bacakları ve sırtı onun ağırlığını protesto etmek için ağrıyordu. "*Kään bana yardım et, çok ağırsın.*"

Kalenin etrafından dolaşarak gece için açık bırakılmış ön kapılara ulaştılar ve Ölüm Evi'ne tahsis edilmiş kuleye doğru ilerlediler. Adrenalin ve panik damarlarında dolaşüyor, onları öncekinden daha hızlı teşvik ediyordu. Sonunda onun odasına geldiler.

Rorax teğmeni yatak odasının yanındaki koridorda iterek uzaklaştırdı ve destek için duvarı kullanmasını sağladı. Sırtından aşağı ter damlıyordu.

Kolunu denedi ama kilitliydi. "Anahtarın var mı?" diye çıkıştı ona. Rorax'a nemli pantolonunun boş cebini gösterdi ve Rorax başını geriye attı, koridorun taş tavanına bakarken bıkkın bir iç geçirdi.

Rorax'ın yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve buna şimdi ihtiyacı vardı. Bu canavar adamın *yatağında* -güvenli bir şekilde- olmasına ihtiyacı vardı ve sonra önümüzdeki yirmi yılı ne yapacağını bulmaya çalışırken yatak odasında volta atarak geçirmesi gerekiyordu.

Dev gibi, kalın sesli, canavar gibi bir adam ancak sarhoşken kıkırdayabilirdi, öyle de yaptı. "Ben her zaman ... her zaman kilitlerim."

Rorax ne ona ne de lanet olası kapısına bakmadan teğmeni tersledi.

"Dinle," dedi, sonunda başını eğip tekrar ona bakarken sesi gergindi. "Düşünmek için odama gitmem gerekiyor, bu yüzden içeri girmeliyiz."

Ona baktı ama başını salladı. "Peki."

Tanrı bilir nereden çıkardığı bir anahtarı kaldırdı ve kız anahtarı adamın parmaklarının arasından öyle hızlı kaptı ki sarhoş

Teğmen parmaklarına göz kırptı, kafası karışmıştı. Kapının kilidini açtı ve sendeleyerek odasına girmesine yardım etmeden önce kapıyı itti.

Rorax onu dikkatle yatağa indirdi ve teğmen yatağa uzanır uzanmaz hafifçe horlamaya başladı.

Odasında bir ileri bir geri yürümeye başladı, kolları bacakları neredeyse sinirden patlayacaktı, zihni hızla çalışıyordu.

Sumavari'nin Kitapları. Çağırma Kitapları.

Eski korkuları uyandırıp çağırabilecek kitaplar

-Sumavari'nin beş yüz yıl önce kendi adıyla anılan savaşta kullandığı kişisel hayvanları gibi. Kitaplar Surmalinn'i kuşattığı gece çalınmıştı. Eğer Lyondrea Çukurları açmaya ve Sumavari'nin evcil hayvanlarını kullanmaya çalışıyorsa, hiçbir insanın ya da ulusun püskürtmeye gücünün yetmeyeceği kontrol edilemez bir yığına sahip olacaklardı.

Rorax ne yapacağını bilemez bir halde odasının etrafına bakındı. Ellerini birbirine vurdu ama daha önce öldürdüğü adamlardan kalan küçük kan lekelerini fark edince durdu ve kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

Gitmeliydi. Teğmenin güvende olmasına ihtiyacı vardı ve şimdi güvendeydi.

Rorax yorganını baygın halinin altından çekip çıkardı ve üzerine attı. Bu geceyi odasında geçirmesinin iyi olacağına karar vererek topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Kapıyı kilitlemeden önce arkasından tıklatarak kapattı ve anahtarı kapının aralığının altına geri kaydırđı.

Rorax bir adım uzaklaştı ama muhafız arkadaşlarından biri olan Whitewood Savunucusu Kaiya Thorn'la yüz yüze geldiğinde aniden durdu. Rorax Kaiya'nın omzuna asılı devasa, güzel altın çelik savaş baltasını görebiliyordu ve kadının duruşundan Kaiya'nın baltayı çıkarıp onun üzerinde kullanmasına saniyeler kaldığını anladı.

"Burada ne işin var *senin*?" Kaiya tersledi, Rorax'a bakıp derisindeki kanı görünce gözleri büyüdü. "Ne oldu, nerede o?"

Rorax gözlerini devirdi. "Ben Teğmen Dickbags'i güvene alıp yerleştirdikten *sonra* ortaya çıkman ne hoş." Rorax alnındaki teri sildi ve muhafızı terslememeye çalıştı. "O iyi, uyuyor. Onu daha yeni yatırdım."

Kaiya kollarını göğsünde kavuşturdu, uzun beyaz örgüleri neredeyse beline kadar uzanıyordu. Yüzü bir hırıltıya dönüştü ve Rorax'ın yarılmış dudağına şüpheyile baktı. "Şimdi bana ne olduğunu ve seninle nasıl birlikte olduğunu anlat."

Rorax dişlerini sıktı, yalnız kalma isteğı acil bir ihtiyaç haline geldi. "Teğmen sarhoş oldu. *Gerçekten* sarhoştı. Ve onun namusunu bir grup Alloy muhafızına karşı savunmak için lanet olası hayran kulübünden *benden* başka kimse yoktu. Onu fidye almak için Narlaroca'ya götürüyorlardı ama zavallı kışını eve sürüklemekten önce onları öldürdüm."

Kaiya ona gözlerini kırptırdı ve ne diyeceğini bilemiyormuş gibi alt dudağını aralayınca Rorax arkasını dönüp parmaklarını omzunun üzerinden salladı. "Yarın sabah akşamdan kalma haliyle iyi eğlenceler."

Bölüm 38

Ayres

"**G** Kalkın, *Teğmen*. Öğleden sonraki Kontestar Eğitimine gitmeniz gerekiyor, ama önce bir Banyo. Erkek gibi kokuyorsun ve bu iyi bir şey değil."

Ayres bir gözünü açtı ve bunun bir hata olduğunu anladı, hemen o yumuşak, kadifemsi bilinçsizliğe geri dönebilmeyi diledi. Dilini ağzının içinde döndürmeye çalışırken ağzı zımpara kâğıdı ve kirle doluymuş gibi hissetti. Yıkanması ve dişlerini fırçalaması gerekiyordu. Mümkün olduğunca çabuk.

Kendini yataktan itmeye çalıştı ama başı dönmeye başlayınca durdu.

"Tanrılar yukarıda," diye inledi Ayres yatağa doğru.

"Dün gece seni eve kimin sürüklediğine asla inanamayacaksın."

Ayres kan çanağına dönmüş gözlerinden birini dikkatle araladı. Kaiya Thorn iki deri koltuktan birine tünemişti.

yatağının yanındaki odada. Ay beyazı örgülerini arkadan bağlamıştı ve bir kase yulafın tadını çıkarıyor gibiydi. Ayres iyi huylu koku karşısında burnunu kırıstırdı ve gözlerini kapattı.

Karışık anılarını gözden geçirdi ama her şey bulanıklaşmadan önce sadece bir Hava Evi tüccarına karşı bilek güreşi müsabakasını kazandığını hatırlıyordu. "Bilmiyorum."

Marras'a gücünün ilk dışarı çıktığındaki düşük gümbürtüsünde kalması için dua etti.

"Rorax Greywood," dedi Kaiya ağzındaki lokmayı yutarken. "Onu tam senin odandan çıkarken gördüm."

"Ne?" Ayres'in iki gözü birden açıldı ve hemen pişman oldu. Kaiya yulafını yemeye devam etti, yutkunurken başını salladı. "O gittikten sonra seni kontrol etmek için buraya geldim -biliyorsun, seni burada kan kaybından falan bırakmadığından emin olmak için- ve seni sapasağlam buldum. Yorganın bile küçük bir çocuk gibi çenenin altına sıkıştırılmıştı."

Ayres irkildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak kendini yavaşça yatağının kenarına oturmaya zorladı. Üzerinde hâlâ dün gece dışarı çıktığı kıyafetler vardı ve bayat bira ve kurumuş kan gibi kokuyorlardı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama onu umursamıyorum." Kaiya omuz silkti, boş kâsesini Ayres'in yatağının başucuna bıraktı ve sonra

sandalyesinde arkasına yaslanarak onu izledi. "Sanırım... Buz Evi'nden gelen insanlara göre? Bence o iyi."

"Evet, sanırım Hanesi *Diyarımı* kuşatmamış olsaydı ben de ona aldırılmazdım," dedi Ayres işaret ederek ve Kaiya savunmak için ellerini kaldırdı.

Ayres içini çekti ve ensesini ovuşturdu. Rorax'ın yanıklarını, Isgra Torvik'in Rorax'ın pazılarında bıraktığı el izi şeklindeki yanıkları ve Rorax'ın onları nasıl kazandığını -arkadaşını savunurken- hatırladı.

Doğrusunu söylemek gerekirse... kaltak olmasına rağmen Rorax'ı da o kadar umursamıyordu. Aleti de onu umursamıyordu. Ona karşı duyduğu nefret ateşi bir nebze olsun sönmüştü ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Bir acı hissi gözlerinin arkasında yıldızlar görmesine neden oldu. Baş *zonkluyordu* ve küçük, keskin bir ağrının yayıldığı kaşına dokunmak için uzandığında, parmağında kurumuş pul pul kan çıktı. "Kaiya . . ne oldu?"

"Bilmiyorum ama dün gece Rorax'ın üzeri bundan çok daha fazla kanla kaplıydı."

"O ne yaptı?"

Kaiya'nın ağzı küçük bir kaş çatmayla kapandı. "Dün gece seni buraya bıraktıktan sonra bana Alaşım Evi'nin seni kaçırdığını ve seni kurtarmak için onlardan dördünü öldürmek zorunda kaldığını söyledi. Cesetler bu sabah bulundu, bu da onun hikâyesini doğruluyor." Kaiya onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Öldürüldükleri yere giden garip izler vardı."

oraya ağır bir şey sürüklenmiş gibi görünüyordu. " Kaiya'nın gözleri parladı ve çenesi kalktı. "Ona inanıyorum, Ayres. Dün gece geldiğimde ne kadar sarhoş olduğunu düşünürsek, bence o senin kışını kurtardı."

Ayres geçmişi düşünmeye, *hatırlamaya* çalıştı ama yapamadı. İçini çekti. "Bugün onunla konuşacağım, bakalım ne diyecek ve sana anlattığı hikâyeyle örtüşüyor mu?"

Kaiya başını salladı. "Bizim için ona teşekkür etmeyi de unutma, Ayres. O olmasaydı ölmüş olabilirdin. Ya da daha kötüsü, Alaşım Evi'nin derinliklerinde bir yerde."

Kasesini aldı ve tereddüt etmeden önce kapıya doğru birkaç adım attı. "Oh, ve eğer dün gece yaptığın gibi bizi bir daha ekersen, Ayres, kışına bir izleme rünü kazıyabilecek bir cadı bulacağım."

Bölüm 39

Rorax

TEvler Turnuvası'nın ertesi sabahı, Jia dışında yemekhanedeki herkes hâlâ sarhoştı ya da biraz sarhoş görünüyordu.

akşamdan kalmalardan yeşil.

Jia parmaklarının arasına sıkıştırdığı bir parça pastırmanın üzerinden Rorax'a baktı. "Bok gibi görünüyorsun, Ror," dedi usulca.

Rorax ona bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Rorax bok gibi göründüğünü biliyordu çünkü *kendini* bok gibi *hissediordu*.

Kendini bitkin ve gergin hissediyordu.

Bir gece önce Ayres'in odasından çıktıktan sonra, Sumavari'nin canavarlarının tarihiyle ilgili bir kitap bulmak için kütüphaneye koşmuştu.

Dünyaya ne tür dehşetlerin salınmasından sorumlu olabileceğini bilmesi gerekiyordu. Ayrıca neyle karşı karşıya kalabileceğini de bilmek istiyordu.

Radashan akşam için çoktan yatmıştı ve kütüphanenin kapıları sıkıca kilitlenmişti. Bu yüzden onun yerine

Akşamları odasında durmadan volta atıyor, utanç, öfke ve endişe kuyusunun derinliklerine iniyordu.

Güneş nihayet ufukta belirdiğinde, Rorax adım atacaksa bunu kütüphanenin dışında yapmaya karar verdi. Radashan nihayet kapıları açmaya geldiğinde ona endişeli bir bakış atmıştı. "Günaydın, Rorax," dedi tereddütle, kapıyı açıp içeri adım atarken.

Rorax kütüphanecinin peşinden gitti. "Bana Sumavari'nin canavarları hakkındaki bölümü göster."

Radashan ona baktı, zaten orantısız büyüklükteki gözleri daha da açıldı. "Bunlara neden ihtiyacınız var Bayan Greywood?"

Rorax'ın yalan söylemeye çalışacak zihinsel kapasitesi bile yoktu. "Birinin onları çağırmaya çalıştığını duydum. Önemsemem gerekip gerekmediğini ve başarılı olmaları durumunda neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor."

"Yüce Tanrım." Radashan gözlerini kırıştırdı ve geniş yuvarlak gözlüklerini burnuna doğru itti. Bir, iki, üç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra titrek bir şekilde başını salladı. "Beni takip edin."

Döndü ve hızlı, kısa bacaklarıyla ona kitapların olduğu küçük bir bölümü göstererek bir tanesini işaret etti. "Bu eski bir dost tarafından yazılmış. O zamanlar hayattaymış ve Sumavari'nin yaratıkları serbestken hayatta kalmış."

Başlık *Sumavari'nin Yaratıklarından Kurtulmak; Efsanelerin Ardındaki Gerçek.*

"Teşekkür ederim." Rorax kitabı kitaplıktan aldı, topuklarının üzerinde döndü ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı. Kitabı odasına götürdü ve hemen okumaya başladı. Okuduğu her şey onu daha da endişelendiriyordu.

Jia birkaç saat sonra sabah antrenmanı için Rorax'ın kapısını çaldı.

Rorax sadece tüm enerjisiyle *bir şeyler* yapması gerektiği için gitmişti. Arenada dikkati o kadar dağılmıştı ki, Rorax'ın odasına döndüklerinde Jia ellerini kalçalarına koydu. "Rorax Greywood, bana neler olduğunu anlat."

Rorax ona öyle söyledi. Jia'ya sarhoş Ayres'ten öğrendiklerini anlattı. Kitaplar ve Sumavari'nin evcil hayvanları hakkında ve sonunda Jia da en az Rorax kadar solgun ve gergin görünüyordu. Ve bir o kadar da kızgın.

Rorax başparmağını yüzüğüne sürterek sakinleşmesine yardımcı olmak için derin bir nefes aldı. Kurt. Buna Kurt sebep olmuştu. Ama Rorax ona yardım etmişti.

Ama Rorax dünyadaki insanları dikkatini dağıtacak kadar önemsiyor muydu? Dikkatini ve enerjisini kardeşini bulmaya, onu Lyondrea'dan kurtarmaya harcamalıydı. Onun önceliği buydu. Ona hayatını borçluydu.

Ancak Sumavari'nin evcil hayvanları, nesiller sonra bile insanların hala hatırladığı bir korku hikayesiydi. Onlar öldürmüştü

İlk kez serbest bırakıldıklarında *binlerce* Yetenekli ve Yeteneksiz aynı şekilde serbest bırakılmıştı. Eğer Lyondrea onları tekrar serbest bırakmaya çalışıyorsa ... aynı zamanda Çukurlar da açılmıştı ... *kahretsin*.

"Kitapları geri almalarına yardım etmeliyim," dedi Rorax uyuşmuş bir halde, pencereden dışarıya boşluğa bakarken gerçek bir ağırlık gibi omuzlarına çökmüştü.

Rorax'ın sandalyelerinden birine oturmuş, gözlerinin kenarları yorgunluktan kırışmış bir halde Rorax'a bakan Jia, "Gayet iyi idare ediyor gibi görünüyorlar," dedi. "Kiniera'ya söylemeliyiz, Ror."

Onlar da öyle yaptı.

Kiniera Jia'dan Rorax'a baktı ve sonra ellerini şiddetle masaya vurdu. "*Siktir*," diye öyle yüksek sesle patladı ki Rorax ve Jia irkilerek geri çekildi.

"*Siktir!*" Kiniera ayağa kalktı ve elleri kalçalarında pencereye doğru gitti.

"Bu ne anlama geliyor? O kitaplarda ne var?" Jia sordu.

"Deli bir adam tarafından kendisine yardım etmesi için tasarlanmış yaratıklar.

tüm Illus'un yüce lideri olacağım." Kiniera homurdandı. "İhtiyaç duyduğu kadar asker ve sivili öldürebilecek şekilde tasarlanmışlardı. Savaş lordları, gölge grifonlar, draugrlar, hatta bence lanet Ölüm Habercisi bile onun evcil hayvanlarından biriydi."

"Ölüm Habercisi'nin Sumavarilerden biri olduğunu sanıyordum?" Rorax bir kaşını kaldırdı. Rorax kısa bir süre önce kitaplarından birinde Haberci hakkında bir şeyler okumuştı. Ölüm Habercisi

Haberci sadece bir efsaneydi ama Ölüm Habercisi'nin Marras'ın kendisiyle doğrudan bağlantısı olan kraliyet kanından biri olması *gerekliyordu*. Eğer doğruysa, ki kitap öyle olmadığını düşünüyordu, Diyarlar'daki en güçlü varlıklardan biriydi.

"Bilmiyorum amına koyayım." Kiniera arkasını döndü ve Rorax'a dik dik baktı. "Bu konuda ne yapmak istiyorsun Greywood?"

"O kitaplarda tam olarak ne var? Başarılı olurlarsa neyi çağırabilirler?" Rorax sordu.

"Her şeyi bilmiyorum," dedi Kiniera, parmaklarını şakaklarına sürterek, "Ama başlangıç olarak, şu kitapların olduğunu biliyorum çağırarak Sumavari's Savaş Lordları, canavarlar yapılmış Gölgeler ve korku; içlerinden biri ölüleri diriltebilir, Ölüm Habercisi, deniz ejderhası büyüklüğünde bir yılan, Pit canavarlarını bir çiftlikte sevebileceğiniz çocuk hayvanları gibi gösterir."

Rorax başparmağını yüzüğünün üzerinde gezdirdi. "Yapabileceğimiz tek bir şey var. Onları bulmamız gerekiyor. Sumavari'nin Kitapları yeni önceliğimiz."

Kiniera başını salladı. "Kendini Seçme'den kurtarmayı planlıyordun. Peki ya Darras?"

Rorax dilinin kurşundan yapıldığını hissetti. "Dışarı çıkmak için bir yol aramaya devam edeceğim. Ama şimdilik beklemek zorunda kalacak."

"Çukurlar, Kitaplar, Lyondrea ..." Kiniera'nın omuzları hafifçe kamburlaştı ve Kiniera'nın parmak uçlarında buzlar gezinmeye başladı. "Eshaal yeni Birim Bir Heilstorm lideri olarak Sahana'nın yerine geçecek ama Sahana'nın

yokluğunu doğru hissediyorum.

şimdi Raengar'ın kanlı ejderhası büyüklüğünde bir delik gibi. O ne yapacağını bilirdi."

Kiniera derin bir iç çekti ve elleri hâlâ kalçalarında, onlara doğru döndü. "Git, kahvaltını yap ve Milla'yı zorlamanın bir yolunu bul, Spine Cleaver. O lanet kitapların nerede olduğunu her zaman bilmeni istiyorum."

Kahvaltısını bitirdikten sonraki üç saat boyunca Rorax kalenin etrafında Ölüm Elçisi'ni aradı ama kimse onu görmemişti.

Rorax'ın Ölüm Evi kulesine yaptığı altıncı ziyarette, sonunda elçinin peşinde bir avuç muhafızla koridorun sonunda yürüdüğünü gördü.

Rorax onun peşinden koştu ve Milla'dan kaçamayacak kadar hızlı bir şekilde köşeyi döndü; Milla, Rorax'ın bileğini ve Contestar derisinin ön kısmını yakalayıp onu duvara doğru itti.

Rorax şaşkınlıkla bir kez göz kırptıktan sonra, Rorax'ın önünde duran ve boğazında bir bıçak tutan Milla'ya etkilenmiş bir sırıtışla baktı. "Elçi, bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"Neden beni arıyordun Greywood?" Milla sordu, her milimetrede daha da yaklaşıyor ve daha da tehditkâr oluyordu.

Rorax ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Sakin ol. Sadece konuşmak istiyorum. Yalnız konuşmak istiyorum." Rorax'ın gözleri kızıl saçlı kızın

yakından izleyen adamlara omuz verdi.

Milla'nın gözleri şüpheyle kısılmıştı, bıçak derisine o kadar yapışmıştı ki Rorax yakında yarılacağını biliyordu.

"Tamam." Milla onu serbest bıraktı ve bir adım uzaklaştı. "Beni takip edin," diye tersledikten sonra topuklarının üzerinde dönerek koridorda gözden kayboldu.

Rorax onu takip etti, dönüp Milla'nın odasına yöneldiklerinde Milla'nın adamlarının gözlerini arkasına diktiğini hissetti.

Milla kapının kilidini açtı ve Rorax için iterek açtı. "Burada kal," dedi Milla muhafızlara.

Rorax odanın içinde biraz daha ilerledi ve Milla kapıyı arkasından kapatıp arkasına yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Rorax'a soğuk bir bakış fırlattı. "On dakikan var, benim gitmem gereken bir yer var."

"Ne kadar cömertsiniz," diye söylendi Rorax. Milla'nın kapının yanında, kaçışından ve potansiyel kurtarıcılarından sadece birkaç santim uzakta durması Rorax'ın gözünden kaçmamıştı, bu yüzden Rorax etrafından dolaştı ve masayı aralarına koyarak Milla'nın karşı tarafındaki masaya oturdu.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve boş ellerini masanın üzerine yayarak elçinin rahatlamasını istedi. Rorax onun için bir tehdit değildi.

"Dün gece Ayres için yaptıklarından dolayı seni Yarışmacımız olarak seçeceğimizi sanıyorsan yanılıyorsun," dedi Milla gözlerini kısarak. "Onu gerçekten kurtardın mı, yoksa her şeyi planlayan sen miydin, onu bile bilmiyoruz. Ice'ın yapacağı bir şey gibi görünüyor."

Rorax homurdandı. "Bu yüzden burada değilim. Tam olarak değil." Milla gözlerini kıstı.

"Aslında buradayım çünkü dün gece Ayres'i kaleye geri götürürken -onu kurtarmak için o adamları öldürdükten sonra- Ayres bana Sumavari'nin Çağırma Kitapları'nın kuşatma sırasında çalındığını söyledi," dedi Rorax, Milla'nın tüm vücudunun şaşkınlıktan nasıl dikleştiğini görmezden gelerek. "Bana Lyondrealıların sınırı geçerek Ölüm Evi topraklarına girdiklerini, Sumavari'nin canavarlarını çağırmak için diyarınızdaki büyüü kullanmaya çalıştıklarını ve bunu yapmak için masum Ölüm sivillerini öldürdüklerini söyledi. Ben de buraya *yeteneklerimi* size sunmaya geldim."

Milla hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey *yapmadı*; neredeyse nefes bile *almıyordu*. Bu yüzden Rorax davasını anlatmak için eline geçen fırsatı değerlendirerek devam etti.

"Yüz altmış altı yaşındayım," diye başladı Rorax, sesi alçak ve ölümcüldü. "Yedi yaşımdan beri Buz Hanesi'nin ordusunun bir parçasıyım."

Bir kar fırtınasının ortasında ona doğru eğilen, yumuşak, sıcak parmaklarıyla Rorax'ın yedi yaşındaki yüzünü okşayan ve donmuş saçlarını Rorax'ın küçük gözlerinden uzaklaştıran Kurt'un anısı, Rorax'ın anılarında bir kuyruklu yıldız gibi yandı.

"*Benimle gel, küçük yavru. Seni güvende tutacağım,*" demişti ve böylece Rorax artık Koppar sokaklarında yaşamıyordu. Yetim barakalarına taşındı.

Glimr ve boynundaki zincire asılı, ağabeyinin ona verdiği kuş kafatası yüzüğünden başka bir şey yoktu.

Milla'nın yüzünde duygular titreşti ama Rorax durmadı; konuşmasına izin vermedi.

"Nasıl avlanacağımı ve öldüreceğimi Diyarlar'daki neredeyse herkesten daha iyi biliyorum ve Ayres bana bu konuda yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi." Rorax öne doğru eğildi, boş ve hâlâ silahsız olan ellerini masanın üzerinde düz bir şekilde sabit tuttu. "Bu yüzden sana avlarında yardım edeceğim, Sumavari'nin tüm Çağırma Kitaplarını bulmana yardım edeceğim ve seçtiğin Muhafızı taçlandırmana yardım edeceğim. *Eğer* Ölüm Evi benim Koruyucum olmayı kabul *ederse* ve sen de kendimi Seçim'den kurtarmanın bir yolunu bulmama yardım edersen."

Milla ona o kadar uzun süre baktı ki, Rorax rahatsız bir şekilde sandalyesinde kaydı.

"Var ..." Kelime o kadar boğuk çıkmıştı ki Milla boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Kiniera'ya bundan bahsettin mi?"

"Neden sordunuz?"

"Onun bilmesini istemiyorum. Buz Evi'nden *hiçbirinin* Sumavari'nin Kitapları'nın dışarıda serbestçe dolaştığını bilmesini istemiyorum." Milla elini aralarında havada gezdirdi.

"Neden? Onları kullanmaya çalışacaklarından mı endişeleniyorsun?" Bu düşünce Rorax'ın dudaklarında alaycı bir gülümsemeye yol açtı. Buz Hanesi sadece ülkedeki en güçlü krallık değil, aynı zamanda coğrafi olarak da en büyük

krallıktı. Su Kemerleri Savaşı sırasında, Kral Raengar'ın

Ataları Stromwell Boynuzları'nı ve Azaele Adaları'nı fethetmiş ve bu toprakların kendilerine ait olduğunu iddia etmişlerdi.

Genellikle Boynuzlardaki büyüleri tarayacak yeterli sayıda rahipleri olmadığından, canavarlar ve yaratıklar serbestçe dolaşıyordu. Tüm Haneler arasında kitapları kullanma ihtimali *en düşük* olan Buz olabilirdi. Besin zincirinde daha fazla yükselmezlerdi ve kendi sorunları ve uğraşmaları gereken kendi canavarlarından fazlasıyla payları vardı.

"Evet," diye tersledi Milla. "Korkuyorum. Onları kullanmaya çalışacaklarından korkuyorum. Birinin onları kaybettiğimiz bilgisini Alloy Hanesi'ne sızdırmasından korkuyorum. Wymera Kraliçesi'nin bunu öğrenirse ne yapacağından korkuyorum. Onlara yardımcı olabilecek aletleri *hiçbirine* vermek istemiyorum."

Rorax, Diyarların güney adalarındaki en tehlikeli ve güvenli hapishanesini düşünerek, "Ölüm Evi'ne yapılan saldırıdan sorumlu olan herkes ya öldü ya da Kaburgalar'daki hapishanede," diye söylendi. Ellerini masanın üstünden çekerek kucağında yumruk yaptı. "Buz Evi'nin sana yardım edecek kaynakları var. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

"Bu çıkmaza girmemizin sebebi Buz Evi'dir zaten." Milla başını salladı, sonunda öne çıktı ve ellerini Rorax'ın tam önündeki sandalyenin arkasına dayadı. "Neden yardım etmeyi teklif *ediyorsun* ki? Anlamıyorum."

Rorax ellerine baktı, başparmağını kuş yüzüğünün tepesine kazınmış sembolün üzerine öyle bir sürttü ki, sembolün orada tenine kazınacağını biliyordu. Onlara yardım etme fırsatı varken yalan söylemeyecek ve kaçmayacaktı. *Ona*, on köşeli yıldızla sahip olana yardım etmek için. En büyük pişmanlığını düzeltmek için. "Sana bir şey söylemeliyim Milla ve hikâyenin *tamamını* dinleyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Ben bitirene kadar beni öldürmeye çalışmayacaksın."

Rorax sonunda Milla'nın parıldayan mavi gözlerine baktı. "Bu çok önemli."

Milla ağzını açtı ama kapının yüksek sesle çalınmasıyla kesildi.

"Milla, kapıyı aç. İçeride seninle birlikte olduğunu biliyorum," diye gürledi diğer taraftan bir erkek.

Milla ağzını kapattı ve teğmene kapıyı açmak için döndü. Odaya girdi ve yüzündeki ifade Rorax'ın midesini korkuya benzer bir şeyin yıkamasına neden oldu. Kalbi boğazında güm güm atmaya başladı.

Dün geceye göre çok daha iyi görünüyordu ama kaşlarından biri hâlâ şişti; yüzünün sol tarafı ve ağzının köşesi morarmaya başlamıştı.

Teğmen kapıyı arkasından kapattı, dudağı dişlerinin üzerinde kıvrılıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Rorax da tam bana bir şey söylemek üzereydi. Kitapları aramamıza yardım etmek için gönüllü olarak burada, Ayres," Milla

tersledi. "Ona bahsettiğini ~~söyledi~~ Kitaplar."

Teğmenin gözleri şişliğin altında olabildiğince büyüdü ve zorlukla yutkunarak başını Rorax'a çevirdi. "Yaptım, değil mi *Küçük Karga*?"

Rorax kısa ve gergin bir kahkaha attı. Teğmen dün ona, *bundan sonra sana böyle sesleneceğim*, demişti... *küçük karga*.

Teğmen elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. "Kahretsin, hepsi aklıma geliyor."

"Peki, bu doğru mu?" Milla bir kaşını kaldırarak sordu. Kısa bir duraklama oldu. "Evet, hepsi doğru." "Kaiya neredeydi?"

"Hatırlamıyorum."

Milla yenilgiyle içini çekti, Rorax'a döndü ve kaşlarını çattı. "Bana ne söylemek üzereydin?"

Rorax'ın gözleri Milla ile teğmen arasında gidip geliyordu.

Milla'ya artık Yavru olduğunu söyleyemezdi. Milla'yla başa çıkabilirdi ama teğmen ... dün gece ortaya çıkardıklarından sonra onu öldüremezdi ve Ayres'le göğüs göğüse çarpışırken kafasını uçurmadan hayatta kalma ihtimali çok zayıftı. İkisi arasında tedirgin bir şekilde göz gezdirdi.

Muhtemelen Milla'nın yatak odasında, gerektiğinde kaçabileceği bir pencere vardı. Umarım.

Kararını verdi, yavaş bir nefes aldı ve Kurt'un sözleri zihninden süzüldü.

Kimsin sen ufaklk? Ben

Rorax Greywood.

Bu ne anlama geliyor?

Bu korkmadığım anlamına geliyor.

Rorax omurgasını daha da dikleştirdi ve sakinleştirici bir nefes aldı. Soluğunu bıraktı ve hikâyesine başladı.

"Koppar'da Kurt tarafından yetiştirildim." Ayres ve Milla'nın nefesleri kesildi. "Annem olduğumu düşündüğüm Kurt, Surmalinn'i kuşatmak için bir orduya liderlik ederek ona yardım etmem için beni ikna etti. . yaklaşık elli yıl önce."

Ayres, Rorax'ın göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde odanın diğer ucundaydı. Onu sandalyesinden boğazından çekip çıkardı ve duvara öyle bir çarptı ki yıldızlar gördü. "Kimsin sen? Bana gerçeği söyle yoksa bu güzel boynunu kırarım. Tam burada. Hemen şimdi. Her şeyi."

"Benim adım Rorax Greywood," diye nefes nefese bağırdı Rorax. "Omurga Kesici olarak da bilinirim-" Teğmenin başı bir santim geriye gitti, parmakları kadının boğazında daha da sıkıldı. "Ben de ..." Kään ona yardım et, ölecekti. Tam burada, bu boktan, penceresiz odada. Boynunu kıracaktı; *Omurga Yarıcı*'nın bu şekilde ölecek olması gerçekten ironikti.

Teğmen ona baktı, gözleri parlak kırmızı ile gümüş arasında gidip geliyordu. Daha önce de yanılmıştı. Ayres'in gözlerinin gümüşe dönmesi bir uyarıydı ama

kırmızıya mı döndü? *İşte* o zaman tehlike vardı ve o da çizgiyi takip ediyordu. "Sen Kurt'un Yavrususun." Soru değil.

Rorax bu isim karşısında hırlamamaya çalıştı, teğmenin parmakları boğazını daha da sıkıca sararken Glimr'e olan bağları gerildi. "*Öyleydim*. Kuşatma gecesi o unvanı kendimden söküp aldım. Surmalinn'deki herkesi öldürmemeye karar verdiğim gece." Kurdu öldürdüğü gece.

"Ve *sen* de Omurga Yarıcı *mısın*?" Teğmenin bakışları mavi gözbebeklerinde bir ileri bir geri sıçradı. "Ama senin gözlerin? Spine Cleaver'ın gözleri beyazdır."

"Rengi değiştiren bir cadı rünüm var."

"*Nerede*?" diye tersledi teğmen ve Rorax yavaşça elini kaldırarak kulağının arkasını işaret etti.

Teğmenin eli kızın boynundan yukarı kayarak çenesini kavradı ve böylece başını yana doğru çekebildi. Diğer eliyle de saçlarını yukarı doğru taradı ve kulağını, arkasındaki hassas deriyi ortaya çıkaracak kadar yana itti.

Yüzünü tekrar öne doğru çevirdi. "Göster bana," diye bağırdı.

"Hayır. Cadıların Seçime katılması yasaklandı. Burada onun yerine geçecek kimsem yok."

"Göster bana. Şimdi," diye hırladı, "Görmek istiyorum."

"Herkes beni tanıyacak ve ben de bunun *olmaması* için elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Onay alamazsam zaten burada öleceksin," diye homurdandı teğmen, parmaklarını bükerek.

Rorax öfkeyle içini çekti ve kuş yüzüğünün bulunduğu elini kulağına götürdü. Deriyi yarmak için gagasının ucunu kullanan Rorax, kulağının ucunun hemen altında, üzerine dövme yapılmış olan rünün bulunduğu deriyi yardı.

Kulağının yanından ve boynundan akan küçük bir kan damlası dışında farklı bir şey hissetmedi ama teğmenin kaşları çatıldı ve gözlerinin gerçekten de rünün soluk mavi renginden kendi doğal beyaz tonuna döndüğünü söyledi.

Gözlerinin renk olması gereken kısmı, yani irisleri tamamen beyazlamıştı. Gözünün dış halkası siyahtı, gözbebeği de öyle, ama çoğu insanın renkli telleri varken, Rorax'ın sadece beyazın çeşitli ve ışıltılı tonlarından oluşan telleri vardı.

Kurt ona her zaman *Buzdan Doğan Yavrum için kardan gözler* demişti.

Surmalinn Kuşatması'ndan sonra gözleri meşhur olmuştu. Beyaz gözlü bir fatih olduğu söylentileri onu kolayca tanınır hale getirmiş ve bazı görevler gereğinden fazla zorlaşmıştı. Bu yüzden bir gün Fauna Evi'ne gitmiş ve kendi kendini Cadıların Kraliçesi ilan eden Merosa'yı göz rengini değiştirecek bir şekil değiştirici rün yaratması için kiralamıştı. Rün ona 2.000 altın mark ve günlerce süren bir yolculuğa mal olmuştu ki bunların hepsi artık boşa gitmişti.

Teğmen birkaç saniye boyunca bir gözünden diğerine bakarak ona baktı. Yüzü, ne yapacağını bilemiyormuş gibi iç kargaşasını ele veriyordu. İstiyordu ki

Onu öldürmek istemişti ama hayatını kurtarmıştı ve şimdi burada ona ve halkına yardım etmek için yalvarıyordu.

"Teğmen-Ayres-yardım etmek istiyorum, ben ..." Yutkundu; boğazı aniden ağırlı bir şekilde sıkıştı. "Sumavari'nin Kitaplarının onları kullanmayı planlayan insanların elinde olmasından kısmen ben sorumluyum. Buna ben yardım ettim. Ölüm Evi sivillerinin avlanmasının nedenlerinden biri de benim. Ben senin. . . o küçük kızı öldürmek zorunda kalmanın bir parçasıyım."

Ayres'in yüzü tamamen boşa döndü. Ona hiçbir şey söylemedi, boynundaki kavrama gevşerken neredeyse nefes bile almadı.

"Ayres, o gece o orduyu Surmalinn'e götürmek hayatımın *en büyük* pişmanlığıdır." Rorax elini boğazındaki bileğine doladı ve onu tekrar *kendine* doğru çekti, gözlerinin kenarından yaşlar süzülürken *kendisini* görmesini, içini görmesini sağlamaya çalıştı. "Çok üzgünüm. Ama artık sana *yardım* edebilirim. O kitapları bulmana yardımcı olmak için gerekli tüm araçlara ve becerilere sahibim. Benim kadar çok insanı kurtarmana yardım edebilirim. .. benim gibi . . ."

Rorax'ın boğazı düğümlendi ve yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Gözleri çok uzaklardan onun ruhunu yakıp kavurmaya başlamıştı.

"Neden kimseye kim olduğunu söylemedin? Highborn olsun olmasın, diğer on bir Protektora'nın hepsi senin için sıraya girerdi." Milla teğmenin yanına gelip kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Seçimim üzerinde kontrol sahibi olmak istedim. Akınım başladığında bana gerçekten yardımcı olabilecek yalnızca birkaç Ev var. Benim koşullarım için en iyi evin kim olacağını ve hangi evlerin Alaşım Evi'nin etkisi altında olduğunu kendim görmek ve deneyimlemek istedim." Rorax durakladı ve bir an düşündü. "Ayrıca... Hayatımın neredeyse her dakikasında saklandım ya da avlandım ve Burada bunu yapmak istemedim. Farklı bir şey istedim," dedi onlara, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. Gözleri kendisine soğuk bir bakış atan Milla'ya kaydı. "Ta ki Kitaplar'ı öğrenene kadar."

Ayres onun tepesinden hırladı ve boynunu öyle sert sıktı ki boğulmaya başladı. "Çık dışarı. Çık dışarı ve benden ve evimden uzak dur, yoksa seni öldürürüm."

Ayres döndü ve Rorax'ı öyle bir fırlattı ki Rorax masanın üzerinden uçtu, yüzeyde kayarak diğer tarafta yere çakıldı ve iki sandalyeyi de beraberinde devirdi.

Rorax acı içinde kendini ayağa kaldırdı, boğazı düğümleniyordu. Bir taş surattan diğerine bakarak, "Bunu bir düşün," diye mırıldandı. "Lütfen."

Sonra döndü ve odadan dışarı çıktı.

Bölüm 40

Rorax

ROrax, Milla ve Ayres'i kendisini Kontestar olarak kabul etmeleri için asla ikna etmeye çalışmamalıydı. Onu çıkarmak

Rune, uzun zamandır aklına gelen en kötü fikirlerden biriydi. Ayres ve Milla onun kim olduğunu yayıyor olmalıydı ve gerçek muhtemelen kuru bir çimen düzleminde orman yangını gibi yayılıyordu, çünkü günün geri kalanında fısıltılar Rorax'ın her adımını takip etti. Daha önce çoğunlukla fark edilmeyen mırıltılar, endişeli bakışlar ve dehşet dolu bakışlar şimdi daha fazla insan gözlerindeki beyazı tanımaya başladıkça onu rahatsız ediyordu. Öğle yemeğinde yemekhanede, koridorda odasına doğru yürürken ve günlük çalışma seansı için kütüphaneye gittiğinde insanlar ona bakıyordu. İnsanlar alçak sesle konuşuyor ve açıkça bakıyorlardı. Radashan bile sanki onu yeni gözlerle görüyormuş gibi hem şaşkınlık hem de korku içinde duraksadı.

O akşam Rorax Yarışmacı Eğitimine birkaç dakika geç kaldı. Yarışmacıları izlemeye gelen her zamanki kalabalığın hepsi oradaydı ve kapıların açıldığını duyduklarında, başlarını çevirip ona bakmak için yaptıkları işi bıraktılar. Yuvarlak bir kalkanla gösterinin ortasında olan Lamonte bile kekeleyerek sessizliğe büründü.

Bakışları herkesin üzerinde gezinerek Milla ve teğmene takıldı. Belli ki öfkesi dinmemişti, kollarını göğsünde kavuşturmuş sıkıca ona bakıyor, kürdana takılmış zeytin gibi onu kılıcıyla ezmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Rorax omuzlarını dikkatle geride ve başını dik tuttu ama tüm bu ilgiden dolayı yanakları kızardı. Teğmenle göz temasını keserek Lamonte'ye ve onu dinlemekte olan diğer Yarışmacılara yaklaştı.

Lamonte bir süre daha Rorax'a baktı, havadaki sessizlik ağır ve garipti ve ancak Rorax ona kaşlarını kaldırdığında dikkatini toplayabildi.

"Doğru. Dediğim gibi, rakibinize bir kalkanla saldırırken-"

Lamonte, Isgra ve Enna'ya tek elle kullanılan yuvarlak kalkanlar ve tahta kılıçlar kullanarak basit hareketler gösteriyordu. Onlara kalkanla dövüşmenin temel ileri geri hareketlerini gösterdi ve ileri geri çarpışmaya başladılar ve Rorax Enna'nın ayakları üzerinde ne kadar iyi hareket ettiğine hayran kaldı. Hareketleri henüz *bilmiyor* olabilirdi, kaslarının bir parçası olmayabilirlerdi.

ama koordineli ve zekiydi. En azından bir kalkanla yeterli hale gelmesi uzun sürmezdi.

Enna geriye doğru bir hamle yaparken tökezledi, tökezleme Isgra'ya çelme taktı ve Isgra yüzüstü yere kapaklandı. Kalabalıktaki bazı insanlar bir an için Rorax'tan uzaklaşarak ona güldüler. Isgra'nın gözleri sesi takip etti, yanakları parlak kırmızının öfkeli bir tonunda kızardı. Dişlerini sıktı ve Enna'nın kendisine yardım etmek için uzattığı eli iterek kendi başına ayağa kalktı.

Enna ve Isgra tekrar başladılar, hafif bir müsabakada ileri geri hareket ettiler, ta ki Enna bir açıklık bırakana ve Isgra kalkanını alıp Enna'nın yüzünün yan tarafına çarpana kadar.

Enna sendeleyerek geri çekildi, şakağındaki kesikten kan damlıyordu. Teslim olmak için ellerini kaldırdı ama Isgra ona doğru bastırmaya devam etti, kalkanını Enna'nın kafasına doğru tekrar tekrar savurdu, ta ki darbelerden biri Enna'yı sersemletene kadar. Enna kendi ayakları üzerinde tökezledi ve elleri ve dizleri üzerine düştü. Isgra onun kaburgalarına bir tekme attı.

Etrafındaki insanlar endişeyle mırıldanırken Rorax kalabalığın arasından ilerlemeye başladı.

"Dur," diye hırıldadı Enna yerden, bir kolu ortasına dolanmıştı. "Dur."

Enna şiddetle öksürürken Isgra Enna'ya doğru tıslayarak, "Seni *Lowborn sürtüğü*," dedi. "Yerde kal."

Lamonte onu uzaklaştırmak için Isgra'nın omzunu kavradı, ancak Isgra onu itti ve Enna'nın yanına bir tekme daha attı.

Rorax tekme temas etmeden hemen önce Isgra'ya ulaştı ve Isgra'yı geri itti.

"Tıkladığını söyledi," diye tısladı Rorax, Enna'ya elini uzatmak için eğildi ve kanlar içindeki Contestar'ın ayağa kalkmasına yardım etti.

Isgra'ya sırtını dönmesi bir hataydı. Enna'nın nefesi kesildi ve bu Rorax'ın omuzlarının arkasına öyle sert bir şey çarpmadan önce aldığı tek uyarıydı ki, avlunun pürüzsüz taşları üzerinde öne doğru yayıldı. Saldırganıyla yüzleşmek için vücudunu çevirdi ve Glimr'i avucuna çağırdı.

Lamonte'un askerleri kılıçlarını ve mızraklarını kaparak savağa hazırlanırken, o öğleden sonra eğlence için gelen çevredeki seyirciler hızla geri çekildi.

Isgra kalkanını ve kılıcını bir kenara fırlatıp Rorax'a baktı, elleri ve kolları alevlerle sarmalanmıştı.

"*Heilstorm*," diye öfkелendi. "Sen sadece kız kardeşimi tanı mı yordun.

Siz de aynı birimdeydiniz, değil mi *Omurgalı Cleaver*?"

Rorax dişlerini sıktı.

"Onun birliğindeydin ve onu *terk ettin*. Onu Lyondrea'da ölüme terk ettin, değil mi, seni işe yaramaz cahil *amcık*." Isgra kafasına bir ateş topu fırlatmadan hemen önce hırladı. Rorax tam zamanında yana yuvarlandı, yanık saç kokusu burun deliklerini dolduruyordu.

Kalabalıktan bir çığlık yükseldi ve alevlerden kendini koruyamayan herkes Lamonte'nin adamlarının içine ya da arkasına kaçarak dağıldı. Ancak Yüzbaşı Lamonte birkaç adım daha yaklaşarak Rorax'a endişeli bir bakış attı.

"Isgra . . ." Lamonte hala kullandığı kalkanı kavrayıp aralarında tutarak uyardı. "Kendini öldürmeden onu öldüremezsin."

"Bu bir merhamet olurdu. Diyarın Koruyucusu olamayacağından emin olmak için Buzdan Doğmuş bir Heilstorm'u öldüren bir *şehit* olarak hatırlanacağım." Isgra Rorax'a bir ateş topu daha fırlattı, Rorax yine yuvarlanarak yoldan çekildi.

Isgra kollarına dolanan ateşi kamçı olarak kullandı ve Rorax'a birbiri ardına fırlattı. Rorax kendini dans ediyor, kaçıyor, zıplayıp dönerek uzun ateş hatlarından uzaklaşıyor ve saldırmak için bir fırsat kolluyormuş gibi hissediyordu.

Bir ıska Isgra'nın ağırlığını tökezlemesine neden olacak kadar merkezden uzaklaştırdıktan sonra, Rorax bıçaklarından birini saçından çekip Isgra'nın omzuna fırlattı.

Kadın bıçağı savuşturdu, tam zamanında yana eğildi ama Isgra'nın dikkati dağılınca Rorax öne fırladı, Isgra'nın kolunu tuttu ve omzundaki tendonları gelecek kadar sert bir şekilde arkasına büktü.

Neyse ki taş avluda, çoğu alevler içinde kalmış olan farklı ev amblemlerinin sancakları dışında alev alacak pek bir şey yoktu.

"*Sakin ol* da konuşalım," diye mırıldandı Rorax Isgra'nın kulağına, Isgra uzaklaşmak için Rorax'ın kollarında sarsılırken. "Burada birinin canını yakacaksın Isgra."

"Kapa o lanet çeneni," diye tersledi Isgra.

Kendini Rorax'ın kollarından kurtarmaya çalıştı ama Rorax yerinden kıpırdamadı. Lamonte'nin avlunun karşısındaki gözlerini yakaladı ve ona kısa bir baş selamı verdi.

"*Kız kardeşimi* bile kurtaramadın," diye öfkелendi Isgra. "*Diyarlar'ı* kurtarabileceğini sana düşündüren ne?"

Rorax nefesini içine çekti.

Bu soru Rorax'ın en derin güvensizliklerinden birini kesip kalbine saplanan bir ok gibi iliklerine kadar işledi. Tüm vücudu yanmış gibi irkildi ve bir adım geri atıp Isgra'nın kolunu sıcak bir kömür gibi yere düşürdü.

Isgra avantajını kullanarak yumruğunu Rorax'ın kaş kemiğinin üzerine indirdi ve bu güç Rorax'ın daha da geri çekilmesine neden oldu.

Tanrım, o haklıydı. Isgra *haklıydı*. Volla *ölmüştü*. Diyarlar'ı kurtarmaya çalışmakla ne işi vardı? Kardeşini kurtarmaya çalışmak? Tahta bir Muhafız oturtmaya çalışmak?

Rorax aniden ciğerlerinin etrafına bir bant sarılmış gibi hissetti ve *nefes* alamadı.

"Tanrıların seni buraya seçmesinin tek nedeni ölümünü garantilemektir," diye homurdandı Isgra, Rorax tekrar tökezlerken onu takip ederek.

Kään ona yardım et, ya Isgra bu konuda da haklıysa?

Ya Darras'ı Lyondrea'dan kurtaramaması da başka bir cezaysa? Kanlı, korkunç sonuna ulaşmadan önce ona eziyet edecek bir şey?

Rorax'ın başı döndü ve göğsünün etrafındaki bant, görüşünde siyah noktalar belirene kadar gittikçe sıkılaştı.

Burada, Koro'da ölecekti. Ölecekti ve Darras'ı Lyondrean esir kamplarına terk etmek zorunda kalacaktı. Volla ve Jia için Isgra'yı Seçim'den kurtaramayacaktı. Diyarlar'ı Sumavari'nin kitabındaki canavarlardan korumaya yardım edemeyecekti.

Gözleri kaymaya başladı ve tökezleyerek Isgra'dan iki adım daha uzaklaştı.

Rorax dişlerini sıktı ve Isgra'nın ona tekrar yaklaşması için nefesini ciğerlerine zorladı. "Sen ve diğer Lowborn çöpleri burada öleceksiniz ve dünya bunun için biraz daha temiz olacak. Sen gittiğinde, ilk gidenler onlar olacak. Bundan emin olacağım."

Rorax bu hakaret karşısında arkasında birinin nefesini tuttuğunu duydu. Göğsünde öfke kaynamaya başladı ve onu alevlendirmek için o ipe tutunmaya çalıştı.

Isgra, avının düştüğünü ve topalladığını hissederek çirkin ve acı bir şekilde güldü. "Lowborn'larla işim bittiğinde, kız kardeşimin orospu karısını da öldüreceğim."

Adrenalin kalbinde atmaya başladığında Rorax'ın bu kez öfkesini çekmesine gerek kalmadı.

Kimsin sen?

*Rorax Greywood. Bu
ne demek oluyor?*

Bu, sevdiklerim için ne gerekiyorsa yapacağım anlamına gelir.
Isgra Rorax'taki değişimi bir saniye geç fark etti ve Rorax Isgra'nın karnına hızlı bir aparkat indirdiğinde yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Onun hakkında ne *dedim* ben?" Isgra acı içinde iki büklüm olurken Rorax tükürdü. Rorax Isgra'nın pozisyonundan faydalandı ve alnına bir diz attı. "*Sana ne demiştin* Isgra?"

Isgra kendini Rorax'tan kurtararak elleri ve dizleri üzerinde yana düştü.

Rorax eğildi, yangın işçisine akıllıca olandan daha fazla yaklaştı. "Ve bir daha Lowborn'lar hakkında saçma sapan konuşursan, çeneni kırar ve dişlerini kırarım."

Isgra homurdandı ve Rorax'a doğru hamle yaparak onu devirdi. Rorax kendini düşmeye hazırladı ama Isgra'nın iri gövdesi onu taşlara öyle bir çarptı ki neredeyse nefesi kesilecekti.

Isgra, Rorax sırtındayken üste çıktı ama Rorax, Isgra onu sıkıştıramadan kendini Isgra'nın altından itti ve ayağa kalktı.

Isgra kolunu salladı ve avucundan, doğrudan Rorax'ın yüzünü hedef alan büyük bir ateş patlaması çıktı.

Rorax'ın patlamadan kaçınmasına yetecek kadar geriye yaslanabilmek için geriye doğru bir sıçrama yapması gerekti ve ayağa kalktığı anda Isgra da ayaktaydı, ellerinde ateş vardı.

Isgra sırtı ve Rorax Glimr'i çağırdı, ardından diğer bıçağını saçından çıkardı.

Isgra'yı öldürmek zorunda kalacaktı. Tam burada, hemen şimdi.

Rorax kolunu geri çekip Glimr'i doğruca Isgra'nın boynuna saplamaya hazırlanırken, Isgra'nın hemen arkasındaki kaldırım taşlarına mor bir gölge düştü. Büyük bir buz parçası Isgra'nın kafasının arkasına çarptı ve Isgra bir kez sendeledikten sonra yüzüstü yere yığıldı.

Rorax'ın bildiği bir sonraki şey, Jia'nın yüzünde olduğu ve omuzlarını öyle sert ittiği ve kıcının üzerine düştüğüydü.

Jia, Rorax'ın göğsüne bir çizme bastırdı ve onu tekrar iterek sırt üstü düşmesini sağladı.

"Seni *aptal*, " diye öfkelenildi Jia. Eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak Rorax'ın yüzüne daha da yaklaştı. "Aptalca sevişebilmek için mantıktan tam olarak ne zaman ayrıldın, Ror?"

Rorax cevap vermedi ama Jia'nın çizmeli ayağını göğsünden itti ve dirseklerinin üzerine kalkarak öfkeyle çenesini yuvarladı.

"Bir dahaki sefere benim onurumu savunan birini öldürmek istediğinde, bu süreçte seni öldürmeyecek birini seç. Bu kaltak mı?" Jia, yirmi adım gerisindeki taşların üzerinde yatan Isgra'nın baygın bedenini işaret etti. "O buna değmez, Ror. Zamanına değmez, ilgine değmez ve emin ol hayatına da değmez." Jia kollarını kavuşturdu ve doğruldu.

Rorax etrafına bakındığında çoğu insanın içeride güvende olmak için ayrıldığını gördü. Sadece Lamonte ve birkaç adamı, Elios, Kiniera'nın bazı adamları ve bir avuç Ölüm askeri onun aşagılanmasını görmek için kalmıştı.

"Rününe ne oldu?" Jia kollarını göğsünde kavuşturarak ters ters baktı.

Rorax dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek ona teğmen ve Milla'yla yaptığı konuşmadan bahsedip bahsetmemeyi tartıştı.

Homurdanarak ayağa kalktı ve derisindeki kir ve döküntüleri temizledi.

Avluya baktı ve yüzünü buruşturdu.

Her yerde yanık izleri ve rastgele küçük yangınlar vardı. Lamonte'nin adamları onları söndürmek için koşuyor, kara büyü kullanarak onları boğmaya çalışıyorlardı.

Rorax adamlarını yönlendirmekle meşgul olan Lamonte'ye doğru ilerlerken, Jia bazı yangınları işaret ederek buzuyla söndürmelerine yardım etmeye başladı.

Kadın yaklaştığında, ona küçük bir gülümseme sundu.

"Dersinizi böldüğüm için özür dilerim," dedi. Bunun sizin için önemli olduğunu biliyorum."

Lamonte'nin gülümsemesi biraz daha genişledi. "Teşekkür ederim Contestar, ama özür dilemene gerek yok. Tüm bu yangınları başlatan sen değildin." Avlunun üzerinde bir el salladı.

"Sana iyi şanslar Rorax, sırrının ortaya çıkmasına üzıldüm." Adamlarına daha fazla emir vermek için hareket etmeden önce başını sallayarak onu omzundan tuttu.

Bölüm 41

Ayres

A Çok tanıdık gelmeye başlayan bu isim, Ayres'in bütün gün boyunca yarattığı iştahı yok etmek için yeterliydi. Gün.

"Greywood'la aranı düzeltmeni istiyorum. Ondan Koruyucu Birliği olmamıza izin vermesini isteyeceğim."

Masada Ayres'in karşısında oturmuş bir fincan bira içen Piers öyle bir boğuldu ki içkisi burnundan fışkırdı.

Ayres'in elleri kesimin ortasında dondu, bifteğini dilimlemek için kullandığı bıçak durdu.

Bu sıradan bir biftek değildi. Bafta'daki en sevdiği kasaptan aldığı en sevdiği etlerden biriydi. Ayres, Piers'la birlikte bifteği mükemmel bir şekilde hazırlamak için mutfağını kullanmalarına izin vermesi için kale aşçısına yüklü bir gümüş çuval rüşvet bile vermişti. Yemekhanede, arka taraftaki bir masada yemek yiyorlardı.

Rorax'ın normalde oturduğu yerin karşısındaki köşede, herkesin meraklı gözlerinden ve gergin bakışlarından uzakta.

Ayres, Piers'in homurdanmasını duymazdan geldi ve gözlerini kollarını kavuşturmuş, Ayres'i tartışmaya cesaretlendiren ifadesiyle karşısında duran Milla'ya dikti.

"Aklını mı *kaçırdın* sen?" Ayres, Piers'in şiddetli öksürükleri üzerine hırladı.

Çevredeki masalarda konuşmalar durdu ve Ayres en az yirmi kişinin gergin bakışlarını üzerinde hissetti.

Milla ona doğru eğildi ve bir bakışla onu kıstırdı. "Düzelt. Senin. Bokunu. ile. Greywood'la" diye tısladı. Nefes al.

Piers gözünün kenarından süzülen bir damla yaşı sildi ve mırıldandı: "Lanet olsun."

Ayres Milla'ya hayatından daha fazlasını emanet etmişti. Kendisi, Rosalie ve diğer kardeşleri öldürülürse, Milla, başka bir aile tarafından kendisine meydan okunmadığı sürece Ölüm Hanesi'nin tahtına geçecekti. Son 400 yılda Ölüm Hanesi'nin gördüğü en iyi casuslardan, askerlerden ve danışmanlardan biri haline gelmişti. İçgüdüleri kusursuzdu. Birlikte o kadar yakın yetiştirilmişlerdi ki, onun kardeşlerinden biri gibiydi.

Ancak şu anda Ayres, Tanrı'nın lanet olası aklını kaybettiğine biraz daha fazla ikna olmuştu.

"Rorax görevimizi biliyor ve bunun için onu öldürmeyi planlamamakla kalmıyor, aynı zamanda onu *Yarışmacımız* olmaya *mı* davet ediyorsunuz?" Ayres kuşkuyla sordu.

"Beni dinle, Ayres. Rorax sadece *ölçülemez bir yardımda* bulunmakla kalmaz, aynı zamanda Alaşım Hanesi'nin bir gündemi olmadığından emin olduğumuz tek Yarışmacılardan biridir, yozlaştıramayacakları veya satın alamayacakları biridir."

"Milla, bu *Pup*. Halkımızı kuşattı, kraliçe bunu asla kabul etmez," diye hırladı Ayres.

Milla oturdu ve heyecanlı bir enerjiyle ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Rorax aslında Contestar olmak *istemiyor* ve eğer onun Koruyucusu olmayı kabul edersek, bize yardım etmesi karşılığında Seçme'den çıkış yolunu bulmasına yardım etmeyi de kabul edeceğiz."

"Bana lanet olası bir Heilstorm'un Muhafızların sahip olduğu güç ve parayla *hiçbir* ilgisi olmadığına inandığını mı söylüyorsun?" Ayres ona baktı. "Doğru."

"İstemediği şeyin güç olduğunu söyleyemem ama sorumluluk olduğunu söyleyebilirim. Rorax buna şiddetle karşı çıkıyor. Şu anda Lyondrea'da esir tutulan kayıp kardeşini arıyor. Sadece onu arayabilmek için özgür olmak istiyor."

Ayres bunu duyduğuna inanamıyordu.

Milla Piers'a döndü. "Piers, festival gecesini hatırlıyor musun? Çatıda oturmuş herkesi izliyordu. Aşağı indi ve bize Gardiyan olarak kimi seçmek istediğini araştırdığını söyledi. Kafasını çok sert çarpmış olmalı diye düşünmüştüm ama çok ciddiydi. İçeriden bir bakış açısına sahip ve bundan en iyi şekilde yararlanacak."

Ayres inanamayarak mırıldandı ve birasından derin bir yudum aldı.

"Dinle, Ayres, ben de şüpheciydim, ama o ve arkadaşı -"

"Turnuvada Cannon'ı neredeyse yenen mor saçlı olan mı?" Piers gözlerinde yaşlarla Milla'ya baktı, içine çektiği birayı nihayet öksürerek çıkardıktan sonra yüzü hâlâ kıpkırmızıydı.

Milla başını salladı. "Evet, o!"

"Sadede gel Milla," diye tersledi Ayres.

Milla kollarını kavuşturdu ve sırayla onlara kaşlarını çattı. "Her gece saatlerini kütüphanede geçiriyorlar, eski kitapları karıştırıyorlar, Rorax'ı Seçim'e bağlayan ipte bir açık bulmaya çalışıyorlar. Şimdiye kadar *günlerini* orada geçirdi, daha fazla kan dökülmeden Seçim'den çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor."

Piers'in vücudu öne doğru sarsıldı. "Bekle, bir şey buldu mu?"

Milla üzüntüyle başını salladı. "Sanmıyorum. Henüz değil. Gerçi şu anda oradalar."

"Huh." Piers'in kaşları birbirine yaklaştı ve Ayres'in hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

Her ne kadar Ayres'in aklı ona bir Heilstorm'un Vasiliği istememesinin mümkün olmadığını söylese de, Milla'nın içgüdülerine daha çok güveniyordu.

Milla neyin tehlikede olduğunu biliyordu ve Rorax'ın güvenilir olduğunu düşünmek için çok iyi bir nedeni olmalıydı.

ona geliyor.

"Sanırım, eğer Seçme bağından nasıl kurtulacağını bulmasına yardım edersek, bu rekabeti kendi lehimize yönlendirmemize yardımcı olmasını sağlayabiliriz." Milla, Piers'in yanındaki bankta Ayres'in karşısındaki boş yere oturdu ve avuçlarını masanın üzerine vurdu. "En iyi Yarışmacıyı seçmemize yardımcı olabilir, denemeler sırasında içerideki gözümüz olabilir ve seçtiğimiz Yarışmacının kazanmasına yardımcı olabilir."

Ayres'in dudaklarının kenarından küçük bir kaş çatma hareketi geçti. "Benimle çalışmaya evet demeyebilir."

"Kendini övme, Ayres. O aslında seni umursamıyor." Milla parmaklarını umursamaz bir tavırla ona doğru salladı. "Ama Tanrı aşkına onun damarına basma. Onunla sırf eğlence olsun diye kavga etme ve her zamanki pislik gibi davranma. Seni öldürebilir, biliyorsun. O tehlikeli ve arkamızı dönmeden önce riski değerlendirmemiz gerekiyor."

Ayres'in ağzı düzleşti. "Her zamanki pislik halim mi?"

Piers güldü ve Milla'nın sırtına bir tokat attı. "Ben de varım. Bir Heilstorm'un nasıl düşündüğünü görmek isterim. Bize bazı şeyler öğretebilir. Ekibi geçen yaz Morvarand'daki barakalarımıza girdi. Biz bir şeylerin eksik olduğunu fark edene kadar haftalarca sınırın ötesinde kaldılar. Onlar olduğunu anlamamızın tek nedeni, birinin boynu kesilmiş bir ceset bulmasıydı-" Başparmağını boğazında gezdirdi.

"Elios'un onun hakkında konuştuğunu duydum, Ayres," diye devam etti Piers, "Onu almayı düşündüğümüzden ona bahsetmek isteyebilirsiniz. Cannon sayesinde Seçim'de ilk seçim hakkımız var."

Ayres nefesinin altında küfretti. Elios onu mu istiyordu? Elios ve Rorax'ı koridorda birlikte gördüğü anı beyinde canlandı ve dişleri kenetlendi.

"Onun bir Heilstorm olduğunu biliyor mu?" Piers sordu ve Milla hevesle başını salladı.

"Adamlarından birine Heilstorm'a hazırlıklı olmasını söylüyordu."

Piers güldü. "Bahse girerim adamı altına işemiştir."

Milla da Ayres'in yüzündeki çatık kaşları fark etmeden önce güldü. "Onunla başa çıkabiliriz, Ayres. Endişelenme. Akıntı Contestar'ları birkaç dakikalığına daha güçlü ve vahşi yapar ama aynı zamanda dikkatlerini de dağıtır. Kızgın bir boğa gibi o dakikalar boyunca kurnazlıklarının bir kısmını kaybetmelerini sağlar."

Ayres başını sallayarak Milla'nın yanlış yorumunu geçiştirdi. "Mesele o değil."

Milla tekrar onlara odaklanmadan önce kimsenin onu duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Bence Jia'yı da avlar için aramıza katmayı denemeliyiz. Bir Heilstorm yardımcı olur, ama iki tane? Ayres, Erich için cepheye bir tabur adam gönderebiliriz. Bu *oyunu değiştirir*. Takviye kuvvetlerimizin Buz Evi'ndeki eğitimleri dört ay daha bitmeyecek."

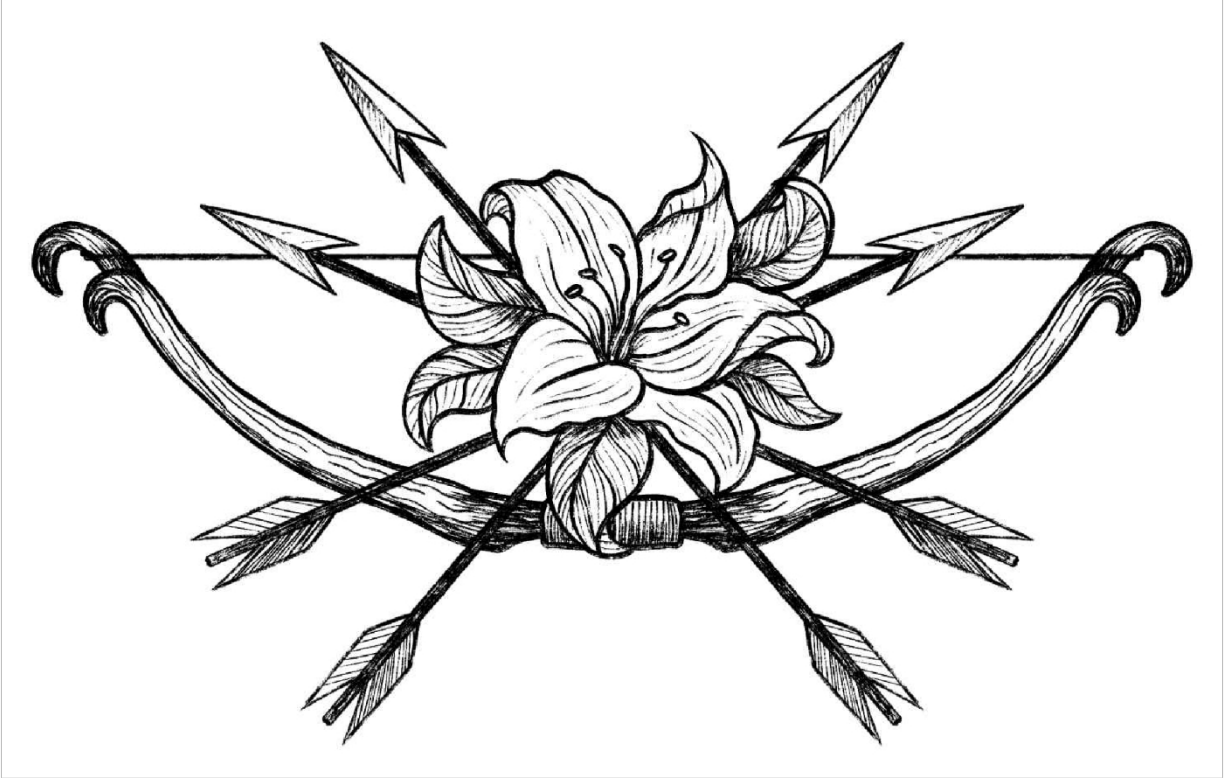
Sırtını dikleştirdi ve dudaklarından hemen dökölmek isteyen "hayır "ı yakalamak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Milla avuçlarını kaldırmadan önce onun yüz ifadesini gördü. "Sadece bir düşün. Dediğim gibi, takviye kuvvetler cepheye *dört ay* daha ulaşamayacak. Erich'in yardıma ihtiyacı var ve bizim de en iyi iki gizli ajanımızı işe alma fırsatımız var. *ülkedeki* askerler."

Piers büyük bir bira daha içti.

Milla'nın yüzüne bir gölge düştü. "Bunu tek başına yapmaya devam edemezsin, Ayres. Yardıma ihtiyacın var."

Ayres bakışlarını tekrar trajik ve artık istenmeyen bifeğine indirdi. "Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var Milla."

Bir kez başını salladı. "Evet demen durumunda onayını almak için Rosalie'ye bir kuzgun göndereceğim. Seçim yedi gün sonra."

Bölüm 42

Jia

Jia, Yarışmacılar Avlusu'nda Yarışmacıların antrenmanını izledi. Lamonte ve onun erkekleri vardı mükemmel, disiplinli, ve Bilgili, ama en çok . bu yarışmacıların yıllarca eğitim almaları gerekirdi.

gerçek savaşa hazır olacaktı.

Eşini kaybetmek dayanılmaz bir şeydi. Jia'nın yaşadığı diğer tüm acılardan daha ağır ve daha yoğun. Babasını ya da diğer kardeşini kaybetmekten daha kötü olan bu kayıp, onun ruhunu yok etmeye kararlıydı. Artık hiçbir şey onu etkilemiyor gibiydi; ne yemeğin ya da güneşin neşesi, ne egzersizin ya da seksin canlılığı. Dünya bomboştu ama yine de bir şekilde boğuluyor gibiydi.

Ancak geçen gün Rorax'ın onu ve Lowborn Enna'yı Isgra'ya karşı savunmasını izlemek. . bu bir şeyleri aydınlatmıştı

İçinde. Jia'nın Volla'ya verdiği sözü hatırlatan küçük bir kıvılcım çaktı.

Jia hayatta kalacaksa buna odaklanmalı, Rorax'ın bu işten sağ çıkmasını sağlayarak dikkatini dağıtmalıydı, kalbinde her gün onu tüketmekle tehdit eden boşluğa değil.

Biri Jia'ya doğru yaklaştı ve onun Ölüm Evi'nden bir teğmen olduğunu görmek için başını kaldırmasına gerek kalmadı. Ondaki gücü hissedebiliyor, enerjisinin soğuk parmaklarının sanki ruhunu alıp götürmek için izin istercesine üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu. Bu onu ürpertti. Jia emin değildi tam olarak ne oldu arasında Rorax ve ama Rorax'ın onun büyüsunü hissedememesi iyi bir şeydi. Hissedebilseydi ona karşı bu kadar yıpratıcı olmazdı. Teğmenin bu kadar yakın olması Jia'nın tüylerini diken diken etmişti. "Bana ondan bahset," dedi teğmen, sesi alçak ve talep ediyorum.

"Isgra mı? Ya da Rorax," diye sordu Jia kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Rorax."

"Sen Biliyorum her şey Orada o için Biliyorum hakkında o, Teğmen," diye yalan söyledi Jia.

Yanındaki adam sertçe homurdandı. "Pek sayılmaz."

Jia, Lamonte'nin adamlarına yakılan sancakların kesilip yerine yenilerinin dikilmesini emretmesini izledi ve teğmenin arkadaşına karşı tutumunu yumuşatmak için kendisine verilen fırsatı değerlendirdi. Milla belki de

Ölüm'ün elçisiydi ama Jia'nın içindeki bir ses ona ikna etmeleri gerekenin teğmen olduğunu söylüyordu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

Homurdanma sırası Jia'daydı. "Ben bile Rorax hakkında her şeyi bilmiyorum."

"Kaledeki herkes arasında en çok sen biliyorsun."

Bu doğrudu. Ama Glimr boynuna saplanmadan ona ne söyleyebilirdi?

"Kurt Surmalinn Kuşatması'nı emrettiğinde daha yeni yaşıyordu. Şu anda bile hala insan olmanın nasıl bir şey olduğunu öğreniyor."

Ayres ona kaşlarını çattı; gözleri kısıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Heilstormlar askerlerinin asker olmasından hoşlanır, ama Sahana . . yine de yaşamamıza izin verdi. Bizi dünyaya açılmaya teşvik etti, uğruna savaşıacak bir şeyimiz olsun diye sevmemizi ve yaşamamızı istedi." Jia duraksadı, ayaklarının üzerinde kaydı. "Ama Kurt

. Rorax'ın birliğini denetledi. Onu işe aldı, eğitti ve Sahana'nın askerlerine karşı kullandığı yaklaşımı kullanmadı. Özellikle de Rorax çok genç olduğu için. Yani, Rorax birkaç yıl öncesine kadar *okumayı* bile bilmiyordu. Sahana ona öğretti. Kurt öldükten sonra Sahana, Rorax'a Heilstorm olmaya devam etmesi için Kan Yemini seçeneğini sundu ve o da kabul etti. Birkaç ay sonra Rorax'ın hiçbir harfin ne anlama geldiğini bilmediğini öğrendi."

Ayres'in ağız şüpheyle gerildi. "Buz'da eğitim zorunludur."

"Kurt bunun Rorax'ın eğitimi için *gereksiz* olduğunu düşündü. O Kurt'un 'özel' vakasıydı. Rorax'ı kendi kullanımı için bir silah olarak eğitti, başka bir şey için değil."

Ayres'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Sadece o değildi." Jia ellerini kollarında gezdirdi, Kurt'u hatırlamak her zaman tüylerini diken diken ederdi. "Rorax'ın içki içmesine, tatlı gibi gereksiz yiyecekler tüketmesine, okumasına, herhangi bir eğlence izlemesine, balolara ya da operaya gitmesine izin verilmiyordu. Kurt onun tasmağını sıkı sıkıya tutuyor ve ona söylediklerine tamamen inandırmaya çalışıyordu. Rorax'ın sadece suikast görevlerine, sadece öldürmeleri ya da bilgi çalmaları gereken görevlere gitmesine izin veriliyordu. Rehineleri kurtardıkları ya da sivillere yardım ettikleri görevlere hiç gitmedi. Kurt, Rorax'ı kendisinden başka insanlardan uzak tutmaya çalıştı ... ve Rorax bu kurallardan herhangi birini ihlal ederse, hayatının sonuna kadar dövüldü."

Ayres dinledikçe kaşları çatıldı, çenesindeki kaslar gerildi. "Tımar edilmişti."

"Evet. Rorax yedi yaşından itibaren kontrol edildi, manipüle edildi ve öldürmeye programlandı. Kurt'un kullanacağı nihai silah haline geldi. Kurt bazı açılardan başarılıydı. Rorax, avını gafil avlayabilirse ya da neredeyse herkesle teke tek mücadele edebilirse neredeyse durdurulamaz. Valitlinn Basını'ndaydı

Diyarlar'daki en ölümcül üçüncü kişi olarak gazeteye çıktı ve onun kimliğini bile bilmiyorlardı."

Ayres ve Jia bir süre sessizce durdular ve Diyarların Evleri'nin kararmış sancaklarının birer birer taş zemine düşmesini, Lamonte'nin karanlık büyüü tarafından kesilip adamları tarafından alınmasını izlediler.

"Nasıl dışarı çıktı? Eğer bildiği tek şey buysa?"

"Henüz değil... tam olarak değil. Skavetsia'daki askeri okulda 'gizli bir projeydi'. Kurt onu izole etti ama bu okul kral ve kraliçe Raengar ve Isolde Carbore'un da eğitim gördüğü okuldu ve bir şekilde tanıştılar. Kardeşim Ye-Jun da onunla tanıştı ve dördü gizli arkadaş oldular. Ona hayatın Kurt'un ona gösterdiğinden daha fazlası olduğunu öğretiler, Rorax'ı başına gelenlerden haberdar ettiler."

"Bu yüzden herkes onun Buz Kralı'na bu kadar yakın olduğunu söylüyor." Ayres'in yüzünde anlayış belirdi.

Jia başını salladı. "Katalon sonunda Rorax'ın ne kadar yetkin olduğunu anladığında, ondan kişisel suikast görevlerinde yer almasını istemeye başladı. Sonunda Sahana Thorash ve Volla Torvik gibi kendi biriminin dışındaki insanlarla çalışmaya başladı ve Kurt'un kontrolünden daha da uzaklaştı."

Ayres elini sakalının gölgesi üzerinde gezdirdi. "Tüm bunlar onun yaptıklarını mazur göstermez."

"Hayır," diye kabul etti Jia. "Öyle değil. Ve bunu ondan daha iyi kimse bilemez, Teğmen."

Jia ve Rorax yan yana Kiniera'nın kapısına doğru yürüdüler. Jia kendini özgür, on beş dakika öncesine göre daha hafif hissediyordu. Kolundaki kesik kızarmıştı ve hâlâ hafifçe acıyordu ama Muhafız'la olan Kan Yemini bozulmuştu.

Rorax'ın kolunda Jia'ninkisiyle aynı yerde yeni bir kesik vardı. Kolunun iç tarafında, dirseğinin hemen altındaydı ve Rorax'ın Seçme'de kalıp yarışacağını ve kaçmaya çalışmayacağını vaat ediyordu. Jia, Rorax'ın Kan Yeminleri hakkında ne hissettiğini biliyordu, vücudundaki her zerresiyle onlardan nefret ediyordu ama yine de özgür olmak güzeldi. Bir yere gideceğinden değil.

Belki de bir an önce Koppar'a dönmeli ve Volla'nın işlerini düzene sokmaya başlamalıydı. Giysilerini, zırhını ve silahlarını bağışlaması ve evini satması gerekiyordu; ama her bankta ve her köşe başında Volla'nın ona kur yaptığı ya da onu anlamsızca öptüğü anıların olduğu o şehre geri dönme düşüncesi Jia'yı sersemletti ve güçsüz hissettirdi. Bunu yapamazdı. Henüz yapamazdı.

Kiniera kapıyı açtı ve onları içeri aldı. "Bitti mi?" Rorax başıyla onayladı ve etrafındaki sandalyelerden birine çöktü.

Kiniera'nın masasına oturdu ve yüzünü ovaladı. "Bitti."

"Güzel," dedi Kiniera, karşılarındaki masanın kendi tarafına geçerek. "Yapacak işlerimiz var."

Jia yavaşça oturdu. Odadaki hava soğuktu ve Jia Kiniera'nın büyüünün etrafında titreştiğini hissedebiliyordu. Kiniera'nın gücü Ölüm Evi teğmenine benziyordu ve güç ondan yoğun bir şekilde sızarak bulunduğu her yerdeki havayı doyuruyordu. Jia'nın da Buz Büyüsü vardı ama Jia'nın Kiniera'nın okyanusunda bir yüksük suyu gibiydi.

Teğmen gücünü yönetmek için her ne yaptıysa Kiniera'nın tekniğinden çok daha etkiliydi ya da belki de sadece daha fazlasını tutmak için yaratılmıştı. Büyü aşındırıcıydı ve genetik olarak onu tutmaya yatkın olmayan bir bedende çok fazla tutulursa, büyü zehirli hale gelirdi.

Kiniera'nın büyüünün onu nasıl etkilediğini görmek kolaydı. Gözlerinin altında koyu mor torbalar vardı ve yarı saydam derisi yüz kemiklerinin üzerine biraz fazla sıkı bir şekilde gerilmişti. Annesi General Frostguard ona Kiniera'dan, Kiniera'nın eşiyle yaşadığı trajediye dair söylentilerden bahsetmişti ve bininci kez bunlardan herhangi birinin doğru olup olmadığını merak etmişti. Kiniera'ya asla kendisi sormayacaktı. Jia hayatına bunun için çok fazla değer veriyordu ve Rorax'ın hikâyeler hakkında bir fikri olduğundan ya da Rorax'ın umursayacağından bile şüpheliydi.

Kiniera'nın soluk mavi gözleri sanki Jia'nın düşüncelerini duyabiliyormuş gibi Jia'yı delip geçti.

"Frostguard, yarın sabah yola çıkacak ve bir atla Nyson's Gap'e gideceksin. Orada sizi Morvarand'a götürecek bir gemi bekliyor. Kan örneklerini al.

cadı şişelerini Raengar'a götür. Ona bu şişelerin Luxamal'daki Yüksek Vekil'e elden teslim edilmesini istediğimi söyle."

Luxamal, Zehir Üniversitesi'nin bulunduğu şehirdi.

Jia kaşlarını çatarak sandalyesinde kaydı. "Kiniera, ben Sanırım burada kalmalıyım. Rorax'la birlikte."

"Rorax için endişelenme, Jia." Kiniera'nın ağzı yumuşadı ve acıma duygusu gözlerini ısıttı. "Volla'nın cesedini çıkardık. Morvarand'da seni bekliyor. Sen ve Rorax'ın cenazeye katılabilmeniz için onu buraya getirmeye çalıştık ama Muhafız hayır dedi. Ve Isgra, Isgra olduğuna göre, belki de uzakta olması daha iyidir."

Jia'nın ciğerlerinden nefes çekildi ve aniden nefes alamaz hale geldi. Gözleri yaşla dolduğu için göremiyordu da. Ama Rorax'ın sandalyesini yaklaştırdığını ve sıcak kolunu omuzlarına doladığını hissetti.

"Neden burası?" diye sordu Rorax. "Neden onu Koppar'a geri götürmüyorsun?"

Gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağı döküldü ve bir an için unuttuğu keder üzerine çöktü.

Volla ölmüştü. Hayatının aşkı ölmüş ve onu burada yalnız bırakmıştı.

"Onu Morvard'a getirdik, çünkü Volla hayatında üç şeyi her şeyden çok seviyordu. Heilstormlar, şeytani Kan Şahini ve sen, Jia. Nerede olduğunu umursamazdı.

gömüldüğünde, sizin de orada olmanızı isterdi."

.

Bölüm 43

Rosalie

Rölüm Evi'nin Kraliçesi Osalie Sumavari yaklaşık otuz dakikadır duvara bakıyordu.

Surmalinn Kraliyet Sarayı'ndaki taşlar nispeten yeniydi ve hala mükemmel ve lekesiz durumdaydı, koridorların ve kapıların köşelerindeki taşlar bile hala keskin ve aşınmamıştı.

Aslında, saraydaki taşlardan herhangi birinde bulabileceğiniz tek kusur, bakışlarını ayıramadığı taş da dahil olmak üzere, Kuşatma'dan gelen lekeler ve izlerdi.

Mükemmel bir taşın yüzeyinde kılcal bir çatlaktı ve tam olarak bakmadığınız sürece fark edilmiyordu. Rosalie'ye o gece başına gelenleri, *gelebilecekleri* hatırlatan tek iz, tek hatırlatıcıydı.

Buradaki taşlar uzun zaman önce Yansley'nin kanından temizlenmiş, doğal koyu gri renklerine geri dönmüştü ama taşlara bir daha asla aynı şekilde bakamayacaktı.

Çatlak, Kurt'a sadakatle hizmet eden dev gibi bir adam olan Yansley'nin Rosalie'yi boğazından tutup duvara fırlatmasından kaynaklanmıştı. Darbe, arkasındaki taşın çatlamasına neden olacak kadar güçlüydü.

Rosalie kuşatma gecesi ölecekti. Orada, Yansley'nin ellerinde ölecekti ve ölümünü işaret eden tek şey, kusursuz gri taş bloğun yüzeyindeki o küçük çatlak olacaktı.

Onun yerine Rorax Greywood devreye girmişti. Rorax, Rosalie'yi vahşice dövölmekten, tecavüze uğramaktan ve ırzına geçilmekten korumuş, ardından da askerlerini şehirden çıkarmıştı.

Eğer Rorax Ölüm Evi'nin kurtarılmaya değer olduğuna ve annesinin yaptığıının yanlış ve soykırımla eşdeğer olduğuna karar vermemiş olsaydı, Rosalie tam orada, o çatlağın karşısında ölecek ve Surmalinn'in tamamı yerle bir olmuş bir anıdan başka bir şey olmayacaktı.

Rosalie Rorax'tan hoşlanmıyor olabilirdi, aslında Rosalie ondan ve tetiklediği her anıdan nefret ediyordu ama Rosalie aynı zamanda Rorax'ın doğru yolu seçeceğine de *kesin olarak* güveniyordu. Rosalie onlara liderlik etmesi, onları koruması için ona güveniyordu ve Rorax'ın tüm yaşadıklarından sonra Rosalie, hiçbir dış gücün onu Diyarlar için en iyisi olmayan bir karara sürüklediğinden emin olmak için Rorax'a her zamankinden daha fazla güveniyordu.

"Majesteleri?"

Marras onu kurtardı. Bir sonraki Muhafız olarak bir Heilstorm'u ve onca insan arasından *Rorax*'ı seçeceğine inanamıyordu.

"Majesteleri?"

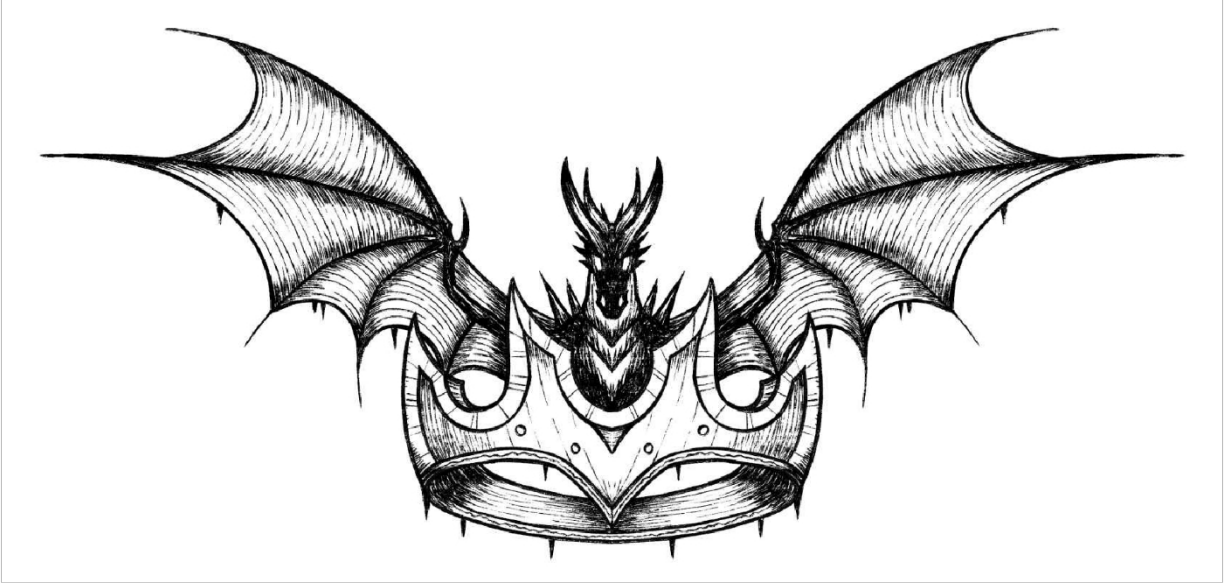
Aynı derecede yetenekli başka Contestar'lar da olabilirdi. Belki güç bakımından ona denk olan ve ülkesini neredeyse yakıp yıkmamış biri... ama Rosalie onlara bu kadar güvenir miydi? Ayres tanık olarak orada olsa bile mi?

Rosalie'nin kolundan bir çekiştirme oldu ve Rosalie kolunu duvardan çekerek düşüncelerinden şimdiki zamana sıçradı.

"Majesteleri?" Rosalie'nin bulaşıkçı hizmetçisi geniş, neredeyse korkmuş gözlerle Rosalie'ye baktı, Rosalie'den çatlağa baktı ve sonra geri döndü.

Burada başına neredeyse ne geldiğini herkes biliyordu. Haftalardır kimsenin kanı temizlemesine izin vermemişti.

"Git biraz kağıt ve zarf getir. Bir mektup göndermem gerekiyor."

Bölüm 44

Raengar

"**D** Biliyor musun?" Sorunun tadı Raengar'ın ağızında kü gibi kaldı, bu yüzden bir ağız dolusu burbonla birlikte yuttu. Son zamanlarda o kadar çok içiyordu ki Tag bu konuda endişeli yorumlar yapmaya başlamıştı ama Raengar'ın umurunda değildi. Onu ejderhasına atlayıp Kuzey Kalesi'ne uçmaktan, Muhafız'ın tüm lanet Kanunlarını çiğnemekten ve *ondan* cevaplar istemekten alıkoyan tek şey buydu. Rorax. *Neden söylemedin Bana mı? Bana güvenmiyor musun?* Onlar sadece başlangıçtı. Raengar göz ucuyla Jia'nın irkildiğini gördü. Başını salladı, bir elini gergin bir şekilde koluna sürttü. "Evet. Bütün birim biliyordu. İşaretlendiğinde hepimiz oradaydık."

Raengar'ın göğsünü sıcak bir şey yaktı ve dişlerini sıktı. Camı öyle sıkı kavradı ki cam çatladı. İhanet, öfke, inançsızlık... hepsi oradaydı.

Raengar, Jia'ya buz ateşi pskrtebilmeyi diledi ve eğer başka biri olsaydı ve başka bir zamanda olsaydı, bunu yapardı.

Ama Jia bütün değildi. Raengar'ın hissettiğinden daha da bitkin ve kırılmış görünüyordu. Kaledeyken kilo vermişti, gözleri kafatasının içine gömülmüş gibiydi ve evlendiğinde sahip olabileceği herhangi bir ışık tamamen yoktu. İçinde ıssızlık ve yıkıntıdan başka hiçbir şeyin gölgesi yoktu.

Raengar ikisinin kalanını geri fırlattı, sonra bardağı duvara öyle sert fırlattı ki küçük parçalara ayrıldı. Jia yine irkildi ama Raengar hiç tereddüt etmeden ona döndü ve parmağını Jia'nın yüzüne sapladı. "Rorax'a söyle, eğer bir daha bana yalan söyler ya da böyle bir şey saklarsa, onu güneşin neye benzediğini unutacak kadar uzun süre zindana kapatırım. Ve eğer bir daha böyle bir şey saklarsan, seni vatana ihanetten idam ettiririm. Rorax'ın yaptıkları tüm *lkeyi* riske *attı*, eğer onun yüzünden tüm *dünya* cehenneme dönerse."

"Evet, Majesteleri." Jia'nın yüzü düştü.

Raengar orada durmuş, dişlerini gıcırdatıyor, bir ejderha gibi nefes alıyordu. Jia gerçekten pişman olacağı bir şey yapmadan önce onun görüş alanından çıkmalıydı.

"ık dışarı. Eshaal seni Volla'nın cesedine götürsün."

"Bekle." Jia onu görmezden geldi ve küçük bir adım daha yaklaştı. "Ormanda bir Minotor'la dvştğn doğru mu?"

Raengar başını salladı. "Ancak benim tanıklığım Evler Konseyi'ni harekete geçirmeye yetmedi."

Jia elini çantasına attı ve beş şişe çıkardı. İkişi saçla, diğer üçü ise kanla doluydu. Elini uzatarak bunları ona uzattı. "Al bunları. Kiniera mümkün olduğunca çabuk Zehir Üniversitesi'ne gitmeleri gerektiğini söyledi. Bunlar bizim kan örneklerimiz..." Jia'nın sesi kesildi ve tekrar denemeden önce uzun bir nefes aldı. "Bunlar engelleyiciye maruz kaldıktan sonraki kan örneklerimiz. Kiniera bunun ne olduğunu, kimin yaptığını ve kimin sipariş ettiğini bilmek istiyor. Kanıtların Alaşım Kralı'nın duruşmasında suçlu bulunmasına yardımcı olacağını düşünüyor. Belki de Konsey'in fikrini değiştirir."

Raengar'ın gözleri biraz büyüdü ve şişeleri Jia'nın elinden dikkatle aldı. Her ne kadar kızgın olsa da bu kanıta çok ihtiyacı vardı. Bu haliyle Määr'a karşı açılan dava pamuk ipliğine bağlıydı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Jia başını salladı ve gitmek için döndü.

"Volla'nın üzerindeki her şey sizindir, Koppar'daki dairesindeki her şey de öyle. Sahana evlilik cüzdanını iş bittikten sonra bize gönderdi. Başınız sağ olsun. . . kaybınız için. Volla olağanüstü biriydi, en iyilerden biriydi. Ateş Evi geleneğine göre bu gece gün batımında yakılacak. O zamana kadar kendi yasınızı tutabilirsiniz."

Jia söndü, omuzları çöktü ve başı öne eğildi. "Teşekkür ederim."

Kapıya doğru birkaç adım daha attı ki Raengar, "Rorax'a iyi bak Jia. Bunu atlatmasını sağla."

Lütfen."

Jia doğruldu ve omzunun üzerinden ona yumuşak bir gülümsemenin hayaletini verdi. "Rorax tanıdığım en dayanıklı insan, Majesteleri. Bunu da atlatacaktır."

Tanrılar yukarıda, vücudundaki her hücreyle Jia'nın haklı olması için dua etti. Onu kaybedemezdi.

Bölüm 45

Ayres

"Y Bundan hoşlanmayacaksın."

Ayres bilediği kılıçtan başını kaldırdığında Milla'nın tepesinde durduğunu ve yüzünün önünde bir mektup salladığını gördü.

"Kimden gelmiş?" diye sordu, parşömen üzerindeki güzel, karalayıcı yazıyı tanırken bile.

"Kraliçe. Bu, Ölüm Evi'nin Yarışmacısı olarak kimi seçmenizi istediğine dair son kararı."

Milla'nın ses tonunda uğursuz bir şeyler vardı ve Ayres zarfı yırtarken kaşlarını çattı.

Ayres,

Rorax Greywood hakkında çekinceleriniz olduğunu biliyorum ve haklısınız da. Ancak, Ölüm Evi'nin gelecekteki Yarışmacısı olarak Rorax'ı seçmenizi istiyorum.

Çağrılarını takip etmene yardım etmesi için onu kullan.

Erkekleri hazırlayın, eğer ihtiyacınız varsa onun taşkınlıklarını kontrol altına almak için yardım isteyin.

Bu bir emirdir.

*Seni
seviyorum.*

-Rosalie Sumavari,

Ölüm Evi'nin Kraliçesi ve en sevgili kız kardeşiniz

Ayres parşömeni avucunun içinde buruşturmadan önce mektubu dört kez okudu. Rosalie'nin ona en son ne zaman doğrudan bir şey yapmasını emrettiğini hatırlayamıyordu ve bu durum onu rahatsız ediyordu. Rosalie onu kendi haline bırakmış, barış zamanında Erich'le çalışmasına izin vermiş ve Sumavari'nin Kitapları'nı almak için yola çıkması gerektiğinde de ona engel olmamıştı. Müdahale etmemiş, hatta düzenli güncelleme bile istememiş ama Lyondrea'nın muhtemelen Çukurlardan çıkardıklarından daha kötü bir şey çağırmasını engellemek için muhafızlarıyla birlikte çalışmasına izin vermişti.

Ayres'e komuta etmesi, ona doğrudan bir emir vermesi bir anlam ifade ediyordu.

Ayres başını iki yana salladı, elindeki parşömeni sıktı ve çimenlerin üzerinde uzanan arena alanının karşısında duran Rorax'a baktı. Her zaman yanında olan yoldaşı Jia Frostguard hiçbir yerde yoktu.

Milla küçük bir iç geçirdi. "Bundan mutlu olmayacağını biliyordum."

Ayres gözlerini kısarak ona baktı. "Kraliçe'ye Rorax'ı seçmek istediğini söyledin mi?"

Milla başını salladı. "Hayır. Yapardım ama ben gelmeden önce çoktan kararını vermişti."

Ayres dişlerini sıkarak gözlerini tekrar Rorax'a çevirdi.

Hayır derse kız kardeşiyle başı ne kadar belaya girerdi?

Milla onun düşüncelerini okuyabilmiş olmalıydı çünkü homurdandı. "Sen bile kesin bir emre karşı gelmezsin, Ayres. Rosalie'den değil."

Ayres çenesini esnetti ama Rorax'ın kafasının arkasında bir delik açmaya devam ederken hiçbir şey söylemedi.

Sonunda Milla hareket etti. "Ben içeri giriyorum. Oluyor, Ayres. Rosalie benim kraliçem ve biz onun emirlerine uyarız."

Ayres dişlerini daha da sıktı ama yükselişini başıyla onayladı. Bütün içgüdüleri ona hayır diyordu, onu Yarışmacı olarak seçmenin yanlış, tehlikeli ve sorumsuzca olduğunu söylüyordu.

Milla omzunun üzerinden, "Rorax kötü biri değil, Ayres," dedi. "O sadece hayatının bir döneminde *yanlış yönlendirilmişti*."

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Milla yanıliyordu, ama Milla bir yanıt veremedi kaçıp gitti.

Lamonte erken saate rağmen terli ve sıcak bir halde arenanın kenarında duruyordu. Karanlık Büyüsünü kullanarak gerçek bir Gölge Hayaletin nasıl görüneceğinin bir kopyasını yaratmak ve örmek için ellerini kaldırmış ve hareket ettiriyordu. Karanlık, kapüşonlu, dumanlı, uzun siyah parmaklı ve kötü pençeli.

Rorax onunla savaşıyor, eğilip bükülüyor, Wraith'in darbelerinden dans ederek kaçıyor ve bir yandan da gölgeli bedene kendi hasarını veriyordu. Bu tatbikat için hiçbir Highborn'un onunla savaşmak için büyülerini kullanmasına izin verilmemişti, sadece alıştırma silahlarını kullanabileceklerdi ve Rorax ilk olarak gönüllü olmuştu.

Ayres onun yetenekli olduğunu biliyordu; onu Haneler Turnuvası'nda görmüştü ve Rorax ona Buz Hanesi ordusu için sadece yedi yaşından beri eğitim aldığını söylemişti. Ama burada izlediği şey onu huzursuz hissettirmişti.

Ayres ölümle birdi. Onun yaşam gücü dünyalar arasındaki köprüyü birbirine bağlıyor, ruhların sonsuzluğa geçebilmesi için köprünün pürüzsüz ve sağlam olmasını sağlıyordu. Ölümü hissedebilir, korkusunu tadabilir ve göz açıp kapayıncaya kadar ölümle başa çıkabilirdi.

Ölümden asla korkmazdı; onlar eski dostlardı.

Ama Ayres ve ölüm eski arkadaşlarsa, Rorax ve ölüm de sevgililerdi.

Sadece rüzgâr gibi söğüt gibi değil, aynı zamanda dokunsal, hassas, riskliydi; sanki ölümü yakından tanıyor ve korkmuyordu.

Ayres'in göz ucuyla gördüğü bir hareket, bakışlarını isteksizce Rorax'ın görüntüsünden ayırmasına ve Elios'un onun yanına doğru ilerlediğini görmesine neden oldu.

Ayres arkadaşına kısa bir baş selamı verdi ve Elios da omuz omuza durup Rorax'ın siyah dumanlı wraith'le savaşını izlerken ona başıyla karşılık verdi.

Ayaklarının üzerinde zarıfçe hareket ediyordu ve hareketleri kendinden emin ve akıcıydı, önceden öğrenilmiş, koreografisi yapılmış bir dans gibiydi, ta ki hedefini vurmak için en küçük açıklıktan bile yararlanarak bir engerek gibi saldırana kadar.

"Ayres, eğer ona senin olmasını teklif etmeyeceksen, ben teklif edeceğim. O her şeyi değıştirebilir. Tarihteki en güçlü Muhafızlardan biri olabilir. Ateş Evi'nin arkasında böyle birine ihtiyacı var," diye mırıldandı Elios, Rorax Wraith'in kafasına bir tekme atarak birkaç adım geriye düşmesini sağlarken.

Ayres homurdandı, Elios'un sözlerinin kalbini nasıl öfkeyle yaktığını görmezden gelmeye çalışıyordu.

Senin olmasını iste.

Rorax, Ayres için asla bir şey ifade etmezdi.

"Milla onu işe almak istiyor mu?" Elios sordu.

Ayres'in elleri hâlâ yumruğunda tuttuğu mektubun etrafında daha sıkı kenetlendi ve çenesini açmaya zorladı. "Evet. Rosalie de öyle."

Elios, Ayres'in omzuna bir el vurmadan önce kısa bir kahkaha attı. "Görünüşe göre istesen de istemesen de bakman gereken bir Contestar var."

Ayres, Rorax pençeli bir elin yaklaşmakta olan darbesinin altından eğilip pençelerden biri saçının küçük bir tutamını kopardıktan sonra yukarı doğru hamle yapıp Tanrı'nın lanetli bıçağını kullanarak Wraith'in göğsüne bir yumruk indirdiğinde istifa etmiş bir iç çekti.

Wraith kara bir duman bulutuna dönüştü ve Lamonte başını geriye atıp güldü. "Çok iyi,

Rorax. Çok iyi! Şimdi hepiniz o çok şikayet ettiğiniz dayanıklılık eğitimine neden ihtiyacınız olduğunu anladınız!" Lamonte kalabalığın arasından izleyen diğer Yarışmacılara bakarak tekrar güldü.

İzleyicilerin küçük bir kısmı Lamonte ile birlikte gülerek Rorax'ı tebrik ederken Ayres içini çekerek ensesini ovuşturdu. "Öyle görünüyor."

Rorax parlak gözlü, terli ve gururlu bir şekilde duruyordu ama Lamonte'nin övgüsü karşısında sanki bu övgü onu biraz utandırmış gibi başını hafifçe eğdi.

Mütevazı gösterisi neredeyse sevimliydi. *Neredeyse.*

Eğer Rorax halkının çoğunun ölümünden sorumlu olmasaydı ona saygı duyabilir, hatta onu sevebilirdi. Hal böyleyken, oraya gidip boynunu kırmamak ya da kılıcını kalbine saplamamak onu hasta ediyordu.

Onun canının yanmasını, yaptıklarından ve kendisinden aldığı tüm insanlardan dolayı *acı* çekmesini istiyordu.

Rorax onun sıcak bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalıydı, çünkü başını kaldırdı, iki beyaz iris onun ruhunu yakıyordu. Gözleri çarpıcıydı; beyaz irisleri çevreleyen koyu halkalar gözbebeğinden sadece birkaç ton daha koyuydu. Contestar deri zırhı vücudunu sıkıca sarıyor, hem uzuvlarındaki gücü hem de belinin, kalçalarının ve göğüslerinin kıvrımlarını gösteriyordu. Onunla ilgili her şey bağımlılık yaratacak kadar güzel ve güçlüydü ve adam ellerini onun üzerinde gezdirip onu hissetmek, onun kendisine verdiği tepkileri izlemek istiyordu. Bu onu çileden çıkarıyordu.

Ona dişlerini gösterdi ama kendi bıçağıyla karnını deşmeden önce Elios'a döndü ve tüm dikkatini ona verdi.

"Rorax Gardiyan olmak istemiyor. Rorax, Milla ve ben bu konuyu konuştuk ve zamanı geldiğinde Enna Mistvalley'i Yarışmacınız olarak seçmenizi istiyoruz. Rorax onun sınavlarda hayatta kalmasına yardımcı olacak ve biz de sana onu eğitmen için Kaiya ya da Cannon'u vereceğiz," dedi Ayres.

"Enna?" Elios'un ağzının köşesi kaşlarını çatarak aşağı doğru bastırdı. "Peki ya Rorax?"

Ayres omuz silkti. "Kardeşi Lyondrea'da bir hapisanede ve Rorax onu serbest bırakmak istiyor. Vesayetten sorumlu olmak *istemiyor*."

Elios'un yüzündeki çatık kaşlar derinleşti. "Öyle değil mi?"

Ayres başını salladı. "Yine de onu Yarışmacımız olarak seçeceğiz, Lyondrea ile yaşadığımız bazı güvenlik sorunlarında bize yardımcı olmasını istiyoruz ama Seçimi kazanmasını beklemiyoruz. Aslında anlaşılmaya göre ya Seçim'den kurtulacak ya da sonunda ölecek."

Ayres, Rorax'ı Muhafız olarak görmektense gücünün kontrolden çıkmasına izin vermeyi ve kazara ilgili herkesin ruhunu koparmayı tercih eder.

Elios elini çenesine götürdü. "Ama Enna'yı seçersek Seçimi kazanmamıza yardım edecek misin?"

Ayres başını salladı.

"İce bu konuda hemfikir mi?"

Ayres omuz silkti. "Az ya da çok."

Elios ağzını birbirine bastırarak uzun bir süre düşündükten sonra elini uzattı ve Ayres elini sıktı. "Anlaştık."

Bölüm 46

Rorax

A Bıçak Rorax'ın boğazına dayandı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu bir ölüm." Jia'nın yüzü onunkinin üzerinde geziniyor, mükemmel teni karanlıkta parlıyordu. "Ölü gibi uyuyorsun."

Rorax kaşlarını çattı ve Jia'nın ellerini ve bıçağını kendisinden uzaklaştırdı. "Sen bir kaltaksın."

Jia bir kahkaha attı ve Rorax yatakta doğrulup gözlerini ovuştururken bir adım geri çekildi. "Dönmüşsün."

Jia'nın yüzü gerildi. "Evet."

Rorax kollarını dizlerine doladı, sormak istemiyordu ama bilmeye ihtiyacı vardı. "Ne buldun?"

Jia cevap vermeden önce uzun, ağır bir sessizlik oldu, sesi kırık ve kederliydi. "Oradaydı, cesedi. Kiniera ve Raengar onu Morvarand'ın birkaç mil kuzeyine, Raengar ve adamlarının bulunduğu bir savaş kampına taşıttılar. Neredeyse sıfıra yakın yanmıştı. I . . ." Jia'nın sesi kesildi.

Gözyaşlarını yutmak için boğazını zorluyordu. "Morvarand'da bir Ateş Evi cenaze töreni yaptık ve Raengar buldukları tüm eşyalarını bana veriyor. Bu . . . beklenebileceği kadar iyi geçti."

Jia ellerinin tersiyle yanaklarını sildi ve yatağın kenarına koyduğu siyah deri ciltli kını almak için eğildi. Volla'nın kısa kılıçlarından biri olan bıçağı dikkatle açtı.

Jia onu Rorax'a uzattı. "Bunu sana vermek istiyorum."

Rorax onun sesine güvenmiyordu, bu yüzden elini altın ve gümüş çelik sapın etrafına dikkatlice sararken başıyla teşekkür etmekle yetindi. Kılıç Volla'nın en değerli eşyalarından biriydi. Hem altın çelik hem de gümüş çelikten dövülmüş ve bir ateş cadısı tarafından en sıcak alevlere bile dayanması için kutsanmış bir kısa kılıç, Meşale için mükemmel bir kılıçtı. Ateş Kralı tarafından Volla'ya Kanatlar Savaşı'ndaki hizmetlerine karşılık bir hediye olarak verilmişti ve o zamandan beri silah cephaneliğinde yer alıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Rorax, boğazı gıcıklanmış ve sıkışmıştı.

"Uzun kılıcını sakladım." Jia'nın sesi karanlıkta güçlkle duyulabiliyordu, "Sahana'nın enkazdaki cesedini tanıyamadılar," diye fısıldadı.

Utanç, suçluluk ve kayıp gözlerinden yaşlar akıttı.

"Raengar'la konuştum. Sana çok kızgın, Rorax. Eğer bir daha ondan böyle bir şey saklarsan, seni kilitleyeceğini söyledi."

seni zindana attı. Bana bunu bir daha yaparsam beni öldüreceğini söyledi ve ben de ona inanıyorum."

Rorax'ın midesine bir suçluluk duygusu daha saplanırken, koruyucu bir şekilde kendi içine doğru kamburlaştı. Rorax bıçağı dikkatlice yanındaki yastığın üzerine koydu, böylece kollarını tekrar dizlerine dolayarak onlara sarılabildi. Sevdiği birine ihanet etmiş ve onu incitmişti; onu aynı ölçüde seven ve ona güvenen birine. Ondandır iyisini hak ediyordu.

Bu duygu yüzünden ölebilir miydi? Bu mutlak yıkım ve kendinden nefret etme duygusundan? Ölmek istiyordu. Ruhunun çürüyüp gittiğini, nasıl iyileştireceğini bilemediği iğrenç bir şeye dönüştüğünü hissediyordu.

"Ona kan örneklerimizi verdim ve Kiniera'nın onları test ettirmek için Zehir Üniversitesi'ne götürmekle ilgili söylediklerini anlattım. Sanmıyorum. Sahana ve Volla'nın ölüm haberini kimsenin iyi karşıladığını sanmıyorum. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim."

Bu haber Rorax'ın zaten yıpranmış olan kalbini sızlattı. Raengar onun için her şey demekti ve onu teselli etmek için yanında olabilmeyi diliyordu.

Jia ayağa kalkmadan önce bir süre çantasının ipiyle oynadı. "Seçim bu gece, değil mi?"

Rorax ona uyuşukça başını salladı. "Evet. Balodan sonra."

"Güzel, akınlar başladığında arkanızı kollayacak birine ihtiyacınız olacak. Umarım Ateş Evi'ni alırsın. Elia

en azından bakması güzel."

Rorax başını salladı ama sonunda gözyaşlarını parmaklarıyla silerken gülümsemeyi başaramadı.

"Uyumaya devam et, Ror. Baloda görüşürüz," dedi Jia ve sonra dönüp sessizce odadan çıktı.

"Tam zamanında geldin. Bu bir mucize," dedi Gardiyan, Rorax ona gönülsüzce reverans yaparken. En az yirmi dakika gecikmişti.

Gardiyan, Rorax'ın gelişi üzerine, katılımını sağlamak için Rorax'ın kendisiyle görüşmesini talep etmişti. Küstah budala.

Rorax doğrulurken ağzının kenarlarını kaldırmaya zorladı. "Ben olsam buna alışmazdım, kutsanmış Muhafız."

Gardiyan içini çekti ve büyük, altın, gösterişli yüzüklerini tahtının tahtasına vurdu. Gözlerini kısarak Rorax'ın kar beyazı gözlerinin birinden diğerine baktı.

Rorax, Kiniera'nın Kan Şahinlerinden birini, asıl büyücü olan ve daha önce rününü onarması için para ödenmiş olan Cadı Kraliçe Merosa'ya göndermişti. Ancak kimliğine verilen zarar onarılamazdı. Fısıltılar ve korku dolu bakışlar onu gittiği her yerde takip ediyordu ve gözlerini tekrar kapatsa bile artık çok geçti. "İfşa olduğunu duydum Omurga Yarıcı. Sanırım o gözleri saklamak çok zor."

"Ne yazık ki." Rorax yüzünü buruşturdu ve omzunun üzerinden bakınca cemaat üyelerinin korku içinde kendisine baktığını gördü. "Gerçek bir gecede yayıldı. Buradaki herkes benim kim olduğumu biliyor."

"Şöhret her zaman iki ucu keskin bir kılıç olmuştur," diye usulca iç geçirdi Muhafız, siyah elbisesinin içinde Rorax'a bakarken. Elbise aldatıcı bir sadelikteydi, Rorax'ı sevgiyle sarıyor, kollarını ve omuzlarını gösteriyordu. Saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı ve altı ay sonra ilk kez Contestar işareti herkesin görebileceği şekilde ortadaydı. "Bu gece Seçim'de iyi şanslar."

Rorax Muhafız'a bir selam daha vermeyi reddetti, bu yüzden aniden uzaklaşarak kalabalığı Jia için taradı.

Jia oradaydı, dans pistinin kenarında durmuş, elindeki şampanya kadehinin kenarından insanları izliyordu. Rorax, Jia'nın yüzünde her zaman var olan hüznü görebiliyordu, Ror'a tembel bir gülümseme verirken bile kederliydi.

Jia şampanya kadehini tutan eliyle serçe parmağını kaldırarak sağa, Rorax'ın geldiği yöne doğru işaret etti. "Ateş Elçisi seni, sahiplenmek istediği avın değerli bir geyiğiymişsin gibi izliyor."

Rorax bunu umursamadı. Jia'nın iyi olup olmadığını sormak istiyordu ama iyi olmadığını da biliyordu ve Rorax bu hatırlatmanın hoş karşılanmayacağını düşündü. Bunun yerine omzunun üzerinden Jia'nın işaret ettiği yere baktı ama kalabalığın arasından Ateş Elçisini göremedi.

Jia soluna döndü ve hâlâ havada duran serçe parmağıyla dans pistini işaret etti. "Ölüm Teğmeni ise sanki onun için soyunup çıplak kalmanı istiyormuş gibi sana bakıyor ama bunun için kesinlikle kendinden nefret ediyor."

Rorax alay etti ama odanın öbür ucuna, Jia'nın işaret ettiği yere doğru baktı. Ayres'i gözden kaçırmak zordu. Çenesi gergin, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Rorax gözlerini kıstı ve meydan okurcasına başını ona doğru eğdi. "Beni öldürmek istiyor," diye mırıldandı.

Jia şampanyasından derin bir yudum alarak, "Kesinlikle öyle," diye onayladı. "Ama yapmayacak. Ölüm Kraliçesi'nin ona bir mektup gönderip seni Kontes'i yapmasını emrettiğine dair bir söylenti duydum."

Rorax, Teğmen Jackass'la girdiği bakış yarışını bırakıp arkadaşına baktı. "Bunu sana Kiniera mı söyledi?"

Jia başını salladı. "Milla yaptı."

Rorax gözlerini kırıştırdı, anlamamıştı, sonra karanlık bir gölge onun önünden geçti.

Rorax başını kaldırıp boynunu geriye doğru çevirdiğinde Teğmen Jackass'ın kendisine doğru geldiğini gördü; yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi vardı ve aşağıya doğru bakıyordu.

"Konuşmamız gerek. Benimle gel," dedi aniden.

Siyah takım elbisesi içinde yakışıklı, çok yakışıklı görünüyordu. Yakası yüksekti ve çenesinin hemen altındaki koyu renkli kumaş onu daha da çekici kılıyordu.

Hiçbir erkeğin bu kadar güzel görünmeye hakkı yok, diye düşündü Rorax kendi kendine hayıflanarak, *özellikle de bu adamın.*

Teğmen büyük elini kızın bileğine doladı ve onu kalabalığın içinde sürükledi.

Rorax ona yardım etmek için şampanya kadehini 'iyi şanslar' der gibi Rorax'a kaldırmaktan başka bir şey yapmayan Jia'ya baktı.

Teğmen onu koridora doğru sürükledi. Orada bir çift varken, başka bir köşeyi döndü, sonra bir başkasını, sonunda kadın bileğini onun elinden çekip almadan önce. "Burası iyi."

Ayres homurdandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak onunla yüzleşmek için döndü. "Jia sana söyledi mi?"

"Bana ne söyleyeceksin?" Rorax sözünü sakındı. Duvara yaslandı ama adam o kadar yakındı ki, o kadar *büyüktü* ki, kokusu çok baskındı. Baş döndürücüydü ve vücudu daha fazlasını arzuluyordu; saatlerce o balsam çamı kokusunu içine çekmek ve tadını çıkarmak istiyordu. Karşı duvara yaslanmak için ondan uzaklaştı.

Yüzünü ona döndü ve Kään onu kurtardı, Ayres'in gömleğinin boynunda bu kadar yüksekte kesilmiş olması, yüz hatlarını daha da yoğun, daha keskin, keşfetmek istediği bir şekilde daha tehlikeli gösterdi.

"Jia sana kraliçemin bize ne yapmamızı emrettiğini söyledi mi?" Hırladı ve koyu renk gözlerinde bir tutam gümüş parladı. Kalbinde korku ve arzunun karışımı bir kıvılcım çaktı. "Size ne yapmanızı emretti?" Rorax boğuk bir fısıltıyla sordu. Jia kraliçenin onu bir Yarışmacı olarak istediğini söylemişti ama Rorax

Ayres'e onu öldürmesini gerçekten emretmiş olsaydı hiç şaşırmazdı. Belki de bu yüzden onu balodan bu kadar uzağa getirmişti.

Ayres, gözleri parlayarak Rorax'a yaklaştı ve Rorax ona baktı, vücudunu kapanmaya, kendisine saldırma ihtimaline karşı içgüdüden başka *bir şey* hissetmemeye zorladı.

"Kraliçem seni seçmemizi söyledi," dedi başını inançsızlık ve tiksintiyle yavaşça sallayarak. "Yarışmacımız olarak seni seçmemi *emretti*."

"Ne yapacaksın?" diye sordu. Gözlerini ona dikti ama göğsünün içinde bir şey gevşedi. Ölüm Kraliçesi onun ölüm emrini vermemişti.

Ayres birkaç adım daha attı ve onu duvara doğru itti; eli göğsünde, boynunun hemen altında ve göğüslerinin üzerindeydi.

"Seni seçiyorum. Bazı koşullar altında."

Rorax'ın gözleri kısıldı. "Hangi koşullar?"

"Kütüphaneyi aramanıza yardımcı olacağız; hatta evdeki kütüphanecilerimize bundan kurtulmanıza yardımcı olacak bir yol aratacağız. Ancak, eğer başarısız olursak ve bu işin sonunda sadece sen ve başka bir Contestar hayatta kalırsa, seni öldüreceğimizi kabul etmek zorundasın. Kuzey Gardiyanı olmana izin vermeyeceğiz."

Rorax sertçe yutkundu, boğazı kurudu. Tanrım, hayatıyla kumar oynuyordu. "Kabul ediyorum."

"Ve," diye devam etti Ayres, "Seçim bittiğinde hâlâ kalıp savaşmak zorundasınız, Lyondrea ile savaşı kazanmamıza yardım etmek zorundasınız."

"Hayır," dedi Rorax.

Ayres'in gözleri tehlikeli yarıklara dönüştü. "Hayır mı?"

"Diyarlar için savaşmak üzere geri döneceğim ama önce kardeşimi bulmalıyım. Onu Lyondrea'dan kurtarmalıyım. Bunu yaptıktan *sonra* Diyarlar için savaşmak üzere geri döneceğim."

Ayres'in gözleri başını sallamadan önce biraz daha yumuşadı. "Tamam."

"Tamam."

Bakışları tekrar elbisesine kaydı ama tekrar gözlerine geldiğinde kızgın görünüyordu. Kızın yüzüne doğru hırladı. "İkimiz de bilelim ki, eğer bir şeylerin yanlış gittiğini düşünürsem, Sumavari'nin Kitaplarını bulmak ve kullanmak için perde arkasında bir şeyler çevirdiğini düşünürsem, bir saniye bile düşünmeden canını bedeninden alırım. Halkımın hayatı söz konusu ve senin gibi tehlikeli biriyle oyun oynamayacağım Küçük Karga."

Küçük Karga. Tehditlerine ve öfkesine rağmen, sözlerindeki bir şey onun zevkle parlamasına neden oldu. Onun gücünün ve yeteneğinin farkına varması, adamın gücü ve *kendine* güveniyle birleşince -kendisini iten adamın gücüyle- kadının içinin yanmasına neden oldu.

Tanrım, bu adam onun akıl sağlığı için tehlikeliydi.

Sıyrıldı ve dişlerini adamın suratına geçirerek hırladı. "Bana ya da Jia'ya zarar vermek amacıyla *parmağını* bile sürersen, kelleni bir ayakkabı kutusu içinde kraliçene gönderirim."

"Buna inanamıyorum," diye tısladı Ayres. Kadının bembeyaz gözleri arasında ileri geri bakarak ona dik dik baktı, aralarındaki enerji çatırdıyordu. Vücudunun ona verdiği tepkiye rağmen hava ağırdı; öfke, nefret ve güvensizlik doluydu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu lanet olası bir hata," diye tersledi ondan uzaklaşmadan önce ve yavaşça elbisesinin içindeki vücutuna baktı. Rorax derin bir nefes aldı ve gözleri istemsizce bir anlığına kızın göğüslerinde gezindikten sonra dönüp koridorda ilerlemeye başladı.

Bölüm 47

Ayres

|| Bir daha *asla* sen ve Rorax Greywood'un aynı odada olduğu bir baloya katılmayacağım."

Ayres, Elios Delgado'nun Rorax'ı dans pistinde zarafet ve ustalıkla döndürmesini izledi ve arka azı dişlerinin toz haline gelmemiş olmasına şaşırdı. Rorax'a elini sürdüğü, onun üzerinde bir hakkı varmış gibi davrandığı için eski dostunu öldürmek istediğı yüzlerce yol saymıştı. Bu birlikte üçüncü danslarıydı. Ve tanrılara gözlerini kaçırabilmeyi diledi.

"Ayres, git sikecek bir barmaid bul. Lütfen. Saldırganlık *kokuyorsun*," dedi Milla bıkkın bir hışımla.

Ayres Milla'yı görmezden geldi, Elios'un eli Rorax'ın kıkına tehlikeli bir şekilde yaklaşırken yanağında bir kas titredi.

Ayres'in umurunda değildi. Ölüm Evi'ne seçildiğı ve onların koruması altına girdiğı anda sona erdiği sürece kimin yatağına ısıtmayı seçtiğı *umurunda* değildi.

Ayres, Hanesi'nin Rorax'ı Yarışmacı olarak seçmesine izin verirse, kendilerinden biri dışında *kimsenin* yatağına giremezdi. Onun kazara Ölüm Evi'nin sırlarını bu şekilde ifşa etmesi riskini göze alamazdı. Sumavari'nin Kitaplarını kimse bilmemeliydi. Tanrılar biliyordu, Rorax'a onlardan bahsederek çoktan çuvallamıştı.

Yanındaki bir hışırtı onu bir an için Rorax'tan uzaklaştırdı.

"Gergin görünüyorsunuz, Teğmen." Jia Frostguard onun yanına sokuldu ve Ayres'e bilmiş bir sırıtışla baktı. "Sana bir sır karşılığında bir sır vereceğim," diye mırıldandı.

Ayres yüzünü buruşturdu, lanet olası bir Heilstorm'la sırlar üzerine anlaşma yapmaktan daha iyisini biliyordu ama ... "Anlaştık."

"Dans başlamadan önce, Seçim'den önce bu geceki baloda çalmayı planladıkları şarkıların bir listesini ele geçirdim. Otuz üçüncü şarkıdayız ve sadece bir tane daha var." Elini uzattı ve avucunun içinde küçük bir kâğıt tomarı duruyordu. Ayres'in vücudu kaskatı kesildi ama kâğıdı avucundan aldı ve parmaklarıyla açtı. "Delgado onunla birlikte açlıktan ölüyormuş gibi görünüyor, değil mi?" dedi.

Ayres otuz dördüncü boşluğa karalanmış dansın küçük adını gördü ve vücudu buza döndü.

Ayres kâğıt parçasını avucunun içinde buruştururken Jia kıs kıs güldü.

"Ne bilmek istiyorsun, Jia?" diye tersledi, vücudu gerilmiş, kıvrılmıştı.

Jia'nın bakışları Ayres'ten ayrılıp odadaki dans eden bedenleri taradı. "Henüz bilmiyorum. Sahip olmak için *can* attığım bir sır olduğunda sana haber veririm."

Jia koyu mor gözlerinden birini Ayres'e kırptı. Döndü ve uzaklaşmak üzereydi ama tereddüt etti ve yavaşça ona geri döndü. "Sizden çalınan *şeyleri* geri almak için daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa, *yeteneklerim* de emrinize amadedir."

Ayres onun ne demek istediğini anlamıştı. O da kitapları bulmasına yardım etmeyi teklif ediyordu. Bir kez başını salladı ve Jia arkasını dönüp kalabalığın içinde kayboldu.

Milla, Jia gittikten sonra hâlâ onun arkasındaki duvarda tüneyerek homurdandı. "Seninle bir keman gibi oynadı. Bunun için onu uğraştırmadın bile, Ayres."

Ayres, çalmakta olan şarkı yavaşlamaya başladığında arkadaşını görmezden geldi ve ne yaptığını anlamadan önce Rorax'a ulaşmak için insan kalabalığını hoyratça iterek odanın karşısına geçti. O ve Elios son selamlarını verdikten sonra Ayres onun önünde durdu. "Bir sonraki dansı ben alabilir miyim?"

"I . . ." Rorax ona baktı, geniş gözleri Elios ile Ayres arasında gidip geldikten sonra Ayres'e şaşkınca başını salladı. "Evet."

Elios hafifçe kaşlarını çattı ama Ayres, Elios bir şey söyleyemeden onu elinden tutup dans pistinin ortasına sürükledi.

Onu önünde konumlandırdı. Kadının sırtını göğsüne yaslayan Ayres, başını kadının kulağına doğru eğerek kokusunu içine çekti. Tanrım, bu kadar şeytani biri nasıl onun kadar güzel kokabilirdi? "Sırada hangi dans var biliyor musun?"

"Hayır." Rorax başını salladı, elmacık kemikleri onun yakınlığı karşısında kızarmıştı. Sesi sertti ama içinde bir parça nefessizlik vardı ve bu hoşuna gitmişti. Olması gerekenden daha fazla. "Sen seviyor musun?"

Kemanlar Seksitan'ın açılış akorlarını çalmaya başladığında Ayres memnuniyetle mırıldandı.

Melodiyi tanıyınca Rorax'ın nefesi kesildi ve omzunun üzerinden ona baktı. "Seksitan mı? Benden seninle *seksitan* dansı yapmamı mı istedin?"

Sesi alışılmadık derecede yüksekti ve alnında küçük bir ter damlası belirdi. Memnuniyet içini yakıp kavurdu.

"Delgado ile bu dansı yapmana izin veremezdim," dedi Ayres, ağzının kenarı yukarı doğru kalkarak.

"Neden? Peki ya Delgado ile dans etmek isteseydim?" Adam parmaklarını kolunun derisinde gezdirirken sesi nefes nefese çıkmıştı ve adamın erkeksi tarafı mırıldandı.

"Güven bana," diye mırıldandı Ayres, onun ilk sorusunu duymazdan gelerek ve bir tür hastalıklı memnuniyetle kalp atışlarının boğazında tıngırdadığını fark etti.

Müzik çalmaya başladı ve Ayres, Rorax'ı kolunun üzerine yatırarak o kadar eğdi ki, uzun saçları parlak siyah ayakkabısının tepesine değdi.

Seksitan aşklar için bir danstı. Seks dansı olduğu söylenirdi ve bu yüzden Ayres kendi kendine, Rorax'ın Ölüm'den olmayan biriyle dans etmesine elbette izin vermeyeceğini düşündü.

Ayres, parmaklarını kızın uzattığı çenesinden boğazına ve neredeyse göğüs dekoltesine kadar geçirdikten sonra kızın desteğini çekip onu bir anda fırlattı. Onu merdivenlerden geçirdi, sonra diğer koluna aldı, parmaklarını boğazından aşağıya, sonra köprücük kemiklerinin üzerinden geçirdi ve onu doğrulturken neredeyse göğüslerinin kabarıklığına kadar indirdi.

Yanakları pembeleşmişti ve tedirgin görünüyordu. İstemsiz tepkileri o anda ona nihai zafer gibi geldi ve birlikte hareket etmeye başladıklarında onu gereğinden fazla yaklaştırdı. Arkası adamın göbeğine değdiğinde keskin bir nefes aldı.

Rorax çok güzeldi. Vücudu onunkine karşı hareket ederken mükemmeldi. Kırmızı boyalı dudakları dolgundu ve çok yumuşak görünüyordu. Ve kör edici bir an için Ayres, Rorax'ın Rorax olmamasını diledi. Rorax olmamasını diledi.

Bu geçmişe, omuzlarındaki bu ağırlığa sahip olmamayı diledi. O zaman ona doğru düzgün kur yapabilir, onu şehre götürebilir, öpebilir, onu onun yatağı . . .

Onu çevirdi, böylece göğüs göğüse geldiler ve bir seksitanın adımlarıyla birlikte hareket etmeye başladıklarında, o güzel, beyaz gözleriyle ona baktı.

Marras onu kurtardı. Onu tekrar aşağı indirdi, parmaklarının teninde gezinmesine izin verdi, bu sefer daha yavaştı. Şehvetli bir şekilde. Yaka kemiklerinin üzerinden geçerken sıcaklığı ve yumuşak teni içine çekiyordu.

Onu yukarı kaldırdı, ama bu sefer yüz yüze geldiklerinde, sıcak nefesini dudaklarında hissetti ve kör edici bir an için onu tatmak istedi.

Tanrılar onu lanetlesin, kendine çeki düzen vermesi gerekiyordu.

Seksitanın son akorları havada kaybolurken Muhafız ayağa kalkarak kalabalığa baktı. "Elçiler ve Yarışmacılar dışındaki herkes odanın arka tarafında toplansın. Seçim zamanı geldi."

Bölüm 48

Rorax

Pnsanlar balo salonundan yavaşça Büyük Salon'a süzüldü, çoğu sarhoş ve gürültücüydü.

Bu uzun bir zaman aldı ve Rorax kalabalığın önünde garip bir şekilde durarak başparmağını yüzüğüne defalarca sürttü.

Kalabalıktaki uğultu ancak Muhafız tahtından ayağa kalktığında kesildi. "Elçiler, Hane Turnuvası'nı kazananların sırasına göre sol yanımda dizilin, ardından Seçim başlayacak."

Yarışmacılar Elçilerin karşı tarafında sıralandılar.

Odanın Yarışmacılar tarafına doğru ilerlerken Rorax'ın kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu.

Isgra sıraya şöyle bir baktı ve Rorax'ın tam karşısındaki ucu seçti, bu da Rorax için gayet uygundu. Enna Rorax'ın yanına geldi ve Rorax ona kendinden emin bir şekilde

başını sallayabildiği kadar salladı. Ölüm Evi'nin fikrini değiştirmesi için hâlâ zaman vardı.

Muhafız tahtının önünde durmuş, kollarını açmış kalabalığı Büyük Salon'da selamlıyordu. Saçları uzun ve düzdü, yüzünün etrafına dökülüyordu. Geniş kollu, altın rengi uzun bir elbise giymişti ve bu elbise gözlerini olduğundan daha parlak ve sarı göstererek neredeyse kedi gibi görünmelerini sağlıyordu.

"Hoş geldiniz," diye seslendi Muhafız kalabalığa, "Seçimin başlama zamanı geldi. Bu gece Diyarlar, Evler Turnuvası'ndaki yerlerine göre seçimlerini yapacaklar. Kontestalar hayattayken, onları seçen evler Kontestalarının korunması ve refahından sorumludur. Herhangi bir zamanda, herhangi bir ev bir Kontestar'dan korumasını kaldırabilir veya destekleyici bir ev olarak farklı bir Kontestar'ı desteklemeyi seçebilir. Bir Kontestar öldüğünde, Ev yaşayan bir Kontestarı korumaya devam etmek için Seçimde kalmayı seçebilir. Bu seçimi istedikleri kadar değiştirebilirler."

Gardiyan Yarışmacılara döndü. "Seçilene kadar şu bankta oturun." Uzun parmağıyla sağ taraftaki boş sırayı işaret etti. "Ölüm Evi ile başlayacağız ve Yaşam Evi ile bitireceğiz."

Gardiyan yerine oturdu ve elçi sırasının önünde duran Milla'ya sabırsızca elini salladı. Milla öne çıktı ve Muhafız'a kibar bir selam verdikten sonra Contestar sırasına döndü.

Milla'nın mavi gözleri Rorax'ı yaktı ve Rorax'ın göğsüne bir rahatlama yayıldı. "Rorax Greywood'u Ölüm Evi Şampiyonu olarak seçmeye karar verdik."

Rorax başını eğip Milla'yla birlikte uzun bankta oturmak üzere salonun diğer tarafına geçerken kalabalıktan alkış sesleri, birkaç şaşkın fısıltı ve birkaç öfkeli bağırış yükseldi.

Yarışmacılardan bazıları Rorax'a baktı ve Rorax Isgra'ya ulaşana kadar her birinin bakışlarını üzerinde tuttu. Isgra onunla alay etti ve Rorax arkasını dönmeden önce Isgra'ya düz, ilgisiz bir bakış atmak için kendini zorladı.

Gardiyan Kiniera'ya öne çıkmasını işaret etti ve o da öne çıktı. "Buz Hanesi, bir Buz kahramanının akrabalarından birini seçmeye karar verdi. Merhum Volla Torvik'in kız kardeşi Isgra Torvik'i Buz Hanesi Şampiyonu olarak seçmek istiyoruz."

Kalabalık tezahüratlara boğuldu. Ice'ın bir Highborn seçmesi bekleniyordu.

Rorax, Isgra'ya bakarken yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve Isgra bu ifadeyi üzerinden atıp kalabalığa gülümseyerek el salladı. Kiniera Rorax'ın yanına oturdu ve Isgra da Kiniera'nın diğer tarafına oturdu.

Sırada Elios ve Ateş Evi vardı ve Yarışmacılara dönmeden önce Rorax'a kısa bir mağlubiyet bakışı attı.

Elios, "Ateş Evi, cesareti, siyaset konusundaki derin bilgisi ve iyi kalbi nedeniyle Enna Mistvalley'i seçiyor," dedi.

Enna'nın ağız bir karış açık kaldı, ardından yüzünü geniş, ışıltılı bir gülümseme kapladı. Salon fısıltılara boğuldu ve Soylu Yarışmacılar Elios'a baktı; yüz ifadeleri bir Alçakdoğanlı için es geçildikleri için şoktan öfkeye kadar değişiyordu.

Seçimin sonunda sıra Yaşam Evi'ne geldiğinde Ren öne çıktı. Seçilecek başka Contestar kalmamıştı çünkü Roo daha Seçim başlamadan Rorax'ı bulmak için ölmüştü. Odadaki herkes bunu bir anda hatırlamış gibi görünüyordu ve Rorax binlerce kızgın bakışın ağırlığını hissedebiliyordu.

"Yaşam Evi, Yarışmacı Enna Mistvalley'i desteklemeyi seçti. Onun İkinci Evi olarak yerimizi almaktan onur duyuyoruz."

Kalabalık asi, şaşkın ve Yaşam Evi'nin neden bir *Lowborn*'u desteklemeyi seçtiğine dair kafa karışıklıklarını yüksek sesle dile getiriyordu ama Ren geniş omuzlarını dik tutarak şaşkın bakışlı Enna'nın yanındaki yerini aldı.

Seçim sona erdiğinde herkes ayağa kalktı ve yeni evlerine dağıldı.

Enna Ateş ve Yaşam'la birlikte gitti. Milla, Ölüm Evi birliğinin oturduğu yere doğru ilerledi.

Teğmen Rorax'a döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni buna pişman etme, Küçük Karga."

Rorax homurdandı ve kısık gözlerle ona baktı. "*Beni* buna pişman etme, Teğmen."

Teğmen gözlerini kıstı ama Rorax arkasını dönüp Ölüm Prensi'ne baktı ve altın gözleri parlayarak ona gülümsedi. "Ekibe katılmana sevindim Omurga Yarıcı."

Rorax gözlerini devirdi ve ona ukala bir sırıtış attı.

Prens, teğmenin geniş omzuna bir tokat atarak, "Hadi gidip adamlarla buradaki son gecelerinde kâğıt oynayalım," dedi. "Seni en son ne zaman soyduğumu hatırlamıyorum."

Bölüm 49

Rorax

|| Paramı daha fazla çalmadan önce bir içkiye daha ihtiyacım olacak." Milla kaşlarını çatarak kartlarına baktı.

ve prensin önünde tehlikeli bir şekilde yığılmış dev gümüş sikke yığınınına baktı.

"Bu iyi bir fikir," diye onayladı Rorax, uzanıp saçlarının arasına sıkıştırdığı iki saç bıçağının arasından başının arkasını kaşıyarak. Bugün kazandığı zaferle cüzdanına fazladan birkaç sikke daha ekleyen piç kurusuna baktı.

"Köylüler," dedi prens, bakır paraları zaten dolu olan deri para çantasına doldururken başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden. "Bir *prens* olarak, insanları soyabilmek benim *işim*."

"Her zaman böyle kendini beğenmiş midir?" Rorax elçiye çenesini prene doğru sallayarak sordu.

"Her zaman," diye sırttı Milla.

Milla'nın odasındaaydılar, elçi masasının ve sandalyelerinin etrafına dağılmışlardı. Seçimden sonra yaklaşık dört saat boyunca poker oynamışlardı. Teğmenin neredeyse her el arasında ona pis pis bakması dışında sakin ve huzurlu bir akşam olmuştu. *Eğlence*li bir akşam.

Üçü yavaş yavaş diğer herkesi elemişti. Teğmen neyse ki yaklaşık yirmi dakika önce odayı terk etmiş, hileciler ve kart köpekbalıkları hakkında homurdanmaya başlamıştı.

Rorax, Prens ve Milla'nın yanında kendini garip bir şekilde rahat hissediyordu. Ondan nefret etmeleri *gerektiği* halde etmiyorlarmış gibi hissediyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

İhtiyatlı bir bakış attılar ama Milla başıyla onu onayladı. "Tamam."

Rorax başını kaldırıp onlara bakamadan parmağını masanın üzerindeki tahtanın damarlarına sürttü. "Surmalinn hiç ... yeniden inşa etti mi?"

Prens üzgün bir nefes vermeden önce ağır bir sessizlik oldu. "Yavaşça, ama evet. Surmalinn tamamen restore edildi. Povelinn onarılamayacak kadar tahrip oldu. Sivillerin çoğu harabelerin dışında Yeni Povelinn adında yeni bir koloni kurdular ya da Surmalinn ve Morvarand'da mülteci oldular ve oradaki nüfusla kaynaştılar."

Rorax sıkıca yutkundu ve sonunda prensin yüzüne baktı. Dudakları birbirine sıkıca bastırılmış, ağzının kenarları aşağıya doğru çevrilmişti ama altın sarısı gözleri sıcacıktı. Milla'nın yüzü de benzer şekilde asıktı ama

İkisinin de yüz ifadesinde herhangi bir kızgınlık ya da öfke izi göremeyince devam etti.

"Kütüphanede Sumavari'nin Kitapları dışında çalınan başka bir şey var mıydı? Ya da hasar gören?" diye sordu. Elini masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvırdı. Adamlarına kütüphaneye dokunmamalarını, onu rahat bırakmalarını özellikle emretmişti. Emirlere itaatsizlik ettiklerini öğrenirse, onları askeri mahkemeye çıkarmak için hiçbir zaman geç değildi.

Milla'nın yüzünde bir şey yumuşadı. "Hayır. Başka bir şey yok. Askerler okulları, kütüphaneleri ve hastaneleri tamamen sağlam bırakmışlar."

Rorax başını salladı. "Güzel."

Sorması gereken bir soru daha vardı, ruhunda bir delik açan bir soru daha, ama kelimeleri oluşturmaya çalışırken ağzı pamuk doluymuş gibi hissediyordu. Rorax parmak uçlarını boynunun derisinde, sol kulağının hemen altında gezdirdi.

"Adam ... yıldız dövmeli adam ..." Yutkundu. "Kuşatma gecesi mi yaptırdı?"

Prensin yüzü sertleşti ve birasından arta kalandan uzun bir yudum aldı.

Milla'nın yüz ifadesi hiç değişmeden başını salladı. "Adı Cannon ve evet, yaptı. Buz Evi askerlerinden biri tarafından yapıldı. Sizin askerleriniz. Tam olarak kim olduğunu biliyor ama ona sormanız gerekecek."

Başını sallarken Rorax'ın boğazı acıyla düğümlendi. "Teşekkür ederim."

Milla masadan kalkmadan önce ona küçük bir baş selamı verdi. "Gidip bize bir içki daha getireyim."

Milla odadan çıktıktan sonra Rorax ayağa kalktı; prens arkasından konuştuğunda ellerini ısıtmak için ateşe doğru iki adım attı. "Yirmi yıl önce Surmalinn Üniversitesi'ne Buz Hanesi'nden bir patron tarafından cömert bir bağış yapıldı. İsimsizdi ama 'Elimden geleni yapmadığım için' diye imzalanmıştı. Bunun nereden geldiğini biliyor olamazsın, değil mi?"

Rorax donakaldı, gözleri irileşti. Prens'e doğru dönmeye başladı, dudaklarında yarı gerçek hazırdı, o sırada göğsüne bir şey çarptı, etine, varlığının her hücrelerine işledi.

Sıcak, yeni ve güçlü bir şey sırtından yukarı doğru kayıyordu.

Kafası karışmış ve korkmuş bir halde prensle yüzleşmek için arkasını döndü ama ona bir şey söyleyemedi ağır, kırmızı bir sis görüşünü kapladı ve sonra konuşamayacak kadar öfkeleni. Düşünemeyecek kadar öfkeliydi. Kan istiyordu.

Rorax etrafına bakındı, bir şey arıyordu, herhangi bir şey. Ne aradığını bilmiyordu ama bulamıyordu, bu yüzden başka bir şeyle ya da *başka biriyle* yetinmek zorunda kalacaktı.

Yavaşça, çok yavaşça, prene geri döndü.

Ona kan verebilirdi, onunla dövüşebilirdi ve o da bunu kabul edecekti.

Prens ona usulca baktı ama Rorax'ın yüzündeki ifadeyi görünce beti benzi attı.

"Rorax?" Ayağa fırladı ve bir adım geri attı ama artık çok geçti.

Rorax masadan tahta bira bardağını kaptı ve prensin kafasına doğru fırlattı. Prens engellemek için kollarını kaldırdı ama bardağın metal kenarı kaldırdığı elini kesti.

Rorax, prensin odayı ısıtan ateş çukurunun alevlerinden ateş çubuğunu kaptığı anda iki saç bıçağını da örgüsünden çıkardı.

Rorax saldırdı. Prens engelledi.

Sıcak kıvılcım yağmurunda çarpıştılar.

Prens kilitli silahlarının üzerinden ona hırladı. "Ne yapıyorsun sen?"

Onu düşündü. Glimr'i prensin boynuna fırlatıp bu işi bitirebilirdi. Prensın kanının ellerine bulaşmasını, koyu sıvının tenini kaplamasını istiyordu ama ... belki de sadece bıçağını kullanırsa öldürmek çok hızlı olur, yeterince tatmin edici olmazdı.

Kadının yüzündeki bir şey onu tedirgin etmiş olmalıydı.

Prens keskin bir homurtuyla onu birkaç adım geriye itti ve aradaki mesafeyi kapıya doğru ilerlemek için kullandı.

"MUHAFIZLAR! MILLA!" diye bağırdı prens omzunun üzerinden. "AYRES'İ GETİRİN!"

Rorax tıslayarak kendini prene doğru fırlattı. Prens onu bir başka sıcak kıvılcım yağmuruyla tekrar yana savurdu.

"MILLA!" diye bağırdı omzunun üzerinden, uzun ahşap masa boyunca ilerleyen Rorax'ın bir, iki, üç hamlesini hızla savuştururken. Ateş demiri uzundu ve Rorax'ı vücudunun vurmak istediği kısımlarından uzak tutmakta etkiliydi.

"Rorax, ne oluyor lan?" diye homurdandı.

Rorax cevap olarak tısladı.

Yalnız bir muhafız kapıdan içeri daldı.

Rorax saç bıçaklarından birini askere fırlattı. Bıçak adamı omzundan yaraladı ve avına müdahale edemedi onu ahşap kapıya sıkıştırdı.

Acı içinde çığlık attı ve bıçağı tahtadan çıkarmak için başarısız bir çaba gösterdi.

"Tanrılar beni kahretsin, Ror," diye homurdandı prens. Rorax ikinci bıçağını saçından çekti. Korku prensin ağzını buruşturduktan sonra yüz hatlarının geri kalanını da çarpıttı. Tökezleyerek bir açıklık yarattı ve Rorax ateş çubuğunu elinden aldı. Yere çarpmadan ve masanın altına kaymadan önce uzaklaştı.

Rorax sıırttı. Prens tekrar tökezledi ve Rorax bunu fırsat bilerek bıçağının kabzasını prensin şakağına sapladı.

Onun ayaklarının dibinde yere yığıldı.

Onun üzerinde durmuş, görüşünü hâlâ bulanıklaştıran kırmızı sisin içinden avına bakıyordu.

Öldür onu, öldür onu, *öldür su*. İçinden bir ses bağıırıyordu.

Rorax duraksadı ve başını sallayarak zihnindeki kırmızı bulanıklığı gidermeye çalışırken bir el boğazına dolandı ve onu havaya fırlatacak kadar büyük bir güçle geriye doğru fırlattı. Taş duvara çarptı.

Tısladı ve yuvarlandı, ayak parmaklarının üzerine sıçramaya hazırды.

Teğmen onun üzerinde durmuş, zor nefes alıyor, burun delikleri bir boğa gibi şişiyordu. Adamları onu takip etti ve hemen silahlarını çektiler ama o kolunu kaldırdı.

"İndirin onu," dedi, hâlâ Milla'nın kapısına yapışmış, acı dolu gözlerle ikisini de izleyen adamı işaret ederek. "Ama ona dokunmayın."

Dişlerini göstererek ona bir adım daha yaklaştı. "Kavga mı istiyorsun, Rorax? O zaman sana lanet olası bir dövüş vereceğim."

"Sonunda." En hınzır gülümsemesini takındı, içindeki kırmızı sis, sıcaklık ve adrenalin kendini ona doğru fırlatmadan önce yükseliyordu.

Hem acımasız hem de çığ bir dövüştü ve teğmen *tam olarak* söz verdiği şeyi yaptı. Uzuvarın, öfkeli yumrukların ve zorlukla savuşturulan bıçakların telaşı içinde dövüştüler.

Teğmen parmak eklemlerini en az on kez kadının etine batırmayı başardı ve kılıcını yirmi kez daha kadının derisinde sıyırdı; her vuruş kadının etinde bir çizik, bir çürük ya da bir çentik bıraktı.

Parmak eklemleri adamın kaburgalarına indi, ancak giydiği hafif pullu zırh oradaki eti kesti, dövüş devam ettikçe parmak eklemleri giderek daha kanlı hale geldi.

Teğmen kolunu kızın başının üzerinden geçirerek salladı ve kızın elinin tersiyle vurmaya çalıştığı darbeyi iskaladı.

Gürültülü ve acı dolu bir homurtuyla yere sertçe çarptığında kılıcını düşürdü ve onun üzerine geri itmeye çalışırken, uzun koridorda şiddetli uzuvların telaşıyla yuvarlandılar.

Ona sert bir yumruk attı, kuş yüzüğü elmacık kemiğini keserek küçük bir kan püskürmesine neden oldu. Başını kaldırdı, Glimr'e uzandı ve onu Ayres'in boynuna saplamak üzereydi ki Ayres bir şekilde onun üstüne çıktı. Elini yere sabitledi ve başını kaş kemiğine dayayarak ona kafa attı. Bu darbenin şiddetiyle Ayres'in başı yere çarptı.

Gözlerinde yıldızlar patlarken canı çok acıyordu ama acı onu göğsünde kıvranan sıcak şeyden kurtardı. Görüşü netleşti ve çaresizce derin bir nefes aldı. Son beş dakikadır suyun altındaymış gibi hissediyordu. Görüşündeki kırmızı bulanıklık gitmişti.

Az önce ne oldu öyle?

Ayres'in göğsü kabarmış, gümüş ve kırmızı gözleri onu öldürmek istiyormuş gibi vahşileşmişti. Yumruğunu tehditkâr bir şekilde kaldırdı ama prens aniden oradaydı ve yumruğu vuramadan yakaladı. "Ayres, dur!"

Rorax birkaç kez gözlerini kırptırdı ve kafasını sallayarak kalan bulanıklığı temizledi.

Gözlerini kırpıştırarak Ayres'in yüzüne baktı ve saf, su katılmamış bir nefretten başka bir şey göremedi. Dehşet onu felç eden bir zehir gibi içine işledi.

Sikeyim. Kahretsin, ne yapmıştı?

Utanç göğsünde sekerken uzaktan birinin çığlık attığını duydu, ses belirsiz ve boğuktu. "Ayres, dur! Onu öldürme! O akın ediyor!"

Bölüm 50

Ayres

Ayres kolunu prensin elinden çekip aldı. "Milla, konuş," diye bağırdı Ayres. Bakışlarını hareket ettirmedi Rorax'tan gözlerini kapatırken bile. Sırf dövüşmeyi bıraktığı için ondan uzaklaşmayı reddetti.

Ona güvenmiyordu. Hem de hiç.

Rorax'ın kapalı ve şiş gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve hırıltısını ısırarak bastırdı. Onlara saldırmak için tam bir gün bile beklememişti. Eğer ona acımasını sağlamaya çalışıyorsa, bu saçmalık için *üzgün* olduğuna ve yaşamasına izin vereceğine ikna etmeye çalışıyorsa, bir kez daha düşünebilirdi. Arkasını döndüğü anda böyle bir şey yapmaya çalışacağını bilmeliydi.

Ayres elini Rorax'ın boğazına doladı, oksijenini kesmek için değil, vücudunu bir milimetre bile kıpırdatırsa boynunu kıracağını hatırlatmak için.

Rorax titreyen parmaklarıyla onun bileğini kavradı.

Ayres gerildi ve onun kendisini üzerinden çekmeye çalışmasını bekledi ama yapmadı.

Bunun yerine, adamın elini neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkıca boğazına doğru çekti. Sanki onun orada olmasını, kendisini zapt etmesini istiyordu.

Bu minik hareket göğsündeki bir şeyi rahatlatmıştı. "Ayres," diye havladı Milla, aniden yanı başında, nefes nefese ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Beni dinliyor musun? . . beni dinliyor musun?"

Ayres başını kaldırdı ama gözlerini altındaki kadından ayırmadı. "Ne dedin sen?"

"Bir acil durum kuryesi az önce bize haber verdi. Hava Durumu Yarışmacısı odasında öldürülmüş," diye acele etti Milla. "Rorax akın ediyor, Ayres. Hiç kontrolü yok."

Rorax'ın kapalı gözlerinin kenarından bir damla yaş daha süzüldü ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Piers'ı öldürmesine saniyeler, *saniyeler* kalmıştı *Milla*." Ayres sonunda Milla'ya baktı. "Onu şimdi öldürmeli ve bu işi bitirmeliyim. Bizi teker teker öldürmesini bekleyemem."

Milla'nın yanakları olduğundan daha da parlak bir kırmızıya büründü ve parmağını adamın yüzüne sapladı. "*Sakın* buna *cüret* etme, Ayres," diye tersledi. "Seçtiğimiz *herhangi bir* Contestar'ın başına da bu gelebilirdi. Onu korumak *bizim* işimiz, *bizim* sorumluluğumuz. Onu seçerek söz verdik, sözümüzü *tuttuk*. *Kraliçemiz* söz verdi. *Evimiz* söz verdi.

Bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk ve hazırlıklı değildik. Bu bizim hatamız."

Ayres dişlerini birbirine geçirdi ve tekrar Rorax'a baktı.

Rorax gözlerini yavaşça araladığında kafatasında bir alarm zili çaldı.

Boş, yenilmiş... ve kırılmış görünüyordu.

Ayres savaştan döndükten sonra askerlerinin gözlerinde aynı bakışlardan bazılarını görmüştü. Bazıları savaştan dönmüş, bazıları ise dönmemişti.

"Rorax," diye tersledi. "Bana bak."

Beyaz gözleri cansız bir şekilde tavana bakıyor, sanki bir hayaletmiş gibi, sanki hiç var olmamış gibi ona bakıyordu.

"Rorax," diye çıkıştı ona, bu kez biraz daha yüksek sesle. "Bak. At. Bana."

Boynunu kavrayan eli onu serbest bıraktı ve çenesini kavramak için yukarı doğru hareket etti. "Ror."

Milla, Rorax'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Ona ne yaptın böyle?"

"Ben- sanmıyorum- *lanet olsun.*" Göğsünde korku gibi bir şey sarsıldı. Onu neredeyse yere fırlatacaktı. Ya beyninde onarılamaz bir hasara neden olduysa?

Ayres onun üzerinden kayarak Rorax'ın yüzükoyun yatan bedeninin karşı tarafına diz çöktü. "Siktir et Rorax, konuş benimle."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek kesik ya da hasar olup olmadığına baktı ama hiç kan hissetmedi.

Prens ortadan kayboldu ve sonra yeniden ortaya çıktı, bir eliyle başının yan tarafını tutarken diğerinde bir bardak su vardı. Suyu kadının üzerine boşalttı ve kadın sarsıldı, gözlerindeki yaşamın bir kısmı geri geldi.

"Rorax?" Ayres bu kez daha yumuşak bir sesle sordu ve gözleri ona kaydı. Marras'a teşekkür et.

Bakışları Piers'a kaydı ve yüzünü buruşturdu. Yavaşça dirseklerine kadar itti. "Özür dilerim," diye fısıldadı ona. "Çok özür dilerim. I-"

Ayres ona, "Sadece bir akın yaşadın," dedi, sesi ne kadar çelişkili hissettiğine rağmen oldukça yumuşaktı. "Eğer bunu tekrar hissedersen, bilmemiz gerekir. Artık neye bakacağını biliyorsun."

Rorax yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

Ayres ayağa kalktı, onu kucağına aldı ve prene baktı. "Onu Şifacılar Salonu'na götürüyorum. Gitmek ister misiniz?"

Arkadaşı başını salladı. "Hayır, sadece küçük bir darbe aldım. Ben iyiyim."

"Çok üzgünüm Piers," diye tekrar fısıldadı, sesi boğuk çıkıyordu. "Ben çok, çok ..."

"Sorun yok," diye güvence verdi Piers. "Ben ölmedim. Geri döndüğünde Phillip'ten özür dileyebilirsin. Bıçağınla kapıya sıkıştırdığın kişi o y d u."

Rorax, Ayres'in kollarında yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

Ayres Şifacı Salonu'na giden yolu yarılamıştı ki kadın tekrar konuştu ve suçluluk duygusu göğsünü yaktı. "Teşekkür ederim, Ayres. Çünkü

Onları benden korumak için. En son kan arzusuyla kendimi kaybettiğimde Surmalinn'deydim. . . I . . . Çok özür dilerim."

Ayres ona daha sıkı sarıldı. "Sorun yok, her şey yolunda."

Kelimeleri söyledi ama onlara inanıp inanmadığını bile bilmiyordu.

Bölüm 51

Rorax

Dün gece olanlara ve sabahın erken saatlerine kadar yatağına dönmemesine rağmen, Rorax güneş doğmadan hemen önce hâlâ uyanıktı. Derilerini ve botlarını yavaşça giydikten sonra

bıçakları ve diğer eşyaları.

Jia koridorda onu bekliyordu ve mor gözlerini kısarak onu süzmesinden dün gece Yarışmacılardan birinin öldürüldüğünü duyduğu belliydi. Bir Ölüm Evi muhafızı kapısının önüne konuşlanmıştı ve Jia'ya dikkatle bakıyordu. Rorax aşağılandığını mı yoksa gururunun mu okşandığını bilmiyordu, ona sadece bir muhafız vermişlerdi.

Rorax muhafıza, "Git biraz kahvaltı yap, asker," dedi. "Ve git biraz uyu. Onunla güvendeyim."

"Ben ... muhafız değilim. Ben bir haberciyim." Muhafız Jia'nın Turnuva sırasındaki performansını görmüş olmalı.

Evler çünkü ona temkinli bir bakış attı. "Prens ve Ölüm Elçisi kahvaltı için hazır bulunmanızı rica ettiler. Sizinle yemekhanede buluşacaklar."

"Oh," dedi Rorax yorgun bir sesle. "Anlaşıldı."

Haberci eğildi ve koridorda koşuşturmaya başladı.

"Dün gece ne olduğuna dair bir haber var mı?" Jia kendini duvardan sıyrıp Rorax'la birlikte merdivenlerden aşağı inerken Rorax sordu.

"Su Evi'nin koruması altında olması gereken Lowborn Clairaydı. Kiniera yatağındayken boğazının kesildiğini söyledi." Jia başını salladı. "Su Hanesi her konuda işe yaramaz olduklarını bir kez daha kanıtlıyor," diye homurdandı.

"Bunu kimin yaptığına dair bir fikri olan var mı?" Rorax sordu.

Jia başını salladı. "Hayır. Fauna bir koku bulamadı. Yani ya Su bir şey saklamak için yıkadı ya da suikastçı çok dikkatliydi. Muhafız'ın adamlarından hiçbiri de akın sırasında hiçbir şey ya da hiç kimseyi görmemiş. Odada onunla birlikte kimin olduğunu belirleyecek herhangi bir tanık ya da koku olmadan yapılabilecek pek bir şey yok."

Yüzbaşı Lamonte ve adamları etrafa sorabilirdi, ama Evler birbirlerine kefil olacak ve mazeret sunacaklardı.

Jia, "Diğer tüm Kontestalar bastırıldı ve başka ölüm olmadı," diye bildirdi.

"House of Water başka bir Contestar'a taşınacak mı?"

"Bu sabah Dünya Evi Yarışmacısı Mo'yu desteklediklerini açıkladılar."

"*Siktir*," diye tısladı Rorax. İhtiyaç duydukları son şey Toprak Evi'nin burada daha fazla güç kazanmasıydı.

Rorax yemekhanenin kapısını iterek açtı ve donakaldı.

Teğmen Jackass, Cannon ve Kaiya odanın arka tarafında, Jia'yla genellikle oturdukları yerin karşı tarafında, sol tarafta bir masanın etrafında oturuyorlardı. Hepsi de dikkatli gözlerle Rorax ve Jia'yı izliyordu.

Her ikisi de savaşçı derilerini giymiş, silahlarını kuşanmışlardı. Kaptan'ın savaşçı derileri çenesine kadar uzanıyordu ama Cannon'ınkiler Cannon'ın derileri köprücük kemiğinde duruyordu ve koyu, abanoz tenini yara bere içinde bırakan on köşeli koyu yıldızı gösteriyordu.

Utanç onu kavrarken Rorax'ın ağzı kurudu.

"En sıcak, en misafirperver kalabalıkları nasıl seçeceğini kesinlikle biliyorsun," diye mırıldandı Jia yanından.

"Bu bir yetenek." Rorax derin bir nefes aldı ve masalarına doğru yürürken omurgasını çelikleştirdi.

"Ne güzel bir sürpriz, değil mi?" dedi Rorax, herkesi içine çekerek.

"Görüyorum ki dün neredeyse prensimizi öldürmek seni daha hoş biri yapmamış, Yavru." Kaiya alay etti ve Rorax'ın yanakları kızardı.

"Buradayız çünkü antrenman yapmana yardım etmek istiyoruz," diye araya girdi Ayres, kollarını deri kaplı göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Ciddi bir çatışmaya girmedin. Diyarlar savaşa girerse, ön saflarda kimsenin işine yaramazsın."

Ayres'in karşısında, Kaiya'nın yanına otururken Rorax öfkeden dişlerini gıcırdattı. Jia da onun yanına kaydı. "Pekâlâ, planımız nedir?"

Ayres ona, "Bizimle kahvaltı et, sonra da arenaya ineceğiz," dedi.

Bir hizmetçi koşarak masaya geldi ve iki tabak daha yemek getirdi.

Jia tabağa yumuldu ama Rorax pek bir şey anlamadan tabağa bakmakla yetindi. Dün geceden sonra, gerçekten de bir antrenmandan önce düzgün beslendiğinden emin olacaklar mıydı?

"Zehirli değıl." Kaiya fincanını ağızına götürdü. "En azından bugün değıl."

Rorax ona bir bakış attıktan sonra önüne konan portakalı soymaya başladı.

Kaiya dikkatini Jia'ya çevirdi. "Rorax'ın acımasız bir kiralık katil olduğunu biliyoruz. Heilstorms için *senin* rolün neydi?"

Jia bir lokma yemeğın etrafında sırttı. "Sanırım sana göstermem gerekecek."

"Açgözlü bir kralın kafasındaki tacı çalabilir," dedi Rorax.

"Mükemmel. Bir kasap ve bir hırsız," dedi Kaiya alay ederek. "Söylesene, bu mesleğe nasıl başladın? Karnını doyurmak için hırsızlık yapmak zorunda kalan genç bir yetim olarak mı?"

Rorax homurdandı, aynı anda Jia da Kaiya'ya muzipçe sırttı. "İkisi de değıl. Ben sadece çalmayı seviyorum."

Frostguard ailesi Diyarlar'daki en zengin ve en saygın ailelerden biriydi. Söylentilere göre altın elik yaldızlı bir malikanede yaşıyorlardı.

"Ağabeyi Ye-Jun, onu ilk kez kucağına aldığında burnundaki elmas hızmayı aldığını söyledi." Rorax homurdandı. "Bir gün sonra bezini temizlerken bulana kadar fark etmemiş bile."

Ayres gözlerini onlara dikti ve Cannon da sırtarak onları izledi.

Kaiya, Rorax'ın meyve, et ve sebzeden başka bir şey olmayan tabağına baktı. "Her gün böyle mi yiyorsun Contestar?"

Rorax bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Al Rorax, bunu dene." Jia uzandı ve Kaiya'nın tabağından tatlı bir portakallı rulo kopardı. Gülümsedi ve Rorax Kaiya'nın Jia'nın dudaklarına bir saniye kadar uzun süre baktığını fark etmedi.

Rorax daha önce hiç portakallı rulo yememişti. Kurt tatlıları ve hamur işlerini onun beslenmesi için 'gereksiz' bulmuştu. Sahana Rorax'a okumayı, dans etmeyi ve hayata dair pek çok şeyi öğretmişti ama daha önce yiyecekleri hiç keşfetmemişlerdi. Zamanlarının çoğunu yolda geçiriyorlardı. Rorax tereddütle, Kaiya'nın çıkardığı itiraz sesini duymazdan gelerek Jia'dan ekmeğı aldı. Rorax bir ısırık aldı ve tadı ve tatlılığı dilinin üzerinde yuvarlanırken gözleri kocaman oldu.

"Vay canına," dedi Rorax mırıldanarak ve yumuşak, lapa lapa hamura hayretle bakarak. Bir daha asla başka bir şey yemeyecekti. *İlahi bir şeydi.*

Kaiya ruloyu geri almak için elini uzattı ama Rorax onu tuttu. "Bir daha asla paylaşmayacağım."

Etrafındakiler gülüştü ve daha önce masanın etrafında asılı duran buz gibi hava, biraz daha rahat bir şeye, yoldaşlığın başlangıcı gibi hissettiren bir şeye dönüştü.

Kahvaltıdan sonra boş arenaya doğru ilerlediler ve Rorax rahatlık hissinin azaldığını hissetti.

"Açık savaşta ve ağır zırhlarda ne kadar tecrüben var?" Ayres, Rorax'a dönüp kollarını göğsünde kavuşturarak sordu.

"Hiç," dedi ona tereddütle.

Cannon, on köşeli yıldızı olan adamı gözüne kestirdi.

Eğitim simülasyonlarında kaç askerle eşleştirildiniz? Cannon ellerini hareket ettirerek imzaladı.

Genellikle beş kişiyle yetinirim ama silahlara bağlı olarak yedi kişilik gruplara karşı başarılı olduğum da oldu. Rorax tekrar imzaladı. Başparmağını yüzüğüne sürterek tereddüt etti ama onlara güvenmeye karar verdi. **Ama . . . Bıçağımı kullanarak bir seferde elli kişilik grupları alt ettiğim oldu.**

Ayres'in gözleri parladı. "Bıçağın mı?"

Rorax Jia'ya baktı, o da sadece başını salladı. Ayres'in bilmesi gerekiyordu, yoksa halkını ondan asla koruyamazdı.

"Doğduğumda Sestera Kılıçlarından birine bağlandım," dedi Rorax, Cannon ve Ayres'in solgunlaşmasını dikkatle izleyerek ve imzalayarak.

Hayisi?

"Glimr."

"O da ne?" Kaiya bakışları Rorax'tan Cannon'a ve Ayres'e gidip gelirken sordu.

"Seninle tanıştığım o ilk gece. . . ormanda . . ." Ayres bakakaldı; gözleri kocaman açılmıştı.

"İlk başta sırtıma basıyordun," diye yarı homurdandı Rorax. "Onu çağıramadım."

Görebilir miyiz? Cannon öne doğru bir adım atarak sordu. Rorax başını salladı ve bıçağını avucuna çağırdı. Üçü de bıçağın aniden ortaya çıkmasıyla irkildi ama sonra yaklaştı.

"Sestera Kılıcı nedir?" Kaiya sordu.

Kaiya ona dokunmak için uzandı ama Jia öne çıkıp elini tokatlayarak geri çekti. "Dokunursan pişman olursun, söz veriyorum."

Kaiya tısladı ama elini yanına geri çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim dışımda onu kullanmaya çalışan herkesi yakıyor," diye açıkladı Rorax, elinde çevirerek karmaşık bir şekilde kaynaklanmış sapını ve son derece keskin kenarlarını gösterdi. "A

Sestera Kılıcı, Üstün Yeteneklilere tanrılar tarafından verilen bir silahtır. Onu zihnimle hareket ettirebiliyorum. Bunun dışında başka bir büyüye sahip değilim."

Yıldız çeliğinden yapılmışlar, diye iç geçirdi Cannon, gözleri kocaman ***açılmıştı. Var olan sadece üç Sestera Kılıcı daha var. Tanrılar Yeteneklilere sadece dört tane bahşetmiş ve hepsinin çağlar boyunca kaybolduğuna inanılıyor. Şimdiye kadar.***

"Bunu sana kim bağladı? Bunu nereden buldular? Ayres bakışlarını bıçaktan kadının yüzüne doğru kaldırarak sordu.

"Onu nerede bulduğunu bilmiyorum," diye omuz silktili Rorax. "Ama ben doğduğumda onu bana bağlayan kişi kardeşim Darras'tı."

Cannon gözlerini kısarak ona baktı. ***Neden sana Omurga Yarıcı diyorlar?***

Rorax Jia'ya baktı, Jia da ona sırtarak karşılık verdi. Jia bir ok yerleştirdi ve doğruca havaya fırlattı.

Rorax bıçağını elinin tersiyle vücuduna doğru fırlattı, böylece parmaklarını kullanarak bıçağı okun havada uçtuğı yere doğrultabildi.

Yumuşak bir çıtırtı duydular ve sonra okun ahşabı rüzgâra kapılıp süzölürken, metal ok ucu doğruca aşağıya düştü. Okun ucu Rorax'ın ayaklarının dibindeki çimenlere yumuşak bir şekilde çarptı, sapın geri kalanından temiz bir şekilde ayrıldı.

Rorax eğilip bıçağı aldı ve tekrar imzalamadan önce ok ucunu Cannon'a fırlattı. "Bıçak son derece

Bu yüzden boynu hedefliyorum. Çoğu şey için - çoğu tek atışta öldürür."

Ölüm Evi askerlerinin üçü de Cannon'un avucunda duran ok ucuna aval aval baktı.

"Sınırlamalar nedir?" Kaiya sordu, Rorax'tan ok ucuna bir ileri bir geri bakarken boğazı kuru ve hırıltılı geliyordu.

"Üzerinde bazı sınırlamalar var.

. değil mi?"

Rorax başını sallarken Jia arkasından bir kahkaha attı. "Genellikle sadece normalde bir bıçağı fırlattığım güçle fırlatırım. Arkasındaki itme gücünü büyüyle artırabilirim ama sadece çok fazla güce sahibim. Bitkin düşmeden önce yaklaşık elli omurga kolonunu kesebilir ya da yirmi kadar göğüs plakasını delebilirim."

Uzun mesafelerde doğruluğunu test ettiniz mi?

Cannon sordu ve Rorax başını salladı.

"Görebildiğim sürece doğru. Yaklaşık yarım mile ulaştığında başımı ağrıtıyor." Uzandı ve parmaklarıyla şakaklarına hafifçe dokundu. "Buradaki gerginliği hissediyorum."

Ayres başını salladı ve bir eliyle çenesinin etrafında uzamaya başlayan sakallarını ovuşturdu. "Pes etmek üzereyken yapılan herhangi bir büyüye benziyor."

"Böyle bir şeye karşı nasıl savunma yapabiliriz? Siz akın ettiğinizde?" Kaiya endişeyle sesini yükselterek sordu.

"Prensin hayatta kalması bir mucize; onu ezip geçmemiş olmanız."

Rorax'ın yanakları utançtan yanıyordu ama Kaiya'nın gözlerinin içine baktı ve kabul etti. "Bu bir mucize. Ben istedim; akın serbest kalmak istedi. Ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak istedi. Kan istiyordu ve prensi öldürmek istiyordu," diye itiraf etti omuzlarından geçen bir ürpertiyle. "Bunu yapmamaya yetecek kadar idrakim vardı ama zar zor ve akınlar bundan sonra daha da güçlenecek."

Rorax başını kaldırıp Ayres'e baktığında onu zaten izlediğini gördü, çenesinde bir kas kasılıyordu. "Onu bir kutuya kilitleyebilir miyiz?" diye sordu.

Rorax çaresiz bir iniltiyi bastırdı. "Evet... ama Kara Tuz kutusunda kilitli olması gerekiyor. Aksi takdirde, uzaklaştığımda elimde yeniden ortaya çıkacaktır. Bende yok ve nereden bulacağımı bile bilmiyorum."

Ayres bir nefes verdi. "Ölüm Evi Obje Kasası'nda bir tane var." Kaiya'ya döndü. "Gidip Milla'ya Kraliçe'ye bir şahin göndermesini söyler misin? Eğer bundan kurtulmak istiyorsak o kutuya ihtiyacımız var."

Kaiya döndü ve tek kelime etmeden koşarak arenadan çıktı. "Sana tam takım bir ağır zırh giydirmemiz gerekiyor." Ayres boynunu yana doğru kırarak konuştu. "Yarın Bafta'ya gideceğiz ve sana beden ölçüsü alacağız."

Rorax zorlukla yutkundu, sonra başıyla onayladı.

Cannon, Ayres'in yanından, **eğitiminize öncülük edeceğim,** dedi. **Isın ve sonra bana neler yapabileceğini göster.**

Bölüm 52

Rorax

R Orax buna inanamıyordu ama Cannon'ı özlemişti. Cannon'ın bir sadist olduğuna ikna olmuştu, çünkü geçen haftayı tüm antrenmanlarını yaparken onu neredeyse ikiye bölerek geçirmişti. Rorax daha önce hiç karşılaşmadığı kadar çok rakiple ve hareketli bedenle koştu, kondisyon çalıştı ve durmaksızın idman yaptı. Kendini savaşa hazırlamak şimdiye kadar yaptığı en yorucu şeylerden biriydi; bunun tek istisnası ilk Heilstorm eğitimiydi. Bu onu aylarca ölümün eşiğinde tutmuştu.

Bir gece önce ilk ağır zırh giysisini giymişti ve Cannon'ın talimlerini o giysiyle yapmak zorunda kalacağı düşüncesi Rorax'ın neredeyse yüksek sesle inlemesine neden oluyordu.

Ancak, kırk beş kiloluk bir zırhın içinde antrenman yapmak bile *buna* tercih edilebilirdi. Kalan on Contestar'la birlikte bir odada oturup beklemenin garipliği. Görünüşe göre bir mağaranın girişindeydiler.

iki sarp dağın arasında dar bir vadiye açılıyordu. Aşağıdaki dar vadi, geniş ve dolambaçlı bir nehir tarafından ortadan ikiye bölünmüştü.

Contestar'lar, Muhafız'ın askerleri ve bazı elçiler bu sabah şafak sökmeden önce bir transfer ejderhasının sırtına tırmanmışlardı. Dört devasa mavi ve beyaz canavar, Yarışmacıları yüksek dağın tepesine bırakmadan önce yaklaşık altı saat boyunca Ölüm ve Yaşam sınırı boyunca hepsini güneye uçurmuştu.

Gardiyan onları bir mağaraya giden dar bir patikadan geçirdi ve parlak sarı gözleriyle hepsine tek tek bakmak için döndü.

"Troller Vadisi'ne hoş geldiniz. İlk duruşma burada." Contestar ve Elçilerden birkaçı umutsuzca inledi. Gardiyan onları görmezden geldi. "Göreviniz altın boynuzu bulmak ve boynuzu vadinin diğer ucuna, adamlarımın ve benim gelişinizi beklediğimiz yere götürmek. Bulmanız gereken iki boynuz var ve iki takıma ayrılacaksınız: Yüksek Doğanlar, Alçak Doğanlar'a karşı. Yüksek Doğanlar vadinin nehrin sağ tarafını, Alçak Doğanlar ise sol tarafını arayacak. Takımınız boynuzu savunan yaratıkları öldürmek zorunda, yoksa diskalifiye olursunuz."

Mağaranın dışındaki rüzgâr uğursuzca uğuldadı ve Contestar'ların çoğundan korku ve beklenti silindi.

Orada, ilk denemelerinin başlangıcını işaret eden kırmızı bir işaret fişeğinin gökyüzünde patlamasını bekleme emri almışlardı. Sonra mavi bir işaret fişeğinden sonra inişe geçeceklerdi.

"Bu denemenin amacının ne olduğunu sanıyorsun?" Yeşillik Evi'nin Yarışmacısı Serena, mağaranın karşı tarafından, acımasız görünümlü palasının kenarını incelerken sordu. "Denemelerin amacı bizi test etmek, değil mi? Neyi test ediyorlar?"

Yanındaki iki Contestar da endişeyle omuzlarını silktiler.

"Koruyucularım bana bu denemenin kararlılığımızı ve itidalimizi sınamak için olduğunu söyledi," diye cevap verdi Itzel adındaki bir Soylu Yarışmacı. Mağaranın ortasında bağdaş kurmuş oturuyor, sakın bir şekilde ormana bakıyordu. Karanlıklar Hanesi'nin Contestar'ıydı ve ona yeni, parlak siyah deriler giydirmişlerdi.

Isgra, Itzel'in yanına oturmuş, uzun bacakları mağaranın ağzının kenarından sarkıyordu. Omzunun üzerinden Rorax'a baktı. "O zaman bazılarımız muhtemelen başaramayacak."

"Belki de değildir," diye omuz silktiler Itzel, gözlerini aşağıdaki vadiden ayırmadan.

Rorax, Isgra'nın saldırısını görmezden geldi ve Isgra'nın sırtına bağlı uzun kılıca baktı.

Volla'nın kısa kılıcının kardeş kılıcıydı. Jia'nın Seçim gecesi ona verdiği kılıç. Silahın metal yüzeyine oyulmuş aynı karmaşık desen vardı.

Rorax dalgın dalgın parmak uçlarını Volla'nın kalçasında asılı duran kılıcın üzerinde gezdirdi. Isgra'ninkiyile aynı tarzda oyulmuştu. Altın ve gümüş çelik, kılıca hükmetmek için savaşıyordu.

bıçak dalgalar halindeydi ve kabzası Ateş Evi'nin ateş kuşu mührü ile özenle oyulmuştu.

Rorax Isgra'nın kılıcını ilk kez bu sabah Yarışmacılar Avlusu'nda görmüştü. Contestarlar ve Lamonte'nin adamlarından oluşan bir birlik toplanmış, ilk deneme alanına doğru yola çıkmaya hazırlanıyordu.

Kılıcı gördüğünde ayağı takılıp düşmüştü ve dehşete düşmesine rağmen prens onu sabitleyen kişi olmuştu. Prens ona endişeli bir bakış attı, bir hafta önce ona verdiği mor göz derisinin altında sararmaya başlamıştı. "Orada ölme, Rorax. En azından bunu bana borçlusun," diye mırıldandı ve kızın omzuna hafifçe vurup şatoya geri dönerek gözden kayboldu.

Onu uğurlayan tek kişi o olmuştu. Koruyucuların bu deneme alanına girmesine izin verilmiyordu ve Ayres, Cannon, Kaiya ve hatta Jia bile dün sabah erkenden bir çağrı için ayrılmışlardı.

Rorax'ın ağzının tadı aniden acılaştı.

Kırmızı bir işaret fişeği dumanlar içinde gökyüzüne fırladı.

"Beşe karşı beş," diye alay etti Stella, Işık Evi'nin Yarışmacısı, tüm kadınlar ayağa kalkarken. "Claira'nın ölmesinin takımları eşitlemek için iyi bir yol olduğunu düşünüyorum."

Rorax hırlamamak için kendini zor tuttu ama Briar ondan önce davrandı. "Bunun şakası yok. Soğukkanlılıkla öldürüldü."

Stella'nın sırtışı hınzırca bir hal aldı. "Biliyorum."

Gökyüzünde mavi bir işaret fişegi patladı ve Yüksek Doğanlar mağaranın ağzındaki patikadan sağa, Alçak Doğanlar sola doğru havalandılar.

Kalan tüm Lowborn'lar -Briar, Mairi, Enna ve Lily- zırhları ve silahları şingırdarak vadi tabanına giden toprak patikada koşmaya başladı. Rorax arkadan geliyordu.

Sarp dağ yamacının dibine vardıklarında, dinlemek için durdular.

Orman zemininin tipik sesleri, kuş cıvıltıları ve yakındaki nehir dışında duyulacak bir şey yoktu.

Enna bir adım öne çıktı; yanaklarında yorgunluktan belli belirsiz bir kızarıklık vardı. "Ayrılalım, bazılarımız nehrin yanında, bazılarımız dağın yanında."

"Ben seninle geliyorum, Enna," diye araya girdi Rorax, kimse takım seçemedi, diğer üç Yarışmacı'ya dönerek. "Siz üçünüz birlikte gidin. Siz nehirden aşağı inin, biz dağ tarafını alacağız."

Enna ona şüpheli bir bakış attı ama diğer üç kadın başlarını sallayarak nehre doğru döndü.

Enna ve Rorax orman zemininde dikkatle yürümeye başladılar. Enna'nın yapabildiği kadar sessiz ilerlediler ve sadece bir saat kadar sonra su içmek için durdular.

"Rorax, sana bir soru sorabilir miyim?" Enna su tulumunun ağzından Rorax'a bakarak sordu.

Rorax başını yorgunca salladı ve Enna'nın kapağı sıkmaya başlamasını izledi. Enna'nın ne yapacağını zaten biliyordu.

Sor.

"Neden bana bu kadar çok yardım etmeye çalışıyorsun?"

Rorax'ın dudaklarının köşesi yukarı doğru çekildi ve Enna'nın bakışlarına kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. "Sana göz kulak *olmamamı* mı diliyorsun?"

Enna kaşlarını çatarak su tasını kenara koydu. "Hayır, ama kafa karıştırıcı. Bunu anlayamıyorum. Düşmanına neden yardım edesin ki?"

"Sen benim düşmanım değilsin, Enna."

Enna'nın kafası o kadar hızlı yana eğildi ki Rorax kafasının yerinden fırlayacağını sandı. "Ne?"

Rorax kendi su tulumundan küçük bir yudum daha alırken kendi kendine gülümsedi. "Yardıma kabul edin."

Enna kafasını sallamadan önce uzun bir süre Rorax'a şaşkınlıkla baktı. "Elios'a karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Rorax'ın az önce yudumladığı suyu tükürmemek şaşırtıcı derecede zordu. Su yanlış boruya gitme tehdidiyle karşı karşıya kalınca elini göğsüne vurdu. "Duygular mı? Romantik duygular mı? Elios Delgado'ya karşı mı?"

Enna dikkatle başını salladı.

Rorax başını salladı. "Hayır. Neden?"

Enna omuz silkti. "Sanırım sana karşı bir şeyler hissediyor. Eğitim sırasında seni çok izliyor, bu yüzden onu eşleştirmek istedim. Çok tatlı biri."

Rorax dilini dişlerinin arasında yuvarladı ve Enna'ya bağırma isteğiyle savaştı. Çöpçatanlık konusunda endişelenecek kafa boşluğunu nereden bulmuştu? Enna olmak için eğitim alıyor olmalıydı.

Gardiyan ve Rorax kendini bu kâbustan kurtarmanın bir yolunu bulduğunda kendini hazırlıyordu. Rorax arkasını dönerek ormanı taradı.

"Peki ya Teğmen?"

Rorax'ın başı döndü. "Kesinlikle hayır."

İnkâr çok hızlıydı ve Enna'nın kendini beğenmiş küçük sırtışı Rorax'ın sabrını taşırdı.

"Bu arada gözlerinin çok güzel olduğunu düşünüyorum. Daha önce hiç beyaz gözlü başka bir insan görmemiştim."

Rorax eğilip suyunu küçük çantasına geri atarken dişlerini sıkı.

"Size başka bir soru sorabilir miyim?" Enna ısrar etti. Rorax homurdandı.

"Sen Spine Cleaver'sın. Kaç kişiyi öldürdün? Birini ilk öldürdüğünde kaç yaşındaydın? . . ilk kez birini öldürdüğünde?" Enna sertçe yutkundu, aniden rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Rorax şaşkınlığını ya da rahatsızlığını belli etmedi. Enna'ya cevap vermek *zorunda* değildi ama ... "Ben ... dokuz muydum? Tam sayıya gelince, hiçbir fikrim yok. Benim için asıl ölüm, Köle Savaşı'nda Hava Evi'ne karşı savaştığımda başladı. Uzun süre ön saflarda bırakılamayacak kadar değerli olduğumuz düşünülüyordu, bu yüzden sadece liderlere suikast düzenlemek veya silahları etkisiz hale getirmek için getirilirdik, ancak bazen bu görevler diğerlerinden daha ... uygulamalıydı."

Enna'nın yanaklarındaki rengin bir kısmı süzüldü. "Daha önce hiç kimseyi öldürmedim."

Rorax buna ne diyeceğini bilemedi ve sessiz kaldı. Eğer Enna Muhafız olursa, o da Rorax gibi ölümlle içli dışlı olacaktı.

Enna biraz sarsılmış gibiydi. "Daha önce de böyle yapıyordun, ha? Buraya gelmeden önce bir görevde miydin?"

Rorax başını salladı ve çantasını sırtına aldı. "İşareti aldığımda Lyondrea'daydım. Geri döndüğümde Buz Kralı bize bir sonraki görevimiz için gizli bir göreve çıkacağımızı söyledi. Avcı beni bulduğunda o görevdeki ikinci ya da üçüncü günümüzdü."

"Gardiyan'ın kötüleştiğini bilmiyor muydun? Burada sana ihtiyaç olduğunu?"

"Hayır." Rorax hâlâ devrilmiş bir ağacın üzerine tünemiş olan kıza arkasını döndü ve Enna'nın da onu takip edeceğini bildiğinden birkaç adım uzaklaştı. "Gardiyan'ın Ölüm'ün Lyondrea'yı araştırmasına yardım etmediğini ya da işini yapmadığını biliyorduk ama nedenini bilmiyorduk."

Enna da çantasını giyerken Rorax'ın arkasından düşünceli bir ses çıkardı. Sonra tekrar harekete geçtiler.

Rorax yanlarındaki hayvanı göremiyordu ama yukarıdaki tanrılar sayesinde kokusunu alabiliyordu.

Çürüyen et kokusunu içine çekerken dudakları kıvrıldı. Enna elini ağzına ve burnuna götürdü. "Nedir bu

Bu mu?" diye fısıldadı.

Rorax döndü ve ona "Kapa o lanet çeneni" anlamına geldiğini umduğu sert bir bakış attı. Enna Contestar zırhının yakasını çekiştirdi ve sessiz kaldı.

Rorax etrafına bakındı, kokladı ama hiçbir şey göremedi. Sadece kokusunu alabiliyordu. Belki de boynuzu koruyan yaratık buydu? Bunu öğrenmesi gerekiyordu. Nehre doğru birkaç adım attı, sonra kokunun giderek zayıfladığını fark etti ve diğer yöne döndü.

Koku güçlendikçe Rorax Glimr'i çağırdı.

Enna, ormanda tepinen sarhoş bir eşek gibi ses çıkararak onu takip etti.

Rorax dönüp ona bir kaşını kaldırdı ve Enna sadece "üzgünüm" demekle yetindi ve daha da fazla gürültü çıkararak Rorax'a yetişmek için acele etti.

"Burada kal," diye mırıldandı Rorax.

Enna ona mahcup bir şekilde başını salladı ve Rorax sürünerek ilerledi.

Kokuya doğru ilerledi, dik dağ yamacının gökyüzüne doğru kıvrıldığı vadinin kenarına yaklaştı ve işte oradaydı. Bir mağara.

Rorax açıklığa yaklaştı ve kenarından dikkatle baktı.

Bir fener mağarada yaşayan hayvanı aydınlattı ve midesi bulandı.

Bir trol. Kısa beyaz kürklü, uzun maymunsu kaslı uzuvları olan ve her iki elinde de pençeleri olan devasa, sekiz ayaklı bir dağ trolü

Pençe gibi hareket eden ve zırhı tereyağı gibi parçalayabilen.

Rorax trolün sadece kaslı sırtını görebiliyordu ama yüzünde toplam altı göz olduğunu biliyordu; ikisi önde, diğer dördü de arka arkaya kulaklarına kadar uzanıyordu.

Çürüme ve kokuşma kokusu, trollerin yedikleri hayvanlardan toplayıp depoladıklarını duyduğu yağ olmalıydı. Mağaranın zeminindeki trolün arkasında, ön panelinde tahtaya oyulmuş küçük bir boynuz bulunan bir sandık vardı.

Rorax onu tekrar dağın yamacına yasladı, korkmuş ve sinirlenmişti. Mağaradan uzaklaşıp Enna'ya doğru geri dönmeden önce bir an nefes aldı.

Rorax geri dönerken kendini biraz sersemlemiş hissetti ve ağaçlardan destek aldı. Enna'yı tekrar bulduğunda eğildi ve ellerini dizlerine vurarak ciğerlerine hava girmesini sağladı. "Bu lanet olası bir mağara trolü. Sandığı koruyor."

Enna'nın yüzünün rengi soldu. "Şaka yapıyorsun."

Rorax başını salladı ve Enna tısladı, "Hepimiz öleceğiz. Hiç şansımız yok!"

Rorax göğsünün sıkıştığını hissederek birkaç nefes almaya çalıştı.

Neredeyse on yıl önce Heilstorm birimi bir görevdeyken bir trol düşürmüştü. O şey Rorax'ın bacağını kırmış ve neredeyse kafatasını parçalıyordu. Nihayetinde onu alt etmek için dört Heilstorm'un maksimum kapasitede çalışması gerekmişti.

Aşağı. Dört ölümcül, özel eğitimli Heilstorms, rastgele bir araya getirilmiş bir Contestar sürüsü değil.

"Geri dönmek zorundayız. Diğer kızları almalıyız ve biz-" Enna'nın sesi yüksekti ve paniklemeye o kadar yakındı ki Rorax gözlerini kapatmak ve umutsuzca kendi kalbini sakinleştirmeye çalışmak zorunda kaldı.

"Enna. Kapa çeneni," diye sessizce tersledi Rorax, gözlerini birbirine daha sıkı bastırarak.

Enna ağzını öyle sert kapattı ki dişleri birbirine çarptı. Hâlâ eğilmiş olan Rorax dizlerini elleriyle sıktı.

Kahretsin.

Sonra ciğerlerine bir nefes daha çekti ve kendini dik durmaya zorladı.

Kimsin sen?

Rorax Greywood. Bu

ne demek oluyor?

Bu, korkmayacağım anlamına geliyor.

Yeni, sıcak, kararlılık göğsünde parlak bir şekilde tıngırdadı. Burada ölmeyecekti.

Obsidyen bir çember trolleri büyüye karşı bağışık hale getiriyordu. Rorax onu başka herhangi bir insana ya da canavara yaptığı gibi sadece bıçağıyla öldüremezdi. Trol'ü yenmeyi denemek için bile eline geçirebileceği tüm aletleri kullanması gerekecekti.

Volla'nın kılıcı Glimr, dört tek kullanımlık bıçak, onun iki saç bıçağı ve Enna'nın iki eş katanası.

O ve Enna'nın sahip olduğu tek şey buydu. Boku yemişlerdi.

Rorax ve Enna diğerklerini yakalamak için koştursa bile, Highborn'lar hazinelerini önce bulabilirdi ve bu kabul edilemezdi.

"Sadece bıçak kullanamaz mısın? Sen Spine Cleaver'sın," diye fısıldadı Enna, ağaçlara sanki trol her an içlerinden geçecekmiş gibi bakarak.

"Bir trolün omurgası bir erkeğinkiyle aynı değildir. Kalınlaşmıştır. Ve trollerin alınlarında büyüttükleri küçük obsidyen kristalleri vardır. Bu, tanrıların en sevdikleri yaratıklardan bazılarına bir hediyesi gibi bir şey."

Enna gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Buna obsidyen çember deniyor ve onları büyüye karşı bağışık hale getiriyor. Yani tam anlamıyla kollarına girmeden bıçağımı kafatasına saplayamam." Bu düşünce Rorax'ı ürpertti. Yaşayan bir trolle bu kadar yakınlaşırsa, kanlı bir hamur haline gelene kadar dövülürdü; bir sonraki formu tost için dövülmüş jöleden başka bir şey olmazdı.

Sadece kendi gücünü kullanarak bıçağını fırlatabilirdi ama en fazla onu kızdırmayı başarabilirdi. Belki bıçağıyla kafatasındaki kristalin derisini yüzebilir ya da şansı yaver giderse altı gözünden birini patlatabilirdi. Bu onu öldürürdü, değil mi?

Rorax gözlerini kapadı ve geçen gece mistik yaratıklar kitabında troller hakkında okuduklarını hatırlamaya çalıştı.

Troller yetişkin bir meşe ağacını çıplak elleriyle devirebilirdi.

Umbr'ın Gümüş Sırtlı Gorilleri ve Sumavari'nin Kurtları kadar hızlıydılar.

Kään onu kurtardı. Rorax bir gün öleceğini biliyordu ama bu kadar *çirkin* bir şey yüzünden ölmemeyi diliyordu. Rorax trolü mağaradan dışarı çekebilirdi ama ondan daha hızlı koşamazdı ve Rorax bir ağaca tırmanırsa trol daha hızlı tırmanabilirdi. Boku yemişlerdi.

Enna yanağının içini çiğnedi. "Peki ya ateş? Ateşi severler mi? Onu mağarasının içine hapsedip yakmaya çalışabiliriz."

"Sadece alevler içinde kalmayacaktı, ama ..." Rorax o kadar hızlı ayağa kalktı ki başı döndü. "Patlayıcılar. Troller yağ mayalar."

Enna ona gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Rorax kafasında konuşabileceğinden daha hızlı bir plan oluştururken yanıt vermedi. "Enna, beni dinle."

Rorax mağaranın ağzına doğru adım attı. "Hey, koca adam," dedi yüksek sesle.

Trol yerde bağdaş kurmuş oturuyor, kocaman pençeli ellerinde iki sivri kemikle oynuyordu. Başını çevirip ona baktı, altı gözü aynı anda yanıp sönüyordu.

Trol onu yavaşça gözden geçirirken düşüncelerini neredeyse duyabiliyordu.

Akşam yemeği.

Rorax yutkunma dürtüsüne karşı koydu ve bunun yerine ileriye doğru titrek bir adım daha attı. "Dinle, sadece istiflediğin sandığın içindekilere ihtiyacım var, sonra yolumuza gideceğiz."

Trol onu görmezden geldi ve yavaşça ayağa kalktı. Yemekten önce bir köpek gibi ağzından salya damlıyordu.

Rorax hamle yaptı ve tüm gücüyle yedek bıçaklarından birini trolün ellerinden birine fırlatarak onu mağaranın kenarına sıkıştırdı.

Rorax ikinci bıçağı fırlatıp trolün ayağını kısırdığı anda trol öfkeli bir kükreme çıkardı.

"ŞİMDİ!" Rorax bağırdı ve Enna mağaraya dalarken arkasından gelen bot seslerini duydu. Enna o yağ birikintisini bulmalıydı ve Rorax da ona zaman kazandırmalıydı.

Rorax üçüncü bıçağını trolün diğer ayağını hedef alarak fırlattı ama trol bir adım geri çekildi, şimdi onun oyununa gelmişti ve bıçak işe yaramaz bir şekilde yere düştü.

Trol acı dolu bir kükremeye elini bir toz ve taş bulutuyla duvardan kopardı. Rorax trolün dikkati dağılmışken bıçağını diğer ayağına saplamak için fırlattı ve acı dolu bir kükreme daha duyan Rorax hedefini vurduğunu anladı.

Rorax trolle bir adım daha yaklaştı ve Glimr'i sırtındaki kılıfından çıkardı.

Trol bıçaklardan birini ayağından çekmek için eğildi. Sert bir çekişle bıçağı kurtarmaya başladı.

Rorax, büyüünün yardımına ihtiyaç duymadan trolle doğru bir adım attı ve bıçağını yeni kurtulmuş ayağına fırlattı.

Bu kez Trol'ün hem ayağını hem de elini yere sabitledi ve Trol kulakları yırtan bir öfke ve hüsrân çığılığı atarak Rorax'ın omurgasından aşğı bir ürperti gönderdi.

Rorax öne doğru bir adım atmış ve onu vurma mesafesine getirmişti. O uzaklaşmadan trol savurdu.

Yan tarafına öyle sert bir darbe indirdi ki bir kaburga çatlağı duydu, darbenin şiddetiyle vücudu mağaranın kenarına doğru savruldu ve sağ şakağındaki derinin yarıldığını hissetti.

Trol bıçağını elinden ve ayağından çekip çıkardığı sırada kendini yukarı itti ve sendeleyerek ayağı kalktı. Glimr'i diğer ayağından çıkarmak için eğildi, sonra alçak sesle öfkeli bir hırıltıyla yavaşça Rorax'a baktı ve avını inceledi.

Trol Glimr'i yana fırlattı ve Rorax kılıcı avucuna geri çağırđı. Son silahı ve savunma hattı olan kılıcını çekip çıkardı ve göğüs kafesine yayılan acıyı görmezden geldi.

Ama sonra Enna şüphelenmeyen trolün yanından geçip Rorax'ın yanından çığılık atarak geçti. "Yağ yanıyor! Kaçın!"

Trol öfkeyle uludu ve her şey patlamadan önce Rorax'a doğru sendeleyerek iki adım attı.

Bölüm 53

Rorax

TPatlama Rorax'ın ayaklarını yerden kesti. Yere sertçe çarptı, tam kaburgasının kırıldığı tarafa.

Kulakları çınılıyordu ve omurgasına, göğsüne ve sırtının üst kısmına öyle keskin bir ağrı saplandı ki, birkaç saniye boyunca yapabildiği tek şey derin, düzensiz nefesler almak ve acı içinde ağaç tepelerine göz kırpmak oldu.

İniltisini bastırarak dirseklerinin üzerinde doğruldu ve sonra havayı kokladı. Duman, yanan saç ve yağ kokusu havaya o kadar yoğun bir şekilde sinmişti ki, Rorax kendini durduramadan öksürdü ve bu hareket kaburgalarının zonklamasına neden oldu.

Enna gözlerini Rorax'a dikmiş, kayalıklardan aşağıya doğru koşarak indi. Yüzündeki açık kahverengi deri külle kaplanmıştı.

Karamel renkli boynuz Enna'nın omzunun üzerinden sırtına bağlı olduğu yere baktı ve Rorax rahatlayarak iç çekti.

Enna Rorax'ın yüzüne iyice baktığında sendeledi, gözleri kanla doldu. "Yukarıdaki iyi tanrılar."

"Göründüğü kadar kötü değil," diye yalan söyledi Rorax, Enna onu yukarı çekmesine yardım etmesi için Rorax'a elini uzatırken.

Rorax ayağa kalkıp kendini en yakın ağaca yaslarken inledi.

"Sen iyi misin?" Enna'nın panik içindeki gözleri Rorax'ın vücudunda gezinerek daha fazla yara olup olmadığına baktı.

"İyiyim," diye tekrar yalan söyledi Rorax, kendini dik durmaya zorlayarak.

Enna ona saçmaladığını anladığını belirten bir bakış attı. "Herhangi bir iç yaralanmanız olduğunu düşünüyor musunuz?"

Rorax durakladı, nasıl hissettiğinin envanterini çıkardı ve başını salladı. "Hiç sanmıyorum." Sadece daha fazla trolle karşılaşmayacaklarını umuyordu. Ya da Highborn'larla.

Rorax trolün mağarasına geri tırmanıp tırmanmamayı düşündü ama vazgeçti. Glimr arkasında güvendedi ama diğer bıçakları trolün yanan leşinin altında kalacaktı.

"İğrenç." Enna ürperdi ve omzunun üzerinden mağaraya ve az önce patlattığı trole tiksintiyle baktı. "Hadi gidelim."

Rorax ve Enna ormanda yavaşça ilerleyerek kanyon boyunca çaprazlama ilerlemeyi seçtiler ve aynı anda nehre ve vadinin sonuna doğru ilerlediler. Şimdiye kadar vadinin sonuna yaklaşmış olmalıydılar, Rorax'ın Isgra'yı gözleyebileceği kadar yaklaşmışlardı.

Rorax bayılmadan yapabildiği kadar hızlı hareket etti ama her nefes göğsünü yakıyordu.

Sonunda durmak zorunda kaldı. Nehrin diğer tarafından yüksek bir çığlık duyulduğunda bir elini ağaca dayayarak durakladı. Enna ve Rorax omuzlarının üzerinden bakarak ağaçların arasından olanları izlediler.

Beş Highborn da ormanın içinden onlara doğru koşuyor, koşarken omuzlarının üzerinden dehşet dolu bakışlar atıyorlardı.

Anlayış Rorax'a doğru hızla ilerledi. "Orospu çocuğu."

Enna, Rorax'ın vücut diline bir kez baktı ve küfretti. "Şaka yapıyorsun."

Neredeyse cevap verircesine, nehrin karşı kıyısından yüksek sesli, vahşi bir kükreme öfkesini haykırdı.

Çok tanıdık bir sestti.

Tanrılar bizi korusun.

Highborn'lar nehri geçmeye başladığında, Rorax dönüp Enna'ya baktı.

"Koşun. Doğruca nehre gidin ve herkes gözden kaybolduğunda boruyu çalın. Dışarıda bu şeylerden daha fazla olması ihtimaline karşı Briar'ın koruma olarak sizin için geri gelmesini sağlayın ve sonra hepiniz sonuna kadar koşmalısınız. Evinize geri dönün

Birimiz ölmeden ve hep birlikte akına uğramadan önce mümkün olan en kısa sürede Koruyucu Devletler. Beni anlıyor musunuz?"

"Peki ya sen?" Sözcükler Enna'nın ağzından henüz çıkmıştı ki nehrin karşı kıyısındaki ağaçların arasından bir başka beyaz trol fırladı. Kıyıyı kokladı, altı gözüyle kıyı şeridini taradı ve avını bulup peşinden nehre atladı.

Rorax yüzünü buruşturdu ama gözlerini trolen ayırmadı. "Kaçamam Enna. En iyi şansım bu şeyle kafa kafaya çarpışmak ama boynuzu riske atamayız."

Enna yerinden kıpırdamayınca Rorax göz ucuyla Enna'ya bir bakış attı. "Ama önümüzdeki otuz saniye içinde koşmaya başlamazsan, Enna, Kään'a yemin ederim, seni bağlayıp yem olarak bırakacağım."

Enna doğruldu. "Gidip Briar'ı getireyim."

"Enna, bu-"

Ama Enna çoktan gitmiş, ağaçların arasında kaybolmuştu.

Rorax dişlerini sıktı ve Serena ile Mo'nun nihayet kıyıya ulaştıklarını görmek için nehre odaklandı. Stella ve Isgra'nın onları itecek herhangi bir su büyüğü yoktu, bu yüzden henüz kıyıya ulaşmamışlardı ve hâlâ birkaç metre uzaktaydılar. Trol suyun neredeyse yarısını geçmişti ve hırliyordu.

Serena ağaçların arasında duran Rorax'ı gördü ve gururu onu durduramadan yalvarmaya başladı. "Rorax! Tanrım, Rorax bize yardım et!"

Rorax, Serena'nın omzunun üzerinden, yüzü çirkin bir panik ve korku maskesine bürünmüş halde nehirden çıkmaya çalışan Isgra'ya baktı.

Rorax elini kaburgalarına götürme dürtüsüne direndi. Isgra'nın bu yarayı kendi lehine kullanmayacağına güvenmiyordu.

"Trolün alnında duran küçük siyah taş olan obsidyen halkayla bağlantısını koparamazsak ona karşı hiç şansımız yok. Hâlâ sağlam olduğu sürece trolü büyüden koruyacaktır. Tek yapmanız gereken alnında en az bir santimetre derinliğinde bir kesik açmak."

Rorax etraflarına bakındı. Küçük bir kayalığın yanındaki sık ormanlık alandaydılar, bir trolü açıkça alt etmek için pek de iyi bir yer değildi.

"Isgra, bu çalıların bir kısmını yirmi metre yanlara doğru ateşe ver. Büyüyü doğrudan trolün *üzerinde* kullanamayız ama onu zapt etmek için kullanabiliriz. Bakalım ateşten bir kutunun içinde kalacak kadar korkacak mı?" diye emretti Rorax. Serena ve Mo'nun sadece yakın menzilli silahları vardı, ama Stella'nın yay ve oklarla dolu bir sadağı ve Isgra'nın da birkaç fırlatma bıçağı vardı.

Trol öfkeyle kükredi. Şu anda nehri geçme yolunun en az üçte ikisini kat etmişti ve trolün üzerlerine gelmesine belki elli saniye vardı.

"Isgra ve Stella, blöfe tırmanın ve menzilli silahlarınızı kullanın," diye talimat verdi Rorax. "Serena, Itzel ve Mo? Birkaç sopa kapın. Meşale haline getirin."

Hepsi söyleneni yaptı, tartışmaktan çok korkuyorlardı.

Trol kendini sudan çıkarırken, Rorax bu trolün diğerinden biraz daha küçük olduğunu fark etti. Aynı beyaz kürkle kaplıydı ve alnında koyu renkli obsidyen bir kristal vardı. Trol ayrıca bir elinde uzun bir sopa tutuyordu.

Altı gözü Isgra'nın yarattığı alev çemberini dikkatle izledi ama bir hamlede alevlerin yanından geçerek Contestars'a doğru atıldı.

"*Siktir,*" diye tısladı Rorax. Trol, en yakınında olan Rorax'a doğru hızla ilerledi. Itzel öne çıktı ve trol Rorax'a saldıracak kadar yaklaşmadan önce elindeki meşaleyi ona fırlattı.

Meşale trolün ıslak kürkünde işe yaramaz bir şekilde cızırdadı ama trol ilerleyişini durdurdu, öfkeyle hırladı ve dikkatini Yücedoğan'a çevirdi.

Ağaçlardan bir bağırış duyuldu ve Rorax'ın üzüntüsüne rağmen Enna, Briar, Lily ve Mairi silahlarını kaldırmış halde ağaçların arasından koşarak geldiler.

Trol yeni gelenleri görmezden geldi ve sopasını Itzel'e fırlattı. Sopa Itzel'in vücuduna öyle sert saplandı ki Itzel kayalara çarptı.

Itzel'in kafatasından mide bulandırıcı bir çıtırtı sesi geldi ve vücudu kayaların üzerine yığılırken kafasının etrafında kan birikmeye başladı.

Birkaç nefes içinde, Rorax akının kendisine çarptığını hissetti ve öfke ve adrenalin, biri onu yere sermeden hemen önce bir nefes alırken sisteminden geçti.

Kaburgası protesto çığlıkları attı ve vücudunun sağ tarafı acı içinde zonkladı. Ancak acı onu akıntısından kopardı ve görüşünün kenarlarını tehdit eden kırmızı sis neredeyse geldiği anda dağıldı.

Hava Evi'nden küçük bir sarışın olan Briar, Rorax'la birlikte yuvarlandı, dişleri Rorax'ın yüzünü parçaladı ve elleri Rorax'ın boğazını yakaladı.

Rorax onu itmeye çalıştı ama kaburgalarının sivri kenarlarının i organlarına sürtündüğünü neredeyse hissedebiliyordu ve durdu. Briar ellerini Rorax'ın boynuna başarıyla doladı ve sıktı; Rorax dişlerini sıktı ve Glimr'i serbest bırakacak kadar sırtını kamburlaştırdı. Başını yana attı ve Glimr'le olan bağlantısını kullanarak kabzasını Briar'ın kafatasına vurdu. Kemiğin metale gürültülü bir şekilde çarpmasıyla, Briar'ın bedeni onunkinin üzerinde gevşedi.

Rorax, Briar'ı kendisinden uzaklaştırdı ama Briar'ın küçük bedeninde bulabildiği her gizli bıçağı ustalıkla çıkarmaya başladı.

Briar'ın sadece üç bıçağı kalmıştı ve hepsi de gerçek bir hasar veremeyecek kadar kısaydı.

Stella ve Lily birbirlerine kılıç sallıyorlardı ama diğer Contestar'lar birbirlerine ve trolle temkinli bir şekilde bakıyorlardı. Kimin en büyük tehdit olduğundan ya da önce kime saldırmaları gerektiğinden emin değillerdi.

Trol yavaş bir adım daha yaklaştı ve neyse ki tüm Yarışmacılar ona odaklandı, Stella ve Lily bile.

"Stella, Isgra, önce önden saldırın, sonra geri çekilin. Mo, sen arkadan yaklaş ve gösterişli bir şeyle dikkatini çek. Sonra ben bıçakları fırlatacağım." Rorax emirleri yüksek sesle verdi ve hepsi itaat etmek için harekete geçti.

Isgra kollarını daire şeklinde açtı ve gökyüzünde büyük bir ateş topu yandı. Mo içine üfleyip oksijenle besledikçe biraz daha büyüdü. Öfkeli trol hırlayarak aleve doğru döndü. Döndüğünde, Rorax iki bıçak fırlattı.

Bıçaklardan biri trolün en üstteki sol gözünün yumuşak etine saplandı ve trol darbenin etkisiyle irkildi. Diğer bıçak sert kaş kemiğini sıyırdı ve toprağa sıçradı.

"Siktir!" Trol acıyla kükrerken Rorax tısladı ve ardından sopasını ona doğru savurdu. Rorax sopadan kaçtı ve yolundan çekilmek için vücudunu yana doğru savurdu.

Yuvarlanıp çömeldiği yerden kalkarken yan tarafına yakıcı bir acı saplandı.

Rorax, Briar'ın elindeki üçüncü bıçağı kaptı ve trol başını geriye atıp tekrar kükredi.

Ona saldırmaya başladı; kaslardan, beyaz kürkten ve aşırı sayıda gözbebeklerinden oluşan sekiz metrelik bir kütle. İlerlerken ayaklarının altındaki toprak titredi.

Rorax nefesini içine çekti ve etrafına bakındı. Arkasına kaçacak ağaç ya da kaya yoktu.

Şaşırtıcı bir aptallıkla Rorax ona karşılık verdi.

"Rorax!" Enna dehşet içinde çığlık attı ama Rorax durmadı.

Trol yeterince yaklaştığında onu yakalamak için kolunu uzattı. Bileğini kavradı, ağır kolunun altından savruldu ve momentumunu ve trolün kendi ağırlığını kullanarak onu sırt üstü düşürebilecek kadar uzun süre kolunun etrafında savruldu. Sahip olduğu tüm güçle kendini savurdu, ardından Briar'ın üçüncü bıçağını ikinci göz çukuruna sapladı ve Glimr'i kullanarak canavarın obsidyen halkası arasındaki akoru elle kesip kendini trolün bedeninden uzaklaştırdı.

Ama kendini yeterince uzağa fırlatamadı. Trol öfkeyle döndü ve gövdesine ters bir yumruk indirdi. Yere sertçe çarpmadan önce on metre uçtu ve trol ayağa kalkıp ona doğru ilerlemeye başladı, niyeti ölümcüldü.

Elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, umutsuzca soluk soluğa kalmıştı. "Büyü!" diye mırıldandı Mo, trol onu bir sinek gibi savurmadan önce yoluna çıktı. Enna da öne çıktı, aynı kaderi paylaşmadan önce kılıcını zar zor salladı. Stella bir bıçak fırlatmaya çalıştı, ama iskaladı.

"Büyü!" diye homurdandı. "BÜYÜNÜ KULLAN!"

Trol şimdi sadece üç adım uzaktaydı ve alevler içinde kalmadan önce ağzındaki her bir büyük, keskin dişi ona gösteriyordu.

Isgra sonunda onu duymuş olmalıydı çünkü gözleri parlak kömür rengindeydi ve ileri doğru adım atarak ellerini trolün yanan bedenine doğru uzattı. Alevler kıvrıldı

Elinin etrafında ve vücudunun her yerinde sevgiyle dolaşıyor, trolü yakarken yüzünü bir aşık gibi yalıyordu.

Volla şu anda Isgra'yı görebilseydi, Rorax'ın zihninde gurur duyacağına dair çok az şüphe vardı.

Trol acı içinde feryat etti, alevler beyaz kürkünü yakıp derisini cızırdatırken kollarını umutsuzca salladı.

Trolün etrafta çırpınışını, çaresizce derisini kaynatan ve kömürleştiren alevleri söndürmeye çalışmasını izlerken koku Rorax'ın öğürmesine neden oldu.

Trol sonunda yanan bir yığın halinde toprağa yığıldığında, mide bulantısını tutamadı. Eğildi ve kustu.

Çoğunlukla kan vardı ve bunu görmek onu sersemletti. Trol bir kaburgasını daha kırmış olmalıydı.

Burnundan kan damladı ve bileğinin tersiyle kanı sildi. Nefes nefese elini böğrüne bastırdı ve eli kanlı çıktı.

Hayır, başka bir kırık kaburga değil, trolün pençelerinden biri böğründe acımasız bir çizgi açmıştı.

"Lanet olsun." Çok kan kaybediyordu.

Isgra ve Enna onun yanına koştu. Enna solgun görünüyordu ama Isgra hâlâ alevlerle parlıyordu. "Sen bir aptalsın," diye tersledi Isgra. "Bir trolün sırtına tırmanıyorsun."

Mo ve Stella koşarak Enna ve Isgra ile yan yana durdular. "Kahretsin." Stella yaraya baktı.

Rorax kötü olduğunu biliyordu. Kan yavaşlıyordu ama yeterince hızlı değildi.

"Sırtıma çıkmasına yardım et. Boynuz ve ucu sadece şu tepenin üzerinde," diye emretti Enna kızlara. Briar, Serena ve Mairi hemen onun yanına diz ktler ama Isgra, Mo ve Stella kımıldamadılar.

"Hayır," diye başını salladı Isgra ve muzaffer bir sırıtışla Rorax'a baktı. "Bu bir yarışma ve benim en büyük rakibim aşağıda."

Briar, Rorax'ın yanındaki dizlerinin üzerinden alay etti. "Isgra, sen bir aptalsın. Bu yara onu öldürmeyecek ve sen de onu öldüremezsin, yoksa ölürsün. Ya dağıdan inmesine yardım ederiz ya da onu kızdırırız."

Rorax bu yaranın onu ldrmeyeceğınden pek emin değıldi ama yine de Mo ve Stella'ya sırttı.

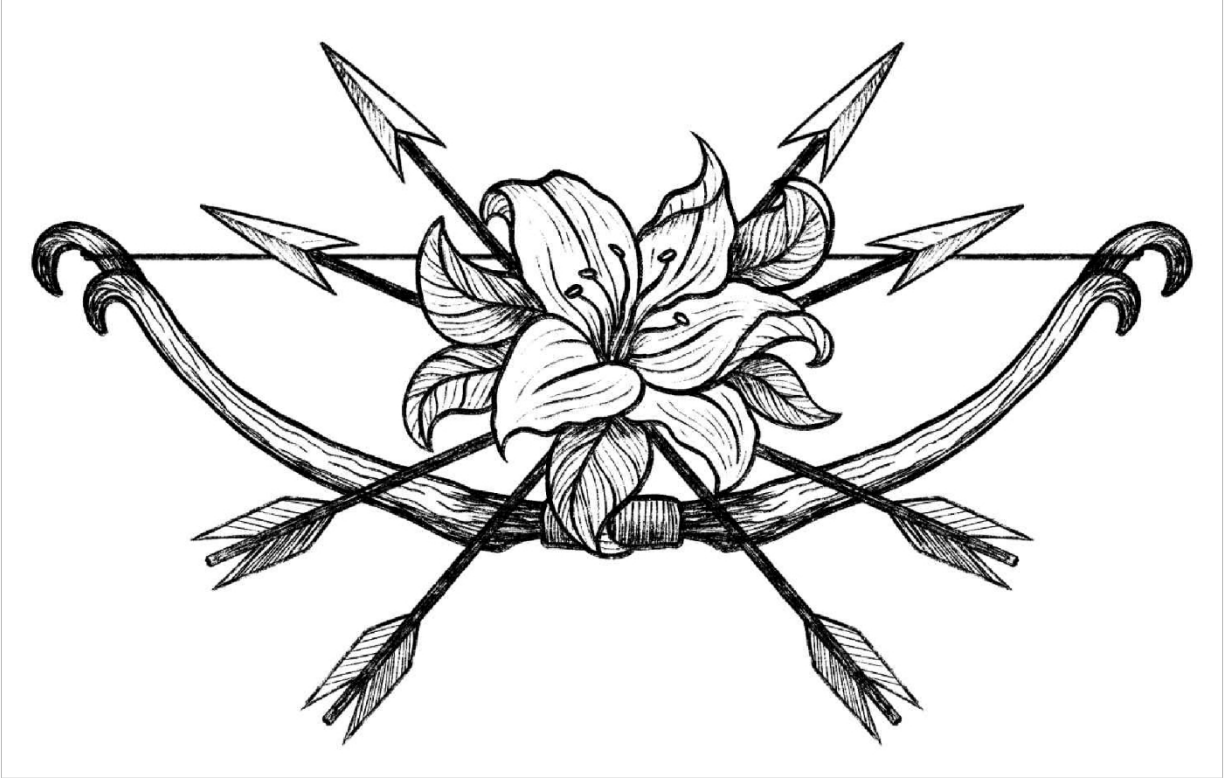
Isgra hemen eğılip Rorax'ın Enna'nın sırtına binmesine yardım edince Briar kıs kıs güldü.

"Itzel'in cesedini kaleye geri götürelim mi?" Enna sordu ve hepsi dönüp kayalığıın dibine yığılmış cesede baktı.

"Hayır," diye homurdandı Rorax. "Lamonte'nin adamlarından birini geri ağıracamız. Bu ormandan olabildiğıince çabuk çıkmamız gerek. Yine de Lily'yi kaldırın."

Rorax enesini Lily'nin yattığı yere doğıru salladı.

Mairi Lily'nin uyanmasına yardım etmek için eğıldi ve Rorax umutsuzca bilincine tutunmaya çalışarak gözlerini kapattı.

Bölüm 54

Jia

G *Eski elik, gümüş çelikten daha iyi dayanır ve
senin bir baltan var, Kaiya.* Cannon imzaladı;
onun

Yüzü hiç eğlenmemiş. *Sen olmalısın. Sen ve Piers arka
kapıdan girin, Jia ve ben de ön kapıdan gireceğiz.*

"Arka taraftan girmemize bile gerek kalmayabilir," diye
homurdandı Kaiya, parmaklarıyla Cannon'a işaret ederek.
"Ben içeri girmeden işiniz bitmiş olabilir."

Dördü -Kaiya, prens, Cannon ve Jia- Sumavari'nin Çağırma
Kitapları için baskın av partisi haline gelmişti. Ayres
genellikle Rorax'ı eğitmek ve ona göz kulak olmak için
onunla birlikte kalede kalırdı. Milla çok gerekli olmadıkça ava
çıkmaıdı, bu yüzden genellikle sadece Kaiya, Cannon, Jia ve
Ölüm Prensi Piers olurdu.

Jia, prenslerini Ayres için bu kadar açık bir şekilde tehlikeli
durumlara sokmalarının garip olduğunu düşündü, ama belki
de

Ayres'ten sızan güçle bir ilgisi vardı. Tıpkı Kiniera'nın Buz Büyüsü'yle olduğu gibi patlamaya hazır bir barut fıçısı gibi hissediyordu.

Yaptıkları işte iyiydiler. Heilstorm birimi kadar etkili ya da ölümcül değillerdi ama son birkaç hafta içinde dört kitabı başarıyla geri almışlardı, bu da dört çağrılmamış canavar anlamına geliyordu. Jia, Sumavari'nin toplam kaç kitabı olduğundan emin değildi.

Dördü de Ölüm'ün kırsalındaydı ve son kitap çağrısını Yıldızlar Şehri'nin hemen güneyindeki küçük bir şarap imalathanesine kadar takip etmişlerdi. Lyondreanlılar mahzendeki en büyük şarap fıçısını, dev bir tenekeyi, girişi engellemek için arka tarafa yuvarlamışlardı. Pusularının işe yaramasını istiyorlarsa fıçıyı keserek geçmeleri ve bunu yapmak için de Kaiya'nın baltasını kullanmaları gerekiyordu.

Umarım size ihtiyacımız olmaz, ama lütfen acele edin,

Cannon parmakları havada, koyu kahverengi gözleri ciddiye. "Haydi Kaiya, eğer değerli küçük yakutlarından biri patlarsa

Dışarı çıkarsan sana yenilerini alırım," dedi Prens, baltasının altın çeliğinin ortasına derinlemesine gömülmüş yakutlara bakarak.

"Lütfen majesteleri, bu yakutları kendim gömdüm, onları çıkarmak için on yıldızın gücü gerekir," diye alay etti Kaiya, bir annenin çocuğuna baktığı gibi sevgiyle bakmadan önce yakışıklı silahını avucunun içinde ileri geri çevirerek.

Burnundan istifa etmiş bir nefes üfledi ve diğer elinin tersiyle Piers'in dirseğine hafifçe vurdu. "İyi, hadi gidelim."

Cannon ve Jia, Lyondreanlıların sürgüyle kapattığı ön kapıya doğru ilerledi ve Kaiya'nın arka kapıdaki fıçının tahtasını keserken çıkardığı sesi bekledi. Binanın diğer tarafından büyük, gümbür gümbür sesler gelmeye başladığında Jia kapının kilidini dondurdu ve Cannon omzunu kullanarak kilidi kırıp içeri girdi.

Şarap imalathanesinde çalışan beş kişilik bir grup vardı; hepsi de elleri bağlıydı ve duvarın dibinde oturmuş, hepsi de silahlı ve dövüşmeye hazır on sekiz adamın arka kapıya ve gürleyen darbelerin kaynağına yönelmesini dehşet içinde izliyorlardı. Jia biri hariç hepsinin Yetenekli olmadığını hissedebiliyordu ve onun sahip olduğu gücün tınısı kendisinininkinden çok daha düşüktü ve Cannon'inkinden çok daha az etkileyiciydi.

İki ok fırlattı ve Lyondreanlı adamlardan ikisini daha ne olduğunu anlamadan sırtlarından vurdu. Bir üçüncüsü de onlarla yüzleşmek için arkasını döndüğünde gözüne isabet eden bir okla yere yığıldı. Jia, Cannon'ın Ölüm Büyüsü'nün kendilerine en yakın duran dört adama saplandığını hissedebiliyordu ve bedenleri yere düşerken, cansız gözlerinden boş kabuklardan başka bir şey görünmezken Jia ürpertisini bastıramadı.

Jia bir ok daha fırlattı ama Cannon üç adam daha düşürürken bir kılıç oku alıp götürdü. Jia büyüsünün tükendiğini biliyordu ve kalan sekiz kişiyle elle savaşmak zorunda kalacaklardı.

Jia kılıcını ve küçük hançerini kınlarından çıkarırken, hayatta kalanlar Cannon'un götürdüğü adamlara çaresizce bakıyor, korkuları hissediliyordu. Bazılarını sorgulamak için canlı yakalayabilselerdi daha iyi olurdu. Ama Lyondreanlılar genellikle yakalamak için ölümüne savaşmaya kararlıydı ve bu grup da farklı görünmüyordu.

Jia'nın yaklaştığını gördüklerinde içlerinden biri saldırdı, diğerleri de arkasından. Cannon da kavgaya katıldı ve yarısını ondan uzaklaştırdı.

İyi eğitimliydi ve Jia mücadele etti.

İpe takılıp tökezleyerek yoluna çıkan bir adamı, sonra da bir başkasını öldürdü. Askerlerden biri kalbine bir mızrak sapladı. Mızrağı yana savurup engellemeyi başardı ve diğer eliyle dönüp bıçağını adamın göğsüne sapladı.

Adam dizlerinin üzerine çökerken bıçağı yerinden çıkardı ve son adamla yüzleşmek için döndü.

Jia dans etti ama adam kılıcı onun elinden aldı. İkisi de şok içinde birbirlerine bakarken, adam kılıcını geri çekti ve ona doğru savurmaya hazırlandı.

Savuşturmalı, engellemeli, kaçmalıydı. Ama Jia kılıca gözlerini dikip bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Tanrım, ölmek üzereydi ve refleksleri bile bunu umursamıyor gibiydi. Tek bir kasını bile oynatamıyordu ve bu yüzden kabullenerek, hatta belki biraz da rahatlayarak gözlerini kapadı, darbenin hayatını sona erdirmesini bekledi.

Kılıç onun yan tarafına çarptı ve zararsız bir şekilde sekti.

Jia gözlerini açtığında adamın yüzünün dehşetle solduğunu, kılıcının dizlerinin dibinde, vuruş mesafesinin dışında olduğunu gördü. Tanrıların bir merhameti ya da bu askerin deneyimsizliği yüzünden kılıcı havada bükülmüştü, böylece bıçağın düz kısmı zararsız bir şekilde zırhına çarptı, ama darbe yine de sendelemesine neden oldu.

Ayağı takıldı ve oflaya puflaya sırt üstü yere düştü.

Jia iri gözlerle tepesinde duran adama baktı, kılıcı tekrar havaya kalkmıştı ama darbe inmeden önce altın çelik ve yakutlar parladı ve Kaiya'nın savaş baltası adamı omzundan göbeğine kadar yararken her yere kan sıçradı.

Adamın cesedi kaba bir gümbürtüyle ayaklarının dibine yığılırken Jia şaşkınlıkla irkildi.

Kaiya ayakta durmuş, nefes nefese kalmış, iki eli de silahına sarılmış halde vahşi gözlerle Jia'ya bakıyordu.

Kaiya baltasını gövdeden ayırdı ve Jia kendini yavaşça dirseklerine doğru iterken yanaklarının ısındığını hissetti.
"Teşekkür ederim

."

Kaiya uzanıp Jia'yı tuniğinin önünden şiddetle yakaladı, onu ayağa kaldırdı ve Jia'yı yanlarındaki tuniğe çarptı, devasa fiçinin ahşabı protestoyla inledi.

Kaiya yüzünü Jia'ninkine yaklaştırırken Jia şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı ve elini Kaiya'nın bileğine doladı.

"Bu da neydi böyle?" Kaiya tısladı. "Senin bir Heilstorm olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim," diye mırıldandı Jia, Kaiya'nın elinden kurtulmaya çalışırken yanakları daha da kızarmıştı.

"Greywood'un çalışmasını gördüm ve o asla özensiz değildir. Bir fıçı kaçak içkiyle sarhoş olmuş şövalyelerin bundan daha iyi dövüştüğünü gördüm."

Jia dişlerini gıcırdatarak Kaiya'nın bileğini daha sıkı sıkı. "Ben Rorax değilim."

"Belli ki," diye alay etti Kaiya, Jia'yı tepeden tırnağa inceleyerek. "Hangi birimdeydiniz?"

"Bir." Jia, Kaiya'nın parmaklarını tuniğinden çekmeye zorladı. Kaiya'yı bir adım geriye itti ve uzaklaşmaya çalıştı.

"Buz Hanesi Surmalinn'e tazminat ödemeye geldiğinde Sahana Thorash'la tanıştım," dedi Kaiya, gözlerinde ateşle Jia'nın yoluna çıkarak. Jia'nın omzunu geriye itti. "Birliğinde böyle bir şeye asla izin vermezdi. Sen Koppar'dan dışarı adım atamazdın."

Jia dişlerini sıkı ve utançtan yanakları yanarak arkasını dönmeye çalıştı. Ama Kaiya bileğini sıkıca kavradı ve onu geri çekti. Cannon ve prens almaya geldikleri şeyi, içinde devasa bir kitap varmış gibi görünen keten bir çantayı almış, şaraphane çalışanlarını serbest bırakıyorlardı. Hepsi sessizdi ve onları görmezden geliyorlardı.

"Beni dinle, hem de çok iyi dinle Frostguard. Ölmek istiyorsan, bu senin bileceğin iş. Ama burada olmayacak.

benimle olmayacak ve Ölüm Evi ile Sumavari Kitaplarını arıyor olmayacak."

"Neden umursuyorsun ki?" Jia utanarak ve umutsuzca uzaklaşmak isteyerek kolunu çekti.

"Binlerce nedenden ötürü, istediğini seç. Eğer bir av sırasında ölürsen, evim için sonuçları çok ağır olur," diye kükredi Kaiya. "Greywood ve Kulltoug sana bir şey olmasına izin verdiğim için derimi canlı canlı yüzmekle kalmayacak, aynı zamanda sen General Frostguard'ın kızıydın. Ye-Jun Frostguard'ın kız kardeşi. Şu anda Skavetsia'da Ölüm Evi askerlerinin eğitimini denetleyenlerle aynı kişiler."

Jia burnunu kırıştırdı ve bir karşılık vermek üzereydi ki Kaiya onun sözünü kesti. "Ayres ve Kraliçemin de bundan memnun olmayacağından bahsetmiyorum bile. Buz ve Ölüm arasındaki gerilim zaten yüksek ve yeni askerlerimiz göreve uygun görülene kadar Ölüm Evi'nin sınırlarını Lyondrea'ya karşı koruyan tek şey senin kralın. Yani dediğim gibi, ölmek istiyorsan bu senin bileceğin iş. Ama burada değil."

"Ölüm Evi'ni bu şekilde terk etmezdi." Raengar iyi bir adamdı.

Kaiya sonunda geri adım attı. "Belki. Belki de değil, ama ya biz Jia? Bir ayı aşkın süredir bizimle avlanıyorsun. Senden hoşlanıyoruz. Bir asırdır Buz Evi'nden çıkan en iyi kişisin. Biz de senin öldüğünü görmek istemiyoruz, Frostguard."

"Biz mi? Yoksa sadece sen mi?" Jia elleri titreyerek ve sesi hem öfke hem de incinmişlikten titreyerek tersledi. "Biz değiliz

birlikte, arkadaş bile değiliz. Bir kez sevişmek beni senin yapmaz Kaiya, bizi hiçbir şey yapmaz. Biz bir hiçiz."

Geri adım atma sırası Kaiya'daydı, gözlerinde acı dolu bir bakış vardı.

Acı bir zafer duygusuyla Jia arkasını döndü ve hızla uzaklaşmaya başladı.

"Meşale de senin için böyle bir şey istemezdi. Kendini öldürmek için. Bir hiç uğruna ölmek."

Kederin tanıdık, acı verici ağırlığı ciğerlerini ezerken Jia dondu kaldı.

"Öğrenmeyeceğimi mi sandın?" diye sordu Kaiya, sesinde acı bir nota vardı. "Volla Haneler Turnuvası'nda ünlü biriydi ve cenazesinin ateşi Morvarand'da yakıldı, Tanrı aşkına."

Jia dişlerini sıktı ve gözyaşlarıyla savaştı. Tanrım, neden nefes alamıyordu?

"Ya temizlersin ya da Greywood'a uygun olmadığını bildirir ve seni avlardan alırım. Sen bir yüksün."

Kaiya dönüp hışımla dışarı çıkarken Jia dişlerini sıkmaktan başka bir şey yapmadı ve ön kapıdan geriye kalanları arkasından çarptı.

Bölüm 55

Ayres

A Ayres atının sırtında Kuzey Kalesi'ne yaklaşırken, Kuzey Kalesi'ni inceleme fırsatı buldu. eyerinden ejderhaları transfer eder.

Aktarma ejderhaları savaş sırasında yavaş ve hantaldı ama yirmi beşer adam taşıyabilecek kadar büyüktü. Buz Hanesi, Muhafız'ın kullanması için Seçme'ye dört transfer ejderhası bağışlamıştı, ancak kullanımda olan sayısız ejderhaları vardı ve Buz Hanesi'nin kuzey sınırına yakın bir şehir olan Yuva'da her gün daha fazlası yetiştiriliyordu.

Buz Kralı'nın efsanevi savaş ejderhası Deimos dışında, ejderhaların yaklaşık 1.000 yıllık bir ömrü vardı. Buz'un bağışladığı ejderhalar daha önce savaş görmüştü, muhtemelen Kanatlar Savaş'ında ve Köleler Savaş'ında, belki de daha fazla savaş görmüşlerdi. Ejderhaların dördünün de karınlarında ve burunlarında uzun yara izleri vardı ve hatta birinde

Büyük kanatlarından birinin zarında uzun beyaz bir yara izi vardı.

Ejderhalar geri döndüyse, bu tek bir anlama geliyordu; Yarışmacılar da geri dönmüştü. Ayres atını mahmuzlayarak dörtnala koşturdu.

Muhafızların çoğu ya antrenman yapıyor ya da avluda aylaklık ediyordu ama denemeler sırasında yaşananların heyecan verici olduğunu anlamak için yeterli bir vızıltı vardı.

Genç seyis dizginleri alır almaz Ayres atından indi ve Yüzbaşı Lamonte'yi kale duvarına yaslanmış, adamlarının antrenmanını izlerken buldu.

Ayres kaptanın yanına varır varmaz onu soru bombardımanına tuttu. "Bugün duruşma sırasında neler oldu? Kaç Contestar hayatta kalmayı başardı?"

Lamonte izlediği şeyden başını kaldırdı ve Ayres'in ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Endişeli misin kardeşim? Bu sabah seni görmek de güzel."

Ayres yüz hatlarını umursamaz bir maskeye dönüştürdü. "Sadece bu gece eşyalarımı toplayıp toplamamam gerektiğini bilmek istiyorum."

Lamonte çenesinin altını kaşdı ve gözlerini Ayres'e dikti. "Bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Sadece birkaç adam Contestar'ları almaya gitti ve onlar da Muhafız'la görüşüyorlar."

Ayres topuklarının üzerinde döndü ve başka bir şey söylemeden arkadaşını geride bıraktı.

Ayres, Rorax'ın kapısını çaldı ama orada değildi, tıpkı avluda ya da kütüphanede olmadığı gibi.

Ölüm Evi'nin toplantı odasına gitti ve orada Kaiya, Cannon ve Milla'yı masanın etrafında oturmuş iskambil oynarken buldu.

"Ne oldu?" diye sordu, ellerini Cannon'la konuşmak için de kullanıyordu. "Rorax nerede? Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Onun ses tonuyla Kaiya kaşlarını çattı ve Milla kaşlarını kaldırarak ona hafifçe sırttı. "Onu aramaya mı gittin?"

"Evet," diye itiraf etti.

"Neden?" Kaiya kaşlarını çatarak sordu.

Cannon imzaladı. ***0 iyi, Ayres. Şifacı Salonu'nda. Bir dağ trolünden birkaç darbe aldı ama hayatta kaldı.***

Ayres arkadaşına bön bön baktı. "Bir dağ trolü mü?"

Cannon başını salladı ve devam etti. ***Gardiyan boynuzları korumaları için onları seçti. Boynuzlarını geri getirenler sadece Alçak Doğanlar oldu. Bir trol Contestar'lardan birini indirdi ve hepsi bir influx'tan geçti. Ancak trollerden biri yakındaydı ve Contestar'lar influx sırasında birbirlerine değil trolle odaklanmış gibiydi. Rorax birini öldürmeden önce kendini durdurdu. 0 zaman testi geçti***

geri kalanının çoğunlukla zarar görmeden çıkmasına yardımcı oldu. Gardiyan bu konuda çok kızgın aslında. Genellikle ilk denemede yarısını öldürür. Karanlık Ev'in Contestar'ıydı. Isgra'nın ikinci evi olmaya karar verdiler.

Kaiya bir kart koyarken başını sallayarak, "Biri neden o amciğin koruyucusu olmak ister, anlamıyorum," dedi. "Ama her neyse, Rorax ilk trolü öldürdü, sonra ikincisinin obsidyen tacını devre dışı bıraktı, böylece Isgra onu cayır cayır yakabilirdi."

Marras onu kurtardı.

"Piers onunla birlikte. Gidip onları kontrol edelim mi?" Milla çoktan ayağa kalkmış bir halde sordu.

Kaiya kaşlarını çatarak ona baktı. "Tam da *ilk kez* kazanmak üzereydim zaman."

Milla sırtarak omuz silkti ve kapıya doğru ilerledi. Hepsi onu, Tressa ve başka bir şifacının hastane yataklarının bulunduğu iki sütunun arasındaki koridorda yürüdüğü Şifacı Salonu'na kadar takip etti. Tressa Ayres'i görünce odanın ön tarafında, hemen sağında Rorax'ın baygın yattığı yatağı işaret etti.

Ayres, Rorax'ın yanına doğru ilerlerken kaşlarını çatı. Küçük göğüs hareketleri nefes alış verişlerini işaret etmeseydi, onun öldüğünü düşünebilirdi. Cildi hayalet gibi soluk, dudakları çatlamış ve beyazdı. Gömleği karnından göğüslerinin altına doğru itilmişti ve iki uzun yarık ortaya çıkmıştı; yarıkların üzerinde uzun siyah dikişler vardı.

karnının üzerindeki deriyi bir arada tutuyordu. Bu yatakta çok küçük, çok kırılgan, çok *savunmasız* görünüyordu.

Karnında bir şeyler alevlendi ve içinde beklenmedik bir korumacılık dalgası yükseldi.

Piers yatağının kenarındaki sandalyeye oturdu. Ayres'in yüz ifadesini gördü ve acımasızca gülümsedi. "Bunun kötü olduğunu düşünüyorsanız, bir saat önce burada olmalıydınız. O zaman daha da kötü görünüyordu."

Tressa ellerini kalçalarına dayayarak Ayres'in yanına geldi. "Şu anda burada sadece iki şifacımız var ve kaybettiği kanı yerine koymak için elimizdeki tüm büyüye ihtiyacımız vardı. Bize kendi ayakları üzerinde, yürüyerek ve ölümün eşiğinde geldi. Ayres, bir ya da iki gün içinde uyandığında, ona zorlamamasını söylemelisin. Daha fazla yardım istemeliydi," diye tersledi Tressa.

"Ona dokunmama bile izin vermedi," dedi Piers, kızın yaralarına bakarken yüzü buruşmuştu. "Ona yardım etmem için bana güvendiğini sanmıyorum."

Ayres kaşlarını çattı. Piers ona zarar vermezdi; hiçbiri vermezdi. Onu korumayı kabul etmişlerdi. Akıntının olduğu ilk geceyi, nasıl kavga ettiklerini ve ona söylediği sözleri hatırladı. Suçluluk duygusu göğsünün derinliklerine işledi.

"Onunla konuşacağım," dedi Tressa'ya.

Tressa, Rorax'a eskiden kendisinin de ona attığı sert bakışları hatırlatan bir bakış atarak, "Mümkün olduğunca çabuk onu buradan çıkar, Ayres," dedi. "Başka bir evde daha öldürölmek istemiyorum.

ama onu salonumda istemiyorum." Tressa arkasını döndü ve uzaklaştı.

Ayres, Rorax'ın yatağının karşısındaki yatağa oturdu ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyacak şekilde eğildi. "Ne oldu?"

"Bunlar trollerden." Piers kaburgalarının üzerindeki uzun dikey kesikleri işaret etti. "Dört kaburgası kırılmış, akciğeri delinmiş, yavaş yavaş boğuluyor ve beyin sarsıntısı geçiriyor." Kaşının köşesindeki bir çizdiği işaret etti.

Ayres başını sallayarak, "Marras," diye mırıldandı. "Umarım en kötüsü budur. Onu görmeye gelen oldu mu?"

Piers başını salladı. "Sadece ben, Jia ve Kaiya. Tamamen kendinden geçmiş durumda; önümüzdeki birkaç gün boyunca onu yalnız bırakmamalıyız."

Cannon ve Milla, Rorax'ın yatağının ayak ucundan Ayres'in kafasında alarm zillerini çaldıran bir bakış paylaştı. "Ne?"

"Bir sonraki duruşmanın ne olacağını biliyoruz, Ayres."

Bölüm 56

Rorax

IIY Benimle dalga geçiyor olmalısınız." Rorax başını salladı ve panik içinde Milla, Ayres, Piers ve Cannon'a baktı

sırayla. Kaiya ve Jia akşam vardiyası için kütüphanedeydi.

Botunu bağlamak için eğilen Ayres'in ağzının kenarı seğirdi. "Biz değiliz."

"Köpekbalıkları," dedi Rorax inanamayarak. "Bana bir sonraki duruşmanın köpekbalıklarıyla ilgili olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayal ettiğin kadar kötü olmayacak," dedi Milla, Rorax mümkün olan en kanlı olasılıkları zihninden geçirirken başarısız bir şekilde onu teselli etmeye çalışarak.

Ayres'in kendini beğenmiş küçük sırtışı daha da büyüdü. "Neden? Korkuyor musun, Pup?"

Ona kaşlarını çatarak baktı, lakabın sinirlerini daha da bozmasından nefret ediyordu. "Evet. Duruşma Çatlak Deniz'de gerçekleşecek. Biliyor muydunuz?"

Çatlak Deniz'in kıtadaki en tehlikeli su kütlesi olduğunu biliyor muydunuz?"

Ayres başını salladı.

"Köpekbalıkları kucaklaşmayı sevdiği için değil." Cannon kıs kıs güldü ama Ayres ona kahkahalarla güldü ve Rorax, botlarını bağlamak için çömeldiği sırada onu kışından tekmelemeyi hayal etti.

"Bir sonraki duruşmaya dev bir yem kovasıyla çıkmalıyım, böylece işlerini kolaylaştırmış olurum. Bu şekilde daha hızlı ölürler," diye homurdandı Rorax gökyüzüne bakarak.

Cannon onun dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattı. ***İyi olacaksın. Köpekbalıkları körfezde saldırgandır, ama en az tehdit edici yemeğin peşinden gideceklerdir. Bıçağını kullanıp köpekbalığı kanı dökersen geri çekilirler. Sudaki kanın kokusunu alabilirler ama kendi kanlarıysa bundan hoşlanmazlar.***

Gerginliğinin bir kısmı akıp gitti.

"İ oylama için ve chum Kova fikir," Ayres diye mırıldandı, devasa bedenini açıp ayağa kalkarken sırtıyordu. Koyu kömür rengi gözlerinde küçük bir pırıltıyla ona baktı. "Ama eğer buna hazır değilsen, Cannon haklı. İyi olacaksın."

Ona ters ters bakarak komik olmadığını söyledi. "Duruşma ne zaman?"

Cannon'un parmakları uçtu. ***Üç hafta sonra. 0 zamana kadar haftada birkaç gün gölde antrenman yapmalıyız. Suda yüzerken kendini savunabilmeni istiyorum.***

Rorax boynunu kırdı ve "**Hadi yapalım şunu**" diye karşılık verdi.

Trollerle yapılan duruşmanın üzerinden beş gün geçmişti. Çok fazla hareket edememiş olsa da, yine de hareketli günlerdi. Rorax ilk iki gün boyunca bağlıydı ama üçüncü gün ilk kez ağır bir zırh giymişti. Çoğunlukla onun ölçülerine göre kalıplanmış düz bir gümüş çelik levhaydı, tek süs göğsüne kaynaklanmış altın çelikten Ölüm Evi'nin armasıydı. Zırhı aldığı anda hava güneşliydi ve Tressa, dikişlerinden herhangi birini çekmediği sürece onu denemesine ve dışarıda yürütmesine izin vermişti. Cannon, yaralarından dolayı bitkin düşüp küçük bir karahindiba tarlasına yığılana kadar onu arenanın etrafında yavaşça yürüttü.

Dördüncü gün Surmalinn'den Siyah Tuz kutusu geldi. Kutu ahşap bir ayakkabı kutusuyla aynı boyuttaydı, ancak içi tamamen küçük siyah tuğlalardan yapılmıştı. Dışı cilalı altın çeliğiyle kaplıydı ve üzerine kare şeklinde mavi zümrütler serpiştirilmişti. Milla kutuyu ona uzattı ve Rorax kendini Glimr'i içine koymaya zorladı. "Ayres'in onu güvende tutmak için odasında saklamasına karar verdik. İhtiyaç duyabileceğin denemeler için geri vereceğiz."

O sabah, Rorax yine uzun ve garip bir iyileşme seansının ardından Tressa tarafından iyileşme kısıtlamalarından kurtarılmıştı. Tressa'nın Rorax'a olan nefreti havada hissediliyordu. Rorax öğleden sonra her zamanki kütüphane vardiyasına gitmişti ve şimdi Lamonte ve adamlarıyla akşamki eğitim seansı için Yarışmacılar Avlusu'nda duruyorlardı.

Ayres ve Rorax dövüşmeye başlamışlardı ve her zamanki gibi teğmen onu küçük düşürmüştü. Bir insanın nasıl bu *kadar* hızlı ve iri yarı olabileceğini anlamıyordu; bu ancak yüzyıllar süren bir eğitim ve Rorax'ın henüz sahip olmadığı mükemmel bir teknikle mümkün olabilirdi. Glimr olmadan Ayres'le antrenman yapmak bazen uzun zamandır hissetmediği bir şekilde genç ve deneyimsiz hissetmesine neden oluyordu. Bu durum, eğitiminde Glimr köprü kurmadan görmesi imkânsız olan açıkları ortaya çıkarıyordu. Ayres'in Köleler Savaşı'nda ve büyük ihtimalle başka savaşlarda da savaşmış olduğunu öğrenmişti ve Rorax, Cannon'la birlikte ona verebileceği tüm tecrübe ve bilgiyi özümsemek istiyordu.

Bir mola sırasında, Rorax gözlerini Ayres'ten uzak tutmak için kapattı ve ılık yaz esintisinin tenini öptüğünü hissederek, diğerlerinin eğitiminin düşük uğultusunun tadını çıkarırken, avluya açılan kapılardan biri çarparak açıldı.

Hepsi dönüp kapıdan içeri giren Narlaroca'ya bakarken Rorax'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Narlaroca kemerinden bir bıçak çıkarırken Ayres, Milla, Piers ve Cannon Rorax'a yaklaştı, öfkesi otuz adım öteden bile hissediliyordu.

Narlaroca ne Rorax'a ne de bir başkasına aldırış etti; tek bir şeye, tek bir kişiye ve tek bir amaca odaklanmıştı.

Öfkeli ve kararlı adımlarla Serena'nın Kaptan Lamonte ile tartıştığı yere doğru yürüdü.

Huzursuzluk Rorax'ın göğsünü gıdıkladı. Serena, Haneler Turnuvası'nda Narlaroca'nın sevgilisini öldürmüştü ve Narlaroca kan için buradaydı.

Rorax, Narlaroca'nın Yüzbaşı Lamonte'nin alıştırma bıçağının altından eğilmesini, elini göğsüne götürerek onu geri itmesini ve Serena'ya dönerek onu acımasızca kalbinden bıçaklamasını dehşet içinde izledi.

Serena dizlerinin üzerine çökmeden önce dehşet içinde Narlaroca'ya baktı, ağzından kan damlarken parmakları göğsündeki bıçağın etrafında işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu.

Narlaroca Serena'nın kanlı çenesini tuttu ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Eşimi öldürdün ve bunun için başka bir gün görecektir kadar yaşamayacaksınız."

Vücudu yere yığılmadan hemen önce Serena'nın gözleri kocaman oldu.

Lamonte, Narlaroca'yı cesetten uzaklaştırmak için birkaç adım geriye attı ve avlu kaosa sürüklendi. Şok olmuş nefesler ve çığlıklar yankılandı ve avluyu çevreleyen askerler Narlaroca'ya doğru koştu.

Isgra'nın akını onu delip geçerken gökyüzüne bir alev patlaması yayıldı ve Buz Evi askerleri başıboş alevleri diğer Contestarlardan uzak tutmak için iki kat daha fazla çalıştı.

Rorax bir ışık büyüğü patlaması, biraz su ve bir ateş patlaması daha gördü, ardından akıntı Rorax'a öyle sert çarptı ki sendeleyerek bir adım geri attı.

Sıcak bir saldırganlık ve öfke dalgası onu ağzına kadar doldurdu ve Rorax daha fazlasını istedi. Daha fazla güç. Daha fazla öfke. Daha fazla kan. Gözlerini tanıdık bir kırmızı film kapladı ve Rorax dişlerini sıktı. "Ayres. Milla. Bir akın," diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından.

Gözleri avlunun karşısındaki Briar'a kilitlendiğinde Rorax'ın kanı damarlarında dolaşüyor, dudaklarında kana susamış bir sırtış belirliyordu. Briar kolay bir avdı. Kullanacak Glimr'i yoktu ama onun da işine yarayacak başka bıçakları vardı.

"Siktir," diye ısırıldı Ayres onun yanında.

Rorax, Briar'a doğru bir adım attı ve tam kemerinin arkasından bir bıçak çıkarıyordu ki Ayres'in vücudu ona öyle sert çarptı ki Briar kaldırım taşlarının üzerine doğru uçtu.

Kadın sırt üstü yere düştü ve adam da onu takip ederek yere, kadının üzerine indi.

Rorax hoş olmayan bir homurtu çıkardı ve hemen onu üzerinden itmek için mücadele etmeye başladı, ancak Ayres olduğu yerde kalmak için aynı derecede mücadele etti.

"Onu yakaladım Milla, diğer herkesi uzak tut." Ayres omzunun üzerinden bağırarak Rorax'ın derisini delmeye çalışan iki elini kocaman bir eliyle yakaladı ve başının üzerinde sabitledi. Diğer koluyla da Rorax'ın karnına bastırarak bıçaklarını altına hapsetti.

O, Piers ve Cannon etraflarında korumacı bir şekilde yayılırken Milla, "Anladım," diye seslendi.

Rorax dişlerini Ayres'in yüzüne geçirdi. "Bırak beni, seni lanet olası piç."

Ayres'in dudağı dişlerinin üzerinde kıvrıldı ve kolunu kadının karnına daha sert bastırdı. "Onu öldürmene izin veremeyiz, yoksa ölürsün, seni kara kara düşünen pislik."

Kanındaki öfke kaynama noktasına geldi. "Bana ne yapacağımı söyleme, seni *işe yaramaz melez*."

Kalçalarını salladı, büktü, kasıldı, ayaklarını kullanıp onu birkaç santim bile hareket ettirmek için her şeyi yaptı ama adam yerinden kıpırdamadı. Dişlerini tekrar ona geçirdi, yüzüne öncekinden daha fazla yaklaştı.

"Orospu çocuğu," diye tısladı, dişlerinden kaçmak için başını biraz geriye attı.

Üst bedeninin hareketi, alt bedenini biraz daha sert bir şekilde kızın içine sokmaya zorladı ve kumaşın kızın göbeğine sürtünmesiyle her şey değişti.

Onun altında dövüşmeyi bıraktı, nefes nefese kaldı ve geniş gözlerle ona baktı. Ruhundaki akıntının öfkesi, nefreti, kana susamışlığı ve saldırganlığı değişti ve aniden farklı bir damara girerek durduramadığı başka bir şeye dönüştü. Sıcak ihtiyaç ve elektrik onun içinde öylesine sert bir şekilde titreşti ki nefesi kesildi.

"İşin bitti mi?" Ayres ona doğru hırladı.

Kolunu karnının alt kısmına daha sıkı bastırdı ve doğrudan rahmine baskı uyguluyormuş gibi hissettiğine yemin edebilirdi. Karnı muhtaç bir şekilde zonkladı. Adam o kadar iyi hissettiriyordu ki, sırtını kaldırım taşlarına dayayarak ona daha sıkı bastırdı.

Ayres, onun hareketini başka bir kaçış girişimi olarak okuyarak, vücudunu onunkine daha da sıkı bastırdı, onu kontrol altında tutmaya çalıştı, ama bu sefer kemerinin metal çıkıntısı onun en özel yerine, klitorisine ve tam da onu istediği yere çok yakındı.

Rorax inledi. Yüksek sesle. Tanrım, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Yanakları yanmaya başladı ama kendini durduramadan kalçalarını onunkilere doğru yuvarladı ve bu sefer adam hareketi olduğu gibi okudu. Muhtaç.

Ayres onun üzerinde bir heykele dönüştü.

Kalçalarını tekrar döndürdü ama bu sefer klitorisi doğrudan adamın kemer tokasına çarptı ve *inledi*. Isı ve zevk sinirleri boyunca ilerledi, meme uçlarını sertleştirdi ve kalbi daha hızlı attı. Yeterli değildi, kıyafetlerinin içinden geçecek kadar bile değildi, ama tekrar yapması için yeterliydi.

Yumuşak, istemsiz bir ses çıkardı ve gözleri her zamanki kömür grisinden sıvı gümüşe dönüşüp gözlerinden dudaklarına inerken kararsızlık gözlerini kararttı. Oradaki isteği, açlığı görebiliyordu ama aynı zamanda kararsızlığı da görebiliyordu ve bunun yok olmasını istiyordu.

"Ayres," diye nefes aldı.

"Kahretsin," diye bağırdı kadın onun altında kıpırdanırken. Ellerinin vücudunun her yerinde olmasını istiyordu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Ayres tısladı.

Sesinin gırtlaktan gelen tınısı tenine nüfuz etti ve buna engel olamadı... durduramadı. Onun

Omurgası onun sesine tepki olarak yerden kalktı. Göğüsleri adamın göğsüne değdi ve *daha fazlasını* istedi. Tenini onunkine karşı hissetmek istiyordu.

Ham şehvet ve ihtiyaçla inledi, gözlerini kapattı ve tekrar inledi.

"Rorax," diye uyardı Ayres alçak bir hırıltıyla.

Rorax onun hâlâ giyinik olan karnını tekrar kalçalarına sürttü. Bu kez, kalçalarını geri çekmeden önce pantolonunun derisinin altındaki uzun, sert uzunluğunu ona karşı hissetti.

Dehşet içinde inledi. "Ayres, ona ihtiyacım var, *lütfe*."

Ayres gözlerini kapadı ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

Rorax onun altında kıpırdandı ama ona ihtiyaç duyduğu her yerde ulaşamayacağı bir yerdeydi. "Ayres."

Ayres gözlerini yavaşça açtı, irisleri kaynayan bir gümüş rengindeydi. Başını eğip dudaklarını çenesinden kulağına doğru yavaşça gezdirirken alçak sesle ve karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bunun için tekrar yalvar."

Rorax dinlediğinden emin olmak için onun gözlerinin içine baktı, geniş ve yalvarırcasına. "Dokun bana."

"*Adımı* istiyorum. Güzel dudaklarından çıkacak bir sonraki kelime benim adım olacak yoksa boğazını sikimle doldururum. Benim için tekrar yalvar, Küçük Karga."

Başını tekrar kızın boynuna indirdi ve dişlerini canını acıtacak kadar sert bir şekilde kızın boğazına geçirdi.

Elektrik, meme uçlarından göbek deliğine, oradan da daha fazla ihtiyaç ve ıslaklığın olduğu merkeze doğru fırladı.

çiçek açtı. Kontrolden çıkmış ve yanıyordu ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Ayres, Ayres'i becer, *lüt fen*."

"Lüt fen ne?"

"Öp beni."

Öyle yaptı. Elini kalçalarına bastırıldığı yerden yukarı kaldırdı, yumruğunu saçlarına doladı ve ağzını onunkine yapıştırdı. Vücudundaki her bir hücre, akıntı vücudunu sararken zevk ve rahatlamayla şarkı söylüyor gibiydi. Adamın ağzına doğru inledi.

Kanındaki akıntı ondan daha fazlasını istiyordu. Daha fazla ten, daha fazla sıcaklık, daha fazla acı, daha fazla zevk. Ondan *her şeyi* istiyordu.

Rorax aceleyle dudağını ısırdı ve sanki ateşe verilmiş gibiydiler. Dili onunkiyle savaşıırken dudaklarını morarttı. Kalçalarını tamamen onunkilerin içine bıraktı ve sert uzunluğunu onun en çok istediği yere doğru yuvarladı. Bu onun karşılık vermesine neden oldu, sırtı tekrar ona doğru eğildi.

Boştaki elini kullanarak kadının derisini göğsünün hemen altına kadar kaydırıldı.

Rorax dudağını ısırdı ve kalçalarını tekrar onunkilere doğru eğmeye, sikini bir kez daha ona doğru çekmeye çalıştı. "Ayres-"

"Tanrılar aşkına, siz ikiniz kuru kuruya sevişiyor musunuz?" diye mırıldandı üstlerinden biri.

Ayres başını Rorax'inkinden ayırdı ve şaşkınlıkla ona baktı.

Akıntının Rorax üzerindeki etkisi kırıldı. Görüşünü kaplayan kırmızı sis dağıldı ama yüzü bir anda

Ayres'e yuvarlak, mahcup gözlerle bakarken utanç dolu pembelerden oluşan bir kaleydoskop gibiydi. "Aman Tanrım. I . . . Çok özür dilerim."

Diğer Yarışmacılar da sakinleşmeye başlamıştı. Hiçbir yerde uçan bir büyü yoktu ve artık kimse bağırıyor ya da çığlık atmıyordu. Sadece Mo hâlâ Koruyucularına karşı mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Ayres'in şaşkınlığı kendini beğenmiş, bok yiyen bir sırtışa dönüştü. "Olma, Küçük Karga."

Adam kızın bileklerini çözdü ve zarif bir hareketle kendini kızın üzerinden kaldırdı.

Milla gülmekten patlayacakmış gibi görünüyordu. "Az önce ne oldu?"

"I . . . I . . ." Rorax yutkundu ve gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben akın ediyordum, ama sonra ... o ... I .

. . . . Yanıyordum, tek düşünebildiğim buydu." "Tek düşünebildiğin neydi, Rorax?" Milla sordu, Başını eğdi, gülümsemesi daha da büyüdü.

"Sanırım kemerim ona öyle bir sürtündü ki akıntısı şehvete dönüştü." Ayres, Rorax'ı yavaşça aşağı yukarı süzerken sesi hâlâ sertti. Son akındaki nefret ve güvensizlik bakışı gitmiş, yerine sıcak ve aç bir şey gelmişti ve Rorax mahcup olsa da rahatlamıştı.

Ayres, Rorax'ın bileğini yakaladı. "Geri döneceğiz," dedi Milla'ya, Cannon'a ve adamlarına, onu çekip götürmeden önce ve

onu Yarışmacılar Avlusu'nun hemen dışındaki koridora sürükledi.

İssız bir yerdi ve ağır ahşap kapı arkalarından kapanır kapanmaz Rorax onun elinden kurtuldu. "Ayres, tanrılar, yemin ederim *sana saldırmak* istememiştim."

Rorax ellerini yüzünde gezdirdi, yanakları utançtan kızarmıştı.

"Bunu yaptığına sevindim."

Bu beklenmedik bir şeydi. Rorax'ın başı ellerinin arasından fırladı. "Ne?"

Ayres'in yüzü onu incelerken ciddiydi, hatta klinik gibiydi. "Bu tekrar olduğunda, bastırmak için şehveti kullanabilirsek, kullanacağız. Diğer Contestarlara bıçak fırlatmandansa sana dokunmayı tercih ederim; ya da daha kötüsü, bana ve halkıma. Eğer senin için de uygunsa."

Utanç ve devam eden sıcaklık izi Rorax'ın boğazını tıkadı. Ama başka bir şey de onu tereddüt ettirdi. Rorax Raengar'ı düşündükçe suçluluk gibi bir şey. Aralarında hiç cinsel bir şey olmamıştı ama hep olmasını istemiş, hep olacağını düşünmüştü. Ayres'in ona dokunduğunu öğrendiğinde umursayacak mıydı? Onu öptüğünü?

Bu anlaşma potansiyel olarak insanların hayatını kurtarabilirdi ve Raengar ona bu konuda yardım etmek için burada değildi. Sadece Ayres vardı.

Rorax ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden sadece başını salladı.

Ayres, "Kırmızı, akınlarınızdan kurtulduğunuzda ve durmamızı istediğinizde kullanacağınız güvenli kelimenizdir," dedi.

Rorax ensesini ovuştururken tekrar başını salladı, gözleri şaşkın ve suçlu hissederek haliya kaydı.

"Rorax, bana bak." Sesi alçak ve ciddiye, belki biraz da kuşkuluydu ama kızgın ya da tiksiniş değildi, bu yüzden gözlerini belli belirsiz onunkilere kaldırdı.

"Bugün iyi iş çıkardın, akının ne zaman başladığını bize söyledin. Bunu atlatacağız, tamam mı?" Gözleri sıcak ve kömür karasıydı. Güvenli.

Rorax küçük bir gülümsemenin dudaklarını yukarı çektiğini hissetti.
"Tamam."

Bölüm 57

Ayres

Ayres, çekimi hissettiğinde Rorax'ın Lamonte ile ayak hareketleri talimi yapmasını izliyordu. Sadece arkadan kısa bir çekiş.

Beyninde birinin Ölüm Büyüsü'nü çağırdığına dair bir işaret vardı. Gözlerini kapadı ve odaklandı.

Birkaç gün önce Batı'dan, Ölüm Evi ile Ateş Evi'nin sınırından büyük bir çekim gelmişti.

Bu seferki ... bu seferki kuzeyden. Tam olarak kuzeydoğudan.

Cannon, Kaiya, Jia ve Piers dün kitapları aramak için yola çıkmışlardı ve Milla daimi olarak kalede görevliydi. Bu da onu ...

Başını geriye atarak inledi. Serena öldürüleli bir hafta olmuştu ve Rorax onun birçok rüyasında ve fantezisinde başrol oynamıştı. Ağız onun için açılmıştı. Tanrım, ondan uzak durmaya ihtiyacı vardı. Ayres'in göğsüne bir ok yemeye ihtiyacı olduğu kadar onun yanında olmaya da ihtiyacı vardı.

Gözlerini, bir yandan gülerek Lamonte'yi tersleyen, bir yandan da gömleğinin altıyla yüzündeki teri silen Contestar'ına bakacak kadar açtı.

Çekiştirme küçüktü, sadece küçük bir girişimdi. İki kişi için mükemmeldi ve sahip olduğu tek şey oydu. Muhafız'a Rorax'ı ormanda eğitime götürmekle ilgili anlatabileceği bir hikâye bulması gerekiyordu. İçini çekti ve haberi vermek için Rorax'a doğru yürüdü.

Bölüm 58

Rorax

"W Kraliçe için iş yapıyoruz-"

"Kraliçe'nin amcası, Kraliçe'nin eşği ya da Kraliçe'nin en sevdiği memesi olmanız umurumda değil. Bu gece için altı bakır ödeyeceksiniz ve eğer gün batımından sonra içeri gireceklerse herkes kişi başı fazladan iki bakır ödeyecek," dedi hancı - Rorax'ın gömleğinin altında bir karpuz sakladığından emin olduğu kadar yuvarlak bir göbeği ve Rorax'ın gözlerini ve ağzını zar zor görebileceği kadar gür bir sakalı olan bir adam - ellerini kalçalarına koyarak Ayres'e bilgi verdi. "İşte politika bu."

Ayres dişlerini sıktı. "*Fazladan dört bakır mı?*" "Zamanımı boşa harcamaya devam edersen beş."

Ayres homurdandı ve arka cebinden paraları çıkardı. Rorax parayı ödeyebilirdi ama Ayres'in kendi evi tarafından gasp edilmesini izlemek son derece tatmin edici bir şeydi. Hancı parayı cebine attı, ama cebinden bir

Tezgâhın arkasından uzun, demir bir anahtar çıkardı ve Ayres'in avucuna bıraktı. "Merdivenlerden çıkınca soldaki üçüncü kapı."

Atlarına ağızlarından köpükler gelene kadar binmişlerdi. Üç gün boyunca gece gündüz, mola verdikleri yerlerde ya da yollarının üzerindeki küçük köylerde atlarını taze atlarla değiştirmişlerdi. Dün sabah Pike Nehri üzerinden bir feribota binmek zorunda kalmışlardı ve şimdi Nyson's Gap ile Old Volcano arasında bir yerdeydiler.

Rorax, Sumavari'nin Evcil Hayvanlarından birinin çoktan çağırılmış olduğunu görecekları için çok uzun sürmesinden endişeliydi, ancak Ayres, Sumavari'nin Kitaplarından bazı çağrıların, ne kadar büyüünün emilmesi gerektiğine bağılı olarak, onları başlatmak için ilk büyü çekimlerinden gerçek çağrı zamanına kadar haftalar sürebileceğı konusunda ona güvence verdi.

Rorax döndü ve Ayres'in peşinden merdivenleri çıkmaya başladı. Karduru'daydılar ve köydeki tek handa kalıyorlardı. Bundan önceki her gece kamp kurmuşlardı ama ahırlar sabaha kadar kapalı olacaktı ve yeni atlar almaları gerekiyordu, bu yüzden Ayres yarın Lyondreanlılarla savaşmadan önce gerçek bir yatak için para harcamaları gerektiğini düşünmüştü.

Karduru bir köy sayılmazdı. Daha çok Jagamines'de, dağ silsilesinin bu bölgesinden geçen yaygın bir ticaret yolu üzerinde stratejik olarak yerleştirilmiş küçük bir kamptı. Bu tehlikeli bir yoldu, bu yüzden köy sadece bir hanla değil, küçük bir kışla, şifacılar odası ve

Rorax'ın geceyi Ayres'le sıkışık bir odada geçirmektense içinde geçirmeyi inanılmaz derecede cazip bulduğu bir taverna.

Merdivenleri tırmanırken hiçbir şey söylemediler ve odalarının kilidini açmak için anahtarı kullandılar. İçeride iki yatak vardı, ikisi de ancak ikiz boyutlarındaydı. Rorax kapıya en uzak olana oturdu ve hemen botlarını çıkardı.

Ayres diğer yatağa oturdu.

"Eski Yanardağ buradan ne kadar uzakta?" Rorax uzanıp saçındaki savaş örgülerini çözmeye başlarken sordu.

"Bulunduğumuz yerden üsse gitmek yarım günlük bir yolculuk. Büyü yaptıkları yerden çok uzakta değil." Ayres seyahat pelerinini çıkararak Rorax'ın üzerindeki siyah, yüksek yakalı deri zırhı daha iyi görmesini sağladı.

Rorax başını eğdi ve gözlerini kısarak Ayres'e baktı, onun eldivenlerinin bağlarını gevşetmeye başlamasını izledi. "Neden hep boynunu kapatan kıyafetler giyiyorsun?"

Bileğindeki parmaklar durakladı ve gözleri tehlikeli bir şekilde onunkilere dikildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Boynun. Her zaman neredeyse çenene kadar gelen zırhlar giyiyorsun ve seni gördüğüm diğer tüm gömlekler balıkçı yaka ya da benzeri bir şey. Dövmelerini mi saklıyorsun?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye tersledi Ayres.

Rorax saçları omuzlarının etrafında ve sırtından aşağı gevşek dalgalar halinde inene kadar örgüleri üzerinde çalışmaya devam etti. "Benim Heilstorm zırhım da seninkine benzer şekilde tasarlandı. İstedim ki

Contestar izimi gizlemek için. İnkâr etmeye çalışma ama savunmaya geçmene de gerek yok; sadece merak ediyordum."

Ayres gözlerini ona dikti ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Hiçbir şey saklamıyorum."

Gözlerini devirmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. "Tamam, Teğmen."

Garip bir sessizlik içinde yatmaya hazırlanırken Rorax Glimr'in kılıfını belinden çıkardı. Mumlar söndürölüp Rorax yorganın altına girene kadar Ayres tekrar konuştu. "Haklıymışsın. Dövmelerimi gizlemek için yüksek boyunlu zırh giyiyorum."

Rorax omzunun üzerinden Ayres'e baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Dürüstçe mi?"

"Evet."

"Oh ... neden?" Rorax burnunu kaşdı.

Ayres cevap verirken sesi alçaktı. "Onları sevmiyorum."

Rorax gecenin içine doğru bir kahkaha attı. "Çok yazık."

"Neden?"

Rorax bir şey söylemeyi düşünürken, kadın yüzünü ona dönmüştü, her ne kadar gecenin karanlığında onun silik hatları dışında bir şey göremeyecek kadar karanlık olsa da. "Çok yazık, çünkü onları ilk gördüğümde gömleksizdin ve odanın dışında bir kadına eşlik ediyordun, onlara dokunabildiği için kıskandığımı ve erkeklerin böyle görünebildiği için tanrılara şükrettiğimi hatırlıyorum."

Ayres'in kafası dönüp ona baktı ve "Gerçekten mi?" diye gürlemeden önce birkaç vuruşluk yüklü bir sessizlik oldu.

"Konuyu açarsan inkar ederim ama evet. Bunu gerçekten düşündüm. Yine de fark etmedi; bir saniye sonra ağzını açtın ve bana Ölüm Doğumlu bir budaladan başka bir şey olmadığını *hemen* hatırlattın."

Ayres bıyık altından güldü. "Hak etmediğin bir şey değil."

Rorax gülümsedi. "Belki."

"İyi geceler, Greywood. Ve . . . teşekkür ederim."

Ayres, Rorax'ı o gün altıncı kez kendisine bakarken yakaladığında, "Bana bakmayı kes," diye homurdandı. Elinde değildi. Daha önce gözlerinde kendini gösterecek kadar ölüm büyüsü olan birini hiç görmemişti. Çok güzeldi.

"Gücün izini sürdüğünde gözlerin kırmızı oluyor," diye mırıldandı. İrisleri, göz bebeklerini çevreleyen ve gözlerinin parlıyormuş gibi görünmesini sağlayan parlak yakut kırmızısı bir renkte titreşiyordu. Yaklaşıyorlardı, bu yüzden bugün büyüü yakından takip ediyordu çünkü sürekli kırmızıydılar.

Ayres başını salladı. "Ne zaman ölüm büyümü kullansam ya da kullanmak *istesen*, gözlerim kırmızıya dönüyor."

"Başka hangi büyüye sahipsin? Karanlık mı?"

"Evet. Annemin elinde bolluk vardı ve bu yetenek bana ve kardeşlerimin çoğuna geçti."

Rorax başını salladı ve o sabah Karduru'da satın aldıkları palomino atın dizginlerini ayarladı. "Öfkelendiğinde gözlerin gümüşe döner. Bunu bilmeliyim, yeterince gördüm."

Eski Volkan'ın arazisinden geçiyorlardı; binlerce yıl önce buradaki ormanı düzenli olarak yakıp kül eden, ancak şimdi sadece ünlü bir simge olarak hizmet veren devasa bir sönmüş volkan. Atlarını, bir zamanlar lav gölünün bulunduğu, ancak bir tanesi hariç her tarafı uçurum olan devasa bir çukurun kenarlarında sürüyorlardı. Siyah lav tuğlalarından inşa edilmiş iki büyük kule ormanın içinden çıkıyordu ve eski bir lav yatağının her iki tarafındaydı. Rorax, dibinde ne olduğunu görmek için atını uçurumun batık zemine bakan kenarına yaklaştırdı ama orası sadece toprakla doluydu. Orada herhangi bir bitki bile yetişmiyordu.

Mırıldanarak etraflarındaki diğer manzaraya baktı. Çorak çukur ve iki siyah harap kule dışında burası çok güzeldi. Dağların arasından geçen eski bir araba yolunun üzerindeydiler ve gözlerinin görebildiği kadarıyla dağın üzerinde sadece uzun çam ağaçlarının uzandığı yeterince yüksektydiler. Yaprak dökmeyen çamlardan oluşan bir deniz.

"Çekimin nereden geldiğini hissettin?" Rorax sordu.

Ayres kömür ve kırmızıya boyanmış gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözleri tekrar açıldığında parlaktı.

Kırmızı.

Başını yana salladı ve kuzeybatılarında yükselen Eski Volkan'ı işaret etti. "Buradan birkaç mil kuzeydeler. . . Ama etrafında bir çeşit bariyer var. Büyüyü engelleyen bir şey." Ayres'in alnı kırıştı.

"Bu bir sorun mu?"

Ayres elini umursamaz bir şekilde havada salladı. "Sanmıyorum, bu sadece yanlarında bir Elit olduğu anlamına geliyor, büyüü boğma yeteneğine sahip biri. Buradan birkaç mil ötede terk edilmiş bir kule daha var. Helfast, eskiden oraya öyle derlerdi. Kamplarının orada olduğuna bahse girerim. Bir sivilden ev almadıkları sürece o bölgede saklanmak için kullanabilecekleri başka bir yapı düşünemiyorum."

"Bu Helfast değil mi?" Rorax uzun, siyah kulelerden birinin gölgesi altından geçerken titreyerek sordu. "Adını cehennemden alabilecek bir yer gibi hissettiriyor."

"Hayır, bunlar sadece Volkan Kuleleri. Wymeria ile hangi savaş olduğunu hatırlamıyorum ama Ölüm bu kuleleri küçük bir askeri üs olarak kullanırdı," diye açıkladı Ayres. Eski Volkan'ın tabanına en yakın olan kuleyi işaret etti. "Eskiden askerlerin yaşadığı lav tüplerine bağlı sığınakları vardı. Volkan aktif olmasa bile burada toprak hâlâ sıcak ve kulelerin altında yıkanmak için kullandıkları kaplıcalar var. Wymeria saldırana ve yüzlerce asker tünellerden kaçmaya çalışırken lav yatağında ölene kadar burayı kullandılar.

Marras, halkının öldüğü yerleri hatırlamaktan hoşlanıyor ve Ölüm'deki savaş bölgelerinde bitki örtüsü asla düzgün bir şekilde büyüyemiyor gibi görünüyor."

Rorax tekrar ürperdi. "Uygun."

"On beş demiştin, Ayres. On *beş*," diye tısladı Rorax, çimenlerin üzerinde dirsek dirseğe uzanmış, askerlerin kampına bakıyorlardı. Yetmiş ... seksen tanesi Helfast'ın önünde, yıkık dökük kulenin etrafında dolanıyor, talim yapıyor ve ağaç hattını dikkatle izliyor olmalıydı.

"Bu büyüklükte bir kuvvet sınırı nasıl geçebilir ki?"

Askerleri inceleyen Ayres'in yüz hatlarının üzerinden karanlık bir gölge geçti. "Bilmiyorum."

"Tanrılar bizi korusun."

Ayres'in çenesi büküldü. "Hadi ama. Eski kulelerin her zaman bir arka girişi vardır."

Helfast *sadece* bir kule değildi. Etrafında on iki metre yüksekliğinde duvarları olan küçük bir kaleydi. Helfast kulesine doğru yürüyemezlerdi, önce duvarı aşmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu.

Ormanın içinden kalenin arka tarafına doğru sürünerek ilerlediler. Bölgede otuz adam kamp kurmuştu. Yine de kampla aralarında hâlâ bir orman parçası vardı ve Rorax bu küçük koru için sonsuza dek minnettardı

Ayres dirseğiyle onu dürttü ve siyah bir ızgarayı işaret etti.

"Kalenin arka girişı." Ayres çenesini oynattı, belli ki kafası karışktı. "Sayıları çok fazla. Geri çekilmemiz ve takviye kuvvet almamız gerek."

"Ne? Hayır!" Rorax haykırdı.

Ayres etrafındaki tüm adamlara baktı. Tereddütlü *görünyordu* ama gözlerinde, ona söyledikleriyle çelişen, neredeyse *hevesli* bir ifade vardı. "Hayır. Geri dönüp Cannon ve Piers'ı almalıyız."

"Bana bak, Ayres. Bunu yapıyoruz ve şimdi yapıyoruz. Eğer gidersek, onların bu çağrıda başarılı olma riskini alırız."

Ayres sinirlendi ama Rorax devam etti.

"Atanızın yarattığı o iğrenç şey her neyse onu yaratmakta başarılı olmaları riskini alıyoruz. Yani, hayır Ayres, beklemiyoruz. İçeri giriyoruz ve hemen şimdi giriyoruz. Tehlikede olduklarını bile anlamadan o adamların yarısını öldürebilirim."

Ayres çenesini yuvarlayarak ona baktı. "Bunu yaparsan kendini sakat bırakırsın. Glimr'in bile kısıtlamaları var, Rorax." Ayrılmadan önce Glimr'i tuz kutusundan çıkarmışlardı.

"Kendimi sakat bırakmış olmam, sınırlarımı *zorlamış* olurum," diye tersledi. "Beni kaleye götürecek güçten fazlasına sahibim."

"Peki o kalenin daha fazla askerle dolu olmadığını nereden biliyorsun?"

"Peki, öyle mi?"

Güvensizlik ve öfke ağzını kapattı ama Ayres büyüsunü kaledeki ruhları hissetmek için uzattığında gözleri kıpkırmızı oldu. "Hayır, on, belki on beş yaşam formu dışında boş."

"Yani, bunu sessizce yaptığımız ve ön tarafta eğitim yapan askerlere haber vermediğimiz sürece, bu iş yapılabilir."

Ayres gözlerini kıstı, kararsızlığı kızın görebileceği kadar açtı.

Rorax ona bir adım daha yaklaştı ve ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. "O kitapların her biri bulunana kadar dinlenemeyeceğim, uyuyamayacağım, yemek yiyemeyeceğim ve neredeyse hiç *yaşayamayacağım*." Elini göğsünün üzerine koydu. "O yüzden oraya gidiyorum. Seninle ya da sensiz, Ayres."

Ayres tekrar adamlara baktı ve aynı geçici heves yüz hatlarında parladı, sonra tekrar ona bakıp hırladı. "*Tamam*. Ama kuralsız, beklenmedik bir şey yaparsan ya da bu kitabı Kasap Kral'ına geri götürmeye çalışırsan-"

"*Kralımın* şu anda Morvarand'da görevde olduğunu hatırlatırım. Haneniz, topraklarınız ve halkınız için savaşıyor. Yani kitabı Raengar'a geri getirecek olsam bile, en azından bunu yapmak için çok uzağa gitmem gerekmeyecek." Yüzüne vurmak için ayak parmaklarının ucuna basarak homurdandı. Dişleriyle adamın boğazına sarılmamak için kendini zor tuttu.

Ona hırladı. "Raengar? Kasap Kral'la ilk isim bazında mı tanışıyorsun?"

Keşke bilseydi.

Glimr'i avucuna çağırarak arkasını dönmeden önce uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Bunun için zamanımız yok. Tünellere inin ve mahzenleri arayın. Ben kuleye tırmanıp en tepeden başlayacağım."

"Benimle orta katta buluş. Helfast'ın hapishanesi ana katta."

"Anlaşıldı." Rorax başını salladı.

Tam dönecekti ki Ayres uzanıp onu kolundan yakaladı. "Dikkatli ol. Eğer orada ölürsen kraliçem taşaklarımı keser."

Rorax sırttı ve kolunu çekti. "Sen de öyle. Seni buradan dışarı taşımayacağım."

Gölgelerin içinden çıktılar.

Rorax Glimr'in uçmasına izin verdi, aynı anda kırmızı şimşekle çizgili bir kara büyü patlaması masum askerlere doğru fırladı.

Otuz kişilik kampı sessizce temizlemeleri otuz saniyeden az sürdü.

Ayres tünelin girişindeki ızgarayı kaldırarak açtı ve Rorax kaslarının derisinin altında esnemesini görmezden geldi.

"Yakalanırsan çığlık at," diye espri yaptı Ayres ve Vücudu ızgaranın içine.

Rorax gözlerini devirdi ve duvara doğru yaklaştı. Uzun bir daldan kuleye atlayabileceği kadar yakında büyüyen devasa bir ağaç vardı. Zirveye yaklaşıp kadar tırmandı ve bıçağını

on bir muhafızın boynunu kırdı. Hepsi patates çuvalı gibi doğruca yere düştü. Bıçağını geri çağırırken gücü gerildi. Sahip olduğu büyü tükenmeden önce Glimr'le sadece birkaç kişiyi daha öldürebilecekti ve askerleri elle öldürmekle bayılmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı.

Rorax ağaç dalından kuleye sıçradı, kendini yakaladı ve parmak uçlarıyla dışarı çıkan ahşap kirişe asıldı. Vücudunu dikkatlice yukarı çekti, böylece tahtanın üzerine tünedi, sonra pencereden içeri baktı. Eski bir çan kulesiydi ve odadaki tek adamın üzerinde büyük bir bronz çan asılıydı. Adam zayıftı ve kumlu sarı saçları vardı. Sırtını kamburlaştırmış, harap bir masada oturmuş, bir mektubu öfkeyle karalıyordu. Kılıcı arkasındaki kapı çerçevesine dayanmıştı ve kadın üst pencereden içeri süzülürken adamla kılıcı arasına girerek onu savunmasız bıraktı.

Çömelerek taş zemine indi ve oturduğu yerden kalkmaya çalışan adamın yüzüne baktı. Adam kızın bembeyaz gözlerini içine çekince yüzü soldu. "Lanet olsun. I . . . Seni tanıyorum." Mırıldandı.

Rorax yavaşça kıvrımlarını açtı ve yüzüne yayılan muzaffer sırtışı engel olamadı. "Öyle mi?

"Sen Spine Cleaver'sın."

Rorax'ın sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Bu lakabı her zaman sevmişimdir."

"Yavru'dan daha mı fazla?"

Rorax'ın gülümsemesi yüzünden düştü ve saçından bir bıçak çıkardı. "Neden buradasın?"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Helfast neredeyse dört yüz yıl önce terk edildi, ama hala sağlam, temelleri-"

"Hayır," diye tersledi Rorax, bıçağıyla aralarındaki havayı keserek. "Neden Diyarlar'dasın? Neden sen ve tüm adamların kokuşmuş fare deliğinizden sürünerek çıkmaya başladınız?"

Rorax bir adım ilerledi ve adam geri sıçradı, kalçasıyla masasına çarptı ve masanın üzerindeki -mürekkep şişeleri, tüy kalemler, parşömen ruloları- takırdayarak kenardan yere düşmesine neden oldu.

"Kitaplar. Sumavari'nin Kitapları. Bu savaşta bir şansımız olması için Sumavari'nin evcil hayvanlarını çağırmamız gerekiyor."

"Çukur canavarları yeterli değil mi?" Hırladı.

"Hayır, Buz Evi çok güçlü." Çelik gibi bir kararlılıkla sakın bir bakış attı. "Diyarların düşmesi gerekiyor. Büyü üzerindeki bakanlıklarını kötüye kullandılar."

"Görünüşe göre onu gayet iyi koruyoruz." Rorax adamın üzerinde yükselirken alay etti.

"Lyondrea'daki büyü bozulmuş."

Rorax Lyondrea'daki kurtları, bıçağının kurtların hiçbirinin kürkünü delemediğini hatırladı ve ona inandı.

Illus'ta büyü toprakta yaşardı. Üstün Yetenekliler onu özümseyebilir, kullanmadan önce kendi içlerinde tutabilirlerdi, ama

Düzenli olarak kullanılmayan topraktaki herhangi bir büyü bozulabilir, çürüyebilir ve canavarlar ortaya çıkabilirdi. Dünyada büyü'nün en yoğun olduğu ülke olan Diyarlar'da büyüyü kullanmak için topraklarda dolaşan rahipler ve şovalyeler vardı. Rorax, o ve adamlarının neden *canavarları* çağırdıklarını anlamıyordu, zaten *canavarlar* davetsizce ve herhangi bir yönlendirme olmadan ortaya çıkıyorlardı.

"O zaman neden bu kadar zahmete giriyorsun?" Hırladı. "Neden bunu çözmek için Muhafızlardan yardım *istemiyorsun*? Illus'taki herkesi korumak onların görevi. Köpeklerle kadar herkesin Muhafızlarla görüşme talep etme hakkı var."

Adam ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Gerçekten bu kadar kolay olduğunu mu düşünüyorsun? Diyarlar'ın lordlarının kendi sorunlarını ön plana çıkarmadığını mı?"

"O zaman *daha sert* it."

Önündeki sinmiş adam cesaretinin bir kısmını geri kazanmış gibiydi. "Bunu seçmeden önce akla gelebilecek her yolu tüketmediğimizi mi sanıyorsunuz? Muhafızlarla görüşmek için dizlerimiz çatlayana kadar yalvardık, sesimiz kısılana kadar yakardık ama *hiçbir şey* elde edemedik."

Rorax başını eğdi. Bu adamın yüzünde yalan yoktu. "Neden seni görmezden geldiler?"

Adam dişlerini sıktı. "Valitlinn'deki Muhafızlar ve Evler Konseyi, Diyarlar'da ikamet etmeyenleri genellikle görmezden gelir."

Rorax'ın kaşları çatıldı. "Yani Çukurlar'a mı döndün? Illus'un dehşetini dünyaya geri salmanın bir şeyleri çözeceğini mi düşünüyorsun?"

Gerçekten de olabilir, diye düşündü Rorax. Ve bu onu dehşete düşürdü. Çukurlar, Lyondrea'nın kuvvetleri ve Sumavari'nin canavarları arasında onları kırmaya yetebilirdi.

"*Çaresiz* durumdayız," *diye* tısladı adam. "Seni şimdiden uyarıyorum Spine Cleaver, savaş yaklaşıyor ve Çukurlar sadece bir başlangıç. Sumavari'nin hayvanları olsun ya da olmasın, Diyarlar'ı kül ve kemik yığınının başka bir şey kalmayana kadar yakıp yıkacağız, böylece onu sıfırdan yeniden inşa edebileceğiz." Adam gülümsedi, meydan okuma ve kararlılık dolu bir gülümsemeydi bu.

Sonra adam elini kaldırdı ve beyaz bir hap parıltısı dilinin üzerinden ağzına geçti. Rorax öne atılıp adamın elini kaptı ama çok geçti. Saniyeler sonra adamın bedeni ele geçirildi. Rorax geri adım attı, yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Göğsü hareket etmeyi bırakmadan hemen önce göğüs zırhının üzerinden bir kan fışkiyesi öksürdü.

Rorax adamın masasına giderek mektuplarına ve evraklarına baktı ama Helfast'ın bir haritası ve askerlerin geri kalanı gelmeden önce bölgeyi kontrol etmek için gelen bir gözcünün mektubundan başka bir şey bulamadı. Masanın en üst çekmecesini açtı ve orada, deri bir kordonun üzerinde altın bir anahtar vardı. Rorax onu çıkardı.

ve arka cebine sıkıştırdı. Ne için olduğunu bilmiyordu ama anahtarları arkada bırakmak kötü bir alışkanlıktı.

Masanın etrafını biraz daha karıştırdı ama işe yarar başka bir şey bulamadı. Yarım saniye boyunca l adama baktı, sözlerini zihninde evirip çevirdi, sonra dönüp kendini merdivenlerden aşağı attı.

Ayres basamakları gürleyerek indi ve Rorax'ın bıçağı hâlâ boynuna saplı olan bir gardiyanın buruşmuş bedenini görünce durakladı. Parmaklarını oynattı ve bıçak sırtındaki kınına geri döndü.

"Kitap sende mi?" Rorax sordu.

Başını acımasızca salladı. "Kilitli bir kapının arkasında. Bir cadı odasında."

Bu **d a** ne kadar büyüye sahip olursa olsun, anahtar olmadan aamayacağı anlamına geliyordu.

Rorax muzaffer bir sırıtışla deri pantolonunun cebinden gizemli anahtarı çıkardı. "Buldum."

Elinden kaptığı gibi Ayres'in ağzı bir karış açık kaldı.

Ayres isteksizce, "İyi iş," diye vd.

Rorax cevap vermek için ağzını açmıştı ki bir zil çalmaya başladı ve uzun, gürültülü seslerle sözünü kesti.

"Siktir," *diye* tısladı Ayres.

"*Siktir.*" "Hadi gidelim."

Çıkışa doğru aceleyle iki adım atmışlardı ki Ayres aniden dondu ve Rorax'ın ona çarpmasına neden oldu.

"Umph. Sen ne-"

Ama Ayres çoktan eğilmiş, hücrelerden *birinde* bir şeye - *birine*- miyavlıyordu. Küçük bir kız, belki beş ya da altı yaşlarında, kirli soluk yanakları ve geniş, korkmuş gözleri vardı. İri mavi gözleri ve kirli sarı saçları vardı, hücresinin köşesine sıkıştığı yerden onlara bakıyordu.

Küçük kızın kirli sarı saçları kıvırcıktı ve gözleri Volla'nınkilerle aynı renkte değildi ama Rorax paniği tanıdı. Aynı çaresiz ifade, gözlerinde Rorax'ın onu kurtarabileceğine dair aynı umut.

Rorax kilide baktı. Kalındı ve açılması için çok değerli dakikalar gerekecekti.

Ayres kıza doğru bir adım attı ve Rorax onu durdurmak için bileğini kavradı, panik boğazında şişti. "Ayres. Kitap."

"Onu kurtarmaya bile çalışmayacak mısın?" Karanlıkta ona doğru tısladı, Seçim'den beri birkaç kez gördüğü gözlerindeki belli belirsiz sıcaklık yerini daha tanıdık olan soğuk siyah nefrete bırakmıştı.

"Ayres, kitabı bulduktan sonra geri dönüp onu alabiliriz," diye rica etti Rorax, sesinde nefret ettiği bir çaresizlik vardı. Dışarıdaki askerler şüphesiz şu anda üzerlerine geliyorlardı. Onu kurtaramayacaklardı. Kızı kurtaramayacaklardı ve kız ölecekti.

Gözlerinde sade bir ıstırap dans ediyordu ve elini aralarındaki havada gezdirdi. "Kitabın canı cehenneme. Onu dışarı çıkaracağım ve sen burada tek başına hayatta kalamayacaksın. Hadi gidelim."

"Sumavari'nin hayvanlarını çağırmakta başarılı olurlarsa *binlerce* hayatı riske atmış oluruz. Bunun olmasına izin verirsek kendimle asla yaşayamam!"

"Ve eğer onu burada bırakırsak asla kendimle yaşayamam!"

Parmak ucunda durdular. Hareket etmeleri gerekiyordu; kapıların dışındaki adamların bağırışlarının yaklaştığını duyabiliyordu.

"Gerçekten o soğuk, kara kalbinde hiç merhamet yok mu? Tanrılar yukarıda, Rorax," diye ısrar etti. "Bu küçük kız ölebilir. Biri onun için geri gelebilir. Onu *hemen* bu kafesten çıkarıyoruz. "

Rorax, Ayres'e ağzı açık baktı, sonra da geniş gözlerle toprağın içinde kıvrılıp titreyen ve Rorax'ınkiyle aynı paniği taşıyan gözlerle onları izleyen küçük kıza baktı.

Dili ağzında kurşun bir tuğla gibi hissediyordu ve kalbi kaburgalarına öyle şiddetli çarpıyordu ki kulakları duyabiliyordu. Rorax istese bile onu kurtaramazdı. Tanrılar onu bunun için yaratmamıştı.

Ayres anahtarı Rorax'a fırlattı ve tiksintiyle başını sallayarak kızın hücrelerine doğru döndü. Rorax anahtarı avuçlarının arasına aldı, sıcak metalin ağırlığı aniden ruhuna bir çapa gibi geldi.

Volla ve Sahana'nın parçalanmış bedenlerinin, Rorax'ın kurtaramadığı ya da kurtarmak istemediği binlerce diğerinin görüntüleri Rorax'ın gözlerinde dans ederken, kırmızı ışığın ipuçlarıyla bağlanmış karanlık hücrenin parmaklıklarının etrafında dönüyordu. Elinin bir hareketiyle parmaklıklar betondan kopup odanın diğer ucuna uçtu ve Ayres hücrenin içine girdi. Ayres kemerini çözüp kızın yanına diz çökerken Rorax'a uzatırken Rorax onun yorgunluğunun omuzlarına çöktüğünü görebiliyordu.

"Onu sırtıma bağla."

Hayır, sadece koş!

"Ayres," diye fısıldadı Rorax, sesi panik içinde çatlıyordu. "Hayatta kalamayız. Onu daha da acı verici bir ölüme sürüklemiş olabiliriz. Buradan çıkmayı başarıp başaramayacağımızı bilmiyoruz. Onu hayal kırıklığına uğratacağız."

"Bunu yapabiliriz, Rorax." Siyah bakışları daraldı. Kemerini fırlatıp çocuğa doğru eğilirken ve onu dikkatle kollarının arasına alırken bir an için onu inceledi.

Birlikte kaleden dışarı koştular. Rorax bıçağını arka kapının kilidine sapladı ve koşmaya başladılar.

Kalenin ön tarafında mevzilenmiş olan adamlar köşeyi döndü ve oklar arkalarındaki çimenlere çarpmaya başladı. Zig zaglar çizerek koştular ve Rorax ağaçlar sıklaşana kadar Ayres ile okçuların arasında konumlandı.

Büyük bir çam ağacının arkasına saklandılar ve Rorax durup nefes alma fırsatını değerlendirerek ellerini

kalçaları. Atlarının bağılı olduğı yerden hâlâ beş dakikalık mesafedeydiler.

Ayres ona elini uzattı, "Hadi gel."

Bir ya da iki dakika boyunca ona baktı ve sonra başını salladı. "Çıkar onu Ayres," dedi Rorax. "Çıkar onu, ben gidiyorum

kitap için geri."

"Rorax, kaldır kıcını da buraya gel," diye homurdandı Ayres; eli hâlâ ona doğru havadaydı.

Başını salladı ve bir adım geri çekildi. "Bunu yapmak zorundayım."

Adam başka bir şey söyleyemedi, kadın arkasını döndü ve ağaçların arasından kuleye doğru süzüldü.

Bölüm 59

Ayres

A Yres ormanda hızla ilerlerken arkasına bakmadı. Kalkandan uzaklaşır uzaklaşmaz kendini ve küçük kızı Karduru'ya geri transfer etti, kızı nazikçe en yakındaki kişinin kollarına itti ve kalkanın kenarına geri transfer oldu. Çimenlere kustu, aktarım yüzünden nefesi kesilmişti, ama en kısa sürede

kendini toparlayıp koşmaya başladı.

Rorax kendini öldürtecekti.

Rorax yetenekliydi, bu kadar iyi olabilmek için neredeyse her gün güneşin doğuşundan batışına kadar antrenman yapıyordu. Ancak onun bile sınırları vardı ve yüksek eğitilmiş muhafızlarla dolu bir kalenin o sınır olup olmadığını öğrenmek üzereydiler.

Ayres yağmur suyu birikintilerinden ve uzun çamurlardan geçerek, uzun çam ağaçlarının ve çalılıkların arasına girip çıkarak kalenin açıklığından geçene kadar koştu. İşte Rorax, ona doğru deli gibi koşuyordu. İçinde

Kollarını göğsüne dayamış, Sumavari'nin kitaplarından birini tutuyordu.

Arkasında en az elli asker vardı ve onun peşinden koşuyorlardı.

"Kaç seni lanet olası piç, kaç!" diye bağırdı ve kitabı adamın kollarına doğru itti.

Onları öldür, diye fısıldadı büyüğü zihnine. Sırtındaki köprü güçle *zonkluyor*, kollarındaki kitabı kendi kitabı olarak kabul ediyordu. Gücü serbest bırakılmak, üzerine koşan adamları öldürmek için yalvarıyordu ama yapmadı.

Rorax'a bilgi konusunda yeterince güvenmiyordu ve Kiniera'nın ya da Buz'un yeni Kral ve Kraliçesi'nin parmaklarının ucunda böylesine muazzam bir güç olduğunu bilmesini istemiyordu. Ayrıca onu durdurup durduramayacağını, serbest bıraktığında onu öldürüp öldüremeyeceğini de bilmiyordu.

Ayres döndü ve Rorax'ın peşinden koşmaya başladı. Rorax'ın on adım önündeydi. Açıklıktan ağaçların arasına doğru koştular, oklar üzerlerine doğru uçarken ormanın içinde kıvrılarak ve kaçarak ilerlediler.

Öldürün onları. Adamlar peşinden geliyordu. Daha hızlı hareket etmezlerse, başka seçeneği kalmayacaktı.

Sonra hayal edilebilecek en kötü şey oldu. Rorax çamurda kaydı ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

Ayağa kalkmak için çabaladı ve tam Ayres boştaki koluyla onu kaldıracakken omzunun üzerinden baktı, küfretti ve homurdanarak onu yana itti.

Bir ok omzunu delip geçerken kadının kanı adamın yüzüne sıçradı, ardından bir diğeri böğrüne saplandı. Üç ok daha isabet ederken vücudu sarsılarak adamın içine düştü.

Bir koluyla onu belinden, diğeriyle dizlerinin altından tutup kaldırdı ve koşmaya başladı. Bu lanet olası büyü g alanının sınırından sadece birkaç dakika uzaktaydılar; karşıya geçtiklerinde ikisini de güvenli bir yere götürebilirdi.

"Ayres," diye ksrd. Islak, kırık bir fısıltıdan başka bir şey değildi ve kalbi kt küt atmaya başladı.

ldr onları, öldür onları, öldür onları, gücü bunu gerektiriyordu.

Rorax'ın yüzüne bir bakış attı. Normalde altın sarısı olan teni ölümcül derecede solgundu ve burnundan kan damlıyordu.

Bir başka ok onları kıl payı ıskaladı ve toprağı saplandı.

ldrn onları, öldürün onları, öldürün onları. Peşlerindeki askerler yaklaşmıştı. Yakında bir şey yapmazsa ikisi de ölecekti.

Ayres eğildi ve Rorax ile kitabı bir am ağacının gövdesine yaslanmış uzun otların arasına bıraktı.

"Dayan, Küçük Karga," diye mırıldandı kulağına. Sonra adamlarla yüzleşmek için döndü ve kapının üzerindeki demir kaplı tutuşu gücüne bıraktı.

Ayres sadece stn Yetenekli değildi. Marras'ın kendisi tarafından ölüm'n nihai gücüyle kutsanmış ve lanetlenmişti.

O Ölüm Habercisiydi. Büyü ona atalarından geçmiş, onu öbür dünyayı korumak ve bu hayatla bir sonraki hayat arasındaki köprünün büyüsunü sağlam tutmakla görevlendirmişti. Bunu gittiği her yere, omurgasında bir dizi mürekkepli çizgi olarak taşıyordu ve bununla birlikte ruhunda Muhafızlar dışında tanıdığı herkesten daha fazla güç taşıyordu. Kontrol etmesi zordu, durdurması daha da zordu ve kurbanları arasında ayırım yapmıyordu.

Ölüm Habercisi, Sumavari ailesinin Sumavari Savaşı'ndan bu yana sakladığı, efsaneye dönüşmüş sözde bir efsaneydi. Taşıdığı şeyi öğrenen biri olursa bu onun için ölümcül olabilecek bir sırdı. Ölümün Varisi. İşte o buydu.

Askerlerden biri birkaç adım geride durmuş, yayını ve okunu gererek Ayres'e nişan almıştı. Asker okunu fırlatırken Ayres'in ağzı soğuk bir eğlenceyle yukarı kalktı.

Atış doğruydu ve doğrudan göğsüne nişan almıştı ama tam ona isabet etmeden önce Ayres bir bomba gibi patladı ve büyüsunün mandalını serbest bıraktı.

Kırmızı ölümden oluşan sonik bir dalga adamlara doğru koşarak oku yaktı ve onları kovalayan adamları durdukları yerde kanlı bir sisten başka bir şeye dönüştürmedi.

Kırmızı sis yeryüzüne süzülürken, ruhları Ayres'in omurgasından aşağıya, köprüden öbür dünyaya süzüldü ve onu zevkten titretti. Ruhlar geçtikten sonra zihinsel olarak kaleye odaklandı ve orada kalan Üstün Yeteneklilerin ruhlarını çıkardı. Ayres üzerindeki ağırlığı fark etti

Helfast'ın etrafına büyü bariyerini yerleştiren kişi geçip giderken kendi büyüğü de yükseldi.

Etrafına bakındı ama alacak insan ruhu kalmamıştı, bunun yerine ağaçların ve otların canını parçaladı, fareleri, böcekleri ve küçük bir geyik sürüsünü yok etti.

"Ayres?" arkasından boğuk, hafif hırıltılı bir ses geldi ve gücü durdu.

Kadını unutmuştu. Bitkilerin ve hayvanların canını istediği kadar alabilirdi ama bir insanın canını almak kadar tatmin edici bir şey yoktu. Uzun, çok uzun zamandır onun canını almak istiyordu. Yine de Rorax'ın ruhu diğerlerinden farklıydı, daha güçlüydü. Köklerini koparmak odaklanmayı gerektirecekti, sanki ruhu içine gömülmüş ve serbest bırakmak için çözmesi gereken bir çapaya bağlanmıştı.

Ayres ona bakmak için döndü ve gücü tereddüt etti. Bir kez daha düşününce, belki de onun hayatını koparmak o kadar da zor olmazdı. Ölümden dakikalar uzakta görünüyordu. Şimdi onu köprüden aşağı yuvarlamak için hiç çaba sarf etmesine gerek yoktu; dakikaları kalmıştı.

Ancak, kadının zayıf gücüyle ilgili bir şey onu büyüünün kontrolünden çıkardı, Ayres'in yeteneğini kafesine geri itmesine yetecek kadar.

Rorax'ın kapüşonlu kar beyazı gözleri onu izliyordu. Teni ölümcül derecede solgundu ve önünden kan damlıyordu.

"İyi numara," diye mırıldandı, ağzının kenarından kan damlıyordu. Rorax bitkin, ıslak, tıkırtılı bir nefes emdi ve gözlerini kapadı.

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü avuçladı.
"Rorax, gözlerini aç."

O yapmadı. "Kız güvende mi?"

"Evet."

Yüzüne bir rahatlama yayıldı ve gözlerini araladı.
"Teşekkür ederim, Ayres. Bütün kitapları bul. Kardeşimi bul."

Rorax uzandı ve soğuk, kana bulanmış parmak uçlarıyla çenesinin kenarlarına dokundu. "Ben ... üzgünüm . . . Surmalinn. .. Kurt ... Özür dilerim, Ayres."

Parmakları adamın yüzünden uzaklaştı ve gözlerini kapattı, nefesleri sığ ve yavaştı ve boynunda kalan ruhunun varlığı kendini belli etti. Ölmeye hazırlanıyordu.

Sikeyim.

Ayres onu ve kitabı yerden kaldırdı ve onları Karduru'ya geri götürdü, büyü bariyer artık onları yerinde tutmuyordu. Karduru'da şifacılar vardı, burası gezginler için bir ikmal karakoluydu.

Dizlerinin üzerine çöktü, kitabı kenara bıraktı ve Rorax'ı yere yatırdı. Rorax'ın göğsü durmuştu ve ruhu şimdi öbür dünyaya doğru ilerlemek için kendini konumlandırıyordu.

İki cansız, bembeyaz göz ona bakıyordu, artık ölüyken bile parlıyordu.

"RORAX," diye bağırdı Ayres, Rorax'ın solgun yüzünün iki yanını kavrayarak. "RORAX." Ellerin kanla kaplı olduğunu fark etmemişti bile. Bu kanın kendi kanı mı, onun kanı mı yoksa kaledeki adamların kanı mı olduğunu hatırlayamıyordu.

Onu sertçe sarstı ama kafası cansız bir şekilde ellerinin arasına düştü.

Ayres omuriliğinin tepesinde yine o tanıdık hissi, bir sonraki hayata geçmek isteyen ruhunun itişini hissetti.

Midesi yuvarlandı ve Ayres parmaklarını ensesinde kenetlemek için geriye uzandı, onun köprüden aşağı inmesine izin vermeyi reddetti.

Hayır. Hayır. Kesinlikle olmaz.

Ayres umutsuzca başını kaldırdı ve tanıdık binaları, ona bakan ya da kimin bağırdığını görmek için kafalarını evlerinden çıkaran sivilleri gördü.

"Şifacı! Şifacı! Bir şifacıya ihtiyacı var!" diye kükredi.

Birisi ona doğru koşmaya başladı, ama adam kadının cesedini ve kanını görünce dondu kaldı.

"Yaraları Yapabileceğimi sanmıyorum ..."

"Dene," diye hırladı Ayres. Bu öylesine vahşi ve ölümcül bir sesteki ki şifacı irkilerek uzaklaştı. "Eğer yapmazsan bu işe yaramaz köydeki herkesi otuz saniyeden kısa bir sürede öldüreceğim."

Şifacı, Ayres'in parlayan kırmızı gözlerine baktı ve yüksek sesle yutkunduktan sonra Ayres'in yanına diz çöküp

İş. Rorax'ın yaraları yavaş yavaş kapanmaya başladı, vücudu kollarında hâlâ sıcaktı ama boynunun üstündeki o varlık daha da güçlendi.

Endişesi arttıkça dişlerini daha da sıktı. Dövmeleri parlıyor, kızın sınıra yakın olduğu konusunda onu uyarıyordu. Ama bir elini boynuna kenetledi, diğer eliyle de başının arkasını kavradı ve onu perdenin bu tarafında tutmak için ne kadar gücü kaldıysa ona itti.

"Hadi, Rorax. Benimle kal." Saniyeler içinde geri dönmezse Ayres'in izni olmadan bile köprüden aşağı kayacaktı.

Odaklandığı sırada birinin yanındaki çakılda kaydığını hissetti. Başını kaldırıp baktı ve yanındaki kadının üzerinde floresan yeşili ayın işlenmiş olduğu Yaşam Evi renklerini görünce neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

Elleri Rorax'ın göğsüne bastırdıkça parlamaya başladı. İzlerken ve dua ederken zar zor nefes alabiliyordu.

Lütfen geri gel, lütfen geri gel, Rorax.

Yavaşça, çok yavaşça, boynundaki damlamanın kaybolduğunu hissetti.

Kör edici beyaz bir ışık parladı ve Yaşam Evi şifacısı bir çığlık atarak sırt üstü yere düştü.

Rorax'ın ağzından boğuk bir soluk çıktı ve bakışlarını aşağıya çevirdiğinde nefesle titreşen iki mükemmel dudak gördü.

İnanamayarak şifacının yüzüne baktı ve umutsuzca bir onay aradı. Ona küçük, yorgun bir gülümseme sunduğunda, rahatlama boğazını dayanılmaz derecede sıktı ve boynunun arkasındaki elinin Rorax'ın yüzünü avuçlamak için düşmesine izin verdi.

Yaşam çalışanının teni solgundu ve ter içindeydi; uzanıp bir tutam saçı gözlerinden uzaklaştırırken elleri titriyordu. "Henüz karşıya geçmemişti." Ayres'e bilerek küçük bir gülümseme verdi. "Sanki ölüm onu reddediyormuş gibiydi. Onu perdenin bu tarafında tutuyordu."

Başka bir şifacı gelip ilkinin yanına diz çökmüştü ve Rorax'ın vücudunda Ayres'in bakıma ihtiyacı olduğunu bile bilmediği bölgelerle ilgileniyordu. Uyluğundaki atardamara isabet eden okun açtığı yara kapanmak üzereydi. Kalçasında bir yara daha vardı ama o kadar kanamıyordu. Bir ok hâlâ karnına saplanmıştı.

İkinci Su şifacısı, Ayres'in ağır bakışlarını üzerinde hissedince başını kaldırdı ve başını sallayarak aşağı indirdi. "Belli ki onu çıkarmamız gerekiyor ama durumu neredeyse stabil. Durumu düzeldiğinde onu revire taşımalı ve yaralarınıza bakmalıyız efendim."

Ayres homurdanarak ikinci şifacıya baktı ve onun oku Ayres'in karnından çekip enerjisini açık yaraya odaklamasını izledi. Ayres'in yaraları onunkilere kıyasla sığ kesikler ve çiziklerden başka bir şey değildi.

Zaten onları hissedemiyordu, Rorax'ın bir nefes daha almasını izlerken rahatlama çok güçlüydü. Ayres, Rorax'a bir

Marras'a ve buz tanrısı Kään'a şükranlarını sunarak sessiz bir dua etti. Kurtarıcısı ve arkadaşı hayatta kaldığı için şükretmiş ve rahatlamıştı.

Bölüm 60

Rorax

ROrax yaşıyordu ve bu konuda çok kızgındı. İçini ürperti kaplarken tüm vücudu acı içinde titredi. *Tekrar.* En az altı kez yatağının yanındaki lazımlığa boşaltmış olmasına rağmen midesi bulanıyordu.

Kitabı başarıyla almış ve hatta küçük kızın kurtarılmasına yardım etmişti, ancak diğer taraftan çıktıklarında, görünüşe göre kız ölmüştü. Ya da daha doğrusu, nefes almayı bırakmıştı. Karduru'da sadece iki şifacı ve bir Yaşam Şifacısı vardı ve üçü birlikte bir şekilde onu geri getirmişlerdi.

Rorax tekrar titredi ve acının beraberinde getirdiği mide bulantısıyla savaşmak zorunda kaldı.

Ayres yere dokundukları anda bir şifacının onu bedenine geri getirmesi için kükremeye başlamıştı. Eğer onu yarı yolda bırakmasaydı, bu Ayres için çok düşünceli bir davranış olurdu.

Huzur içinde *ölebilecekken* yaşıyordu ve sürekli acı çekiyordu. Eninde sonunda minnettar olacağını istemeyerek de olsa kabul etmek zorundaydı ama şu anda bunun için onu öldürmek istiyordu. Hayatında hiç bu kadar berbat hissetmemişti.

Üstünde bir asker belirdi ve elinde küçük bir kase çorba tutuyordu.

"Sana zaten söyledim." Çorbayı görmezden gelerek ona doğru hırladı. "Bana Teğmen'i getir."

Asker onun hırıltısını duymazdan geldi, çünkü bu öfkeli, hırıltılı bir fısıltıdan başka bir şey değildi ve çorbayı yatağının yanına koydu. "Sana biraz taze su getireyim mi?" diye sordu. Birlikte yatağının yanında duran el değmemiş bir bardak suya baktılar.

"Hayır. Bana Teğmen'in kellesini getirebilirsin," diye tersledi, yan tarafındaki dikişlerin acıyla çekildiğini ve midesinin şikayetle dolduğunu hissedince yüzünü buruşturdu.

Asker homurdandı ve başını salladı. Fincanı kızın ağzına götürerek onu içmeye zorladı. "Yapacak bir şey yok. Teğmen de baygın. Yere düşen bir adama vuramazsın ama belki uyandığında vurabilirsin." Asker ona göz kırptı ve bardağı masanın üzerine, diğerinin yanına koydu. Kendi kendine, ayağa kalkacak gücü bulduğunda askeri gelecek haftaya kadar yumruklayacağına söz verdi.

Askerin gözleri ısındı. "Onu kurtardın, biliyorsun. Çocuk."

İçinden bir hırıltı yükseldi ve yavaşça yatakta doğruldu, başı dönüyordu. Askerin göğsünü dürttü. "I

ikisini de kurtarmamalıydı. Ayres'i ya da kızı. Ölebilirdim." Ve kardeşini bir ömür boyu sürecektir bir işkenceye ve esarete kurban etmiş olurdu. Eğer o ölürse, Darras'ın özgür olma umudu kalmayacaktı.

Utanç ve pişmanlık içine sızdı. Bir an için Ayres'in yanına gidip boğazını kesmeyi düşündü ama oturmaktan bile sersemlemişti ve dikişleri muhtemelen tutmayacaktı. Büyük olasılıkla oraya varamadan kan kaybından ölecekti.

Tek eylem planını kabul ederek yatağına geri yığıldı. Baş o kadar dönüyordu ki, tekrar kusarsa lazımlığa geri dönemeyeceğini biliyordu.

Asker bir an durdu, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sonra uzaklaştı ve Rorax'ı rahatça bilinçsizliğe geri kayması için bıraktı.

Rorax bir sonraki sefer uyandığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Kafası daha berraktı. Göğsü ve midesi hâlâ üç okun isabet ettiği yerlerden ağrıyordu ve kalçası hâlâ yanıyordu ama artık boğazına durmaksızın tırmanan bir mide bulantısı hissetmiyordu.

Parmaklarını gömleğinin eteğinin altına soktu ve dikişlerinin yerini bulmak için elini gövdesi boyunca kaydırды.

karnında ve kaburgalarının sol üst tarafında. Sadece pürüzsüz, lekesiz bir deri bulmuş.

"Beni teşhir ediyorsun."

Başı o kadar hızlı kalktı ve döndü ki boynu sızladı. Ayres odanın köşesindeki tahta sandalyede oturduğu yerden sırttı.

Adamın iri cüssesine gözlerini dikerken zavallı sandalye ayakları için üzüldü.

Rorax onun yaralarını incelerken gömleği göğüslerinin alt kısmını ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmıştı. Ona bakarken onları örtme zahmetine girmede.

Ayres'in üzerinde zırhının altına giymiş olması gereken kolsuz bir gömlek vardı ve sandalyenin arkasına sarkan güçlü kollarındaki her bir kası görebiliyordu.

"Seni öldüreceğim," diye tehdit etti Rorax.

Adamın sırtışı bir sırtışa dönüştü ve kadın bunun midesini bir iki derece daha ısıtmasına aldırmadı.

"Askerlerden birinden duyduğuma göre ilk uyandığında yaralarının iyileşmesine yardımcı olabilecek tek şeyin benim kesik başımın yatağının başucunda bir süs olarak durması olduğunu söyleyip durmuşsun."

Rorax sonunda tişörtünü aşağı çekti ve gözlerini ona dikti. "Hâlâ yardımcı olacak tek şey bu."

Ayres başını geriye atıp bir kahkaha attı ve dövmeli boynunun etrafındaki ince altın zincir mum ışığında parladı. Rorax, tamamen açıkta kalan boynuna ve onu çevreleyen trapezius kaslarına açlıkla baktı. Tanrılar, boğazı bile

onu ateşlendirdi. Gülümseyen yüzünü aşağı doğru eğmişti ve bu o kadar muhteşemdi ki kızın kendini şiddetli hissetmesine neden oldu. Burada neler oluyordu? Neden ona ters ters bakmıyor ve kaşlarını çatmıyordu? Daha önce hiç olmadığı kadar rahat görünüyordu. Gözlerindeki öfkeli, güvensiz parıltı biraz olsun yumuşamıştı ve Rorax'ın göğsündeki yumuşak his ona bu yeni gelişmeyi sevdiğini söylüyordu. Hem de çok hoşuna gitmişti.

Ona bakmak zorunda kalmamak için başını çevirdi. "Git başkasını rahatsız et. Ben iyileşmeye çalışıyorum."

Adam ona sıırtmaya devam ederken gözlerinin yuvarlandığını neredeyse duyabiliyordu. "Hayır," dedi basitçe. "Haydi, Küçük Karga. Bugün yapacak işlerimiz var."

Rorax inledi. Vücudu ağrıyordu ve bıçağını çekmek için büyüye uzanmaya çalıştığında hiç büyüğü yoktu. "Daha fazla uykuya ihtiyacım var."

"Hayır," Adam ayağa kalkıp yatağına doğru birkaç adım atarken sandalyenin rahatlayarak inlediğini duydu. Elinin tersiyle baldırına dokundu. "Gardiyan bizi şatoya çağırıyor. Altı gün içinde orada olmamız gerekiyor."

İsteksizce tek gözünü açtı ve ona baktı. "Neden?"

"Bir sonraki duruşman, Rorax."

Başını çevirdi ve kocaman gözlerle ona baktı. "Ne?"

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı ve ona bakarken kömür rengi gözleri şaşırtıcı derecede sıcaktı. "Bir haftadır kamptayız."

Rorax gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Bütün bir *haftayı* uyuyarak geçirmişti. Kendini hâlâ yeni çiğnenmiş et gibi hissediyordu, yatağının yanında duran bıçağını çağırarak kadar bile gücü yoktu ve yine de bir duruşmaya katılması mı bekleniyordu? Midesine bir endişe çöktü ve boğazı düğümlenerek yutkundu. Ayres'e yardım etmeyi teklif ettiğinde riskleri biliyordu ama bir sonraki deneme için bu kadar hazırlıksız olmak onu tedirgin etti.

Ayres yatağının kenarına oturdu ama dikkati o kadar dağılmıştı ki onu tekmelemeyi bile düşünmedi.

"Hey," diye mırıldandı, sesi daha önce hiç duymadığı kadar alçak ve yumuşaktı. Kadın ona ihtiyatla baktı. "Sen benim hayatımı kurtardın."

Rorax ona hırlamak için ağzını açtı ama Rorax onun sözünü kesti. "Hayatımı kurtardın ve bu yüzden tek başına ve yardım almadan yarışmana izin vermeyeceğim. Ölüm Evi'nin en iyi şifacısını çağıracağım, gelip seni elden geçirecek ve her şeyin olabileceği en iyi durumda olduğundan emin olacak."

"Are . ." diye mırıldandı. "Emin misin?"

Ayres'in dudakları kıpırdadı. "O kadar şaşırmış görünme. Sen benim Contestar'ımsın. Sana yardım etmek benim işim."

Ağzını kapattı ve gözlerini kıstı.

Ayres dirseğiyle bacağına vurdu. "Pekala, Küçük Sümüklüböcek. Git bir duş al. Kokunu iki oda öteden alabiliyorum."

"Küçük *Sümüklüböcek*?" Rorax homurdandı. "Ben Küçük Karga'yı daha çok seviyorum."

Adam ayağa kalkmak için hamle yaptı ama kadın uzanıp adamın kolunu kavradı.

"Küçük kıza ne oldu?" Rorax'ın kalbi düzensiz bir şekilde çarptı.

Ayres ona yine o alışılmadık sıcaklıkla gülümsedi. "O iyi. Ailesi buralı, Karduru. Yeniden bir araya geldiler."

Rorax tuttuğu nefesi bıraktı ve rahatlayarak sessizce iç çekti. "Eve dönerken neler olduğuna dair cevaplar bekliyorum. Normal yollarla seyahat etseydik hayatta kalmamın imkânı yoktu. Eğer *aktarım* için yeterli gücün varsa, neden oradan başlamadık?"

Ayres kolundaki ele baktı. "Büyüm... onu ne kadar beslersem kontrol etmem o kadar zorlaşıyor. Bağımlılık yapıyor. Ve ben Senin bilmeni istemezdim. Ne *kadar büyüye* sahip olduğumu bilmen konusunda sana güvenmedim."

"Neden?" Rorax ona baktı. "Sen Ölüm Habercisi misin?"

Ayres gözlerini devirdi ve sabırsızca dilini şaklattı.

"Ölüm Habercisi bir efsane, ama eğer gerçek olsaydı, Marras'ın size bu hediyeği vermesi için yönetici ailenin bir parçası olmanız gerekirdi."

Rorax alay etti ve kolundaki tutuşunu bırakarak yastıklarına yaslandı. Haberci olmayabilirdi ama içgüdüleri ona gösterdiğinden çok daha fazla büyüye sahip olduğunu söylüyordu. "Seni henüz uykunda katletmemiş olmam tanrıların lanetlediği bir mucize."

Ayres'in ağzının köşesi yukarı kalktı. "Çok geç değil."

Bölüm 61

Ayres

Ayres, elinde bir dalı döndürürken ateş çukurunun üzerinden Rorax'ı inceledi. Sırtını ağaca dayamış, uyku rulosunu yukarı çekmiş ve çenesinin altına sıkıştırmıştı.

Ayres onun bu şekilde küçük ve savunmasız görüldüğünü düşünmeden edemedi ama aynı zamanda sakin ve dingin de görünüyordu, alevlerin altın rengi onu vurguluyordu yumuşak ve sıcak görünmelerini sağlayan özellikler.

Rorax'ın Helfast zindanındaki paniklemiş gözlerinin anısı o gün yüzüncü kez tekrar zihninde canlandı. En zor durumlarda bile, ilk savaşları sırasında ya da Narlaroca'nın Haneler Turnuvası sırasında neredeyse kafa derisini yüzdüğü zaman, Rorax'ın yüz hatlarında sarsılmaz bir güven, kana susamışlık ya da şu anda yüz hatlarını süsleyen rahatlık dışında herhangi bir duygu gördüğünü sanmıyordu. Küçük kızı dışarı çıkarmadan önce sergilediği korku, belirsizlik ve panik o kadar

Kafa karıştırıcı ve yabancı olan bu görüntü onu hâlâ tedirgin ediyordu. Bu görüntüden kurtulamıyordu.

Karduru'dan çıktıkları ilk geceydi ve gece için erken mola vermişlerdi. Ayres, Rorax'ı yorgunluktan atından kayarken yakalamış ve tekrar atından inmeye çalışırken yere düştükten sonra, ateşi yakıp kampı kurarken onu oturup dinlenmeye zorlamıştı.

"Helfast'a varmadan önce sana bakıyordum. Şimdi bana bakan sensin Teğmen," dedi Rorax, renksiz gözlerini aralarındaki ateşin yanan kömürlerinden ayırma zahmetine katlanmadan.

"Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Rorax bir kahkaha attı. "Lanet olası vücudunda tek bir sempatik kemik olduğunu bile bilmiyordum."

"Şaşıracaksın."

"Bundan
şüpheliyim."

Ayres gözlerini devirdi ama sonra ciddileşti.

"Neden onu kurtarmak istemedin? Kızı mı? Seni daha önce hiç bu kadar . *perişan* görmemiştim."

Rorax o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kızın ona cevap vereceğini düşünmedi.

"Ben Daha önce kimseyi kurtardığımı sanmıyorum. Hiç kimseyi kurtarmadım. Böyle bir görevde değil." Rorax yanağının içini ısırdı ve sanki kelimeler ona ağırlık yapıyormuş gibi derin bir nefes çekti. "Kurt, rehineleri kurtardığımız görevlere katılmama asla izin vermezdi. Onun komutası altında geçirdiğim zamana baktığımda, sadece şu görevlere katılmama izin verildi

suikastlar ya da darbeler. Sanırım bu onun beni programlamasının bir parçasıydı. Beni ölüme karşı duyarsızlaştırdı. Bugün olduğumdan çok daha vahşi, öfkeli ve acımasızdım. Surmalinn'deki avluda yaşadığım o gün, artık hak etmeyen hiç kimseye *zarar* vermek istemediğime karar verdiğim ilk gündü."

Ayres gözlerini kısarak başını ona doğru eğdi. "Buna *karar* vermek zorunda mıydın?"

Rorax derin bir nefes daha aldı ve karanlık, yıldızlı gökyüzüne baktı. "Çoğu zaman kontrolü elimden bırakmak istiyorum. Yoluma çıkan her şeyi ve herkesi acımasızca öldürmek *istiyorum*. İsteddiğimi zorla alabileceğimi biliyorum. Bazen sadece iyi ve düzgün olmak için bu kadar uğraşmayı bırakmak istiyorum. Özellikle de öyle olmamak çok daha kolay ve doğalken." Rorax ağır bir iç çekti ve başını eğdi, bu kez ayaklarının dibindeki kırık sopaları ve kurumuş çam iğnelerini inceliyordu.

Ayres'in omuzları gerildi. "Öldürmeyi seviyor musun?"

"Hayır," diye çok hızlı bir şekilde geveledi, sonra da küçük, yenilmiş bir iç çekti. "Ve evet. Bu çok güçlü. Bazen nihai zafer, birinin üzerinde durmak ve hayatını almak için nihai güç gibi hissettiriyor. Sanırım en çok sevdiğim şey tanınmak. Avımın kim olduğumu bildiğini bilmek. Onlardan saygı ve korku talep ediyorum."

Omuzlarından hafif bir ürperti geçti ve Ayres dalı ellerinin arasında biraz daha sıkı kavradı, kabuğu derisinin altında pürüzlüydü. Birdenbire ona nasıl olduğunu anlatma isteği duydu.

Öldürmenin ona da iyi gelmeye başladığını, gücünü kullanmanın ne kadar bağımlılık yaptığını. Ona, ruhlar sırtında köprüden aşağı koştuğunda aldığı küçük zevk dalgasıyla nasıl savaşmak zorunda kaldığını, gözlerindeki yaşam solduğunda ve ruhları onun içinden geçip öbür dünyaya gittiğinde hissettiği rahatlamayı anlatmak istedi. Bu kelimeleri umutsuzca söylemek, onları açıkça anlayan birine yüksek sesle itiraf etmek istiyordu. Bunun yerine, dilinin üzerinde takılı kaldılar, kasın ağzında kalın ve işe yaramaz hissetmesine neden oldular.

"Ama o duyguyu, o gücü biliyorum." Rorax, Ayres'in gözlerinin içine baktı, berrak beyaz irisler korunaksız ve dürüsttü. "Beni mutlu eden şey bu değil. Bu içi boş bir zafer ve asla uzun sürmeyecek."

Tanrılar, bunu ne kadar iyi biliyordu.

Yutkundu, omuzlarını yuvarladı ve karanlık ağaçlara baktı. Bu bağlantının kaybolması Ayres'in ona doğru gitme, yüzünü ellerinin arasına alıp kendisine bakmaya zorlama dürtüsüne direnmesine neden oldu. "Aşk sürer, aile sürer. Yani . . . Ben bunu seçtim, bunu istiyorum. Bir aile." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Gerçek bir aile."

Ayres hiçbir şey söylemedi; söyleyemezdi. Kız onu şok etmiş, neredeyse aynı içsel düşünceleri, duyguları ve onu rahatsız eden savaşları ona tekrarlamıştı.

"O gece beni durduran şey buydu. Surmalinn'de." Gözyaşlarını öfkeyle yanaklarından sildi. "Kraliçenizin aptal aile üyelerinden biri hayatını kurtarmam için bana yalvardı,

ama kendisinininkini değil. Bu bana Lyondrea onu kaçırdığında öz kardeşimin *benim* hayatım için yalvardığı zamanı hatırlattı. Kardeşimle ilgili tek anım, bana saklanmamı söylediğı ve onu arayan askerlerin onu kanlı bir posa haline getirip sürükleyerek götördükleri andı. Ben de onunla birlikte sürüklenebilirdim ama Darras beni korudu." Gözyaşlarını daha fazla sildi. "O anda Kraliçe'nin kardeşi, kız kardeşinin hayatı için yalvarıyor, tıpkı onun gibi konuşuyordu. O gece fethetmek için savaşmak istemediğıme karar verdim. Darras'ın fedakârlığını hak etmek için savaşmak istiyorum. Aşk için, özgürlük için, aile için savaşmak istiyorum. Akın bana kırılmaya ne kadar yaklaştığını, kim olabileceğimi, o andan önce kim olduğumu hatırlattı." Gözlerini kapattı ve başı biraz sarktı.

Conrad. Rorax'ı kız kardeşinin hayatını kurtarmaya ikna eden *aptał* kardeş. Ayres'in üç erkek kardeşi vardı, diğer ikisi Kuşatma sırasında yanındaydı, bu yüzden Ayres'in Conrad'ın bu kadar büyük bir rol oynadığından haberi yoktu.

Ayres'in ağzı zımpara kağıdından yapılmış gibi hissetti ama kendini sormaya zorladı: "Kraliçeyi kurtardıktan sonra ne yaptın?"

Yüzü sertleşti ama gözlerini açtı ve başını tekrar kaldırdı. "Komutanıma şehri terk etmesini söyledim. Eğer bir sivile ya da askere daha zarar verirse, kalbini sökeceğimi ve son anlarında onu yerken beni izlemesini sağlayacağımı söyledim."

"Tanrılar," diye mırıldandı. Rorax'a duyduğu küçük saygı tohumu göğsünde daha da derinlere kök saldı.

"Sonra Surmalinn'in şehir meydanında Kurt'la yüzleştım." Rorax yutkundu. "Onu orada öldürdüm. Anne olarak tanıdığım tek kadını öldürdüm. Sonra her şey bitti."

"Anne. " Bu sözcük içinde bir şeyleri sarsmıştı. "Kurt senin için bu kadar önemli miydi?"

"Beni o buldu. Beni sokaklardan çekti. House of Ice'ın yetimlerin Savaşçı Programına kaydedildiği bir sosyal programı var. Onlara savaşmayı ve sonunda Buz Evi için çalışacak askerler olmayı öğretiyorlar. Beni kendi çocuğu olarak işe almadan önce birkaç yıllığına onlara götürdü."

Rorax bir an durakladıktan sonra acımasızca, "Bilmeniz gerekir ki Teğmen, ben onun bir ürünüyüm. Kurt'un. Her bir yeteneğimi, tüm kontrolümü, olduğum her şeyi o şekillendirdi - bende gördüğü her şey mükemmel bir şekilde bilenene kadar beni gün be gün şekillendirdi. Onun silahı olmak için yaratılmıştım. Bir fatih olmasına yardım etmek için. Öldürmek için."

Rorax ona baktı, neredeyse onu görmesi için yalvarıyordu. Onun en karanlık tarafını görmesi için, dünyada en çok nefret ettiğı kadının etkisini görmesi için, taşıyamayacağı kadar ağır, acı verici olduğuna karar verebileceğı kısımlarını görmesi için. Onun her şeyini anlamasını istiyordu. O da anladı. Ve bu onu korkuttu.

Onun o kadar derinlerini gördü ki, kendi parçalarının onun içinden geriye baktığını gördü. Gömdüğü ve kilitlediğı parçalar

O kadar derinlerdeydi ki, henüz kendine bile itiraf edememişti. Tam olarak değil.

"Anlıyorum, Rorax." Onun bilebileceğinden çok daha fazlasını.

Ayağa kalkıp dönerek ormana doğru yürürken kadının aldığı keskin nefesi görmezden gelmeye çalıştı.

"Bir hafta boyunca her gece yastığına at boku bırakacağım," diye homurdandı Rorax.

"Ne kadar düşüncelisin," dedi Ayres şakacı bir şekilde. "Sabahları ilk iş olarak gübre kokusuna bayılırım."

"Sen yapardın."

Ayres umutsuzca gülmemeye çalışarak dilini ısırdı.

Rorax kaskatı kesilmişti, rahatsızdı ve yaklaşık bir haftadır yolda olduğu için yaralarından dolayı hâlâ acı çekiyordu. Atının her sarsıntısında Rorax "Sütüne tüküreceğim" ya da "Ölmeme izin vermediği için onu uykusunda bıçaklayacağım" gibi şeyler mırıldanıyordu.

Onun bu kadar huysuz olmasındaki bir şey moralini yükseltiyordu. Onun küçük boş tehditleri garip bir şekilde sevimliydi ve her alaycı homurdanışında kıkırdamak istiyordu. İncinmiş ve huysuz olduğunda çok şirin oluyordu.

Saat geç olmuştu, neredeyse gece yarısıydı ve atlarını kapıdan içeri sokarlarken onları izlemek için sadece birkaç muhafız görev yapıyordu. Bailey'nin içine girdiklerinde keskin bir sola saparak ahırlara doğru ilerlediler.

Ayres atından indi ve atının dizginlerini çözmeye başlarken onun karlı bakışlarının ağırlığını hissetti. Kadın boğazını temizledi ve Ayres arkasını döndüğünde kadının yanaklarının pembeleştiğini gördü. Ayres ona bir kaşını kaldırdı ve kadın elindeki deri dizginleri biraz daha sıkı kavradı.

"Teğmen, bana . . . aşağı inmeme yardım eder misiniz? Lütfen?" diye mırıldandı, gözlerini elinde sıkıdığı deri dizginlerden ayırmıyordu. "Kalçam Bokun içine düşmek istemiyorum."

Rorax buraya gelirken üç kez atından inerken düşmüştü, iki okla vurulan bacağı inerken sürekli altına çöküyordu, kasları aşağı inerken ağırlığını taşıyamayacak kadar yaralıydı.

Ayres onun yanaklarındaki kızarıklığa baktı ve göğsündeki bir şey daha da ısındı. "Elbette."

Yanına gitti ve kızın kaslı kalçalarından birini avuçlarken, diğer bacağını da atın üzerinden kaydırды. Ok yediğı için hâlâ gazlı bezle kaplı olan uyluğunu nazikçe avuçladı ve onu yavaşça yere indirdi.

Ayres doğruldu ama Tanrı'nın cezası bir nedenle ellerini onun üzerinde tutmaya devam etti; parmak uçlarını kalçalarının arkasındaki derinin üzerinde gezdirdi ... yukarı ... yukarı ... yukarı, kışının yuvarlak kıvrımına birkaç santim kalana kadar. Ellerini yavaşça ondan çekti, vücudunun her parçasını kullanarak

Ellerini oradaki yuvarlak kasın içine sokmamak için kendini kontrol etti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, adam ondan bir adım geri çekilmeyi başaramadan önce, yüzünü ona dönmek için yavaşça döndü.

Rorax'ın yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve aralarındaki boşluk birden elektriklenmiş gibi hissettirdi. Ayres burnunun üzerine, yüzünün bronz tenine serpiştirilmiş minik çilleri görebiliyordu ve gözleri Rorax'ın gözlerine geri dönmeden önce ağzına bakmak için aşağıya indiğinde, gözbebeklerinin beyazındaki minik parıltıları görebiliyordu.

İyi olmak için her gün savaşmak zorundayım. Daha önce kendisini bu kadar görünür hissettiren bir kadınla hiç karşılaşmamıştı ve kadın bunu istememişti bile.

"İyi misin?" diye sordu usulca. Adamın gözleri karşılık olarak kızın ağzına kaydı. Dudakları yastık gibi ve pembeydi; onları birbirinden çok az ayırmıştı, dilini aralarına sokabileceği kadar. Marras onu kurtardı, hayatında hiçbir şeyin tadına daha fazla bakmak istediğini hatırlamıyordu. Akını sırasında paylaştıkları öpücük onu haftalarca tüketmişti ve *daha fazlasını* istiyordu. Çok daha fazlasını, hepsini istiyordu. Kadın adamın kanını öyle bir ısıtmıştı ki, adam kendini parçalanacakmış gibi hissediyordu. Neden dünyada en çok nefret etmesi gereken kadın bu kadar güzeldi? Tanrılar onunla oynuyordu, kesinlikle.

Gözlerini tekrar onunkilere dikmeye zorladı ve orada gördükleri kendini kontrol etmesini öylesine zayıflattı ki, yıpranmış bir iplik gibi kopma tehlikesi geçirdi.

"Evet," diye fısıldadı ve adam onun nefesini dudaklarında hissetti. "Ben iyiyim."

Ayres, akınla mücadele etmeden onu altında hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Diğer eliyle kalçasına doğru uzanmaya başladı ve tam onu kendine doğru çekmek üzereydi, böylece onu tamamen hissedebilecek, onun için ne kadar canlı, ne kadar *ateşli* olduğunu hissedebilecekti

-Ahırın kapıları çarparak açıldığında.

Cannon, Piers ve Kaiya hışımla ahıra girdiler. Üçü de Ayres ve Rorax'ı gördüklerinde donup kaldılar ve hepsi de farklı derecelerde şok yaşadı.

"Marras bizi kurtar," diye homurdandı Kaiya.

Rorax Ayres'ten uzaklaştı, yanakları kızarmıştı ve Ayres ellerini sabit tutmak, onu geri çekmek için uzanmasını engellemek için uzanıp eyerinin kulpunu kavramak zorunda kaldı. Ya da Kaiya'yı yumruklamasını engellemek için, Ayres hangisi olduğunu bilmiyordu.

Omurgasından aşağı soğuk su gibi bir şey aktı. Ayres, Rorax'la bu tür bir ilişkinin son derece karmaşık olacağını biliyordu ama arkadaşlarının yüzündeki şok ve öfkeye bakınca gerçekler yüzüne çarptı.

Ne oldu orada? Cannon imzaladı, kızgın görünüyordu.
Küçük bir dalgalanma hissettik, sonra da dalgalanma.

Hayatta olduğunu söyleyen o boktan küçük kuş dışında senden haber alamadık.

"Endişelendik," diye tersledi Kaiya, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, çenesini hafifçe geriye doğru kaldıran Rorax'a suçlayıcı bir bakış fırlattı.

Ayres Kaiya'ya, "Geri çekil," diye çıkıştı. "Kitabı çıkaran Rorax'tı. Orada düşündüğümde daha fazla adam vardı. İki kişi için çok fazlaydılar. Ben de icabına baktım."

Kaiya kısık gözlerini Ayres'e kaydırdı. "Sizinle konuşabilir miyim? Özel olarak?"

Ayres çenesini yuvarladı, dudaklarında dans *yoktu* ama onun yerine başını salladı. Yanakları hâlâ pembe olan Rorax'a döndü. "Şifacılar Salonu'na git. Karduru'da gözden kaçırdıkları ne varsa halletmelerini sağla. Ben atlarla ilgileneceğim."

Bir şey söyleyecekmiş gibi tereddüt etti ama sonra başını sallayarak ondan uzaklaştı.

Heybesine doğru ilerledi, kampta beyaz keten bir beze sardığı Sumavari'nin kitaplarından birini çıkardı ve Cannon'a uzattı. "Kitap beş. Bunu Kraliçe'ye götür."

Cannon onu aldı ve Piers gelip Ayres'in omzuna sarıldı. "Geri dönebildiğimize sevindim. İkiniz de." Rorax'ın uzaklaştığı yere doğru başını salladı ve Ayres'i gözleri alev alev yanan Kaiya ile yalnız bıraktı.

Ahırın kapıları arkalarından kapanır kapanmaz Kaiya elini Ayres'in Rorax'ı neredeyse öptüğü yere doğru salladı.

"Bu da neydi böyle?"

Ayres dişlerini sıktı. Kaiya'ya bir açıklama borçlu değildi.

"Ne neydi?"

"Sen ve Spine Cleaver *sevgili* mi oldunuz şimdi? Sırf güzel bir kıcı var ve sana güzel gözlerini kırptıyor diye *Yavru*'nun Gardiyan olmasına izin mi vereceksin?" diye hırladı ve Ayres'in öfkesi alevlendi, Rorax'ın onu nasıl yoldan ittiğini ve onun için dört ok aldığını hatırladı.

"Ölüm Evi onu *asla* Gardiyan olarak kabul etmez," diye devam etti Kaiya. "Surmalinn'de olanlardan sonra olmaz, bu beni *hasta ediyor*-"

"Dur." Ayres bir nefes aldı ve burnunun kenarını başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıştırarak kendini sakinleşmeye zorladı. "Kaiya. Geri çekil."

"Orada *bunu* haklı çıkaracak ne oldu?" O da tıslayarak karşılık verdi.

"O benim hayatımı kurtardı. Küçük bir kızın hayatını kurtardı. Kitabı *tek başına* çıkardı," diye anlattı Ayres. "Ve son nefesinde *üzgün* olduğunu söyledi. "

Kaiya'nın kaşları birbirine çatıldı. "Son nefesi mi?"

"O öldü, Kaiya. Yaklaşık üç dakika boyunca, *benim* için ok attıktan, *hayatımı* kurtardıktan sonra." Ayres bir nefes verdi ve elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "Geri döndü ve o lanet kitabı kendi başına çıkardı."

"Bu bir tuzak mıydı?" Kaiya gözlerinde dans eden şüpheyile sordu. "Böyle olmasını o mu ayarladı?"

Şüphe yarım saniyeliğine içinde alevlendi, sonra yerini bir suçluluk duygusuna bıraktı.

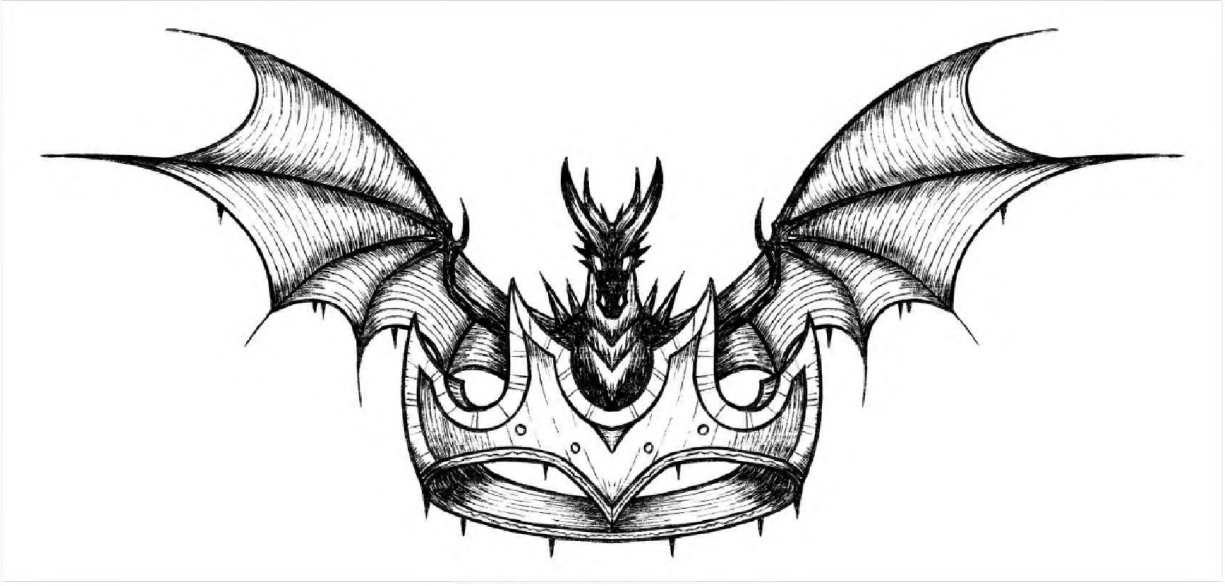
"O öldü. Son sözleri '*Üzgünüm*' oldu ve hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğinde çok öfkeleni." Ayres başını iki yana salladı, kitabı geri almalarını sağlamak için, *onun* hayatta kalıp işe devam etmesini sağlamak için tüm kalbini ve ruhunu verdiğini tüm benliğiyle biliyordu. "Onun bu işle bir ilgisi yok; onun önündeyken bir daha sormamaya dikkat et."

Kaiya'nın şüpheleri hâlâ gözlerini yakıyordu ama Ayres'e güvenerek yavaşça başıyla kabul ettiğini işaret etti.

"Enna hızla ilerliyor. İyi bir kalbi var. Vahşi biri ve Muhafız için daha uygun olacaktır. Tüm Diyarlar için," dedi Kaiya.

Kaiya'nın yüzünde Ayres'in tanımlayamadığı bir şey titreşti ama yine de başını salladı. "Öğleden sonra gelip onu izleyeceğim."

Kaiya ona başıyla karşılık verdi, ardından çift kapıyı yavaşça iterek açtı ve dışarı çıktı. Ayres ahırda birkaç dakika durdu ve kendisine neler olduğunu merak etti.

Bölüm 62

Raengar

Raengar Deimos'un sırtından kayarak aşağıdaki yosun kaplı taşların üzerine düştü.

Zehirler Şehri Luxamal'da saat neredeyse gece yarısıydı ama iniş platformunun kenarına çıkıp etrafa baktığında, gece gökyüzünü aydınlatan cadı ışıkları ve meşalelerle birlikte şehirdeki binaların dış hatlarını hâlâ seçebiliyordu.

Yeşillik Evi'nin en büyük şehirlerinden biri olan ve en büyük üniversitelere ev sahipliği yapan Luxamal, çok sayıda bloklu, taş piramitten oluşuyordu. Raengar oraya daha önce sadece bir kez, babası hâlâ kralken gitmişti. Üniversite sadece zehirleriyle değil, keyif verici uyuşturucularıyla da ünlüydü ve şehirdeki ilk deneyimi onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Rorax da onunla birlikteydi ve birçok egzotik karışımdan birini ilk kez birlikte denemişlerdi. Anısı göğsünü sızlatmıştı. O zamanlar

Kiniera'dan nasıl olduğu ve denemelerdeki ilerleyişi hakkında s¼rekli g¼ncellemeler alıyordu ama yine de endişeliydi.

"Luxamal'a hoş geldiniz, Majesteleri."

Raengar d¼nd¼ğ¼nde, yosun rengine uzun bir c¼bbe giymiş olan niversite'nin kadın yardımcılarında birinin arkasında durduğunu ve Deimos'a dikkatle baktığını g¼rd¼. Biraz daha incelediğinde c¼bbenin sadece yosun rengine olmadığını, yosun *olduğunu*, kalın, koyu yeşil bir yosun c¼bbenin onu sardığını *g¼rd¼*. Altın ipliklerden oluşan kalın bir örg¼, v¼cudunu bir kuşak gibi sararak onu niversite'nin Y¼ksek Yardımcılarından biri olarak işaretliyordu. Onunla daha ¼nce çalışmıştı ve şimdi de kendisine yardım edebileceğini umuyordu.

"Mektubunuzu aldım; yolculuğunuzun iyi geçtiğini varsayıyorum," dedi, sesi soğuktu ve omuzları ile sırtı bir çubuk gibi kaskatı kesilmişti.

Raengar onunla y¼zleřmek için d¼nd¼. "Luxamal Zehirler B¼l¼m¼'n¼n başında h¼l¼ sen mi varsın?"

Yardımcı yavaşça başını salladı ama ellerini sıkıyordu. "Mektubunuzda bu konunun son derece ¼nemli olduğunu s¼ylemiřtiniz."

"¼yle. Aslında bu bir ulusal g¼venlik meselesi." Raengar pelerininin i cebinden Jia'nın ona verdiği d¼rt şişeyi çıkardı ve g¼zlerini dikip bakmaktan başka bir şey yapmayan kadına uzattı. "Bunları test edin. Kanın içinde bir engelleyici var, Waterlily Rine. Sanırım bu okulda yapıldı ve askerlerime karşı kullanıldı."

Yardımcısının nefesi kesildi ve ellerini daha da sıkarak dehşet dolu gözlerle ona baktı. "Majesteleri, böyle bir şeyi asla onaylamazdım."

Raengar onun kendisinden zaten olduğundan daha fazla korkmasına gerek duymuyordu, bu yüzden ifadesini yumuşatmaya çalıştı. "Biliyorum. Ama kimin yaptığını bilmem gerekiyor. Eğer bunu yapan Alaşım Kralı ise, bu onu yaklaşan duruşmasında mahkûm etmek için ihtiyacımız olan kanıtı sağlayabilir."

Gözlerindeki korku dağıldı ve onun yerine acolyte ona ihtiyatla baktı. "Babanı tanıyordum. Kral Katalon'u tanırdım. Birçok kez beni ziyarete geldi, aynı ejderhanın üzerine tünedi ve düşmanlarını öldürmek için zehir istedi."

Yardımcı dikkatini, tembel bir elektrik mavisini gözle ikisini de izleyen ejderhasına yöneltti ve Raengar kan basıncının yükseldiğini hissetti. "Ben babam değilim."

"Yine de sana Kasap Kral diyorlar."

"Ah evet, Kasap Kral. İnsanlar yemek masalarında ve salonlarında bu ismi fısıldıyor." Raengar bir adım daha yaklaştı ve yardımcısına zehirli bir gülümseme verdi. "Ama yardım almadan Kasap Kral olamazdım. Eğer doğru hatırlıyorsam, babamın ölümüne yardımcı olan zehri temin eden kişi kız kardeşimdi. Nereden geldiğini merak ediyorum. Muhafız Kanunları uyarınca, bir kralın öldürülmesine yardım ve yataklık etmek yasadışıdır."

Yardımcının yüzü soldu ve ağzı kaşlarını çatarak gerildi. "Kendini bu işe bulaştırmış olursun."

"*Alloy Kralı Määr*'ın bir gün daha hüküm sürmesine izin vermektense hapiste çürümeyi tercih etmeyeceğimi düşünüyorsan hakkımda pek fazla dedikodu duymamış olmalısın." Raengar gülümsedi ama bu nazik bir gülümseme değildi.

Yardımcı tereddütle başını salladı. "Çekincelerime rağmen, aynı tarafta olduğumuza inanıyorum Lordum. Alloy Kralı, Diyarların özgür insanları için tehlikeli bir düşman olduğunu kanıtladı. İhtiyacımız olanı bulacağım."

"Güzel." Raengar şişeleri ona uzattı ve Deimos'un yanından geçerek, kafasını kanadının içine sokmuş, masmavi, güzel bir şahini tutan dökme demir kafesin kancasını açmak için yavaşça uzandı.

Yardımcının nefesi kız gibi kesildi ve boş elini göğsüne bastırdı. "I . . . Daha önce hiç şahsen bir Kan Şahini görmemiştim, Lordum."

Raengar kafese uzanıp tembel tembel başını kaldırıp ona bakan şahinin tüylerini hışırdatırken usulca gülümsedi. "Bu kuşun adı Gawain. Bana elini ver."

Yardımcı elini göğsünden kuşa doğru uzattı. Raengar parmaklarını nazikçe kadının bileğine doladı ve onu kuşa yaklaştırdı. "Bu acıtabilir."

Kuş uzanıp uzun, masmavi gagasıyla kadının parmağını ısırduğında ve sümüksü siyah dilini yaranın üzerinde gezdirip kadının kanındaki büyüün tadına baktığında, yardımcının hakkını vermek gerekirse ürkmedi bile.

Şahin başını kaldırıp Raengar'a baktıktan sonra tembel tembel başını bir kez daha kanadına gömdüğünde, Raengar

kadına kafes.

"Bu şahin benimle kan bağı kurdu. Nerede olursam olayım beni her zaman bulabilecek ve mesajı benden başka kimseye vermeyecek."

"Lordum... ama neden ona kanımı tattırdınız?"

"Çünkü şimdi, benim emrimle, *size* mesaj gönderdiğimde, mesajı *size* ve sadece size iletecek."

Yardımcının gözleri şaşkınlıkla irileşti ve kafesi yüzüne biraz daha yaklaştırdı. "O halde bu kuşun iyi haberlerden başka bir şey getirmemesi için dua edelim."

Bölüm 63

Rorax

Tkaleye döndükten iki gün sonra ve bir sonraki duruşmanın başlamasından iki gün önce, Rorax Isgra'nın kıcı bir dizi yüksek sesli küfürle yere çarparken kendini avluda ayakta dururken buldu, çenesi seğiriyordu. Yine. Kaptan Lamonte, Isgra'ya yaklaşan bir mızrağı engellemek için yuvarlak, ahşap bir kalkanın nasıl kullanılacağını öğretmeye çalışıyordu. yine de kalkanı savurmayı ve rakibini çarpmayı başarıyor.

Rorax, Volla'nın tam olarak bu dizilerle mücadele ettiğini görmüştü ve rakibini sırtüstü çevirmeye çalışırken aynı dirsek düşüşünü yaşamıştı. Rorax, Isgra'nın ona yardım etmek için neyi değiştirmesi gerektiğini tam olarak biliyordu.

Bu onun dişlerini kenetledi.

Isgra onun yardımını, rehberliğini hak etmiyordu. Ama Volla'nın ayağa kalkmasına anında yardım eder, ona nerede yanlış yaptığını söylerdi.

Volla'nın Rorax'a yardım ettiği gibi.

Isgra tekrar mindere vurduğunda Rorax çenesini yuvarladı ve tıslayan bir kedi gibi Kaptan Lamonte'ye baktı. "Bu tam bir zaman kaybı. Bu sekansa *ihtiyacımız* bile yok."

Rorax homurdanmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Rorax normalde görevleri sırasında bir kalkan taşımazdı, ancak bir tane mevcut olduğunda, tekniği bir dövüşte en az bir kez kullanmadığı nadirdi.

Lamonte, henüz kışını kaldırmak için hareket etmemiş olan Isgra'ya doğru omuz silkti. "Eğitim programlarınızı Muhafız hazırladı, ben değil."

Isgra tekrar ayağa kalktı ama saniyeler sonra aynı şeyi yaptı.

Rorax'ın yanında duran Jia dudaklarını birbirine bastırdı ve Isgra'nın homurdanmasına sırtmamaya çalıştı.

Isgra ayağa kalktı ama ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturarak eğildi. Bir ejderha gibi nefes alıp veriyordu. Ve Rorax biliyordu, *biliyordu*, Isgra'ya hiçbir şey söylememeliydi. Ama denemek zorundaydı. Volla için.

Rorax ileri doğru tereddütlü bir adım attı. "Isgra dinle, Volla da aynı hareketle mücadele ederdi. Eğer izin verirsen, sana o zamanki eğitmenimizin ona bunu nasıl düzelteceğini göstereceğim."

Isgra'nın yanakları pembeleşti ve elleri kenetlenmiş bir halde hızla doğruldu. "Beni bir daha *asla* o kaltakla kıyaslama." Sonra da Rorax'ın suratına bir yumruk indirdi.

Rorax geri çekildi ama Isgra'nın yumruğu hâlâ dudaklarına ve dişlerine çarpıyordu; Rorax'ın üst dudağı yarıldı ve çenesinden aşağı kan aktı.

Ağızına kan dolmaya başlayınca Rorax geri çekildi.

İçgüdüsel olarak, Rorax saçından bir bıçak kapmak için uzandı. Bıçağı çıkardığı anda, demir kelepçelere benzeyen eller bileklerini sıkıca kavradı ve sırtını perişan etti. Rorax başını çevirdiğinde Ayres'in onu tekrar Isgra'dan uzaklaştırırken kollarını tuttuğunu gördü.

Jia ve Cannon, onu ve Ayres'i iki yandan kuşatırken çevresel görüş alanındaki noktaları doldurdular. Avluda başka kimse kıpırdamıyordu ama Rorax üzerinde ağır bakışlar hissetti.

"Rorax, eğer o lanet bıçağı fırlatır ve onu öldürürsen, ölürsün," diye homurdandı Ayres onun kulağına, yumruğu hâlâ bıçağın kabzasında sıkılıydı. "Eğer bugün ölmesi gerekiyorsa, söyle. Ama onu öldüremezsin."

Isgra'ya kanlı dişlerini gösterirken bile, onun sözleriyle kalbinde sıcak bir şeyler yandı. "Senin derdin ne lan?"

"Benim sorunum senin ve o fahişenin -" diye homurdandı, titreyen parmağıyla Jia'yı göstererek, "- bana köpek yavrusu gözleriyle bakmaya devam etmeniz ve benim işim bitti. Bu acınası bir durum."

Ayres'in eli kendi elinin etrafını daha sıkı sardı ama Rorax ağızını kapalı tuttu.

Isgra, Rorax'ın yüzündeki kana kendini beğenmiş bir memnuniyetle baktı, gözleri hâlâ şiddete açtı. "O iğrenç ismi bana bir daha asla söyleme. O onursuz, değersiz biriydi; yaptığı her şeyin içine etti. Onun ölümü benim ve ailemin başına gelen en iyi şeydi.

Doğduğu anda onu Buz Hanesi'ne satmakla akıllılık etmişler."

Rorax'ın eli seğıirdi ve Ayres onun bileklerini daha sıkı kavradı.

Rorax o anda ilk doğan çocuğunu, çıplak ellerini Isgra'nın boynuna dolayarak içindeki her yaşam damlasını sıkma fırsatıyla takas etmekten mutluluk duyacağına karar verdi. Bu *inanılmaz derecede* tatmin edici olurdu.

Rorax'ın göğsü öfkeyle parlıyordu; çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki dişleri kırılma tehlikesi geçiriyordu. Eğer Ayres onu aktif bir şekilde dizginlemiyor olsaydı, bıçağını Isgra'nın göğsüne saplayacak ve kalbini söküp çıkaracaktı.

Isgra'ya kocaman gülümsemeden önce aralarındaki toprağa kan tükürdü. Isgra hafifçe irkildi ve dişlerinin minesini kaplayan kanı görerek Rorax'tan bir adım uzaklaştı.

Rorax sadece onun da hissettiğı kadar delirmiş görünmesini umabilirdi. "Volla senden daha iyiydi. Her şeyde. Tanrılar seçti

seni seçtiklerinde yanlış kız kardeşi seçmişler." Rorax başını eğdi ve Isgra'nın yüzünün solmasını kendini beğenmiş bir şekilde izledi. Darbe iyi hissettirmişti ama yeterli değildi. "Ya sen ölmeden ya da *ben seni öldürmeden* önce hayatının önümüzdeki birkaç haftasının tadını çıkar Isgra. Her iki durumda da buradan canlı çıkamayacaksın. Söz veriyorum."

Isgra zorlukla yutkundu ama gözleri tehlikeli bir şekilde parlamaya başladı. "Kız kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O bizi *terk etti*. Bizi *terk etti*."

"Az önce ailenin, yani Torviklerin onu *sattığını* söyledin," dedi Rorax ısırarak.

"Güçlüydü, eğitimliydi, geri dönebilirdi," diye tısladı Isgra. "Ama dönmedi. Ağabeyimiz Fiske savaşta öldü, ailem *dağıldı* ve ben ..." Boğazı öfkeyle çalıştı. "Yas tutmak, parçaları toplamak için yalnız bırakıldım. Bir daha *asla* geri dönmedi."

Rorax'ın içinden rahatsız edici ve sıcak bir şeyler geçti. Volla daha üç ay önce ağabeyini düğününe davet etmekten bahsetmişti. "Isgra, Volla ağabeyinin öldüğünü bile bilmiyordu."

"Senin o pis ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyorum." Isgra, Rorax'ın ayaklarının dibindeki fayanslara tükürdü ve ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Senin hakkında bazı ilginç söylentiler duydum, Rorax. Söylentiye göre aynı anda hem prensi hem de teğmenini beceriyormuşsun. Küçük bir kuş bana Ölüm Evi'nin seni Kontesleri olarak seçmesinin tek sebebinin bir fahişeden başka bir şey olmaman olduğunu söyledi."

Devasa el Rorax'ın bileğinden çıkıp omzuna dolandı ve Ayres onu arkasından iterken birkaç adım daha geriye sürükledi. Bakışlarını Isgra'dan ayırıp onu zapteden iri cüsseye çevirdiğinde Ayres'in Isgra'ya bakışı Rorax'ın omurgasını ürpertti.

Ölüm vaadi gümüş gözlerinde çırılçıplak duruyordu, çenesindeki kaslar zıplıyordu, yüzüne doğru eğilip tehditkâr bir sesle, "Bir kelime daha edersen Torvik, söz veriyorum pişman olacaksın," dedi.

Rorax en son Isgra'nın burnunu kırdığında Isgra'nın kendini koruma güdüsünü kırmış olmalıydı çünkü Isgra gözlerini Ayres'e dikti ve pis ve kindar bir şekilde dudak büktü. "Gerçekten o kadar iyi miydi, Teğmen? Fetihlerinizle ilgili söylentiler duydum ve o pisliğin -" Rorax'ı işaret etti "-gerçekten o kadar yetenekli olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Ayres alçak sesle ve öfkeyle homurdandı ve bu ses Rorax'ın sırtından aşağı ürpermesine neden oldu. Ayres'le aylarca süren eğitimleri boyunca onun bir kez bile böyle bir ses çıkardığını duymamıştı. Onu bıçakladıktan sonra bile, hatta kaleye sızarken neredeyse ölüyorlarken bile.

"Ayres," diye uyardı Rorax, ama o Rorax'ı bıraktı ve Isgra'ya doğru adım attı, böylece ondan sadece bir metre uzaktaydı. Öfkesini kontrol altında tutma çabasıyla tüm vücudu titredi.

"Ayres, geri çekil." Rorax uzandı ve titreyen bileğini kavramadan önce parmak uçlarını kolunda gezdirdi. Isgra bir aptaldı ama ölmeyi hak etmiyordu. En azından henüz değil.

Onu geri çekmeye çalıştı ama Isgra bir adım daha atarak Rorax'ı öne doğru çekti. Avludaki enerji tehlikeyle birlikte çatırdadı.

Rorax omzunun üzerinden bakınca herkesin onlara baktığını gördü. Lamonte'nin yüzündeki öfkeli ifadeden bugün Isgra'nın ölümünü izlemeyi umursamayacağı anlaşılıyordu. Aslında hiç kimse Contestar adına endişeli görünmüyordu. Kiniera'nın yüzündeki ifade, Ayres onu öldürmezse Kiniera'nın öldürebileceğini açıkça ortaya koyuyordu.

Ayres, Isgra'ya bir adım daha yaklaştı. "Torvik, Rorax'a bir kez daha *kaşlarını* *çatarsan* kafanı omuzlarından ayırırım. Artık bir ikiz kız ya da erkek kardeşin olmayabilir ama hayatta olan bir kız kardeşin ve iki ebeveynin *daha* var." Ona öyle sert bir bakış attı ki, Rorax'ın omuzları bir kez daha ürperdi.

Isgra nefesini içine çekti ve bakışları önce Rorax'a, sonra da Ayres'e kayarken yüzündeki tüm kan çekilmiş gibiydi.

Isgra kuyruğunu kısıtırıp başka bir şey söylemeden aceleyle kaleye geri dönmeden önce bir süre derin bir sessizlik oldu.

Avludaki insanlar isteksizce tekrar etrafta dolaşmaya başladığında ve Lamonte bir sonraki Contestar çiftini ringe çağırduğında bile, Rorax hâlâ gözlerin kendisine dikildiğini hissediyordu.

Ayres'in göğsü kabarıyordu ve yumrukları hâlâ iki yanında sıkılıydı. O kadar öfkeliydi ki, akşam havasının sırtından buhar gibi çıktığına yemin edebilirdi.

Ama o? Artık kızgın değildi. Isgra buna değmezdi. Hayır, zihinsel olarak hâlâ Teğmen Jackass'ın onu savunmasını işliyordu. Bu hoşuna gitmişti.

Dizleri biraz zayıfladı ve kalbi biraz ağırlaştı. Ölüm Evi'nden hiç kimsenin onun için ayağı kalkmasını beklemiyordu.

"Ayres?" Rorax sordu, sesi sessiz ve biraz titrekti.

Cevap vermedi, sadece başını yavaşça yana çevirerek ona baktı, hâlâ öfkeliydi.

Rorax başparmağını yüzüğüne sürterek gözyaşlarını silmeye çalıştı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Ve özür dilerim. Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın. Bu iğrençti." Gözlerini ondan kaçırdı, başka bir şey söylemek istiyordu ama çenesi titriyordu. Konuşmak için kendine güvenmiyordu.

"Ror, yapma," diye mırıldandı Ayres, kollarından birini yavaşça kadının omuzlarına sararken. Onu kendine doğru çekti ve yüzüstü göğsüne düşmeye zorladı.

Diğer kolu başının arkasına geldi ve yavaşça yüzünü göğsüne biraz daha yaklaştırdı. Bir süre sonra kız da ona doğru eğildi ve kollarını onun beline doladı.

Ne olduğunu anlamamıştı. Teğmen Jackass ona *sarılıyordu*.

En iyi arkadaşının ve uzak tuttuğu komutanının kaybından duyduğu keder, artık tek başına taşıyamayacağı dayanılmaz bir ağırlık gibi aniden ağırlaştı. Bu yüzden Ayres'e biraz daha yaslandı.

Kään ona yardım etti, Ayres'in onun savunulmaya değer olduğunu düşündüğünü bilmek iyi hissettirdi. Ayres'in onun bir potansiyeli olabileceğini, yaptığı en kötü şeyi bilmesine rağmen içinde savunmaya *değecek* kadar iyilik, nezaket ve değer olduğunu düşündüğünü bilmek.

Lanet olsun. Ağlayacaktı.

Rorax onun temiz kokusunu ve gücünü içine çekti, sonra yanağının içini sertçe ısırdı ve ondan uzaklaştı.

Ayres ona baktı, gözleri yüzünü arıyordu. Orada bulduğu her neyse yüzüne bir gölge düşürdü. "İyi misin?"

Daha fazla gözyaşı akmadan gözlerini sildi ve ona sulu bir gülümseme sundu. "Evet ..." diye durakladı. "Olacağım."

Adamın karanlık bakışları kızın yüzünde gezinirken küçük bir elektrik titreşimi aşağıya doğru dans etti ve tıpkı iki gün önce ahırda yarıda kesilmeden önce olduğu gibi kızın göğüs uçlarına dolandı. Ellerini adamın göğsünde gezdirmeye ya da söylememesi gereken bir şey söylemeye karar vermeden önce onun ulaşamayacağı bir yere adım attı. "Tekrar teşekkür ederim. Ayres."

Sanki yaptıkları onu bile şaşırtmış gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Belki de sonunda onun ilk adını kullandığı içindi. "Bir şey değil."

Bölüm 64

Rorax

ROrax'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, zihni uykudan şiddetle sıyrıldı.

Bir sonraki duruşmadan önceki gece odasında ve biri kilidini açıyordu.

Eğer Jia olsaydı, Rorax çoktan boğazına bir bıçak dayamış olurdu. Eğer Narlaroca olsaydı, Narlaroca birkaç dakika içinde ölmüş olurdu. Ayres ya da Muhafızlarıysa ... Kään ona yardım etsin, bu gece bir şeyler öğrenmek üzereydiler.

Rorax yatağının üzerinde duran bıçağı kaptı ve çevik bir hareketle yorganının altından çıktı. Sade bıçak nabız atmıyor, Glimr'in yapacağı gibi avucunu ısıtmıyordu. Ama Glimr, Ayres'in odasındaki Kara Tuz sandığının içindeydi.

Kapının arkasına çömelmek için sessizce ilerledi ve sonunda kilit açıldı ve kapı açıldı. Tanıdık beyaz-sarı örgüleri olan bir kadın başı

içeri baktı ve sonra zayıf bir beden kapı aralığından içeri adım atarak Rorax'ın yatağına doğru birkaç sinsi adım attı.

Neden kapıyı çalmadı ki? Ayres, prens ve muhafızları ona şiddetli bir migren yaşatacaktı.

Rorax içeri başka birinin girip girmediğini görmek için bir nefes bekledi ve kimseyi hissetmeyince sessizce yatağının ayak ucunda duran Kaiya'nın arkasına geçti. Etrafına uzandı ve bıçağın düz kenarını Kaiya'nın boğazının üzerindeki pürüzsüz koyu deriye bastırdı.

"Bu bir av," diye mırıldandı Kaiya'nın kulağına. Kadın kollarında hafifçe sarsıldı ve alçak bir hırıltı çıkardı.

Rorax tam Kaiya'yı bırakıyor, bıçağını Kaiya'nın boğazından çıkarıyor ve uzaklaşıyordu ki biri bileğini yakaladı. Bir adım geriye çekildi ve boğazına bir anakonda kadar kalın, sıcak bir bant dolandı.

"Bu bir av," diye homurdandı Ayres kulağına doğru, kalın kaslı ön kolu boğazına dayanmıştı. Gerçekten isteseydi kadının nefes borusunu ezebilirdi.

Ona sırtıttı. "Touché."

Ayres kolunu onun boynundan çekerken hiç de eğlenmiş görünmüyordu, karanlık gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak onu süzüyordu. "Gitmeye hazırlan, yirmi dakika içinde yola çıkıyoruz. Bir sonraki kitabın yerini bulduk; ley hattında küçük bir çekme vardı. Herkese ihtiyacımız yok, bu yüzden Jia ve prensi burada bırakıyorum. Buranın batısına bir buçuk günlük mesafede," dedi sessizce.

Vücutları o kadar yakındı ki, onun teninden gelen sıcaklığın kemiklerine işlediğini hissedebiliyordu. Daha önce ona sarıldığını hatırladı, sert göğsünün yanağının altında nasıl hissettirdiğini hatırladı.

Başını sallamak zorunda kaldı. *Odaklan. Denemeler.*

"Gidebilir miyim?" Kadın ona doğru burnunu kırıstırdı. "Bir sonraki duruşma yarın."

"Duruşmayı erteledikleri haberini aldık." Ona bakarken çenesi çalışıyordu. "Buz Hanesi'nin askerleri taşımak için ejderhalarına ihtiyacı var. Ölüm'ün o birliklerin hedeflerine ulaşmasına ihtiyacı var, bu yüzden yollarından çekilmemiz gerekiyor." Duruşma ertelendi mi? Buz Birliği'nin hareketleri yüzünden mi?

Neden bu konuda hiçbir şey duymamıştı?

"Rorax," diye kırptı Ayres, hafifçe ona doğru bastırarak, sesi alçaktı. "Beni duyduğunu sanmıyorum. Hazırlan-"

"Yirmi dakika içinde yola çıkıyoruz," diye karşılık verdi.

Adam kızın kar beyazı gözlerinin birinden diğerine bakarken çenesi çalışıyordu ve kız buna engel olamadı. Adam çok yakındı. Çok sıcaktı. Tıpkı ahırda olduğu gibi, Ayres onu kendine çektiğinde ve kızın tek yapmak istediği eğilip-

Tam inanılmaz derecede aptalca bir şey yapacakken, karanlık parmaklar uzanıp Ayres'in omzunu tuttu ve onu bir adım geriye çekip gerginliği dağıttı.

"Hadi," diye tersledi Kaiya, odadan çıkmadan önce ikisine de karanlık bir bakış attı.

Ayres gözlerini kırıştırtarak Rorax'a baktı ve yanaklarını hafif bir kızarıklığın kapladığını hissetti. Kadının odada olduğunu bile unutmuştu. Yumuşamaya başlamıştı.

"Yirmi dakika, Rorax. Seninle ahırlarda buluşuruz."

Yirmi dakika sonra Rorax dışarıda Cannon, Kaiya ve Ayres ile buluştu.

Kaiya karanlık bir ruh halindeydi ve görünüşe göre teğmen de öyleydi, bu yüzden dördü birlikte bir gün boyunca neredeyse tamamen sessizlik içinde at sürdüler, sadece atları dinlendirmek, temel ihtiyaçlarını karşılamak ve birkaç saat uyku çalmak için kısa bir süre durdular. Ayres önden giderek onları bir sonraki kitabın bulunduğu yere yönlendirdi. Hedeflerine ulaştıklarında, atlarını biraz uzakta dizginlediler ve yolun geri kalanını yaya olarak sürünerek kat ettiler.

Ayres'in değerlendirmesi bu kez doğrudu. Derme çatma kampta sadece on beş asker vardı ve birkaçı kitabın etrafında toplanmış, Sumavari'nin lanet canavarlarını nasıl çağıracaklarını ve komuta edeceklerini anlamaya çalışıyorlardı.

Ayres dağılmalarını işaret etti, sonra da saldırı sinyali verdi. Rorax daha ne olduğunu anlamadan askerlerden beşinin başını kesti. Glimr neredeyse

Kara Tuz kutusundan çıkmanın sevinciyle Rorax'ın emriyle havada şarkı söyledi.

Kaiya, Cannon ve Ayres geri kalan askerleri hızla halletti.

Savaş sırasında kitap ölü bir askerin yanındaki kan birikintisine düşmüştü. Kitabı eline aldığında Rorax'ın ellerinde mutlu bir şekilde mırıldandı.

Kitabın kana bulanmış olmasını umursamadan Ayres'in göğsüne doğru itti ve kan zırhına sıçradı. "Bu kitaplar tüylerimi ürpertiyor."

"Ben de." Ayres çantasına koymak için eğildiğinde Kaiya yüzünü buruşturdu. "Onları ne zaman görsem içim ürperiyor."

Cannon gruptan ayrı duruyordu, elleri kalçalarında, dikkati ayaklarının üzerindeydi. Sıkıntılı görünüyordu.

Rorax onun dikkatini çekmek için ayağını üç kez yere vurdu.

Cannon ağzı bir karış açık ona bakarken arkalarındaki ormandan acı verici derecede tanıdık bir kükreme yükseldi.

"Orospu çocuğu," diye tısladı Rorax ve Cannon'ın yüzü bembeyaz oldu.

Bir trol mü? diye sordu.

Rorax başıyla onayladı ve elinde savaş baltası olan Kaiya'ya döndü. Ayres sırt çantasını omuzlarına yeni çekiyordu. Ellerini öfkeyle işaret etmek için kullandı

o konuşurken. "Bu bir dağ trolü. Kaçmamız gerek."

Başlarını salladılar ama trol ağaçların arasından fırlamadan önce sadece birkaç adım atabildiler. Deneme sırasındaki benzerleriyle aynı görünüyordu. İri, kaslı, maymuna benziyordu ve kulaklarına doğru iki sıra halinde uzanan altı gözü vardı. Trolün alnında siyah bir taş parlıyordu ve Rorax çığlık atmak istedi. Obsidyen bir yüzük.

Trolün elinde, başının üzerine kaldırdığı keskin bir sopa -el yapımı bir mızrak- vardı.

Sonra Kaiya'ya saldırdı.

Cannon oradaydı, Kaiya'yı iterek yolundan çekerken trolün derme çatma mızrağı sağ omzuna saplandı ve onu yere yapıştırdı.

"Cannon!" Kaiya çığlık attı, korku ve panik sesini yükseltiyordu. Ayağa fırladı ve savaş baltasını trolle doğru savurdu. Trol baltadan kaçmak için geri çekildi.

Ayres'in dövmeleri parlıyordu ama Trol'ün obsidyen halkası hâlâ yerindeydi. Ondan bile bir faydası olmazdı.

"Ayres," diye atıldı Rorax ve parlak kırmızı bakışları onunkilere kilitlendi. "Obsidyen halkası. Büyünün işe yaraması için kesilmesi gerekiyor. Kemerini bana ver. Kaiya'yı, Cannon'u ve kitabı götür." Bakışları Kaiya'ya doğru savrulan ve savaş baltasının erişemeyeceği bir yerde zar zor dans eden dev trole kaydı. "Troll'ü ben öldüreceğim."

"Kemerim mi?" diye hırladı.

"Şimdi!" diye tekrar bağırdı, trol Kaiya'nın yavaşlayan uzuvlarından faydalanarak onu ormanın zeminine savuracak kadar sert bir ters vuruş yaptı. Ayres çevik parmaklarıyla kemerini çıkarıp Kaiya'nın bekleyen avucuna sıkıştırdı.

"Rorax, bekle-" diye tısladı Ayres ama tartışacak zamanı yoktu, Cannon'ın da yoktu.

Kaiya'yı terk etmiş olan ve Cannon'a doğru ilerleyen troll'e doğru koştu. Onu yere sabitleyen tahta mızrağa karşı boşuna mücadele ediyordu.

Trol kocaman, kaslı, kürkle kaplı kolunu kaldırdı ve Rorax hamle yaptığında Cannon'ın kafatasını ezmeye hazır elini yumruk yaptı.

Ona çarptı ve bacaklarıyla kollarını trolün koluna doladı. Momentum ikisinin de devrilmesine neden oldu, trol büyük bir gürültüyle yere çarptı.

Trol tek dirseğinin üzerinde kendini yukarı itti ama çoktan ayağa kalkmış olan Rorax'tan daha yavaştı. Trolün kafası bu pozisyonda kalçasıyla aynı hizadaydı ve Rorax bu avantajı kullanarak trolün suratına bir tekme indirdi.

Trolün gözlerinden biri çizmesinin altında parçalandı ve parçalanan yuvadan kan fışkırdı.

Trol acı içinde kükreyerek kendini ayağa kaldırdı ve bir eliyle başının kanlı deliğinin olduğu tarafını kapattı.

Rorax'ı gördü ve yüzüne doğru öfkeli bir kükreme savurdu. Bir adım geri çekildi.

Çevresel görüşünün dışında Ayres'in mızrağı topraktan ve Cannon'ın omzundan çekip çıkardığını gördü. Trol de diğer beş iyi gözünden birinden fark etmiş olmalıydı. Büyük, çirkin kafasını onlara doğru çevirmeye başlamıştı ki Rorax, Ayres'in kemerini aldı ve bir kırbaç gibi trolün göğsüne vurdu.

Trolün tüm dikkati hemen onun üzerindeydi.

Trol ona doğru hamle yapmadan önce öfkeli bir kükremeye başını geriye atarken "Siktir," diye mırıldandı.

Iskaladı ama Rorax dönüp *koşarken* sadece birkaç santim farkla. Bir ağacın arkasına eğildi ve bir darbeyi daha kıl payı kaçırdı. Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha eğildi, kaçtı ve trolün geniş, ölümcül kollarının altından yuvarlandı. Troll'ü Ayres'ten, kitaptan, Kaiya'dan ve Cannon'dan uzağa, çam ağaçlarının arasına götürdü.

Trol yerden devasa, sopaya benzer bir sopa aldı ve onu şiddetle sallamaya başladı.

Dizlerinin üzerine kayarak trolün salladığı sopanın altına eğildi.

Başının üstünden geçer geçmez ayağa fırladı, döndü ve trolün sırtına atladı.

Sol kolunu trolün boğazına doladığında trol vahşi bir öfkeyle kükredi ve sağ elini kullanarak bıçağını trolün alnına, obsidyen halkasına doğru sapladı.

Trol tekrar kükredi, bu kez acı içindeydi ve geriye uzanıp devasa eliyle Rorax'ın omzunu kavradı ve

onu sırtından öne doğru fırlattı.

Rorax uçtu. Omzunun üzerine sert bir şekilde inmeden önce en az on beş adım atmıştı. Darbeyi azaltmak için öne doğru yuvarlanmaya çalıştı ama göğsünde bir şey kırıldı ve köprücük kemiği ikiye ayrılırken acı dolu çığlığını tutamadı.

Rorax dizlerinin üzerine çöktü ve alnındaki kesikten yüzüne damlayan mavi kanı işe yaramaz bir şekilde silen trolle göz göze geldi.

"Bok ye, seni çirkin piç," diye mırıldandı kendini ayağa kaldırırken. Trol daha kendine gelemeden, Glimr'i sağlam koluyla fırlattı.

Parmaklarıyla trolün boynuna yöneldi ve genellikle yirmi yetenekli adamın omurgasını koparmak için yaptığı büyüyle trolün kafasını omuzlarından ayırdı.

Kafa şiddetli bir gümbürtüyle yere düştü, ceset de hemen yanına yığıldı. Rorax bir an için derin bir nefes aldı, omzu tam bir acı içindeydi ve bıçağını kınına geri çağırırken büyüünün bozulduğunu hissetti.

En yakın ağaca doğru sendeleyip dibine çöktüğünde, kemiğinin derisinin altında şiştiğini, gerildiğini ve acı verdiğini hissedebiliyordu.

Orada otururken başını sert ağaç kabuğuna yasladı ve yarasını ağırlaştırmadan nefes almaya odaklandı.

Eğer Ayres onun için geri dönmezse, onu öldürecekti. Bir sopa şakırtısı duyduğunda ne kadar oturduğunu bilmiyordu.

Başını çevirdiğinde Ayres'i gördü; elinde sıkıca kavradığı kılıcıyla trolün cesedine temkinli bir şekilde yaklaşıyordu. Rahatlama göğsünü doldurdu.

"Ayres," diye öksürdü, yaralanmamış koluyla kendini dizlerinin üzerine itti.

Ayres kılıcını kınına sokup kızın yanına doğru yürürken, "Tanrılar yukarıda," diye ısırdı. Gümüş gözleri kızın köprücük kemiğini gördüğünde genişledi. "Onu öldürdün."

Göğsündeki acıyla irkilmeden önce bir kahkaha attı.

"Gel hadi. Seni bir şifacıya götürelim." Onun yanına çömeldi, böylece aynı seviyedeydiler. Ön kollarını kavuşturdular ve omzunu neredeyse bayılacağı kadar acıtan bir sıkma hissiyle onları atlara geri aktardı.

Sen benim hayatımı kurtardın. Cannon karyolasından ona işaret etti.

Teşekkür ederim.

Göğsünün üzerinde kalın bir sargı bezi vardı ve trolün onu mızrakladığı yerden kan sızıyordu. Şifacı iç hasarının çoğunu halletmişti ama yüzeydeki deri sadece dikişlerle bir arada tutulabiliyordu.

Şifacı kolunu tutup omzunu geriye çekerek köprücük kemiğini derinin içinden tekrar yerine itip iyileştirmeye başladığında Rorax acı içinde haykırdı. Rorax gözlerinin kenarlarına batan yaşların arasından, "Bir şey değil," diye boğuk bir ses çıkardı.

Kaiya, Cannon'ın başında nöbet tuttuğu yerden, "Bu çok aptalcaydı," diye homurdandı. Bilekleri savaş baltasının tepesinden rahatça sarkıyordu. "Ama o kadar cesurcaydı ki hikâyeyi Muhafızlarla yapacağım bir sonraki kampta anlatabilirim. Biliyor musun, şifacıları bu kadar sık ziyaret etmene rağmen kıyma gibi görünmemen gerçekten şaşırtıcı, Greywood."

Sözleri sıcaktı ama Kaiya'nın gözleri hâlâ soğuktu ve Rorax'ın mücadelesini izlerken güvensizdi.

Rorax yüzünü buruşturdu ve kemiğinin liflerinin yavaşça tekrar bir araya geldiğini hissederken sızlanmamak için dişlerini sıktı.

Ayres, Cannon'ın yanına oturdu, gözleri de Rorax'ın üzerindeydi. "Teşekkür ederim. Hayatlarını size borçluyum."

Şifacı, Rorax'ın kemiği sağlamlaşana ve parmakları titreyene kadar devam etti. "Bu dayanacaktır ama dikkatli ol. Kuzey Kalesi'ne döndüğünüzde hemen Şifacı Salonu'na gidin," diye uyardı.

Rorax başını sallayarak teşekkür etti ve avucunu, birkaç dakika önce gözle görülür bir şekilde kırılmış olan düz köprücük kemiğine sürttü.

Ayres'in gözleri elini yavaşça pürüzsüz cildin üzerinde gezdirirken çenesi sertleşti ve ona bir bakış fırlattı

ters ters baktı. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Greywood. Sert birisin. Ama bir dahaki sefere bu kadar riskli bir şey yapmak istediğinde bana söylenmesini istiyorum. Bunu tek başına yapmamalısın. Yapabilirdim-"

Rorax bir elini kaldırdı. Adam haklıydı. Onlara daha çok takımı gibi davranmalı ve hayatlarını korumak için her şeyi yapabilecek tek kullanımlık bir muhafız gibi davranmamalıydı. Bir takım gibi davranırlarsa hepsinin hayatta kalma şansı daha yüksek olurdu ama bunu söyleyemezdi. Ayres'e *haklı* olduğunu asla yüksek sesle itiraf edemezdi.

Bunun yerine arkasına yaslandı ve ona sıırttı.

"Değerli kemerlerinden birini daha mahvettiğim için kızgınsın."

Cannon isteksiz bir kahkaha attı ve Ayres ona dudaklarını alaycı bir şekilde eğmekle yetindi.

Bölüm 65

Rorax

BAfta bir toz çukurundan başka bir şey değildi. Ortalama olarak, Ölüm Evi yemyeşildi ve yemyeşil orman ve çimenli düzlüklerle doluydu. Bafta her türlü yeşillik yetiştirme mesajını kaçırmış gibi görünüyordu.

Rorax burnunu kapatamadan hapşırdı ve koyu kahverengi sümüğü yepyeni elbisesinin koluna sıçradı.

"Bu çok iğrenç, Ror," dedi Jia tiksintiyle yüzünü buruşturarak. "Bu Tanrı'nın unuttuğu kasabada çok fazla toz var."

Rorax homurdandı ve elinden geldiğince kolunu sildi. "Tanrım, Hella bunu gördüğünde beni öldürecek."

Hella, Rorax terzi dükkânını son ziyaret ettiğinde, yeni elbisesinin kolunda bir kir lekesi olduğu için küçük boyalı ipek yelpazesıyla omzuna vurmuş ve onu değerli eserlerine dikkat etmesi konusunda uyarmıştı.

Yağmur yağana kadar yolların tamamı kupkuru topraktan oluşuyordu ve at arabaları caddelerden geçerken kuru havaya toz bulutları savruluyordu. Şehir boyunca tek tük yerleştirilmiş çiçek saksıları bile binaların daha az tozlu görünmesini sağlayamıyordu.

Jia köyün ortasındaki küçük saat kulesine baktı. "Oraya zamanında varmak için on dakikamız daha var."

"Başaracağız," dedi Rorax, yola devam ederlerken. Boynundaki teri silmek için elini kullandı. Yaz mevsimiydi ve günlerin ortasındaki sıcaklık sıcaktan bunaltıcıya doğru ilerlemişti. Son birkaç haftadır öğleden sonralarını kütüphanede geçiriyor, bir yandan güneşten saklanırken bir yandan da Seçim'in etrafından dolaşmanın yollarını arıyordu.

Rorax, Hella'nın kendisi için tasarladığı sarı, ışıltılı elbiseyi alıyordu ve Rorax bu konuda heyecanlıydı. Bugün şehre yapacakları yolculuk için farklı bir elbise giydi; kalçasına kadar orta uzunlukta bir yırtmacı olan uzun, soluk mavi bir elbise. Tüm bıçakları için geniş cepleri vardı ve elbisenin içinde rahatça hareket edebiliyordu. Şu anda sahip olduğu en sevdiği kıyafet buydu.

Yolun karşısına geçtiler ve birbirlerine çok yakın binalar arasında yer alan, çoğunlukla ıssız, uzun ve dar geçit boyunca ilerlemeye başladılar.

Karanlık bir figür köşeyi döndü ve aşinalık Rorax'ın kalbinin göğsünde çarpmasına neden oldu. Donup kaldı ve Rorax'ın hemen arkasında yürümekte olan Jia ona çarptı.

"Ror, nedin sen? . . lanet olsun," diye fısıldadı Jia.

Karan Thorash -Buz Evi tarihindeki en etkili Heilstorm'lardan birinin eşi- onlara doğru geliyordu.

Yüzünün sert çizgilerinde soğuk ve kararlı bir öfkeden başka bir şey yoktu; gözleri -tanrım, gözleri- o kadar karanlıktı ki neredeyse siyahtı. Rorax'ın görmeye alışık olduğu o tanıdık sıcaklıktan hiçbir şey taşıyorlardı.

Kafasının arkasında bir uyarı çığığı yükseldi.

"Karan," diye mırıldandı Jia ve Rorax eğer yoldaşına dönüp bakarsa gözlerinde yaşlar göreceğini biliyordu. "Karan, aman Tanrım."

Karan, Rorax'ı omzundan tutup çevirirken ve en yakındaki duvara çarparken Jia'yı duymamış gibiydi. Kafatasının arkası binanın sert ahşap kütüklerine çarparak çatladı.

Rorax, kafatasının arkasından keskin bir acı fışkırırken tısladı. Saç bıçağını her zaman yaptığı gibi saçlarının arasına sokmuştu ve adamın hareketlerinin gücü bıçaklardan birinin acı verici bir şekilde kafa derisine saplanmasına neden oldu. Boğazına bir bıçağın soğuk bir şekilde bastırıldığını hissetti ve öfkesini kontrol altında tutmak için savaşmak zorunda kaldı.

"Sahana nerede? Nerede *lan* o, Ror?" Karan, Rorax'ın yüzüne doğru tısladı. "Ona ne yaptın?"

Jia uzanıp Karan'ın elini Rorax'ın omzundan çekmeye çalıştı ama Karan, Rorax'ın omzunu daha da sıkı kavramadan önce Jia'yı itti. "Karan, dur! Rorax yapmadı

."

Hırlayarak yaklaştı. "Sahana neredeyse 600 yıl yaşadı ve yine de sana bir şans verdikten, seni kurtardıktan sadece birkaç yıl sonra gitti mi?"

"Karan, çok zgnm." Jia'nın sesindeki ıstırap Rorax'ın kalbinde sıcak ve acı verici bir şeyler uyandırdı.

Karan hâlâ Jia'yı görmezden geliyordu, parmakları Rorax'ın omzunu ve köprücük kemiğini öyle sıkı sarıyordu ki Rorax moraracağını biliyordu. Saçları daha uzundu ve Rorax'ın hiç görmediği kadar kötü durumdaydı; yağlı siyah teller tıraşsız çenesine kadar uzanıyordu.

Keder ve suçluluk duygusu göğsünün derinliklerine gömüldü ve Rorax biraz sarktı. "Bilmiyorum, Karan. Cesedini nereye götürdüklerini bilmiyorum. Crax bir Lyondrean Generali ile çalışıyordu; biz onların ..." Rorax zorlukla yutkunmak zorunda kaldı, boğazı ağrıyordu. "Muhtemelen yaktıklarını düşünüyoruz."

"Bana *yalan* söyleme Rorax," diye tısladı Karan, bıçağı boğazına daha sıkı bastırarak.

Rorax kesik kafa derisinden akan kanın sırtından aşağı süzüldüğünü hissederken, bıçağın boynundaki deriyi daha derinden ısırđını hissetti. Karan'ın kıına vurmamak için gözlerini birbirine bastırmak ve burnundan iki derin nefes almak zorunda kaldı.

Jia öne doğru küçük bir adım attı, ellerini yatıştırıcı bir şekilde uzattı. "Karan. Sakin ol ve sana bildiğimiz her şeyi anlatalım. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Rorax hayatımı kurtardı."

Karan Jia'ya göz ucuyla bile bakmadı. Gözleri Rorax'a sabitlenmiş, öfkeyle parlıyordu.

"Benimle *oynama, Yavru.*" Bu sözleri ona tükürerek söyledi ve Rorax'ın öfkesi bu lakap karşısında bir santim daha azaldı. "Nerede o?"

Rorax, Karan'ı bir sonraki haftaya atmasına ramak kalmasına rağmen gerçeği yumuşatmak için elinden geleni yaptı. "Sahana *öldü*, Karan. Lyondrea'da öldü."

"Hayır, değil," diye tısladı, neredeyse tekrar onunla burun buruna geldi. "Onu hâlâ *hissedebiliyorum. O yaşıyor.*"

Yukarıdaki tanrılar.

Rorax'ın kaşları çatıldı ve göğsünde tehlikeli bir şey -umut gibi bir şey- filizlendi. "Onu hâlâ hissedebiliyor musun?"

Karan'ın parmakları Rorax'ın omzunda daha da sıkılaştı ve burun buruna gelene kadar eğildi. "Evet, seni *kötü* kalpli sürtük, onu hâlâ hissedebiliyorum. Hayatta olduğunu biliyorum. O yüzden tekrar soruyorum, hangi *cehennemde* o?"

Jia boğulur gibi bir ses çıkardı ve Rorax'ın göğsünde bir ağırlık kalktı.

Rorax, Karan'ın bileğini yakaladı, onu ve tuttuğu bıçağı boynundan uzaklaştırdı ve ayaklarını altından kaydırıldı.

Gürültülü ve sert bir gümbürtüyle yere düştü. Jia kılıcını çoktan çıkarmış ve Karan'ın göğsüne doğrultmuştu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Ror'a, gözlerini ayaklarının dibinde kaynayan adamdan ayırmadan.

Rorax, Karan'ın parmaklarının olduğu omzunu hafifçe ovuşturdu, düşünceleri bir dakika içinde bir mil ilerliyordu. "Kiniera'yı bulmalı ve Kral'a bir mektup göndermeliyiz."

"Eshaal'a ulaşmalı mıyız?" Jia sordu. Eshaal ikinci Heilstorm biriminin lideriydi ve şu anda diğer Heilstorm'ları denetliyordu.

"Evet, kesinlikle." Rorax parmaklarını boynunun arkasına götürdü ve Yarışmacıların gümüş dövmelerinin, saç bıçaklarının başının arkasını kestiğı yerden gelen kanla kayganlaştığı yere dokundu. "Ve Avcı'nın nerede olduğunu bulmamız gerekiyor. O piç için bir işimiz var."

Rorax elbisesinin önünü kaplayan küçük kan lekelerine baktı ve iç geçirdi. Hella onu gerçekten öldürecekti.

Bölüm 66

Ayres

Ayres terzi dükkânının kapısını iterek açtı, gözleri geniş ve renkli odada gezindi. Orada Odanın önünde küçük bir resepsiyon masası vardı ve onun arkasında duvarları farklı renk ve desenlerde sıra sıra kumaşlar kaplıyordu.

Kumaş raflarından birine yaklaştığında bir tanesini tanıdı. Ayres uzandı ve başparmağını Rorax'ın Seçim gecesi ve Seksitan dansı sırasında giydiği siyah, ışıltılı kumaşın üzerinde gezdirdi. Hayal görmüş olmalıydı ama pantolonu aniden biraz dar gelmişti.

İki soyunma odası vardı ve ikisi de ardına kadar açık ve boştu.

Rorax ona, ilk avları sırasında okların isabet ettiği delikleri yamamak ve yeni bir elbise almak için derilerini buraya gönderdiğini söylemişti ama burada değildi. Dükkân tamamen boştu.

İçini çirkin bir his kemiriyordu. Eğitimi kaçırmazdı ve öğleden sonra kütüphaneye gitme ritüelini asla kaçırmayacağından da emindi. Yanlış bir şeyler vardı.

Ayres tam çıkmak üzereydi ki gizli bir kapı, ya da belki de rengârenk kumaş demetleriyle kaplı olduğu için fark etmediği bir kapı açıldı.

Boyu bir metreyi geçmeyen, ancak bir peri kadar olan bir kadın hışımla ona doğru yaklaştı. Kıvırcık sarı saçları başının tepesindeki topuzdan ayrılmıştı ve solgun yüzünün etrafında halka halka dalgalanıyordu. Kırmızı ve mor çizgili şık ama gösterişli bir elbise giymişti ve ayak bileklerine kadar bağcıklı kırmızı ince topuklu sandaletler giymişti. "Nerelerdeydin, geç kaldın!" diye feryat etti sabırsızca.

Terziden randevu almamıştı ama Ayres yine de resepsiyon masasının yanındaki saate baktı ve kaşlarını çattı. "Geç mi kaldım?"

"Geç kaldın! Rorax Greywood saatler önce boynunda bir kesik ve sırtından akan kanla dükkânın önünden geçti!" Kadın ellerini öfkeyle havaya kaldırarak ona bağırdı.

İri sarı topuzu tehditkâr bir kasırgayla başının tepesinde yuvarlanıyordu. "Menekşe saçlı yoldaşı da yanındaydı ve bir adamı bıçak zoruyla yolun aşağısına götürüyorlardı. Rorax elbisesini almaya bile gelmedi!" Kadın tekrar çığlık attı ve küçük parmağıyla kısa, müstehcen derecede ışıltılı, sarı bir elbiseyi işaret etti. "Bu kız onu seviyor

Elbiseler. Yaralı ya da başı dertte olabilir ve siz buraya gelmek için bir buçuk asır uğraştınız!"

Ayres, kadının yumruklarını duymazdan gelirken, soğuk bir öfke hislerinin üzerine çöktü. Adam ona zarar vermiş miydi? Neden kanıyordu?

Kadın ayağını vurmaya başladı, sanki hareket etmezse ona vuracakmış gibi bakıyordu.

"Onu hangi yöne götürdü?"

Ellerini öfkeyle yukarı doğru salladı. "Muhtemelen kaleye geri dönmüştür, evlat! Başka bir yere gidemeyeceğine göre!"

Terzi haklıydı, Rorax'ın Muhafız'la olan kan yemini, onunla ya da Cannon'la birlikte olmadığı sürece sınırlıydı.

Ayres topuğunun üzerinde döndü ve terzi arkasından seslendiğinde dışarı doğru ilerliyordu.

"Rorax'ın yarın gelip elbisesini ve yeni iç çamaşırını aldığından emin ol. Tam sevdiği gibi yaptım, ekstra dantelli."

Ayres kapı aralığında dondu kaldı. Bütün vücudu allak bullak olmuştu. Gitmesi ve onu bulması gerekiyordu... ama iç çamaşırı? Rorax'ın üzerinde fazladan dantel mi vardı? Bunları elbiselerinin altına mı giyiyordu? Zırhının? Ne tür bir kumaş kullanmıştı?

Göğsü ve boynu sıcak hissediyordu ve kendini dönüp terziye bakmaya zorlarken bir ejderha gibi nefes alıyordu. Kadın ona şuh bir göz kırptı, sonra da el sallayarak kapıdan çıkardı. "Kışt, evlat."

Ayres, Rorax'ın odasına ulaştığında kapının önünde bir an duraksadı. Sonra içeriden boğuk sesler duydu ve belirgin bir erkek sesi duyunca kapıdan içeri daldı.

Jia, Rorax'ın yatağının kenarında oturuyordu, Kiniera ve tanımadığı bir adam iki koltukta oturuyordu ve Rorax odanın ortasında, sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu. Kiniera'nın ensesinden sırtının alt kısmına doğru akan ve uzun mavi elbisesini omurgasından aşağıya doğru dikey kırmızı şeritlerle boyayan kan damlacıklarına baktı. Kadın kapıya doğru dönerken gözleri köprücük kemiği ve omzundaki kızgın kırmızı izlere odaklandı. Ve boynunda bir kesik vardı.

Bir el, bir *erkek* eli, boğazının etrafında kızgın kırmızı izler bırakmıştı.

Ayres aklının bir köşesinde adamı canlı gördüğüne şaşırmıştı. Rorax kendi başının çaresine bakmaktan fazlasını yapabilirdi, Tanrı aşkına o bir Omurga Yarıcısıydı.

Ama kendini savunmayacaksa, bunu onun yerine seve seve yapardı.

Ayres'in uzuvları, gücüne ulaşmak ve ruhu adamın bedeninden söküp almak için duyduğu yoğun arzuyla titredi. Bu isteği bastırdı. Bunun yerine adama baktı ve şöyle dedi: "Umarım ciğerlerinde nefesin olduğu son gününün tadını çıkarmışsındır. Onları kanla doldurmak üzereyim."

Rorax Ayres'in önüne geçti ve bir elini koluna koydu. Ayres karşısında duran pislığe bakmadı.

Rorax'ın odasının ortasında. Adam telaşlı görünecek kadar sağduyuluydu.

"Ayres," diye mırıldandı Rorax. Başparmağını onun teninde gezdirdi.

Ayres, orada bir hayalet gibi oturan, çok fazla öğün kaçırmış ve çok fazla şey görmüş birinin bir parçası olan adama bakmadı. Açık kahverengi teni solgun ve solgun görünüyordu ve gözlerinin altındaki deriyi koyu mor torbalar renklendiriyordu.

Tanıdık geliyordu ama Ayres hafızasındaki belirsiz noktaları birleştiremeyecek kadar uzaklaşmıştı. Ve gerçek şu ki, Ayres adamın ne kadar kırılmış olduğunu ya da ona ne olduğunu hiç umursamıyordu. Ellerini Contestar'ının üzerine koymuş ve onu incitmişti.

Rorax başparmağını Ayres'in teninde tekrar gezdirdi ve dokunduğu yer karıncalanma ve sıcaklık hissetti. Onu yatıştırmaya çalışıyordu ve işe yarıyordu.

"Ayres." Rorax kolunu çekti ve adam isteksizce ona baktı. Gözlerinde endişe vardı ama başka bir şey de vardı. Gözlerine fazladan bir ışık veren bir şey. Tanrılar aşkına, çok güzeldi.

"Ayres, bu Karan. Bu Sahana'nın eşi."

Bölüm 67

Rorax

ROrax elini kolundan aşığı kaydıldı ve parmaklarını onunkilere dolayarak sıkıca kavradı. Kadın Umarım kendisine izinsiz dokunduğı için bileğini kırmamıştır.

Şok olmuştu. Şok olmuştu.

Ayres, tanıştıklarından beri neredeyse her gün onu öldürmekle tehdit eden Teğmen Jackass buradaydı. Odasında duruyordu. Antrenmana gelmediğı için onu arıyordu. Onu savunuyordu.

Buradaydı çünkü onun için *endişeleniyordu*.

Eğer daha iyisini bilmeseydi, gökyüzünün yanıp yanmadığını ya da belki de düşüp düşmediğini görmek için odanın karşısındaki pencereye doğru yürümek isteyebilirdi. Ya da cehennemin donup donmadığını.

Ayres sonunda ona baktı ve gözbebekleri parlak kırmızı renginden gümüş rengine dönüşürken neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Gümüş rengiyle anlaşılabildi.

Köprücük kemiğinin etrafındaki izlere bir kez baktı ve gözleri anında ışıltılı yakutlar gibi kırmızı parlamaya başladı ve gücü, onun bile hissedebileceği kadar güçlü bir şekilde odanın içinde titreşti. Eğer ona Karan'ın kim olduğunu hemen açıklamazsa, Karan'ın saniyeler içinde yerde cansız bir ceset olarak kalacağını biliyordu.

Jia, Ayres'in yanından geçip kapıyı arkasından kapattı ve Ayres onu görünce neredeyse şok olmuş gibi kaşlarını bir milimetre yukarı kaldırdı. Karan'a, sonra Kiniera'ya baktı ve Jia ile Kiniera'nın Karan'ı savunmak için kendilerini öldürmemiş olmalarına şaşırmış gibi geri döndü.

"Neler oluyor?"

"Sadece küçük, çok gizli bir Buz Evi toplantısı, Teğmen. Özel bir şey değil," diye şaka yaptı Jia, Rorax'ın yatağının kenarındaki yerine dönmek için yanından geçerken sesi hastalıklı bir tatlılıktaydı.

"Bu onu ilgilendirmez." Karan sandalyesinden kalkıp Ayres'in yanına geldi, Ayres Karan'dan neredeyse on beş santim daha uzun ve iki kat daha iri olmasına rağmen. Ayres'in gözbebeklerinde yeniden bir kızılık belirince Rorax onun elini biraz daha sıktı. Karan'a pis bir bakış fırlattı. "Karan, geri çekil," diye emretti ve Karan birkaç santim geri çekilene kadar kaşlarını çatı.

Sonra Ayres'e döndü. "Sahana yaşıyor. Karan burada ipucu arıyor. Onu bulmasına yardım edip edemeyeceğimize bakacağız."

Kırmızılık azaldı. Adamın kafasında milyonlarca sorunun dönüp durduğunu görebiliyordu ama yine de başını salladı. Rorax şöminenin yanındaki boş koltuğu işaret etti. "Otur bakalım."

Ayres, Kiniera'nın ikizinde oturduğu koltuğun karşısındaki açık koltuğa gömülmeden önce Karan'ın etrafında sinsice dolaştı ve ona şiddet vaat eden bir bakış attı.

"Söylediğim gibi," dedi Kiniera, Karan'a bakmadan önce Ayres'i süzerek. "Rorax Kral'a ve Eshaal'a birer mektup gönderecek. Ben de Kraliçe'ye bir mektup göndereceğim ve Jia da Lyondrea'daki bağlantıya ulaşacak. Bakalım irtibat kişisi bir mucize eseri Sahana'nın nerede olduğunu ve hâlâ hayatta olup olmadığını biliyor mu? O zamana kadar, Karan, sana söylediğim gibi, senin için herhangi bir cevabımız yok. Onun Volla'nın yanında öldüğünü düşündük."

Jia, Rorax'ın yanında kaskatı kesildi. "Bize daha fazla bilgi verebilir misin? Nerede olduğuna dair başka ipucu var mı?" Jia yere bakarak sordu. "Volla hâlâ hayattayken onu hissedebiliyordum. Genelde bağ aracılığıyla nerede olduğunu hissedebiliyordum."

Karan'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Hayır," diye tükürdü. "Sana zaten söyledim. Onu hissedemiyorum. Boş hissediyorum ama ... gibi değil.

. ." Elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Göğsünden sökülmüş gibi değil mi?" Jia başını yerden kaldırmadı, sesi düz ve cansızdı.

Karan uzun bir iç çekiş ile söndü. "Hayır, öyle değil."

Rorax ve Kiniera kısa bir bakış attılar.

"Lyondrea hapishanesinde olmalı," diye homurdandı Ayres.

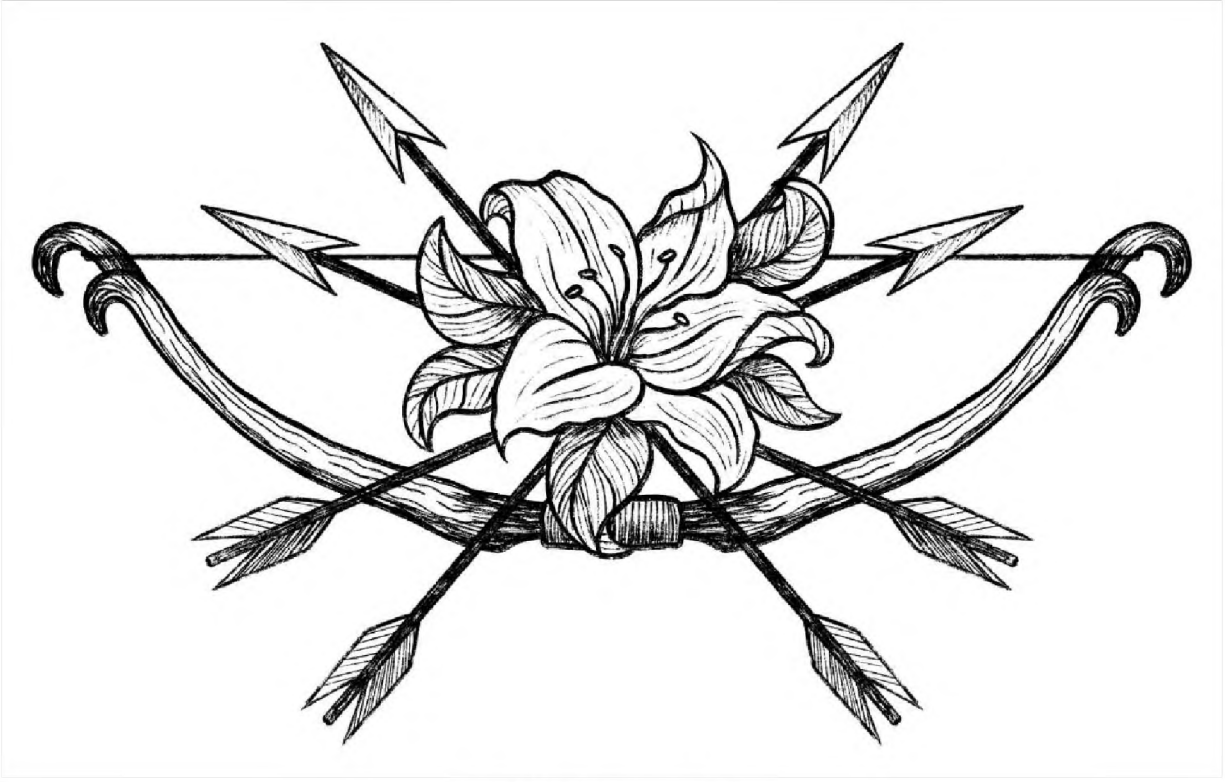
Rorax dikkatini teğmene çevirdi. "Ayres, Muhafız Avcı'yı nerede buldu? Onu nerede bulabiliriz ve onu işe almamız mümkün mü?"

Ayres başıyla onayladı. "Onu kiralayabilirsin, doğru fiyata herkes kiralayabilir. Nerede olduğunu bilmiyorum. Gücünün çöktüğünü hissettiğinde ona geldi. Valitlinn'den döndüğünde ona soracağım."

Karan ona minnettar bir bakış fırlattı ama Ayres gözlerini Rorax'a kilitledi. "Eğer Sahana bir Lyondrean hapishanesindeyse ... Bu hiç iyi değil. Duvarları güç sönmüleyici koşuylarla kaplamışlar, muhtemelen bu yüzden onu hissedemiyorsun. Zamanla Üstün Yetenekliler için zehirleyici olur. Kendini en kötüsüne hazırlamalısın. En azından, bulduğunuz kadını tanıyamayabileceğinize kendinizi hazırlayın. Eğer onu bulursan bile."

Karan hırladı. "Onu bulacağım. Bulacağım."

Hepsi Karan'ın söylemediği şeyi duydu. Ya onu bulacaktı ya da denerken ölecekti.

Bölüm 68

Jia

T o karanlık gökyüzüne bakarken rüzgâr Jia'nın yanaklarını ısırdı. Bütün gün aralıklarla yağmur yağmıştı ve gökyüzünde hâlâ bulutlar vardı. Bu gece yıldızlar bile sönmüş gibiydi. Yaz gecesi havası serindi ve temiz **h a v a** almak için mazgallara çıkmıştı. Düzlüklerden birine tünemiş oturuyordu.

duvarın mazgalları, tepede oturuyor.

Sahana yaşıyor. Liderlerinin hayatta olduğu haberi hem hayatının en büyük haberi hem de bencilce biliyordu ki en kötüsüydü. Bu, Volla'nın öbür dünyaya yalnız gittiği anlamına geliyordu. Bu, o gece ölen tek kişinin Volla olduğu anlamına geliyordu.

Jia parmak uçlarını göğsünde gezdirdi. Bir saatten fazla bir süredir ayaktaydı. Volla'nın öldüğünü hissettiği anın hayalet ağırları neredeyse her gece rüyalarına giriyordu. Bıçağın vücudunu delip geçtiği o yıkıcı acıyı hâlâ hissedebiliyordu.

Göğsünde bir ağrı vardı ve iliklerine kadar yorgun ve bitkin olmasına rağmen uyuması neredeyse imkânsızdı.

Jia Volla'yla gurur duyuyordu ve her zaman duyacaktı, karısının başardığı her şeyle ve herkesin onu bu kadar çok sevmesiyle gurur duyuyordu. Volla onu mutlu etmiş, Jia'nın ruhunun en karanlık noktalarını görmüş ve yine de her santimini sevmiştir.

Ama bazen ... bazen Jia, Volla'nın kaybının acısının aşkına değip değmeyeceğini merak ediyordu.

"Frostguard."

Jia omzunun üzerinden baktı, Muhafız'ın askerlerinden birinin ona buraya çıkamayacağını söylemesini bekliyordu. Onun yerine Kaiya orada durmuş, avucunda bir cadı ışığı tutuyordu, diğer eli ise kalçasındaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Jia kızardı ve suçluluk duygusu midesine oturdu. Şaraphanedeki avın üzerinden haftalar geçmişti ve Kaiya onunla her konuştuğunda ya da ona her baktığında aynı şeyleri hissediyordu. Utanç ve suçluluk. Pek çok şey için.

Jia'nın pek hissetmediği bir rahatlıkla bir omzunu silkti. "Yıldızları arıyorum."

Şaraphanede Jia'nın hayatını kurtardığından beri Kaiya ona karşı soğuk davranıyordu ve bu gece de durum farklı değildi.

"İyi misin?" Kaiya ona klinik bir gözle bakarak sordu.

Jia'nın yalan söyleyecek hali yoktu, bu yüzden tekrar omuz silkti ve siyah gökyüzüne geri döndü.

"Atlamayacaksın, değil mi?"

Jia acı bir kahkaha attı ve kendi içine doğru kamburlaştı. Kenardan atlamayı düşünmüştü ama düşmenin onu öldüreceğini sanmıyordu. Bu onun için zaman kaybı olurdu. Ve ölmek de istemiyordu, gerçekten. Sadece içini kemiren ve yiyip bitiren acının sona ermesini istiyordu. Volla'yı geri istiyordu.

Kaiya o kadar sessizdi ki Jia onun uzaklaştığını sandı, ama dönüp baktığında Kaiya'nın hâlâ orada olduğunu ve gözlerini aya diktiğini gördü.

"Haydi, Frostguard," diye iç geçirdi Kaiya, derin ve teslimiyetçi bir nefes vererek. "Sana geçen hafta ormanda bulduğum bir şeyi göstermek istiyorum."

Kaiya ona daha sıcak bir şeyler giydirdi, sonra da Kaiya'nın elinde taşıdığı küçük cadı ışığını kullanarak karanlık ormanda yürümeye başladılar. Yaklaşık yirmi dakika boyunca Kaiya onu seyrek çalılıkların arasından geçirdi.

"Nereye gidiyoruz?" Çalılıklar inciklerine sürtünürken Jia tısladı.

"Sadece bana güven," diye fısıldadı Kaiya.

"Biliyorum. Öyle olmasaydı, beni yaklaşan ölümüne körlemesine götürmene izin vermezdim," diye homurdandı Jia.

Kaiya homurdandı. "Neredeyse geldik."

Birkaç dakika geçti ve Kaiya cadı ışığını cebine soktu. "İşte geldik."

Jia büyük bir ağacın etrafında birkaç adım daha attıktan sonra Kaiya'nın onu nereye götürdüğünü gördü.

Küçük bir orman parçası parlıyordu. Biyolüminesan yosunlar orman zeminine yayılmış, açıklığın ortasındaki küçük bir göletten sızarak ağaçlara tırmanıyordu. Yosun farklı renklerde parlıyordu, çoğunlukla floresan yeşil renkteydi ama mor ve pembe kısımları da vardı. Etraflarındaki her şeyi yumuşak yeşil ve mor bir parıltıyla aydınlatıyordu.

Kaiya durdukları yere yakın, akkor halindeki bir yosun parçasına parmaklarıyla basarken Jia nefesini içine çekti ve şaşkınlıkla elini ağzına bastırdı.

"Bu yosun House of Light'tan gelen istilacı bir tür. Birkaç yıl önce ormanın bu bölgesinden toplu olarak temizlediler çünkü yerli türleri boğuyor ve bu bölgede yaşayan gece yarasalarının ve diğer hayvanların uyku programlarını bozuyordu, ancak bazılarını gözden kaçırmış olmalılar. Bunu birkaç gün önce devriye görevim sırasında buldum."

"Çok güzel," diye hayret etti Jia, öne doğru bir adım atıp etrafındaki ışığa baktı ve onu içine çekti.

"Evet, bence de öyle," diye onayladı Kaiya ve suyun kenarına gidip yumuşak yosunların üzerine oturdu.

Jia, Kaiya'nın yanına oturup etrafına hayranlıkla bakarken yosunlar ona yastık oldu. Uzun bir süre sessizlik içinde birlikte oturdular,

Yosunlara ve onların ormanı aydınlatışına hayranlıkla bakıyordu. "Sen iyi misin?" Kaiya bir süre sonra usulca sordu.

"Evet," diye cevap verdi Jia.

Kaiya ona bir bakış fırlattı. "Hayır, değilsin."

Jia göletin dibinde büyüyen yosunların ışığı nasıl emdiğini inceledi. "Ben iyiyim."

"Yalan söylemeyi bırak, Frostguard."

Jia uzun bir iç geçirdi ve sonunda Kaiya'nın bakışlarıyla buluşmak için ona baktı. Gözlerinin sıcak renginde endişe vardı ve Jia'nın kalbinde bir şeyler yumuşadı. "Tamam. Haklısın. İyi değilim."

Kaiya başını salladı ve Kaiya'nın ağzının kenarından bir kaş çatıldı. "Ne oldu?"

"Volla . . . karım. Lyondrea'daki bir görevde bizi korurken öldürüldü. Buraya gelmeden hemen önce."

Kaiya başını salladı. Bunu daha önce de duymuştu. "Ve Isgra onun ikizi mi?"

Jia acı bir kahkaha attı ve tekrar göletle yüzleşti. "Tek yumurta ikizi."

"Tanrım, özür dilerim Jia." Kaiya yüzünü buruşturdu ve ensesini ovuşturdu. "Bunu soracağım ve dürüst olmanı istiyorum. Avlarda kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır," diye yanıtladı Jia hızla. Kaiya inanamayarak başını eğdi ve Jia'nın omuzları hafifçe kamburlaştı. "Yapmıyorum. Aktif olarak değil. Ama eğer hayatımı kaybedecek olsaydım Buna karşı koymazdım."

Kaiya yüzünü buruşturdu.

Jia kalçalarını göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerine doladı. "Kaiya . . . Canım yanıyor. Artık 'ben' diye bir şey yok. Ölen o ama onsuz benden geriye pek bir şey kalmadı. Ben bir hiçim. Acı ve kederden oluşan boş bir kabuktan başka bir şey değilim. Bunun bitmesini istiyorum."

Jia uzandı ve parmağıyla bir damla gözyaşını sildi. Kaiya yüzünü ona döndü. "Meşale'yi hayattayken tanıımıyordum ama seni seven tek kişinin o olmadığını biliyorum. Yaşamak. Sadece onlar için bile olsa. Greywood sensiz bu işin içinden çıkamaz."

"Onu destekleyen başkaları da var."

"Bunu sensiz atlatabileceğini düşünüyorsan, aptalın tekisin."

Jia yavaşça başını salladı ve kendini Kaiya'nın gözlerinin içine bakmaya zorladı. Haftalardır kafasını kurcalayan başka bir şey hakkında konuşması gerekiyordu. "Şimdi bunu tartışmak istemiyorum. Ben ... istiyorum. Senden özür dilemem gerekiyor, Kaiya. Söylediklerim için. Seni yönlendirdiğim için, yaptıklarım yüzünden Ölüm'ü kötü bir duruma soktuğum için, çünkü haklısın. Eğer bir avda ölseydim, annem bundan hiç memnun olmazdı."

Kaiya başını salladı ve ona küçük bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim."

"Sana hiçbir şey teklif edemem," dedi Jia, kelimeler ağzında talaş gibi kalmıştı. "Hiçbir şeyim yok. Ben hiçbir şeyim." Artık sadece keder ve boğucu bir kayıptı. "Ama arkadaş olmak isterim. Olmadığımızı söylediğimi biliyorum ama olmak istiyorum. Siz ve halkınız ... olağanüstü insanlarsınız."

"Seni buraya bunun için getirmedim." Kaiya ona kasvetli bir gülümseme sundu. "İhtiyacın olan son şeyin bir sevgili olduğunu biliyorum. Ama bir arkadaşına ihtiyacın var. Burası bana seni hatırlattı ve belki de hak ettiğin kadar parlak olmasa bile, kederin derinliklerinde bile bu dünyada hâlâ ışık ve güzellik olduğunu hatırlatmaya ihtiyacın vardır. Kaybınızla asla eşleşemeyeceğini biliyorum, ama umarım yardımcı olur . . . biraz bile olsa."

"Hiç özel birini kaybettiniz mi?"

Kaiya başını salladı. "Öyle değil, bir eş değil. Ama Buz Ölüm'ü istila ettiğinde annemi ve iki kardeşimi kaybettim. Beyaz Ağaç'ı elimden gelen her şeyle savundum ama sonunda yeterli olmadı."

Kaiya öne doğru eğilip parlak yosunların altından gevşek bir ağaç kabuğu parçası koparıp nazikçe suya bırakırken Jia'nın gözleri doldu. Yavaşça uzaklaşırken uzun bir süre onu izlediler.

"Kederim bana hep denizi hatırlattı. Başlarda boğuluyordum ve etrafımdaki her şey enkazdan başka bir şey değildi. Güzel bir şey görsem bile, bu beni kesiyordu çünkü onu asla göremeyeceklerdi. İyi ve güzel olan her şey bana kaybettiklerimi hatırlatıyordu ve ben boğuluyordum." Kaiya sertçe yutkundu. "Ama bir şekilde yüzdüm. Ya da yüzdüm. Dalgalar beni hırpalayıp geri çekmeye çalıştığında bile yaşamak için bir neden buldum."

"Cannon ve arkadaşlarını birkaç ay sonra ordu aracılığıyla buldum. Beni dövüştürdükleri herkesi yeniyordum, bu yüzden beni Cannon'a getirdiler. O da beni

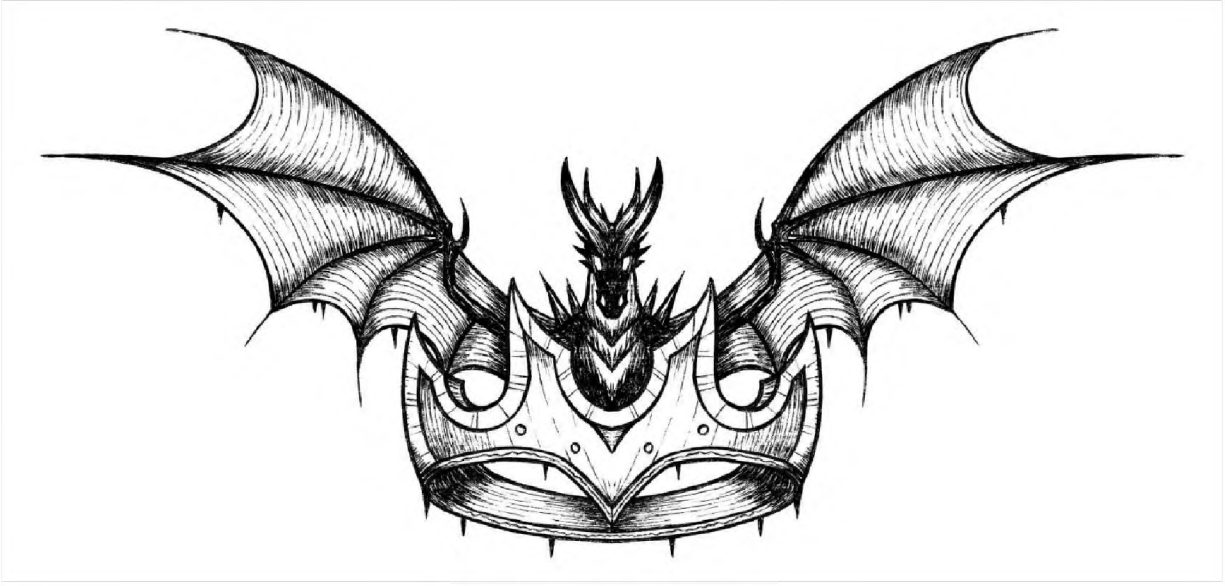
Prens'e, Ayres'e ve Muhafızlar'a. Beni meşgul ettiler. Bana bir amaç verdiler. Sonra aniden dalgaların o kadar sert vurmadığını ve daha uzak ve daha az aralıklı olduğunu hissettim. Uzun süredir emin olamasam da hayatta kalabileceğimi hissetmeye başladım. Arkadaşını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama dayan. Yüzün. Enkazda yüzmek için bir şeyler bulun. En azından, bir daha nefes alıp alamayacağınızı öğrenmek için kendinize bir şans verin."

Jia'nın gözlerinde biriken yaşlar sonunda düştü. Bir *daha nefes alıp alamayacağınızı öğrenmek için kendine bir şans ver*. Tanrım, hiçkır a hiçkır a ağlayacaktı.

Kaiya tekrar suya baktı ve Jia kendini sessizce ağlamaya zorladı. Etrafını saran karanlık gecenin içindeki ışığın, kederinin ve kaybettiği aşkının tadını çıkardı. Bu kadın onu görmüştü. Kaiya onu ve acılarını Rorax'ın bile anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu.

Jia sakinleşmek için mücadele ederken uzun bir süre sessiz kaldılar. Sonunda gözyaşları dindiğinde ve boğazındaki düğüm çözüldüğünde Jia uzanıp Kaiya'nın parmak uçlarını kendi parmak uçlarıyla okşadı.

"Teşekkür ederim, Whitethorn."

Bölüm 69

Raengar

Raengar Luxamal'da bulunduğu aynı köşeli, bloklu piramidin çatısında bir ileri bir geri volta atıyordu.

Zehir Üniversitesi'ne son gelişinde iniş talimatı verdi. Deimos yakınlarda bir kedi gibi kıvrılmıştı. Ejderha tepedeki alanın çoğunu kaplayacak kadar büyüktü ve Raengar adım atacak daha fazla alanı olmasını diledi. Gerçi daha fazla alan onun endişesini tamamen gidermesine izin vermezdi.

Yine gece yarısıydı ve buradaki okulu oluşturan piramitlerin arasındaki patikaları aydınlatan cadı meşalelerinin titremesinin ötesinde hiçbir hareket yoktu. Raengar normalde durup antik şehrin güzelliğine hayran kalır ve Zehir Üniversitesi'nin zengin tarihini takdir ederdi ama o anda kafası gergin bir enerji ve endişeyle uğulduyordu.

Üniversite'nin Yüksek Vekilharcı geç kalmıştı. İçeri girip koridorlarda onu aramaya başlamadan önce kadına on dakika daha zaman tanıyacaktı.

Raengar ileri geri birkaç adım daha atmıştı ki çatıya açılan kapı nihayet gıcırdayarak açıldı ve kadın dışarı fırladı.

Ay ışığında bile yüzü daha önce hiç görmediği kadar solgun ve sıkışık görünüyordu ve bu zihnine bir uyarı gönderdi. Bir şeyler ters gitmişti.

"Merhaba, Majesteleri. Benimle burada buluştuğunuz için teşekkür ederim."

Raengar ellerini kalçalarına koydu ve hareket etmesi gerekirse diye ayaklarının ucuna basarak öne doğru sallandı. "Ne haber?"

"Ben ... şey ..." Kadın keskin bir nefes çekti ve çıktığı tuzak kapısına baktı. "Üç farklı laboratuvar örneğini kaybettik. Kan."

Raengar kalbinin donarak katı bir tuğlaya dönüşmesini engellemek için üç derin nefes almak zorunda kaldı. Bu Rorax'ın kanıydı. Bunun da ötesinde, arkadaşı Volla, Jia ve Rorax'ın kaçmasını sağlamak için ölmüştü.

"Sen . . . *onları kaybettin mi?*" Öfkesinden zar zor konuşabiliyordu.

"Hayır, hayır, yani *onları kaybetmedim.*" Korkuyla Raengar'ın üzerinden Deimos'un izlediği yere bakarak sinmişti. "Birisi onları laboratuvarlarımızdan götürüyor."

Bu onu duraksattı. "Neye ihtiyacınız var? Binanın güvenliğini sağlamak için daha fazla adama mı ihtiyacınız var?" Tanrım, eğer Määr arkasındaysa

Kammath'a uçacak ve orayı yerle bir edecekti. Deimos yıldız çeliğinden zırhını giymişti. Määr, Raengar'ın ejderhası şehrini harabeye çevirirken dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamayacaktı.

Kadın başını salladı. "Numuneleri kendim ve gizlice incelemeye karar verdim. Neye ihtiyacınız olduğunu öğreneceğim."

Raengar eliyle çenesini ovuşturdu. "Orişinal kan örneğinden ne kadar kaldı?"

Ağır bir sessizlik oldu. "Sadece iki tane daha çalıştırmaya yetecek kadar."

Raengar buzunu kadının tenine sürme dürtüsüne direndi. Kadın *biliyordu*. Burada neyin tehlikede olduğunu *biliyordu*. Alaşım Kralı'nın Diyarlar'a karşı çalıştığına dair daha fazla kanıt olmazsa serbest kalabilirdi. Raengar bunun olmasına asla izin vermezdi. Elinde herhangi bir kanıt yoktu ama Määr'ın Lyondrea'nın çukurları açmasına yardım ettiğini ve onları kapatmak için binlerce kişinin ölmesinin neredeyse kaçınılmaz olduğunu iliklerine kadar biliyordu.

"Bir kez daha koş, bunu tek başına ve gizlice yap. Eğer başarısız olursa Koppar'a geleceksin ve ben sana ihtiyacın olanı getireceğim."

Kadının gözleri bir an için büyüdü ve sonra başını salladı. "Evimi terk etmek istemiyorum ... ama Diyarların iyiliğı için ne gerekiyorsa yapacağım. Hem bu zehrin hem de bu aksiliklerin arkasında çok güçlü ve çok ısrarcı biri var. Eğer bu kişi Alaşım Kralı ise

onun kökünden s ö k ü l ü p atılmasını istiyorum. Burada, bir öğrenim merkezinde hiçbir dayanağı olmamalı."

Raengar kabul etti.

Bölüm 70

Rorax

"Karan az önce Lyondrea'ya gitti," diye tersledi Kiniera ve masanın karşısındaki tahta sandalyeyi yerinden söktü.

Rorax ve öfkeli bir huff ile içine çöktü. "Bunu yaparken iki adamımı bayılttı."

Rorax sandalyesinde arkasına yaslandı. Kütüphanenin arka tarafındaki dikit sütununun arkasında, en sevdiği masada oturuyordu. Sahana'nın hâlâ *bir yerlerde* hayatta olduğunu öğrendiğinden beri, kendisini Seçme'den kurtarmak yepyeni bir aciliyet kazanmıştı. Yapabileceği en önemli şey buymuş gibi hissediyordu.

Kiniera masanın karşısında öne doğru eğildi, dişleri sıkılmıştı. "Karan planlarımı altüst ediyor. Kızgın bir boğa gibi Lyondrea'ya öylece gidemez. Kendini yakalatacak, muhtemelen işkence *görece*k ve sonra Sahana hayattaysa, ona zarar gelirse hepimizi öldürecek-"

Kiniera sözünü kesti. Yanakları alışılmadık bir şekilde öfkeyle kızarmıştı ama neredeyse renksiz, soluk mavi gözleri Rorax'ın başının üzerinde geziniyordu.

Rorax tam zamanında arkasını döndüğünde Ayres'in kitapların arasından ona doğru yürüdüğünü gördü. Sıcağa rağmen her zamanki yüksek yakalı gömleğini giymişti ve Rorax birdenbire nabzının atmaya başlamasından ve kendini ağır hissetmesinden nefret etti.

Ayres'in uzun, dövmeleli parmakları yanındaki ahşap sandalyenin üst kısmını kavradı ve dışarı çekti. Karnındaki ateşi görmezden geldi ve gözlerini kısarak ona baktı. "Merhaba?"

Ayres kendini sandalyeye bırakırken Buz Evi Elçisi'ne başıyla selam verdi. Rorax'ın masanın ortasına yığıldığı kitaplardan birini kendisine doğru çekerken ağzının kenarı yukarı kalktı. "Vardiyam için buradayım."

Ölüm Muhafızları Seçim'den beri kütüphanede nöbet tutmaya başlamıştı ve Cannon genellikle öğleden sonraları Rorax'la birlikte oturuyordu.

Rorax kitabı ilk sayfasına kadar çevirip açarken kaşları çatıldı. "Bugün Cannon'ın vardiyası olduğunu sanıyordum." Genellikle öğlen vardiyasını onunla birlikte alırdı.

"Onu takas ettim. Gece devriyesi yine bende," diyerek onu görmezden geldi ve kitabına odaklandı.

Rorax, Rorax ve Ayres'in arasında kısık gözlerle bakan Kiniera'ya bir kaşını kaldırdı. Kiniera soru sorarcasına Rorax'a baktı. Rorax sadece omuz silkti.

"Kral'dan haber aldığında bana haber ver, Rorax. Ya da Karan'dan bir şey duyarsan." Kiniera'nın ağzı

kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. "Sonra görüşürüz."

Rorax eski komutanının uzaklaşmasını izlerken, "Yapacağım," dedi.

Kulak mesafesinden uzaklaştığında Ayres eğildi ve alçak sesle konuştu. "Kiniera beni ürkütüyor."

Rorax bir kahkaha attı ve Ayres'in onu izlediğini görmek için başını çevirdi. "Benim de tüylerimi ürpertiyor. Skavetsia'daki Askeri Akademi'de ilk komutanlarımdan biriymi. *Ciddiyim* sesi her zaman tüylerimi ürpertir."

"Ne kadar zamandır komutanınızdı? Sen kaç yaşındaydın?" diye sordu sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Yedi yaşımdan on beş yaşıma kadar. On altı yaşındayken beni tam zamanlı Heilstorm olarak işe aldılar." Rorax önünde açık duran ve unutulmuş olan kitaba baktı. "İşe alındıktan sonraki birkaç yıl boyunca Kurt tek başına bana odaklanmak istedi. Beni diğer Heilstorm'larla aynı seviyeye getirmek için."

Rorax parmaklarını kitabının sayfalarında yavaşça gezdirdi, kelimeleri parmak uçlarında hissetti, neredeyse sürekli olan eğitimi, kırbaçlamaları, korkuyu... '*onu hazırlamak*' adına yapılan her şeyi hatırladı.

"O yıllar şimdiye kadar geçirdiğim en yoğun antrenman yıllarıydı. Contestar antrenmanını hafif bir egzersiz gibi hissettiriyor," diyor Rorax.

"Kurt ... seni işe alan kişi o muydu?" Sesi huysuz geliyordu.

Rorax başını salladı, hâlâ ona bakmıyordu.

"Sana okumayı öğretmenin gereksiz bir iş olduğunu düşünen o muydu?"

Rorax'ın gözleri onunkilere kaydı ve kollarını öfkeyle esnetmesini izledi.

"Bunu sana kim söyledi?" Ama o cevabı zaten biliyordu.

"Jia."

Rorax yanaklarında bir kızarıklık hissetti. "Okumayı biliyorum. Ama birkaç yıl öncesine kadar bilmiyordum."

"Sahana sana öğretti, değil mi?"

Rorax başını salladı. "Evet, Kuşatma'dan hemen sonra... çok da uzun olmayan bir süre sonra." Rorax kirpiklerinin altından ona baktı, anı mahvettiğinden korkmuştu ama yüzünde sadece düşünceli bir ifade vardı.

"Okuduğun ilk kitap neydi?" diye sordu.

Parmaklarını kitabının sayfalarında gezdirmeye geri döndüğünde Rorax'ın ağzında bir gülümseme belirdi. "Zehirli bitkiler üzerine bir kitap."

Ayres güldü ve bu ses onu sıcak bir battaniye gibi sardı. "Neden şaşırmadım ki?"

"Olmamalısın." O da güldü ve tekrar adama baktığında, adam ona gülümsüyordu ve bir an için birbirlerine sırtarak oturdular.

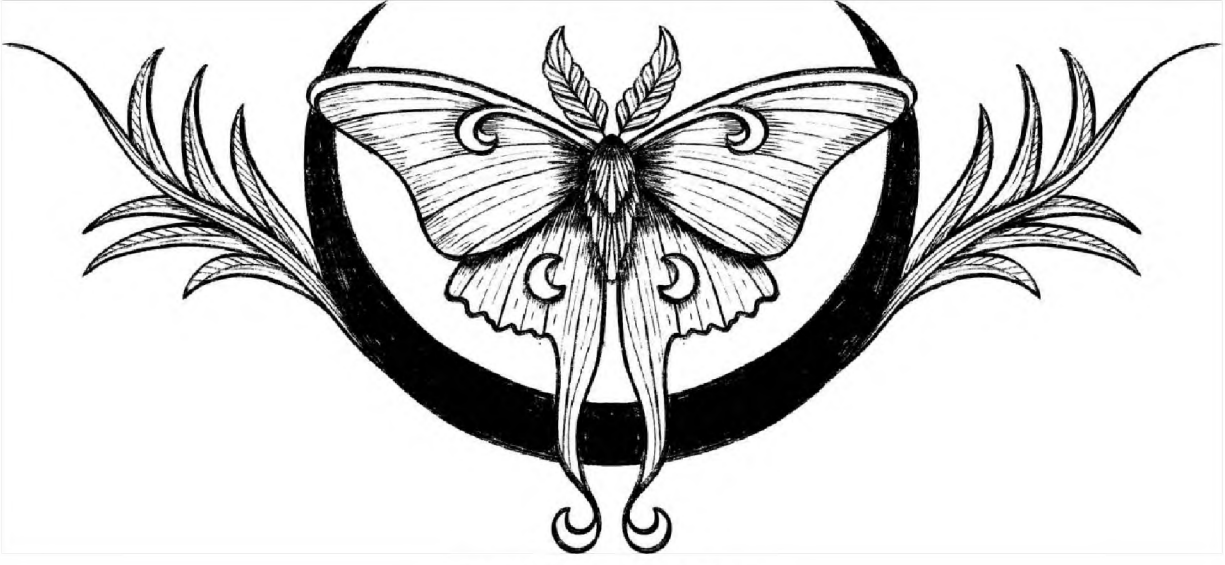
Aralarındaki bu öfkeli, aşağılık şey değişmişti. Şimdi güvende hissettiriyordu. Neredeyse sıcak ve dostluğa çok benziyordu. Göğsü eskisinden daha sıcaktı ve Rorax gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Hadi, ders çalışalım.

Ya da Cannon'ı

vardiyasını geri aldı."

Ayres gözlerini devirdi ama kitabının üzerinde öne doğru eğildi.

Haftanın geri kalanında her gün onunla birlikte çalışmaya geldi.

Bölüm 71

Tressa

Ren onu öldürecekti. Bunu biliyordu ve her anını dört gözle bekliyordu.

Tressa'nın sırtı yataktan kalktı ve öyle bir çığlık attı ki dışarıdaki gardiyanların onu duymamasına imkân yoktu. Ama umurunda değildi.

"Ren!" diye inledi, adam vücuduna tırmanmadan önce klitorisini son bir kez tembelce emdi, sonunda ağzına vermeden önce koyu renkli bir meme ucunu ısırdı. Adam keskin bir hamleyle onu içine iterken, kadın onun üzerinde kendi tadına baktı, kuşkusuz sevdiği bir tattı bu.

"Kahretsin!" diye inlerken ağzına doğru haykırdı. Onu önce üç parmağıyla hazırlamıştı, ama sikinin gerginliği? Hiçbir şey onu içinde ne kadar harika hissettiğine hazırlayamazdı.

"Tanrılar yukarıda iyi hissediyorsun," diye nefes aldı Ren. Kadının ellerini tuttu ve başının yanında yatağa sabitledi.

Kalçalarını o kadar derin vuruşlarla içeri ve dışarı attı ki, onu *her yerinde* hissetti.

"Ren, tanrılar, Ren." Tekrar inledi, adam çenesini kavrayana kadar başı çarşafın üzerinde ileri geri yuvarlandı.

"Gözler. Tressa. Gözlerini benimkilere ya da buraya dikmeni istiyorum." Başını öne eğmek için başının arkasını kavradı, böylece görebildiği tek şey ona çarpmasıydı, horozu onun uyarılmasıyla ıslanmıştı. Tanrılar aşkına, çok büyüktü.

"Tanrılar Ren." Geniş gözlerle baktı; o kadar erotik bir görüntüydü ki orgazmının yaklaştığını hissetti. "Sikin mi? *Siktir.*"

Tressa ona baktığında yüzünde kendini beğenmiş küçük bir gülümseme gördü. Uzun bacaklarını omuzlarının üzerine çekti ve yeni pozisyon onu orgazmına doğru roket gibi fırlattı. Parmakları klitorisini ve meme ucunu o mükemmel, *mükemmel* ritimle tıngırdattı ve birkaç dakika içinde patlıyordu.

"Ren. Ren!"

Çenesini kavramak için göğüs ucunu serbest bıraktı, amcığı onun etrafında sıkılıp kasılırken gözlerini hep onun üzerinde tutmaya zorladı. Sonunda homurdanarak onun üzerine yığıldı ve kulağına sertçe nefes aldı. Bazen gerçekten de Zihin Yürüyüşü yeteneklerini daha fazla geliştirmek için zaman harcamış olmayı diliyordu. Hiçbir zaman onun beynine girecek kadar kendine güvenemeyecekti ama boşalırken onun kafasının içinde olmak? Bunu düşünmek bile onu ateşlendiriyordu.

Bu homurtular, kulağına gelen sert nefes sesleri onu öylesine ateşlendirdi ki, adamın boyunun etrafında bir kez

daha sıkıştı ve bu onun inlemesine neden oldu.

Kız kıkırdadı ve adam onu görmek için geri çekildi.

Ren onun gülümsemesini görünce gözleri parlayarak ona baktı. Başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Sen bu gezegende yürüyen en güzel şeysin."

Tressa'nın yanakları kızardı ve alt dudağını ısırdı. "Sanırım 600 çocuğumuz olacak."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Tressa ellerini adamın gövdesinin yanlarında ve sonra da sırtında gezdirdi. Bu adamın tüm kaslarına, gücüne ve güvenilirliğine dokunuyordu. *Onun* erkeğine. "Çünkü ellerimi senden uzak tutamıyorum. Sana takıntılıyım. Ya da en azından bazı *kısımlarına*"

Kadın onun etrafında kenetlendi ve adam inledi. "Seni zalim, kötü şey."

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve yüz hatları ciddileşti. "Tressa, bunu zaten bildiğini biliyorum ama ben seni karım olarak görüyorum. Sen *benimsin*." Başparmağıyla kızın alt dudağını okşadı ve kızın göğsünde bir şey bunun *doğruluğuyla* parladı. Onunla ilgili. "Yüzüğü, ailenin onayını ve Evler Konseyi'nin onay mührünü çoktan aldım. Resmi olarak sormadım çünkü Roo'nun yasını tutuyordun. Hazır olduğun anda, gerçekten hazır olduğunda, söylemen yeterli."

Sevgi, çok fazla *sevgi*, göğsünü doldurdu ve aniden gözyaşlarını kırıştırmaya başladı. "Seni seviyorum; bunu biliyor musun?"

Ona tekrar sırtıttı ve alnını onunkine bastırdı. "Biliyorum."

Ren sonunda onun içinden çıktı ve yan yattı. Başını bir elinin üzerine koydu ve uzanıp Tressa'nın çıplak kalçasına bir desen çizmeye başladı. "Sana Ayres'ten duyduğum bir şeyi de söylemem gerekiyor."

Bu Tressa'nın kaslarının kilitlenmesine neden oldu. Rorax hakkında olmalıydı, yoksa Ayres zahmet etmezdi. "Ne söyledi?"

"Ayres geçenlerde Rorax'ı bir göreve getirdi ve Rorax kendini onun ve küçük bir kız için feda ederek onları Lyondrean askerlerinin kampından kurtardı," dedi Ren yavaşça. "Hepsinin 'onun değişimini gördüğü' gibi bir şey söyledi. Seni uyarmak istiyorum, çünkü bu gidişatı sürdürürse, Ayres ve askerlerini kurtarmaya devam ederse ..." Ren bakışlarını Tressa'nınkilere dikti. "Onu öldürmen için mutlu bir şekilde kenara çekilmeyecektir."

Tressa hasta olacaktı. Yavaşça doğruldu ve ayak parmaklarına bakarak kendini bir topun içine yuvarladı. "Rorax bir canavar, bir *canı*," diye fısıldadı.

Ren'in göz ucuyla başını salladığını görebiliyordu. "Acı çektiğini biliyorum Tress ve şu ana kadar onun yaptığı hiçbir şey ifade etmiyor. Ama bu bir alışkanlık haline gelirse ..." Omuz silkti. "Ayres'in ne yapacağını kim bilebilir."

Tressa içini çekti ve Ren'in göğsüne baktı. "Yarışmacılar bir sonraki duruşmanın yapılacağı yere gitmek üzere bu sabah Kuzey'e doğru yola çıkıyorlar," diye mırıldandı Tressa. "Bu arada

Onlar gittiler, ben de etrafı araştırıp Rorax'ın gerçekte neler yaptığını öğreneceğim." Ren onun gözlerinde acıyı gördü.

"Roo'yu çok özlüyorum, Ren. Kalbimde her geçen gün daha da büyüyen bir boşluk var. Ona ne olduğunu unutamıyorum. Ve nedenini." Kirpiklerine yapışan gözyaşlarıyla Ren'e baktı.

"Biliyorum, tatlım, biliyorum." Ren onu alnından öptü. "İntikamını almak istediğinde, tam burada olacağım, ne istersen yapmaya hazırım."

Bölüm 72

Rorax

T Pencere camına vuran yağmur damlalarının sesi Rorax'ı uyandırdı. Gözlerini zorla açtı ve dışarının neredeyse aydınlık olduğunu fark etti. Rorax odasının etrafına bakındı. Beyni bulanıktı ve yataktaki çarşaflar nemli ve terliydi.

Bir odadaydı ama odasında değildi.

Bir sonraki duruşma Kuzey Kalesi'nin kuzeyinde, Çatlak Deniz'de gerçekleşecekti.

Kuzey Kalesi'nden Çatlak Deniz'e gitmek on iki saatlik bir ejderha yolculuğuydu, bu yüzden şifacılar, elçiler ve askerler de dahil olmak üzere Muhafızlar sarayından yeterli sayıda kişinin kaleye getirilebildiğinden emin olmak için bir hafta boyunca Jerickson Yolu'ndaki en büyük kalede kalacaklardı.

Oradaki ilk geceleriydi ve sıkı bir kutlama yapmışlardı.

Sikeyim.

Rorax çok geç kalmıştı. Cannon ve Ayres onun kafa derisini yüzeceklerdi. İnleyerek küçük kuş tüyü yataktan tökezleyerek çıktı. Başı zonkluyordu ve kendini sabitlemeye çalıştığında bile yer ona doğru hücum ediyor gibiydi.

Dün gece ne içmişti?

Buradaki kale küçüktü ama Muhafız'ın sarayını barındıracak kadar büyük mazgalları vardı.

Bu kalenin bekçileri Yarışmacıların gelişini kutlamak için küçük bir parti vermişlerdi ve parti sonunda kendisi, prens, Jia, Milla ve Kaiya ile birlikte Büyük Salon'da gece geç saatlere kadar süren bir poker seansına dönüşmüştü. Elaios ve Allurah bile ortaya çıkmıştı.

Cannon onlara başını salladı ve yatağına gitti. Ayres ise salona gelip Rorax'a sabahki eğitim seansına geç kalırsa bunun bedelini ödeyeceğini söylemeyi kendine görev edinmişti.

Rorax inledi. Ayres ve Cannon ona ne ceza verirse versin, kesinlikle canını yakacaktı ve bir sonraki duruşma yarındı.

Başı zonkluyordu ve şakaklarını ovuşturdu. Ölüm Prensi ona kendi yaptığı özel kaçak içkiden biraz tattırmıştı, altın gözleri gururla parlıyordu. Ondan sonrasını pek hatırlayamıyordu. Belki de bu sabah kendini bu kadar boktan hissetmesinin nedeni buydu.

Rorax en sevdiği dövüş sütyenini çekmeye çalıştı ama bağlar ... parmakları ... çekemeyecek kadar titriyordu

onları kendi etrafında gerdi. Bağları çantasındaki küçük çantaya geri itti ve onun yerine giymesi en kolay sütyeni çıkardı, bir braletten başka bir şey değildi. En azından orada *biraz* desteği olacaktı.

Dövüşçü derilerini göğsünün etrafından daha sıkı çekerek giydi ve botlarını yukarı çekti. Parmakları o kadar titriyordu ki, sonunda bağcıkları yanlara sıkıştırmakla yetindi.

Durup bir şifacıya görünebilirdi ama akşamdan kalmalığı yatıştırmaya çalışırken yakalanırsa Ayres bunu unutmasına asla izin vermezdi, gururu da öyle. Bugün, bir gece önce berbat kararlar vermiş olsan bile nasıl savaşılaacağına dair iyi bir ders olacaktı. Kendini bu kadar berbat hissedecek kadar içtiğini hatırlamıyordu ama dün geceye dair hafızası en iyi ihtimalle belirsizdi.

Rorax saç bıçaklarını geride bırakmayı tercih etti ve kılıcını kapıp odadan çıkarken her zamanki savaş örgülerinden vazgeçerek saçlarını at kuyruğu yaptı.

Dışarı adımını atar atmaz temiz havayı içine çekti ama bunun pek faydası olmadı. Yağmur şimdi çarşaf gibi yağıyordu ve bu saatte normalde olduğundan daha da karanlıktı, ama yine de Ayres, Cannon ve şaşırtıcı bir şekilde Lamonte'un bailey'nin sonunda durup antrenman yaptıklarını seçebiliyordu. Diğer birkaç asker de dışarıda egzersiz yapıyordu.

Rorax omurgasını çelikleştirerek onlara doğru ilerledi.

Lamonte onu önce fark etti ve çenesini yukarı kaldırarak ona baktı. "Günaydın, günüşiğim. Bu güzel günde dışarı çıkıp çıkamayacağın üzerine bahse girmişlerdi," dedi neşeyle ve gülümseyerek.

Midesi yuvarlandı ve ona aslında öyle *olmadığını* gösterdi. bu kadar erken çıkmak istemezdi. Dişlerini sıktı. "Günaydın."

Ayres ellerini kalçalarına koydu. "Duruşmadan iki gece önce kupalarınızda bu kadar derin mi var?"

"Yarın; üzerinde çalışmak için zamanım olur diye düşünmüştüm," diye homurdandı, safrasını yutarak. "Prens bana kaçak içkisini tattırdı."

Cannon dilini şaklattı ve imzaladı: ***Prens'in kendi yaptığı bir şeyi içmemeniz gerektiğini bilmelisiniz.***

Buna itiraz edemezdi, o yüzden itiraz etmedi.

Cannon içini çekti ve tekrar imzaladı. ***Gelebilmene sevindim. Yavaş yavaş başlayacağız - Ayres'le teke tek, sonra Lamonte'un adamlarından bazılarını seninle bir kuşatma sahnesini canlandırmaları için alacağız.***

Rorax başını salladı ve pelerinini duvarın yanına bırakarak kılıcını çıkardı.

Ayres'le yüzleşmek için döndüğünde, onu gören Ayres'in gözleri biraz büyüdü. "Ne giyiyorsun?"

Rorax dövüş derilerine baktı, sonra yüzünde yorgun bir sırıtışla tekrar ona döndü. Bu sabah her zaman yaptığı gibi göğüslerini bağlayamamıştı ve o da bunu fark etmişti.

Adamın gözleri, bakışlarıyla buluşmak için yukarı bakmadan önce aç bir şekilde göğsünde oyalandı. Adamın kızardığına yemin edebilirdi ama yağmurun altında bundan emin olamadı ve o daha iğneleyici bir yorum yapamadan Ayres saldırdı.

Daha beş dakika bile olmamıştı ki, adam onu kışının üstüne devirdi.

Ayres ona tekrar hırlarken Rorax yavaşça ayağa kalktı ve avuç içiyle sırtını ovuşturdu. "Zavallı, Rorax. İçki içtiğin bir gecenin seni tamamen işe yaramaz hale getirmesine izin verdin."

Ona hırlayarak karşılık verdi ama kalbi buna el vermiyordu. Kendini çok sıcak hissediyordu, sanki içi yanıyordu ve umutsuzca kusmak istiyordu. Ama bunu Ayres'in önünde yapamazdı.

Kään kurtar onu, o kaçak içkinin *içinde* ne vardı?

Tekrar başladılar. Ayres'in Rorax'ı tekrar yere bırakması daha da kısa sürdü.

Rorax bir an için orada yattı, yanağının altında mübarek soğuk kaldırım taşlarını ve yağmur suyunu hissetti.

Avlunun karşısında beliren Kaiya'yı bulmak için yavaşça başını kaldırdı ve beyaz örgülerini başının tepesinde bir atkuyruğu haline getirirken Cannon'un ellerini izledi. Cannon ona her ne işaret ettiyse kaşları çatıldı. Rorax, Kaiya'nın *da* en az Rorax kadar içmiş olabileceğini düşündü ama ölümün eşiğindeymiş gibi görünmüyordu.

"Ayağa kalk," diye hırladı Ayres Rorax'ın üstünden.

Titreyen kolları üzerinde yavaşça ayağa kalktı.

Yeniden başladıklarında, Rorax birkaç dakika daha dayandı, sonra Cannon geldi, zaman istedi ve Lamonte'un adamlarını yönetmesi için Ayres'e işaret etmeye başladı.

Rorax onları görmezden gelerek kapıya doğru yürüdü ve esintiyi teninde hissedebilmek için köprünün üzerinden dışarı çıktı. Gökyüzü uğursuz bir şekilde gri ve bulutluydu ama saçlarını yüzünün etrafında savuran soğuk rüzgâra minnettardı. Gözlerini kapadı ve yüzünü yağmura doğru eğdi, derin nefesler alırken boynunu yağmura maruz bırakabilmek için derisinin üst kısmını çözdü. Çok sıcaktı, çok sıcaktı.

Kaiya ona yaklaşıp, "Dün gece biraz akşamdan kalma olduğunu duydum," diye alay etti.

Rorax tek gözünü açtı ve göz ucuyla Kaiya'ya kaşlarını çattı.

Kaiya güldü ve dirseğiyle onu itti. Bu sadece küçük, şakacı bir itişti, uzun boylu kadının normalde yaptıklarına kıyasla hafifti ama gücü Rorax'ı sersemletti.

Kendi ayaklarına takılıp tökezledi, sonra köprünün kenarından küçük kaleyi çevreleyen hendeğe yuvarlandı. Suyu önce yüzü çarptı ama umursamadı. Boğazının arkasında burnundan akan kanın tadını alabiliyordu ya da yukarıdan duyduğu bağırışlar umurunda değildi. Bunların hiçbirisi umurunda değildi.

Teni suya değdiği anda anında rahatladığını hissetti. Ağzından küçük hava kabarcıkları çıkararak iç çekti.

Su tenine karşı olağanüstü bir his veriyordu. Tüm vücudu rahatladı ve bugün ilk kez içten dışa doğru yanmadığını hissetti.

Ciğerleri oksijensizlikten yanmaya başladığında bile yüzeye çıkmayı reddetti, uzuvlarını sıvı soğuktan uzaklaştırmayı reddetti.

Sadece biraz daha, diye yalvardı ciğerlerine.

Yanındaki suya büyük bir şey çarpınca Rorax sarsıldı. Bir el derisinin arkasındaki kemeri kavradı ve çırpınmaya başladı.

Hayır, henüz değil, biraz daha, lütfen!

Kendini suyun dışına, hendeğin kıyısına fırlatılmış gibi hissetti. Su sıçradı ve öksürerek havayı tekrar ciğerlerine çekti.

"Rorax, neler oluyor?"

Birkaç saniye cevap vermedi, soruyu anlamlandırmaya çalışıyordu. "Yok bir şey. Ben sadece Sadece sakinleşmem gerekiyor. Ve... sonra da... maça çıkacağım."

"Kaiya! Git bir şifacı çağır. Bir sorun var."

Rorax yanağını çimlere bastırdı, serin bıçakları ve yanağına çarpan yağmuru hissetti ama bu yeterli değildi. Hâlâ çok sıcaktı. Serin yağmurun onu *her yerinden* öptüğünü hissetmek istiyordu.

Zar zor hissedebildiği elleriyle soyunmaya başladı. Kendisini derisinin içinde tutan bağları yırttı ve yağmuru hissedebilmek için umutsuzca derisinden sıyırmaya çalıştı.

Gözlerini açtığında Ayres'in yüzünü kendi yüzünün üzerinde gördü. "Su, suya geri dönmeme izin ver," diye mırıldandı.

Ayres çenesini gıcırdatarak az önce döktüğü deri zırhı sıkı bir yumrukla kavradı. "Hayır, şimdilik daha fazla su yok. Gidip odanızda buz banyosu yapacağız." Başını kaldırdı ve kız hendeğe hüznle bakmak için başını çevirdiğinde göremediği birine kıyafetlerini uzattı.

Ayres, "Zırhını al ve gidip ona lanet olası bir gömlek daha getir," diye emretti. "Sonra da odamda buluşalım."

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ve derisi yanıyormuş gibi hissederken bile içindeki her kas ağrıyordu.

Serin bir el alnına dokundu ve gözlerini kapatıp ona doğru eğilerek inledi.

"Rorax," diye tısladı Ayres ve gözleri kapalıyken bile onun öfkeli olduğunu anlayabiliyordu. "Yanıyorsun."

Bir avucun omuzlarının altından kaydığını ve bir diğerinin onu kaldırmak için dizlerinin altına girdiğini hissetti. Baş adamın kolunun arkasında yuvarlanıp mide bulantısını boğazına kadar çıkarınca kollarıyla adamın boynuna sarıldı. Adam onu göğsüne doğru çekti. Onun peşinden atlarken gömleğini çıkarmış olmalıydı.

Ondan gelen sıcaklık hoşuna gitti ve kollarına daha da gömüldü. Rorax bir an için ona bırakmasını söyleyeceğinden endişelendi ama bunun yerine onu daha sıkı sıktı ve o da rahatladı.

Çenesini adamın göğüs kaslarına dayadı. Daha önce bir erkekte gördüğü en güzel göğüs kaslarına sahipti,

Boynunun yan tarafında uzanan kalın sinirler gülünç derecede çekiciydi.

Göğüslerinin altından göğsü gümbürdedi. "Teşekkür ederim."

Rica ederim, diye düşündü, gözleri her zaman onun bronz tenine yaslanan altın zinciri takip ediyordu.

Hiç düşünmeden kendini yavaşça yukarı çekti, ağzını açtı ve dilinin ucuyla adamın göğsündeki dövmelerin ve derinin üzerinde gezinerek yaka kemiklerine ulaştı ve boynunun kıvrımını usulca ısırdı.

Dişlerinin düz kısımlarını ete bastırdı ve hafifçe ısırdı, onu bırakmadan önce bir saniyeliğine etinin tadına baktı. Etrafındaki eller hizipsel olarak sıkılaştı.

İşaretlemek için yeterince sert değildi, sadece sahiplenmek için yeterliydi. İç çekerek yanağını onun göğsüne yasladı. Ayres şimdiye kadar gördüğü en iyi dövmelere sahipti.

Tekrar homurdandı.

Merdivenleri tırmandı ve tepeye ulaştığında, yüzünü boynunun kıvrımına taşıdı, burnu ve dudakları onun sıcak tenine bastırdı.

Adam onu yumuşak bir yatağa yatırana kadar o şekilde kaldı.

Gözlerini açtı ve beyaz çarşafı gördü.

Beyaz, hasta bir kadın için tehlikeli bir renkti.

"Eğer bu yatağa kusarsan, Rorax, seni tavuk kümesine atarım ve bir hafta boyunca orada uyuturum."

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. Bunu ona yapmazdı.

Ayres tekrar homurdandı ve kadın bayıldı.

Bölüm 73

Ayres

Ayres aynada göğsüne baktı, yeminini kabul ettikten sonra derisini kaplayan dövmelerin üzerinden Ölüm Habercisi olabilir.

Onlardan ne kadar nefret ettiğini sadece Marras biliyordu.

Marras'ın her zamanki gri cübbesini giymiş bedeni, babasından Ölüm Habercisi yeteneğini kabul ettikten sonra göğsünde beliren ilk şey olmuştu. Takip eden haftalarda, etrafındaki siyah mürekkep girdap gibi dönmeye başladı ve sanatını Marras'ın teninde gittikçe daha uzağa yaydı. Dövmeler artık yüzünün yanı sıra vücudunun üst kısmındaki neredeyse her boş deri parçasını kaplıyordu.

Onlardan nefret ediyordu. Kafataslarından, kemiklerden, gölgelerden, güzel yüzlerden, çiçeklerden, sembollerden, sırtında Sakar Sumavari'nin Sumavari Savaşı'ndaki ölümünü dünyaya anlatan askerlerden, hepsinden nefret ediyordu. Ayres'in siyah mürekkep hapisanesi derisinin neredeyse her santimini kaplıyor ve hikayeyi anlatıyordu

Geçmişte yaptığı hataları hatırlatarak, görevlerinde başarısız olması halinde neler olacağı konusunda onu uyardı.

Onun görevleri. *Ölüm*.

Marras ona yardım etsin, berbat bir durumdu.

Ama bugün, Rorax'ın dövmelerine yakından nasıl tepki verdiğini görmek... dövmeleri beğendiğini tekrar söylediğini duymak, meme uçlarının nasıl sertleştiğini görmek, Rorax'ın küçük pembe dilinin, göğsündeki su damlacıklarını yalayıp köprücük kemiğinden yukarı doğru kayarken bronzlaşmış ve dövmeli etiyile kontrastını görmek...

Ayres iki eliyle omuzlarının arkasını ovuşturdu. *Lanet olsun*, çok ateşliydi. Yarı ölü bile olsa, Ayres o küçük pembe dilin üzerinde kalmasını istemişti. O küçük dili sikinin etrafında kıvıracak kadar alçalana kadar karın kaslarının oluklarını aşağıya doğru izlemesini istemişti.

Hayatında gördüğü en mükemmel küçük vücuda sahipti. Rorax her gün saatlerce antrenman yapıyordu, yıllardır böyle çalışıyordu ve sonuçta vücudunun her yerinde ellerini sürmek, yoğurmak ve dokunmak istediği yağsız kaslar vardı. Göğüsleri, Tanrılar yukarıda, bugün onu sadece ıslak iç çamaşırlarıyla görmek ona göğüslerinin neredeyse mükemmel bir görüntüsünü vermişti. Lanet hayatının geri kalanında fantezilerinde onu düşünecekti.

Hiç düşünmeden yumruğunu aynaya vurdu ve camı kırdı. Parmak eklemlerini derinlemesine kesti ve kırılan ayna parçalarının üzerine kıpkırmızı damlacıklar saçtı.

Vurduğu yerin üstündeki yansımasına baktı ve acı ve öfkeyle kendine baktı.

Neden?

Neden ona lanetini unutturan oydu?

Genellikle nefret ettiği yanlarını sevmesini sağlayan neden hep o oluyordu? Neden kendisini bu kadar görünür hissettiren oydu?

Helfast'ta onun gücünü gördüğünde, "*İyi numara,*" demişti. İşte bu kadar. O sırada ölümden kıl payı kurtulmuştu.

... ama güzel bir numara? Bu kadar mı?

Onun üzerinde böyle bir etkisi olması onu hasta ediyordu. Sarsamadığı bir tutuş. İsteddiği ve arzuladığı bir tutuş. Onun ilgisini istiyordu. İçinin derinliklerinde bir yerlerde, bir dahaki sefere bir Contestar öldüğünde onu yere yatırıp ıslatmak zorunda kalacağı anı iple çekiyordu. O güzel pembe ağzı tekrar tatmak istiyordu.

Banyodan çıktı, Rorax'ın baygın yattığı yatağın yanında dururken kafasına bir tişört geçirdi. Şifacı bir saat önce teşhisi koyup gitmişti. Rorax zehirlenmişti.

Acınası. Bu sabah *zehirlendikten* sonra uyanıp antrenmana gelmesinden sonra bile ona zavallı demişti.

Bir elini kısa kesilmiş saçlarında gezdirdi. Ayres'in ona bir avuç dolusu şey için özür borcu vardı ama gözlerini açtığı anda ona üzgün olduğunu ve bir pislik olduğunu söyleyecekti.

Cannon, Kaiya ve Jia başka bir çağrıyı takip etmek için az önce ayrılmışlardı. Gitme sırası Ayres'teydi ama Cannon onun yüzüne bir kez baktı ve başını salladı.

Dikkatin çok dağılacak. Onunla kal. Ne olduğunu öğren, en eski arkadaşı ona imzalamıştı.

Ayres hangisinin daha kötü olabileceğini bilmiyordu; onun durumu hakkında hiçbir şey bilmeden uzakta olmak mı, yoksa burada olup onu izlemek, beklemek ve hayatta kalıp kalmayacağını merak etmek mi?

Ve Tanrı aşkına, bu lanet *olası Pup*'tı.

Bu bir sorun bile olmamalıydı. Başka birinin onunla ilgilenmesine, onu öldürmesine minnettar olmalıydı, böylece bu işin sonunda bunu yapmak zorunda kalmayacaktı.

Kiniera da Rorax'ı görmeye gelmiş ve şifacının damarlarından çıkardığı zehrin Heilstorms'un cehennem eğitimleri sırasında bağışıklık kazandığı bir şey olduğuna dair ona güvence vermişti. Rorax'ın zaten defalarca maruz kaldığı bir maddeydi, bu yüzden doğru şekilde tedavi edilirse onun için ölümcül olmazdı.

Ama Rorax hâlâ kıpırdamamıştı. Hareket bile etmemişti. Zar zor nefes alıyordu ve orada ölü gibi yatıyordu, o kadar hareketsiz ve hareketsizdi ki sanki ruhu ondan koparılmıştı ve-

Ayres panikle daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve ayağa kalktı. Boş şömineye doğru ilerledi ve iki avucunu şöminenin üzerine koyarak onlara doğru eğildi ve

Burnundan birkaç sakın nefes almak için kendini zorladı.

Ona bir şeyler oluyordu. Hoşlanmadığı bir şey, kontrol edemediği bir şey, onu korkutan bir şey. *Kız* onu korkutuyordu. Onu önemsemeye başlamıştı.

Kapı yumuşak bir sesle çalındı ve Milla'nın odaya girerken attığı hafif adımları fark etti.

"Aman Tanrım," diye nefes alarak Rorax'ın yatağının yanına koştu. "Az önce Piers'tan onun zehirlendiğini duydum."

Ayres çenesini esnetti.

Milla omzunun üzerinden ona baktı. "Bunu kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?"

Sadece onun değil, Contestar'ını zehirleyen kişinin de hâlâ nefes alıyor olduğunu hatırlayınca göğsünde daha fazla öfke birikti ve tahta örtüyü daha sıkı kavradı.

"Hayır. Kimsenin bir fikri yok. Biliyor olabilir ama bu sabahtan beri gözlerini açmadı."

"Ah," diye mırıldandı Milla. Ayres'e birkaç adım daha yaklaştı ve elini onun omzuna koydu. "Ayres, iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye homurdandı ama iyi değildi. İyi olmaktan o kadar uzaktı ki, artık bunun kendisi için neye benzediğinden bile emin değildi.

Onun kolunu sıkıca kavradı. "Ayres. Bu senin suçun değil."

Çenesi gerilmişti. Öyleydi. Hepsi onun suçuydu. Rorax neredeyse üç aydır onun himayesindeydi ve bir kez bile

hiç şikayet etmemiş ya da bir antrenmana geç kalmamıştı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydı.

"Kiniera ile konuşacağım. Bakalım elinde ipucu var mı? Bu konuda onunla birlikte çalışmak istiyorum. Bunu kimin yaptığını bulacağız, Ayres."

Başını salladı, sonunda örtüyü bıraktı ve ayağa kalkarak onunla yüzleşti. "Teşekkür ederim."

Milla başını salladı ve ona acımaya benzer bir ifadeyle baktı. Milla onun kolunu okşayınca adam hırıltısını bastırdı.

"Ondan hoşlanmaya hakkın var, Ayres. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırıştırdı, bu kelimelerin onun ağzından çıkmasını beklemiyordu.

Ona hüznü, bilmiş bir gülümseme verdi. "Sadece söylüyorum... Seçimlerden sonra seninle olmasını istiyorsan... söyle ona."

Ayres azı dişlerini birbirine geçirerek Milla'ya baktı. Böyle şeyler söylemek onun için çok kolaydı. Eğer onu kurtaramazlarsa bu işin sonunda Rorax'ı öldürecek kişi Milla olmayacaktı. Büyük olasılıkla o olacaktı ve Rorax'a karşı beslediği hisler bu işi zaten olduğundan daha da zorlaştıracaktı.

"Sadece bir düşün." Milla sırtarak ona baktı ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıp gitti.

Bölüm 74

Rorax

TKüçük ada kıyı şeridinin yaklaşık yüz metre açığında yer alıyordu ve Rorax'ın görebildiği kadarıyla üzerinde sadece bir bina vardı. Kıydan bile tepedeki altın kubbenin güneşte parıldadığını görebiliyordu.

Rorax binanın alev almasını ve yanarak kül olmasını diledi.

Gardiyan duruşmayı izlemeye gelen seyircilerle sahilde dolaşan Yarışmacılar arasında bir bariyer kurarken gözlerini o küçük yapıdan ayırmadı. Midesi şiddetle yuvarlandı ve kumun üzerine kusmamak için dişlerini sıktı.

Milla ve Ayres, Rorax'ın bir gün önce zehirlendiğini göz önünde bulundurarak duruşmanın uzatılması için Muhafız'a dilekçe vermişlerdi ama faydası olmamıştı.

Guardian onlara "Ya yarışır ya da ölür" dedi.

Artık Rorax'ın tek amacı bu sınavdan sağ çıkmak ve bu sırada kendini boğacak kadar çok savrulmamaya çalışmaktı. Muhafız ve adamları dışında hiç kimse o küçük, tanrıların unuttuğu adaya vardıklarında ne yapmaları gerektiğini bilmiyordu ama Rorax'ın şu andaki birincil amacı yüzerek hayatta kalmaktı. Gerisini sonra düşünebilirdi.

Havada kırmızı kıvılcımlar patladı ve Yarışmacılar sahile doğru çılgınca bir koşu yaptı.

Rorax yavaşça sörf alanına doğru koştu ve suya daldı. Tanrım, orta büyüklükte bir dalganın altına girip ağır kulaçlarla kendini suda sürüklemeye başladığında deniz tenine çok iyi geliyordu.

Briar Rorax'ın yanından geçip gitti; kıvrak sarışın dalgaların arasında rahat görünüyordu, Tanrı'nın lanetlediği bir denizkızı gibi suyu yarararak ilerliyordu.

Tuzlu suya rağmen Rorax gözlerini zorla açtı. Ayres dün Kaiya'yı kaleye yakın köye göndermiş ve Rorax zehir girişiminden sonra iyileşirken onun için bilgi toplamıştı. Koy saldırgan köpekbalıklarıyla ünlüydü ve oradaki sivillerin onları besleyerek köpekbalıklarını Contestar'ların bulunduğu kıyıya yaklaştırmaya çalıştıklarını öğrenmişlerdi. Yaklaşan bir saldırıyı görebilmesi gerekiyordu. Rorax bir ya da iki köpekbalığını savuşturabilirdi ama daha fazlasını değil. Şu anki durumuyla olmaz.

Midesi şiddetli bir şekilde yuvarlandı ama Rorax adanın kumlarına ulaşana kadar onu tutmayı başardı ve sonra midesini kumlara boşalttı.

Sonunda elleri ve dizlerinin üzerinden başını kaldırdığında, diğer Yarışmacılar çoktan ayağa kalkmış ve parıldayan altın kubbeli küçük, beyaz dairesel binaya doğru koşuyorlardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Rorax, onların ardından dengesiz bacaklarının üzerinde ilerlerken. Birden fazla kez ayağı takıldı, avuçlarının derisi keskin kayaların üzerinde yırtıldı.

Binaya ilk ulaşan Briar ve Mo, binanın beyaz çift kapısını çekerek açtılar. Yarışmacıların geri kalanı onları içeride takip etti ve karanlıkta kayboldu.

Altın kubbe parıldıyor, Rorax ona doğru ilerlerken neredeyse gözlerini kamaştırıyordu. Kubbenin tepesinde, üzerinde küçük oyma bir horoz bulunan bir paratoner duruyordu; horozun başı ona bakmak için dönmüştü, arka tarafındaki tüyleri yüksek ve altın rengindeydi. Horoz Midhurst'ün simgesiydi. Burası tanrılarına adanmış eski bir harabe olmalıydı.

Rorax diğerlerinin peşinden yarı koşar, yarı tökezlerken horozu tersledi ve kayalıklarda daha hızlı ilerlemek için kendini zorladı.

Kapılar düz beyaz badanalı ahşaptı ve giriş, karmaşık bir şekilde oyulmuş taş kapı çerçevesiyle çevriliydi. Rorax kapı kolunu tuttuğunda avucundaki kesikler sıcaktan kavrulunca irkildi. Kapıyı salladı

içeri girerken beyaz ahşap kapıda kanlı bir el izi bıraktı.

Diğer Contestar'lar çok uzağa gidememişti.

Rorax nefesini içine çekti ve içeriyi incelerken gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

Binanın duvarlarında karmaşık mücevherli çerçeveleri olan altın aynalar asılıydı. Yaklaşık on metre içeride başka bir kapı vardı; yüzeyine altın figürler, semboller, kelimeler ve cadı işaretleri oyulmuş yuvarlak bir kapı. Bu, Rorax'ın şimdiye kadar gördüğü en karmaşık şekilde oyulmuş sanat eseri idi ve o da som altından yapılmış gibi görünüyordu.

Diğer kızların hiçbiri Rorax'la aynı huşu duygusunu hissetmiyor gibiydi. Bir sonraki adımda ne yapacakları konusunda birbirleriyle tartışmaya başlamışlardı bile.

Stella heykellerden birine dokunmak için uzandı, ama Mo elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ona dokunma. Bir şey hissediyorum."

"Isgra'ya söyle de şu lanet kapıyı eritsin," diye tısladı Briar, Mo'nun yüzüne bakarak ve onunla burun buruna gelerek. Mo da aynı vahşilikle Briar'a baktı, elleri yumruk şeklinde kıvrılıp açılıyordu.

Isgra durduğu yerden homurdandı ve iki kadının çekişmesini eğlenerek izledi. "Siz ikiniz birbirinize ölene kadar mı bakacaksınız?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Bu kapıyı ben bile eritemem. Bunu yapmak için Muhafız'ın gücüne ihtiyacım var."

Stella dokunmak üzere olduğu glden bir adım geri çekildi ve dudaklarını çiğnemededen önce önündeki metal bariyere odaklandı. "Bükemedim, çok kalın."

"Sen de denememelisin," diye mırıldandı Enna. "Burası bir tapınak. Buradaki metallerin çoğu muhtemelen yağmacılara karşı yoğun bir şekilde korunmuştur."

Rorax grubun tam arkasına gelene kadar içeriye doğru birkaç sessiz adım attı. Kapı çok eski olmalıydı, muhtemelen bin beş yüz yıldan daha eskiydi.

Figürler eski Midhurst tarzındaydı: iki boyutlu, tüm vücudu kaplayan, karga başlı figürler. Figürlerin arkasındaki arka plana eski bir dilin girdaplı yazısı kazınmıştı. Bu bölge, Lyondrea'nın üç yüz yıl önceki Gedik sırasında burayı ele geçirmesinden önce Midhurst topraklarının bir parçasıydı.

Mo hırladı, üst dudağı dişlerinin üzerine doğru kıvrıldı. "Aranızda kapıda ne yazdığını okuyabilen var mı?" Koyu renk gözleri Rorax'ın üzerine dikildi ve hırıltısı alaycı bir ifadeye dönüştü. "Peki ya sen, *Pup*?"

Rorax Mo'ya dişlerini yedirmeyi düşündü, Mo Rorax'tan uzaklaşıp kapıya dönene kadar gözleri Contestar'da bir aşağı bir yukarı gezindi.

Rorax kemerli kapının en tepesinde duran, ortadaki en büyük karga kafatası figürüne baktı. Yuvalar ruhunun derinliklerine kadar iniyor gibiydi ve omurgasından aşağıya doğru bir ürperti yayıldı.

Mo'yu görmezden geldi ve Stella'ya döndü. "Kapıyı arayın ve iki şey arayın. Burada bulunan cadı korumalarından herhangi birini tanıyabilir misin? Ve her heykelciğin mi yoksa sadece bazılarının mı korumalı olduğunu söyleyebilir misin?"

Stella bir kez başını salladı ve kapıdaki koruyucuları aramaya başladı. Rorax, Alaşım Evinden olan Mo'ya döndü. "Kapının diğer tarafında ne olduğunu hissedebiliyor musun? Daha fazla metal var mı?"

Mo Rorax'a ters ters baktı, sonra rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve sonunda gözlerini kapattı. "Bunun ötesinde bir raf var. Üzerinde ne olduğunu göremiyorum ama . . . Bir raf. Kapı, üzerinde ne varsa onu koruyor olmalı. Büyülerimi onun üzerinde kullanamam, kutsanmış olmalı."

Mo kapıyı incelemeyi bitirdiğinde Rorax başıyla onayladı. Stella alnındaki teri silerek, "Bitti," diye homurdandı. "Enna haklıydı, ortadaki yılan dışında duvardaki hiçbir şeye dokunmamalıyız."

Bir sıra altın gülün altında küçük bir bahçe yılanının yattığı kapının ortasını işaret etti. Rorax tereddütle küçük yılanı uzandı. Stella'ya göre sadece bu küçük oyma güvenliydi, ama Stella'ya ne kadar güveniyordu?

Belki bir kulp ya da tokmaktı-

Metalik yılanın altın gövdesi kendini canlandığında Rorax çığlık atmamak için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı. Dışarı fırladı ve uzun gövdesini bileğine doladı. Rorax kolunu güvenli bir yere çekmeye çalıştı ama küçük

Yılan göründüğünden çok daha güçlüydü. Eli avuç içine gelene kadar bileğini zorladı. Minik altın başıyla öne doğru eğildi ve küçük dilini Rorax'ın kumsaldaki kayaların üzerine düştüğü için hâlâ ıslak olan kanının üzerinde gezdirdi.

Rorax kafasında bir telaş hissetti ve çığlık atamadan önce gözleri geri yuvarlandı ve bir görüntünün içine fırlatıldı.

Nerede olursa olsun, her yer aydınlıktı. Etrafına bakındı ve kehribar rengi bir buğday tarlasında olduğunu fark etti.

Rorax başını kaldırdı ve bir çığlık attı, ardından devasa bir yılan tepesinde yükselirken kıcının üzerine düştü, pembe dili ön kolu kadar uzundu ve havayı tadıyordu.

Rorax ellerinin üzerinde geriye doğru çekildi, alnından ter boşandı, kalbi göğsünde öfkeyle çarpmaya başladı. Yılan altın rengi tek gözüyle onu süzdü, dikey yarık onu içine çektikçe genişliyordu.

"Daha önceki Yarışmacılardan hiçbirine benzemiyorsunuz," diye gözlemledi.

Ses Rorax'ın omurgasından aşağı inerken, yılan dev başını hareket ettirip etraflarındaki uzun buğday otlarından oluşan boş tarlayı incelerken Rorax ürperdi. "Burası rahat, zihninde ... çok geniş."

Kafasının içinde miydi? Ve orada çok fazla oda olması ne anlama geliyordu?

Rorax dengesiz bacakları üzerinde durmadan önce birkaç adım daha geri çekildi.

Yılan onu bir ısırıkta yutabilir ya da dişlerinden biri göğsünü iki kez delip geçebilirdi ve yapabileceği hiçbir şey olmazdı.

Rorax terli ellerini pantolonuna silerken, "Beğenmene sevindim," diye homurdandı. "Rahatına bak... ama *çok* da *rahat* olma."

Yılan, Rorax'ın açlık sesi değil de bir yılan kahkahası olması için dua ettiği bir şekilde tısladı.

"Havanın tadı Ssshadowbell gibi. Zehirlendin mi?" Yılan başını eğdi ve dili tekrar onun etrafındaki havayı tattı.

Rorax yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

"Sisteminizde kötü bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum." Yılan başını salladı ve tekrar ona odaklandı. "Sikkeyi Muhafız'a geri götür ve raftaki kolyeyi al. Güç aktarımında sana yardımcı olacak. Güç aktarımı için masaları ara. Kendinizi savaşa hazırlayın. Kaçırdığın risklere rağmen, tanrılar savaşman için seni seçti, Roraxxx Greywood."

Rorax herhangi bir soru sormadan, hatta gözünü bile kırpmadan, başı bir kez daha hızla döndü ve sonra bir kez daha altın duvarın önünde durdu.

Küçük bahçe yılanı, başını kaldırıp ona göz kırpmadan önce kanından birkaç yudum daha aldı.

Orada durmuş aval aval bakan diğer kızlara baktı.

Rorax'ın bileğinden yavaşça çözüldü ve diğer Contestarlardan hiçbiri ilerlemeyince bir kez daha oymanın içinde katılaştı.

"Bu iğrençti," diye ürperdi Briar, yılanı uzanıp onu da yalamasından korkuyormuş gibi bakıyordu.

Metal bükülüyormuş gibi yüksek bir inilti duyuldu ve kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı, eski menteşeler üzerinde yana doğru kayd.

Tıpkı Mo'nun onlara söylediği gibi, kapının arkasında altın raflarla kaplı bir duvar vardı. Dev kapı bir dolaptan başka bir şeyi korumuyordu.

Rorax nefesini içine çekti. Raflarda bir yüzünde yılan başı damgası olan altın paralar sıralanmıştı. Rorax diğer yüzünde bir horozun damgalanmış olacağından şüpheleniyordu. Yılan ve horoz Midhurst armasında yer alıyordu.

"Mo? Herhangi bir büyü var mı?"

Kızın gözleri başını sallamadan önce bir anlığına odaklanamadı. "Hiç sanmıyorum."

Kapı bir seferde birden fazla kişinin girebileceği kadar geniş değildi, bu yüzden Rorax bir adım öne çıktı ve bir bozuk para aldı.

Para elinde ağırlaşmıştı.

Bir yılanın sesi başının arkasını gıdıkladı. *Kolye, kolyeyi al, Contessstar.*

Rorax yukarı bakmadan önce avucundaki madeni paraya birkaç kez göz kırptı. En üst rafta altın bir kolye vardı. Altın paralardan birinden daha büyük olmayan bir güneş patlamasına benziyordu.

Al şunu.

Sertçe yutkunan Rorax uzandı ve üst raftan kolyeyi aldı.

"Hey," diye bağırdı Lily. "Rafta bir tek bu var."

Lily kapı çerçevesine doğru bir adım attı ve odadan çıkan güçlü bir rüzgâr Lily'yi bir adım geri atmaya zorladı.

"Oh, harika, Lily, ne yaptığına bakar mısınız!" Briar parmağıyla iki altın aynanın asılı olduğu girişe doğru işaret etti. Aynalar erimiş altın gibi duvardan aşağıya damlıyor ve orada bir su birikintisi oluşturunuyordu. Aşağıya akan erimiş altın kalmadığında, metal havuzlarından iki cüppeli ve altın savaşı yükseldi. Yüzlerini kaplayan metalik altın cüppeleri ve uzun asalarıyla iki rahip. İçlerinden biri yaklaştı ve altın asasını Lily'ye doğru savurdu. Asa büyük bir gürültüyle Lily'nin sırtına saplandı ve onu kafasını duvara çarpacak kadar sert bir şekilde havaya fırlattı. Lily bir yığın halinde yere yığıldı ve diğer Contestar'lar geri çekilerek altın rahibin yolundan çekildiler.

"Ta ei pakkunud oma verd," diye homurdandı figür. Lily'nin üzerinde durmuş, asasını onun hareketsiz bedenine doğrultmuştu.

Diğer figür Rorax'a yaklaştı ve kemikli, metal bir parmakla onu işaret etti. Ardından kapıyı işaret ederek küçük odadan çıkmasını işaret etti. Rorax raftan uzaklaştı ve duvar arkasındaki yerine kaydı. Figür asasını Rorax'ın ellerine bastırdı.

omuzlarından tutup itti ve onu girişe doğru zorladı. Gözleri Enna'nınkilere kaydı.

Verd. Lily'ye saldıran Muhafız "Ta ei pakkunud oma verd" demişti.

Geri kalanının ne anlama geldiğini bilmiyordu ama verd, ilk Üstün Yeteneklilerin kadim dilinde *kan* anlamına geliyordu. Rorax şimdi kütüphanede geçirdiği sayısız saat ve Radashan'ın anlamsız görünen kitapları için tanrılara şükreliyordu.

"Rorax!" Enna bağırdı. Yaklaşmaya çalıştı ama onu kapıya doğru sürükleyen heykelcik, kemiğin metale çarparken çıkardığı sesle onu uzaklaştırdı.

Muhafız onu girişe doğru iterken Rorax omzunun üzerinden esmere, "Kan," diye tısladı. "Bırak yılan kanından bir damla tatsın!"

Kalan Yarışmacılar neredeyse hep birlikte öne atılıp bıçaklarını çıkararak yılanı adaklarını sundular. Muhafız Rorax'ı dışarı atıp kapıyı arkasından çarparken Enna ona korkuyla bir kez daha baktı.

Kolyeyi ve parayı cebine soktu ve bacaklarının gidebildiği kadar hızlı koşmaya başladı. Eğer Lily ölür ve bir akını tetiklerse, o oda kan gölüne dönerdi ve Rorax Glimr'ini sırtına bağlamıştı. Kendisini diğer Yarışmacılardan mümkün olduğunca uzağa götürmesi gerekiyordu.

Rorax okyanusa geri dönerken sadece iki kez tökezledi. İlk seferinde ellerinin üzerine düşmekten kurtuldu ama ikincisinde avuç içleri tekrar yırtıldı. Ağladı

Kendini yukarı itmeden önce derin bir nefes alarak dışarı çıktı; parmaklarından kan damlıyordu. Suyu daldığında, avuçlarındaki kesikler tuzdan dolayı acımişti ama su, aşırı ısınmış tenine karşı inanılmaz bir his veriyordu.

Rorax suda ilerlemeye başlarken gözlerini yine açık tuttu. Sular, adaya doğru yüzdüğü zamanki kadar boş değildi.

Aşağıdaki okyanus tabanında karanlık bir şekil yanından hızla geçti ve boğazında bir çığlık koptu, ama yine hiçbir şey yanından geçmedi. Kürek çekerken birkaç şekil daha vardı ama neyse ki hiçbiri ona yaklaştı.

Rorax kumsala ulaştığı anda ayaklarının altında kum hissetmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Ayak parmakları kum taneciklerine sürtündü ve rahatlama hissi onu öyle yoğun bir şekilde sardı ki ağlamak istedi.

Kendini aşağıdan yukarı itti ve kalabalığın Yarışmacıların sahile geri dönmesini beklediği yere doğru yarı koştu, yarı yürüdü. Gardiyan kalabalığın önünde durdu, elini uzatırken karanlık bakışlarında eğlence parlıyordu. "Ödülümü getirdin mi?"

Rorax arka cebinden damlayan parayı çıkardı ve Muhafız'ın avucuna bıraktı.

Gardiyan yüzünü buruşturdu, parayı kurulamak için beyaz bir mendil aldı ve ışığa tutarak yılan ile horoz kafası arasında ters çevirdi.

Ardından para Muhafız'ın parmaklarının arasından kayboldu ve Rorax'ın göğsü sıkışmaya başladı. O da mı

Başka bir para almak için geri dönmek mi?

Gardiyan ona küçük, yumuşak bir gülümseme verdi.
"Denemeniz tamamlandı; Majauss parasını geri çağırdı. Biz diğerlerini beklerken sen otur."

Bölüm 75

Rorax

R Orax Muhafız'dan birkaç adım uzaklaştı ve Milla ile Ayres'in duvarın ardından kendisine sırttığını gördü. Muhafız'ın duruşma başlamadan önce diktiği katı havadan bir bariyer. Milla avucunu saydam bariyere bastırdı ve ılık ılık parladı. "Seni çılgın sürtük. Bunu nasıl yaptın? Sen de herkesten sonra tapınak."

Ayres ona Milla gibi gülümsemedi ama gözleri vücudunda gezinip yara ararken Rorax onun yüzündeki memnuniyeti görebiliyordu.

"Şansım yaver gitti," dedi Milla'ya. Boynundan aşağı ter ve tuzlu su damlıyor, yorgunluk kol ve bacaklarını çekiştiriyordu. Tanrım, *hayatında* bir banyo ve biraz uyku için hiç bu kadar heyecanlanmamıştı.

Arkasındaki sudan kulak tırmalayıcı bir çığlık geldi ve tüm kalabalık topluca dönüp baktı.

Stella, Mo ve Isgra sahile ulaşmışlardı ve Muhafız'a doğru yarı koşuyor, yarı yürüyorlardı. Briar onların çok gerisinde değildi, ama Enna ... Enna hâlâ suyun içindeydi, koyu renkli yüzgeçleri etrafında dönüyordu.

Lily hiçbir yerde görünmüyordu.

Enna tekrar çılgık attı ve Rorax içgüdüsel olarak suya doğru bir adım attı.

"Rorax," diye homurdandı Ayres bariyerin diğer tarafından.

Gardiyan üç kızıdan paraları aldıktan sonra dönüp Rorax'a baktı ve onu eğlenen bir gülümsemeyle değerlendirdi. "Bariyerin karşı tarafından hiç kimsenin suya girmesine izin verilmiyor. Sanırım girebilirsin ama zaten kazandın. Senin için hayatını riske atmayacak bir rakip için hayatını riske atar mısın?"

Rorax dişlerini sıktı ve karanlık bir yüzgecin Enna'ya yaklaşmasını izlemek için döndü.

Rorax kendine bir söz vermişti; güç mevcut Muhafızdan halefine geçtiğinde Diyarlar'ı kabul edilebilir bir Muhafız olmadan bırakmayacağına dair bir söz.

Lily öldüyse geriye Mo, Stella, Isgra, Briar, Mairi, Enna ve kendisi kalıyordu. Diyar'ın korunmasını bir Alaşım Evi vatandaşına ya da onlara bağlı birine bırakamazdı, bırakmazdı. Mairi kendi botlarını bağlayacak kadar bile becerikli değildi ve Briar da Diyarlar'a liderlik edecek kadar güçlü bir ahlaki pusulaya sahip değildi. Ve tüm bunların ötesinde, Rorax Enna'yı *seviyordu*. Onun arkadaşıydı.

Enna yine dehşet içinde çığlık attı ve Rorax başka bir şey düşünmeden suya doğru koşarak geri döndü.

"Crow, buraya gel!" Ayres bariyerin arkasından seslendi.

Gürültülü bir patlama sesi duyuldu ve Rorax omzunun üzerinden bakınca Ayres'in yumruklarını bariyere vurduğunu gördü. Gözleri gümüş ve kırmızıydı. "Rorax!" diye bağırdı.

Arkasını döndü ve dizlerine kadar tuzlu suya batana kadar iki adım daha attı ki bir el onu arkasından çekip aldı.

"Nereye gidiyorsun? Sen zaten kazandın," diye hırladı Isgra ona.

"Bırak beni," dedi Rorax sesini dengede tutmaya çalışarak, "yoksa bileğini yerinden çıkarırım."

"O çoktan gitti. Bırak ölsün, seni aptal."

Rorax bir an için ölmüş en iyi arkadaşının gözlerine baktı. Kurtaramadığı, koruyamadığı en iyi arkadaşının. "Hayır."

Rorax kolunu Isgra'nın pençesinden kurtardı ve suya daldı.

Öfkeyle yüzüyor, içinde bir yerlerde güç bulması için vücuduna yalvarıyordu.

İtmeye devam etti, adrenalinin etkisi azalmaya başladıkça uzuvları yanıyordu. Rorax yeterince yaklaştığında, neyle karşı karşıya olduğunu görmek için başını suyun altına eğdi.

Bir mürekkep balığıydı. Dokunaçlarından dişleri uzanan dev bir mürekkep balığı, Enna'nın bacaklarını yavaşça ısıyor ve

kanını suya bırakıyordu. Köpekbalıkları, kalamarın onlar için geride bıraktıklarının tadını çıkarabilmek için etrafta dönüyorlardı.

Suyu boyayan kanı gördüğünde Rorax'ın göğsüne soğuk bir korku yayıldı.

Rorax, bıçağı Glimr'in sırtındaki kınında olduğu için tanrılara şükretti ve kolunu bir hamleyle suyun içinde sıkı bir spiral çizerek gönderdi.

Bıçağı kalamarın ortasına saplandı ve dokunaçları anında Enna'nın beline dolandı. Mürekkep balığının bedeni yavaşça yüzerek uzaklaşırken, siyah mürekkepli kan suyun içinden fışkırarak kırmızıya karıştı.

Rorax bıçağı ona geri çağırdı ve yüzeye çıktı.

Yanan ciğerlerine bir nefes çekti ve Enna'nın bileğini kavramak için ileri uzandı. Rorax onu ileri doğru itti ve Enna onun yanına çarptı. "Hadi, yüz. Yüzmek zorundayız."

"Köpekbalıkları," dedi Enna belli belirsiz, öne doğru yığıldı, alını Rorax'ın omzuna çarptı. "Bırak beni, Ror. Kıyıya geri dön."

Rorax Enna'yı çevirdi, kolunu Enna'nın karnına doladı ve her ikisinin de başını suyun üstünde tutmak için Enna'nın ağırlığı altında bacaklarını öfkeyle tekmeledi. Rorax Enna'nın saçlarını yumruğunun etrafında döndürdü ve boynunu görebilmek için arkadaşının başını geriye çekti. Siyah damarlar Enna'nın giysilerinin altından boğazına doğru kıvrılmaya başlamıştı.

Sikeyim.

"Enna, nefes almanı istiyorum. Benimle kal."

Rorax onu suda çekmeye başladığında Rorax'ın omzuna doğru inledi.

Rorax, Muhafız'ın kıyıdaki büyü duvarını görebiliyordu, çünkü siyah ve kırmızı bir büyü bulutu kontrast oluşturmaya başlamıştı. Sahilden yüksek sesle bağırışlar yükseliyordu ve en çok Ayres'in gürleyen sesini duyabiliyordu.

Enna kollarında ölü bir ağırlığa dönüşmüştü ve Rorax suyun içinde ilerlerken Enna'nın nefes alış verişini omzuna doğru düzensizleşmeye başlamıştı. Sahildeki bağırışmalar daha da arttı ve Ayres ile Muhafız birbirlerine bağırmaya devam ederken Isgra ile Briar'ın elçilerin çoğunu kıydan takip edip kampa doğru döndüklerini gördü.

Rorax'ın uzuvları yanmaya başladı ve dişlerini sıktı. Sisteminde kalan enerji ve adrenalinin neredeyse her parçasını ilerlemek için kullandı ve yükselen paniğini görmezden gelmeye çalıştı.

Hızlıca bir şeyler bulamazsa Enna'yla birlikte beş dakika içinde balıklara yem olacaktı. Ama düşünemiyordu. Düşünemiyordu ve nefes alamıyordu. Göğsü gittikçe daha sıkı hissediyordu; panik vücuduna yerleştikçe ciğerleri gittikçe daha az hava alıyordu.

Çevresel görüşündeki hareket göğsünde yeni bir korku dalgası yaratırken Enna'nın yüzü suyun altına daldı. Karanlık bir yüzgeç suyun içinden ona doğru ilerliyordu.

"Enna," diye hıçkırdı, arkadaşını sarsmaya ve aynı anda yüzmeye çalışıyordu. Enna'nın kafası cevap olarak sadece bir tarafa doğru eğildi. Öleceklerdi ve Rorax'ın onları kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sahip olduğu her şeyi vermişti. "Çok üzgünüm."

Enna hiçbir şey söylemedi ve Rorax bıçağını son bir kez avucunun içine çağırdı. Onu köpekbalığına fırlattı.

Hareket onları yüzeyin altına kaydırды ve Rorax tuzlu denizin bir kısmını burnundan içeri çekti. Umutsuzca ciğerlerindeki suyu dışarı atmaya çalışarak tekmeledi ve öksürdü.

Suyun altından Ayres'in sesi boğuk bir şekilde ona sesleniyordu ama onu duyamıyordu ve çok geç olana kadar ne dediğini anlayamadı.

Tek gözü kanlı köpekbalığı hâlâ onlara doğru koşuyordu.

Köpekbalığı Rorax'a o kadar sert vurdu ki hem onu hem de Enna'yı suyun dışına fırlattı.

Önce Rorax'ın kafası suya çarptı, tekrar tekmelemeye başlamadan önce görüşü bir anlığına karardı, yüzeyi yararak umutsuzca ciğerlerine hava çekti. Enna ondan birkaç metre ötede yüzüstü yatmış, koyu renk saçları uğursuz bir bulut gibi etrafını sarmıştı.

Rorax onun bileğini kavradı ve gevşek bedenini kendine doğru çekti. Kollarıyla Enna'nın başını yukarı çekerken, bacakları suda ilerlemeye devam ederek onları kıyıya doğru itti. Enna nefes almıyordu, bu yüzden Rorax ona sert bir tokat attı ve o da

Sarsıldı, tutunduğu yerde kasıldı ve suyun bir kısmını burnundan dışarı attı.

Kıyı artık çok yakındı, çok yakın. Dişlerini sıktı ve ileri atıldı.

Enna mücadele etti. "Ror, Ror bırak gideyim. Yüzebilirim."

İkisini de daha yakına çekerken "Hayır," diye homurdandı. Onu tekrar gördüğünde kıyıdan yirmi metre kadar uzaklaşmış olmalıydılar ama çok yakındı, çok yakındı. Karanlık bir yüzgeç.

Enna'yı kıyıya doğru itmeye çalışmaktan başka bir şey yapamadı ve köpekbalığı çenelerini Rorax'ın etrafında kenetlemeden önce "YÜZ!" diye bağırdı.

Üç kat tırtıklı diş sırtına, karnına ve kalçasına saplanırken Rorax acıyı zar zor hissedebiliyordu. Köpekbalığı onu suyun altında sarsıyordu. Nefes almamak için elinden geleni yaptı ama onu ileri geri çekerken çığlık atmak için ağzını açtı ve su ciğerlerine doldu.

Zihni hemen bulanıklaştı ve karnındaki ve kalçalarındaki ağrı uyuştı.

Eğer burada ölecekse, en azından bu şekilde, acının neredeyse hiç olmadığı ve neredeyse sıcak olduğu bir yerde ölecekti. Bir kalp atışı için kendini o an için pes etmeye bıraktı. Bir daha asla acı çekmeyeceği ve sevdiği hiç kimseyi kaybetmeyeceği, ölümün o hiç bitmeyen rahatlığına kayma fikriyle flört etmesine izin verdi.

Beni al, ben hazırım. Savaşım ve verebileceğim daha fazla bir şey yok, diye düşündü.

karanlık.

Neredeyse altından geçmeye karar verir vermez, içinden sıcak bir güç ışını fırladı.

Saf enerji, öfke ve adrenalin vücudundaki her hücreyi tüketti. Bir akın.

Akının ruhuna kattığı gücü kullanan Rorax bıçağını avucuna çağırdı ve kesmeye başladı. Dilimledi, sapladı ve bıçağını köpekbalığının gri tarafına sapladı; ta ki köpekbalığı sarsılıp küçük bir acı hissi yaratana ve çenesini açana kadar.

İçinden çığlık atarak etini diş sıralarından ayırdı ve tekmeleyerek uzaklaştı.

Bulanık gözlerle köpekbalığının suyun içinde yüzerek uzaklaşmasını izledi, kanı arkasından geliyordu, sonra ağır ağır kıyıya doğru döndü.

Etrafındaki suda o kadar çok kan vardı ki göremiyordu, bu yüzden kafası yüzeye çıkana kadar doğrudan yukarı tekmeledi.

Derin ve umutsuz nefesler alarak su ve kan öksürdü. Çılgınca etrafına bakındı ve mücadelesi sırasında köpekbalığının neyse ki onu sahile daha da yaklaştırdığını gördü. Rorax kendini olabildiğince kıyıya doğru itti. Ayak parmakları kumlu dibe hafifçe sürtündüğünde, kendini ileri itmek için bacaklarını kullandı. Hareket yaralarını sarstı ve içten içe çığlık attı. Sol tarafı acı içinde yanıyordu. Rorax'ın akını hızla azalıyordu, vücudu onu koruyamıyordu.

uzun süre dayanamadı. Sahile dibe dokunabileceği kadar yaklaşmıştı ama dalgaları izlemiyordu. Milla'nın adını haykırdığını duydu ve tam zamanında kafasını kaldırıp baktığında dev bir dalganın ona doğru geldiğini gördü.

"Ayres!" Bir dalga ona çarpıp kıyıya savurduğunda Rorax çığlık attı. Burnunun kumun altında çatladığını hissetti ve her şey karardı.

Bölüm 76

Ayres

S Rorax adını haykırdığı anda Ayres'in içinde bir şeyler koptu, bir dalganın çarpmasından saniyeler önce onu kıyıya fırlattı. Muhafız'ın hava duvarı Ayres'in büyüsunün baskısı altında sallanıyordu ama Rorax kuma çarpar çarpmaz onu ince bir cam gibi paramparça etti. Muhafız öfkeyle tısladı ama umurunda bile değildi. Ayres bir şifacıya döndü, aynı zamanda büyüsunü Rorax'ın kıyıya vurmuş bedenine gönderdi ve onun baygın halini sudan çıkarıp kendisine yaklaştırdı.

Yanındaki şifacıya "Ona yardım et," diye emretti. Şifacı, Ayres'in kırmızı gözlerini görünce sapsarı kesildi ama akıllıca bir hareketle başını salladı.

Yanında duran Milla'ya döndü ve emirlerini sıraladı. "Bu sahilde gördüğünüz diğer şifacıları buraya getirin." Bir parmağıyla

Rorax'ın hızla kendisine yaklaşan bedeni kara bir bulutun üzerinde süzölüyordu. Kollarından biri yana sarkmıştı ve kan kolundan aşağı süzölüp kuma damlıyordu. Ölümü Helfast'ta o gün olduğu gibi ensesinde karıncalanma yaratmıyordu ama yakında yaratacaktı. Ufukta karanlık bir gölge belirmeye başlamıştı bile.

Milla, "Diğer şifacılar Enna'nın yanında, vücudundaki zehri çıkarmaya çalışıyorlar," diye cevap verdi.

"Onları buraya getirin."

Milla bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti ve Enna'nın yanındaki şifacıları yönlendirmek için koştu.

Muhafız Ayres'e dikkatle baktı ve ona hırladı. "O zehri Enna'nın vücudundan çıkar."

Muhafız kasıldı, sanki bir şey yapması emredilince açıkça gücenmiş gibi. Ama içinden derin, tehditkâr bir hırıltı koptu. "Şimdi."

İrkildi, gözlerindeki bir parça korku ona ihanet ederken sertçe arkasını döndü ve söyleneni yaptı.

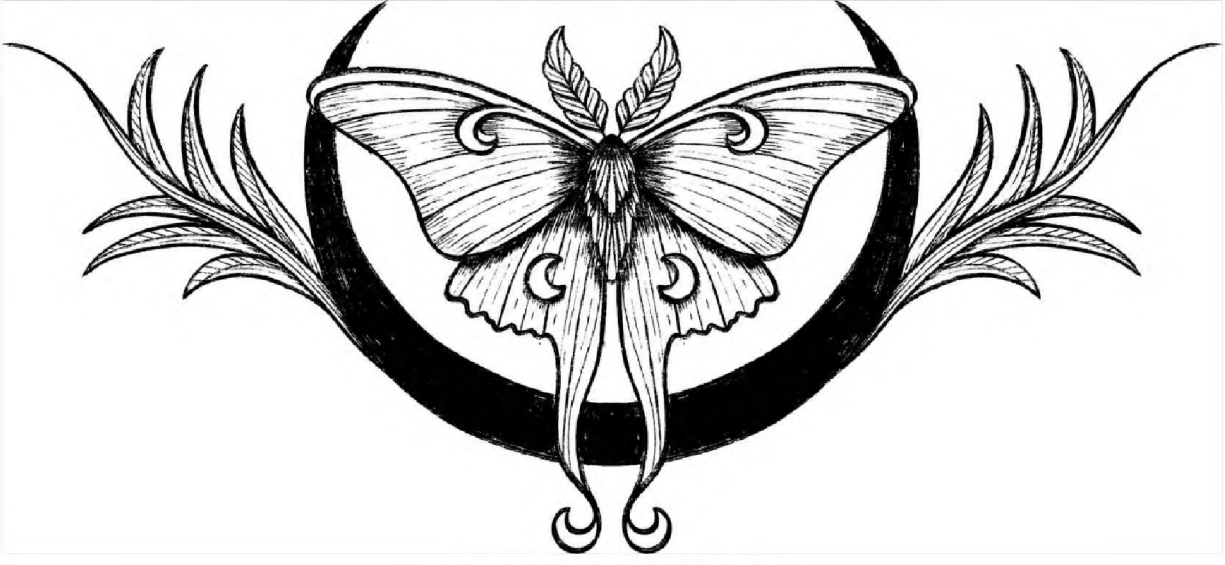
Ayres, Rorax'ın bedenine doğru döndü. Öfke ve korku onu boğmakla tehdit ediyordu. Rorax'ın teni kül rengine dönmüştü ve kollarından kuma kan damlıyordu.

Ayres bir anda kızın üzerine atladı, gömleğini yırtıp bezi kızın böğrüne bastırdı. Gölgesi hâlâ aklının bir köşesinde dolaşıyordu ama neyse ki köprüye yaklaşmamıştı. Kulağına fısıldamak için eğildi. "Yemin ederim ki

Tanrılar aşkına, eğer bugün ölmeye kalkarsan, seni kendim öldürmek için geri getireceğim."

Rorax kıpırdandı ve solgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bugün ölüme çoktan hayır dedim, Ayres."

Tanrılar biliyordu, Ayres bunun için minnettardı.

Bölüm 77

Tressa

Tressa sahilde kumların üzerine oturmuş, bitkin ve şok içindeydi. Enna ve Rorax'ın bilinçsiz hallerini izledi.

Her iki ceset de iyileştirme ekibi tarafından taşındı.

Bir haberci koşarak gelip Ölüm Teğmeni'nin mevcut tüm şifacıların sahile gelmesini istediğini söylediğinde kulaklarına inanamamıştı.

Ayres onun patronu değildi ve bu emre sinirlenmişti. Yine de koşarak gelmişti.

Tressa Çatlak Deniz'e sadece altı şifacısını getirmişti ve mürekkep balığının zehrini Enna'dan temizlemek ve Rorax'ın böğründeki derin köpekbalığı ısırığının etini dikmek için hepsi gerekmişti.

Rorax *yine* bir Yarışmacı için hayatını tehlikeye atmış ve tek bir yara bile almadan hayatta kalmıştı. Gerçekler Tressa'nın kafasında hesaplanmıyordu.

Rorax bir canavardı. Bir *canavardı*. Ama ne tür bir canavar diğer Yarışmacıları kurtarmak için kendini riske atabilirdi ki? Bunlar, çıkış yolunu bulamazsa Rorax'ın *hayatına* mal olacak insanlardı.

Lily adadaki yaldızlı tapınakta ölmüştü. Majauss'un altın muhafızlarından biri kafatasını kırmış ve bunun sonucunda oluşan akıntı Rorax'ın hayatını kurtarmıştı. Tanrılar bugün Rorax'ı kurtarmayı kendileri *seçti*.

Tressa dişlerini birbirine geçirdi ve kollarını sıkıca kendine doladı, tırnakları kollarının arkasına batıyordu.

Bakışlarını önündeki dalgalara çevirdiğinde nefret dilini kapladı. Kendisinden nefret ediyordu, Seçim'den nefret ediyordu ve en çok da Rorax'ın Enna'yı suyun içinden çektiğini gördüğünde göğsündeki nefret alevinin titreyip sönmesinden dolayı Rorax'tan nefret ediyordu. Tanrılar, Zihin Yürütücü yeteneklerini kullanabilecek kadar güçlü olmayı, Rorax'ın zihnine bakabilmeyi, onun *gerçekte* nasıl biri olduğunu görebilmeyi diledi.

Tırnaklarını daha da derine batırdı.

Solgun, nasırlı bir el önüne uzandı ve bir anlık tereddütten sonra Ren'in onu ayağa kaldırmasına izin vererek eli tuttu.

Onu kollarıyla sardı ve yüzünü boynunun kıvrımlarına bastırdı. "Şu anda yüzündeki her düşüncayı görebiliyorum," diye mırıldandı. "Ne yapmaya karar verirsen ver, arkadayım."

Yüzünü onunkinden geriye çekti; arka plandaki okyanus, inanılmaz yakışıklı sakalının ve uzun saçlarının bakır tonlarını vurguluyordu.

Tanrılar aşkına, Ren çok güzeldi.

Tressa başını salladı ve onu tekrar kendine çekti, onun sıcaklığına ihtiyaç duyuyordu. Uzun bir süre bu şekilde durdular, Tressa onun büyük kollarına sarılmıştı, kendini çelişkili ve öfkeli hissetmesine izin veriyordu.

Kumdaki ayak sesleri Tressa'nın gözlerini açmasına neden olunca o an mahvoldu.

Ayres öfkeli adımlarla yaklaştı ve hareket tarzıyla ilgili bir şey ya da belki de yüzündeki ifade Tressa'nın zihninde alarm zillerini tetikledi. Hiç düşünmeden elini uzattı ve Ren'in bileğine kenetledi. Onu uyarırcasına sıktı.

Ayres'i daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti. Ona değil.

Ren kollarını kızın boynundan indirdi ve elini tuttu, yarım adım öne çıkarak hafifçe kızın önüne geçti ve aralarına girdi.

Göğsünü sıcak hissettirdi. Gerçek bir kavgada Ayres isterse ikisi de saniyeler içinde ölürdü.

Ayres'in gümüş bakışları neredeyse Tressa'yı kazığa oturtacaktı. Onlardan birkaç adım ötede durdu ve gözleri kısıldı. "Rorax'ı zehirleyen sen miydin?"

Tressa'nın kaşları havaya kalktı. "Ne? Hayır!" Ayres'in çenesindeki kaslar esnedi.

"Biz değildik, Ayr," diye ısrar etti Tressa.

Rorax'ın zehirlendiğini ve yine de Enna'yı sudan çıkarmak için geri dönmeyi seçtiğini hatırlatması, göğsündeki bir zamanlar güvenilir olan alevin yeniden titremesine neden oldu. Tressa yüzünü buruşturdu.

Ayres'in gümüş gözleri bir an Tressa ve Ren arasında gidip geldikten sonra başını sallayarak kabul ettiğini belirtti. Tressa'nın göğsünde gergin bir şey gevşedi.

Ren yine de rahatlamadı. "Yapsak fark eder mi? Başından beri planımız onun ölmesi ya da gitmesiydi, Ayres. O bir Heilstorm. Bir Birim Bir Heilstorm. *Binlerce* kişiyi öldürdü. Yukarıdaki tanrılar, Ayres. Şehrini bile kuşattı. Birilerinin onun ölmesini istemesi şaşırtıcı değil ve siz birkaç ay önce bunu sorun etmiyordunuz."

Tressa, kendisini rahatsız eden aynı çatışmanın Ayres'in gözlerinden akıp gidişini izledi.

Ren'e bakarken Ayres'in çenesi birkaç kez daha sıkıştı.

Ren ve Ayres aynı boydaydılar ama Ayres'ten yayılan *güç*, Ayres'in kemiklerinde barındırdığı o uyuyan şey, Tressa'nın içini ürpertmeye yetiyordu. Ren'in Tressa'nın elini sıkma şeklinden bunu Ren'in de hissettiğini anladı.

"Fikrimi değiştirdim. Bize yardım etme potansiyeli var," diye cevap verdi Ayres sonunda, Ren'den ona ve sonra tekrar ona bakarak. "Benim iznim olmadan kimse ona dokunamaz. Kimse o kadına elini süremez, yoksa *bana* hesap verir."

Durduramadan dudaklarından küçük bir gıcırtı kaçtı ve Ayres'in ağır ama neyse ki gümüş rengi bakışları tekrar üzerine düştü. "*Tek bir* parmağın *bile*, Tressa. Tek bir çizik, tek bir

Bir yumru, bir çürük bile yok. Ben bu işin bittiğine karar verene kadar olmaz. Anladın mı?"

Tressa başını sallamadan önce kalın kalın yutkundu. Ayres boynunu kırdı ve bir adım geri çekildi.

Ren biraz gevşedi ve Ayres bunu fark etmiş olmalıydı çünkü ağzının kenarlarında suçluluk duygusuna benzer bir şey kısıtılmıştı. Boynunun arkasını ovuşturdu, oradaki dövmeleleri ovaladı. Yorgun görünüyordu.

"İyi misin Ayres?" diye sordu kararsızca.

Başını salladı ve elini tekrar yanına bıraktı. "Sanırım öyle. Özür dilerim. Sadece kızgıyım. Saldırıya uğradı ve henüz kimin yaptığını bilmiyoruz. Şu anda içim içimi yiyor ve ne yapacağımı bilemiyorum."

Yutkundu ve Tressa'nın şifacılarının Rorax'ın baygın bedeniyle birlikte kalenin içinde kaybolduğu yere baktı. "İkinizle de yarın konuşacağım."

Ayres döndü ve Ren'le onu arkasından bakakalmış halde bırakarak uzaklaştı.

Ren bir nefes verdi ve ellerini kalçalarına dayayarak eski dostunun uzaklaşmasını izledi. "Bu hiç iyi değil, Tress. Hem de hiç iyi değil."

Gözlerini önlerinde geri çekilen figürden ayırmazken kaşları birbirine çatıldı. "Neden olmasın?"

"Ayres, Rorax hakkında benim senin hakkında konuştuğum gibi konuşuyor."

Bölüm 78

Ayres

Ayres derin bir nefes daha çekti, göğsündeki baskının her geçen dakika hafiflediğini hissetti.

Orada. Eve.

Balkona açılan kapıya yaslanarak, Rosalie'nin özenle bakımını yaptığı patos sarmaşıklarını sulamak için beyaz, özenle boyanmış sulama kabını öne doğru eğişini izledi.

Rosalie'nin on bir aylık oğlu Kaid, birkaç metre ötedeki battaniyenin üzerine oturmuş, kocaman meraklı gözlerle annesini izliyordu. Rosalie çalışırken kendi kendine mırıldanıyor, Kaid de arada bir cıvıldıyor, dudaklarını şişiriyor ve onu taklit etmeye çalışırken küçük tombul kollarını heyecanla sallıyordu.

Tanrım, çok güzeldi.

Kaid dudaklarını üfleyip tekrar yüksek sesle mırıldanınca Rosalie omzunun üzerinden çocuğa bakıp güldü ve bir sonraki susamış bitkiye geçti. "Oldukça yakın,

Kaid. Belki amcan sana *gerçekten* nasıl mırıldanacağını öğretebilir," dedi Ayres.

Rosalie gülmeden önce Ayres'e kaşlarını kaldırdı. "Senden berbat bir öğretmen olur. Hayatını kurtarmak için bir melodiyi bile taşıyamazsın."

Ayres ona alaycı bir gülümseme verdi ve eğilip küçük, tombul sarışın çocuğu kucağına almadan önce derin bir nefes daha çekti.

Kaid hemen küçük kollarından birini Ayres'in boynuna doladı ve diğer elini Ayres'in dudaklarına vururken o büyük mavi gözleriyle ona odaklandı.

Ayres güldü ve yürümeye başlayan çocuğun bebek yumuşaklığındaki tenine küçük bir ahududu üfledi.

"Eliza'nın onun yaşındaykenki haline çok benziyor," diye belirtti Ayres, Rosalie'nin şu anda Buz Evi'ndeki Koppar Üniversitesi'ne devam eden ilk çocuğundan bahsederken. Diyarlar'daki en iyi okul olmasına rağmen, aileden hiç kimse onun gidişine pek sevinmemişti. Rosalie ancak yeni Buz Kraliçesi ve Kralı onun güvenliği için kan yemini ettikten sonra rahatlamıştı.

"Biliyorum ama neyse ki Eliza'ya göre çok daha az mızımız. Çok büyüyor; son iki haftadır neredeyse hiç durmadan benimle konuşmaya çalışıyor." Rosalie sulama kabını yere bıraktı ve oğlunu Ayres'in kollarından alıp kalçasına yasladı. "Sen de konuşkan biri olacaksın, ha? Tıpkı amcan gibi. Durmadan gevezelik ederek kız kardeşini çıldırtıyor."

Rosalie Ayres'e döndü ve ona alaycı bir sırıtışla baktı. "Conrad'dan bahsediyorum tabii ki."

"Elbette." Rosalie balkonun çift kapısına doğru ilerleyip Kaid'i bekleyen bir bakıcının koluna bırakırken Ayres gözlerini devirdi. "Kaid'i babasına götürür müsün? Ona öğle yemeğine geleceğimi söyle."

Hemşire başını salladı ve balkon kapısını arkasından kapatarak çıktı.

Rosalie geri döndü ve kalçasını korkuluklara dayayarak Ayres'e döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Artık dikkatini dağıtmak yok, Ayr. Bana neden burada olduğunu söyle."

Ayres de kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Arada sırada gelip bir merhaba diyemez miyim?"

Rosalie kollarını açıp arkasındaki parmaklığa tutunurken yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Bunu eskiden yapardın, biliyorsun. Senden önce. Harbinger'ı almadan önce."

Ayres yüzünü buruşturdu ve suçluluk duygusu midesinin derinliklerinde çukurlaştı. "Biliyorum Rose. Ve söz veriyorum, Seçim bittiğinde daha çok buralarda olacağım. Ben sadece ..." Nefesini üfledi ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Bana kızgınsın. Burada sahip olduğum şeye kıızıyorsun. . . ne sen

bana verdi. Bir hayat, bir aile, normal bir şey için bir şans."

Ayres irkildi ve kız kardeşinden gözlerini kaçırmak zorunda kaldı; suçluluk duygusu ve kendinden nefret etmek kalbini öylesine acıyla kemiriyordu ki midesi bulanacak gibi oldu.

"Ayres," diye tersledi Rosalie, bir adım daha yaklaşıp onun bileğini kavradı. "Ayres, dur. Sorun yok."

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve kenetlenmiş ellerine baktı. Kızın soluk teni, adamın koyu dövmelerle kaplı bronz tenine kıyasla çok farklı, çok parlaktı.

"Ayres, her gün senin için şükrediyorum. Fedakârlığın için. Sen olmasaydın ailem yok olurdu. Kaid burada olmazdı ve Eliza-" Rosalie sözünü kesti ve yutkundu. "Sen olmasaydın Ayres, çocuklarım ölmüş olurdu."

Ayres zorlukla yutkundu.

"Beni geceleri uykusuz bırakan bir şeyi bilmek ister misin?" Rosalie yine kalın kalın yutkundu, sulu gözleri onunkilere kaydı. "Bunu tekrar yapabileceğim gerçeğini, Ayres. Neler yaşayacağını, neler görmek zorunda kalacağını ve bizi korumak için neler yapman gerektiğini bilsem bile, onlar için tekrar tekrar yerimi almana izin vereceğimi biliyorum."

Gözyaşları sonunda yanaklarına döküldü ve çenesi titremeye başladı. Ama gözlerini ondan kaçırmadı. "Ve ben-tanrım, çok üzgünüm, Ayr. Ben dünyanın en kötü kız kardeşiyim; bunu asla kabul etmek zorunda kalmamalıydın. Ben en büyükleriyim. Ben olmalıydım. I . . ."

Rosalie hıçkırıklara boğuldu ve yüzünü örtmek için ellerini onunkilerden çekti. Ayres hiç tereddüt etmeden kollarını kız kardeşine doladı ve onu göğsüne çekti.

Ağladı ve hıçkırdı, tüm vücudu titriyordu. Adam, vücudu onu duyabileceği kadar sakinleşene kadar ona sarıldı.

"Zor oldu." Birkaç ay önce öldürmek zorunda kaldığı genç kızın yüzünün görüntüsünü zihninden kovarken boğazı düğümlendi. Onun yerine yeğenine, annesi kadar güçlü ve özgür olan güzel yeğenine odaklanmaya çalıştı. "Ve o zaman bile, ben de aynı seçimi yapardım. Şimdi bildiklerimi bilseydim, yine aynı şeyi yapardım. Tekrar, tekrar ve tekrar. Benim için asla başka bir seçenek olmazdı Rose."

Ayres ellerini onun omuzlarına götürdü ve geri adım atarak vücudunu göz göze gelecekleri kadar alçalttı. "Kolay değil Rose. Ama buna değer. Sen ve ailen benim için her gün buna değiyorsunuz."

Islak kirpiklerinin arasından ona baktı. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"İstemediğim şeyleri asla söylemem."

Rosalie burnunu çekti ve onu tekrar kucaklamak için kendine çekmeden önce hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım vardı."

Sonunda gitmesine izin verene kadar onu yatıştırmaya çalışarak sırtını sıvazladı. Şişmiş kırmızı gözlerini sildi ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim. Berbat durumdayım. Senin için ne yapabilirim, Ayres? Prens gibi davranan Piers nasıl dayanıyor?"

Ayres kıkırdayınca kadın geri çekildi. "Piers çoğu gün benden daha iyi bir prens oluyor. Kimse gözünü bile kırpmıyor ve

Lamonte ve Elios'un bu noktada hileyi unuttuklarından eminim. O doğuştan yetenekli."

Rosalie yumuşak bir kahkaha attı ve Ayres sırtını duvara yasladı.

"Rose . . . Aslında buraya geldim çünkü neden Rorax'ı Yarışmacımız olarak seçtiğinizi bilmem gerekiyor."

Rosalie yanağından süzülen bir damla gözyaşını silerken ona göz kırptı ve dudaklarından hüzünlü bir gülümseme daha geçti. "Sormadan önce bu kadar uzun süre dayanabilmene şaşırdım."

Arkasını döndü ve sarmaşıkları korkuluktan sıyırmaya başladı, altlarına bakabilmek için her birini nazikçe kaldırdı.

Ayres onun daha fazla sarmaşık kaldırmasını izlerken başını yana eğdi. "Ne yapıyorsun?"

"Ben ... arıyorum. Ah, işte burada." Rosalie bir şeyi işaret etti ve Ayres onun neyi işaret ettiğini görmek için hareket etti. Gri taş parmaklığın üzerinde kanlı bir el izi vardı.

O kadar taze görünüyordu ki Ayres korkuyla Rosalie'nin ellerini çevirdi ama ikisinde de herhangi bir yara bulamadı. Başka birinin kanı olmalıydı.

Adam kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Anlamıyorum."

"Bunlar Rorax'ın el izleri," dedi yavaşça, bir yaprağı sola doğru kaldırarak ona başka bir koyu renkli el izi gösterdi. "Ellerindeki *kendi* kanı olduğunu sanmıyorum ama bence burası tam da Rorax'ın yaptığıнын yanlış olduğuna karar verdiği, Surmalinn'i kurtarması gerektiğine karar verdiği yerd. Bu el izleri *e'lli* yıldır burada,

Ayres ve ben onları yıkamak ya da temizlemek için sayısız şey denedik. Şimdi Marras'ın onları bir hatırlatma olarak kutsadığını düşünüyorum. Bu hatırlatmanın tam olarak ne için olduğunu bilmiyorum ... ama onları yıkayıp temizleyemememin bir nedeni olmalı."

Ayres koyu kırmızı lekeye bakarken çenesi büküldü. Bir tanesini kendi eliyle kapattı ve taş onun dokunuşuyla ısındı.

Jia arkadaşına *Surmalinn'in Kurtarıcısı* adını vermişti. Belki Marras da aynı fikirdeydi.

"Sana göstermek istediğim bir şey daha var, sonra her şeyi açıklayacağım." Rosalie topuklarının üzerinde döndü ve onu balkonun çift kapısından geçirip saraya geri götürdü, taş bir duvarın önünde durmadan önce iki koridordan geçti. Dekorasyon ve boyadan tamamen arınmıştı, sadece düz gri bir taş vardı.

Ayres ona aklını kaçırmış gibi bakınca Rosalie gözlerini devirdi ve taşlardan birindeki ince bir çatlakla işaret etti.

"Burada ne olduğunu biliyor musun?" diye sorarken sesi yumuşaktı.

Ayres midesi sıkışırken bile başını salladı. "Yansley, Rorax'ın adamlarından biri, neredeyse beni burada öldürüyordu. O

Beni boynumdan tutup duvara fırlattı." Rosalie parmaklarının ucuyla çatlakın üzerinden geçti. "Bana tecavüz edeceğini, beni döveceğini ve sonra da öldüreceğini söyledi."

Ayres'in görüşü bir an için tünelleşti ve çenesi kilitlendi. Eğer Yansley zaten ölmemiş olsaydı, Ayres onun ruhunu bedeninden koparır ve adam köprüden öbür dünyaya gitmeyi ~~akıl~~ bile geçiremeden onu paramparça ederdi.

"Rorax başını kesmeden önce bıçağını kalbine sapladı." Rosalie küçük çatlaktan başını kaldırıp Ayres'e kaşlarını kaldırdı. "Sanırım sana onu göstermiştir.

. *bağlılık?*"

Ayres, ilk karşılaştıklarında baldırını kestiği yeri hatırlayarak bir kahkaha attı. "Evet, o bıçağı iyi bilirim."

Rosalie kıs kıs güldü ve son bir kez duvara baktıktan sonra kolunu kardeşinin koluna dolayarak onu balkona doğru götürdü. "Yaptığı şey yanlış. Yüzlerce insanımızın ölümünden sorumluydu ..."

Surmalinn'in büyük bir kısmını ve tüm güzelliğini görebilecekleri balkona çıktılar.

"Ama Rorax olmasaydı, Surmalinn bir moloz yığınının başka bir şey olmazdı," diye bitirdi sözlerini, Ayres şehir manzarasına bakarken. "Kurt'un Rorax'a ne yaptığını öğrendikten sonra Rorax'tan daha da çok nefret ettim çünkü belki de içten içe ondan *nefret etmiyordum*. En azından daha önce ettiğim kadar değil."

Ayres bir şey söylemeyince Rosalie devam etti. "Senin de aynı ikilemden geçtiğini hissedebiliyorum. Rorax'tan *hoşlanmıyorum*, Ayres. O gecedan beri onu görmedim ve

Annemi ve babamı kaybettiğimiz geceyi hatırlamadan ona bakabileceğimi hiç sanmıyorum. Povelinn'in yerle bir olduğu geceyi. Ama eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsanız ya da belki de sadece onunla ilgili *duygularınız* varsa, sorun değil. Yalnız değilsiniz. Ama Rorax'ın hayatında onu seven ve onu doğru olana yönlendirecek insanlara *ihtiyacı* olduğu sonucuna vardım. Rorax'a güveniyorum, Ayr. Aslında, içten içe ona neredeyse sana güvendiğim kadar güveniyorum."

Bu yorum Ayres'in kafasını tiksintiyle ona çevirmesine neden oldu.

Rosalie ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Rorax Kurt'u öldürdüğünde gölgelerin arasında saklanıyordum. Olay Ana Meydan'da oldu." Rosalie şehri işaret etti ve Ayres onun bakışlarını takip ederek şehrin silüetinin geri kalanının üzerinde duran dev saat kulesine gitti. Orijinal saat kulesi kuşatma gecesi yıkılmıştı ama o zamandan beri yenisi dikilmişti.

"Kurt, *yaratılışının* ona ihanet etmesine çok kızmıştı. Kurt kendisini Rorax'ın annesi olarak adlandırdı, Rorax'a başkaları tarafından yanlış yönlendirildiğini ve yalan söylendiğini söyledi. Ama sonunda Rorax onun seçiminden ve kendisinden asla şüphe etmedi."

Ayres, Rorax'la ilgili kararsızlığının birlikte durdukları ve şehre baktıkları her saniye eriyip gittiğini hissedebiliyordu. Göğsünde yeni bir şeyin kök salmaya başladığını hissedebiliyordu. Güven gibi hissettirmeye başlayan bir şey.

"*Annesi* tarafından bu kadar kontrol edildikten ve sürekli telkin edildikten sonra doğru şeyi yapmayı seçebilen biri *varsa*, ben

neredeyse her koşulda bozulmadan kalacaklarına güveniyorum. Alloy Hanesi ya da Lyondrea ona ne yaparsa yapsın, sadık bir yiğit olarak kalacağına inanıyorum. Bence Rorax'ın ahlaki pusulasını yönlendiren ilahi bir şey var, Ayres." Rosalie gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla Ayres'e baktı. "Onun kaderinde daha büyük bir amaç var. Cannon'un turnuvayı kazandığını ve onun bir Yarışmacı olarak seçildiğini öğrendiğimde, bunu görmezden gelemeyecek kadar kader gibi hissettim."

Ayres, "Kendisini Gardiyan'ın büyüünden kurtarmanın bir yolunu arıyor; Gardiyan olmaktansa kendi canına kıymayı planlıyor," dedi.

"Kendini kurtaracak bir şey bulmayı başarabildi mi?"

Ayres başını salladı ve Rosalie ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ona sahte bir özgürlük umudu verme, Ayres. Ama ona kalıp uğruna çalışabileceği bir şey ver."

"Ne gibi?"

"Ona daha fazla bir şey veremiyorsan, arkadaşlığını ver. Rorax'a uğruna savaşacağı bir şey ver Ayres, belki bu savaştan sağ çıkabiliriz."

Bölüm 79

Rorax

ROrax yere öyle sert çarptı ki dişleri acıyla birbirine vurdu.

Yan tarafına yuvarlandı, ayağa kalkmak için avlunun yağmurdan ıslanmış parke taşlarının üzerinde debelendi ama işe yaramadı. Cannon kılıcını neredeyse kayıtsızca yüzüne sapladı, ucu burnundan birkaç santim ötedeydi.

Rorax kılıcın ucuna baktığında piçin ona sırttığını gördü.

Adamın sırtışı daha da genişlerken kaşlarını çatarak burnunu buruşturdu. Ellerini serbest bırakmak için kılıcını kınına soktu.

Neden kendini evinde hissetmiyorsun, Ror?
Ahmak imzaladı. ***Bu işte o kadar berbatsın ki seni şimdiden dört kez yere serdim.***

Rorax isteksizce sırttı. Tanrım, ne kadar da kibirliydi. Kendini toparladı ve parmaklarıyla yüzündeki suyu ve yağmuru sildi.

Son iki hafta nispeten sakin geçmişti. Rorax'ın hayatına yönelik yeni bir girişim olmamıştı ve bir sonraki duruşma gelecek haftaya kalmıştı. Çağrılmaların sıklığı bile azalmıştı. Kiniera, Çatlak Deniz'deki duruşmadan önce onu kimin zehirlediğine dair sessiz bir soruşturma başlatmıştı, ancak izler kaybolmuştu ve hiçbir ipucu yoktu. Rorax o geceye dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu ve Kaiya ile prensin sarhoşken bayıldıklarını öğrenmişti.

Radashan'ın onun için bulduğu yığınları okumak için ona çok zaman bırakmıştı, ancak bunların çoğu sonuçsuz kalmıştı.

Kayda değer tek şey, Lowborn Contestars'ın büyüünün nihayet ortaya çıkmış olmasıydı. Yani, Lowborn'ların *çoğunun*.

Kuzey Kalesi'ndeki ilk akşam, tüm Yarışmacılar ve Elçiler nihayet Çatlak Deniz'den döndükten sonra, Rorax eğitim için Yarışmacılar Avlusu'na girdiğinde Yarışmacıları toplanmış buldu. Havada heyecanlı bir vızıltı vardı, Rorax'ın anlamadığı bir enerji.

Rorax saçlarını at kuyruğu yapmış ve manzarayı tam olarak algılayamadan boynunu kırmıştı. Sonra geri döndü, gözlerini kırıştırdı ve tekrar kırıştırdı.

Enna avlunun ortasında, Kaptan Lamonte'nin önünde durmuş, avucunun etrafında bir alev dans ederken adama sırtıyordu. Büyü. Lowborn'lar sonunda yeterince

Lily'nin ölümünden sonra Guardian büyüünün parçaları yeteneklerini göstermeye başladı.

Lily'nin ölümünden sonraki o gece gözlerini kapamış ve içini aramıştı. Ama hiçbir şey yoktu. Yeni bir şey yoktu, canlı bir şey yoktu. Serbest bırakılmak için yalvaran hiçbir şey. Büyü yoktu.

Gözlerini tekrar açtığında küçük sarışın Contestar Briar'ın yerden bir santim yukarıda süzüldüğünü gördü. Briar ayaklarının dibine odaklandı ve havalanmasına yardımcı olmak için manipüle ettiği rüzgârda saçları dalgalandı.

Birisi Rorax'ın yanında durmaya gelmişti. Top.

Büyü hissedebiliyor musun? diye sordu.

Rorax gözlerini kocaman açarak başını salladı. ***Hayır, hiç sanmıyorum.***

Cannon'un kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi. ***Bıçağınla bir ilgisi olabilir. Belki de parazit yapıyordur.***

Rorax yutkundu ve başını salladı.

O günden bu yana bir haftadan fazla zaman geçmişti ve Rorax için her gün biraz daha zorlaşıyordu. Ayres Surmalinn'e yaptığı yolculuktan hâlâ dönmemişti ve Contestar'ın eğitim seanslarının tamamı Lowborn'lara yeni keşfettikleri yetenekleri konusunda yardım etmeye odaklanmıştı. Elemental Büyünün izini hâlâ taşımayan tek Contestar olan Rorax, eğitimlerinin dışında bırakılmıştı. Bunun yerine, bir yandan tatbikatlar yapıyor, bir yandan da el becerilerini geliştirmeye çalışıyordu.

Cannon'la göğüs göğüse çarpıştı. Lowborns'un tezahürlerinden sonra onu daha da zorluyor gibi görünüyordu.

Bugün yağmur yağıyordu ve Yarışmacıların çoğu akşamki antrenmanlarını çoktan bırakmış ve içeri girmişlerdi. Ama o ve Cannon kaldılar. Cannon ona sadece yağmurda yapılabilen bir antrenman hareketini göstermek istemişti; suyu kullanarak bir dövüşçünün yüzeylerde daha kolay kaymasını ve rakiplerini yanlış yönlendirmesini sağlıyordu.

Rorax ona doğru yaklaşırken Cannon'ın burnundan aşağı su damladı.

Ayaklarını kaydırды, suyu tekmeledi ve soluna vurmadan önce sağına doğru hareket etmeyi planlıyormuş gibi görünmesini sağladı.

Tanrım, çok hızlıydı.

Darbeyi savuşturmak için kılıcının siperini tam zamanında kaldırdı, bıçağın kenarı kolundan santimetre uzaktaydı.

Diziyi dört kez daha yaptılar ve sadece bir kez ıskaladı, ön kolunda küçük bir çizik kazandı.

Rorax yüzünde beliren muzaffer sırıtışa engel olamadı.

Cannon ona sırtı ve küçük bir selam verdi. **Çok iyi. Yarm bu hareketi bir sıraya koyacağız.**

Rorax kare yaptı. **Göster bana.**

Cannon başını salladı, kılıcını kınına soktu ve ona söylemek için ellerini kaldırmadan önce karnını sıvazladı: **Sen deli bir kadınsın. Açlıktan ölüyorum. Saat sekizi geçti.**

Sırttı ve imzaladı, ***Tavuk. Ama teşekkür ederim. Gezegendeki en yetenekli kılıç ustasını seçmemi isteseler, seni seçerdim. Yarışmacın olduğum için şanslıyım.***

Cannon sırttı ve onu sırtından alkışladı. ***Teşekkür ederim. Asskiss.***

Rorax güldü ve Cannon da güldü.

Acele edin ve karanlıkta antrenman yapmayın. Kesilmenin en iyi yolu budur.

Rorax başını salladı ve onun uzaklaşmasını izledi. Dizilerini tekrar tamamladı. Sonra tekrar ve tekrar.

Cannon'a söyledikleri konusunda dürüsttü. O şimdiye kadar gördüğü en acımasız dövüşçüydü. İşitme duyusuyla kaybettiği şeyi diğer yetenekleriyle telafi ediyordu.

Bıçağı olmadan, Rorax'ın Cannon'u teke tekte yenmesi için Ukuros'un kendisinin bir mucize yaratması gerekirdi. Rorax ona Kurt'a baktığı gibi bakıyordu ama o farklıydı. Kurt onu izole etmiş, onunla akıl oyunları oynamış ve Rorax'ın Kurt'tan başka hiçbir şey bilmemesini sağlamıştı. Kurda bağımlıydı çünkü yıllarca başka kimse olmamıştı.

Etrafında insanlar ve eğitmenler olsa bile Cannon'a saygı duymak ve onu örnek almak onun seçimiydi. O iyi bir adamdı.

Arkasındaki taşların üzerindeki ayak sesleri, kılıcını kaldırarak etrafında dönmesine neden oldu.

Yağmurun altında gözlerini kısarak Alloy Hanesi Elçisi Niels'i seçebildi. Alloy yeşili giymişti; Alloy Hanesi'nin gümüş Morningstar'ı tuniğinin ön kısmına işlenmişti ve bu görüntü gözlerini yakmak istemesine neden oldu. Saçları her zamanki gibi arkaya doğru taranmıştı ve bu da solgun yüzünü her zamankinden daha da sıkışık ve üzgün gösteriyordu.

Adam ondan birkaç adım ötede durduğunda Rorax kılıcını yavaşça indirdi. Kapüşonunu geri çekti ve yağmur yüzüne damladı, damlacıklar sıkı gülümsemesinin etrafında dolaştı.

"Merhaba Rorax," diye mırıldandı; yağlı sesi kafasında alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

"Niels." Rorax onu başını sallayarak selamladı ve sırtından aşağıya doğru inmek isteyen bir ürpertiye bastırdı.

"Seni yalnız yakalayıp sohbet etmeyi umuyordum." Ona bir adım daha yaklaştı, onun alanına daha da girdi.

"Ne istiyorsun?" Rorax açıkça sordu ve çenesini ona doğru kaldırdı. Onu daha önce hiç dövüşürken görmemişti ve bu son derece ukalaca bir hareketti ama içindeki bir ses onu alt edebileceğini ve bazen akşam yemeğinin yanında servis edilen portakallı tatlı ekmeklerin hâlâ sıcak olmasını sağlayabileceğini söylüyordu.

"Hava Evi'nin Enna Mistvalley'in ikinci evi olmaya karar verdiğini duydum."

"Duydum." Cannon günün erken saatlerinde ona Lily'nin Koruyucu Birliği'nin Enna'yı desteklemek için harekete geçtiğini söylemişti. Bu onun üçüncü

Protectorate.

Niels bir adım daha yaklaşıarak şöyle dedi. "Söyle bana, Rorax. Neden böyle?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyarlardaki en güçlü hanelerden bazıları neden bir *Lowborn'un* arkasına takılsın ki? Fauna Hanesi'nden bir Lowborn? Neden senin yerine onu seçsinler ki?"

Rorax gözlerini kıstı. "Bilmiyorum."

"Yazık oldu. Clair'a'nın nasıl öldüğünü biliyor musun?" Niels sordu. Başını eğdi, gözleri vücudunun üzerinde gezindi, aşağıya inip bir adım öne çıkmadan önce göğüslerinin üzerinde durdu.

Bu onun dikkatini çekti. Clair'a, Seçim gecesi yatağında öldürülen Contestar'dı. Lamonte ve adamları onun cinayeti hakkında hiçbir şey öğrenememişti. Hemen kanı damarlarında dolaşmaya başladı ve uzanıp Clair'a'nın ölümü hakkında bildiklerini anlatması için onu zorlamasını istedi. Ama adam ona yaklaştığında hareketsiz kaldı.

Niels'in elleri yağmurun içinden uzandı ve kadının kalçalarına dayandı.

Yeterince yaklaştığında Rorax'ın çenesi dişlerini sızlatacak kadar sıkılaştı, Rorax onun sıcaklığını vücudunun ön kısmında hissedebiliyordu.

"Nasıl öldü?" diye sordu, sesini eşit tutmak için mücadele ederek. Bu adam hayal görüyordu. Ellerini tuttuğunu düşünüyorsa öyle olmalıydı.

Onu bıçaklama, Ror. Onu bıçaklama. O buna değmez. Henüz değmez.

"Sponsoru Wolfmoon biraz sadisttir. Görünüşe göre, çok fazla kaynaktan gelen çok fazla acı vardı ve bununla başa çıkamadı," diye iç geçirdi, parmakları tembelce göğüslerinin hemen altında durmadan önce yanlarından yukarı doğru kayıyordu.

"Size bir uyarıda bulunmak istedim. Alaşım Kralı bu kadar çok Highborn'un ölmesinden ve buna rağmen Lowborn'ların hiçbirinin bir yere gitmemesinden dolayı *mut*suz. Kral, gerekli görürsem Dori'yi işe almam için bana izin verdi, yardım etmek için . .

. gerekirse Lowborn'ları *indiririm*. Bu yüzden onları korumayı bırakmalısın; *senin* bu işe karışmanı istemem-"

Rorax kısa bir tekmeyeyle ayaklarını altından çekti. Sırt üstü yere düştü ve hırıltıyla soludu; ciğerlerindeki hava çekilmişti.

Onun boğazına bastı. "Bu konuşmanın *tam olarak* nasıl biteceğini düşünüyordunuz, Elçi?"

Şişkin gözlerindeki şaşkınlık ona bunun çok daha farklı bir şekilde sona ereceğini düşündüğünü söyledi. Kadın homurdandı. "Bir daha bana doğru nefes alırsan, kargalara yedirmek için sarkık sikinin derisini soymadan önce zeytin olarak kullanmak üzere gözlerini oyarım."

Adamın gözleri daha da büyüdü ve kadın ona soğuk, hınzır bir gülümseme verdi. Çizmesinin nefes borusu üzerindeki baskısını artırdı. "Hakkımda yayılan onca söylenti arasında, görünüşe göre inanmak için yanlış olanları seçmişsiniz, Elçi. Ben

Bir fahişeye değilim ama buradaki taşları kıpkırmızı boyamak için kanını dökmekten mutluluk duyarım. Bu benim en sevdiğim renk."

Niels onun altında inledi ve onu boynundan uzaklaştırmaya çalıştı. Kız kımıldamadı.

"Claira'nın ölümünün arkasında kimin olduğunu öğrendiğime sevindim. Bu bilgiyi bilmesi gerekenlere ulaştıracağım. Ama şunu unutma Niels. Diğer Contestar'ların yanı sıra, Seçme'de istediğim kişiyi istediğim zaman öldüremeyeceğimi söyleyen hiçbir yasa yok. Terör saltanatına seninle ve Wolfmoon'la başlamaktan mutluluk duyarım."

"Buna cesaret edemezsin. Alloy Hanesi'nin Kralı seni öldürür," dedi Niels botunun altından boğuk bir sesle.

Yüzünü onunkine yaklaştırdı ve soğuk gülümsemesi daha da büyüdü. "Kralınızla yüzleştim ve hiç etkilenmeden ve korkmadan ayrıldım. Kralınız benim için bir hiç, siz ise daha az."

"Hey!" diye gürledi berrak, erkeksi bir ses.

Başını kaldırdı, Cannon oradaydı ve öfkeli görünüyordu. Cannon'a gözlerini kırptırdı, sesini ilk kez duymanın şokunu yaşadı ve Cannon'un kendisine söylediği sözleri duyunca yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı.

Ona söyle, eğer sana bir daha elini sürerse, onun, karısının ve ailesinin canını alırım ve hayatının sonuna kadar tozlu bir kavanozda saklarım.

Niels hâlâ botunun altında debeleniyor, boynundaki baskıyı, çaresiz bir nefes almasına yetecek kadar azaltana kadar giderek daha da morarıyordu.

Çılgın gözleri Cannon'a baktı. "Sen ... sen . Az önce ne dediğini biliyor musun?" Hırıltıyla konuştu.

Rorax kıkırdadı. "Hayatının geri kalanında küçük bir kavanozda saklamak üzere senin, *karının* ve ailenin kemiklerindeki yaşamı emeceğini söyledi." Adamın boynunu bıraktı ve onun seviyesine inerek alçak sesle konuştu. "İşi bittiğinde cesetlerinizi, işe yaramaz küçük kavanozlarınızdan çürümelerini izleyebileceğiniz bir yere koyacağımdan emin olabilirsiniz."

Niels kısık bir inilti çıkardığında, doğruldu ve uzaklaşmadan önce onunla alay etti.

Rorax, Cannon'a başıyla teşekkür etmeden önce şiddetli bir şekilde öksürmeye başlayan Niels'e bir kez daha bakmadı. Cannon umutsuzca arkasını dönüp kılıcını Niels'in kafatasına saplamamak için kendini ikna etmeye çalışırken, birlikte kaleye geri döndüler.

Niels hüngür hüngür ağlayan bir aptaldı ama onu öldürmek için Seçim sonrasına kadar beklemesi gerekecekti.

Tüm sefilliğine rağmen Rorax, Niels'in Alaşım Evi Elçisi olarak kalmasını istiyordu. Başka bir şey olmasa bile, tahmin edilebilir ve ahmak biriydi. Hatta uysaldı.

Alaşım Kralı'nın onun yerine gönderdiği kişi oyunda yeni ve potansiyel olarak ölümcül bir parça olabilirdi ve Niels'i zamanından önce öldürürse Alaşım Kralı onu kontrol altında tutmaya çalışacak birini gönderebilirdi. İhtiyacı olan son şey buydu.

Yaklaştıklarında muhafızlar onlar için kapıyı açtı ve Rorax onun uzun saç örgüsünü tutup sıktı

halının üzerine damlıyordu.

Cannon yemekhaneye gideceğini işaret etti. Yemeğe hazır olmadan önce kuru giysiler giymesi gerekiyordu, bu yüzden onunla orada buluşacağını işaret etti.

Rorax merdivenleri tek başına çıktı, botları taş basamaklarda yüksek sesle gıcırdıyordu. Koridorun yarısına gelmişti ki, önünde bir barikat gibi duran iri yarı bir figür fark etti.

Ayres pencerelerden birinin önünde durmuş avluya bakıyordu. Sonunda Surmalinn'den dönmüş olması içini rahatlatmıştı.

Rorax onu selamlamak ve geç kalmasıyla ilgili ukalaca bir şeyler söylemek için ağzını açtığı anda omuzlarının gergin hatlarını, dövmelelerinin altında kızarmış boynunu ve yanlarında kıvrılmış sıkı yumruklarını fark etti. Yumrukları o kadar sıkıydı ki, kafatası dövmesinin koyu çizgileri kâğıt üzerindeki mürekkep gibi etinden ayrılıyordu.

Rorax'ın midesi sıkıştı ve hemen koridoru gözden geçirdi. Terk edilmiş ve sessizdi. Tamamen yalnızdılar. Bu sadece endişesini arttırdı. Eğer bir tehdit varsa, ona kilitlenmiyordu.

"Ayres, sorun nedir?" diye sordu alçak bir sesle.

Ayres'in öfkesi, saf ve vahşi öfkesi o kadar aşikârdı ki neredeyse tadını alabiliyordu. Başı hafifçe eğildi ve boynundaki bir damar dışarı fırladı. Sözleri karşısında vücudu daha da gerildi ama yine de hiçbir şey söylemedi.

Rorax koridorda sinsice ilerlerken botlarının taş zeminde sessiz olduğundan emin oldu. Ona dokunabilecek kadar yaklaşıp kadar durmadı, gerekirse onu bir saldırının yolundan çekebilirdi.

"Ayres, neler oluyor?" diye sordu, sesi hâlâ kısıktı ve pencereden onun baktığı yere doğru baktı. Dışarısı yağmurun arasından görebileceği kadar aydınlıktı ve aşağıdaki avluda tanıdık olmayan herhangi bir şekil seçemiyordu. Orada hiçbir şey yoktu.

Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Keşke bıçağım yanımda olsaydı diye düşündü.

Eli dışarı fırladı ve parmaklarını Ayres'in dövmeli bileğine doladı. Ayres'in tendonlarının her birinin parmak uçlarının altında gerildiğini hissedebiliyordu.

"Ayres, bana neler olduğunu anlat," diye tekrar sordu Rorax, bileğini yumuşak bir şekilde çekiştirerek.

Bu dokunuş sonunda onu kafasının içinde hapsoldüğü düşüncelerden kurtardı. Sanki kendisine dokunduğuna şaşırması gibi gözlerini kırıştırarak parmaklarına baktı ve ardından zorlukla birkaç nefes aldı.

"Orada ne yapıyordu?" Ayres'in çenesi gerilmişti.

"Kim?"

Sonunda kızgın gözlerini onunkilere dikti. Parlak kırmızıydılar. Kırmızıyı daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti ve midesi hem heyecan hem de korkuyla altüst oldu.

"Niels, Rorax. Orada ne oldu?" Ayres homurdandı ve tutmadığı eliyle bir parmağını pencereye doğru uzattı.

Gözlerini kırıştırdı, adamın işaret ettiği yere, terk edilmiş avluya baktı ve anladı. Vücudundaki gerilim boşaldı, Niels'in ellerinin yanlarından kaydığını hatırlayınca derisi ürpermeye başlamadan önce derin bir nefes aldı.

Kahretsin. Rorax tekrar Ayres'in yüzüne baktı ve ona bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Ayres keskin ve öfkeli bir kahkaha attı, gözleri hâlâ kıpkırmızıydı. "*Boktan* bir yalancısın, Greywood."

Adam kıza doğru öfkeli bir adım attı ve kız kolunu bırakarak bir adım geri çekildi.

"Niels neden ellerini senin üzerinde gezdirdi?"

Rorax'ın omurgasından bir tiksinti ürpermesi geçti ve gözleri kısıldı. Rorax onun sorusunu duymazdan gelerek onu baştan aşağı süzdü. O da kendisi gibi çamurlu ve ıslaktı. Surmalinn'den yeni gelmiş olmalıydı, bu yüzden muhtemelen her şeyi görmemişti. Ama herhalde kızın bu teklifleri *istediğini* düşünmemiştir? Ya Niels'ten? Bu düşünce onu hasta etti.

"Niels beni tehdit etti ve sonra ellerini üzerime koyacak kadar cesur davrandı, ben de bunu bir daha yaparsa, hayatını kaybetmeden hemen önce o elleri kaybedeceğini açıkça belirttim." Rorax bir adım daha geri çekildi ve duvara yaslandı. Sesini dikkatle boş tuttu.

"Ayrıca ilk akının olduğu gece Claira'nın talihsiz ölümü hakkında beni bilgilendirmek istedi. İddiaya göre, Dori Wolfmoon onu, Su Evi Elçisini öldürdü. *Kendi* elçisini. Görünüşe göre Claira Koruyuculuğu konusunda benim kadar şanslı değilmiş."

Rorax alaycı bir şekilde homurdandı ama gözleri bir ton koyulaştı, daha koyu bir kırmızıya döndü ve birdenbire artık hiç komik gelmemeye başladı. Kalbi göğsünde güm güm atmaya başladığında sertçe yutkundu. "Ne yapacaksın?"

"İznin olmadan sana dokundu mu?" diye sordu, sesi o kadar alçak ve ölümcüldü ki kollarının arkasındaki küçük tüyler diken diken oldu.

Ayres yüzüne biraz daha yaklaştı, o kadar yaklaştı ki hâlâ kırmızı olan gözlerini çevreleyen koyu kirpikleri görebiliyordu. Sol kaşının hemen üzerinde belli belirsiz bir yara izi ve dudağının üzerinde belli belirsiz bir çil görebiliyordu. Kään onu kurtardı, adam yakışıklıydı.

Derin bir nefes almayı başardı ve onu her zaman çevreleyen balsam çamlarının kokusunu aldı. "Rorax. *İznin olmadan sana dokundu mu?*"

"Evet," diye nefes aldı, gözlerini onun yüzüne dikerek. Kalbi göğsünde sertçe atıyor, tanımadığı düzensiz bir ritimle dans ediyordu.

"Ve seni tehdit mi etti?" Ayres yine yüzüne biraz daha yaklaşarak sordu, kanında ona dokunmak için ellerinin ağrmasına neden olan ateş kıvılcımlarını tutuşturdu.

"Evet," dedi basitçe ve kapüşonlu göz kapaklarıyla adamın gözlerinin daha koyu bir kırmızıya dönüşmesini izledi, neredeyse

Kan. Korkusunu olabilecek en lezzetli şekilde ateşledi, şehvetini ve korkusunu midesinin dibinde sarmal olmaya zorladı. Kendini canlı hissetmesini sağlıyordu ve ona dokunmaya, onu her yerinde hissetmeye ihtiyacı vardı. "Ayres. . ."

"Onu öldüreceğim." Hırıltısı, zaman zaman ona karşı kullandığı aynı künt ve öfkeli hırıltıydı. Genelde kızın tüylerini diken diken ederdi ama bu yeni korumacılık, bacaklarının arasına lezzetli bir sıcaklık yayılması gibiydi. Bağımlılık yapıyordu.

Tam onu içine çekmek için uzanacakken, adam geri adım attı.

Gözlerini kırıştırdı ve daha kendine gelemeden adam koridorun yarısını geçmişti bile.

"Ayres!" Rorax bağırdı, "Ayres, dur!"

Peşinden koştu ve sonunda durup ona baktığında, tanrılara şükürler olsun ki gözleri öncekinden daha açık kırmızıydı. "Ayres, yapma."

Muhtemelen elçiyi önümüzdeki hafta her gün öğle yemeği olarak yiyeceğini söylemek için ağzını açtı, ama elçi sözünü kesmek için ellerini kaldırdı. "Ayres, Niels'i ben *halledebilirim*. Niels'in burada olmasını Alaşım Kralı'nın cephaneliğindeki diğer herkese tercih ederim."

"Ror . . ." İkna olmuş görünmüyordu, bu yüzden yeni bir taktiğin zamanı gelmişti.

"Ayrıca, onu döverek kendinizi incitmek istemezsiniz, Teğmen." Bir kumar oynadı ve ona doğru geri adım atarak, avuçlarını yavaşça karın kaslarının üzerinde gezdirdi.

giydiği hafif deri zırhı çıkardı ve ona cilveli bir baş eğme hareketi yaptı.

"Ror ..." Gözlerini kısarak ona baktı, bir gözünden diğetine bakarak çenesini sıktı. "*Kendime zarar* vermekle ne demek istiyorsun?"

"Söyleyin bana Teğmen, efsanevi üçlünün herhangi bir parçasına zarar verdiğinizi bilseler kadınların size hala yaltaklanacağını düşünüyor musunuz?"

Ayres'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve mükemmel ağzının köşesi aşağı doğru eğildi. "Efsanevi üçlü mü?"

"Ağzın, parmakların ya da ..." Kadın omuzlarını silkti ve adam kaşları birbirine çarparak kadının kemerinin altını belli belirsiz işaret edişini izledi.

Adamın gözleri tekrar kömür rengine döndüğünde rahatlayarak sarktı ve başını geriye atıp güldü.

Tanrım, o kahkaha. Adamın kalın, kaslı, dövmele boğazındaki hareketi incelerken o mutlu titreşimleri ayak parmaklarına kadar hissetti.

Uyarılma bir tuğla gibi tekrar üzerine düştü ve tanrılar o boğazı yalamak istedi. Başını tekrar ona doğru eğdi, ağzının kenarından kendini beğenmiş, külotunu indiren bir sırıtış yükseldi.

Ayres uzanıp ensesini kavradı ve parmaklarını saçlarının arasına soktu. Kulağına fısıldayabilmek için başını onunkine doğru eğdi.

"Ror, sadece ne yaptığını bilmiyorsan bir şeyleri kırarsın." Burnunu kızın kulağının kıvrımında gezdirdi ve kulak memesinin ince tüylerini nazikçe okşadı. Kız yapamadı

Sırtından aşığı yuvarlanan zevk titremesini durdurdu. "Soruna cevap verecek olursam, kadınlar yine de bana akın edecek. Benden alabilecekleri tek şeyin sikim, dilim ve dişlerim olduğunu öğrendiklerinde belki daha da fazla."

Ayres vurgulamak için onun kulak memesini ısırdı ve kadın iniltisini bastırmak zorunda kaldı, vücudundaki tüm ısı bacaklarının arasına yerleşirken dizleri neredeyse çökmek üzereydi. Destek için adamın pazularına tutundu.

Rorax'ın bir parçası bundan nefret ediyordu, vücudunu kendisine böyle bir tepki vermeye zorladığı için ondan nefret ediyordu. Külotu ıslanmıştı ve her nefes alışında göğsüne değen göğüsleri ağır ve dolgun hissediyordu. Kendini kontrolden çıkmış hissediyordu ve eğer kendine karşı dürüst olursa, bu onu biraz korkutuyordu.

Ayres kızın yüzünü incelemek için başını geriye çekti ve orada gördüklerinden memnun olduğu belli olan Ayres, kızın yüzünü kendi yüzüne o kadar yaklaştırdı ki, kız onun naneli, ılık nefesinin tadını dudaklarında alabildi.

Tanrıya şükür onu tekrar öpecekti.

Arkalarından bir öksürük sesi geldi ve ikisi de Cannon'un sırttığını görmek için başlarını çevirdiler. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmıştı.

Cannon Ayres'e işaret verirken olduğu yerde donup kaldı. ***Böldüğüm için üzgünüm ama konuşmamız gerek. Alışm Mahkemesi bugün çizgiyi aştı.***

"Gördüm," diye homurdandı Ayres. Rorax bir adım geri atmaya çalıştı ama Ayres'in saçlarını kavraması fark edilmeyecek kadar sıkılaştı. Keskin

Kafa derisindeki yeni acı, şehvet duygusunu iliklerine kadar hissetmesine neden oldu ve dudaklarından küçük bir inilti döküldü. Eğer hemen şimdi durmazsa, koridorda Cannon'ın önünde onun üzerine atlayacaktı.

Rorax kendini Ayres'in elinden nazikçe çekti ve Ayres isteksizce onu bıraktı.

Dizlerinin bükülmemesi için bir süre duvardan destek almak zorunda kaldı, sonra Ayres ve Cannon'a döndü. Ayres kendini beğenmiş bir memnuniyetle onu izliyor, Cannon ise kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

Rorax kızardı ve dik durarak Ayres'e bir parmak salladı. "Niels'i öldürme. Ciddiyim, Teğmen. Bu seferki böyle bir mankafa iken yeni bir elçi istemiyorum."

Parmağıyla Cannon'u işaret ederek, **"Bugün Niels'i küçük düşürdük. Bir tür misillemeye hazırlıklı olmalıyız. Milla'ya haber ver."**

Kadın topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmaya başladığında ikisi de homurdanarak onayladılar.

"Rorax. Bekle."

Ayres uzanıp onun bileğini tuttu ve yüzünü ona dönmesi için geri çekti.

"Bunu Surmalinn'deki tezgahlardan birinde gördüm. . ."
Ayres diğer elini kullanarak arka cebine uzandı ve avucuna dolanmış uzun, beyaz bir ipek kurdele çıkardı. Ölüm Evi'nin renkleri olan siyah ve kırmızı, kurdelenin üzerinde dans ediyordu.

beyaz yüzeyi narin bir şal deseniyle süslüyor. "Bu . . . bana seni hatırlattı."

Ayres'in yanakları kızarıırken elini uzattı ve nazik parmaklarıyla kurdeleyi avucundan aldı. "Teşekkür ederim, Ayres."

Tanrılar aşkına, onu düşünmüş, hatta ona *güzel* bir şey almıştı. Karnında kelebekler uçtu ve her yeri ısındı.

"Rica ederim," dedi, sesi alçaktı.

Bölüm 80

Rorax

"R adashan."

Küçük adam masasının arkasında irkildi ve dişlerini sıkmamak ya da kütüphaneciye kaşlarını çatmamak için elinden geleni yapan Rorax'a doğru ciyakladı.

Rorax sabrını dizginlemeye çalıştı. "Yardımanız için minnettarım ve bana verdiğiniz kitaplar için de teşekkür ederim. Son derece bilgilendiriciler ama Seçme üzerine kitaplara ya da gücü nasıl *aktaracağımı* ve kendimi *buradan* nasıl *çıkaracağımı* anlatabilecek bildiğiniz herhangi bir kitaba *ihtiyacım var*."

Küçük adam kızardı ve gözlüğünün ayağıyla oynadı. "Sana denemelerinde yardımcı olacak materyaller veriyordum, Rorax. Ama Seçilmişler'den güç aktarımıyla ilgili herhangi bir kitap olduğunu sanmıyorum." Çaresizce omuz silkti. "En azından ben bulamadım."

Rorax bıkkın bir şekilde iç geçirdi ve şakaklarını ovuşturdu. "Bir şeyler olmalı."

Radashan'ın ona hediye ettiği *Kadim Felidra Klanı Rehberi* adlı kitabı yeni bitirmişti ve ejderha kanatları bahşedilmiş büyük kediler hakkında büyüleyici bir okuma olsa da, kendini Seçme'den kurtarmakla kesinlikle *hiçbir* ilgisi yoktu.

"Aramaya devam edeceğim!" Radashan başını hızla sallayarak söz verdi. "Bir şeyler bulacağım, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye iç geçirdi Rorax, tam kütüphane kapıları açılıp Elios ve Ayres içeri girerken.

Rorax, Ayres'e bir kaşını kaldırdı ve bakışlarını onun arkasındaki sırtan sarışına çevirdi. Ateş Elçisi burada ne yaptıklarını bilmiyordu. Hiç kimse bilmiyordu. Ama Ayres yine de çenesini masalarına doğru salladı. "Ne bulduğunu bana haber ver Radashan," diye mırıldandı Rorax, Ayres ve Elios'u masasına kadar takip etmeden önce küçük adama sıkı bir gülümseme sundu.

Elios küçük masanın yüzeyine gelişigüzel serpiştirilmiş kâğıt ve kitaplara göz gezdirdi. "Siz ikiniz meşgul görünüyorsunuz."

Ayres ona Elios'a cevap verme şansı tanımadı. Rorax'ın boğazına dayanmış olan tılsıma baktı. "Kolye bu mu? Majauss'un tapınağında sana verdiği mi?" diye sordu boynunu işaret ederek.

Rorax başını salladı ve kolyeyi daha net ortaya çıkarmak için saçlarını yana kaydırdı. Hella'nın elbiselerinden birini giymişti; dizinin hemen üzerinde biten lacivert, dökümlü bir elbise. Spagetti askıları ve derin olmayan V yakası kolyesini ortaya çıkarıyordu.

altın kolye. Birinin onu tanıyıp bir şey söyleyeceğini ummuştu.

"Elios, Surmalinn ve Koppar Üniversitesi'nde antik eserler üzerine çalıştı. Buna bakmasını istedim," diye açıkladı Ayres, Elios ona bir adım daha yaklaşıp altın tılsıma bakmak için eğilirken.

Yarı yolda durmadan önce elini uzattı. "Alabilir miyim?" diye sordu, ona bakarak.

Rorax başıyla onayladı. Elios kolyeyi aldı, parmakları kadının teninde, göğüslerinin kabarıklığı üzerinde hafifçe gezindi. Bu yumuşak dokunuş onun kızarmasına neden oldu ve gözleri Ayres'e kaydı.

Ayres'in çenesi kızın yanaklarındaki renge bakınca gerildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Elios'a kaşlarını çatarak bakması kalbinin aynı anda hem ısınmasına hem de soğumasına neden oldu. Adamın ne düşündüğü umurunda değildi ama Elios'un ona dokunması umurunda mıydı?

Ayres'in gözleri güvenli bir kömür rengine benziyordu; kolyeyi yüzüne yaklaştırırken Elios'a küçük bir gülümsemeye baktı.

"Paiki'nin yangınları." Elios alçak sesle ısıklık çaldı. "Bunlardan birini hiç görmemiştim... şey, hiç." Derin mavi gözleri onunkilere kaydı. "Bunu tapınaktan aldığını biliyorum ama detayları tekrar anlat lütfen."

Tanrılar, Elios çok güzeldi. Gözlerinin derin mavisi onu içine çekti ve odağını yeniden kazanmak için gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. "Uh -Majauss almamı söyledi. Onun tapınağındayken."

Ağzının köşesi aşağı doğru bastırdı. "Başka bir şey söyledi mi?"

Rorax dudağını ısırды ve ona başıyla onay veren Ayres'e baktı. "Güç aktarımında bana yardımcı olacağını ve aktarım için masaları aramamı söyledi. Ayrıca kendimi savaşa hazırlamamı da söyledi."

Elios'un ağzı tamamen çatıldı. "Transfer için masalar mı?"

Rorax omuz silkti ve dikkati tekrar kolyesine yöneldi.

Kolyeyi tekrar göğsüne bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Sanırım bu Ukuros Tılsımlarından biri. Güç geçişine yardımcı olması ve akınların yoğunluğunu hafifletmesi gerekiyor."

Ayres homurdandı. "Onu zehirleyecek ya da ona zarar verecek bir şey değil, değil mi?"

Elios kaşlarını çatarak başını sallamadan önce gözlerini tekrar tılsıma dikti. "Hayır, hiç sanmıyorum. Ama benim en çok ilgimi çeken Majauss'un söyledikleri. Transfer için masalar."

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" Rorax sordu.

"Evet ve senin bilmemene şaşırdım, Ayres."

"Nedenmiş o?"

"Transfer Tabloları eski Sumavari krallarından biri tarafından yok edildi. Raiv Sumavari. Bunun Ölüm Evi'nin ortak tarihi olduğunu varsayıyorum."

"Hafızamı tazeleyin." Ayres kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Aktarım Masaları, güç ve tutma kabiliyetini sıyırmak veya aktarmaktan daha fazlası için yararlı araçlardır. Kan Yeminleri ve Çiftleşme Bağları gibi büyüsel bağları da çözebilirler. Efsaneye göre Raiv Sumavari eşini kendisine bağlı kalmaya zorlamak için masaları yok etmiş."

Rorax ve Ayres, Rorax Elios'a dönmeden önce şaşkın bir bakış attılar. "Peki, kolye nedir?"

"Efsaneye göre Raiv'in son kalan Hükümdar Cadı'yı öldürmeden önce yaptırdığı masadan geriye bir tane kalmış. Bu bir anahtar, Contestar. Masayı aktive edecek bir anahtar."

Umut ve sevinç Rorax'ın göğsünde kabardı. "Gerçekten mi?"

Elios yüzünü buruşturdu ve küçük masanın üzerine atılmış kâğıtlara bir göz attı. "Bundan bir çıkış yolu arıyorsun, değil mi? Kendini Seçme'den kurtarmaya çalışıyorsun."

"Evet." Rorax başını salladı. "Kendimi ve diğer kadınları kurtarmaya çalışıyorum."

"Paiki'nin ateşleri." Elios bir elini altın sarısı saçlarında gezdirdi. "Bunların hepsi bir efsane, Rorax. Gedik'ten önceydi, yaklaşık yedi yüz elli yıl önce. Eğer masa var olsaydı, çoktan yok edilmiş ya da unutulmuş olurdu. Tabii Ölüm Evi bizden bir şey saklamıyorsa."

Ayres, "Böyle bir şeyden haberim yok ama Kraliçe'ye bir mektup yazacağım," dedi.

Elios başını salladı. "Umudunu kaybetme Contestar, çünkü eğer Majauss bu kolyeyi sana gerçekten verdiyse, bahse girerim hayatta kalan en az bir Masa vardır."

Elios nihayet yanlarından ayrıldıktan sonra, Rorax Muhafızlarla ilgili bir kitabın sayfalarını çevirdi. Kitapta Muhafızların Ukuros tarafından *dünyayı* korumak için yaratıldığı tekrar tekrar anlatılıyordu. Sadece Âlemleri değil, her ne kadar Muhafızların işlevi çarpıtılmış ve Âlemlerin gücünü korumak için kullanacağı bir silahtan başka bir şeye dönüştürülmemiş olsa da.

"Ne düşünüyorsun?" Ayres, masanın karşısında oturduğu yerden başını kaldırıp kitabına bakma zahmetine katlanmadan sordu.

Rorax parmağını yüzüğünün üzerinde gezdirdi. Muhafızlar hakkında konuşmak istemiyordu. Hiçbiri hakkında. "Bu Sumavari Kitapları . . . içlerinde tam olarak ne var?"

"Canavarlar," diye takıldı Ayres. "Kötü olanlar."

Rorax gözlerini devirdi. "Bunca zamandır kelebekler yaratan kitaplar için boynumuzu riske attığımızı sanıyordum. Ne kadar kötü? Başa çıkabileceğim bir şey mi?"

Ayres homurdandı ve yavaşça kitabından başını kaldırdı, ağzının kenarında kıvrılan espriye rağmen bakışları ağırdı.

"Belki bazıları. Cannon getirdikleri son kitabın Sakar Sumavari'nin küçük canavarlarından biri için olduğunu söyledi. Bir gölge grifon, normal bir grifonun iki katı büyüklüğünde, iki katı dişleri var."

"Geri getirdiğimiz kitap neydi?"

"Sakar'ın savaş lordlarından biriydi. Gülen Dehşet."

Rorax'ın omuzlarından bir ürperti geçti. "Gülen Dehşet'in kafatasını Valitlinn'deki savaş müzesinde görmüştüm." Kafatası devasa boyutlardaydı. Her iki yanında iki ayak boyunca uzanan iki boğa boynuzu vardı ve göz yuvaları yoktu. Dişleri neredeyse Rorax'ın parmaklarıyla aynı uzunlukta ve genişlikteydi, keskin uçlar halinde tıraşlanmıştı ve duvardaki levhada savaş lorduna Gülen Dehşet denmesinin sebebinin savaş lordunun dudaklarının olmaması olduğu yazılıydı, bu yüzden dişleri ölümcül bir gülümsemeye sürekli sergileniyordu. Yine de savaş lordu bilinçliydi ve Sakar Sumavari'nin güçlerinden büyük bir kuvvete komuta ediyordu.

"Onu ben de gördüm. Görünüşe göre, yarasa gibi görmek ve hareket etmek için sonar kullanıyormuş. Sumavari Savaşı'nda yüzlerce insanı öldürdü."

Rorax, Gülen Dehşet'in kitabını ele geçirdikleri için Kään'a şükran dolu bir dua gönderdi. Teke tek dövüşte hayatta kalamayacağı bir canavar. "Peki ya Ölüm Habercisi?"

Ölüm Habercisi bir söylentiden başka bir şey değildi, Ölüm Hanesi kraliyet ailesinden biri olduğu söyleniyordu ama Rorax şimdi iki Ölüm Hanesi prensi ve Kraliçe ile tanışmıştı. Hiçbiri

Onlarda Ölüm Büyüsü varmış gibi görünüyordu. Belki de Sumavari'nin evcil hayvanlarından biriydi.

Ayres dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, gözleri daha da karardı ama başını iki yana salladı. "Bu sadece bir söylenti, Ölüm Habercisi Sakar Sumavari'nin yarattıklarından biri değil."

Rorax mırıldandı ve Ayres'in birkaç dakika önce söylediği bir şey sonunda beynine kazındı. "Bekle, Gülen Dehşet'in Sakar'ın savaş lordlarından sadece *biri* olduğunu mu söylemiştin? Kään bize yardım et, kaç tane var?"

Ayres içini çekti, "On iki. Her Diyarı yönetmek için bir tane yaratıldı. Gülen Dehşet kördü, onu kör edemesinler diye Işık Evi'ni yönetmek için yaratılmıştı."

"*On iki mi?* Kaç tane bulduk?"

"Sadece iki tane." Ayres'in yüzü tekrar karardı. "Gece dua ederken, canavarların başındaki savaş lordlarını bulmamız için dua et. Canavarları yeterince zeki adamla halledebiliriz. Savaş lordları . . . Savaş lordları hepimizi öldürebilir."

Rorax yorum yapmak için ağzını açtı ama çok sayıda ağır ayak sesi Rorax'ın sandalyesinde dönmesine neden oldu. Muhafız'ın askerleri yığınların arasından geçerek onlara doğru geliyordu.

Ayres'in masadan kalkmasıyla aynı anda Rorax da ayağa fırladı.

Muhafız grubun en önüne doğru ilerledi ve Rorax'ı rahatça aşağı yukarı süzdü. Niels hepsinin arkasında durmuş, muzaffer bir alaycılıkla onları izliyordu.

"Merhaba Greywood," dedi Muhafız. "Her yerde seni arıyorduk."

"Ne istiyorsun?" Ayres talep etti.

"Yeterince bekledim. Tressa'ya Rorax'ın beyinde gezinmesi için izin verdim." Gardiyan'ın sarı gözleri Rorax'ı boydan boya taradı ve bulduğu şey dudaklarının hoşnutsuzlukla büzülmesine neden oldu. "Beş dakika içinde Büyük Salon'da buluşalım."

Bölüm 81

Ayres

Ayres kendini derin ve yavaş bir nefes almaya zorladı. Gardiyan'ı öldürecekti.

Yukarıdaki tahtında otururken ona baktı. Ruhunun dış hatlarını çok net hissedebiliyordu ve nazik bir çekişle onu etinden çekip çıkarabilir ve köprüden aşağı gönderebilirdi. Bu üç saniyeden daha kısa sürerdi.

Şimdi Büyük Salon'da yan yana duruyorlardı. Rorax onun yanında hafifçe titredi ve birden Muhafız'ın hayatını neden öylece koparıp alamadığını hatırladı. Muhafız, Contestar'ların yeni doğan gücünün dayanağıydı. Bir Muhafızın gücü tam olarak aktarılmadan ölmesi daha önce hiç olmamıştı. Denenmemiş ve belirsizdi ve Muhafız'ın ölümünün Rorax'ı ve *tüm* Yarışmacıları öldürme ihtimali vardı ve bu göze almak istemediği bir kumardı.

Gardiyan Rorax'a baktı; dudaklarını büzerken yüzünde hem güvensizlik hem de tiksinti okunuyordu. "Neden herhangi bir yetenek göstermediğini bilmemiz gerekiyor Greywood."

Rorax dikkatli bir adım atarak başını salladı. "Bilmiyorum. Denedim ve kafamın içinde aradım ama hiçbir şey yok. *Hiçbir* şey hissedemiyorum."

Gardiyan'ın dudakları daha da büzüldü. "İyi. Sırlarını saklamaya çalış Greywood. Onları senden söküp almak daha tatmin edici olacaktır."

Gardiyan arkasını döndü ve kapının yanında duran Lamonte'ye başıyla işaret etti.

Lamonte kapıyı ardına kadar açtı ve Tressa başı dik bir şekilde içeri girdi.

Bir Zihin Yürütücüsünü en son ne zaman iş başında gördüğünü hatırlayınca göğsü dehşetle gerildi. Köleler Savaşı sırasında, birliğinde bir Zihin Yürütücü vardı ve Zihin Yürütücü, Umber'den gelen erkek ve kadınları çığlık attırmış, ağlatmış ve yerde kıvranarak Zihin Yürütücünün kafalarını terk etmesi için yalvartmıştı. O Zihin Yürütücü kesin ve ölümcüldü, tam olarak hangi sinapsları ve zihnin hangi bölümlerini araştıracağını ve kontrol edeceğini biliyordu.

Tressa bir acemiydi, bu sanatta eğitim almamış, denenmemiş ve yeteneksiz acemi bir Zihin Yürütücüsüydü.

"Hayır." Ayres'ten yükselen hırıltı o kadar sertti ki Rorax bile hafifçe irkildi. Başını geriye atıp Muhafız'la yüzleşti. "Bunu yapmana izin vereceğimi sanıyorsan *aptalın* tekisin."

Gardiyan ona sıkılmış bir bakış attı ve bıkkın bir şekilde iç çekti. "Seçime uygun olmayabilecek bir Kontestar'ı araştırmak için sizin izninize ihtiyacım yok *Teğmen*."

Ayres başını tekrar Tressa'ya çevirdiğinde hafifçe paniklediğini hissetti, bakışları Rorax'a odaklanmıştı ve gözleri midesini rahatsız eden bir niyetle yanıyordu. Eğer dikkatli olmazsa, Tressa sinapsları koparabilir ve onarılamaz bir hasara yol açabilirdi. Yüzündeki ifade, amacının bu hasarı vermek olabileceğini düşündürüyordu.

Ren, Tressa'nın arkasından salona girmiş ve Ayres'in yüzündeki öfkeyi görünce ona uyarıcı bir bakış fırlatmıştı. Ayres hırlayarak eski dostuna dişlerini gösterip onu uyardı.

Rorax Muhafız ile Ayres'in arasına baktı, sonra da Tressa ve Ren, gözleri kısılmıştı. "Neler oluyor?"

Tressa Rorax'ın birkaç adım önünde durdu, yüzü zafer kazanmış gibiydi. Uzun, siyah örgüleri siyah elbisesinin kumaşı üzerinde sallanıyordu ve Ayres'in içinden onları avuçlayıp Rorax'tan olabildiğince uzağa çekmek için kullanmak geldi.

"Ben sadece Kuzey Kalesi'nin Baş Şifacısı değil, aynı zamanda bir Zihin Yürütücüsüyüm," dedi Tressa, çenesini bir santim kadar kaldırarak. "Neden henüz hiçbir yeteneğini ortaya çıkarmadığını öğrenmek için zihnini araştıracağım."

Rorax'ın yanaklarındaki renk soldu ama kıpırdamadan durdu, kararsız olduğunu ya da korktuğunu gösteren hiçbir belirti göstermedi. Cesur küçük aptal.

"Tamam, ama gitmesini istiyorum." Ayres tüm bu olanları yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle izleyen Niels'i işaret etti. Lanet olası solucan.

Gardiyan içini çekti ve bileğine bir fiske vurdu. "Tamam. Muhafızlar, lütfen Alaşım Elçisi'ni salondan çıkarın."

Niels itiraz etme zahmetine girmede, yüzünde hâlâ o muzaffer ifade vardı ve Ayres Niels'in çok uzakta olmayacağını biliyordu. Hayır, Niels Rorax'ın çığlıklarını duymak için fırsat kollayacaktı.

Gardiyan, "Ayres, kollarını aşağıda tut," diye seslendi. Tressa başını salladı. "Hayır, yatmasını istiyorum."

Gardiyan sadece başını salladı ve elini sallayarak soğuk taşların üzerinde Rorax'ın zihnini araştırmak için en uygun yerin orası olduğunu işaret etti.

"En azından odasına, yatağına gidebilir miyiz-" Ayres söze başladı ama Muhafız onun sözünü kesti.

"Hayır, bunu burada ve şimdi yapıyoruz. Sırt üstü yat, Greywood."

Rorax, Muhafız'a öylesine soğuk bir umursamazlık ve nefret dolu bir bakış fırlattı ki, başka birinin omurgasında dehşet uyandırabilirdi.

Taşların üzerine uzanmadan önce kendini yavaşça dizlerine ve sonra da poposuna indirdi.

Rorax gergin bir şekilde elbisesini çekiştirdi. Ayres'e bir bakış fırlattı, bu küçük kırılmanlık gösterisi Ayres'in dişlerinin kenara fırlamasına neden oldu.

"Şimdi üzerine çık ve onu yere yatır, Ayres."

Ona siktir olup gitmesini söylemek için ağzını açtı ama kadın sadece kaşlarını kaldırdı. "Hareketsiz kalmasını sağlamak için üstünde başka bir adam olmasını mı tercih ederdin?"

Ayres dişlerini gıcırdatarak eğildi ve kadının beline sarılarak kollarını dizleriyle yanlarına sabitledi.

Tressa başının etrafında döndü ve Rorax onu belirsizlikle izledi.

"Ror, bana bak." Kadının bembeyaz gözleri ona kaydı ve adam ona yatıştırıcı bir gülümseme vermeye çalıştı. "Ben buradayım. Ne kadar az savaşırsan o kadar az acır."

Rorax başını salladı ve yüksek sesle yutkundu.

Tressa parmaklarını Rorax'ın kafa derisine bastırdı ve bir saniye sonra gözleri bulutlandı, normalde koyu kahverengi olan irislerinin üzerinde süt rengi bir perde oluştu. Aynı örtü Rorax'ın gözlerini de kapladı, koyu renkli göz bebeklerini ve beyaz gözlerinin koyu renkli dış halkalarını örttü.

Ayres dişlerini sıkarak kendini Rorax'ın çığlığına hazırladı... ama çığlık hiç gelmedi.

Havada sadece ağır, boğucu bir sessizlik vardı. Tressa'nın yüzü konsantrasyonla buruştu ama Rorax'ın yüzü boş kaldı.

Ayres, Tressa'nın arkasında koruyucu bir duruş almış olan Ren'e baktı. Ama Ren de en az onun kadar şaşkın görünüyor, başını sallıyordu.

Tressa dizlerinin üzerinde kayarak yüzünü Rorax'inkine yaklaştırdı, parmakları titriyordu ama başka hiçbir şey değişmedi.

Uzun dakikalar.

Ayres, Tressa'nın gözlerinin iç köşelerinden bir damla kan süzölmeye başlayana kadar ağzını kapalı tuttu.

"Siktir," diye tersledi Ayres. "Çek onu Ren."

Ren, Tressa'nın yüzündeki kanlı gözyaşlarını görünce duygulandı ve onu kucağına alıp Rorax'ın ve taşla kaplı zeminin üzerinden kaldırmak için iki kez düşünmedi.

Rorax'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, aynı anda Tressa da öfkeyle tısladı. "Ne cüretle beni dışarı çekersin, hâlâ *içeri girmenin* bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

Ayres kendini Rorax'ın üzerinden itti ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Sendeledi ve kendini sabitlemek için adamın kazağına tutundu. Hızla gözlerini kırptırdı; gözleri odaklanmamıştı ve dosdoğru Ayres'in göğsüne bakıyordu.

Sersemlemiş görünüyordu. Bir Zihin Yürütücü'nün sorgulamalarından sonra çok aşına olduğu geniş gözlü, hayvani dehşetin olağan işaretleri onun yüz hatlarında tamamen yoktu. Sadece kafası karışmış görünüyordu.

Tressa, Ren onu bırakana kadar uzuvlarını tekmeledi ve isteksizce onu yere bıraktı.

Hemen Rorax'a doğru yürüdü ama Ayres aralarına girerek Rorax'ı arkasından öyle hızlı çekti ki Rorax sendeledi.

"Bu kadar yeter," diye karşılık veren Tressa'yı ısırıldı. "Bize ne olduğunu anlat."

"Neler *olduğunu* hiç öğrenemedim. *İçeri* bile *giremedim!*"

O-" Tressa titreyen parmağıyla Rorax'ı işaret etti, "engellendi

Ben."

Havada ağır bir sessizlik vardı. Rorax, Ayres'in kazağının arkasını daha sıkı kavradı.

"Tressa, bize neler olduğunu anlat. Güçten herhangi bir şey hissedebildin mi?" diye sordu Gardiyan. Gri kaşları birbirine iyice çatılmıştı ve o da en az diğerleri kadar şaşkın görünüyordu.

Tressa azı dişlerini birbirine geçirdi ve bir kez başını salladı. "Orada. Gömülü."

"Ne demek *gömülmek*?" Rorax omzunun üzerinden, sesi kısık bir şekilde homurdandı.

Tressa'nın gözleri Rorax'a çıplak bir küçümsemeyle parladı. "Yani, gücün bir yeraltı kuyusu gibi; hâlâ *duvarının* altında gömülü."

Gardiyan "Bu güce erişebilecek mi?" diye sordu. "Yoksa bu gücü elde etmek için onu ortadan kaldırmamız mı gerekecek?"

Rorax'ın yumrukları Ayres'in kazağının kumaşına yapıştı ve daha sıkı kavradı. Etrafına uzanıp onu rahatlatma dürtüsüne direndi.

Ayres kaltağa kışındaki tüyleri bile yok edemeyeceğini söylemek için ağzını açtı ama önce Tressa konuşmaya başladı. "Oraya erişebilecek. Bir yeraltı kuyusuna benziyor. Yüzeye ulaşana kadar onu göremeyeceksiniz."

Gardiyan dudaklarını büzdü. "Ne kadar yakında?"

Tressa omuz silkti ve gözlerini Rorax'a çevirerek ona hançer fırlattı. "Bilmiyorum, ama hissetmek için yeterince yakın

bariyerini aşabilir. Duvarını hareket ettirmesini sağlarsanız size kesin olarak söyleyebilirim."

Ayres ona dişlerini gösterdi ve gücünün sırtında canlandığını hissetti.

"Yeter." Gardiyan ayağa kalktı. "Ben sakinleştim. Son üç Contestar'a kaldığımızda büyüsunü gösterdiği sürece, Rorax Seçim'de bir Contestar olarak kalacak. Tabii o kadar uzun yaşarsa."

Bölüm 82

Rorax

Rorax, Contestar Avlusu'na doğru ilerlerken omuzlarını yuvarladı. Bağrıışmaları daha kütüphanenin merdivenlerinden çıkmadan önce duymuştu. Kalenin çift kapısını iterek açarken gözlerini kıstı.

Güneş gözlerini yakıyordu.

Saçlarını başının üstünde iki topuz halinde tutan beyaz kurdelenin uzun tutamlarını sıkarak Rorax, gördükleri beynine kazınır kazınmaz cırtlak bir sesle durmadan önce tam dört adım attı.

Mo ve Mairi birbirlerine bağırarak ayak ayak üstüne attılar.

"Kahretsin," diye mırıldandı Rorax nefesinin altında, kadınların arasında bir ileri bir geri bakarak.

Yanındaki hareket, Briar'ın gelip yanında durmasıyla başını kaldırmasına neden oldu.

"Neler oluyor?" Rorax sordu.

"Mo'nun Mairi'nin kardeşini tanıdığını falan öğrendiler. Mo'nun Mairi'nin kardeşinin köle pazarında Ostr'a satılmasıyla bir ilgisi varmış."

"Kutsal Kään Anası." Rorax'ın dikkati Briar'dan hâlâ birbirlerine bağarmakta olan diğer iki Yarışmacıya yöneldi.

Briar üzgün gözlerle Rorax'a baktı ve başını sallayarak kollarını koruyucu bir şekilde göğsünde kavuşturdu. "Ama hey, ben de seni bekliyordum, ben Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum." Briar ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı ve kısa sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı, bu da yüzündeki yara izini belirginleştiriyordu.

"Ne oldu?" Rorax dikkatini çığlık atan kadınlardan ayırdı ve Briar'ı dikkatle izledi. Hava Doğumlu Contestar genellikle sakin ve rahattı. Bu gergin enerji alışılmadıktı ve Rorax'ı geriyordu.

"Duyduğuma göre Seçim'den çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyormuşsun. Kendini büyüden kurtarmak için. Bu yüzden sen ve Koruyucuların sürekli kütüphanedesiniz, yardım edecek bir şeyler bulmaya çalışıyorsunuz."

"Doğru," diye başını salladı Rorax, "öyleyim."

"Eğer bir çıkış yolu bulursan, benim de kullanabileceğimi düşünüyor musun? Aşağı inip yardım edersem? Bir Gardiyan olarak çok işe yaramayacağımı biliyorum, bağlantılarım ya da mizacım yok, ama bunu kanıtlamak için ölmek istemiyorum. Memleketimde bir ailem, bir kız kardeşim var."

Rorax tamamen Briar'a döndü. "Alabileceğimiz her türlü yardımı kullanabiliriz. Seninle olmaktan mutluluk duyarız. Başarılı olamayabiliriz ve her halükarda ikimiz de ölebiliriz ama hiç yoktan iyidir."

Briar hevesle başını salladı, yüzü ve duruşu gevşedi. "Ben de, tek istediğim bu, sadece bir şans."

"Vardiyam gün içinde, sabah seansımdan sonra ve Kontestar Eğitiminden önce. O zaman gelin ve beni bulun, kütüphaneci size yolu gösterecektir."

Briar'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim, Rorax."

Rorax, Ayres'in Briar'ın sarışın başının üzerinden kendisine baktığını gördü. Bir sütuna yaslanmıştı ve elini kaldırıp iki tembel, dövmeli parmağıyla onu çağırarak gelmesini işaret etti. Kız ona düz bir bakış attı ve onu tersleyecek gibi oldu.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Rorax Briar'a. Yarışmacı arkadaşının etrafından dolanıp yanına yaklaştı ve hâlâ birbirlerine bağırان kadınlar dikkatle baktı.

Ayres başını kızın kulağına kadar indirdi. Burnu kulak memesine çarptı ve kadın ona doğru eğilmemek için mücadele etti. "Geç kaldın," diye mırıldandı.

Alay etti. "Zaten kimse bir şey yapmıyor ki."

"Mairi'nin üzgün olmak için bir sebebi var." "Duydum, ne oldu-"

Rorax cümlesini tamamlayamadı çünkü Mairi kanlı bir çığlık attı, kolundan bir bıçak çıkardı ve Mo'nun boğazına sapladı. İki kadın ve tüm avlu Mo'nun kara parmaklarının arasından akan kana bakarken bir süre sessizlik oldu.

Ardından çığlıklar başladı ve askerler iki Yarışmacıya saldırdı.

Ayres, "Siktir," diyerek Rorax'ın kolunu tuttu ve onu arkasına fırlattı. Kendi ayaklarına takılarak sendeledi ve Ayres'in omzunun üzerinden Mo'nun dizlerinin üzerine çöküşünü izledi, elleri hâlâ boğazını kavramaktaydı.

Mairi'nin şaşkın ifadesi yerini saf öfkeye bıraktı. "Geber, seni kötü kaltak."

Mairi için şaşırtıcı derecede zarif bir hareketle döndü ve Mo'nun kafasının yan tarafına yuvarlak bir tekme attı. Mo'nun boynu mide bulandırıcı bir şekilde kırıldı ve vücudu yere yığıldı.

Saf sıcaklık, öfke ve kana susamışlık göğsünü delip geçerken Ror'un gözleri yuvalarından fırladı ve gözlerini kırmızı bir pus kapladı.

Kendini toparladığında Isgra'nın ona sırttığını gördü, onun da yüzünde özlem ve öfke okunuyordu. Rorax da ona gülümsedi ve topuz yaptığı saçlarından bıçaklarını çekti. İçinde neşe ve heyecan kabardı ve birdenbire Isgra'nın kanının taşları ıslatan koyu kırmızısını görmek, sıcaklığını avuçlarında hissetmek için *yanıp* tutuşmaya başladı.

Volla asla bilemezdi.

Rorax bir adım attı ki, güçlü bir çift el önce bir bileğini, sonra da diğerini kavrayıp birbirine kenetledi.

"Hey!" diye bağırdı, Ayres saçındaki bağlardan birini kopararak topuzlarından birinin saçlarının dökülmesine neden oldu ve bileklerine doladı. Bıçakları kadının ellerinden sökerek yere fırlattı. Onu kucağına aldı ve kız adamın elinden kurtulmanın bir yolunu bulamadan göğsüne bastırdı.

"Marras aşkına, Rorax," diye homurdandı Ayres, kollarında çırpınmaya başlayıp kurtulmaya çalışırken. Isgra'nın kanının taşların üzerine sıçradığını görmek istiyordu ve bunu *şimdi* istiyordu. O kadar uzun süre sabretmişti ki. Bunu hak etmişti.

"Seni lime lime edeceğim," diye tısladı Rorax. Isgra'yla mı yoksa Ayres'le mi konuştuğunu bilmiyordu. Tekrar çırpındı ama Tanrılar aşkına, Ayres'le güreşmek bir boğayla güreşmek gibiydi. Ağır ağır nefes alıyordu ama onu kaostan uzaklaştırırken başka bir şey yapmıyordu. "Bırak beni. "

"Dikkat edin!" diye bağırdı bir Buz Evi askeri, devasa bir ateş topu onlara doğru gelirken. Fazla uzağa gidemedi.

Şimşek gibi görünen kırmızı enerjiyle çatırdayan siyah bir duvar, onları Isgra'nın ateşinden koruyarak yerden yukarı fırladı. Duvar, Isgra'nın ateş topunun baskısı altında titremedi bile.

Rorax hırladı. Umutsuzca bıçağının ya da diğer Contestar'lardan tehlikeli bir şekilde etrafa saçılan büyülerden herhangi birinin yanında olmasını diledi. Ayres'in kolları onun kollarını ve bacaklarını

ve onu uzun adımlarla en yakın kuleye doğru sürükledi.

Tam oraya vardıklarında Milla ve Cannon, bir avuç Ölüm Mahkemesi Muhafızı ile birlikte kapıdan içeri daldı. Ayres'in Rorax'ı çatışmadan uzağa sürüklediğini gördüklerinde aniden durdular. Rorax onları gördü ve daha da yüksek sesle hırladı.

Ayres çenesini omzunun üzerinden sallayarak, "Bu boka aracılık edin," diye hırladı. "Lowborn'lardan hiçbirinin ölmesine izin verme, özellikle de Enna ve Briar'ın."

Başlarını salladılar ve çatışmanın içinde kayboldular.

Koridor çoğunlukla ıssızdı ve Rorax'ı omzunun üzerinden indirdi, bir kolunu kalçasına doladı ve onu yanında sürükledi.

"Bırak beni." Rorax ona doğru savruldu, sırtını kamburlaştırdı, bacaklarını tekmeledi ve sonra ona kafa atmaya çalıştı. Adam irkilmedi bile ve bu akının yarattığı öfke göğsünü daha da yaktı.

Isgra'yı öldüremezse, Ayres'e razı olacaktı. Kibirli puşt herif. Onu koridorda sürükleyerek odasına yaklaştırıyordu ki akın doruğa ulaştı. Güç damarlarında dolaşıyordu.

Büyü hücrelerine doğru ilerlerken sırtı bu kez farklı bir şekilde kamburlaştı, üst bedeni adamın bileğine ve ön koluna doğru gerildi.

Ayres hızını artırarak, "Siktir," dedi.

Odasına gidene kadar adamın kollarında daha da sert çırpınmaya başladı. Elini çekmesi için tırnaklarını adamın ön koluna geçirdi, ama sadece küfretmesini ve kolunu gövdesinden aşağı kaydırmasını sağladı.

Sonra içinden farklı türde bir elektrik geçti.

Avucu göğsünden aşağı kaymış ve yanlılıkla göğsünü avuçlamıştı.

Avucunun içine daha fazla bastırmak için sırtını kamburlaştırmadan önce üç derin nefes aldı.

Sıktı.

"Ayres." Dudaklarından bir inilti koptu ve kanındaki tüm sıcaklık, tüm öfke ve saldırganlık tersine dönerek çekirdeğine doğru akmaya başladı.

"Güvenli kelimen nedir, Küçük Karga?" Ayres'in sesi kulağına çakıl taşı ve şehvet gibi geliyordu ve bu onu daha da ıslattı.

Ağzını açtı ama cevap vermedi, ~~vermedi~~.

"Küçük Karga." Hırladı. "Sen bana söyleme, ben de sana dokunmayayım. Ne oldu?"

"Kırmızı," diye inledi Rorax, ellerinin devam etmesi için *çaresizce*.

Her şey patlarken, "Aferin kızıma," diye homurdandı.

Şimdi onun tenine ihtiyacı vardı, yüzünü ona döndü ve kazağını yırtarak geniş göğsünü ortaya çıkardı. Deri Contestar zırhını başının üzerinden çekip çıkardı ve göğüs bağlarına baktı.

"Zehirlendiğin gün bunları giymiyordun."

"Hayır, değildim."

Ayres'in parmakları kadının bağlarının üst kısmına daldı ve onu kopardı. Gözbebekleri büyüyerek, ahlaksız bir adam gibi kızın iri göğüslerine baktı. Çiğ, hayvansı ifade Rorax'ın uyluklarından aşağı damlamasına neden olurken, kadın kıpırdandı ve uyluklarını birbirine sürttü. Boynunun arkasına ve saçlarına uzandı ve yüzünü öylesine kabaca kendine doğru çekti ki, Rorax onun ağzının içinde inledi.

Öpüştüğü gibi seviştiğini umuyordu. Sert ve ateşli.

Göğüs uçları adamın göğsüne sürtündü, göğüs uçlarının ortasında asılı duran altın madalyonun üzerinde ürkütücü bir soğukluk vardı ve sonra adamın sıcak teninde sıcaklaşarak göğsündeki hafif kılların üzerinde gıdıklandı.

Ayres onu kucağına alıp yatağına taşıırken öpmeye devam etti. Onu sırt üstü yatırdı ve sadece Rorax'ın botlarını çıkarmak ve pantolonunu yırtmak için öpücüğe ara verdi.

Rorax onun altında çırılçıplaktı ve tek bir şey istiyordu, bacaklarını onun için açmak. "Ayres," diye yalvardı. "Dokun bana."

Ayres sırtı ve kızın saçlarını kavrayarak yüzünü görebilmek için geriye doğru çekti. "Sana nerenden dokunmamı istiyorsun, Rorax? Çok spesifik olmanı bekliyorum."

Hiç tereddüt etmeden bacaklarını biraz daha açtı. "Amım. Lütfen."

Parmaklarını ıslak yarığına doğru kaydırды ama içine girmedi ya da klitorisinin etrafında dönmedi. Kalçalarını kovalıyormuş gibi yukarı yuvarladı.

Ama eli bir daha onu sıyırmadı bile.

Akıntısı derisinin altında kıvrandı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı,

daha fazlasını *talep* ediyor. "*Lütfen, Ayres.*"

Ellerini tekrar kızın yarığına doğru kaydırды ve başparmağının ucuyla hedefi tam on ikiden vurdu. Bullseye. Kızın kalçaları kıpırdandı ve Rorax onaylamaz bir ifadeyle tısladı. "Rorax, ne istediğini duymak istediğimi söyledim."

Ayres başparmağını başka bir parmakla değiştirdi ve tüm vücudu uğuldayıp karıncalanana, bacakları elinin etrafında kıvranana kadar klitorisini çalıştırmaya başladı. "Aryes, lütfen. Boşalmam gerek."

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldandı kulağına alçak sesle. Bir parmağını, iki parmağını kızın içine soktu ve kızın kalçaları yeniden kasıldı. "İlk boşaldığında içinde ne olmasını istersin Küçük Karga? Parmaklarımı mı, yumruğumu mu, yoksa sikimi mi?"

Parmağı klitorisini döndürmeye devam ederken sıkıntılı bir inilti çıkardı, parmakları sürekli olarak içine pompalıyordu. "Sik. Senin sikin."

"Bunun için yalvar o zaman." Hırladı, kızın klitorisini öyle sert çimdikledi ki kızın nefesi kesildi.

"Ayres!" diye bağırdı. "*Lütfen Ayres, ben-*"

Onu yüzüstü çevirdi, başının arkasındaki saçları kavradı ve gövdesini yukarı çekerek kafatasını omzuna doğru zorladı. Omurgası neredeyse ikiye bükülmüştü, ama o haykıramadan, adam sikini amının içine kadar soktu, tek bir hamlede kalçalarına kadar gömdü.

Çıglık attı.

Ayres karanlık bir şekilde kıkırdadı ve klitorisine uyguladığı başparmağını kullanarak gözlerine dolan yaşları sildi, ağır bir şekilde nefes alırken sıvılarını yanağına karıştırdı. "Seni sikimin üzerinde acı çekerken görmek hoşuma gidiyor, Küçük Karga."

Ayres kızın saçlarını bıraktı ama elini kızın kollarından birinin altına sokarak dövmeli elini kızın boğazının ön kısmına doladı ve başını omzuna yasladı. Yavaşça içine girip çıkmaya başladı, işkence edercesine yavaştı, onu her bir kalın santimini hissetmeye zorluyordu.

Diğer eliyle etrafına uzandı ve ne kadar ıslak olduğunu, amının sikinin etrafında ne kadar gergin olduğunu hissetmiş olmalı, çünkü kulağına inledi.

"Benim için çok ıslaksın, Rorax. Ne kadar mükemmel, özensiz bir amcık."

Ayres'in başparmağı lezzetli ve sabit bir ritimle klitorisinin üzerinde gezinirken, gözlerinden daha fazla yaş akacağını hissetti. Klitorisinin şiştiğini ve dolgunlaştığını hissetti ve sonra başparmağının ucu klitorisinin küçük şişmiş başlığının hemen altına kaydı.

"Ayres. Ayres, ben-" Ve o geldi. Patladı. Akıntının vücuduna getirdiği tüm öfke, nefret, şehvet ve sıcaklık patladı.

"Siktir," diye homurdandı Ayres onun etrafında sıkılırken. "*Siktir*, Ror. Kendini çok iyi hissediyorsun."

Durmadı.

Başparmağını tam ihtiyacı olan yere sürterek kızın içine pompalamaya devam etti.

Rorax'ın kalan akıntısı mutlulukla kabardı, ancak şişmiş memesi aşırı uyarılmayı protesto etmek için ağrıyordu. "Ayres, yapamam, ben-"

Hırladı, nefesi kızın kulağında sıcaktı. "Ya güvenli kelimeyi söylersin, Ror, ya da alırsın. Vücudunun ve akıntının kaldırabileceği son orgazmı yaşayana kadar sikimi al."

"Ayres." Sözleri rahminin sıkışmasına neden oldu ve homurdanarak klitorisine daha sert bastırdı.

Ayres sikini kızın derinliklerine sokarken kulağına ağır ağır nefes alıyordu ve onu orada duymak, göğsünün terini kızın sırtında hissetmek, kocaman elinin boğazını kavraması ... kız tekrar boşalacaktı.

Göğüslerinden birine sert bir tokat attığında, yüzükleri göğüs ucuna battı, midesinin içinde yeni ve erotik bir şey uyandı. Ani acı, içindeki akıntıyı kıvrandırırken şok olmuş bir nefes çekti ve onunla birlikte saf, kendinden geçmiş bir zevk yükseldi.

"Bir daha," diye yalvardı Rorax, tam tekrar eve doğru kayarken ve kadın *inledi*. "Ayres, lütfen, tekrar."

Kızın saçlarını okşayarak gülerken hızını kesmedi, çenesini ensesindeki yumuşak deriye sürttü, parmakları kızın boğazını sıktı. "Benim Küçük Karga'm acıyı sever, ha? Bir şey istediğinde senden ne yapmanı beklediğimi biliyorsun."

Dudağını ısırdı, elleri adamın kolunu sıkıca kavradı. Adam klitorisini çimdiklemek için ovmayı bıraktı ve kadın neredeyse boşalıyordu.

Tekrar sikinin etrafında. "Lütfen, Ayres." "Lütfen mi?"

"*Lütfen.*" Yalvarmayı umursamayı çoktan geçmişti.

Adam kızın istediğini yaptı, önce birini, sonra diğerini şok edici derecede acımasız vuruşlarla tokatladı ve sonra kız tekrar boşaldı, adını haykırdı ve o kadar sert boşaldı ki gözlerinin arkasında yıldızların patladığını gördü.

Hayal meyal adamın taşaklarının sıkılaştığını hissetti ve içine girmeyi bıraktığında muhtemelen pis bir şeyler homurdandığını duydu.

Rorax onu duyamıyordu. Onu dölleriyle doldurması dışında hiçbir şey hissedemiyordu. O kadar seksiydi ki inleyebilirdi ama zar zor nefes alabiliyordu bile.

Zihni yok edilmişti.

Hâlâ göğsünün üzerinde duran koluna doğru sarktı ve adam soluk soluğa nefes alırken onu kendisine doğru bastırdı.

Rorax artık oturamıyordu bile. Vücudundaki her sinir derin bir öforik sakinlikle şarkı söylüyordu. Rorax hayatında daha önce hiç bu kadar sert sevişmemişti. Hayatında hiçbir *zaman* kendisini bu kadar yüksek hissettiren bir orgazm ~~yaşamıştı~~.

Ayres onun boğazını serbest bıraktı ve yatağına uzanmasına izin verdi. Battaniyesine sokuldu ve zevkle inledi.

"Ror, beni duydun mu?"

"Hmm?" diye sordu.

Ayres kızın omzuna bir kahkaha attı ve kız bir gözünü açarak yan gözle ona baktı. Adam onu takip etmişti.

yatağa uzanmış ve onun üzerinde geziniyordu. Dudaklarını çıplak omzuna bastırdı ve karnında bir şeyler ısındı.

Sonra ellerini kalçalarına doladı ve onu ters çevirdi, böylece yüzüne bakıyordu.

"Kıpırdama, yoksa bir sonraki tokatlayacağım şey kışın olacak ve söz veriyorum, o güzel pembe meme uçlarını tokatladığım zamanki kadar iyi hissettirmeyecek."

Rorax kaşlarını çattı ama Ayres kalkıp yataktan inerken dudaklarını kendini beğenmiş bir şekilde eğmekle yetindi. Rorax'ın hâlâ açık olan gözleri, Ayres banyoya girip ıslak bir havluyla geri dönerken onun mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş vücudunu takip etti.

Ayres bacaklarının arasına diz çöktü, onları kaldırdı ve birbirinden ayırdı.

Adamın döllerinin amından ve kışından aşağı damladığını hissedebiliyordu ve bunu düşününce amı seğirdiğinde, Rorax bundan *hoşlandığını* itiraf etmek zorunda kaldı. Bu onun içini ısıtıyordu.

Ayres gözlerini erimiş gümüş rengine dikmiş öyle uzun süre baktı ki, kadın rahatsızlıkla kalçalarını oynatmaya başladı. "Ayres?"

"Üzgünüm," diye homurdandı Ayres, sonunda onu temizlemek için havluyu aşağı daldırdı.

Yavaşça temizlemek için zaman ayırarak onu sildi.

"Influx'u hâlâ hissediyor musun?"

"Hayır." Ama dirseklerinin üzerinde doğrulup hâlâ bacaklarının arasında diz çökmüş olan adama baktı. Adamın gözlerinde hâlâ devam eden karanlık ve aç bakışı görünce ürperdi. "Teşekkür ederim,

Ayres, beni güvende tuttuğun için. Kimseye zarar vermemi engellediğin için."

Ayres başını salladı, dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi vardı. "Elbette." "Mairi'ye ne olacak?"

"O öldü. Büyük ihtimalle." Islak paçavrayı sepetine bırakmak için adımlarını hızlandırdı ve onunla birlikte yatağa geri tırmanmadan önce pantolonunu geri çekti.

Rorax tüm bu süre boyunca onu dikkatle izledi ve inanamayarak başını salladı. Az önce Ayres ile seks yapmıştı. Olmasını istediği her şey ve daha fazlasıydı. Onu hâlâ kalçalarının arasında hissedebiliyordu ve bu hissin hiç geçmemesini umuyordu. Şimdiden daha fazlasını istiyordu.

Keşke bunun olması için Mairi'nin ölmesi gerekmeseydi.

İki elini de saçlarında gezdirdi. "Buna inanamıyorum. Ama kendimi onun yerinde bulsaydım ben de aynı şeyi yapardım." Başını tekrar salladı ve Ayres'in onu izlediğini, yastığının üzerine dökülmüş saçlarını incelediğini görmek için başını kaldırdı.

Ayres onun bakışlarını sert ve kararlı bir ifadeyle karşıladı. "Ben de yapardım. Kardeşlerim için çok daha kötü şeyler yapardım. Özellikle de kız kardeşim için. Onun için dünyayı paramparça ederdim."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti dans etti. "Bir kız kardeşin mi var?" "Evet."

"Nerede yaşıyor?"

"Surmalinn," diye yanıtladı Ayres, gözlerini ondan kaçırarak, sesinde ani bir keskinlikle.

Rorax yutkundu. "O... Kuşatma sırasında orada mıydı?"

"Evet. Hayatta kaldı."

Kalbindeki yüksek coşkulu his söndü ve onun yüzünden tavana baktı. Rorax tavanındaki ahşaba oyulmuş karmaşık desenleri incelerken uzun bir sessizlik oldu. "Eğer kendimi Seçme'den kurtarmanın bir yolunu bulamazsam, Ayres, beni Surmalinn'e geri götürmelisin."

Gözlerini kırptırdı ve iri bir damla gözyaşı yanağından süzölüp kulağının yanındaki saçlarına karıştı. "Halkın intikamını hak ediyor."

Ayres yavaşça yuvarlanarak yüzüstü yattı, sessizliği gergindi ve az önce yaptıkları şeyle onun kim olduğunu ayırmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordu. Ağır bir an boyunca sessizlik içinde yattılar ve tekrar konuştuğunda sesi daha sert, daha soğuktu.

"Surmalinn'e bir daha adım atarsan halkımdan bazıları seni gördükleri yerde katleder." Ayres uzun bir iç geçirdi. "Halkımdan bazıları sen ve Kurt geldiğinde sevdikleri herkesi ve sahip oldukları her şeyi kaybetti."

Rorax kendini toparladı ve dönüp ona baktı. Yüz hatlarındaki sıcaklık kaybolmuştu ve bu durum göğsünün pişmanlıkla sızlamasına neden oldu.

"Ama seni Surmalinn'in Koruyucu Meleği olarak gören başkaları da var." Biraz alay etti ve ellerini yüzüne sürdü, sonra yatağında doğrulup oturdu.

"Gerçekten mi?" Gözleri adamın sırtındaki dövmelerin ve kasların üzerinde gezinirken kalbi biraz daha hafifledi. Omurgasından aşağıya doğru inen dört ince, dikey çizginin yanı sıra kafatasları, güller, Ölüm'ün en kötü şöhretli canavarları ve dikenler.

Kendine rağmen dili dışarı çıktı ve dudağının üst kısmına dokundu. Bir gün o dövmeleri yalayacaktı.

Ona doğru döndü, ama sadece yüzünün profilini görebileceği kadar. "Kütüphanede kendi heykelin var. Surmalinn'in ~~her~~ *iki* kütüphanesinde de."

Rorax'ın dudakları sessiz bir hayretle aralandı.

"Sana benzemiyorlar. . . pek benzemiyorlar. Eskiden taktığın pelerin yüzünden buraya gelene kadar kimse senin kim olduğunu ya da neye benzediğini bilmiyordu." Omzunu silkti ve ellerine baktı. "Kardeşlerimden biri senin lanet olası bir kahraman olduğunu düşünüyor. Kız kardeşime kızına senin adını vermesini söyledi. Bir diğeri ise sokaklarda sürüklenip öldürölmen gerektiğini düşünüyor. Evimde, hatta kendi ailemde bile kutuplaştırıcı bir konusun."

Rorax kendini dirseklerinin üzerine doğru itti. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Geniş sırtındaki kaslar esnedi. "Bilmiyorum."

Rorax başını salladı. Bu cevap iyiydi. Dürüst ve beklenen bir cevaptı ama Ayres onu derinden yaralayan soğuk, öfkeli ve acı bir kahkaha attı. "Belli ki seni becermeyecek kadar senden nefret etmiyorum. Bir canavar olsan bile."

Kalbi göğsünde buruşmadan hemen önce kaskatı kesildi.

Ayres omzunun üzerinden ona, "Bundan kimseye bahsetme," dedi ve sesindeki tiksinti, iğrenme ve nefretle kalbi biraz daha kırıldı.

Rorax bunu görebiliyordu; Ayres kendinden nefret ediyordu. Şimdiye kadar tanıdığı en iyi adamlardan biri, az önce aralarında *geçenler* için, aralarında olup bitenler için kendisinden *derinden* nefret ediyordu. Böyle düşünmeye, ondan bu şekilde nefret etmeye hakkı olsa da, sözleri ona kendisini iğrenç hissettirmişti. Çürümüş ve boş.

Göğsündeki yıkımın ortasında öfke çiçek açtı. Ne zaman bu kadar çok şey hissetmesine izin vermişti? Ne zaman bu hale gelmesine izin vermişti? Bu saçma sapan karmaşaya? Üç ay önce, Ölüm Evi'nin teğmeninin onun hakkında ne düşündüğü, *herhangi birinin* onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile olmazdı.

Şimdi kontrolden çıkıyormuş gibi hissediyordu, sanki adam az önce ciğerlerindeki havayı yumruklamıştı.

Cannon onun hakkında böyle mi hissediyordu? Piers ve Kaiya?

Onların da Ayres'le aynı şekilde hissetmediklerini düşünmek saflık olurdu. O sadece onlar için bir araçtı.

Rorax yeterince yapmamıştı, yeterli değildi.

Belki de ne yaparsa yapsın, kimi kurtarırsa kurtarsın ya da kim olursa olsun, yaptıklarını asla unutamayacak ya da telafi edemeyecekti. O her zaman Kurt'un Yavrusu olacaktı.

Ayres ayaklarını sürüyerek botlarını yerden almak için öne eğildi ve bağcıklarını bağlamak için eğildi. Tamamen yenilmiş hissederek onu izledi.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başladı ama Ayres'in onu bu şekilde görmesine izin vermedi, sözlerinin onu bu kadar derinden yaraladığını görmesine izin vermedi.

Bunun yerine, onun yanından geçip dolabından ilk elbiseyi aldı ve sütyen, külot ve hatta ayakkabı giyme zahmetine bile girmeden üzerine geçirdi. Rorax'ın *şimdi* ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

"Ror, neredesin-" diye sormaya başladı Ayres ama Rorax aralarındaki kapıyı kapattı ve arkasına bakmadı.

Bölüm 83

Ayres

Ayres, eğilip terli avuçlarını dizlerine dayayan Rorax'ın başının arkasına kaşlarını çattı.

Üçüncü duruşmanın yapılacağı Kahin Dağı'na giden yirmi bin adımlık yol uzun, yorucu ve sıcaktı. Cannon ve Milla'nın her yirmi saniyede bir omuzlarının üzerinden ona dik dik bakmaları yürüyüşü daha da keyifli hale getirmemişti. Piers bile ona birkaç pis bakış atmıştı.

Rorax bu basamakları çoktan tırmanmıştı. Transfer ejderhaları onları bıraktıktan hemen sonra kamptan ıkmişti. Görünüşe göre onlardan saatler önce gelmiş, etrafı kolaçan etmek istemiş.

Ona çok kızmış olsa da, onu karşısında canlı ve bütün olarak görmenin verdiği rahatlama hissini görmezden gelemiyordu.

Mo öldürüldüğünden ve Mairi öldüğünden beri Rorax son beş gündür ondan uzak duruyordu.

Rorax o akşam odasından çıktığında belli ki ağlıyordu.

Milla ve Cannon onları kontrol etmek ve her ikisinin de akını atlattıklarından ve onun gözyaşlarını gördüklerinden emin olmak için odasına geliyorlardı.

Rorax Milla ve Cannon'a uzun uzun baktı, onları görünce gözyaşları yanaklarından daha da hızlı süzüldü, sonra dönüp başını bile sallamadan uzaklaştı.

Milla, Ayres'in hâlâ giyinmekte olduğu Rorax'ın odasına hışımla girmiş ve neler olduğunu öğrenmek istemişti. Milla uzun ve acı dolu bir inilti çıkardığında Ayres daha hikâyeyi tam olarak bitirmemişti bile.

"Marras bizi kurtar." Cannon'a öfkeyle avuçlarını havaya kaldırdı ve parmağıyla Ayres'i işaret etmeden önce deli gibi tükürerek işaret etmeye başladı. "Ölüm Habercimizin *ceviz* büyüklüğünde bir beyni var."

Ayres kollarını göğsünde kavuşturmuş, zaten yıpranmış olan öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ama Milla'nın işi bitmemiştir.

"Ona *izin* vermezsen değiştiğini bize kanıtlamasını nasıl beklersin?" diye tısladı Milla. "Kız kardeşini *tecavüze* uğramaktan nasıl kurtardığını unuttun mu Ayres? Buz Evi'nin *tüm ordusunu* tek başına nasıl geri püskürttüğünü ve onları *nasıl* kovduğunu? Surmalinn'e sadece bir *hastaneyi* yeniden inşa etmek için yeterli parayı nasıl *bağışladığını*

Bütün bir şehir bloğunu mu? Seni Lyondrean askerlerinden nasıl kurtardığını? Kaiya ve Cannon'u bir trollden nasıl kurtardığını?"

Ayres çenesini yuvarladı ama hiçbir şey söylemedi, göğsü hâlâ kararsızlık ve pişmanlık içinde yüzüyordu.

"Şunu açıklığa kavuşturalım." Milla parmağını adamın göğsüne soktu. "Sana karşı hisleri olan *bir* kadına o kaba ses tonuyla '*Canavar olsan bile seni becermeyecek kadar senden nefret etmiyorum*' dedin ve onun *incinmemesini mi* bekledin?"

Cannon parmaklarını şıklattı ve ikisi de ona döndü.

Bana ne dediğini tekrar söyle, diye sordu.

Milla konuşmanın Ayres'e dönük olduğu bölümlerini tekrarlardı ve Cannon'ın kaşlarındaki kırılganlık her hareketle daha da derinleşti, ta ki tam bir kızgınlığa dönüşene kadar. Milla konuşmasını bitirdiğinde Cannon, Ayres'in daha önce hiç görmediği kadar öfkeli bir şekilde imza atmaya başladı.

Ona canavar mı dedin? Gerçekten böyle mi hissediyorsun? Ona karşı hissettiklerinden utanıyor musun?

Hayır. Bazen. Ayres nefesini üfledi ve tekrar başlamadan önce bir elini saçlarında gezdirdi. ***Ben daha çok önemsiyorum.***

. halkımın umurunda olacak.

Cannon'ın gözlerinde anlayış parladı ama duruşu gevşemedi.

"Eğer onu yetiştirmeye yardım etmeyeceksen, Ayres, o zaman ondan uzak dur. Burada *güçlü* bir müttefiki sağlamlaştırma fırsatımız var. Buz Kralı Hanesi'nin Rorax'ı

küçük *kız kardeşi* olarak gördüğünü biliyor muydun?
Teklif etme

Eğer onun düşmanı ve yargıcı olacaksan, ona dostluk ya da daha fazlasını veremezsin. Bunu bizim için mahvetme." Milla'nın gözleri bıçak gibi keskindi, kırmızı uçlu parmaklarını Cannon'a doğru hareket ettirdi.

Rorax ona yaklaştıklarında dönüp onlara bakarken Ayres o gece yaptıkları konuşmayı hatırladı.

Rorax'ın yüzü boş ve soğuktu. Yüzünün her düzleminde, son birkaç aydır onun *için, onlar için* yavaş yavaş büyüyen sıcaklıktan eser yoktu.

Tanrım, Ayres her gün ondan bu sıcaklığı istiyordu ama Halkı ne derdi? Ailesi hâlâ hayatta olsaydı ne düşünürlerdi? Marras'ın aşkı, en başta öldürölmelerinin nedenlerinden biri.

Dişlerini sıktı ve bu düşünceleri kafasının arkasına itti ama Rorax'ın gözlerinin biraz daha soğuması ona aynı kararsızlık ve kızgınlığın yüzünde yazılı olduğunu gösterdi. Tekrar.

Sikeyim.

"Merhaba, Rorax! Ne buldun?" Milla çok parlak bir şekilde sordu, terli bir tutam kızıl saçını kocaman bir gülümsemeye yüzünden uzaklaştırdı.

Rorax elçiye döndü ama gülümsemedi. "Dağın bu tarafında beş farklı giriş var. Okuduklarıma göre, Kahin'in duruşma sırasındaki görevi her türlü yozlaşma ve zayıflığı yakıp yok etmek. Eğer herhangi birimizin Diyarlar için dışarıdan bir ülke ya da güçten esinlenen olumsuz niyetleri varsa, bu

Kahin'in görevi bunu ayıklamaktır." Rorax durakladı ve sıradağlara baktı. "Kahin aynı zamanda zihinsel zayıflık da arar. Yarışmacılardan en az birinin burada ölmesini bekliyorum."

Raporunu verirken yüzünde ne korku, ne heyecan, ne de herhangi bir duygu belirdi. Rorax tıpkı onunla ilk tanıştıklarında olduğu gibi görünüyordu. Buz gibi. Kilitlenmiş. Kararlı. Tek bir şeye ve sadece tek bir şeye odaklanmıştı, sanki dünya cehenneme dönebilirdi ama o amacına ulaştığında kılını bile kıpırdatmayacaktı.

Ayres'in göğsü tekrar yandı ve elleri kalçalarını öyle bir sıktı ki muhtemelen morluklar oluşacaktı.

Bu düşünce ona, ağzıyla Rorax'ın teninde açtığı çürükleri hatırlattı. Ayres gözlerini Rorax'ın boynunda gezdirerek bronzlaşmış tenini inceledi ama boğazının ince sütununda hiçbir iz yoktu.

Çürük yok. Bıyık yanığı yok. Isırık izi yok. Hiçbir şey yok. Ya onları örtbas etmişti ya da bir şifacıya onları sildirmişti, *onu silmesi* için. Her iki seçenek de çenesini geriyordu.

Arkasından ayak sesleri yaklaştı ve Ayres döndüğünde Lamonte ve adamlarının tepeye doğru yürüdüğünü gördü.

"Ah, seni burada gördüğüme sevindim Contestar," diye seslendi Lamonte, Rorax'a parlak bir şekilde gülümseyerek. Rorax ona sadece bir kez başını salladı, aşılmaz duvarının ardında hiçbir duygu görünmüyordu.

Marras onu kurtardı, Ayres bundan nefret etti. Boşluğundan nefret ediyordu.

Lamonte onların gerginliğini fark ettiyse de belli etmedi. Yanlarından geçerken hiçbir şeyi kaçırmadı ve onları takip etmeleri için işaret etti.

Geniş bir taş merdiven yükseliyor, sonra geniş bir platformun üzerinde duruyordu. Platformdan dışarı doğru kıvrılan beş patika dağın her iki yönünde kayboluyordu ve Lamonte en ortadaki patikayı seçti. Patika bir süre dümdüz gittikten sonra ileri geri kıvrılmaya başladı ama çok geçmeden orman yerini doğrudan dağın yamacına açılan büyük bir taş tünele bıraktı.

Ayres'in midesi çalkalandı. Tünel o kadar karanlık görünüyordu ki içini bir metreden fazla göremiyordu.

Lamonte Rorax'a döndü. "Bu senin girişin, Ror. Diğer Yarışmacılar geldiğinde farklı girişleri kullanacaklar. Koruyucularınız burada bekliyor olacak. Hiç kimsenin Kahin'in Dağı'na kutsallaştırılmadan girmesine izin verilmiyor." Lamonte bunu söylerken kara gözleri doğrudan Ayres'e odaklanmıştı. "Deneyen herkes ölecek."

Ayres hırıltısını bastırdı ve Rorax'a döndü. Glimr hariç tüm bıçakları yanındaydı. Başka bir Contestar'ı öldürme tehlikesi olsa bile onu bugün getirmiş olmasını diledi.

Rorax başını salladı ve pelerinini Milla'ya uzattı, o da sorgusuz sualsiz aldı. Dönüp tünele ve karanlığa doğru bir adım atarken Ayres'e dönüp bakma zahmetine girmede.

Ayres'in eli bir anda kızın koluna yapıştı ve onu bir adım geriye sürükledi. "Orada dikkatli ol, Ror. Bazen karanlıkta çok fazla dolaşan şeyleri öldüren Kahin değildir. Orada hâlâ yaşayan yaratıklar olabilir."

O boş, beyaz gözleriyle ona baktı ve daha önce Lamonte'ye verdiği boş baş selamının aynısını verdi. Adamın çenesi hafifçe gerildi ama başka bir şey söyleyemeden elini kolundan çekti, döndü ve karanlığın içinde kayboldu.

Bölüm 84

Rorax

White ateş meşaleleri tünelin duvarlarını ara sıra aydınlatarak kuyuya ürkütücü gri bir renk veriyordu.
Rorax

Tüneli kilometrelerce takip etti ve ilerlerken nefesini sabit tutmak için mücadele etti. Nemli toprak ve çürüyen yaprakların kokusunu aldı ama herhangi bir ses duymadı ya da etrafta dolaşan herhangi bir yaratık tespit etmedi.

Sonunda, gri geçitte saatler sürmüş gibi hissettiren bir yolculuktan sonra, tünel yerini devasa, karanlık ve sonu olmayan bir mağaraya bıraktı. O kadar geçilmezdi ki, elini yüzünün önünde göremiyordu ama tereddütlü, dikkatli adımlarla ilerlemeye devam etti. Kahin neredeydi? Havada belli belirsiz bir kıpırtı hissetti ve önünde yumuşak hareketler algıladı.

"Enerjiniz . . . Bize tanıdık geliyor. Eski bir enerji." Önündeki karanlık fısıldadı. Ses etrafından sızıyor, onu her yönden kuşatıyor gibiydi.

Rorax dondu kaldı ve kalbi göğsünde dakikada bir mil hızla atmaya başladı.

"Adın ne?" diye nefes aldı karanlık.

"Rorax Greywood," diye yanıtladı Rorax, bir adım geri çekildi ve gözlerinin kilitlenebileceği bir şey bulmak için umutsuzca etrafına bakındı. Hiçbir şey yoktu, sadece siyahlık.

"Anılarınızı, düşüncelerinizi araştıracağız. . bir Contestar olmaya layık olduğunuzdan emin olmak için."

Her iki yanında beyaz, soğuk bir sis püskürdü ve hareket edemeden iki çift soğuk, yapışkan el kollarını kavradı. Rorax sonunda sisin içinden her iki yanında duran iki gölgemsi figürü seçebildi. Çığlık atmak için ağzını açtı ama daha herhangi bir ses çıkmadan Kahin'in, Tressa'nın haftalar önce yaptığı gibi zihninin etrafında dolaştığını hissetti.

Korku dolu bir heyecan omurgasından aşağıya doğru aktı. Daha çok mücadele etti. Anılarını yaşamaya zorlanmak istemiyordu. Eğitimini, Kuşatma'yı yeniden yaşamak istemiyordu, Kurt'u görmek istemiyordu.

Rorax gözlerini sıkıca kapadı ve Kahin'i zihninden uzaklaştırmak için aklına gelen her şeyi yaptı, ancak ne yaparsa yapsın Kahin'i tamamen dışarı itemedi.

Ancak Kahin ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin ya da ne kadar zorlarsa ~~zorlasın~~, zihnine girmenin bir yolunu bulamıyor gibiydi.

Kahin onun bilinçaltına baskı yapmaya devam ederken uzun bir sessizlik oldu.

"Bırak gireyim, *Pup*," *diye* tısladı Kahin sonunda etrafından.

Rorax bu lakapla birlikte ölümcül bir sükûnetin üzerine çöktüğünü hissetti. "Bu ismi nereden biliyorsun?" Rorax karanlığa sordu,

beyaz sisin önünde hayal kırıklığı içinde kıvranışını izliyordu.

Kahin bir şey söylemedi ama başının etrafındaki basınç arttı. Kafatasını ezecekti. Bugün ölmesi için seçilen kişi oydu. Ama eğer Kahin onun zihninin içini gördüyse, ona bir *şans* bile vermemişti.

Tüm bunların adaletsizliği boğazını tıkamakla tehdit ediyordu. Birisi Kahin'e kim olduğunu, ne yaptığını söylemiş olmalıydı ve şimdi Kahin onu öldürmeye çalışıyordu.

Ama Kahin'in sahip olduğu tüm güç bu olsaydı, Rorax bugün ölüyor olmazdı.

Rorax bir kolunu kendisini kavrayan sümüksü ellerden kurtardı, kemerindeki bıçağı kaptı ve gölge muhafızlardan birinin puslu suratına sapladı. Sisli şekil homurdandı ve ardından siyah bir dumanın içinde kayboldu. Döndü ve aynı şeyi diğer tarafındaki muhafıza yaptı ve o da kayboldu.

"ONU ZİNDAN EDİN!" diye bağırdı Kahin, sesi yankılanarak tüm çevresinde yankılandı.

Rorax döndü ve geldiği yöne doğru koşmaya çalıştı ama önünde başka bir gölge muhafız belirdi

onu. Boğazının olacağını düşündüğü yeri kesti ve o da bir duman bulutu içinde dağıldı.

Kollarını kaldırarak tünelin ağzına doğru koştu. Mağara aydınlanmıştı ya da belki Rorax'ın gözleri alışmıştı ama mağaranın ortasındaki kara deliği, uçurumu gördü. Etrafından dolandı ve tünelin girişine doğru yöneldi.

Rorax sadece birkaç adım uzaktaydı, ama yanında bir muhafız belirdi ve kafasına bir kılıcın kabzasıyla, uçuşuna neden olacak kadar büyük bir güçle vurdu.

Yere çarptığında, Rorax uçuşuma o kadar yakın indi ki çarpmanın etkisiyle siyah çakıl ve kayalar etrafa saçıldı ve mağaranın kenarından uçarak uçuşumun üzerinden karanlığın içinde kayboldu.

Korku içini yaktı ve Rorax onu iterek ayağa kaldırdı.

Önünde dört buharlı muhafız daha belirdi, ellerinde kılıçları, yaklaşıyorlardı.

Bir adım geri çekildi ve arkasındaki çıkıntıyı hissetti. Rorax tısladı.

"Bizi içeri al, yoksa seni uçuşumdan aşağı atarız."

"Seni *nasıl* içeri alacağımı bile bilmiyorum," *diye* tersledi ruhani sesle konuşurken.

Kahin sanki düşünüyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Zihninizin köşelerinden birini iterek açtığınızı hayal edin. Bir midyenin kabuğunu kaldırır gibi iterek aç."

Rorax Kahin'in olduđunu dűşűndűđű yere dođru baktı. "Bana zarar vermeye çalıřmadan önce anılarıma bakacađına söz verirsen seni içeri almaya çalıřırım."

Kahin sanki pazarlığı ve Rorax'ın kendisini değerlendiriyormuş gibi durakladı. "Yemin ederim," dedi sonunda.

Rorax sonraki otuz dakikayı zorlayarak geçirdi. Zihninin bir köşesi Kahin'in içeri girmesine izin vermeyi kabul edene kadar ıkındı, *ıkındı* ve *ıkındı*.

Kahin, onu en ktű anılarına sűrűklemeden hemen önce neřeyle bilincine sızdı. En acımasız anlarına. En karanlık eylemlerine. Kardeřinin yakalanıřına kadar.

Bir hıçkırık, gerçek bir acı dolu hıçkırık Rorax'ı parçaladı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki boğazı harap olana kadar. Ađabeyinin onun adını haykırışının yankılarını hâlâ duyabildiğine yemin ediyordu, bu yűzden çaresizce sesi engellemeye çalışarak kulaklarını kapadı ve dizlerinin űzerinde ileri geri sallandı.

Gözyařları yűzűnden ařađı akıyordu ve onları durduramıyordu.

Sa bıçağını kaptı ve zihnini odaklamak için eski tekniğini kullanarak avucunu kesti, acının duyularını keskinleştirmesine yardımcı olacağını umuyordu ama bu gerçek bir acı değildi ve ıstırabını azaltmaya yardımcı olmadı.

Sadece kanın toprađa damlamasını izledi. Sahana'nın kanı da ldűđűnde aynı sesi çıkarmıřtı.

Kahin, duman ve gri paçavralarla örtülü bir şekilde onun üzerinde duruyordu. Gözleri yoktu ama gözlerinin ve burnunun olması gereken açık yuvaların üzerine gerilmiş gri bir kumaş vardı, ama bir ağzı vardı. Açık ve çürümüş dişlerle dolu olan bu ağız, Volla'nın toprakta yatan ve cansız bir şekilde gökyüzüne bakan cesedinin dehşeti hafızasında canlanırken ona gülüyordu.

Rorax çığlık attı ve anılar bir balkona geçti
-Surmalinn Kuşatması'nı rüyasında gördüğünde neredeyse tüm kâbuslarına girmişti.

Rorax yere bakarken bir hıçkırığı bastırdı, kanlı el izleri bile oradaydı. Koyu kırmızı kan, açık gri taşa karşı görülebiliyordu.

"Kaç kişinin ölümünden sorumlu olduğunu görüyor musun, Pup?"

Kahin yaşlı, gri tenli parmağıyla Rorax'ın ayaklarının dibindeki taşların üzerinde yatan, kanı yanağının altında birikmiş, boğazı kesilmiş bir kadını işaret etti. Kadının yanında bir yığın ceset yatıyordu ama Rorax bakmayı reddetti. Kırılacağından korktuğu için bakamadı.

Rorax'ın boğazı yandı, yüreği *yandı* ve Kahin'e döndü. "Tur bitti mi?"

"Bir tane daha."

Sahne tekrar değişti ve Rorax Surmalinn'in ana meydanında diz çöktü. Üzerindeki dev saat kulesi yanıyordu ve her an yıkılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Ve işte oradaydı, ana meydanın yakınındaki bir sokakta Kurt'u takip ediyordu.

Rorax, Kurt'un uzun, yumuşak kahverengi saçlarına bakarken kalbi göğsünde çarptı. Çocukken yüzünü gömdüğü saçları; sebep olduğu acıları dindiren uzun söğüt gibi uzuvları; ona hayatta kalmakla ilgili pek çok şey öğreten dudakları. Eski eğitmeni. Eski bakıcısı. *Annesi*.

"Burası hakkında yanılıyorsun Kurt," diye tükürdü imgelemindeki Rorax. "Burada hiç silah yok."

"Sana yalan söylediler Rorax ve sen de onlara inandın. Kayboldun." Kurt'un sesi hüzünlüydü, sanki onun etrafında dolanırken o da yas tutuyormuş gibiydi. "Bu şehir düşmeli."

Ama Kurt'un şehri ve oradaki masum hayatları görmezden gelişindeki rahatlıkla ilgili bir şey Rorax'ın içinde bir şeyleri yerinden oynattı. Kafasındaki sahneye odaklandı ve şimdiki zamanda kendine geldi. Kurt yanılmıştı ve Rorax'ın Kurdu öldürme eylemi sayesinde *binlerce kişiyi* kurtarmıştı.

Rorax'ın canına tak etmişti. Hataları yüzünden acı çekmekten bıkmıştı.

Kuşatma sırasında devreye girebilecek tek kişi oydu ve yine tek başına kendini bir sonraki Muhafızı koruyacak konumda buldu.

Rorax titreyerek ayağa kalktı ve kılıcını çekti. Dönüp Kahin'e saplamadan önce iki hırıltılı nefes aldı.

Kılıç Kahin'in kumaş kaplı bedeninin derinliklerine battı ve bedensel bir şeye saplanmış olmalıydı çünkü Kahin çığlık attı. Zihninde onları çevreleyen alevli binalar titredi ve Rorax, Kahin'in zihninde çırpındığını, umutsuzca Rorax'ın kafesinden bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Önündeki Kahin acı içinde titriyordu, bu yüzden Rorax kılıcı Kahin tekrar çığlık atıp daha da çırpınana kadar vücudunda döndürdü.

"BİZİ DIŞARI ÇIKARIN," diye bağırdı Kahin sonunda, ses bir kez daha etrafını sarmıştı.

Rorax daha da derine inerek manidar bir şekilde gülümsedi. "Beni burada tuzağa düşürmeye çalıştın. Beni *kırmaya* çalıştın. Önce zihnime bile bakmadan. Yeminini bozdun."

Kılıcını büktü, hafifçe aşağı çekti ve Kahin acı içinde uludu.

Rorax Kahin'in kukuletayla örtülü yumru kafasının arkasını kavradı ve kulağına fısıldayabilmek için onu yaklaştırdı. "Eğer beni bu mağaradan çıkarmazsan, seni öldürürüm."

Rorax, Kahin'i bıraktığında onu sadece bir kan yemininin koruyacağını biliyordu. "Hiç kanınız var mı?"

Kahin hırladı ama sonunda başını salladı.

"Kan yemini edeceksin. Bana bilmem *gerekenleri*, bana söyleyeceğin ve söylemen *gereken* şeyleri söyleyeceksin. Sonra gitmene izin vereceğim ve sen de beni sağ salim bu mağaradan çıkmam için bırakacaksın.

Koruyuculuğumun güvenliğini sağladıktan sonra Muhafız'a sınavı geçtiğimi teyit edeceksiniz."

Kahin derin, tıslayan nefesler alarak başını salladı. "Evet. Evet, kabul ediyoruz. Kanımızı alın." Kahin avucunu kesmek için kendi kirli, çatlak tırnaklarından birini kullandı.

Rorax kanlı avucunu Kahin'in yarasından akan gri kanın üzerine vurdu ve anlaşma kemiklerine yerleşirken Rorax'ın damarlarında bir büyü titremesi dolaştı.

Rorax kılıcını Kahin'in omzundan çekti ve yaratık tekrar çığlık attı.

"Şimdi bizi dışarı çıkarın," diye sızlandı Kahin.

Rorax dişlerini sıkarak, "Önce bilmem gerekeni söyle," dedi.

Kahin bir an tereddüt ettikten sonra titredi ve sesi birden fazla sese bölünmüş gibiydi

-Sanki otuz kişi aynı anda onunla konuşuyormuş gibi sesi yükseliyordu. "Seçim'den çıkan tüm yollar sana kapatılıyor Contestar. Alaşım Kralı sana ihanet edecek. Ölüm Prensi görüldüğü gibi biri değil. Denizin dikenine ihtiyacın olacak. Diyarlar senin kanın olmadan düşecek. Yıldızı serbest bırakma."

Kahin bağları çözdü ve nefes nefese kalarak sendeleyerek geri çekildi.

"Bu kadar mı?" Rorax tersledi.

Kahin öfkeyle tısladı. "Şimdilik, Scribbler'ın bize gösterdiği tek şey bu, şimdi bizi *dışarı çıkarın*."

Rorax zihninin köşesini kaldırıp ikisini de itmeden önce gözlerini kısıtı.

İkisini de zihninden salıverir salıvermez Rorax Kahin'le yüzleşmek için döndü ama şakağına bir kılıç darbesi daha aldığını ve karanlığın onu yuttuğunu hissetti.

Bölüm 85

Ayres

Ayres ellerini iki yanında kavuşturup açarak bir ileri bir geri volta attı.

Cannon açıklıkta durmuş, elleri kalçalarında karanlık tünele bakıyordu.

Piers ve Milla patikada bağdaş kurmuş kâğıt oynuyorlardı, ikisi de her seste tünele gergin bakışlar fırlatıyordu. Cannon parmaklarını şıklatmaya başladığında Milla ve Piers ayağa fırladılar ve Ayres Cannon'un arkasına geçti.

Bir şey geliyor, diye imzaladı gözlerini tünelden ayırmadan.

Birkaç saniye sonra, kalın siyah bir duman örtüsü gibi gölgelere bürünmüş uzun bir figür belirdi. Ayres kılıcını çekti ve diğerleri de öyle yaptı.

Gölgeye bürünmüş ellerinden birinde Rorax'ın kılıcını tutan figür, kılıcı ucu aşağıya gelecek şekilde toprakta sürüklüyordu. Diğer elinde ise

eliyle Rorax'ın bileğini tuttu ve onun gevşek bedenini bir patates çuvalı gibi sürükledi.

Rorax yaşıyor muydu? Ayres'in göğsü sıkışmış ve keskin korku kalbini delip geçerken nefes almayı bırakmıştı.

Hepsi bir anda Rorax'ın yanındaydı. Ayres iskelet gibi, gölgeli elini bileğinden çekip aldı ve parmaklarını boğazına bastırarak nabzını yokladı.

Parmak uçlarında o görkemli, çırpınan gümbürtüyü hissettiğinde arkasına döndü ve kılıcını gölgenin iskelet boynunun olacağı yere bastırarak, Ayres figürü tünelin taş duvarına yaslayana kadar onu geriye doğru zorladı.

"Orada ne oldu?" Ayres hırladı. "*Sakin* ol, Harbinger. Yavru yaşayacak."

Ayres, *Harbinger* lakabına tepki bile vermedi, çünkü kalbi rahatlamıştı.

"Sana ne *olduğunu* sordum," diye homurdandı Ayres, kılıcını gölgelerin arasından göremediği kemik sütuna daha sert bastırarak.

"Bilmiyorum," diye tısladı gölge Ayres'e. "Kahin'den aldığım emirlere uyarak onu buraya bilinçsiz ama canlı olarak getirdim. Kahin, Roraxiva Greywood'un Kahin'in Dağı'na bir daha adım atmaması gerektiğini, aksi takdirde öleceğini size bildirmemi istedi."

Ayres uzun bir süre gölgeye baktıktan sonra gölgenin içine uzandı ve hayaletin omurgasını yakaladı.

Gölgeyi geldiği tünele geri fırlatmak için kullandı. Siyah bir dumanın içinde kayboldu.

Ayres, Milla ve Piers tarafından dikkatle sırt üstü çevrilmekte olan Rorax'a döndü. Ayres'in çenesi öfkeyle sıkıştı.

Yüzünün üst yarısında büyük bir çürük oluşmaya başlamıştı ve dudağı ortadan ikiye ayrılmıştı, ağzının ve burnunun büyük kısmını kan kaplamıştı. Ama hayattaydı ve önemli olan tek şey de buydu.

Ayres'in aklının bir köşesinde dağa saldırıp Kahin'in ve etki alanındaki her varlığın canını almak vardı. Ama bu toprakların kanunlarını biliyordu. Ölüm Habercisi gücünü tanrıların yaratıkları üzerinde kötüye kullanmamalıydı ve eğer Tanrı'nın Yasası'nı çiğnerse Marras onu cezalandıracaktı.

"Onu *hemen* bu dağdan indirmeliyiz." Milla, Rorax'ın başını nazik parmaklarıyla yana çevirdi, böylece şakağında hâlâ oluşmakta olan büyük çürüğe daha yakından bakabildi. "Bu morluk için endişeleniyorum. Eğer iç kanama varsa, beyinde uzun süre kalan herhangi bir kan ..."

Milla cümlesini tamamlayamadan Ayres Rorax'ı kollarının arasına almış, göğsüne yaslamıştı. "Hadi gidelim."

Milla, Rorax'ın kılıcını yerden kaptı ve oradan ayrıldılar.

Yolda ilerlemeye başladıklarında Rorax biraz kendine geldi ve rahatlama hissi onu bir kez daha solar pleksusundan vurdu.

Beyaz gözlerinden birini araladı ve tekrar kapatmadan önce ona iki kez göz kırptı. "Ayres," diye nefes aldı.

Başını onunkine doğru eğdi. "Şşş, Küçük Karga. Seni tuttum."

Başı adamın göğsüne yaslanırken sertçe yutkundu. "Sırtına binmeme izin ver. Böylesi senin için daha kolay olur."

Ayres razı oldu ve ön tarafı sırtına yaslanana kadar onu omuzlarından kaydırđı ve uyluklarının alt tarafını kavradı, kolları boynunu gevşekçe tutuyordu.

"Teşekkür ederim, Ayres. Benden nefret etsen bile, onlara bana davrandığının yarısı kadar iyi davranıyorsan adamların seni seviyor olmalı," diye fısıldadı Rorax, nefesi boynunun derisini okşarken.

Kadının sözleri Ayres'in düz yolda neredeyse tökezlemesine neden oluyordu. Cevap vermek için ağzını açtı ama o cevap veremedi kadın gevşedi.

Onlara bana davrandığının yarısı kadar iyi davranıyorsan, adamların seni seviyor olmalı.

Suçluluk ve utanç kalbini kemirdi. Rorax ondan daha iyisini hak ediyordu. Onun hakkında bu kadar parçalanmayan, ondan bu kadar çok sır saklamayan bir koruyucuyu hak ediyordu.

Bu histen nefret ediyordu. Yalanlarının kaygan, yağlı hissinden.

Ayres, Oracle'ın merdivenlerinin tepesindeki patika başında onları bekleyen Lamonte ile buluşana kadar aşağı doğru yürüdü.

Lamonte endişeyle Rorax'ın vücuduna baktı. "O iyi mi? Ne oldu?"

"Bilmiyoruz," diye cevap verdi Milla. Sesini alçaltmadan önce Lamonte'nin adamlarının duyamayacağından emin

olmak için etrafına bakındı. "Kahin'in Gölgelelerinden biri

onu mağaranın ağzına sürükledi ve bize dağdan men edildiğini söyledi."

Lamonte'nin yeşil gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. "Ne?"

"Onu bayıltmışlar, bu yüzden onu bir şifacıya götürmeliyiz," dedi Ayres, iri gözlü Lamonte'nin etrafından dolanarak. Dağın taş basamaklarından aşağı inmeye başladı.

Ayres aşağı inerken, onun prens olduğunu, Ölüm Habercisi olduğunu öğrenirse nasıl tepki vereceğini merak etti. Kendini bir ordu mensubundan başka bir şey olarak göstermeme kararı, kimliğini ve yeteneğini gizleyebileceği anlamına geliyordu.

Efsanelere göre Ölüm Habercileri Diyarlardaki en güçlü ve korkunç varlıklardan bazılarıydı ve yaşayan herhangi bir ruhun canını söküp alabilirlerdi.

Kimliği ve yeteneği ailesi tarafından yakından korunuyordu. Haberciler hakkındaki söylenceleri hatırlayan herkes Sumavarilerin yaklaşık 15.000 yıldır Ölüm Habercileri olduğunu biliyordu. Ayres'in bir askerden başka bir şey olmadığını iddia etmesiyle, kimse ona şüpheyile bakmadı ya da gücünün kaba kuvvet ve şanslı genlerin ötesine geçtiğini fark etmedi. Hiç kimse parçaları bir araya getiremedi.

Hayatını sıradan bir adam olarak yaşamak bir zamanlar çok özgür hissettirmişti. Özgürlüğüne ve anonimliğine değer vermiş ve bunu 600 yıldan fazla bir süre korumuştı.

Şimdi yavaş yavaş onu zehirliyordu.

Tüm hayatını adadığı ve titizlikle inşa ettiği karakterinin sütunlarının yavaş yavaş erozyona uğradığını hissediyordu. Sadakat, dürüstlük, güç, aile ve fedakârlık.

Ayres güçlü bir iç geçirdi ve çenesini açmaya çalıştı.

Sadece birkaç ay daha ve her şey bitecekti. İyi ya da kötü.

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı Ayres kendi kendine, başparmaklarını dizindeki yumuşak noktaya küçük daireler çizerek sürterek.

Hâlâ Rorax'ı Kuzey'in gelecekteki Muhafızı olarak mı yoksa Enna'yı mı istediğinden emin değildi. Henüz kararını vermemişti ama karar vermek zorunda kalana kadar Ayres Rorax'ın takımındaydı. Onun koruyucusuydu. Rorax onun hayatını kendisi ve arkadaşları için hatırlamak istemediği kadar çok kez tehlikeye atmış ve Sumavari Kitaplarından birini geri almasına yardım etmişti. Ona verebileceği her şeyi hak ediyordu.

Rorax bilinçsizce kendini onun kollarına bıraktı ve dudaklarını boynunun kenarındaki deriye bastırarak daha da yaklaştı.

Kendini durduramadan dokunuştan zevk alarak mırıldandı. *Kahretsin*, bu iyi hissettirdi.

Ama o onun Contestar'ıydı. Onun şampiyonu. Arkadaşıydı. Yani, halkına yaptıklarının ötesinde, Aralarında yeşeren bu şey her neyse, artık sona ermeliydi. Ona karşı olan bu *hislerin* ölmesi gerekiyordu; havadaki duman gibi uçup gitmeleri gerekiyordu.

Ayres'in ilişkilerini yeniden geçici bir arkadaşlığa dönüştürmesi gerekiyordu.

Arkadaşlık daha kolaydı, daha az değışkendi. Onunla arkadaşlığını sürdürebilirdi. Onu her seferinde becermeden akıntılarını güvenli bir şekilde kontrol edebilirdi.

Ayres bu sözlerin kendisine yalan gibi gelmesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ayres Rorax'ı Kahin'in Merdivenleri'nin dibine kadar taşıdı, sonra da doğruca şifacının çadırına götürdü. Neyse ki Tressa'nın şifacılarından biriydi ve Tressa'nın kendisi değildi. Bugün onunla uğraşacak havada değildi.

Rorax'ı bir karyolaya yatırır yatırmaz şifacı işe koyuldu.

"Ne kadar kötü?" Şifacının parmakları yumuşak bir parıltı yayarak Rorax'ın şakağındaki çürüğün üzerinde gezinirken Ayres sordu.

"Fena değil efendim. Çoğunlukla yüzeysel. İçinde hiç büyü yok ama ona yardımcı olması için bir sifon çekeceğim." Şifacı çalışırken, Rorax'ın derisinin altındaki çürük kayboldu ve dudağındaki yarık kapandı.

"Birazdan uyanır," dedi kadın. "Gidip biraz daha su getireyim."

Sadece birkaç dakika sonra Rorax o güzel, ışıltılı, renksiz gözlerini kırpıştırtarak ona baktı.

Rorax kendini oturur pozisyona iterken Ayres, "Hey," diye mırıldandı.

Rorax saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve kafası karışmış bir halde çadırın etrafına bakındı. "Ne oldu?"

"*Bana* ne olduğunu anlatabileceğini umuyordum, Küçük Karga. Kahin'in gölgelerinden biri bize senin onun dağından men edildiğini bildirdi."

Rorax gözlerini devirdi ve bileklerinin üzerine yaslandı. "Şu dramatik yaşlı bunak."

Ayres gülümsemesini bastırdı ve aynı göz hizasında olacak şekilde çömeldi. "Ror, ne oldu?"

Rorax diliyle yanağının içini dürttü ve cevap vermeye karar vermeden önce ona soğuk bir şekilde baktı. "Beni öldürmeye çalıştı."

"Ne?" Ayres'in nefesi boğazında düğümlendi ama Rorax elini kaldırıp kadının tırnak yataklarını incelemekle yetindi.

"Tressa'nın kafamın içine girmeye çalıştığı ama bir türlü giremediği zamanki gibiydi. Sonunda zihnimi ona açmanın bir yolunu buldum, ama sonra ... Onu tuzağa düşürdüm. Kapıyı üzerine kapattım ve bana eve güvenli bir geçiş sözü veren bir Kan Yemini olmadan dışarı çıkmasına izin vermeyeceğimi söyledim."

"*Kahin*'i zihnine mi hapsettin?" Ayres boğuldu.

Rorax gözlerini tırnaklarından ayırdı ve ona sırtıttı. "Güzel numara, ha?"

Sadece ona baktı.

Kahin, tüm diyarlardaki en eski ve en güçlü yaratıklardan biriydi.

Diyarlar'daki kaderi dokuyan Kâtip'e doğrudan bir hat ile dünya. "Seni öldürmeye çalıştığında bir şey *söyledi* mi?"

Yüzündeki sırtış kayboldu ve sertçe yutkundu. "Bana geçmişimi gösterdi. Tüm hatalarımı gösterdi. Bana neden asla Gardiyan olmaya uygun olmadığımı hatırlattı."

Rorax yere baktı ve uzanıp saçlarını örgüsünden çekip çıkardı. Saçlar kalın bir perde gibi aralarına düştüğü için Ayres onun yüzünü zar zor görebiliyordu.

"Bana Darras'ın nerede olduğuna dair bir ipucu verdi ve ... kendimi Seçme'den kurtarma fırsatından mahrum bırakılacağımı söyledi."

Aralarına ağır ve çok acı veren bir sessizlik çöktü. Ayres iç çekti. "Son akından sonra söylediklerim için özür dilerim Rorax."

Uzun bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme vardı. Hâlâ Ayres'in gözlerine bakmıyordu ve Ayres uzanıp kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğmek istedi, böylece tam olarak ne düşündüğünü görebilecekti.

"Anlıyorum, Komiser. Aramızdaki bu *çekimin* senin için ne kadar çelişkili olduğunu anlıyorum." Rorax bir an için battaniyenin kenarındaki yırtıkları parmakladı ve sonunda güzel gözleri onunkilerle buluştu. "Senin için hoş olmadığını biliyorum ama senden devam etmeni istiyorum. Eğer bir akın yaşayacaksam, bunu başka biriyle savaşmak ya da öldürmek yerine seninle yaşamayı tercih ederim." Bakışları tekrar battaniyeye kaydı.

"İstemiyorsan ya da bu fikir seni hasta ediyorsa sorun değil. Başka birine sorarım."

Kadının ağzından çıkan son cümle Ayres'in başını geriye atmasına neden olurken, boğazına çirkin ve yabancı bir duygu doldu.

Başka birini mi? İnflux'larda ona yardım edecek başka birini mi bulacaktı?

Çenesi gerildi. Rorax'ın üzerinde başka birinin elleri olduğu düşüncesi midesini bulandırıyordu ama ona başka bir erkeğin dokunmamasını talep etmek, onun üzerinde istemediği romantik bir hak iddia etmek anlamına mı geliyordu?

Rorax, Ayres'in yüzündeki kararsızlığı görmüş olmalıydı. "Arkadaş olarak kalacağız. Sizden asla veremeyeceğiniz bir şey istemem, Teğmen. Bu *durum* sadece Seçimin sonuna kadar sürecek. Kendimi özgür bıraktığımda ya da öldüğümde."

Marras onu kurtardı, ona *Teğmen* demesinden nefret ediyordu. Onun ölümünden gelişigüzel bahsetmesinden daha da çok nefret ediyordu.

Ayres uzun bir süre ona baktı ve kararını verirken gözlerinin kızın inanılmaz derecede mükemmel ağzına sadece bir kez kaymış olmasından gurur duydu.

Çenesini yuvarladı ve başıyla onayladı. "Tamam. Arkadaşlar. Ve akınlarınız olduğunda size yardım etmeye devam edeceğim."

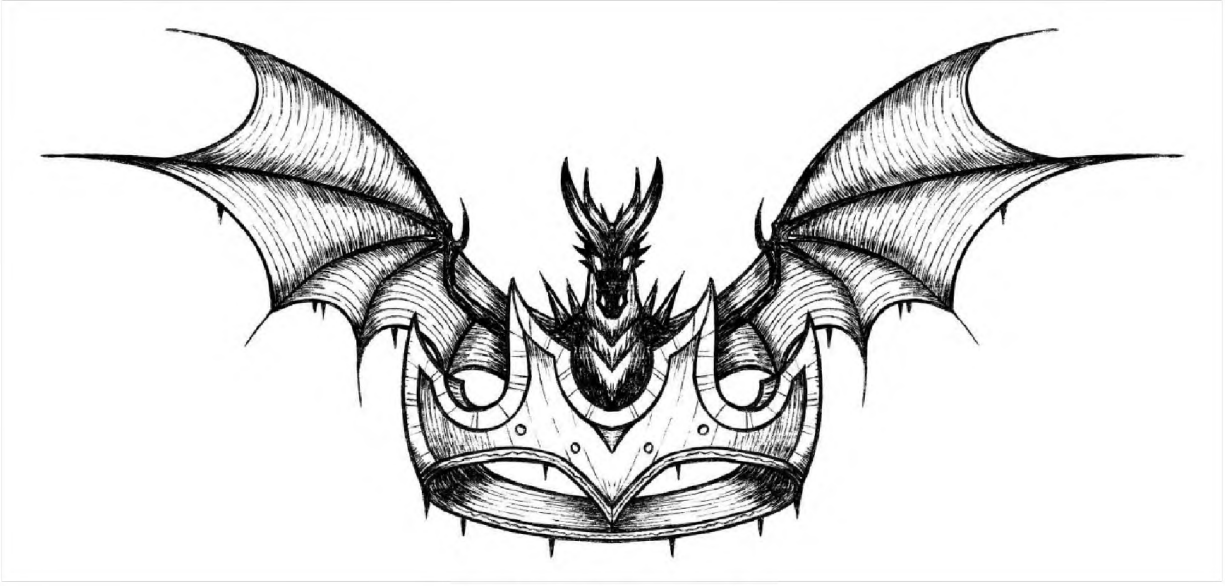
Rorax rahatlamış bir nefes verdi. "Teşekkür ederim. Sana nasıl hissettirdiğimi açıkça belirttiğin için başka birine sorabilirdim. Ama başka birinin buna dayanabileceğinden

emin değilim. *Benden kurtul.* "

Rorax kendi üzerine kıvrılmış gibiydi ve o anda orada otururken çok küçük görünüyordu. Yenilmiş, yalnız ve o kadar *savunmasız* görünüyordu ki kalbi kırıldı.

"Rorax ..." Ayres bir kolunu uzatıp onun omuzlarına dolamak, gücünü onun içine sızdırmak istedi. *Onu* geri getirmek istiyordu. Asla boyun eğmeyecek olan Rorax'ı, kanında ateş ve dilinde zehir olan Rorax'ı geri getirmek istiyordu.

Ama o bunu yapamadan, kendini karyoladan yukarı itti ve ondan uzaklaştı. "Bir ejderhanın bizi eve uçurmaya hazır olup olmadığına bakmaya gidiyorum."

Bölüm 86

Raengar

Deimos iniş limanındaki taşların üzerine öyle bir kuvvetle indi ki, ağaçlardaki kuşlar bile yarım mil öteden korkuyla havalandı. Azaele Adası'ndaki Venzor'un hemen eteklerinde bir şehre uçmuştu. Yorgunluktan homurdanan Deimos dev başını salladı ve Raengar kemerini çözüp sırtından kayarken mavi, ışıltılı kanatlarını uzattı. Buraya gelmek için neredeyse beş gündür uçuyorlardı ve Raengar'ın Morvarand'da Kan Şahini mesajı almasından sadece on dakika sonra yola çıkmışlardı:

***Birisi lanet çukura girmiş. Venzor'a gelip bir
minotorun kafasını alıp
Piçler Konseyi.***

-A

Pit Adası'ndaki ejderhaların iniş üssü, kömürleşmiş kireçtaşı ve sopalardan oluşan ıssız bir harabeden başka bir şey değildi,

Ama biri onun uçuşunu görmüş olmalıydı, çünkü onlara doğru hızla gelen iki zırhlı velociraptor vardı. Dinozorlar Buz Evi'nin soğukunda ya da Diyarlar'ın çalkantılı ortamlarının çoğunda asla hayatta kalamazlardı ama burada, Azaele'nin sıcak, güvenli, tropik adalarında geliştiler.

Raengar Ashwani ve Layaz Kulltoug'u tanıdı, her biri zırhlı bir yırtıcı kuşun sırtına binmişti. Aralarında, bineklerine asılmış dev bir ölü geyik leşini çekiyorlardı. Geyik adanın yerlisi değildi ama etobur nüfusunu beslemeye yardımcı olması için getirilmişti.

Layaz sırttı, bir bacağını yırtıcı kuşunun üzerine attı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla Deimos'un yanına koştu. "İşte gerçek bir kertenkele," diye mırıldandı Layaz, ellerini Deimos'un her biri bir yemek tabağı büyüklüğündeki buz mavisi pullarının üzerinde gezdirirken, iri canavar gözlerini kırıştırtarak ona baktı.

Layaz kız kardeşi Kiniera'ya çok benziyordu, ancak Kiniera'nın gücünün ancak üçte birine sahipti, bu da Layaz'ın cildinde ve gözlerinde sağlıklı bir parıltıyla kendini gösteriyordu. Hâlâ solgundu, hâlâ Kulltougların ay beyazı saçlarına sahipti ama Raengar'ın casus ustası kadar zayıf görünmüyordu. Genç Kulltoug kız kardeşiyle karşılaştığında yaklaşık iki saniye dayanabiliyordu ama serçe parmağındaki sıcaklık, casus ustasının tüm vücudundaki sıcaklıktan daha fazlaydı.

"Deimos için biraz yiyecek getirdik," diye seslendi Ashwani geyik karkasını arabanın arkasından çıkarırken

Her ikisi de Deimos'u dikkatli gözlerle izleyen yırtıcı kuşlar.

Deimos ileri atılıp geyiği hevesle parçalara ayırırken velociraptorlar tedirgin bir şekilde havladı ve bu sırada neredeyse yırtıcı kuşların üzerine basıyordu.

Ashwani, Deimos'un yemeğini yemesini mutlulukla izlerken, "Al bakalım, canavar," diye mırıldandı.

Ashwani buranın kraliçesiydi. İktidardaki Ashwani ailesinin bir parçasıydı ama adalar teknik olarak Buz Hanesi'ne aitti.

Azalea Adaları, ödedikleri vergiler karşılığında Buz Hanesi ordusundan ve ejderhalarından koruma alıyor, ada halkı için ücretsiz altyapı ve eğitim sağlanıyordu. İsyan etme, Buz Hanesi'nin etkisinden çıkma çağrıları yapılmıştı ama Ashwani ve atalarının hepsi Buz Hanesi'nin halklarına getirdiği iyilikler için, özellikle de hemen yanı başlarında Çukur Adası varken, şiddetle savaştı. Bu sürekli bir tehdit ve hatırlatıcıydı.

Ashwani uzun boyluydu, açık kahverengi bir teni ve yüzünün etrafında çılgınca uzayan sıkı, kıvrıkcık siyah saçları vardı. Son derece sadıktı ve Raengar ve Isolde ile sarsılmaz bir dostluğu vardı. Raengar hayatında onun kadar metanetli ve yetenekli çok az insan tanımıştı.

"İkinizi de görmek güzel," dedi Raengar, Ashwani çalışırken başını ona doğru eğerek.

Layaz, Raengar'ı kucaklamak için Deimos'tan uzaklaştı. "Seni gördüğüme çok sevindim! Daha önce hiç kimseyi görmemiştim.

aylardır evdeyim. Gezegendeki tek solgun insanın ben olmadığımı hatırlamak inanılmaz."

Raengar geri çekilirken kıza gülümsedi. Ashwani, Kan Şahinlerine bakmasına yardımcı olması için Kulltuglardan birinin adalarda kalıcı olarak ikamet etmesini istemişti. Layaz öne çıkmış ve yaklaşık yirmi yıl boyunca güneşli adalarda kalmıştı, solgun teni bunu hiç belli etmiyordu.

"Kız kardeşim nasıl?" Layaz sordu.

"Güzel. Contestar'ımızı zafere götürüyor." Layaz'ın burnu tiksintiyle kıvrıldı.

Ashwani yırtıcı kuşunun yanından kanlı, keten bir torba çıkardı ve "İşte kafası," dedi.

Kesinlikle *iğrenç* kokuyordu ve beyaz ketenin etrafında vızıldayan sinekler vardı ama Raengar onu aldı ve Kış Gündönümü'nde hediye alan bir çocuğun heyecanıyla açtı. Bir minotor kafası. Siyah kürkü ve uzun siyah boğa boynuzları, Lyondrean armasıyla süslenmiş kanlı bir zırh parçasının üzerinde kayıyordu.

"Ben olsam onu Koppar'a götürür, bir cadiya dondurturdum." Ashwani tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Oh! Bunu da al."

Raengar başını kaldırdığında Ashwani'nin kendisine rulo yapılmış bir parşömen parçası uzattığını gördü. Ön yüzüne balmumuyla mühür basılmıştı. "Bu başın ve zırhın Pit Adası'nda bulunduğunu söyleyen imzalı ifadem. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Raengar parşömen parçasını dikkatle eline aldı ve ciddiyle başını salladı. "Bu savaşı gidiyoruz demek oluyor."

Bölüm 87

Rorax

ARorax'ın kapısının yüksek sesle çalınması başını okuduğu kitaptan kaldırmasına neden oldu. Gözlerini duvardaki saat. Gece yarısını çoktan geçmişti.

Yanındaki sehpadan bir bıçak aldı ve kapıya doğru ilerledi.
"Kim o?"

"Kiniera'nın danışmanı, hanımefendi. Buz Elçisi'nden onun odasına gelmenizi isteyen bir mesaj getirdim." Kapının diğer tarafındaki adam yaklaşp aralıktan ona fısıldamadan önce tereddütlü bir duraklama oldu. "Dördüncü deneme hakkında. Sonunda sırada ne olduğunu öğrenmeyi başardık."

Rahatlama kalbinin hızla çarpmasına neden oldu ve kapıyı hızla açtı. Kiniera'nın danışmanı orada duruyordu, Rorax'ın alanından geri sıçrarken yanakları biraz pembeleşmişti. Avucunu uzattı. "İşte, bunu sana vermemi söyledi."

Hemen odama gel.

K-

Rorax'ın ağzının kenarları sıkıştı. Aceleyle, titreyerek yazılmış bu el yazısı, Kiniera'nın tüm profesyonel yazışmalarında, hatta Rorax'ın geçmişte ondan aldığı kişisel mektuplarda kullandığı soğukkanlı, mükemmel derecede düzgün el yazısı değildi.

Rorax haberciye, "Birazdan orada olacağım," dedi.

Kiniera'nın asistanı başını salladı ve kapıyı kapatırken arkasını döndü.

Rorax botlarını çekti. Hella'nın kendisi için diktiği beyaz, uzun kollu, pamuklu bir elbiseyle kitap okuyordu ve odasından çıkarken üstünü değiştirme zahmetine katlanmadı, çıkarken saç bıçaklarını örgüsüne geçirdi.

Rorax Kiniera'nın odasına girerken kapıyı çalmadı.

"Felidra," diye geveledi Kiniera mandal kapanır kapanmaz Rorax'ın arkasında. "Dört kişilik bir takım kurmanız ve bir felidradan krizalit çalmanız gerekecek."

Kiniera yıpranmış görünüyordu, bir ileri bir geri öfkeyle volta atarken ellerini dağınık saçlarında gezdiriyor gibiydi.

Rorax Kiniera'ya gözlerini kırıştırdı, kelimeler kafasında anlamsızca dönüp duruyordu. "Sen neden bahsediyorsun Kiniera?"

"Dördüncü duruşman, Rorax. Senden bir krizalit çalmanı istiyorlar. Felidra kolonilerinden. "

Sözcükler kafasında yer etmeye başladıkça Rorax'ın göğsü daha da daraldı. "Bir krizalit. Benden bir krizalit çalmamı istiyorlar.

Bir Felidra'dan."

Kapı çalınana kadar uzun bir süre dehşet içinde birbirlerine baktılar ve Kiniera Rorax'ın yanından geçerek kapıyı açtı.

"Neler oluyor?" Kiniera kapıyı tekrar kapattığında Jia sordu.

Rorax, Kiniera'nın durduğu noktaya bakmaya devam etti, düşünceler zihninde o kadar şiddetli dönüyordu ki, onları odanın diğer ucuna bağırmadığına şaşırdı.

"Ror?"

Dört kişilik bir ekip. Bir Felidra krizaliti çalmak için. Diyarlardaki en tehlikeli yaratıklardan biri. Büyü olmadan.

Duvarlar ona baskı yapıyordu.

Rorax, kuduz bir felidranın küçük bir grup adamı *saniyeler* içinde öldürdüğünü görmüş, daha sonra birliğinden biri onu yere sermişti. Yanında dört kişi daha getirmesi gerekiyordu. Sadece dört mü? Deneme için kurban olacak bir grubu nasıl seçecekti?

"Rorax!" Rorax'ın dirseğindeki bir el başını kaldırmasını sağladı ama Jia dirseğini tekrar çektiğinde hâlâ boğuluyormuş gibi hissediyordu.

"Ror, iyi misin?" diye sordu ağzının kenarları kaşlarını çatarak.

Rorax histerik bir kahkahayı boğazına hapsetti ve başını salladı. "Git Milla'ya ve Teğmen'e söyle," dedi Kiniera, elini tekrar yıpranmış saçlarının arasından geçirerek. "Isgra'yı hazırlamam ve en iyi adamlardan oluşan bir ekip kurmam gerekiyor.

Büyük olasılıkla geri dönmeyecekleri için elimizdeki *tek kullanımlık* askerler."

Kiniera cevap beklemeden odasından dışarı çıktı. "Hadi gel. Gidip Milla'yı getireyim." Jia, Rorax'ı biraz itti kapıya doğru. "Ayres'in odasına git, seninle orada buluşuruz."

Bir kat merdiven ve iki uzun koridordan aşağı inerken Rorax'ın vücudunu panik kaplamaya başladı. Kendini Ayres'in kapısını çalarken buldu, gergin hissediyordu.

Ayağını yere vurdu ve dudağını ısırarak koridorda etrafına bakındı. Aklını kaçırmamasına beş saniye kalmıştı ve sinir krizinin koridorda olmasını istemiyordu.

Rorax kapının arkasından herhangi bir hareket duymayınca kapıyı tekrar çaldı.

Omzunun üzerinden neyse ki hâlâ boş olan koridora bakarak, "Ayres, aç şu lanet olası kapıyı!" diye tısladı. İçeriden alçak sesle bir küfür duydu ve sonunda kapı sarsılarak açıldı.

Rorax kendini onun odasına fırlattı, ayaklarına takılıp sendeleyerek ilerledi ve alnını sert, sıcak bir ete çarptı.

"Tanrım, özür dilerim." Yanaklarının kızardığını hissetti ve odanın karanlık olmasına şükretti.

"Ror?" Kapıyı arkasından kapatırken sesi uyuklu ve seksiydi. Adamın balsam ve çam kokusu göğsündeki bir şeyi sakinleştirirken, içindeki başka bir şey titriyordu.

"Seninle konuşmam gerek," diye ağzından kaçırdı, adam o ses tonuyla başka bir şey söyleyemedi. "Bir sonraki denemenin ne olduğunu biliyorum. Bir krizalit çalmak için bir felidra yuvasına gireceğiz. Bu dört kişilik bir takım saldırısı. Sponsorumun ekibimin ihtiyaçlarını karşılaması gerekiyor."

Kırmızı ışık odanın her tarafını aydınlattı ve şöminede küçük bir ateş patlayarak ortalığı aydınlattı. Bir çığlık atarak Ayres'e doğru sıçradı. Adamın iri pazularını sıktı ve kaşlarının arasındaki kırıxıklıkla onu izleyen Ayres'e bakmadan önce geniş gözlerle ateşe baktı. Onu bırakıp iki adım uzaklaşırken yüzü daha da derin bir kırmızılar ve pembeler kaleydoskopuna dönüştü. "Özür dilerim," dedi tekrar.

"Rorax," diye sordu Ayres, dövmeli elleriyle omuzlarını sıkıca kavrayarak. "Derin bir nefes al. Sakin ol."

Başını salladı, haliya baktı ve kendisine söyleneni yaptı, nefes nefese kaldı ve sinirlerini bastırdı. Kontrolün tekrar kendisinde olduğunu hissettiğinde ona baktı.

Ayres tetikte gözlerle ve köşeleri gergin, mükemmel orantılı ağızıyla onu izliyordu. "Seni daha önce hiç bu kadar ürkmüş görmemiştim. Neler oluyor lan?"

"Bir sonraki deneme. Bir felidra kolonisine sızmamız ve bir krizalit çıkarmamız gerekiyor." Kelimeler ağzında kül gibi kalmıştı ama Ayres bu haber karşısında gözünü bile kırpmadı.

"Ekibinizde kaç kişi olabilir?" Ayres'in sesi sabitti, o kadar sarsılmaz bir sakinlikteydi ki

kendi panik rahatlığının.

"Dört kişilik bir ekip. Öğrendiğimizde Jia benimle birlikteydi.

Şimdi Milla'ya söylüyor."

Sanki çağrılmış gibi, kapı hızla çalındı. Rorax nefesini içine çekerek paniğini bastırdı. Ayres kapıyı açmak için ondan uzaklaştı ve kızgın Milla ile hafif solgun Jia'nın odasına girmesine izin verdi.

Ayres kapıyı arkalarından kapattı ve Milla yumruklarını kalçalarına koyup Ayres'e ters ters baktı. "Felidra mı? Gerçekten mi?"

Ayres ona omuz silkti. Milla oflayıp puflayarak odayı geçti ve şöminenin yanındaki iki koltuktan birine çöktü.

Ayres yatağının ucuna asılı duran gömleğini çıkardı ve Rorax'a döndü. "Ekibine birini katabilir misin? Kimi istiyorsun?"

Rorax derin bir nefes alıp Jia'ya dönmeden önce, "Kimseyi istemiyorum," diye geveledi. Jia başını sallamadan önce Rorax'ın ağzını açmasına bile gerek kalmamıştı.

"Ben sizin Elçinizim. İstesen de istemesen de senin takımındayım," dedi Milla, ateşin yanındaki koltuktan hem ona hem de Jia'ya yukarıdan aşağıya bakarak Ror'a. Sonra başını yavaşça Ayres'e çevirdi. "Kaiya ya da Piers'tan dördüncü olmalarını isteyeceğim."

Ayres dişlerini göstererek ona hırladı. "Cehennem gibisin."

Milla öne doğru eğildi ve onun duruşuna uymak için dirseklerini dizlerine dayadı. "Ayres."

Ayres koyu kömür rengi gözlerini Rorax'a çevirmeden önce uzun bir süre Milla'ya baktı. Orada açık bir meydan okuma duruyordu. "O ben olacağım."

Rorax, Jia ile şaşkın bir bakış paylaştı. Milla neden Ayres'i takımda istemiyordu ki? Kiniera dışında kaledeki en çok büyüye sahip olan oydu ya da ona öyle söylenmişti.

"İkinizden biri hiç bir felidra ile dövüştü mü?" Milla parmaklarının bir hareketiyle Jia ve Ror'u işaret ederek dikkatlerini tekrar kendisine çekti.

İkisi de başlarını salladı. Büyük kedilerin vücutlarına ve keleklerin kanatlarına sahip olan Felidra, ağırlıklı olarak Ölüm ve Yaşam Evi arasındaki Jagamine dağlarında yaşardı. Oradaki yüksek dağlarda ve Diyarların etrafındaki diğer küçük ceplerde geliştiler. Bir keresinde kuduz bir felidra gördüğü Buz Hanesi'nin güney dağlarında yaşayan küçük bir grup vardı ama diyarın başka hiçbir yerinde yoktu.

"Akıllılar. Hızlılar ve farklı duyarlılık tonlarına sahipler. Bazılarını ikna edebiliriz ya da bazılarına rüşvet verebiliriz ama çoğunluk sürüye olan sadakatinden dolayı oraya vardığımızda bizi gördükleri yerde öldürmeye çalışacaktır. Avlanma alanına vardığımızda kokularımızı elimizden geldiğince gizlemeliyiz. Ayrıca Felidra bölgesinin kalbine yakın bir yerde bulunmamak için dua etmeliyiz. Felidra kralı bizi yakalarsa mahvoluruz," dedi Milla.

Ayres yatağının kenarına oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak Ror'u izledi. "Ror hakkında başka bir şey biliyor musun?"

meydan okuma?"

"Bir krizalit çalmamız gerekiyordu. Ne zaman olduğunu bilmiyorum," dedi Rorax öfkeyle parmağını yüzüğünün üzerine sürterek. "Ya da görevin nerede olduğunu, hatta benimle birlikte görevde olup olmayacağını ya da sadece kenarda durup bana bağırp çağıracağını da."

Ağır bir sessizlik oldu ve Rorax'ın göğsüne bir yetersizlik ağırlığı yerleşti. O kadar ağırdı ki nefes alamıyordu. Hayatta kalan tek arkadaşlarından bazılarını ölümcül bir durumun içine sürüklüyordu, hepsi hazırlıksız ve kördü ve onları herhangi bir büyüyle koruyamayacaktı. Volla'nın yüzü zihninde canlanırken titreyerek nefes aldı. Midesine bir bulantı dalgası yayıldı ve paniği yeniden yükselmeye başladı.

"Kiniera daha fazlasını biliyor olabilir. Isgra ile anlaşmak için ayrılmadan önce bize pek bir şey söylemedi," dedi Jia.

"Felidra hızlı, ölümcül ve bir kırbaç kadar akıllıdır. Bu tehlikeli olacak ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil." Milla ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Hadi kızlar, uyuyalım. Kiniera'yla sabah konuşuruz."

Rorax yarım saniye sonra Ayres'in kapısını titreyen parmaklarıyla açmıştı, odadan kaçmaya hazırды ama Ayres bir eliyle bileğini kavradı ve onu kendi tarafına doğru geri çekti. "Gidin," diye emretti Jia ve Milla'ya, başını sallayarak dışarı çıkmalarını işaret etti. "Rorax'ı birazdan odasına götüreceğim."

Jia ona bir kaşını kaldırdı ve Milla bilerek sırtıttı. "Pekâlâ, Teğmen. Onu *bütün* gece ayakta tutmayın."

"Yine de biraz rahatlamaya ihtiyacı var ve bunu yapacak kişinin sen olduğunu duydum." Jia Ayres'e göz kırptı, Ayres hafifçe homurdandı ve hızla odadan çıktılar.

Kapısı kapanır kapanmaz Ayres döndü ve Rorax'ın omuzlarını hafifçe kapıya doğru iterek avuçlarını başının iki yanındaki tahtaya yerleştirdi. "Ror. Bana bak. İyi misin?"

Sanki göğsünde bir bant varmış gibi hissediyor, nefes nefese kaldığında nefesini daraltıyordu. Ona bakamıyordu. Boğazı pamukla doluymuş gibi hissediyordu. Kulakları uğulduyordu ve tek düşünebildiği Volla'ydı.

Volla'nın yüzü. Tüm o ölü askerler. Bütün o kan.

"Ror." Ayres'in sesi alçak ve yumuşaktı ama sanki suyun altındaymış gibi geliyordu. Başını salladı ve titreyen parmaklarıyla Ayres'in tişörtünü avuçladı.

Volla. Sahana. Kan . . . "Ror, bana bak."

Rorax gözyaşları gözlerinin kenarlarını tehdit ederken dişlerini sıktı.

Volla. Darras . . .

Onu serbest bıraktı, elini kendi elinin içine aldı ve kendisiyle birlikte yatağa çekti. Oturdu ve onu kucağına çekerek bacaklarını beline doladı, böylece göğüs göğüse oturabildiler. Rorax gözlerini yatağın üzerindeki kaslara bastırdı.

Bacaklarını adamın beline doladı ve gövdesini daha da sıktı.

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlayınca onları daha fazla tutamadı ve adamın giydiği yumuşak, beyaz gömleği daha büyük avuçlarla kavradı.

Nefesleri hâlâ sık ve çok kısaydı, göğsü hâlâ gergin ve ağrılıydı.

Arkadaşlarını. Arkadaşlarını ölüme götürüyordu.

Tekrar. Ve onlara yardım edecek büyüye sahip değildi. "Ror," dedi Ayres yumuşak bir sesle.

Göz kapaklarının arkasına, boğazı bir aslan ya da jaguar felidra dişleri tarafından parçalanmış ölü bir Jia görüntüsü yerleşti. Onu itip uzaklaştırmaya çalıştı ama gitmedi.

"Ror, her şey yoluna girecek. İyi olacağız," dedi, onu ileri geri sallayarak, bir koluyla ortasını sıkıca sararken diğerkoluyla sırtına daireler çizerek.

Rorax'ın gözyaşlarının kendisi için değil, Jia için, hepsi için olduğunu bilmesi ve onları riske atmak zorunda kalacağı gerçeği kalbini ısıttı.

Ayres onu sevip sevmediği, *buna değip* değmeyeceği konusunda hâlâ kendisiyle savaşıyor olabilirdi ama Ayres'in ona söylemesine gerek kalmadan en yakınındaki insanların kaybından dolayı dehşete düştüğünü bilecek kadar onu iyi tanınması, Ayres'in farkına bile varamayacağı kadar derinlerde bir yere dokunmuştu. Ve bu onu ikiye böldü, duyguları sonunda boğazından yüksek sesle bir hıçkırık çıkmasına neden oldu.

"Ya Jia ölürse?" diye fısıldadı, elinin arkasındaki ıslak sümük ve gözyaşı karışımını silerken. "Volla'nın yüzüne nasıl bakarım? Ya sen ölürsen? Ya Milla ..." Bir hıçkırık daha, sonra bir tane daha, sonra daha da fazlası içini parçaladı ve kendini ona daha da yaklaştırdı, uzuvlarını sıkıca onun etrafına sardı ve gözyaşlarını emmek için gömleğini kullandı.

Kucağında ağlamasına izin verdi, onları ileri geri salladı ve dalgın bir şekilde parmak uçlarıyla saçlarını düzeltti.

Hıçkırıkları nihayet vücudunu sarmaktan vazgeçip sadece sessiz gözyaşları kaldığında fısıldadı, "Gelmene izin veremem, Ayres. Hiçbirinizin. Ölüm'e ve halkına zaten çok fazla zarar verdim, seni de kaybedemezler."

Sırtını ovuşturan eli dondu ve Rorax boğazının gerisinde küçük bir hırıltı duyduğuna yemin etti.

"Ayres?" Yüzüne bakmak için bir santim geri çekilmeye çalıştı ama bunu yapamadan adam onu ters çevirdi. Sırt üstü yere düştüğünde şaşkın bir nefes verdi.

Ayres dirseklerini yüzünün iki yanına dayayarak ağırlığını kaldırdı, koyu renkli başını onunkinin üzerinde tuttu, yüzündeki elmacık kemikleri ateş ışığıyla hafifçe aydınlandı.

"İyi olacağız, Rorax. Sana yemin ederim ki dördümüzün de buradan canlı çıkmasını sağlayacağım. Bundan canlı çıkacağımızdan emin olacağız." Bunu söyleme şekli, yeteneğine olan sarsılmaz inancı - *onun* yeteneği - içinde bir şeylerin sabit kalmasına neden oldu.

Başparmağıyla kızın yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Ama şu andan itibaren beni aşağılamana izin vermeyeceğim Küçük Karga. Artık yok."

"Seni aşağılamak mı?" Rorax'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gerçekten küçük bir *kedinin* beni öldürebileceğini mi düşünüyorsun?" Kibirli piç gözlerini kıstı.

Burnunu kaşdı ve onun altında biraz kıpırdandı. "Felidra sadece büyük kediler *değildir*. Keskin dişleri, zehirleri, sinekleri, bazılarının dikenli kuyrukları vardır. Hepsi sizi öldürebilecek şeyler, Teğmen."

Ayres mırıldandı ve dudakları dudaklarından sadece birkaç santim uzakta olana kadar başını eğdi. "İyi ki Contestar'ımda beni koruyacak küçük bir büyü bıçağı var."

"*Küçük* bıçak mı?" Onun yakınlığı karşısında kalp atışlarının hızlanmasına aldırmadan gözlerini devirdi.

İçinde bulunduğu durumun gerçekliği yüzüne çarpınca vücudu aniden kızardı. Ayres'in *yatağındaydı*. Onun *altında*. Daha yirmi dakika önce onun üstsüz uyuduğu yerde yatıyordu. Aralarında samimi bir mesafeden başka bir şey olmayan bir aydan sonra, vücudu bu ilgiden memnun olmuştu. "Belki Felidra'nın senden bir ısırık almasına izin veririm. Sadece bir tadımlık. Ya ölürsün ya da yeterince lezzetli olmadığımıza karar verir. Bence kumar oynamaya değer."

Ağzında yavaş, aç bir kurda benzer bir sırıtış yayıldı ve bu, kadının kalçalarını birbirine kenetlemesine neden oldu. "*Senin* tadına bir kez daha bakarsam ne olacağını düşünüyorsun, Ror?"

Onu tekrar tatmasının asla gerçekleşmeyeceğini söylemeliydi. En son birlikte olduklarında söylediklerinden sonra onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemeliydi. Ama bunun yerine ona sırttı ve bacaklarını yavaşça onun beline dolamaya başladı. "Sanırım Ayres, eğer benden bir kez daha tadarsan, *bağımlılık* kelimesinin anlamını sonunda anlayacaksın."

"Bana anlamını zaten öğretmediğini kim söyledi?" diye fısıldadı. Bu sözler onu olduğundan daha ıslak ve muhtaç hissettirdi ama o bir şey söyleyemedi, adam parmaklarını boynunun kenarındaki saç tellerinin arasından geçirdi ve onu öptü.

Tanrım, onu öpmek kendisini yıldırım çarpmış gibi hissetmesine neden oldu. Ağzının içine doğru inledi ve öpücüğü derinleştirerek ona açıldı. Gömleğini yukarı çekti ve parmaklarını kumaşın altından geçirerek sıcak tenini ve karnının alt kısmındaki öğretilmiş kasları hissetti.

Ondan ayrılmadan önce acı çekiyormuş gibi inledi. "Bekle. *Lanet* olsun. Seni rahatlatmam gerektiğini sanıyordum." Ona doğru kıvrıldı, burnunu kıvırdı ve kaşlarını çatarak adamın çenesindeki bir kasın koyu kirli sakalının arasından fırlayışını izledi.

"*Öyleydin.*" Rorax dudak büktü, sesi boğuk ve gergin çıkıyordu. "Öyle miydin?" Diğer elinin parmaklarıyla onun dudaklarında gezindi.

Sivri ve orta parmaklarının uçlarını kızın alt dudağına ve ağzının içine sürtmekten önce elini uzattı. Hâlâ

Ona ters ters bakarak dilini parmaklarının etrafına doladı ve onları ağzının derinliklerine çekti.

Ayres'in koyu renk gözleri, dudaklarının arasında kaybolmalarını izlerken gümüş rengine büründü. Onları daha derine, ağzının pürüzsüz, ıslak duvarlarına doğru itti ve kadın onları daha sert emdi, gözleriyle ona meydan okudu.

"Siktir," diye homurdandı, gümüş gözleri karanlıkta parlayarak kızın dudaklarının gerilmesini izledi.

Dişlerini hafifçe parmak eklemlerinin altına sürttü ve gözbebeklerinin sönmeye devam etmesini izledi. Ayres parmaklarını onun ağzından çekip ıslak uçlarını dudaklarında ve çenesinde gezdirdikten sonra elini onun boynuna doladı.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu. "Sana."

"Söyle Greywood, ne istiyorsan kelimesi kelimesine söyle, yoksa seni hemen odana geri götürürüm."

Dişlerini birbirine geçirdi. "Beni becermen istiyorum. Bir sonraki akına kadar beklemek istemiyorum." Rorax ona yaslandı ve giysilerinin altında sertleştiğini hissetti.

"Bunu son yaptığımızda beni günlerce görmezden gelmiştin," diye homurdandı Ayres.

"*Geçen sefer* tam bir pisliktin."

Homurdandı. "Ben de Sana karşı sert davrandım Rorax. Bir akın yaşıyordun ve o sırada bunu atlatmak için buna ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Hayatım boyunca hiç bu kadar zorlanmamıştım," diye güvence verdi ona. "Bir akın olmasa bile, istediğim şey bu."

Ayres bir şey söylemedi.

"Eğer bana istediğimi vermezsen," diye hırladı Rorax, "meydan okumaya hazır olabilecek başka birini bulurum."

Ayres karanlık bir kahkaha attı, sesi kısık, gırtlaktan geliyordu ve biraz da öfkeliydi. "Seni ihtiyacın olan gibi becerebilecek kimse yok. Benden başka kimse."

Vücudunu bacaklarının arasına bastırdı, dövme eli boğazına öyle sıkı sardı ki yüzüklerinin soğuk metalini teninde hissedebildi. Ayres onu tekrar öptü, derin ve sert. Dili kızın ağzına doğru ilerledi. Onu lanet bir hayvan gibi yuttu, öfkesi ve nefreti şehvetini körüklüyormuş gibi sertti. Kään ona yardım etti, buna bayıldı.

Ayres'in omuzlarını geriye itmeye, onun üzerine yuvarlanmaya çalıştı ama adam diğer eliyle bileklerini kavradı ve başının üzerinde, yolunun dışında tuttu. Küçük bir parçası buna karşı koydu -içinde yükselen ısıya karşı- ama Ayres'ten önce hiçbir erkek onu bu şekilde alt etmemişti ve *tanrılar* daha fazlasını istiyordu.

Boynunun altındaki deriyi öyle sert ısırdı ki yaktı. Eli yan tarafına doğru kayarak göğsünün yan tarafını okşadı.

İnledi ve kendini durduramadan sırtını ona doğru verdi, göğüslerini avucuna bastırdı, daha fazlası için ağrıyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Ayres."

Boynuyla omzunun birleştiği yerde durakladı, nefesi tenine çarpıyordu. Ona bakabilecek kadar yükseldi ve korku boğazına düğümlendi.

Ayres'in gözleri kıpkırmızıydı.

Kalbi çarpmaya başladı, "Ben ..."

"Söyle. Söyle. Tekrar söyle."

"Becer beni, Ayres."

Ayres onu yataktan kaldırdı, masasına doğru yürüdü ve sırt üstü yatırdı. Ayres başının üzerinde bir şeyle oynuyordu ve kadın dönüp baktığında içinde Glimr'in bulunduğu Kara Tuz kutusunu gördü. Ayres bıçağı aldı, metal avucunda dağlanırken acı içinde tısladı ve bıçağı başının üç metre yukarısındaki masanın tahtasına sapladı.

Adamın kemerini kurcaladığını duyunca, zayıf bir kaçma girişimiyle kalçalarıyla mücadele etmeye başladı. Adam kemerini ilmeklerinden söküp ellerini bileklerinden birbirine kenetlemek ve bıçağına sabitlemek için kullanırken bir uyarı homurdandı.

Onu masaya sabitlemeyi bitirdiğinde, kendi bıçağını kullandı ve elbisesini boynundan göbek deliğine kadar yardı. Kumaşı yakaladı ve geri kalanını da aşağıya doğru yırttı. A kırmızı gözleri kadının şişmiş etinin her santimini inceledi, göğüsleri umutsuzca nefes alma çabalarıyla kabarıyordu.

"Siktir," diye homurdandı, göğsünün ağırlığını avucunun içinde test ederken. "Sen mükemmelsin." Eğildi ve memelerinden birini emdi.

Meme uçlarını ağzına aldı, sonra gittikçe alçaldı, dilini kadının göbek deliğine daldırdı ve sonra kadının istediği yere kadar indi. Önce klitorisini yaladı, aşağı kaymadan ve yarığına uzun bir yalama yapmadan önce kalçalarını istemsiz bir şekilde ağzına soktu. Orada kaldı, onu yuttu ve onun için hazır olduğunu düşünene kadar onu germek için parmaklarını kullandı.

Aletini pantolonundan çıkardı, sertçe sıktı ve amının üzerinde gezdirerek yarığına doğru ıslattı. Rorax daha fazlasını elde etmek, daha fazlasını hissetmek için kalçalarını eğmeye çalıştı ama Ayres onun kalçalarını oynattığını hissettiği anda geri çekildi.

"Ror," diye azarladı. "Orgazmlarını sana ben veriyorum, sen alamazsın." Onu hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallayarak elini kaldırdı ve amına bir tokat attı.

Bir çığlık attı, kalçaları masadan kalktı. "Ayres!" Bir kez daha yaptı ve kadın yine sarsıldı. Altındaki kumaşa doğru damladığını hissetti ve adam onu bir kez daha tokatladı. Boşalacaktı.

Sessiz bir yalvarışla kalçalarını oynattı ama hiçbir şey olmadı. Bunun yerine, kalçalarını masanın ucuna doğru çekti, kollarını neredeyse acının eşiğinde yukarı doğru uzattı ve kendini onun içine bastırdı. Bunu yavaşça, santim santim yaptı ve her saniye, adam tamamen içine oturana kadar onun tadını çıkarmaya çalıştı. Tanrım, adam çok büyüktü. Amının duvarları onun büyüklüğünden dolayı acı içinde sıkışırken gözleri yaşardı.

Ayres kulağının dibinde öyle yüksek sesle inledi ki, nefesi kulağındaki küçük tüyleri gıdıkladı ve kızın sikinin etrafında olduğundan daha fazla ağlamasına neden oldu. "*Kahretsin, iyi hissediyorsun, Ror.*"

Elini aralarına indirdi ve kalçalarını sertçe yuvarlayarak içine girip çıkmaya başlarken klitorisini ovuşturdu. Ayres başını kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı ve kız bir korku titremesi hissetti. Adamın gözleri kıpkırmızıydı.

Onu masanın üzerinde acımasızca beceren adamın kanında, yüzeye görülebilecek kadar yakın bir Ölüm Büyüsü vardı. Ayres onu öldürmek istediği kadar becermek de istiyordu ve bununla ilgili bir şey kalbinin daha hızlı atmasına, damarlarında adrenalin salgılanmasına ve kendini tamamen canlı hissetmesine neden oldu.

Etrafindan sızarken yarığını daha sert ovuşturdu, aşağıdaki masaya damladığını hissedebiliyordu.

Ayres onu okşadıkça okşadı, ta ki kadın kendini kaybedeceğini anlayana kadar. Kolu sırtının altından kıvrıldı, omurgasını masadan uzak tuttu, böylece vücudunu onunkine bastırmak zorunda kaldı.

"Ben ..." nefes nefese kalmaya başlamadan önce boğuldu. "Boşalacağım. Ayres."

"O güzel gözlerini açık tut, Rorax," diye homurdandı Ayres, "Sikime boşalmanı görmek istiyorum, ne kazandığımı görmek istiyorum."

Gözlerini başının arkasına yuvarlanmaması için zorladı ve boşalırken gözlerini onunla bir arada tuttu.

İçine boşalırken duvarlar sikinin etrafını sıkıyor ve çırpınıyordu.

"Marras, kurtar beni Rorax." Ayres onun kulağına soludu. "İyi misin?"

"Evet," diye karşılık verdi Rorax. "Bu Hissediyorum ..."

Kään onu kurtardı, konuşamıyordu bile. Zihni bir bulutun içindeymiş gibi hissediyordu, sanki onu bedenine bağlayan ipler kesilmişti ve uçup gitmek üzereydi. Hiç böyle bir zevk tatmamıştı.

Ayres de onunla aynı durumda görünüyordu, alnı Ayres'in alnına yaslanmıştı. Ayakta duracak gücü varmış gibi bile görünmüyordu.

Sonunda doğruldu ve tembel, şehvetli gözlerle Rorax'a baktı. Başparmağıyla meme ucunu okşadı ve Rorax'ın tekrar yumuşak bir şekilde inlemesine neden oldu. Onu temizlemek için sıcak, ıslak bir bez getirdi. "Hadi, acıktım."

Rorax'ın elleri hâlâ üzerindeydi. Çıplak bedenine baktı ama üzerinde elbisesinin bir parçası bile kalmamıştı.

Ayres onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. Sırtarak uzanıp bileklerini çözdü ve bıçağını Kara Tuz Kutusuna geri koyduktan sonra şifonyerine döndü. "Sana bir gömlek vereyim."

Ayres uzun kollu beyaz keten gömleklerinden birini ona fırlattı ve o da gömleği başına geçirdi. Gömlek kalçasının ortasında duruyordu ve tüm önemli yerlerini örtüyordu.

Elini tutup onu odasından çıkarıp emin ve kararlı adımlarla ıssız mutfağa götürürken kendisi için bir tane almakla uğraşmadı.

Kapıyı açtığında Ayres hemen ona döndü, onu kalçalarından tutup kaldırdı ve en yakındaki tezgâhın üzerine oturttu.

Sönmekte olan bir ateşin aydınlattığı düzenli, boş mutfağa baktı. "Burada ne işimiz var?"

"Geçen seferkini telafi ediyorum." Ayres ateşe bir kütük daha ekledikten sonra kilere doğru yürüdü ve kilidi açtı. Portakallı tatlı bir rulo çıkarmadan önce bir şeyler karıştırdı. Kadına uzattı. "Al bakalım."

Narenciye aromalı kremanın dökülmemesine dikkat ederek yavaşça ondan aldı.

Ayres, Buz Cadılarının yiyecekleri soğuk tutmak için kullandıkları soğuk kutuyu karıştırdı ve cam bir kavanoz süt çıkardı. "Ilık süt mü yoksa soğuk mu tercih edersin?"

"Sıcak," diye fısıldadı ve Ölüm Teğmeni'nin onun için ateşin üzerine küçük bir tencere süt koymasını izledi.

Yeterince ısındığını görünce ateşten çekti. "Arkanızdaki dolaptan bana bir fincan verin." Rorax döndü ve tencerenin içindekilere yetecek büyüklükte bir fincan çıkardı. Sütü döktü ve fincanı ona uzattı.

sıcak kupa. "Ye."

Başını salladı ve elindeki rulodan bir ısırık aldı.

Kadın orada oturmuş, çiğnerken onu izlerken, adam tencereyi yıkayıp geri getirdi. İş bittiğinde ona döndü.

ve uzun bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Rorax sütten uzun bir yudum aldı ve içini ısıttı ını hissedince başını salladı. " ok daha iyi."

"Güzel."

Ayres, kadının elindeki bardağı alıp yanına koymadan önce içi bitene kadar bekledi. Kadının dizlerini birbirinden ayırıp aralarında durdu ve elleriyle yüzünün yanlarını kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı.

" imdi beni dinle, Ror. Senin, Jia'nın ya da Milla'nın orada ölmesine izin vermeyece im. Sumavari'nin kitabını almaya gittiğimizde gücümün gitmesine izin verdiğim zamanı hatırlıyor musun? Hayatta kalmamızı sağlamak için tüm Felidra kolonisini katledece im. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Rorax'ın gözleri yandı ve boğazında d   mlenen bir hı kırı ı tutmak için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Uzanıp ellerini adamın kalın bileklerine doladı ve gözlerinden akmak isteyen ya larla sava tı.

Yüzü belli belirsiz onunkine yaklaştı, gözleri sanki onun ruhunda yazılı olan her   pheyi g rebilecekmi  gibi arıyordu. "Bana güveniyor musun, Rorax?"

Hayatını defalarca kurtarmış ve muhtemelen yine kurtaracak olan bir adamla mutfak tezg hının üzerinde yarı giyinik otururken tek bir cevap vardı.

"Evet," diye fısıldadı. Gözünün kenarından bir damla ya  düştü ve adam onu sildi. "Sana güveniyorum, Ayres."

Başının arkasını kavradı ve başını öne doğru çekerek omzuna yasladı.

"Şu anda neler oluyor?" Rorax en son ne zaman birlikte olduklarını düşünerek sordu. *Seni becermeyecek kadar senden nefret etmiyorum.*

Ayres, düşüncelerinin gittiği yönü tahmin ederek onun saçlarına doğru iç çekti. "Özür dilerim. Bu çok acımasızcaydı."

"Sorun yok."

"Hayır... bu iyi değil. Kendini affettirmek için bir şans hak ettiğini mümkün olan her fırsatta kanıtladın. Ama ben sana bir şans vermezsem bu şans elde edemezsin. Kolay olmayacak ve bazen ... bazen hala kızgın olacağım Ror ve sanırım buna hakkım var ... ama deniyorum."

"Tamam," diye fısıldadı Rorax. Bir şans. İsteyebileceği tek şey buydu.

Bölüm 88

Rorax

Erkendi. Hem de çok erken. Lyondrea ile savaş bittikten sonra bir şekilde hayatta kalmayı başarırca, Rorax hayatının geri kalanında her gün uyuyacaktı. Rorax arenanın tribününde arkasına yaslanmış, dirseklerini arkasındaki yükselticilere dayamış, Ayres ve prensin sabahın erken saatlerinde yaptıkları antrenmanı izliyordu. Ayres'in derin bronzlaşmış, dövmele vücudunun altında kaslarının hareket edişı neredeyse erotikti.

arkadaşının derisini morartmaya çalışıyordu.

Jia onun yanında uzanmış, çoğunlukla oklarının yivlerini inceliyor ama bazen de Rorax'inkinin üçte biri kadar hevesle de olsa aşağıda antrenman yapan adamları izliyordu.

Jia ve Rorax kendi işlerini yarım saat önce bitirmişlerdi ama biraz da adamları izlemeye karar vermişlerdi.

"Teknik araştırma," diye iddia etti Rorax Heilstorm arkadaşına, ama bu noktada Rorax kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı

erkek anatomisi dışında pek bir şey araştırmıyordu. İçindeki Ayres'in sikinin hayaletiyle kalbi hâlâ ağrıyordu ve fantezileri çılgına dönmüştü. Dün gece, tatlı rulosunu bitirdikten sonra, Ayres onu odasına kadar götürmüştü ve ancak kilidi yerine oturduktan sonra yanından ayrılmıştı.

Şimdi Rorax bir banyo daha *yapmalı* ve hemen kütüphaneye gitmeliydi ama bu fikir gözüne batan bir kıymık kadar çekici gelmiyordu. Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştü ve karanlık, tozlu kütüphanede oturmaktan yorulmaya başlamıştı. İşe yarar bir şeyler bulma umudu her geçen gün biraz daha azalıyor ve orada oyalanmak için daha fazla irade göstermesi gerekiyordu. Eğer ölmek üzereyse, kalan zamanlarını güneşin altında geçirmek istiyordu.

"Enna gelip bizimle oturmak istiyor," diye mırıldandı Jia, bakışları aşağıda bir şeye kilitlenmişti. Rorax, Enna'nın durduğu yerde Jia'nın görüş hattını takip etti. Arenanın basamaklarının dibinde tereddüt ediyordu, gergin bakışları bir Heilstorm'dan diğerine gidip geliyordu.

Rorax Enna'yla göz göze geldi ve çenesini sallayarak Enna'ya yanına gelmesini işaret etti. Enna gözle görülür bir şekilde yutkundu ve onları selamlamak için yavaşça arena merdivenlerine doğru yürüdü.

"Merhaba," diye nefes aldı Enna. Uzun bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve uzun, garip bir saniye boyunca orada durdu.

"Otursana Ateşpüsküren," diye söylendi Jia. "Ya da o tatlı kışını kaldırıp merdivenlerden geri in. Görüşümü engelliyorsun."

Enna kaşlarını çattı ama hemen Rorax'ın yanındaki banka

oturdu.

"Bu doğru mu?" Enna masum kahverengi gözlerini kocaman açarak ve biraz da inanmayarak sordu. Rorax bir şey söylemedi, kadının detay vermesini bekliyordu ama Jia ondan önce davrandı.

"Greywood pek çok şeydir Ateşpüsküren ama zihin okuyucu bunlardan biri değildir," diye alay ederek Enna'nın açık kahverengi yanaklarının kızarmasına neden oldu.

"Sakin ol Jia," diye uyardı Rorax, gözlerini Enna'dan ayırmadan ve yüz hatlarını dostça ve rahatlatıcı bir hale getirmeye çalışarak. "Söylediğin doğru mu Enna?"

"Beni bu kadar sıkı eğittikleri ve senin beni birçok kez kurtardığın doğru mu? ... böylece bana bir sonraki Kuzey Muhafızı olmam için tahtı verebilirsin."

Jia kıs kıs gülerken aynı anda Rorax'ın kaşları şaşkınlıkla gözlerinin üzerine indi.

Elios ona planı çoktan anlatmamış mıydı? O ve Kaiya onu hazırlamamışlar mıydı?

"Evet," diye yavaşça onayladı Rorax. "Bu doğru."

"Ah." Enna'nın iri kahverengi gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu ve şok içinde arkasına yaslandı. "Oh. Şimdi her şey çok mantıklı geliyor. Ama ... neden?"

"Çünkü Isgra'nın yeni Gardiyan olduğunu hayal edebiliyor musun? Bir hafta içinde Diyarlar'daki herkesi köleleştirir ve ona şarap yapar ya da onu taşırdı," diye homurdandı Jia.

"Bir hafta mı?" Rorax alay etti. "Ona bir saat içinde yapabileceğinden daha fazla güveniyorum."

Enna, Rorax Enna'ya tüm dikkatini vermek için dönmeden önce birlikte karanlık bir şekilde kıkırdarken onların ileri geri konuşmalarını izledi. "Seni tahtta istiyorum çünkü bence sen en iyisisin. Hepimiz arasında en nazik, en bilinçli, en cesur ve en eğitilmiş olanımız sensin. Zekisin ve Diyarlar ve halkı için en iyisinin ne olduğunu önemseyeceksin."

Enna boğazına bir şey takılmış gibi sertçe yutkundu. "Peki ya sen?"

Rorax'ın yüzü karardı. "Ben buna layık değilim."

Jia, Rorax'ın arkasından hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. Enna uzun uzun Rorax'ın gözlerinin içine baktı; kaşlarının arasında derin bir kırılganlık oluştu ve sonunda Rorax'a kısa bir baş selamı verdi. "Tamam."

Jia oturduğu yerden aniden kalktı. Rorax omzunun üzerinden ona baktığında arkadaşının yüzünde soğuk bir ifade gördü. "Ama ondan önce Rorax'ı Seçme'den kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız ki tahtı sana vermek için ölmek zorunda kalmasın. Eğer bize izin verirsen, yapacak işlerimiz var."

Jia döndü ve merdivenlerden aşağı doğru tepinmeye başladı. "Onu kızdıracak bir şey mi yaptım?" Enna sordu merdivenlerden inerken Jia'nın mor atkuyruğunun arkasında salınışını izlediler.

Rorax burnundan iç çekti. "Koro'dan çıkmanın bir yolunu bulamayacağımdan korkuyor."

"Diyarlar için yapılacak en iyi şey kendini feda etmek olsaydı, gerçekten ölür müydün?"

Enna'nın sesindeki güvensizlik notası Rorax'ın Contestar'a dönmesine neden oldu, ağzı sıkıydı. "Evet."

"Tabii ki. Ama sanırım . . . Sanırım bu şaşırtıcı. ..." Enna dudağını ısırdı ve açık kahverengi tenine renk geldi.

"Pup'tan mı geliyor?"

"Evet."

"Evim, yuvam ve ailem için her şeyi yaparım." Rorax, Enna'nın iri kahverengi gözlerinin birinden diğerine bakarken şimdi her zamankinden daha ciddiydi. Rorax kendisini merdivenlerin dibinde bekleyen Jia'yı takip etmek için ayağa kalktı.

"Hadi," dedi Rorax, Enna'ya kendisini takip etmesini işaret ederek. Merdivenleri sessizce indiler ve Rorax arenanın zemin katındaki çimlere vurduğunda, Ayres'in ona doğru yürüdüğünü görmek için başını kaldırdı. Adam hâlâ gömleksizdi ve Enna gözlerinin açıkta kalan dövmeli tenin her santimini açlıkla seyretmesine engel olamadı.

Tanrılar aşkına, bu adam çok güzeldi.

Ayres onun önünde durdu ve Rorax bakışlarını onun karın kaslarının derin oluklarından yüzüne doğru kaldırdı. Ayres ona küçük bir sırıtma yaptı ve kızın yanakları yanmaya başladı.

Ayres, "Jia ile yaptığın antrenmanı gördüm, zırhını daha hızlı giyiyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim, Teğmen."

Bir adım daha yaklaştı ve kulağına fısıldarken kadının duyularını kendisiyle doldurdu. "Bugün bana ne kadar süre baktığını sanıyorsun, Contestar? Burada kaldığım bir saat boyunca mı?"

Rorax'ın yanakları daha da yandı ama yine de gözlerini devirdi, ağzının kenarından kıvrılan küçük bir gülümsemeyi gizleme zahmetine girmedi. "Benim *gözlerim* var, Teğmen. Gömlek giymeyip bakmamamı beklemeniz, bana tatlı bir şey getirip sonra da paylaşmamı beklemek gibi bir şey."

Ayres ona çok sevimliymiş gibi gülümsedi.

Ne bir sırtıma, ne de dişlerini tehditkâr bir şekilde ona doğru sallama.

Mutlu bir gülümseme.

Parlak, filtresiz neşe ve hayranlık onun üzerinde parlıyordu ve gülümsemesi güneşin onu okşadığını ya da renkleri ilk kez gören kör bir adam olduğunu hissettiriyordu.

"*Böyle* gülümseyebildiğini bilmiyordum," diye mırıldandı Rorax, biraz şaşırmış bir halde.

Tabii ki, bu sadece gülümsemesinin daha da köşelere çekilmesine neden oldu, bu sefer kendini beğenmiş bir memnuniyetle.

"Görünüşe göre *pek çok* yeteneği olan bir adamım, Ror."

Tanrım, düz beyaz dişler, dudakları çevreleyen hafif kirli sakal...

Ayres, Rorax'a göz kırptı ve arkasını dönüp arena alanından çıkarak kaleye doğru yürümeye başladı.

"Vay a n a s ı n ı ." Jia'nın sesindeki katıksız hayranlık R o r a x 'ın boğazında bir kahkaha patlamasına neden oldu.

"Kutsal *lanet*

"Kahretsin, *bu* da neydi?"

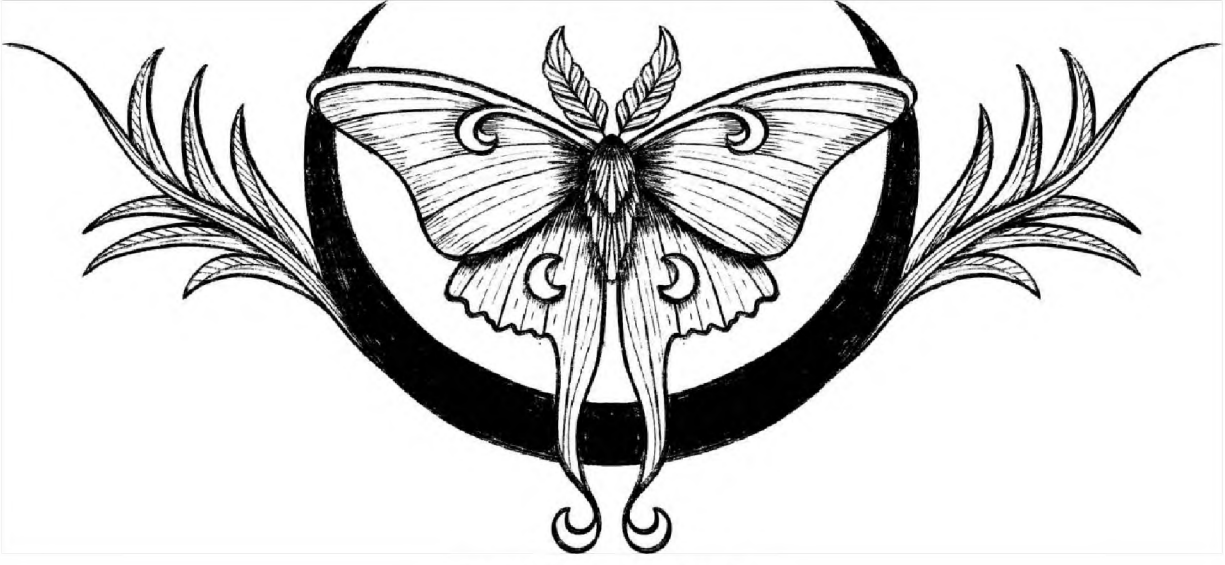
Rorax bakışlarını Ayres'in geri çekilen kışından ayırıp omzunun üzerinden Jia'ya baktı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve ona *ne* sorar gibi bir kaşını kaldırdı. Ama Rorax biliyordu. *Biliyordu* amına koyayım.

"İlk ve son kez penis gördüğümde kustum," dedi Jia, eliyle hafif pembe yanaklarını yelpazelemeye başlarken, bakışları hâlâ Ayres'e odaklanmıştı. "O adam bir gülümsedi ve yumurtalıklarım penislere ikinci bir şans vermem gerekebileceğinin sinyalini verdi. Tanrım, o şeyi göstermeden önce uyarıda bulunması gerekiyor. Medeniyetleri yok edebilir."

Jia eliyle kendini yelpazelemeye devam etti.

Enna, Rorax'ın kolunu tuttu ve ikisi de gülerek bellerinden eğilmeden önce yarım saat boyunca birbirlerine baktılar.

"Ne? Yanılıyor muyum?" Jia sordu, bu da Rorax'ı daha çok güldürdü. Çünkü hayır, yanılmıyordu ve tanrılar gülmeyi iyi hissettiriyordu.

Bölüm 89

Tressa

"**Y** görevinizden azledildiniz." Gardiyan kristal bir sürahinin kapağını açtı ve bir bardağa cömert bir porsiyon kehribar rengi sıvı döktü. Hareketleri yavaş ve rahattı, sanki az önce söylediği sözler Tressa'nın tüm hayatını altüst etmekle tehdit etmiyormuş gibiydi.

Geç olmuştu; normalde Tressa şimdiye kadar çoktan yatmış, Ren'in yanına sokulmuş olurdu ama bu gece Muhafız'ın adamları Tressa'yı Muhafız'ın odasına çağırmışlardı.

Şüphesiz Tressa yanlış duymuştu. Dördüncü duruşma iki gün sonra yapılacaktı ve Contestar'ların bir *felidra* kolonisinden çalmaları bekleniyordu. Contestar'ların onun büyüüne şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacı olacaktı.

"Ama duruşma... Yarışmacılar?" Beyni Muhafız'ın anlaşılmasız sözleri arasında bocalarken, sözcükler ağzında karmakarışık ve beceriksizce dolanıyordu.

"Dördüncü duruşmaya kadar kalacaksın ama hafta sonuna kadar annenin yanına döneceksin."

"Bu ..." Tressa sertçe yutkundu. "Anlaşmamız bu değildi."

"Hayır," diye tersledi Muhafız, sonunda Tressa'yla yüzleşmek için döndü, sarı gözleri kırık cam kadar keskindi. "Anlaşma, askerlerimin sınırınızı savunması ve ailenize verdiğim destek karşılığında, Seçim'in sonuna kadar burada kalıp benim baş şifacım olarak hizmet vermeniz yönündeydi. Ama *görünüşe göre* annenin artık benim korumama ihtiyacı yok. Anlaşmayı bozdu."

Bu sözler ona sanki altından zemin kayıyormuş gibi hissettirdi. "*Hayır*. Hayır, yanıyorsun. Annem böyle bir şey yapmaz." Tressa'nın sesi titrerken, şok ve korku boğazından aşağı, midesine doğru yuvarlandı. "Hayatta kalamayacağımızı biliyor."

Gardiyan alay etti ve masanın üzerinde açık bırakılmış bir mektubu işaret etti. "Kendiniz okuyun."

Tressa krem rengi zarfı eline alırken ellerinin titremesini engellemeye çalıştı. İçindeki mektubu bir kez, iki kez ve sonra gerçekten doğru okuduğundan emin olmak için üçüncü kez okudu.

*Kızımı evine gönder ve askerlerini krallığımdan çıkar.
Anlaşmamız sona erdi.*

-Abebe Eluvan

Yaşam Evi Kraliçesi

Yaşam Büyüsü güzel ve harika bir şeydi. İş savunmaya geldiğinde ise açık ara en kötü büyüydü. Lyondrea ile Yaşam Evi arasındaki sınırı koruyan tek şey Muhafız'ın adamlarıydı. Muhafız'ın desteği aynı zamanda diğer potansiyel yönetici ailelerin taç için ona ve annesine meydan okumamasının tek sebebiydi. Her ne kadar Muhafız'dan nefret etse de, Tressa ve annesinin hâlâ hayatta olmalarının tek sebebi onun desteği idi.

"Çok üzgünüm. Hâlâ kız kardeşimin ölümünün yasını tutuyor. Ne söylediğinin farkında değil," dedi Tressa, sesinin yalvarmaya bu kadar yakın çıkmasından nefret ederek.

Gardiyan Tressa'ya sıırttı, o anne figürü artık tamamen yoktu.

Bunun yerine, Muhafız'ın gözlerinin ardında Tressa'nın omurgasında bir ürperti yaratan yabancı, soğuk bir şey vardı.

"Umurumda değil. Anlaşma sona erdi. Eşyalarını topla; bir sonraki duruşmaya kadar ya da kiraladığım bir sonraki şifacı ekibi gelene kadar burada kalacaksın, sonra da ilk vagonla eve döneceksin."

Tressa tartışmak, neyin değiştiğini sormak ve hatta belki de fikrini değiştirmesi için yalvarmak üzere ağzını açtı ama Gardiyan elini havada sallayarak sözünü kesti.

"Karar verildi." Odanın girişindeki askerlerine doğru döndü.
"Prenses'e eşlik edin

Odasına ya da yemekhaneye. Buradan uzak bir yere."

Muhafız'ın iki askeri gelip Tressa'nın omuzlarını tuttu. Tressa onlara karşı mücadele etti ama onlar daha güçlüydü. "Bunu yapamazsınız. Hayatta kalamayacağımızı *biliyorsun*."

Gardiyan omuz silkerek dikkatini odanın ortasında fokurdayan küçük su çeşmesine yöneltti. "Birkaç ay içinde bu dünyadan ayrılacağım ve annenin aptallığının sonuçlarını hisseden kişi ben olmayacağım."

Askerler Tressa'yı sürükleyerek götürdüler, tüm bu süre boyunca tekmelemesini ve çığlık atmasını umursamadılar.

Bölüm 90

Rorax

Rorax banyodan henüz çıkmıştı ki kapısı iki kez sertçe çaldı. Kapıyı açtığında Ayres'in koridorda dikildiğini gördü. Çenesi titriyordu, ki bu alışılmadık bir şey değildi, ama elinde bir portakal rulosu vardı.

Diğer elinde peçete vardı ve bu alışılmadık bir *şeydi*.

"Seni ve sinirlerini kontrol etmek ve Felidra stratejisi hakkında daha fazla konuşmak için buradayım." Gözleri yavaşça onu aşağı yukarı süzdü, kaşları çatıldı.

"Sana pantolon almak için en yakın köyde bir yardım kampanyası mı başlatmam gerekiyor? *Senin pantolonun* var mı ki? Kapıyı hep böyle mi açarsın?" Ayres homurdandı, gözleri kızın bacaklarında gezindi.

Üzerindeki V yakalı yeşil ipek slip, kalçasının üç santim aşağısına kadar kıcını örtüyor ve en önemli yerlerini kapatıyordu. Bunu seviyordu, kendisini kadınsı ve neredeyse kız gibi hissettiriyordu. "Senin gömleklerin kadar benim de pantolonlarım var. Belki de,

İkimiz arasında bir fon oluşturmaliyiz, bakalim tam bir kıyafet bulabilecek miyiz? Şu anda giydiğin gömlek bile *son derece* tartışmalı."

Kadın bir kaşını kaldırdı ve adam sırttı. Ayres'in üzerinde *teknik olarak* bir tişört vardı ama bu, zırhının altına temel katman olarak giydiği dar beyaz kolsuz pamuklu tişörtlerden biriydi. Dar ve hafifçe transparandı. Rorax ona yukarıdan aşağıya bakarken, Ayres'in gövdesini oluşturan derin ve sarhoş edici kombinasyonu oluşturan göğüs kaslarını, yan kaslarını ve kalın dövmelelerin her bir santimini görebiliyordu.

Rorax aniden onu yalamak istedi.

Ayres'in ağzının kenarı yukarı kalktı. "Haklısın. Ama sadece senin yanında. Yabancılar dövmelerimi göstermeyi sevmiyorum. Yine de hoşuna gitmişe benziyor."

"Beğendin mi?" Bazen onu vahşileştiriyorlardı, onları o kadar çok seviyordu ki. Gözlerini hem kendine hem de ona çevirdi ve tembel bir el hareketiyle onu içeri buyur etti. "İçeri gelin, Teğmen. Kendinizi evinizde hissedin."

Yanan şöminenin yanındaki iki koltuğu görmezden geldi ve onun yerine derme çatma yatağa doğru yürüdü ve üzerine çöktü, düz kahverengi yorganın üzerine yayılırken ahşap çerçeve ağırlığının altında inledi.

Rorax onun yanından geçip dolabına, kurdele kutusuna doğru yürüdü. "Yarınki duruşma hakkında yeni bir bilgi var mı?"

"Hayır." Ayres derin bir iç geçirdi ve bedenini yatağın üzerinde ayarlarken çerçevenin daha da yüksek sesle inlediğini duydu.

"Yok bir şey. Sadece teyit etmek için Kiniera'nın odasına uğradım. Herhangi bir rapor yok, hatta söylenti bile yok. Gardiyan duruşmalarla ilgili bilgileri kime güvenerek veriyorsa, bu bilgiler dikkatle kilit altında tutuluyor."

Rorax'ın parmakları kurdelesinin üzerinde gezindi. Kırmızı, beyaz ve siyahtı, evinin renkleri bir arada dönüyordu. Onu takmak istedi. Bu onun en sevdiği kurdeleydi ama Ayres'in bunu bilmesini istemiyordu. Çok samimi hissettiriyordu. Bunun yerine kutudan uzun, düz siyah bir kurdele çıkardı.

"Lamonte bir şey biliyor mu?" diye sordu dolabından çıkıp saçlarını başının tepesinde atkuyruğu yaparak. Rorax yatağındaki Ayres'e bir kez baktı ve saygınlığını korumak için kendini kapı çerçevesine dayamak zorunda kaldı.

Ayres uzanmış, çizmelerle kaplı ayak bilekleri yatağın ucundan sarkacak şekilde çaprazlanmıştı. Pazuları kulaklarının yanında toplanmıştı ve kocaman parmakları başının arkasında birbirine dolanmıştı. Rorax kaslara ve pazılarının üzerindeki inanılmaz detaylı dövmelere baktı.

Ayres, şimdiye kadar tanıştığı en iri yarı, en vahşi ve tehlikeli adam, sanki yatağın sahibiymiş gibi yatağına yayılmıştı. Sanki oraya *aitmiş* gibi. Bunu yaparken o kadar güzel görünüyordu ki, meme uçlarını saklamak için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmak zorunda kaldı. Dizlerinin ağırlığını odanın diğer ucuna kadar taşıyabileceğine güvenmediği için olduğu yerde kaldı.

Rorax onu her gün yataklarında yayılmış bir şekilde hayal edebiliyordu; bir yandan gece nöbetine hazırlanırken bir yandan da uyumaya hazırlanırken o aç gözlerle onu izliyordu.

ya da kendisi yatmaya hazırlanıyordu. Dün gece sevişmişlerdi ve bu onun daha fazlasını istediği bir şeydi. O da daha fazlasını istediği bir şeydi.

İçinden bir pişmanlık titreşimi geçti. Seçimi kazanırsa, büyük olasılıkla onunla kalmayacaktı. Muhtemelen evine, Morvarand'a dönecekti. Ama eğer kaybederse ...  lmüş olacaktı ve sonunda kendini başka bir kadının yatağında, tıpkı bunun gibi yayılmış bulacaktı.

Bu düşünce onu mantıksız bir şekilde sinirlendirdi.

Ayres yüzünde dalgın bir ifadeyle Rorax'ın tavanına bakıyordu ama gözleri ona kaydı ve kaşlarını çatarken yakaladı. "Ne?"

Yüzünde yarım yamalak bir gül msemi belirdi ve omuzlarını silkti. "Yok bir şey, sadece rahat görünüyorsun. Çok şirin."

Ayres gözlerini devirerek, "Şirin," diye söylendi. "Ben *sevinLi*yim, Ror.

Şirinden de öte."

Öyleydi. Çok daha fazlası.

Ayres ona kendini beğenmiş, bilmiş bir sırıtış attıktan sonra çenesini, portakallı rulosunun onu beklediği komodine doğru salladı. "Bunu senin için getirdim, Ror."

"Ah! Unutmuşum," diye haykırdı, zıpladı ve onu kaptığı gibi iki avucunun arasında değerli bir nesne gibi tuttu. "Teşekkür ederim."

Ayres sadece başını salladı ve onun ekmeğini paylaşmak zorunda kalmamak için banyoya girip yemesini izledi. İşini bitirip parmaklarındaki son kremayı da yaladıktan sonra dişlerini fırçaladı ve son kalan kremayı da tarıyordu.

Diğer odadan gelen yatak gıcirtısını duyduğunda hâlâ ıslak olan saçlarını karıştırıyordu.

Ayres sinsi adımlarla banyoya girdi ve arkasındaki aynada belirdiğinde ona baktı.

Sırtındaki sıcaklığı hissedebileceği ve kokusunu alabileceği kadar yaklaştı. Balsam ve sandal ağacı.

"Tuvalet şurada," diye nefes aldı ve fırçasıyla omzunun üzerinden bir kapıyı işaret etti. "Eğer aradığınız buysa."

Ayres kılını bile kıpırdatmadı ve gözlerinde muziplik ışıldadı. Kaslı, dövmele ön kollarını ve ellerini onun iki yanına kaydırarak beyaz granit tezgâha dayadı ve onu içine hapsetti.

"Bugün arenada olanların ne anlama geldiğini bana anlatacak mısın?" Adam uzandı ve kızın omzundaki ıslak saçları taradı.

Rorax döndü ve ona doğru baktı, o mükemmel dudakların kendisinininkinden bir adımdan daha az uzakta olduğunu görene kadar hatasını fark etmedi.

Durun, durun. Kendine gel. Kendini topla Greywood, diye düşündü.

Rorax dudaklarını yaladı, bakışlarını sabit tutmak için içindeki her şeyi kullandı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Dilinin üst dudağının üzerinde kayışını izlerken çenesindeki bir kas sıçradı. Gözlerinde gümüş rengi dönmeye başladı ve bu, kalbinin göğsünde güm güm atmasına neden oldu.

"Prens bana yukarıda neredeyse bir saat boyunca beni izlediğinizi söyledi."

Tanrım, sesi çok kendini beğenmiş geliyordu.

Gülümsemesi hemen kaşlarını çatmasına neden oldu. "O muhbir."

Ayres başını geriye eğdi ve güldü. Ruhunun zevkten kavis çizmesine neden olan yüksek sesli, gümbür gümbür bir kahkaha.

"İkiniz de üzerinizde tişört olmadan antrenman yapıyordunuz ve prens çok seksi." Ona sırttı ve avuçlarının üzerine yaslandı.

Kahkahalar o yakışıklı surattan sudaki bir kaya gibi düştü ve gözbebeklerinin koyu renginden bir kırmızı kıymık koptu.

Sırtmamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Kıskançlık Ayres'e çok yakışıyordu.

Ayres mırıldandı, başını onunkine doğru eğmeden önce bir süre yüzünü inceledi. Kulağını ısırarak ve dişlerini yavaşça lobunun hassas derisinde gezdirdi.

Sol eli yan tarafına doğru kayarken fısıldadı, böylece göğüslerine eşit oldu. "Gözlerin ne zaman üzerimde olsa hissedebiliyorum, Ror. Bir marka gibiler. Sıcak ..." Parmaklarını kullanarak geceliğinin askılarını aşağı çekti ve onu neredeyse üstsüz bıraktı. Başparmağını göğüs uçlarında gezdirirken Ayres'in gözleri yandı. "Ağır ..." Ayres fısıldamaya devam etti. Kalbi göğsünde bir davul gibi çarparken ve göğüsleri ağırlaşarak ihtiyaçla karıncalanırken ona doğru eğilmeye çalıştı. *Tanrılar aşkına*, daha önce hiçbir şeyi bu adamı istediği kadar istememişti. Adam iki göğsünü de avuçlarının arasına aldı ve kadın inleyene

kadar hafifçe sıktı. "Sahiplenme."

Adam yavaşça geri adım atmaya başladığında sakalının yanağına değdiğini hissetti ama vücudu protesto çığlıkları attı.

Öne doğru sıçradı, adamın saçlarını kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. O kadar yakındı ki nefesinin dudaklarını gıdıkladığını ve midesinin heyecanla kıvrıldığını hissedebiliyordu. Tam oradaydı ve kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi, gözleri kırmızı kırıklarla gümüş rengindeydi.

"Beni öpecek misin?" diye sordu, ağzının kenarı bok yiyen bir sırtışıyla yukarı kalktı.

"Hayır." Banyo tezgahının üzerinde neredeyse tamamen açıkta oturmuş, dişlerinin arasından yalan söylüyordu.

"Neden olmasın?" Eğildi ve yine usulca kulağını ısırdı.

İnledi ve adamın kendisine daha fazla erişebilmesi için boynunu oynattı. "Ayres."

Bu ses üzerine homurdandı ve bir saniye içinde onu tezgâhtan kaldırarak parmaklarını saçlarında sıkıca dolaştırdı. "Cevap değil."

Tereddüt etti, onu neden öpmemesi *gerektiğini* çok iyi biliyordu. Bu konuda platonik olma konusunda anlaşmışlardı, akıntılarını atlatmasına yardımcı olmak için fiziksel olma konusunda anlaşmışlardı, ama şimdi daha fazlasını istiyordu, onu tekrar içinde istiyordu. Dün gece anlaşmalarını bozmuş, onu o kadar güçlü öpmüştü ki bu sabah dudaklarının morarmamış olmasına şaşırmişti. Onun bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu ama duygularını anlamak onun işi değildi.

Bu tür bir arzuyu sadece bir erkek için hissetmişti ve o da burada değildi.

Ayres onu tekrar öptüğünde, o da Ayres'i öptü.
Kabaca.

Ellerinden biri saçlarını kavrarken diğeri sırtından kalçalarına doğru kayd ve onu bir santim öne doğru çekti. Bacaklarını adamın beline doladı ve adamın kalçalarını kendi kalçalarına kenetledi. Ağzına girmeden önce dili onunkine bir kez dokunduğunda ağzında inledi.

Yüce Tanrım, bu adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Kız çok ateşliydi. Çok sıcaktı. Zevk kıvılcımları kanında sıçradı, çekirdeğinde birikti, külotunu ıslattı.

Ellerinden biri adamın omzunu kavrarken diğeri kısa ipeksi saç tellerinin arasında gezindi. Saçları kavrayacak kadar uzun değildi, bu yüzden tırnaklarını usulca kafa derisine sürttü.

Bu hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü saçlarını çekti ve dudakları onunkilerden ayrıldı ve başı geriye eğildi. Kulak memesinden çenesine, oradan da boğazına doğru yavaş öpücükler gönderdi. Elini saçlarından kalçasına, uyluğunun çıplak tenine doğru kaydır ve baldırının arkasını kavrayarak neredeyse tamamen içine aldı.

Sonra kapı çalındı.

Hayır! Hayır! Ayres açlıkla onun ağzına dönerken Rorax içinden çığlık attı. Kapı tekrar çalındığında dudakları onunkilerin altında açıldı. Sonra tekrar.

Ayres öpüşmeyi kesti, nefesi kesilmişti ve nefesinin altında homurdanıyordu.

"Sakın kıpırdama," diye emretti ve kapıya doğru ilerlemeden önce kendini ayarlamak için pantolonuna uzandı.

Rorax onun nefes nefese kalışından ne söylendiğini duyamadı, sadece Ayres'in sesinin alçak gürültüsü vardı.

Banyosuna geri döndü ve ellerini tekrar tezgâhın iki yanına yerleştirdi. "Bazı haberler var. Dördüncü duruşma ertelendi."

Beyninin daha hızlı hareket etmesini isteyerek ona gözlerini kırptırdı. "Neden?"

"Geçen seferkiyle aynı sebep. Buz, Nyson Geçidi'nden daha fazla asker geçiriyor ve yine transfer ejderhalarına ihtiyaçları var." Ayres başını sallayıp dik durmadan önce aç gözlerle onun bedenine baktı. "Kiniera ikimizi de odasına çağırdı. Haberci önemli olduğunu söyledi."

Ayres ona yer açmak için geri çekilirken Rorax inledi. "İkimizi de mi istiyor?"

Ayres gömleğini başının üzerine geri çekerken başını salladı. "Asistanı beni burada gördüğüne pek şaşırmışa benzemiyordu."

Rorax sütyenini düzeltirken başını salladı ve kendini tezgâhtan aşağı itti. "Kiniera her şeyi biliyor."

Odasından dolabına doğru yürüdü ve dövüşçü derilerini giydi. Her ihtimale karşı.

Her zaman yorgun ve bitkin görünen Kiniera, Rorax, Jia, Ayres ve Milla'yı odasına götürürken tamamen harap olmuş görünüyordu. Duvarlar buzla kaplıydı ama yerler ve masa onlar için temizlenmişti.

Kiniera, Rorax'ın onu son gördüğünden daha zayıf görünüyordu ve gözlerinin altında her zaman var olan koyu halkalar cildinin altında alışılmadık derecede belirgindi. Rorax onun gücünün ağırlığı altında çökmemiş olmasına şaşırmıştı.

"Hem Birim İki Heilstorms'un şu anki liderinden hem de Lyondrea'da bulunan kaynağımdan haberler aldım," dedi Kiniera herkes masasının etrafına yerleştikten sonra. "Buz Evi, Lyondrea'nın sadece bir değil, toplamda dört Çukur açmaya çalıştığını doğrulayan resmi bir bilgi elde etti. Üçü Lyondrean topraklarında, diğeri ise Çukur Adası'nda. Ayrıca ilkine bir çift göz atmayı başardık ve açıldığını doğruladık."

Rorax'ın çenesi düştü. Kiniera'nın sözlerinin bir anlam ifade etmesi için kendi kendine üç kez tekrar etmesi gerekti. "Çukurlar ... Onları buldun. Kesin olarak mı?" Rorax sordu ve eski akıl hocası başını salladı.

"Onları bulduk ve Raengar'ın elinde şu anda inkâr edilemez kanıtlar var."

Milla ayağa fırlamadan önce herkes bir süre şaşkın bir sessizlik içinde oturdu. "Kraliçemize haritalar göndermeliyiz,

ve Ateş Kralı'na."

Kiniera elçi arkadaşına yatıştırıcı bir jest yaptı. "Kan Şahinlerini Hava, Ateş, Ölüm, Işık ve Fauna başkentlerine kopyalarıyla birlikte çoktan gönderdim. Doğrulayabildiğimiz tek Diyarlar Alaşım Hanesi'nin etkisi altında değil."

Sadece altı. Kral Määr'dan geriye kirlenmemiş ve dokunulmamış sadece altı ev kaldı.

Çok az.

Rorax Kiniera'nın omuzlarındaki gerginliğe baktı. Kiniera'nın verdiği haberlerin sonu bu değildi. "Başka ne buldun?"

"Çukurlardan biri zaten çalışır durumda. Görebildiğimiz tek çukur bu. İkinci ve üçüncünün faaliyete geçmesine sadece haftalar kaldığı söyleniyor." Kiniera gözlerini Rorax'a kaydırды. "Azaele Adası'ndaki gözcüler Pit Adası'ndan hareketlilik bildirdiler. Görünüşe göre Lyondrea bir gemi dolusu adam göndererek onu tekrar aktif hale getirmeye çalışmış."

Rorax'ın tüm vücudu buza dönüştü.

"*Siktir,*" diye tısladı Ayres Rorax'ın yanından.

"Buz Evi, Ölüm Evi'nin ön hatlarını güçlendirmek ve tek aktif Çukur'dan sızanları kontrol altına almak için adam gönderiyor. Ancak Ölüm Kraliçesi'yle ilk başta anlaştığımız büyük birliği artık gönderemiyoruz. Ada aktif hale gelir ve Elus Nehri'nin kontrolünü kaybedersek ..."

Kiniera'nın cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Buz Hanesi nehrin açılışının kontrolünü kaybederse, on iki

Krallıklar düşecekti. İçme suyu ve ulaşım için tek güvenli yöntemlerden biri olan Elu Nehri, Buz'un koruması ve yetkisi altındaydı. Doğal olmayan bir nehirdi, kontrol ediliyor, denizden süzülüyor ve büyü yoluyla kıtadan dışarı itiliyordu.

"Peki bize yardım etmesi için tam olarak kimi gönderiyorsunuz?" Milla masanın başından dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak sordu.

"Halkınız için sınırda savaşılan *Kralımıza* ek olarak, Buz Ejderhaları ve altı bölük adam gönderiyoruz." Kiniera devam ederken hem Rorax hem de Jia kaskatı kesildi ve masanın karşısında endişeli göz teması kurdular. "Bu yüzden duruşma bir hafta ertelendi. O adamları kesintisiz bir şekilde nehrin karşısına geçirmemiz gerekiyor. Ölüm Evi'nin onlara çok ihtiyacı var."

Ayres bir elini başının üzerinde ovuşturdu. "Şu lanet seçimi bir an önce bitirmeliyiz. Çukur'u kapatmalarına yardım etmek için orada olmalıyız."

Milla başını salladı. "İkinci ya da üçüncü çukuru açmalarına izin verilmemeli yoksa mahvoluruz."

"Adadaki çukurun başarılı bir şekilde açılması da aynı derecede felaket olur. Ada İsyanı'nın sona ermesinden bu yana, Azaele'nin Adaları'nda konuşlanmış hiçbir askerimiz yok." Kiniera sözlerine şöyle devam etti: "Buz Hanesi kalelerinin tamamı siviller ya da deniz tarafından geri alındı. Orada büyük çaplı bir çatışmaya tamamen hazırlıksınız. Wymeria ve Umber Krallıkları'nın, Buz Hanesi'nin bir savaşa girmesi durumunda avantajlarını kullanmayacaklarına dair hiçbir garanti yok."

Zaten iki cephede savaşıyoruz. Üç cepheyle başa çıkabiliriz ama Buz Hanesi dört cephede savaşla karşı karşıya kalırsa düşecektir."

Ayres nefesinin altından küfretti ve ellerini yüzünde ovuşturdu.

"Enna Muhafız olur olmaz çukura gidip neler öğrenebileceğimize bakacağız," dedi Rorax. "İlkinin nerede olduğunu biliyor olmamız bile bir ilerleme."

Kiniera yavaşça başını salladı ve ayağa kalktı. "Yatağına git. Yarın ayrıntıları gözden geçirmek için yeniden bir araya gelebiliriz."

Bölüm 91

Rorax

T Ertesi gün, Rorax her şeyin normal olmasını dilerken normal geçti. Rorax rutin işlerini yaptı: sabah erken saatlerde antrenman, kütüphanedeki seansı ve şimdi de Contestar antrenmanı. Ama akli Dönüyor.

Sonunda Çukurları bulmuşlardı. Buz Ejderhaları şu anda Ölüm Evi'ne yardım için uçuyorlardı. Lyondrea Çukur Adası'ndakileri serbest bırakmaya çalışıyordu.

Lyondrea'da *değil* de *burada* olduğu, tatlı yiyip vakit kaybettiği bilgisi aniden karnına bir yumruk gibi inmişti. Çoktan Çukur'u yok etmek için bir plan hazırlamış ve uygulamaya koymuş olabilirdi. Onun yerine *buradaydı*.

Rorax avlunun duvarlarından birine yaslanmış, Lamonte ve Ateş Evi'nden bir öğretmenin Enna'nın ateş kırbaçlarını mükemmelleştirmesine yardım edişini izliyordu ki bir hareket onu yakaladı

göz ucuyla dikkatini çekti. Cannon tamamen kaskatı kesilmişti, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken boynundaki tendonlar geriliyordu.

Kasları gevşediğinde başını avlunun karşısında duran Ayres'e doğru salladı.

Burada kal ve Lamonte'nin söylediklerine odaklan. Bu eninde sonunda sizinle ilgili olacak.

Dalgın dalgın başını salladı ve Ayres ile Cannon'un muhafızların bulunduğu tarafa açılan kapılardan geçerek gözden kaybolmalarını izledi.

Rorax bir an bekledi ve başka birinin izleyip izlemediğini görmek için etrafına bakındı. Kimsenin gözlerini üzerinde görmeyince Rorax döndü ve onları takip etti. Onları hemen göremeyince avluyu geçip ahırlara gitti ve konuşmalarını dinleyebilmek için kapıyı yeterince araladı.

"Yalnız gidemezsin," diye homurdandı Ayres. "On kişi ya da on bin kişi olmaları umurumda değil. Conrad yarın Şato'ya varacak ve benim de burada olmam gerekiyor. Yalnız gitmeni riske atamam, o yüzden Piers ve Kaiya'nın dönmesini bekle."

Sesli bir yanıt gelmedi ve Rorax gözlerini devirdi. Ellerin Dili aracılığıyla bir konuşmaya kulak misafiri olamazdı.

İçeri girdi ve sessizce bir bölme ye yaslandı. İkisi de onu fark etmedi. Ayres ve Cannon neredeyse burun buruna gelmişlerdi, Cannon ona işaret verirken

**..çok geç olabilir. Küçük bir grup, belki beş kişi.
Bana bir şey olmaz.**

Rorax birkaç adım öne çıktı, uzaklaşmak, kaleden çıkmak, düşüncelerinden uzaklaşmak ve sonunda işe yaramak için altın bir fırsat olduğunu hissetti. "Ben giderim."

Ayres ona bakmak için başını salladı ve Cannon da onun bakışlarını takip etti.

Esmer erkek kaşlarını çattı. **Ne dedin sen?**

"Gideceğimi söyledim." Rorax parmaklarını oynatırken bir yandan da konuşuyordu. "Jia, Buz Ejderhaları gelene kadar burada kalmalı. Kardeşi birimde, o yüzden kalması gerekiyor."

Ayres'in çenesi orada öylece durmuş, karanlık gözlerini Rorax'a dikmeden önce bir ileri bir geri bakıyordu. "Bunu ancak orada yirmiden az adam olursa onaylarım, Rorax. *Yirmi*. Eğer geçen seferki gibi beklenenden fazla adam olursa, *eve döneceksin*. Bu konuda söz vermenizi istiyorum, ikinizden de."

Rorax tartışmak için ağzını açtı ama Ayres çenesini dikleştirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. İmza atan Cannon'a bir bakış attı. **Size söz veriyorum.**

Bir dakika boyunca dişlerini sıktı ama sonunda başını salladı. "Söz veriyorum."

Ayres'in çenesi bir an için gerildi ve yeminini kabul etmeden hemen önce gözleri kızın yüzünde daraldı. "Dikkatli ol."

Rorax, Cannon'ın Sumavari'nin kitaplarından birini keten bir beze dikkatle sarmasını izledi. Bu kitap, Ayres'le birlikte birkaç ay önce ele geçirdiklerinden daha inceydi ama Cannon kitabın hangi canavar için olduğunu okumak için içine baktığında yüzünün aldığı şekil Rorax'a kitabın da aynı derecede ölümcül olduğunu söylemişti.

Tam da Cannon'ın tahmin ettiği gibi, kitabı korumak için terk edilmiş bir eve gizlenmiş tam on beş adam vardı. Askerler orada yaşayan çiftçiyi kaçırmış ve kanını çağırma işlemini başlatmak için kullanabilecekleri umuduyla kurban etmişlerdi. Neyse ki başarısız olmuşlardı. Rorax ve Cannon zavallı çiftçiyi evin dışında toprağa gömdükten sonra atlarına binip kaleye doğru altı gün sürecektir yolculuğa başladılar.

İlk gecelerinde, kamp yerlerini kurup ateş yaktıktan sonra Cannon kitabı daha dikkatli bir şekilde yeniden sarmak için zaman ayırdı. Tanıdık kan kırmızısı kitabın, ateş ışığında sanki ona göz kırpyormuş gibi parlayan altın süslemesinin görüntüsü omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Bu kitabın içindekiler binlerce kişiyi öldürebilirdi.

Cannon sarılmış kitabı küçük deri sırt çantasına yerleştirdi, sonra da uyku çantasının içine soktu. Bu ormanda Rorax'ın onu hiç görmediği kadar rahat görünüyordu. Neredeyse parlıyordu ve rahatlamıştı. Hâlâ ormanın içindeydiler.

Ateş ve Ölüm sınırındaki sıradağlar, Yıldızlar Şehri'nin güneyinde ama Povelinn'in kuzeyinde. Yakınlarda bir yerde büyümüş ya da bu dağlarda çok zaman geçirmiş olmalıydı; tamamen rahattı.

Rorax'ın yaktığı küçük ateşin karşı tarafındaki uyku tulumunun üzerine uzandı ve "**İlk nöbeti ben tutacağım**" diye **imzaladı**.

Başıyla onayladı. Cannon parmaklarını şıklatıp onun dikkatini çekmeden önce uzun bir süre oturdular. **Ne zamandır bir Heilstorm'sun?**

Rorax Cannon'u düşündü. İçgüdüleri ve alışkanlıkları tüm kişisel soruları saptırmak ve geçiştirmek yönündeydi ama sol kulağının hemen altındaki neredeyse siyah on köşeli yıldızı fark etti. Derisinden hafifçe kalkmış koyu renkli bir yara izi, boynunun sütunundaki koyu renkli ete kabaca kazınmış işaretten geriye kalan tek şeydi.

Onun hatası, onun hatası, onun günahı.

Rorax sakinleştirici bir nefes aldı ve omurgasını çelikleştirdi. **Yüz altmış altı yaşındayım. On altı yaşındayken resmen askere alındım; bildiğim tek şey bu.**

Cannon şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. **166? Sen sadece bir çocuksun.**

Rorax gözlerini devirdi. Öbür dünyaya çoğu insanın altı yaşamda göndereceğinden daha fazla ruh göndermişti ve kendisini Yaşlı Elitlerden biri olacak kadar yaşlı hissettirecek kadar çok şey görmüştü.

Seni kim işe aldı?

Rorax ona cevap vermeden önce tereddütle boynunu kırdı.

Kurt.

Yüzü soldu ve Rorax başka bir konu bulmak için çabaladı.

Ne zamandır Ayres için çalışıyorsun? Rorax akıl hocasına sordu.

Uzun zaman oldu. Yaklaşık 400 yıl mı? Yaklaşık 600 yıldır onun ordusundayım ve sadece 60 yıldır prensin kişisel muhafızlarının bir parçasıyım. Biz kuzeniz ama o benim kardeşim sayılır.

Rorax, Piers'in altın gözlerini düşünerek gözlerini kırptırdı.
Kuzen olduğunuzu bilmiyordum. Seni büyüün yüzünden mi işe aldı? Bana çok büyü yaptığın söylendi.

Cannon başını salladı. **İyi eğitilmiş olmamın sebebi de büyülerim. Ölüm Evi güçlerini kontrol edemeyen birinin etrafta dolaşması riskini göze alamaz. Bazı Üstün Yetenekliler insanların hayatlarını olgun bir çileği koparır gibi koparacak kadar büyüye sahiptir. Bu yüzden, Ölüm Evi'ndeki eğitim rejimi katıdır. Bir Heilstorm'un ki kadar yoğun değildir ama yine de sıkıdır.**

Rorax bir süre alevleri izledikten sonra omurgasını tekrar çelikleştirdi ve Cannon'a döndü. Cannon'un boynundaki yıldızı gördüğünden beri aklını kurcalayan bir soru vardı.
Bunu sana kim yaptı? Boynundaki yıldızı sana kim verdi?

Eğer hâlâ hayattalarsa, onları öldürecekti. Ya da Cannon'a teslim ederdi.

Cannon uzun bir süre onu inceledi, siyah gözlerinden yansıyan ateş neredeyse içten görünüyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece ona bakmaya devam etti, soru aralarında ağır bir şekilde asılı duruyordu.

Rorax tam cevap vermeyeceğini düşünürken, elleri hareket etmeye başladı. ***Yansley. Kuşatma sırasındaki en üst düzey komutanınız. Siz duvarı aştıktan hemen sonraydı. O gece Surmalinn'de duvarda konuşlanmış tek adam bendim. Tek bir düşünceyle yarım düzine adamını öldürdüm, bu yüzden bana 'aptallığımı' hatırlatmak için beni sonsuza dek damgaladı.***

Rorax, bakışları utanç ve öfkeyle kaynayan bir kazanda içini eritiyormuş gibi hissetmesine rağmen bakışlarını ondan ayırmadı.

Hayatımı olduğu gibi seviyorum, ama o benden çok şey aldı. Zaten yeraltı dünyasında olmasaydı, onu oraya koyana kadar rahat etmezdim. Yüz hatları acıyla doldu ve çenesinde bir tendon gerildi.

Omuzlarından bir ürperti geçti. Yansley. Şimdiye kadar karşılaştığı en kaba, en kana susamış erkek.

Rosalie hepimize Yansley'nin nasıl öldüğünü anlattı. Kraliçemizi koruduğunuz için size minnettarım, diye imzaladı.

Onu kendin öldürmeni bekleyemediğim için üzgünüm.

Omuzlarını silkti. ***Nefretimi uzun zaman önce geride bıraktım.***

Alaşm Tanrıçası tarafından kutsandın mı? diye sordu, artık Yansley hakkında konuşmak istemiyordu.

Cannon'ın gözlerindeki acılığın bir kısmı yumuşadı ve eğlenmiş görünüyordu. **Tanıdığım en meraklı insanlardan biri olabilirsiniz.**

Rorax sırttı ama hiçbir şeyi inkâr etme zahmetine girmedii.

Cannon burnundan soludu ve başını salladı. **Bir avuç yeni sağır askerle birlikte Yaşam Tapınağı'na, oradan da Alaşım'a gittim. Yaşam Tanrıçası siyah tuz nedeniyle yarayı iyileştiremedi ama Alaşım Tanrıçası bana ve birkaç kişiye daha etrafımızdaki Alaşımdaki titreşimleri hissedebilme yeteneği verdi; bu bize çoğunlukla savaşta, etrafımızda kimlerin olduğunu hissetmemizde yardımcı oluyor.**

Rorax sırttı. **Bu inanılmaz. Evler Turnuvası'nda seni izlemek inanılmazdı.**

Başını salladı ama gülümsemesi tam değildi. **Yardımlı oluyor. Bu sayede hiç hazırlıksız yakalanmıyorum.**

İçini çekti, çenesindeki bir kas tekrar gerildi. **Ayres herhangi bir savaşa katılmama ya da adamlarımla birlikte ön saflara gitmeme izin vermiyor. Köleler Savaşı sırasında Surmalinn'de görevliydim. Arkadaşlarım ve adamlarım savaşa giderken bekleyip izlemem emredildi. Çok fazla cesetle çevrili olduğumda yeteneğim bulanıklaşıyor; ayırt etmem zorlaşıyor.**

Parmaklarının arasına bir dal aldı ve sinirli bir şekilde kırdı. Rorax yeni bir konu buldu. **Turnuvayı kazandığım için tebrikler. Çok etkileyiciydi.**

Kürek kemikleri arasında oluşan gerginliği hafifleten ince bir gülümseme yaydı. **Kaiya bana kızgındı**

Ondan sonra haftalarca.

Bu Rorax'ı da gülümsetti ve uyku tulumunda arkasına yaslandı. ***Özür dilerim. Surmalinn'de olanlar için. Eğer her şeyi değiştirebilseydim, değiştirirdim.***

Cannon başını sallamadan önce uzun, gergin bir an boyunca ona baktı. ***Teşekkür ederim.***

Povelinn yakınarda, değil mi?

Evet. Yaklaşık 15 mil güneyimizde. Yarın oraya uğrayabilir miyiz?

Cannon uzun, gergin bir an boyunca sessiz kaldı, karanlık gözleri onun yüzünü analiz ediyordu. ***Orada için için yanan kalıntılardan başka bir şey yok, Rorax. Bir mezardan başka bir şey değil. O şehir sana aradığın affı vermeyecek.***

Hâlâ gitmek istiyorum, Rorax geri imzaladı.

Rorax ...Cannon uzandı ve parmaklarının arasına bir dal daha sıkıştırdı. ***Ayres bunu kabul etmedi.***

Görmem gerek, diye imzaladı ona. ***Orada ne olduğunu görmem gerek. Ayres ile ben ilgilenirim.***

Cannon içini çekti ve bıkkınlıkla elini yüzünde gezdirdi. ***Sana harabelerin yerini göstereceğim. Ama şehre girmeyeceğim.***

Cannon yalan söylememiş ya da abartmamıştı. Hiçbir konuda.

Povelinn'den geriye küller ve yanmış, yıkılmış yapılardan başka bir şey kalmamıştı.

Rorax harabelerin etrafında yürüdü, eskiden Povelinn'e girip çıkan ana yol olarak kullanılan arnavut kaldırımli patikayı dikkatle adımlayarak her şeyi içine çekti.

Marras buradaki toprağı lanetlemiş olmalı. Hiçbir şey yaşamadı.

Orman yangınlarından sonra, ağaçların ve bitkilerin külleri toprağı besin katarak yeni büyümeyi kolaylaştırırdı. Burada küller sanki her yeni yaşam görüntüsünü zincire vurmuş ve boğmuş, her şeyi aynı çürüme durumunda kalmaya mahkûm etmiş gibiydi. Baktığı her yönde siyah is ve binaların pürüzlü kalıntılarından başka bir şey yoktu.

Şehirden geriye kalanları gezerken, adımlarıyla kaldırdığı kara toz ona korku ve ihanet gibi kokuyordu. Kurt ve Buz Evi ayakta hiçbir şey bırakmamıştı. Moloz, ıssızlık ve tam bir yıkımdan başka hiçbir şey.

Rorax şehir merkezine vardığında yürümeyi bıraktı. Yolda zaten üç kez durup kusmak zorunda kalmıştı ama meydana adım atıp bir zamanlar orada duran tapınağın kalıntılarına bakınca midesindeki safra tekrar yükselme tehdidiyle karşı karşıya kaldı.

Serin bir esinti Rorax'ın yanaklarını öptü ve boş meydana geçip tapınak kalıntılarına dikkatle adım atarken saçlarını karıştırdı. Tapınağın yan ve arka duvarları

İkisi de yangında kül oldu ama Marras'ın heykeli hâlâ ayakta; beyaz mermer isle ve kana benzeyen bir şeyle lekelenmişti.

Marras'ın kukuletası yüzünü örtecek şekilde aşağıya çekilmiş, kolları sanki kendisine bakan herkesi kucaklamak için beklercesine açılmıştı.

Rorax daha önce Marras'a hiç dua etmemişti ve tanrıların nasıl ibadet etmeyi tercih ettiklerini bilmeden onlara dua etmek tehlikeli olsa da, Rorax heykelin ayaklarının dibinde diz çöktü.

Sonsuzluk gibi gelen bir kalp atışı boyunca Marras'ın güzel, unutulmaz mermer yüzüne baktı ve suçluluk duygusu, utancı, kederi doruğa ulaştı, derisinin altında öyle çalkantılı bir şekilde kaynadı ki ağlamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Hıçkırıkları onu o kadar şiddetli sarstı ki, ellerinin üzerinde durabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı. "Özür dilerim. Ben Çok üzgünüm," diye ağladı. "Onu durdurmalıydım, bu ... bu asla olmamalıydı."

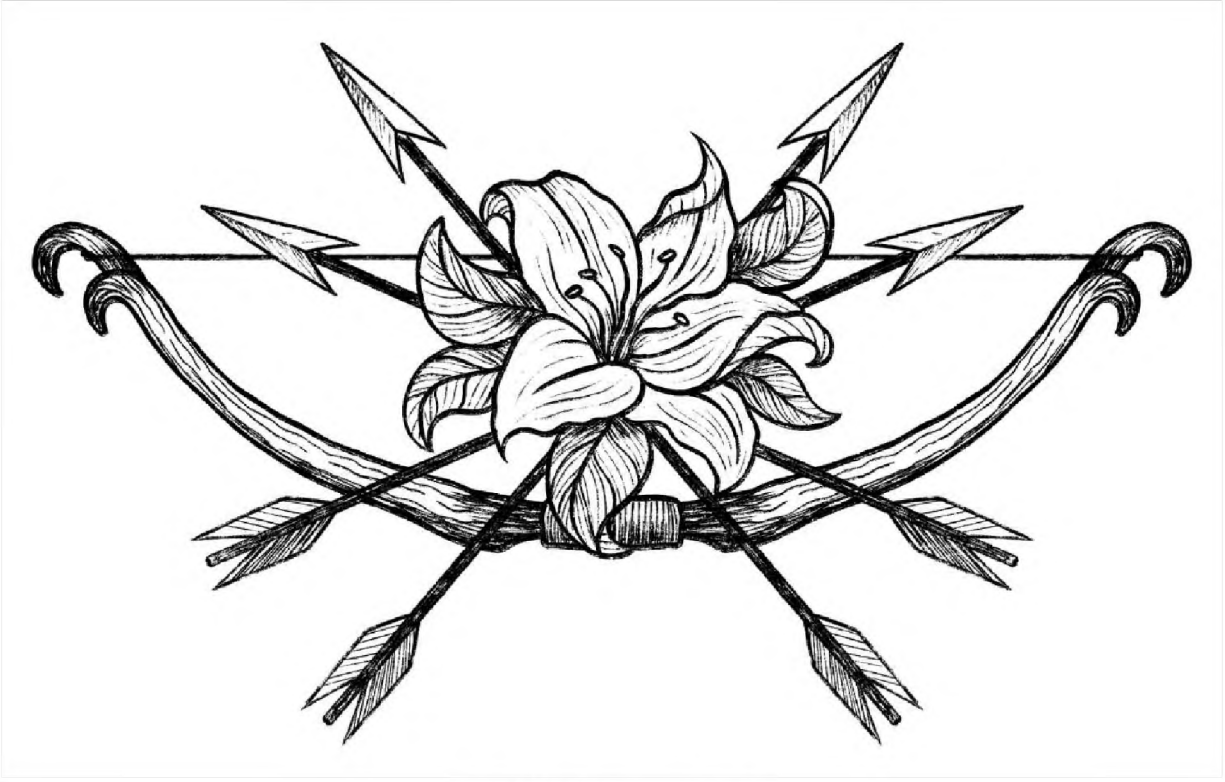
Rorax orada kalmış, Marras'ın ayaklarının dibinde ağlıyor, tüm işaretleri ve ipuçlarını hatırlıyordu ama Marras çok geç olana kadar anlayamayacak kadar yavaştı. Rorax'ın Kurt'a olan körü körüne inancı, onun bir canavara dönüşmesine izin vermişti. Bunu düzeltmek için her şeyini feda edecekti ama seçimleri ve kararları asla telafi edemeyeceğinden korktuğu bir şeydi ve her zaman tenini kaplayan kanı görecekti. Orada kaldı, Marras'ın önünde diz çöktü.

Güneş gökyüzünün merkezine doğru hareket edene kadar, verecek daha fazla gözyaşı kalmayana kadar.

Kään'a, Ukuros'a ve Koppar'da onu seven bir avuç insanı ona verdiği için aklına gelebilecek diğer tüm tanrılara teşekkür etti. Onu karanlıktan geri getirmişlerdi. Onlar olmasaydı ruhu olduğundan daha da yıpranmış, kırılmış ve kana bulanmış olurdu.

"Affet beni." Rorax bir kez daha o isli, güzel yüze baktı. "Şimdi onları korumama yardım et."

Saçlarının arasında dans eden yumuşak esintinin ötesinde ne bir cevap ne de bir hareket vardı, bu yüzden kendini yerden kaldırdı ve yavaşça Cannon'a doğru yürüdü.

Bölüm 92

Jia

Jia siperlerin kenarında durmuş, tanıdık mavi ve beyaz savaş ejderhalarının Kuzey kalesinin etrafında dönerek araziye inmeye hazırlanmalarını izliyordu. Kalenin dibinde zincirlenmiş olan çok daha büyük dört transfer ejderhası, bazı ejderhalarla yeniden bir araya gelmenin mutluluğuyla gürledi ve kükredi.

birlikte büyüdükları ejderhalar.

Jia gözlerini gökyüzüne dikmiş, özellikle bir ejderhayı arıyordu. Skydancer. Her zaman gökyüzünü işaret eden uzun, kıvrık boynuzları olan yakışıklı, beyaz bir ejderhaydı.

Büyük canavar bazen bir kedi gibi Jia'ya sokulur ve burnunu Jia'nın karnına sürterken derin bir mırıltı çıkarırdı, her ne kadar burnunun ucu Jia'nın tüm gövdesinden daha büyük olsa da. Skydancer, Buz Evi'nin cephaneliğindeki en hızlı ejderha, dördüncü en büyük savaş ejderhası ve Jia'nın dünyadaki en sevdiği ejderhaydı.

Kardeşi Ye-Jun, Skydancer'a bağlandığında Jia, Skydancer'ın favorisi olan ejderha geyiği eti küplerini veya dana dillerini atmak için Koppar'daki ejderha ambarına gizlice girmeye başlamıştı.

Bir Heilstorm olduğunda, bir ejderhadan vazgeçip Volla'nın yanında savaşmayı seçti.

Jia dişlerini sıktı, göğsündeki ağrıyı hissetmemeye çalışarak trenin sonundaki büyük beyaz ejderhayı gördü.

Jia duvardaki yerini terk etti ve koridorlarda körü körüne koştu, acelesi yüzünden kimseyi ya da hiçbir şeyi göremedi. Dışarı çıktı, devasa beyaz savaş ejderhasının indiği yere doğru ilerledi ve sonra birinin ona seslendiğini duydu.

"Jia!"

İşte oradaydı, eyerinde. Ye-Jun. Her zaman hatırladığı kadar uzun, güçlü ve güvenliydi. Konuşmadı, ejderhasından inip yanına koştuğunda zar zor tepki verdi. Hayatındaki en tanıdık ikinci eliyle yüzünü kavradı ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı.

"Jia," dedi, onunkine benzeyen mor gözleriyle yüzünü ararken, şüphesiz ondan saklayamayacağı ıssızlığı görüyordu. "Konuş benimle."

Umutsuzca acısını içinde tutmaya çalışırken yüzü buruştu.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle, Meşale'ye ne oldu? Sadece söylentiler duydum."

Sorduğu anda, içindeki her şey buruştu. Bunu yapamazdı. Artık iyiymiş gibi davranamazdı.

Kollarını Ye-Jun'un boynuna doladı, ellerini yüzüne götürdü ve onun göğsüne hıçkırarak ağladı. Ye-Jun onun sırtını sıvazladı ve ona ağlamamasını söylemedi.

"Odan nerede?"

"Bu taraftan." Geri çekildi, burnunu kolunun arkasına sildi ve koridorda yürürken meraklı gözlerden kaçınarak onu odasına götürdü.

Ye-Jun yatağının ucuna oturdu ve kollarını açtı. "Buraya gel."

Onun yanına oturdu, yüzünü tekrar boynunun kıvrımına dayadı ve ağladı. Jia aylar sonra ilk kez kendini tamamen güvende hissetti ve tamamen çözüldü.

Rorax onun arkadaşıydı ama her zaman önce Volla'nın arkadaşı olmuştu ve o da buradaydı, hayatı için savaşıyor ve Seçme'den kaçmaya çalışıyordu. Jia'nın ihtiyaç duyduğu şekilde yas tutacak zamanı yoktu.

Ama Ye-Jun onun kardeşıydı ve her şeyden önce ve sonsuza dek ona sadıktı. Onun kanından. Ve Ye-Jun'un ona verebileceği her türlü rahatlığı içine çekecekti.

Ye-Jun onları ileri geri salladı ve sırtını nazikçe ovdu. "İkinizin birlikte olduğunu bile bilmiyordum."

"I . . . Sana söylemek istemedim," diye itiraf etti Jia, hüngür hüngür ağlayarak. "Sırrımı senden saklayacağına güvenmedim."

Annem. Bilseydi bizi ayırırdı ve aynı birimde kalamazdık."

Ye-Jun ona yalan söyleme zahmetine girmede, sadece omurgasında yatıştırıcı hareketler yapmaya devam etti.

"Lyondrea'ya gitmeden bir gün önce bana evlenme teklif etti, birkaç gün önce ... birkaç gün önce ..." Jia gözyaşlarına boğuldu.

Ye-Jun ona daha sıkı sarıldı ve gömleğinin içine doğru hıçkırmasına izin verdi. "Üzgünüm, Jia. Volla iyi bir asker ve iyi bir kadındı. Sizi hiç birlikte göremedim ama o tam da senin için isteyeceğim türden bir kadındı."

Jia gözlerindeki yaşları sildi ve gülümsedi. "Ben de."

Gözyaşları nihayet dindiğinde Ye-Jun sordu: "Nasılsın? Rorax?"

"O ... hayatta," diye güldü Jia mizahsızca. "Zamanını antrenman yaparak ve kendisini Seçme'den kurtarmanın bir yolunu arayarak geçiriyor. Ayrıca akınları atlatmasına yardımcı olması için Ölüm Teğmeni'yle sikişiyor. Yardımcı oluyor."

Ye-Jun onun yanında hareketsiz kaldı. Ye-Jun ve Rorax'ın birbirlerine karşı romantik hisler beslemediklerini biliyordu ama yine de ona derinden değer veriyordu. Öte yandan kral ...

Ye-Jun uzun bir iç çekti. "Raengar'a söylemeliyim."

"Memnun olmayacak ama bence Teğmeni öldürmek için yasal olarak buraya gelemeyeceğini öğrenmesi herkes için daha güvenli olur."

Ye-Jun mizahsızca güldü. "Bu durum tam bir karmaşa."

Biri kapıyı çaldı. "Gardiyan sizi soruyor, Komutan."

Ye-Jun yüzünü buruşturdu ve Jia'yı serbest bıraktı. "Şu işi halledeyim, sonra biraz daha konuşuruz."

Bölüm 93

Rorax

Rorax ve Cannon nihayet Kuzey Kalesi'ne geri dönebildiklerinde yedinci günün şafağıydı. Sabah serindi; güneş ışığı ağaçların arasından parmaklarını hafifçe daldırıyordu ve kuşlar yüksek sesle cıvıldıyordu, dünyaya yükselme zamanının geldiğini söylüyordu.

Rorax Povelinn'den kırmızı ve şiş gözlerle çıktığında Cannon hiçbir şey söylememişti, gözyaşı izleri tenini kaplayan ince is tabakasını kesiyordu. Onu kasvetli bir yüz ifadesiyle karşılamış ve nazikçe sırtını sıvazlamıştı. Povelinn'in hemen dışında kamp kurmuşlardı, Cannon'un onlar için yaktığı ateşin yanında otururken ay ışığıyla aydınlanan harabelerin ana hatlarını hâlâ görebileceği kadar yakındı. Bu günler önceydi.

Rorax'ın atı Kuzey Kalesi'ni çevreleyen açıklığın kenarındaki son dönemeci de geçmeyi başarmıştı.

kale göründü. Yapabildiği tek şey hayranlıkla etrafına bakmaktı.

Cannon atını onunkinin yanına çekerken ısıklık çaldı ve birlikte oturup açıklığa serpiştirilmiş elli ya da daha fazla buz ejderini -özellikle de savaş ejderlerini- seyrettiler. Ayrıca kabarık, kürk astarlı paltolar ve göğsünde Buz Don Ejderhaları Evi'nin belirgin armasını taşıyan açık mavi deri zırhlar giyen kadın ve erkekleri de izlediler.

Askerler etrafta dolanıyor, kamp kuruyor, ateş yakıyor ve hâlâ ejderhaların bağlarını çözüyorlardı. Yeni gelmiş olmalılar.

Cannon dirseğiyle onu dürttü; göz ucuyla gördüğü endişeli bir bakış attı.

Rorax kendini toparladı ve atından inerken dizginlerini Cannon'a fırlattı.

Atları uzun yoldan ahırlara geri götür, Rorax Cannon'a işaret etti. Dikkatli ol, çoğu at ejderhaları sevmez. Seyise söyle, benimkiyle ilgilenirse ona fazladan bahşiş vereceğim.

Cannon'un kaşları çatıldı, ama ona bir şey işaret edemedi kadın döndü ve Cannon'u arkasından bakakalmış halde bırakarak hızla uzaklaştı.

Rorax çimlerin üzerinden çadırlara doğru koştu. Ejderha üstüne ejderha geçti, hepsi de bakıcıları açık mavi pullarını yıkarken ya da bağlarını çözerken Rorax'a tembel bakışlar atmaktan başka bir şey yapmadı. Ejderhaların üzerinde çılginca

Yaratıklar ve insanlar, özellikle bir adamı arıyordu ama onu göremiyordu.

Çadırların ortasına geldiğinde eski arkadaşından hiçbir iz bulamayınca durdu ve belli belirsiz tanıdığı huysuz bir adama yol sordu. Adam ona Ye-Jun'un en son gelenlerden biri olduğunu ama çoktan kız kardeşiyle birlikte içeri girdiğini söyledi. Topuklarının üzerinde döndü ve kaleye doğru koşmaya başladı.

Sonunda yemekhaneye vardığında, kapıları öyle bir çarparak açtı ki içerideki herkes yemeğinden başını kaldırıp ona baktı ama o bunu umursamayacak kadar herkesin yüzünü taramakla meşguldü. Ta ki onu görene kadar.

Mor saçlı kız kardeşinin yanında oturan ve gizliden gizliye çok ama *çok* sevdiği o ukala, bok yiyici sırtışıyla ona bakan Ye-Jun Frostguard'dı.

Rorax ona doğru koştu.

Ye-Jun o uzun, ölümcül bedenini tahta banktan ayırdı ve Rorax'ın ona çarpması için tam zamanında kollarını uzattı, kollarını boynuna öyle sıkı dolamıştı ki muhtemelen onu boğuyordu. Kollarını onun beline doladı ve ayaklarını yerden kaldırdı.

Kollarıyla onu sıkıca kavradı ve saçlarının arasına girerek güldü. "Vay, vay, vay ... Rorax Greywood bir *Contestar*. Sen ve küçük kardeşim sürprizlerle *dolusunuz*, değil mi Huysuz?"

Ye-Jun onu ayağa kaldırıp yüzünü görmek için geri çekildiğinde Rorax'ın gözleri ıslanmıştı.

Tanrım, onu gördüğü için o kadar mutluydu ki göğsü patlayacakmış gibi hissetti.

Povelinn'e yaptığı ziyaretten sonra neredeyse içi boşalmış gibi hissettikten sonra, onun burada olması tanrıların bir hediyesi gibi geldi.

En eski arkadaşı -Raengar ve *Isolde*'yi saymazsak-
buradaydı.

Rorax uzanıp onun omuzlarını sıktı ve Ye-Jun'un gülünç derecede güzel yüzüne aptal gibi sırttı.

Kız kardeşi gibi Ye-Jun da Diyarların verebileceği en güzel genlerden bazılarıyla kutsanmıştı. İpeksi siyah saçlarının yarısı yukarıda, yarısı aşağıdaydı; üst kısmı geriye doğru toplanmıştı ama saçlarının alt yarısı göğsünün ortasına kadar dökülüyordu. Ye-Jun'un iki kaşında birer piercing vardı ve bunlar Jia'nın sahip olduğu mor renkli anka kuşu gözlerinin üzerinde yer alıyordu. Ayrıca aynı kare çeneye, düz buruna ve aynı mükemmel cilde sahipti.

Yine de kız kardeşinden bir buçuk baş daha uzundu, neredeyse Ayres kadar uzun boyluydu.

Jia oturduğu banktan kalktı, kardeşinin arkasında durup salona baktı. "Anı mahvetmekten nefret ediyorum . . . ama bunu üst kata taşımalıyız."

Rorax etrafına bakındı ve yemekhanedeki herkesin tamamen sessiz olduğunu ve açıkça onlara baktığını fark etti. Her zaman diğerlerinden daha ağır görünen bir bakış hissetti ve başını çevirdiğinde Ayres'in gümüş gözlerinin çoktan üzerinde olduğunu ve ruhunda delikler açtığını gördü.

Gözleri neden gümüş rengindeydi? Kızgın mıydı? Ye-Jun ve Jia'ya dönmeden önce kaşları yarım anlığına çatıldı. "Günlerdir at sırtında yolculuk yapıyorum, gidip bir banyo yapayım."

"Bizimle Kiniera'nın odasında buluş," dedi Jia. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Rorax, Kiniera'nın odasının dışında dururken elbisesinin eteğiyle oynadı.

Aptalcaydı. Aptalca davranıyordu ama kendini *utangaç* hissediyordu. Ye-Jun onu Kurt'un silahından ya da *Yavru'dan* daha fazlası olarak gören ilk insanlardan biriydi, onu bir *insan* olarak gören ilk insanlardan biriydi ve yine de onu deri zırhından başka bir şey giyerken hiç görmemişti. Üzerinde Hella'nın tasarımlarından biri olan uzun, ipeksi siyah bir elbise, saçında Ayres'in ona verdiği kurdele vardı ... ve Ye-Jun'un *onu* fark etmesini istiyordu.

Romantik bir şekilde değil. Evet, bekâretini yüz yıldan uzun bir süre önce Ye-Jun'a kaybetmişti ama aralarında hiçbir zaman *romantik* bir ilişki olmamıştı.

Rorax sadece onun kendisini *görmesini*, kendisinde hissettiği değişimin aynısını fark etmesini istiyordu.

Son bir sakin nefesle elini kaldırdı ve ahşap kapıyı çaldı.

Jia kapıyı açtı ve Rorax'ı içeri almak için geri çekildi.

Ye-Jun her zamanki gibi Rorax'ı hayal kırıklığına uğratmadı.

"Vay anasını, Huysuz." Ye-Jun, kız odaya adımını atar atmaz ısıklık çaldı ve sanatı takdir eden bir adam gibi onu yavaşça aşağı yukarı süzdü. "Kään burada görev yapan adamları kurtar. Muhafız'ın hazinesindeki tüm altınlar için ellerimi senden uzak tutamazdım. Tanrım, tüm bu saçmalıklarının altında bir kadın olduğunu unutuyorum, Suratsız."

Rorax gözlerini devirdi ama Jia'nın kardeşine sıırttı.

Kiniera masasından, sanki onlardan sıkılmış gibi, "İkiniz de oturun," diye seslendi.

Kiniera'nın önüne Ölüm Evi'nin Lyondrea ile olan sınırını gösteren dev bir harita serilmişti. Rorax ve Ye-Jun masaya doğru ilerleyip otururken Kiniera haritada Morvarand'ın hemen güneyindeki bir noktayı işaret etti. "Kral onunla önce buradaki dağın eteklerinde buluşmanızı istiyor."

Rorax'ın omurgası dikleştı. "Raengar hala sınırdı savaşıyor mu?"

Kiniera sadece başını salladı ve yoluna devam etti. "Oraya vardığınızda daha fazla yönlendirme alacaksınız. Muhafızlar henüz Lyondrea'ya resmen savaş ilan etmedi ve Raengar'ın o zamana kadar Lyondrea topraklarına davetsiz girmesi yasak. Büyük ihtimalle seni tepede nöbetçi olarak görevlendirecek, hatta belki de senden Çukurları tepeden gözetlemeni isteyecek."

"Ölüm'ün emrinde ejderhalar var, neden onları casusluk yapmak için kullanmadılar?" Jia sordu.

Kiniera başını salladı. "Buz Ejderhaları ile aynı irtifaya çıkamazlar ve Lyondrea'nın sınıra yerleştirdiği ejderha okları onların denemesini bekliyor. Raengar onları geri çekti çünkü Ölüm tek bir ejderha bile kaybetmeyi göze alamaz."

Ejderha okları uzun ve mızrağa benzerdi ve yere inşa edilmiş dev arbaletlerden atılabilirdi; en yaşlı ve en büyük ejderhalar hariç hepsinin pullarını delebilirlerdi. Okların erişemeyeceği kadar yükseğe uçabilen tek ejderha buz ejderhalarıydı. Soğuk atmosfer buz ejderhalarını ya da binicilerini asla etkilemezdi çünkü sadece Buz Büyüsü'ne en güçlü yakınlığı olan askerler seçilirdi.

Ye-Jun anlayışla mırıldandı.

Rorax haritaya baktı. "Şu anda nehri geçen kaç adam var?"

"Beş bin yeni eğitilmiş Ölüm askeri ve yedi bin kıdemli Buz askeri, artı ejderha sırtında yüz adamım," dedi Ye-Jun. Toplam Buz Ejderi gücünün yaklaşık üçte biri. "Bu onları şimdilik sabit tutmaya yeter de artar bile, en azından Seçim bitene ve yeni Kuzey Gardiyanı'nı gönderene kadar."

"Cephede çoğunlukla sessizlik hakim. Raengar sadece küçük çaplı çatışmalarla uğraşmak zorunda kaldı ama bunlar giderek daha sürekli hale geliyor," dedi Kiniera. "Daha fazla Çukur canavarıyla temas kurmadı. Çukurlar ya durdu ya da bir süre daha gizli tutmaya çalışıyorlar."

mümkün olduğunca uzun bir süre boyunca tam ölçekli bir saldırı için güçlerini toplayacaklar."

"Ölüm hâlâ dört sınır Hanesinin en zayıf halkası mı?" Rorax sordu.

Kiniera başını salladı. "Hava koşulları sınırlarını büyük ölçekli bir ordu için neredeyse geçilmez hale getirdi. Orada sürekli bir şimşek fırtınası var. Ateş sınırlarını *büyük ölçüde* güvende tutacak insan gücüne sahip ama Ölüm Ölüm hâlâ saldırının etkisinden tam olarak kurtulabilmiş değil."

Rorax'ın boğazı kurudu.

Ye-Jun avucuyla çenesini ovuşturdu. "Peki ya Alloy ve Foliage?"

"Alloy sınırlarını bir Lyondrean ordusuna açarsa büyük bir sorun olur. Oradaki casuslarımız hâlâ aktif ve herhangi bir hareketlilik rapor etmediler, bu da cesaret verici. Yeşillik bir sorun olabilir ama Lyondrea ile paylaştıkları sınır çoğunlukla bataklık arazi. Oradan bir ordu geçirmek uzun ve tehlikeli bir yolculuk olacaktır. Diyarlar'a savaş açmayı planlayan ben olsaydım, ordumu buradan geçirirdim."

Kiniera, Yüksek Kraliçe Dağı ile Jagamine Sıradağları'nın başlangıcı arasındaki alçak arazide parmağını haritaya bastırdı. Tam da Raengar'ın şu anda konuşlandığı yere.

Rorax kaşlarını çattı.

"Yarın sabah yola çıkıyoruz. Kralın orada daha fazla yalnız kalmasını istemiyorum," dedi Ye-Jun, dudaklarını bastırarak

Rorax'ınki kadar sert bir hoşnutsuzlukla bir araya geldi.

"Hiçbirimiz bilmiyoruz. Sadece ciddi bir şey olmadan önce ona ulaştığınız için minnettarım."

Ye-Jun kaskatı kesildi ve gözleri beyaz bulutlarla kaplandı, bu yeterince yaygın bir durumdu. Ye-Jun yakın geleceği görme gücüne sahip bir Elitti. Otuz saniye ile dakikalar sonrasını görebiliyordu ve bu onu savaş alanında öldürülmesi neredeyse imkânsız, kâğıt oynaması ise tam bir kâbus haline getiriyordu.

Ye-Jun sırtarak, "Haydi Rorax, sanırım seni yatağa götürmem gerekiyor," dedi.

Bölüm 94

Ayres

Ayres iskambil kâğıtlarını öyle sıkı kavradı ki, baskı altında kıvrıldılar.

Kiniera onlara dördüncü duruşmanın Nyson Geçidi'ndeki birlik hareketleri nedeniyle ertelendiğini ve yeni eğitilmiş Ölüm Evi askerlerinden bazılarının Buz Ejderhalarıyla birlikte Kuzey Kalesi'nde kalmaya geleceğini bildirdiğinden, kardeşlerini görme ihtimalinin olduğunu biliyordu.

Ayres'in üç tane vardı: Erich, Conrad ve Talon.

Rosalie içlerinde en yaşlı olanıydı ama Ayres en yaşlı erkekti.

En büyük ikinci oğul olan Erich, Buz Hanesi'nin güvenini ve desteğini kazanmak için kimliğini ifşa etmek zorunda kalmıştı. Ancak yeminli adamları dışında hiç kimse Talon, Conrad ve kendisinin diğer Ölüm Evi Prensleri olduğunu bilmiyordu. Bu sır, halkı tarafından dikkatle korunuyordu.

Sumavari kardeşlerin en genci ve en haylazı olan Talon, son beş yıldır Buz Evi'nde Komutan Ye-Jun Frostguard'ın altında eğitim görüyordu. Talon, Ayres'e benziyordu ama gür sakalı ve omuz hizasındaki uzun saçlarının yarısı topuz şeklinde toplanmıştı - Ayres'in komutandan kopyaladığından şüphelendiği bir saç modeli.

Rosalie ve anneleri gibi sarışın olan Conrad, başka bir adamın ejderhasıyla gelmişti. Ayres'in kalbi, küçük kardeşlerini tekrar canlı ve bütün olarak gördüğü için minnettar bir şekilde sıkışmıştı.

Ayres'in bilmediği, beklemediği ya da çok memnun *olmadığı* şey Komutan Ye-Jun ve Rorax'ın arkadaş olmalarıydı. *Yakın* arkadaş.

Çenesi o kadar sıkı kilitlenmişti ki kafasının arkasındaki küçük ses onu azı dişini kırmaması için uyarıyordu. Rorax'ın Komutan'ın bekleyen kollarına koştuğu ve sonra saf, katıksız bir sevinçle Komutan'ın yüzüne parladığı görüntü retinasına, ruhuna kazınmış gibiydi. Göğsü ağrıyordu ve kendini *kızgın* hissediyordu.

Ayres öfkeden daha fazlasını hissediyordu ama göğsünü dolduran ve ciğerlerini sıkan o çirkin şeyi *kıskançlık* olarak tanımlamayı reddetti. Tanımlamayacaktı.

"Neyin var senin?"

Ayres masanın öbür ucunda, altın sarısı saçlarının altında duran ve kendisiyle aynı koyu kömür grisi tonundaki bir çift göze baktı. Conrad'a karşı yüzünü buruşturdu ve

kartlarını yüzüstü masaya bıraktı ve ellerini yüzüne sürdü.

Tanrım, acınacak haldeydi.

Dünyada en çok sevdiği ve özlediği üç adamdan ikisi, canlı ve iyi bir şekilde tam karşısında oturuyor, hatta onunla *kâğıt* oynuyordu ve o burada disiplinsiz bir ergen çocuk gibi kara kara düşünüyor, bir kadını aklından çıkarmaya çalışıyor ve başaramıyordu.

Marras ona yardım etti. Ayres'in kendini toparlaması gerekiyordu. "Bir şey yok," diye kestirip attı Ayres. "Ben iyiyim."

Conrad, "İyi, çünkü sıra sende ve son beş dakikadır da öyle," diye çıkıştı.

Conrad'dan birkaç yaş küçük olan Talon, Ayres'e kartlarının üzerinden bilmiş bir sırtışla baktı. "Aklında olan şu küçük Buz Evi kızı, değil mi? Senin *Contestar*'ın?" Talon mırıldandı.

Ayres, Talon'a alaycı bir bakış attıktan sonra elindeki kartları masadan kaldırdı ve oynamak için rastgele bir kart seçti.

"Kimin umurunda? Ayres'in her hafta yeni bir kadını oluyor," diye alay etti Conrad, kartını oynarken boynundaki tendonlar gerilmişti.

"Bunun onunla *hiçbir* ilgisi yok. Sıra sende Tal," diye homurdandı Ayres dişlerini sıkarak ve Talon'un sırtışı daha da büyüdü.

"Koppar'dayken sevgili Komutanları Ye-Jun hakkında ilginç bir söylenti duydum." Talon

bakışlarını kartlarına indirdi ve onları düşünürken başını öne eğdi. "Adamlarından duyduğuma göre Komutan'ın en büyük başarılarından biri Heilstorm'un yataklarından birinin müdavimi olmasıymış. Büyük Salon'daki küçük gösterilerinden sonra, sanırım söylentilerin doğru olduğunu anladım. Muhtemelen şu anda *yeniden tanışmak için birlikteler*-Ayres, nereye gidiyorsun? Sıra sende!"

Ayres çoktan kapıya dayanmış, kapıyı çekerek açmış ve hışımla salona girmişti.

Rorax'ın kapısına gelene kadar durmadı. Bir süre dinledi ama sesler ya da daha da kötüsü onun seksi inlemelerinden herhangi birini duymayınca kapıyı sertçe çaldı. Ellerini kalçalarına dayadı ve derin, sakinleştirici nefesler almaya çalıştı.

Tanrım, hayatında daha önce hiç kimse onu böyle bir düğüm haline getirmemişti. Kendini vahşi, merkezden uzak hissediyordu ve Tanrı'nın lanetlediği bir nedenden ötürü içgüdüleri ona dünyada onu dengelemeye yardımcı olabilecek tek kişinin bu dayanıksız ahşap kapının arkasında olduğunu söylüyordu.

Kilit çevrildi ve Rorax kapıyı açtı. Odası onun dışında boştu. Nefesi kesildi ve göğsünü sıkarak onu tamamen delirmiş gibi hissettiren o şey bir nebze olsun hafifledi.

Rorax şaşkınlıkla ona göz kırptı ve bir adım geri çekilip içeriyi işaret etti. "Ayres? Burada ne işin var?"

Onu geçip gitti. ömine tüm odayı sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Sandalyelerinden birinin kolunda açık bir kitap duruyordu ve ona verdiği kurdele de yanında duruyordu, sanki kıvrılıp kitap okurken uzun saç tellerinden kurtarmış gibiydi. Güzel.

"Ayres, iyi misin? Neler oluyor?"

Uzun bir süre kurdeleye baktı ve sonunda gözlerini ayırıp onunkilere baktı. "Ye- Jun'u mu beceriyorsun?"

Rorax'ın dudakları aralandı ve yanakları kıpkırmızı oldu. "Ben ... hayır. Artık değil. Ben ... eskiden öyleydik, yine de, eskiden *ilişkimiz* vardı."

Ayres ona baktı, göğsünde öfke ve *kıskançlıkla* o kadar uzun süre *boğuştu* ki, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken parmağını yüzüğünün üzerinde gezdirdi. "Ayres, bu yıllar önceydi. O artık benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve her zaman da öyle oldu. Aramızdaki tek şey buydu. Arkadaşlık. Güven."

Rorax'ın gözleri o kadar geniş, o kadar açık ve *ciddiydi* ki ona inandı. Göğsündeki o şey biraz daha hafifledi ama tamamen yok olmadı.

Uzandı ve hâlâ sandalyenin kolunda asılı duran kurdeleyi yakaladı.

"Hey, o benim! Ayres, *ilk* çalanın sen olmadığını öğrendin diye onu geri alamazsın. Bir keresinde odandan çıkan bir kız görmüştüm.

senin-" Ayres odayı geçti, Rorax'ın bileklerini yakaladı ve kurdelesıyla birbirine bağladı.

Adam eğilip onu belinden tutup kaldırdıktan sonra dönüp yatağına bıraktığında yüzündeki öfke tamamen dağıldı.

"Ayres," diye soludu Ayres onun üzerinde hareket ederken, göz bebekleri izlerken büyüyordu.

Ayres bağını kızın kulağına eğerek hırladı: "Onunla yüz yıl önce ya da on dakika önce birlikte olman umurumda değil Ror. şu andan itibaren, eğer bir daha sana elini sürerse, vücudundaki her kemiği söker atarım."

Rorax ona bir bakış fırlattı. "Ayres, Ye-Jun benim arkadaşım. Ona zarar verme. Ama sen de endişelenmemelisin. Bana dokunmasını istemezdim, senin gibi değil."

Bu onun için yeterliydi. Ayres parmaklarını klotunun bantlarına geçirdi ve danteli yavaşça bacaklarından aşağıya doğru sürükleyerek elbisesini yukarı itti ve bacaklarını ayırdı. Kızın amcığı ateş ışığında parlıyordu ve Ayres bağını eğerek dilini kızın yarığında gezdirdi. Tanrım, tadı çok güzeldi. O kadar güzeldi ki, her gün onun tadına bakmak istiyordu.

Klitorisini ağzına alırken Rorax'ın kalçaları ağzının altında dalgalanmaya başladı ve parmaklarını saçlarının arasına sokup kısa telleri sıkıca kavrarken inledi.

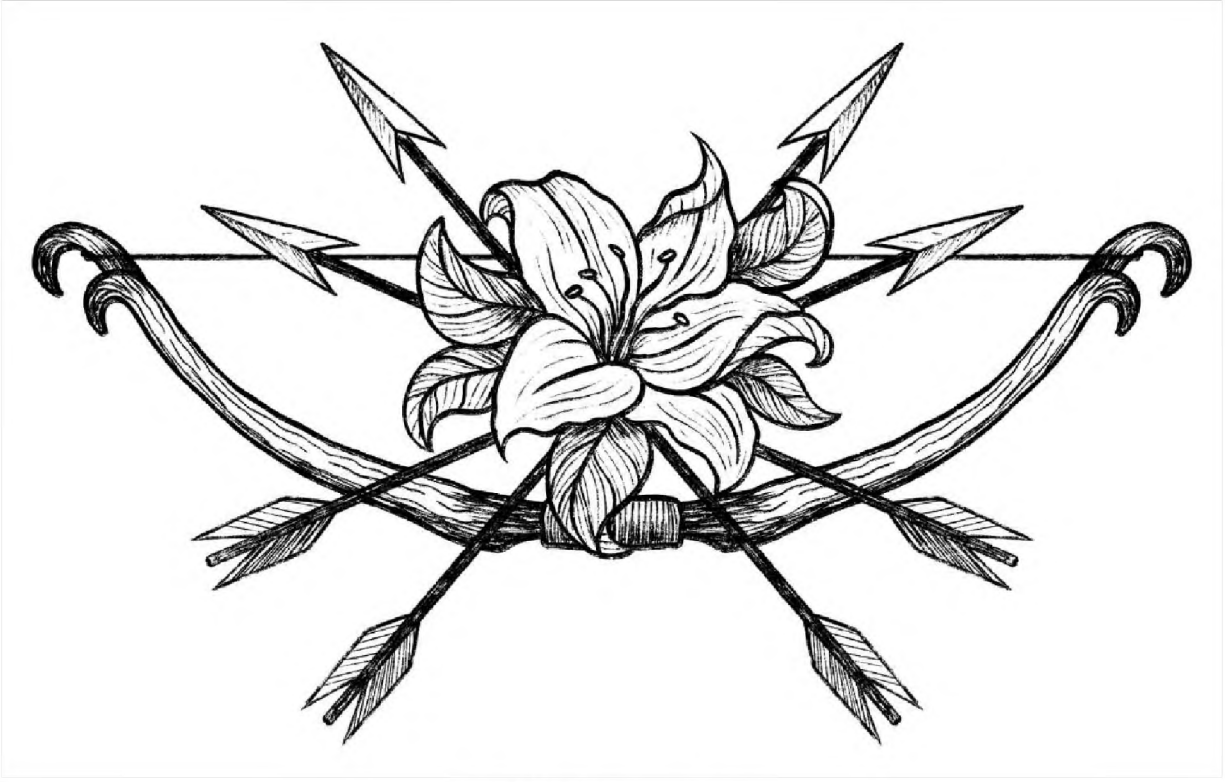
"Siktir, Ayres," diye inledi. "Tam orada."

Kadın boşalana kadar amını adamın yüzüne dayadı ve sonra adam onu yavaş ve tatlı bir şekilde becerdi. O anda kadın

kesinlikle onunkine çok benziyordu.

Ayres sonunda kendini koridordan sürükleyerek kardeşlerinin hâlâ oturup kendi aralarında tartıştıkları odasına geri döndüğünde Talon başını kaldırıp Ayres'e bilmiş bir gülümsemeyle baktı. "Az önce sikilmiş gibi görünüyorsun."

"Yeteneğin beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor." Conrad, Ayres'e bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve beni iğrendiriyor."

Bölüm 95

Jia

J Ye-Jun çaresizlik içinde yüzünü buruştururken ia yüzüne güldü. "*Lanet olsun.* Ellerinde *hiç* Whiteherb yok. Burada mı?"

Başını iki yana salladı. "İnan bana, geldiğimden beri arıyorum."

Ye-Jun, Jia'yı kolunun üzerinde döndürdükten sonra tekrar kendine çekip alçaltırken sahte bir yıkımla homurdandı.

Ye-Jun'un burada olması moraline iyi gelmişti, kendini canlı, hatta mutlu hissediyordu. Ye-Jun'un Don Ejderi komutanı olması ve Koppar'daki kendi görevleri arasında, kardeşiyle yıllardır bu kadar kesintisiz zaman geçirmemişlerdi ve Tanrılar şahane hissettiriyordu. Hiç kimse acıyı bir kardeş kadar hafifletemezdi ve Ye-Jun her zaman o kadar çok sevgi ve ışık saçardı ki istese de gölgede kalamazdı; onun ışıltısının etrafında olmak bile iyileştiriciydi.

Gardiyan, Buz Ejderhaları'nın gelişi şerefine doğaçlama bir balo düzenlenmesini istemişti. Erkeklerden ve bazı evlerden biraz homurdanma olmuştu ama artık herkes iyice sarhoş olduğu için herkes eğleniyordu. Gecenin yarısına gelmişlerdi ve Ye-Jun onu birkaç kez dansa kaldırarak zaten muhteşem olan geceyi daha da güzelleştirmişti.

Dansları yavaşlayarak sona erdiğinde Ye-Jun geri çekildi ve cebini yokladı. "Eğer istersen senin için fazladan bir şeyler getirmiş olabilirim... Limonlu Whitleherb, en sevdiğin." Ona göz kırptı ve o da sırtıttı. Elbette Ye-Jun hazırlıklı olmadan asla evden çıkmazdı.

"Hayır," diye başını salladı Jia. "Sorun değil."

"Fikrini değiştirirsen balkonda olacağım." Ye-Jun kalabalığın arasından sıyrılmadan önce onun elini sıktı.

Jia döndüğünde yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve kısa bir süre sonra durdu. Odanın diğer ucundan dehşet içinde bakarken midesi yere düştü.

Kaiya Whitethorn Enna'yı ensesinden kavırıyor ve kulağına fısıldayabilmek için ona yaklaştırıyordu. Kaiya'nın söyledikleri Enna'nın kulaktan kulağa sırtmasına neden oldu.

Neden bu kadar yakındılar? Jia dişlerini öyle bir sıktı ki boynundaki tendonlar gerildi.

Sonra Kaiya geri çekildi ve Enna'yı öptü, parmaklarını Enna'nın uzun siyah saçlarının arasına soktu ve onu

kucakladı. Akkor halindeki öfke Jia'nın vücuduna yayıldı.

İhanet, kalın ve sıcak boğazını tıkadı ve ellerini yumruk haline getirdi.

Enna onun düşmanıydı. Rorax'ı Diyarlar'ın bir sonraki Koruyucusu yapmasının önündeki bir numaralı engeldi. Kaiya'nın onun dostu, müttefiki olması gerekiyordu. Jia'yı hayatının en karanlık günlerinden çekip çıkarmıştı, şimdi de *bu mu?*

Jia dans pistinin kenarına doğru çılgınca bir koşu yaptı. Kiniera orada, en karanlık köşede olacaktı. Kiniera her şeyi ve herkesi izleyebildiği gölgelerden nadiren ayrılırdı ve bu gece Jia'yı hayal kırıklığına uğratmadı.

Saat gibi, casusluk müdürü oradaydı, uzun sarı saçları yarı yukarı yarı aşağı, siyah ruj koyu dudaklarını renklendiriyordu.

"Onları görüyor musun?" Jia arkasından, hâlâ yerde birbirine kilitlenmiş olan Kaiya ve Enna'yı göstererek homurdandı.

"Kimi görüyorum?" Kiniera tembel, soluk mavi gözleriyle yere bakarak çizdi.

"Kaiya Whitethorn ve Enna Mistvalley, *birlikte. Öpüşüyorlar,*" diye tısladı Jia dişlerinin arasından. "Ölüm Evi bize ihanet ediyor."

Kiniera gözlerini Jia'ya doğru kaydırды, o kadar yavaş ve tembeldi ki Jia ona vurmak istedi. "Kaiya Whitethorn, Seçim'den beri Mistvalley'nin eğitimini denetliyor. Birkaç aydır sevgililer... bilmiyorum, birkaç ay mı? Sanırım Whitethorn ilk denemeden kısa bir süre sonra onunla yattı."

"İlk deneme." Jia öfkeden kudurdu. Tanrım, o kadar öfkeliydi ki elleri titriyordu. "Bizi uyarmak aklına gelmedi mi? Neden onu eğitiyor?"

"Ölüm Hanesi, Ölüm Kraliçesi Rorax'ı Yarışmacıları olarak seçtikten sonra bu anlaşılmayı yaptı. Ateş Evi, Mistvalley'i göğüs göğüse dövüş konusunda eğitecek yeterli kimseyi getirmedi ve Whitethorn mükemmel bir akıl hocası." Kiniera omuz silkti ve şarabından uzun bir yudum aldı. "Yine de hepsi aptal. Mistvalley o kadar koordinasyonsuz ki onu fiziksel olarak Muhafız'ın gücünü herhangi bir otoriteyle kullanması gereken yere getirmek için Ukuros'un kendisinin bir mucize yaratması gerekir. Bu da yıllar alabilir. Yine de onun Muhafızlık için en iyi seçim olduğuna inanmaya devam ediyorlar."

"Ne düşünüyorsun?"

Kiniera'nın gözleri keskinleşti. "Benim ne düşündüğüm önemli değil, kraldan emir aldım."

Jia casusluk şefini tam burada, Muhafız'ın balo salonunda boğazlayabilirdi. "Sana soruyorum, Kiniera. Enna'nın Kuzey Gardiyanı olması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunun olmasına izin vermeden önce çıplak ellerimle boynunu kırardım."

"O zaman neden onu eğitmelerine izin verdin?"

"Bunun bir nedeni Ölüm Evi'nin hâlâ Rorax'ın Muhafız olması fikrini tam olarak kabullenememiş olması. Bu onları daha iyi hissettiriyor." Kiniera gözlerini devirdi ve şarabını dalgınca kadehinde döndürdü. "Rorax'ın

Bunun en büyük nedeni ise Rorax'ın kaçınılmaz olanı henüz kabullenmemiş olması. Diyarlar'ın Koruyucusu olmak için doğdu ama hâlâ kaderinde kendine acımak ve kederle dolu bir hayat olduğunu düşünüyor." Kiniera yine gözlerini devirdi ve bu kez şarabından uzun bir yudum aldı.

Jia'nın omurgasında bir şok oluştu. "Buna gerçekten inanıyor musun?" "Hangi kısmına?" Kiniera tek gözünü kapatıp başını eğerek sordu başını salladı. "Yine de sanırım fark etmez. Cevabım her ikisi için de evet."

"Gerçekten onun Diyarlar Muhafızı olmak için doğduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaiya başını salladı. "Her zaman Rorax'ın utangaç olduğuna inanmışımdır. Her zaman büyük bir liderin, Kurt'un, sonra da Sahana'nın gölgesinde kalırdı. Ama geçtiğimiz birkaç ay içinde kurnaz, hesapçı ve duygusal olarak mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha uyumlu olduğunu kanıtladı. Bıçağıyla birlikte. Onu hafife alıyormuşum."

"Yani uzun vadeli oynuyorsun, öyle mi?"

Kiniera tekrar başını salladı, bu sefer küçük bir gülümsemeyle. "Sizi bir araya getirebildiğimize sevindim."

Jia dönüp salondan çıkmadan önce Kaiya ve Enna'ya son bir kez baktı.

Bölüm 96

Ayres

Rorax Ayres'e göz kırptı ve parmak uçlarında durarak kulağına bir şeyler fısıldadı. "Gidip Jia'yı takip edeceğim.

iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bir dakika içinde döneceğim."

"Gidip biraz temiz hava alacağım. Yarışmacılar Avlusu'na bakan balkonda olacağım. Döndüğünde beni orada bul." Ayres dudaklarını kızın şakağına değdirdi ve kız başıyla onayladıktan sonra Büyük Salon'dan dışarı çıktı.

Ayres, iki kat merdivenden aşağıya, manzaranın olduğu yere doğru ilerlerken garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldı. Kadehi geriye doğru devirerek tamamen boşalttı. Avlu terk edilmişti ama hâlâ meşalelerle aydınlatılıyordu. Şato akşamları çok güzel oluyordu. Eğer Enna'ya bir şey olursa, Rorax Muhafız olur ve burayı yeni evi yaparsa, onunla burada vakit geçirmekten çekinmezdi.

Ama tanrılar, ya Enna'ya bir şey olmasaydı? Ya Rorax için bir çıkış yolu bulamazlarsa?

Kapı arkasından açıldı.

"Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum. . . *Teğmen*."

Ayres topuğu üzerinde dönerek Buz Ejderhası tugayının lideri Komutan Ye-Jun ile yüz yüze geldi. Komutan neredeyse Ayres kadar uzun boyluydu ama daha zayıftı. Uzun saçlarının yarısı yüzünden uzakta toplanmıştı ve Komutan'ın kulaklarından aşağıya doğru sarkan halka küpeler meşale ışığında parlıyordu. Ayrıca kaşında ve burnunun köprüsünde birer piercing vardı.

Ye-Jun'un mor gözleri onu incelerken parlıyordu ve Ayres bunun kendisini huzursuz ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Ye-Jun Diyarlar'daki en güçlü adamlardan biriydi. Sadece etkileyici miktarda Buz Büyüsü'ne sahip olmakla kalmıyordu, aynı zamanda bir Seçkin'di; Illus'ta on iki ana element bölümünden biri olmayan büyüye sahip olan birkaç kişiden biriydi; büyü geleceği görmesini sağlıyordu. Ayres ne kadar ileriye görebildiğini bilmiyordu ama Talon bunun onu teke tek dövüşte yenmeyi neredeyse imkânsız hale getirdiğini söylemişti. Aynı zamanda bir ejderha binicisiydi ve Buz Hanesi Ordusu'ndaki en yüksek rütbeli subay olan General Frostguard'ın oğluydu.

Ye-Jun cebinden bir sigara çıkardı, kibriti çakmak için taş duvarı kullandı ve ucunu yaktı. Parlayan korun üzerinden Ayres'e hınzırca gülümserken uzun bir nefes çekti. Duman havaya karıştığında Ayres onu hemen tanıdı. Whitleherb. Daha güçlü bir şey olmamasına şaşırılmıştı.

"Ne?" Ayres tersledi.

Ye-Jun'un gözleri o kadar yavaş ve kasıtlı bir şekilde onun üzerinde geziniyordu ki Ayres hırlamak mı yoksa kıpırdanmak mı istediğini bilemedi. "Ben de tam seninle kardeşlerin arasındaki benzerliğin ne kadar esrarengiz olduğunu fark ediyordum."

Ayres gözlerinin açılmasına engel olamadı ve Ye-Jun'un ona attığı sırtış Ayres'in kendini ele verdiğini doğruladı. "Talon yıllardır benimle eğitim alıyor ve eğer saçlarını kesseydi ikiniz ikiz olabilirdiniz. Söylesene Teğmen, Omurga Yarıcı senin bir Ölüm Prensi olduğunu biliyor mu?"

Ayres irkilerek avluya baktı ve dışarıda onlarla birlikte olan ya da konuşmalarını duyabilecek mesafede duran kimsenin olmadığını teyit etti. "Hayır. Henüz yok. Nereden biliyorsun?"

"Dün gece gördüm." Ye-Jun şakağına vurdu, mor gözleri parlıyordu. Ayres Komutanı süzdü ve burnundan yavaşça bir ciğer dolusu duman üflerken Ye-Jun'un yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "En büyük rakibinin *ben olduğumu* düşünmen çok komik."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ayres'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve Ye-Jun ona bir adım daha yaklaştı. "Rorax'ın bekâretini ben aldım *Teğmen*, bunu biliyor muydunuz?"

Ayres nefes almayı bıraktı. Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, onun yerine yanındaki parmaklığa, aşınmış taşlara ve

Ye-Jun'un ruhunu parçalamamak için ciğerlerine derin nefesler almaya zorluyordu.

"Ama bilmelisin ki Rorax *bana* geldi." Ayres'in gözleri tekrar önündeki adama kaydı ve Ye-Jun tüm dişleriyle gülümsedi. Ayres onun cesur mu yoksa sadece ölmek mi istediğini anlayamadı.

Ye-Jun dövmeli parmaklarıyla sigarasının külünü savurdu. "Bana geldi çünkü bana güveniyordu. Arkadaştık, Katalon'da hep aynı boktan görevlerde birlikte çalışıyorduk ve ... biraz *tecrübem* olduğunu biliyordu. Onun için daha sonra gelen başka biri daha vardı ve endişelenmeniz gereken kişi o."

Marras onu kurtardı, lanet çenesini kapalı tutmalıydı. "Kim?"

Ye-Jun bir omzunu silerken Ayres'in sert bakışlarından gözlerini kaçırmadı. "Bilmeyi hak ettiğinizi düşünürse size söyleyecektir."

Ayres bir nefes daha çekerken Komutan'a baktı, yüzünde dürüstlük ve biraz da kendini beğenmiş bir memnuniyetten başka bir şey göremedi.

Ye-Jun devam etti. "Rorax'ın küçük kız kardeşim gibi olduğunu söyleyemem çünkü şimdiye kadar tuttuğum en harika göğüslere sahip ve eğer teklif ederse onları tekrar tatmakta tereddüt etmem."

Ayres yanağını o kadar sert ısırды ki kan tadı aldı.

"Ama onun hala ailemden biri olduğunu ve onun için her şeyi yapabileceğimi söyleyebilirim. O şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri." Bir gölge

Ye-Jun sigarasından son bir nefes daha çekip botunun altında ezerken yüzünde bir ifade belirdi. "Tüm tanrılarınıza dua etseniz iyi olur, Teğmen. Greywood'a kur yapıyorsan onlara ihtiyacın olacak."

Ye-Jun Ayres'in etrafında bir adım atarak omzunu okşadı. Ayres uzanıp Ye-Jun'un omzunu kavrayarak Komutan'ın uzaklaşmasını engelledi ve ona doğru eğildi. "Eğer bir daha Rorax'tan, *memelerinden* ya da onun *tadına* bakmaktan bahsedersen," diye fısıldadı, "tüm organlarını keser ve ejderhana yediririm."

Ye-Jun'un ağzının bir köşesi kalktı ve gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

Ayres başka bir şey homurdanmak için ağzını açtığında Ye-Jun yanında kaskatı kesildi.

Ye-Jun'un Jia'ninkiyile aynı tonda olan mor irisleri beyazla kaplanmıştı. İrisin kendisinin beyaz olduğu Rorax'ın gözleri gibi değil, tüm gözün üzerine inen ve her şeyi örten bir perde gibiydi.

Ayres hayretler içinde izledi. Bunu duymuştu, Komutan'ın bir Elit olduğunu biliyordu ve geleceğe dair öngöruları vardı ama bunu iş başında hiç görmemişti.

Ye-Jun hınzırca ve inançsızca bir kahkaha atmaya başladı ve gözlerini kaplayan bulutlar yerini mora bıraktı. "Seni aptal. Eğer onu elinde tutmayı planlıyorsan, kimliğini ona daha önce söylemeliydin *Prens*."

Komutan'ın sözleri Ayres'in derisini küçük şoklar gibi sıyırdı, endişesi boğazında düğümlendi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Eğer kaçarsan, Rorax'ın kardeşini *yemine* veda öpücüğü verirken görmesini engelleyebilirsin," diye yüksek sesle homurdandı Ye-Cun.

Ayres'in ağzı kupkuru oldu. "Nerede?"

"Ahırlarda."

Ayres döndü ve koşmaya başladı, kollarını pompalayarak ve uzuvlarını iterek koridorda ve iki kat merdivenden aşağı daha hızlı inmesini sağladı.

Her iki çift kapıyı da çarparak açtı ve girişe en yakın atları ürküttü. Rorax o anda yan kapıdan içeri girdi. Ayres'i gördü ve bir şey söylemek için ağzını açtı ki ahırlardan birinden gelen bir ses dikkatini çekti. Bir inilti.

Ayres daha düşünmeden Rorax odanın öbür ucunda kaynağı arıyordu. Sanki taştan yapılmış gibi dondu kaldı. Gözlerini kırıştırdı. Sonra Piers ve Conrad'ın sanki bu berbat dünyadaki son anlarıymış gibi umutsuzca öpüşmelerine baktı.

Bölüm 97

Rorax

ROrax daha önce zihinsel olarak yavaş olduğunu hiç düşünmemişti ama ne olduğunu anlayamıyordu.

Ne kadar göz kırpsa da göremiyordu.

Bu özel at ahır, Ölüm Prensi'ni öpen bir Ölüm Prensi dışında boştu.

Rorax geri adım attı.

Piers üstsüzdü ve Piers'in dilini ağzına alırken Conrad'ın elleri açıkta kalan etin üzerinde geziniyordu.

Kardeştiler. Onlar kardeşti. Kardeş değiller miydi? Ahırda saklanmalarına şaşmamalı, enstet Diyarlar'da korkunç bir günahtı.

Bir adım daha geri çekildi.

"Conrad," diye bağırdı Ayres onun yanından bir yerden.

Önündeki iki adam soluk soluğa birbirinden ayrıldı.

Piers onu gördüğünde boğuk bir ses çıkardı ama sarışın adam Conrad'ın bakışlarından başını çevirmedi.

bileğinin tersiyle dudaklarını sildi.

Adam ona baktı, şehveti dağılmıştı ve koyu kömür rengi gözbebeklerinde onun yerini küçümseme almıştı.

Kömür.

. . . ile aynı renkte.

Bir adım daha geri attı ve sanki kafasındaki yapbozun parçalarının bir araya geldiğini hissediyordu. Burada, şatoda tanıdığı prensin altın rengi gözleri vardı. Gösterişli, güzel, altın gözler.

"Rorax," diye tersledi Ayres. "Bana bak."

Ayres'in ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordu, bu yüzden ters yöne doğru fırladı ve onunla yüzleşmek için döndü.

Adamın eli ona doğru uzandığında, "Dokunma lan bana," diye ısırdı.

Ayres hareket etmeyi bıraktı ama gücünün etrafında hafifçe dalgalandığını hissetti.

Onun gücü. Sonsuz, tehlikeli gücü. Siyah sis ve kırmızı şimşek. Dövmelerinin parlayışı ve hareket edişi, sırtından aşağı doğru uzanan uzun dikey çizgiler ...

Yukarıdaki tanrılar. Kör olmalı.

"Prens *sensin*," diye hırladı Ayres'e. "Piers değil. Bu yüzden herkes *sizin* emrinize uyuyor ve güvenliğiniz için endişeleniyor."

Ayres taştan yapılmış gibi görünüyordu. Helfast'ta onu savunurken ölmeden hemen önce gücü artmış ve onları kovalayan *tüm* adamlar ölmüştü.

"Sen Ölüm Habercisisin."

Aralarındaki sessizlik sürerken uzun bir süre kimse kılını bile kıpırdatmadı.

Sonra Piers hâlâ yarı çıplak durduğu dolaptan kıkırdadı. "Kahretsin, çok iyi."

Conrad göz ucuyla ona kaşlarını çattı ama Rorax'ın gözleri Ayres'in üzerindeydi.

Zor nefes alıyordu, kararsızlık ve öfke ve ... yüzünde başka bir şey savaşıyordu. "Rorax, buraya gel."

Bir adım daha geri çekildi ve ona dişlerini gösterdi. "Adı konmamış bir hedefe ulaşmak için bana yalan söylediyse, seni öldürürüm."

Bölüm 98

Ayres

Ayres eski acıyı, Kurt'un ona verdiği eski yaraları o anda o kadar net görebiliyordu ki göğsü sıkışıyor. ağrıyor.

Suçluluk, utanç ve pişmanlık onu göğsünden öyle derinden yaraladı ki, aşağı baksa kalbinden kan damladığını göreceğinden emindi. "Rorax, hayır. Dur. Öyle değil, aynı şey değil."

"Hayır. Hayır, aynı şey değil. Sırf siz istediniz diye Diyarınızdaki en büyük şehri yakıp yıkmıyorum ya da binlerce masumu katletmiyorum. *Henüz*." Kadın acı acı güldü ve bu ses Ayres'in neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu. "Bana yalan söyledin Ayres, tıpkı onun yaptığı gibi. *Hepiniz* bana yalan söylediniz ve güvendiğim insanların beni kandırmasından *baktım*"

"Beni dinle, Ror," Ayres iki adım öne çıktı, avuçlarını ona doğru uzattı. "Bunu seni incitmek için yapmadım, bunun seninle bir ilgisi yok, bunu uzun zamandır yapıyordum-"

"Umurumda değil. Umrumda değil," diye tükürdü Rorax, burnunun çilli derisi öfkeyle buruşmuştu.

Marras ona yardım etsin, keşke bu kadar güzel olmasaydı.

Topuklarının üzerinde döndü, öfkeyle ondan uzaklaştı, uzun siyah saçları omzunun üzerinden savruldu, beyaz elbisesinden aşağı, kıcının yumuşak kıvrımının tepesine kadar iz bıraktı.

Ayres dışarı *fırladı* ve onun kolunu yakaladı ve gücünün keskin bir *itişiyile* onları ley hattından aşağıya, en sevdiği mağaraya aktardı.

Yere değdikleri anda, Ayres bunun verdiği güçle ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı, başı şiddetle dönüyordu.

Tanrılar transferden nefret ederdi.

Rorax anlık yorgunluk dalgasını kullanarak onun kolunu tutmaktan vazgeçti. Topukları kayalara takıldı ve ayağı takılarak ellerinin ve dizlerinin üzerine sertçe düştü.

"Kahretsin," diye homurdandı Ayres elini biraz hareket ettirip kayaların üzerinde küçük bir kan izi bırakırken.

Durum hızla ondan uzaklaşıyordu. Kendini suyla güreşmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. "Rorax, al." Rorax ona elini uzattı ama Rorax sırt üstü dönerek ondan uzaklaştı, avuç içlerinden taşa kanlı lekeler bıraktı ve beyaz elbisesinin arkasını kirletti.

Mağarayı hızla gözden geçirirken beyaz gözleri geniş ve panikliydi.

Ayres'in midesi kasıldı, insanların ona *bu* şekilde bakmasına fazlasıyla aşinaydı. Onun korku dolu gözlerinden kaçmak, hayal kırıklığını ve utancını özel bir yerde yaşamak için içindeki dürtüyle savaştı ama yapamadı. Ayres, gözlerindeki ifade panikten şaşkınlığa dönüşene kadar kıpırdayamadan öylece kalakaldı. Mağaranın tavanındaki bir delikten üzerlerindeki yıldızları mükemmel bir şekilde yansıtan şelaleyi ve durgunluğuyla büyüleyen göleti seyretti.

Ay gökyüzünde hiçbir yerde bulunmuyordu ve yıldızların her birini görebileceğiniz kadar parlak parlamasına izin veriyordu.

Ayres onu izlerken hiçbir şey söylemedi. Eğer Rorax onun tarafından gerçekten tehdit edildiğini hissetseydi, hiçbir şey onun dikkatini bu tehditten uzaklaştıramazdı.

Ondan korkmuyordu, gerçekten korkmuyordu. Bu gerçek, göğsünde küçük, sıcak ve tehlikeli bir şekilde umuda benzeyen bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oldu. Ayres yumuşak bir sesle, "Pek çok şey yapabilirim, Ror," diye mırıldanırken gözlerini ona dikmişti.

Başını çevirip ona dik dik baktı. Ayağa kalktı ve Ayres dizindeki kesikten baldırına akan kanı görünce kendinden bir tutam nefret etti.

"Beni geri götür, Ayres," diye tısladı.

"Yapamam. Önce bunu konuşmamız gerek." Ayres kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini korkmuş ve ham hissetmesine rağmen etkilenmemiş görünmeye zorladı.

Tanrım, o

onu kaybetmek istemiyordu. "Bu ortaya çıkarsa Piers, Milla ve tüm muhafızlarım bundan etkilenebilir. Piers bir prensi taklit ettiği için kellesini kaybedebilir."

"Kimseye söylemeyeceğim," diye tersledi Rorax. "Hâlâ bir Koruyucuya ihtiyacım var. Artık değişmek için çok geç."

"Kiniera'dan ikinci evin olmasını isteyebilirsin," diye belirtti Ayres. "Senden bir Kan Yemini istiyorum ve sonra seni geri alacağım."

"Hayır," diye hırladı. "Benden *hiçbir şey* hak etmiyorsun, Ayres *Sumavari*."

"Korumamı riske atamam."

"Sadece bana güvenmek zorundasın." Rorax ona sırtını döndü.

Ayres ona inandı mı? Ayres ona muhafızlarının hayatını riske atacak kadar güveniyor muydu? En iyi arkadaşlarının ve ailesinin?

Hayır, ona güvenmek için kaybedecek çok şeyi vardı.

"Ya Kan Yemini'ni kabul edersin ya da seni öldürürüm. Hemen Şimdi. Tam burada." Ayres gücünün grlediğini hissetti, kalbi ona yalvarsa bile serbest bırakılması için yalvarıyordu.

Rorax çenesini kaldırdı, gözlerinden ateş ve kükürt fişkıırıyordu. Ağzını açtı, sonra kapattı, konuşamayacak kadar kızgın ve incinmişti. Uzanıp Ayres'in kemerinden bir bıçak çıkardı, sonra da kolunun iç tarafında, dirseğinin hemen altında bir kesik açtı.

"Yap Şunu, seni kokuşmuş, hain piç," diye tısladı.

Muhafız'la yaptığı Kan Yemini'nin ince izinin üzerinden bir damla kan damladı. İçten içe, Ayres

Rorax bıçağını ustalıkla çevirip ona uzatırken yüzünü buruşturdu. Ayres bıçağı aldı ve parmağını kesti. Kanı onunkine bastırdı. "Kim olduğumu ve yeteneklerimi kimseye söylemeyeceğime hayatın üzerine yemin eder misin, Roraxiva Greywood?"

Rorax dişlerini sıkarak, "Yemin ederim," diye karşılık verdi.

"Ve Piers Olufsen'in gerçek kimliğini asla açıklamayacağınıza yemin eder misiniz?"

Rorax'ın çenesi büküldü. "*Yemin ederim.*"

Ayres bu sözlerle birlikte büyüünün bir kısmını kadının içine iterek yemini mühürledi.

Rorax sarsılarak ondan uzaklaştı ve kendini mağaranın duvarına çarparak ondan olabildiğince uzaklaştı. Dehşet ve tiksinti yüzünün her çizgisine kazınmıştı.

Sikeyim.

Ayres bir adım uzaklaştı, ama kadın göğüs göğüse gelene kadar ona saldırdı, öfkeli gözyaşları gözlerini dolduruyordu. "Az önce bana *tecavüz* ettin, Ayres Sumavari. Ruhuma, kanıma tecavüz ettin." Öfkeli gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve her biri Ayres'i parçaladı.

Hay sikeyim. "Rorax, ben-"

"Beni *geri* götür," diye talep etti, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyordu. "*Şimdi.*"

Ayres ağzını kapattı ve başını sallamadan önce kızın gözlerinin içine baktı. Onun kolunu gevşekçe tuttu ve sonra onları şatoya geri götürdü.

Onlar gelir gelmez, kız ondan uzaklaştı. "Bana bir daha asla dokunma."

Rorax kollarını kendine doladı ve kaçmaya çalıştı, ama sonra başka bir adamın elindeydi.

Conrad.

Conrad dengesi bozulan Rorax'ı duvara fırlattı ve bıçağını Rorax'ın boynuna dayadı.

Conrad, "Seni bir daha görürsem boğazını keseceğimi söylemiştim, seni sefil orospu," diye kızın suratına tükürdü.

Ayres ikilinin birbirini tanıdığını unutmuştu. Conrad Surmalinn'deki kuşatmanın olduğu gece kaledeydi. Conrad Rosalie'yi korumaya çalışmış ve başarısız *olmuş* olsa da, sonunda Rosalie'nin kurtarıcısı *Rorax* olmuştu. Ayres, Ye-Jun'un tüm bu olanları imgeleminde görüp görmediğini merak ederek alçak bir uyarı hırıltısı çıkardı.

"Yap şunu," diye tükürdü Rorax Conrad'a. "Öldür beni. Hemen şimdi. O zaman da korkaktın, şimdi de korkaksın."

"Bırak onu Conrad. Onu koruyacağımıza söz verdik," dedi Piers, ağzını sıkı bir çizgiye bastırarak.

"Beni öldürebilir. Görünüşe göre kan olmadan verilen sözler ve onur Ölüm için hiçbir şey ifade etmiyor," diye tısladı Rorax, bu sözler Ayres'in kalbini biraz daha derinden yaraladı. Ayres uzanıp Conrad'ın kolunu yakaladı ve kardeşini Rorax'tan hışımla geri çekti.

"Ona bir daha dokunursan kolunu yuvasından koparırım," diye hırladı Ayres.

Rorax ona göz kırptı, yüzünün düzlemlerine sızan kalp kırıklığı ve kafa karışıklığı, arkasını dönüp koridorda koşmaya başlamadan önce. Ayres onun kendisinden kaçışını izlerken, hayatının geri kalanında onu terk edeceği hissine kapıldı. Dün gece verdiği söze rağmen, bir daha asla onun olmayacaktı.

Rorax köşede kaybolduğunda Ayres dizlerinin üzerine çöktü ve ellerine, onun kanıyla karışmış kanına baktı ve göğsünde kaynayan kararsızlığı ve pişmanlığı görmezden gelmeye çalıştı.

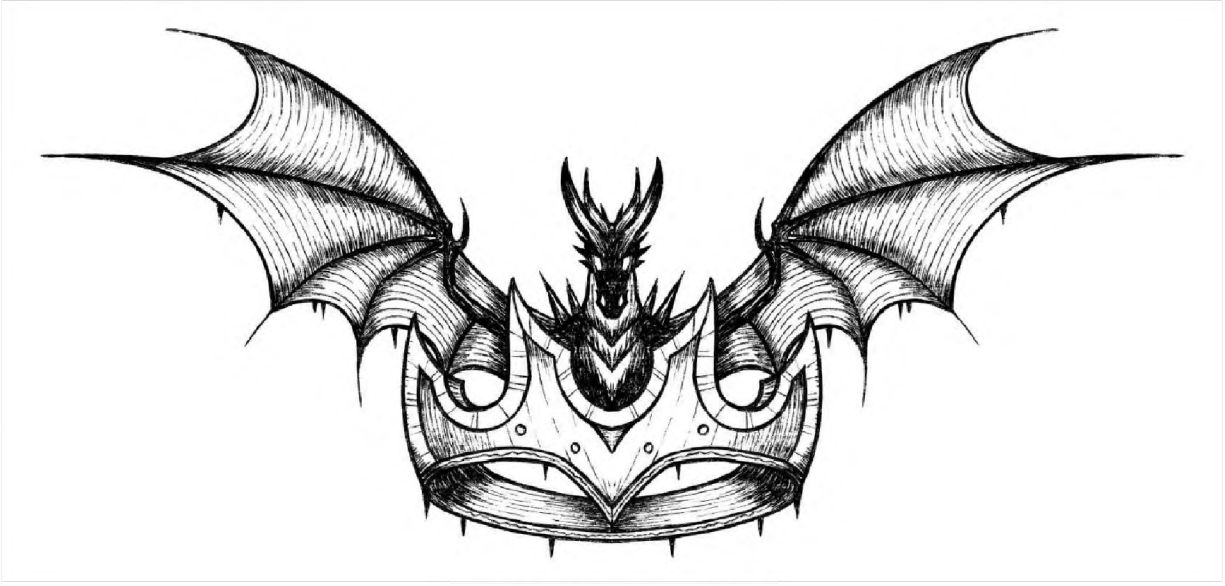
Bölüm 99

Rorax

ROrax tuvalete kustu. Zar zor odasına çıkabildi ve o gece yemekte yediğı her şeyi doğruca seramik kaseye fırlattı. Ayres Sumavari'nin kanı artık onunkine bağılıydı, onunkini kontrol ediyordu ve onu öldürmek için. Onu soğukkanlılıkla katletmek.

Başkalarının kanının onu kontrol etmesinden bıkmış ve usanmıştı.

Rorax rahatlayıp büyüü geri çekene ve bağlantıyı koparana kadar Ayres'e bağılı kalacaktı. İçgüdüsel olarak bir bıçağı koluna götürmek ve her damlası vücudundan çıkana kadar derisini parçalamak istedi. Ama bunun böyle işe yaramadığını biliyordu, ki bu çok utanç vericiydi.

Bölüm 100

Raengar

Raengar, Buz Ejderhaları'nın binicilerinin hayvanlarını yan yatırmalarını ve ejderhalarını yavaşlatmalarını izledi.

Etraflarındaki açıklığa sistematik bir şekilde inmeden önce havalandı. Rahatça bir ağaca yaslanmıştı ama derisinin altındaki gerginlik kendisini patlamaya hazır bir kor gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ye-Jun ve ejderhası Frostflight yere indiğinde, komutan kayarak indi ve hemen Raengar'ı kolundan tutmaya geldi.

Ye-Jun sırttı ve Raengar'a bakarken kaşındaki piercing güneşte parladı. "Majesteleri, yeni bir losyon mu deniyorsunuz?"

Raengar sırtarak karşılık verdi ve elini kana bulanmış yüzüne sürme isteğine direndi. "Uzun bir gün oldu."

Sınır çatışmalarının şiddeti artmıştı. Canavarlar henüz ortaya çıkmamıştı ama daha fazla asker vardı.

ve tam bir katliam olmuştı. Raengar oklar yüzünden sadece birkaç adamını kaybetmişti ama Lyondrea her gün düzinelerce adam kaybediyordu. Lyondrea'nın bu hızı daha ne kadar sürdürebileceğini ve çaresiz kaldıklarında ne yapacaklarını bilmiyordu.

"Söyle bana, Seçim nasıl gidiyor? Kuzey Kalesi'nde neler oluyor?" Raengar'ın Rorax hakkında soru sormasına gerek yoktu. Ye-Jun Raengar'ı iyi tanıyordu.

Ye-Jun'un ağzındaki gülümseme kayboldu ve uzanıp minik halka küpelerinden birini çekiştirmeye başladı. "Beş dakika bile beklemedin."

Raengar'ın çenesindeki bir kas esnedi. Bu kadar uzun süre beklemesi bir mucizeydi.

Ye-Jun kollarını göğsünde kavuşturdu ve Raengar'ı tepeden tırnağa inceledi. "Üzerinde hiç silah var mı?

Raengar başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Neden?"

Ye-Jun gözlerini kısarak baktı. "Rorax çok başarılı. Kiniera onun önünde bir şey söylemek istemedi çünkü Rorax henüz gemide değil ama Kiniera Rorax'ın Vasiliği üstlenmesini bekliyor."

"Ne demek istiyorsun? Rorax gemide değil mi?"

"Rorax tüm Ölüm Evi'ni topladı ve Kiniera'yı tüm kadim kütüphanelerde Seçim'den nasıl kurtulacaklarına dair bilgi aratmaya ikna etti."

Raengar bakakaldı. "O ... kendini özgür mü bırakmak istiyor? Gardiyan olmak istemiyor mu?"

Ye-Jun çenesini kaşıdı. "Surmalinn'de olanlardan sonra kendini değerli hissetmiyor."

Raengar öfkesinin Yeni Volkan kadar alevlendiğini hissetti. Onu bulduklarında Rorax'ın *maruz* kaldığı kötü muamele hayal edilebilecek en kötü türdendi. Bu potadan olduğundan daha çarpık çıkmamış olması bir mucize ve onun gücünün bir göstergesiydi. Raengar'a göre hiç kimse güvenli ve huzurlu bir hayatı ondan daha fazla hak etmiyordu ve bir gün bunu ona verecekti.

"Ayrıca bilmen gereken bir şey daha var." Ye-Jun'un sesindeki tereddüt Raengar'ın kuşkuyla gözlerini kıymasına neden oldu. "Rorax bir sevgili edinmiş."

Raengar ona dokunan her erkeği öldürebilirdi. "*Kim?*" diye hırlamadan önce öfkesini dizginlemeye çalışarak uzun bir süre baktı.

"Ayres Sumavari."

Neredeyse kendi soyadı kadar kötü şöhretli bir soyadı. Sumavari. Bir Ölüm Prensi.

Raengar çenesini yuvarlayarak yanındaki ağacı buz parçalarından oluşan bir patlamaya çevirmekten kaçınmaya çalıştı.

Raengar bu prensle hiç tanışmamıştı. Ölüm Hanedanı varislerinin kimliğini gizli tutmasıyla meşhurdu. Raengar sadece Ölüm Evi ordusunun generali Erich ve o zamanlar veliaht Prenses olan ve şimdi Kraliçeleri olan Rosalie Sumavari ile tanışmıştı.

"Hepsi bu kadar değil Raengar," dedi Ye-Jun dikkatle, "O lm Habercisi. Onu bir imgelemde gördüm."

Raengar fkeden kr oldu, bileklerinde buzun süründüğünü belli belirsiz hissedebiliyordu. Tanrılar, Rorax bunu hiç kolaylaştırmamıştı. şimdi onu öldürdükten sonra yerine geçecek bir lm Habercisi bulması gerekecekti.

Bölüm 101

Rorax

" bir çağrı için ayrılıyorum."

Rorax gömüldüğü kitaptan başını kaldırdı. Ayres masanın karşısında durmuş, sandalyenin arkalığına tutunmuş ve temkinli gözlerle onu izliyordu.

Öfke ve korku göğsünü delip geçerken bile yüzünü boş bir ifadeye zorladı. Onu terk ediyordu. *Şimdi mi?* "Felidra duruşması yarın."

Ayres'in çenesi sıkıştı ve bir elini ensesinde gezdirdi. "Biliyorum. Ama Cannon ve Piers çoktan gittiler. Ne zaman döneceklerini bilmiyorum ve çağrılar iki ayrı yönde."

"Yalnız mı gidiyorsun?" Rorax'ın boğmak istediği yeni bir korku, farklı bir korku göğsünden soğuk su gibi aktı. "Hayır. Kaiya'yı al ya da bir gün bekle. Yalnız gidemezsin."

Ayres onun yüzünü inceledi, kara gözlerinden acı fışkırıyordu. "*İki haftadır* benimle konuşmadın, yüzüme bile *bakmadın* Rorax."

Geri dönmesem umurunda olur muydu? Söylenmemiş bir soru aralarında dolaşıp duruyordu. Kalbi göğsünde ağrıyordu. Ayres yaklaşık iki haftadır onunla konuşmaya, ona dokunmaya, hatta ona *bakmasını* sağlamaya çalışıyordu ama hiçbir sonuç alamamıştı.

Rorax çok yorgundu. En güvendiği insanların sır saklamasından ve kim olduklarını kendisinden gizlemelerinden bıkmıştı. Ve hâlâ öfkeliydi. Çok kızgındı. Ayres ona gerçeği söylemediği için kızgındı ve bunu *görmediği*, *Ölüm Habercisi*'yle yattığını fark etmediği için de kızgındı. Onu öldürmekle tehdit ettiği ve yemini kabul etmeye zorladığı için kızgındı ve en çok da bu adamın büyüüne o kadar derinden kapıldığı için kendine kızgındı ki, Volla gözünün önünde yaşayıp nefes alırken bile onu neredeyse onun kadar özlüyordu.

Rorax bu düşünceleri bir kenara itti ve kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kaiya'yı al. Ya da Milla'yı. Hatta Jia'yı bile alabilirsin. Ama yalnız gidemezsin, Ayres."

O Ölüm Habercisiydi ama yine de ölebilirdi ve eğer ölürse bu Hanesi için felaket olurdu.

"Yarın bir Felidra ininde size yardım etmek için dört kişilik bir ekibe ihtiyacınız var."

"Kiniera'dan yerini doldurmasını isteyeceğim. Tek başına gidemezsin."

Ayres elini bırakıp burnundan uzun bir nefes çekmeden önce baş ve işaret parmağıyla burnunun köprüsünü sıktı. "Kaiya'yı getireceğim."

"Tamam, bunu hallettiğimize sevindim," dedi ve başını tekrar kitabına eğdi.

Ayres masanın onun tarafına gelmeden önce birkaç saniye öylece durdu. Yavaşça onun yanına diz çöktü ve kadın kendini ona bakmaya zorladı.

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama bakışları soğuk ve öfkeliydi. "Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?"

Rorax başını ona doğru eğdi. "Neye devam edeyim, Ayres?"

Gözleri yarık şeklinde kısıldı ve dövmeli boğazındaki kaslar gerildi. "*İki haftadır* benimle tek kelime konuşmadın."

Yüzüne tükürme isteğine direndi. "Yemin'i kaldırana kadar, bu bizim yeni normalimiz, Ayres. Buna alışmanı tavsiye ederim."

"Yarın dikkatli ol, Küçük Karga. Özür dilerim. . . Orada olamayacağım için üzgünüm." Ağız gerildi ve gözlerinde neredeyse savunmasız bir şey parladı.

Dikkatli ol, Harbinger. Bana geri dön. Kelimeler dilinin ucundaydı ama bunun yerine Rorax onu duyduğunu belirtmek için başını sallamakla yetindi ve arkasını dönüp kitabına geri döndü.

Bölüm 102

Rorax

IIY Dördüncü denememiz basit. Takımınızı Felidra'nın beş ininden birine götürün. Bir krizalit bulun, onu seçin

kaldırın ve yuvadan dışarı taşıyın. Koza bu kaideye güvenli bir şekilde yerleştirildiğinde, denemeyi tamamlamış olacaksınız."

Gardiyan buruşuk parmağıyla dizleriyle aynı boyda olan kalın bir kütüğü işaret etti.

Rorax omuzlarını geriye attı ve kolonilere tırmanmadan önce Muhafız'ın kuralları açıklamasını izledi. Dağların bu bölümünde beş ayrı in vardı ve en uzun çöpü çeken hangi ine gideceğini seçme hakkına sahipti.

Rorax hayatta kalan diğer dört Yarışmacı ile omuz omuza bir sırada duruyordu. Stella, Enna, Briar ve Isgra.

Kiniera, Jia ve Milla'nın da dikkatle Muhafızı dinlediği ekibine baktı. Jia durdu

Uzun, gümüş av yayı sırtına bağılıydı. Kiniera'nın bir elinde uzun, buzla kaplı bir tırpan vardı, buz büyüğü buzun parmaklarının ve bileklerinin üzerinden yavaşça dirseğine doğru tırmanmasına neden oluyordu. Milla'nın omuzlarının üzerinde yükselen altın çelik katanaları vardı. Rorax kadının onları nasıl kullanacağını biliyor olması için dua etti.

Üçü bir arada dururken, panik Rorax'ın onu sıkıca kilitlediği kutudan çıkma tehdidinde bulundu ve kendini Muhafız'a odaklanmaya zorladı.

"Kimin birinci olacağını görmek için sopaları çekeceğiz," dedi, tam Lamonte bir adım öne çıkmış, eli bir avuç dolusu yumuşak dala sarılmışken. "En uzun çubuğu çeken Yarışmacı, hangi inde ve hangi sırada ilk yarışmak istediğine karar verecek."

Lamonte yumruğunu ona doğru uzatırken Rorax'ın omuzları gerildi. Eğer en kisasını çekerse, neredeyse ölecekti. Felidra'ya karşı kendini savunmak için büyü kullanamayan tek Contestar olmak *büyük* bir dezavantajdı ve bunu telafi edebilmesinin tek yolu sürpriz unsuruydu.

Rorax hafifçe titreyen parmaklarıyla uzandı ve kendisine en yakın olanı çekti. Lamonte'nin elinin pürüzsüz, kahverengi derisine sürtündü. En uzun sopa değildi ama en kisası da değildi.

Sikeyim.

Sırada Enna, Briar, Stella ve Isgra vardı. En uzun çubuğu Briar, ardından Enna, Rorax, Stella ve son olarak da en kısa çubuğu Isgra çekti.

Rorax tam ortaya yerleştirilmişti; felidra o gelene kadar neler olduğunu tam olarak bilmeyebilirdi. Bir şansı olabilirdi. Olabilirdi. Tanrılar onunla birlikteyse ve inanılmaz derecede şanslıysa.

Rorax gözlerini kapadı ve endişeyle kaburgalarına çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışarak uzun, yavaş bir nefes aldı. Yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. Gidip bir mağarada ölmeden önce yüzünde güneşi ve saçlarında rüzgârı hissetmek istiyordu.

Rorax ekibine döndü ama biri bileğinden tutup onu geri çekti.

"Al bunu." Briar en uzun sopayı havada, tam Rorax'ın yüzünün önünde tuttu. Yüzü kararlılıkla gerilmişti; yara izi yüz hatlarını sıkıca sarmıştı.

Rorax şüpheyile gözlerini kısarak sarışına baktı. Briar'ın kendisini sabote etmeye çalıştığını düşünmüyordu ama Briar aynı zamanda içlerinde en iyi pozisyona sahip olanıydı. "Neden?"

"En uzun sopayı alanın buradan canlı çıkma şansının en yüksek olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Briar bir çocukla konuşur gibi yavaşça söyledi.

Rorax başını salladı. "Peki neden onu vermeye çalışıyorsun?" "Sadece al."

Rorax'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Neden?"

"Briar, Rorax'ın bileğini kaldırdı ve uzun çubuğu onun eline tutuşturdu. "Seninki geç kaldı. Üçüncü sırada ördek gibi oturacaksın."

"En iyi takıma sahibim. Onların büyüğü benim eksikliğimi kapatıyor. Geri al onu." Rorax, Briar'ın elini tutmaya çalışarak şöyle dedi.

"Hayır."

"Al şunu."

Briar ellerini havaya kaldırıp bir adım geri çekilerek, "Yapmayacağım," dedi.

"Briar, kalın kafalı olma." Rorax hırlarken herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama umurunda değildi.

Briar kısa, beyaz-sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve sert bir parmağıyla Rorax'ın göğsünü işaret etti. "Bizi bu büyüden kurtarmanın bir yolunu bulduktan sonra Chosin'den nispeten tek parça halinde çıkmamız için elimizdeki en iyi şans sensin. Bunun gerçekleşmesi için hayatta olman gerekiyor, bu yüzden evet, uzun çubuğu sana veriyorum."

Rorax dişlerini sıktı ve yetersizlik duygusu göğsüne yayılırken yumruğunu işe yaramaz küçük tahta parçasının etrafına sardı. "Ya bunu çözemezsem. Ya orada ölürsen, seni inatçı inek?"

"O zaman denemeye devam edeceksin." Briar'ın yüzü sakin ve kararlıydı ve bunu hak etmeyen birine karşı çok ama çok güven doluydu. "Belki bir gün bu çaba gelecekteki insanların kendilerini bu kâbustan kurtarmalarına yardımcı olur. Ben inanıyorum ki

en azından b u n u yapmanı istiyorum, Rorax. O yüzden şu lanet sopayı al ve gidip bir krizalit bul."

"Felidra'lardan birini öldürmemeye çalış," diye mırıldandı Kiniera, ormanda sinsice ilerlerken. "Felidra'nın hafızası uzun. Bu işe mümkün olduğunca çabuk girip çıkmak istiyoruz."

"Yanlışlıkla birini öldürürsek ne olur?" Milla sordu.

"Hatırlarlar," dedi Kiniera, "Diğerlerini de getirirler."

Felidra kokunuza alışır ve hayatınızın geri kalanında sizi gördükleri anda saldırırlar."

Milla kaşlarını çattı ve sırtındaki katanaları tutan kayışları ayarlayıp sıkılaştırdı. "Marras bize yardım et."

"Felidra'ya karşı Tanrıların bile bize yardım edeceğinden emin değilim," diye iç geçirdi Rorax. Rorax en yakın sığınağı seçmişti ve neredeyse varmışlardı. Kayalar ve ağaçlar yakındaki büyük kedilerin izlerini taşıyordu. Ağaç kabuklarında ve kayalarda uzun çizikler ve Jagaminler'in bu bölgesinde yoğun olarak yaşayan dev geyiklere ait iskeletler vardı.

Rorax dev bir kayanın üzerinden tırmandı, deri zırhı kayanın diğer tarafına düşerken yüzeyi hafifçe sıyırdı. Milla onun yanındaki toprağa düştü.

"Yaklaşan bir hedefimiz var," diye tersledi Milla, parmağıyla dev bir felidranın kendilerine doğru uçuğu havayı işaret ederek.

Felidra sadece yirmi metre ileride önlerine inip dev kanatlarını sırtından gererken yer sarsıldı.

Felidra, grifon kuzenlerine çok benzerdi. Büyük bir kedinin iri gövdesi ve üç yetişkin insan boyunda kanatları vardı. Aralarındaki fark, grifonların Jagaminler'de Kuzey yerine Güney'de yoğun olarak yaşamasıydı. Felidra bir kartal kafası geliştirmemişti, tüm kedigil özelliklerini koruyordu ve griffon akrabalarının tüylü kanatları yerine kanatları derimsi ve ejderha gibiydi. Felidra'nın teknik olarak dört kanadı vardı. Dev bir set ve ilk setin hemen altına takılan daha küçük bir set, sırtlarındaki üst setin üzerine katlanmıştı.

Estetik olarak, alt kanat seti felidraları tamamen açıkta olduklarında bir kelebeğe benzetiyordu. İşlevsel olarak, fazladan kanat onları hava hareketlerinde ejderhalar ya da grifonlardan daha hassas hale getirmiştir.

Şimdi karşılarında duran felidra bir kar leoparının gövdesine sahipti, kanatları mavi ve siyahtı. Üst dudağını büyük köpek dişlerinin üzerine kıvrırmıştı. "Yakındaki bir felidra inine çok yaklaşıyorsunuz," dedi felidra.

Rorax öne çıktı, avuçlarını açmış, büyük kediye yatıştırmaya çalışıyordu. "Ben en yeni Seçim'in bir Contestar'ıyım. Bir krizalit toplayıp kampa götürmekle görevlendirildim."

Leopar tekrar hırladı. "Birçok yavrumuzu Üstün Yetenekliler'e kaptırdık. Sayısız."

"Eğer bu görevi tamamlamazsam, öleceğim."

Felidra'nın umurunda olmadığı belliydi, saldırırken tereddüt bile etmedi.

Jia elini havaya kaldırdı ve yerden bir buz sütunu fışkırarak karşıdan gelen felidrayı rotasından çıkarıp yan taraftaki ağaçlara doğru savurdu. Hızla toparlandı ve Milla'ya doğru hamle yaptı; Milla tam zamanında katanasını çıkararak boynuna uzanan pençeleri engelledi. Milla yuvarlanarak uzaklaşırken aynı anda bir buz sarmaşığı felidranın etrafını sardı, kısa beyaz kürkünün üzerine hızlı iplerle yayıldı, canavarı ormanın zeminine sabitledi ve çırpınırken bile onu sarmaladı. Felidra, buz onu susturmadan önce bir kez kükredi.

Rorax kolunu felidraya doğru uzatmış olan Kiniera'ya döndü. Parmak uçlarını buz kaplamıştı ve normalde soluk mavi olan gözleri, canavarı kontrol etmek için büyüsünü kullanırken koyu turkuaz rengini almıştı.

Felidra öfkeli bir panik içinde sertçe nefes alıyordu ve ağzını tam olarak açamasa da, kafesinden kurtulduğunda ölüm vaadiyle dudaklarını keskin köpek dişlerinin üzerine kıvırdı.

Kiniera kediye görmezden geldi ve sakinleştğinde ona sırtını dönerek yüzünü dağa çevirdi. "Yaklaşıyor olmalıyız. Acele etmeliyiz, yeterince hızlı eriyecektir."

Tırmanmaya devam ettiler, bir mağaraya gelene kadar daha da ilerlediler. Yeterince doğal görünüyordu, tek işaret

Onu ele veren şey, mağara girişinin üzerindeki dağın kenarına kazınmış bir dizi kaba ründü.

Rorax hafifçe adım attı, inin girişini oluşturan büyük granit taşların üzerinde sessizce dolaştı ve herhangi bir muhafız olup olmadığına baktı ama yoktu. Dışarısı ıssızdı. Mağaranın girişine doğru ilerledi ve içeriden bir şey duymayınca ya da görmeyince hepsi içeri süzüldü. Mağara basitçe dört felidranın sığabileceği genişlikte ve cadı ışıklı apliklerle kaplı bir tünele açılıyordu. Daha küçük geçitler ana tünelden uzaklaşıyordu ama Rorax'ın içindeki bazı içgüdüler ona şimdilik ana yolda kalmasını söylüyordu. Felidra yavrularını mağaranın girişine yakın bir yerde tutmazdı. Hayır, derinlerde ve korunaklı bir yerde olacaktı.

Rorax tekrar Kiniera'ya baktı ve ana tünelden ayrılan küçük geçitlerden birini işaret etti. "Bunları doldurun."

Kiniera koridoru inceledi ve sırtıttı. "İyi fikir, Greywood."

Kiniera elini avuç içi aşağı bakacak şekilde uzattı, parmak uçları toprağı gösteriyordu ve elini kaldırdığında, iki ayak genişliğindeki buz duvarı koridorun girişini doldurdu. Onlar ilerledikçe, Kiniera mağaranın koridorlarının farklı kollarını kalın buz bloklarıyla doldurdu.

"Kiniera'nın tükenmemesi için büyüü yaymalı mıyız?" Milla omzunun üzerinden Jia'ya bakarak sordu. "Yapma!

Buz Büyüsü mü yapıyorsunuz?"

Kiniera homurdandı ve Jia başını salladı. "O bariyerlerden sadece dört ya da beş tanesini sorunsuzca çağırabilecek kadar büyüye sahibim."

"Bu lanet mağaranın tamamını buzla dolduracak kadar güce sahibim ve hâlâ büyüm var," dedi Kiniera kesin bir ifadeyle. Bu gerçeği ifade ederken sesi ölgündü. Güç hiçbir zaman Kiniera için bir gurur kaynağı olmamıştı, Rorax her zaman bu kadar çok büyüye sahip olmanın Kiniera'da duygusal çalkantılara neden olduğunu hissetmişti ama nedenini asla bilememişti.

Milla Kiniera'ya yeni bir ilgiyle baktı.

"Ya krizalitler oradaysa?" Milla avucunu bariyerlerden birine dayayarak sordu.

"Sonra buzu kaldıracığım ve içeriyi arayacağız," dedi Kiniera, bir koridor girişini bitirip diğerine geçerken. "O zamana kadar çok az felidra bu kadar çok buzu patlatacak güce ya da büyü kapasitesine sahip olur. Bu bizi dışarı çıkmak için bir orduyla savaşmak zorunda kalmaktan kurtaracak."

Ana tünelden aşağı inmeye devam ettiler ve tünel onları kaba bir taht odasına benzeyen bir odaya götürdü. Tavana cıvatalanmış dökme demir bir avize vardı ve içinde odayı parlak bir ışığa boğmaya yetecek kadar cadı ışıkları vardı. *İri* bir felidranın sığabileceği büyüklükte taş bir sandalye vardı ve tahta çıkan basamaklarda üç zırhlı felidra askeri onları bekliyordu. Sağ tarafta bir panter, sol tarafta ise bir kar leoparı çömelmiş duruyordu,

Ortada ise devasa, renkli kanatlarla donatılmış bir kaplan vardı.

"Kötü bir koku aldığımı sandım," diye homurdandı soldaki beyaz kar leoparı, onları aç gözlerle değerlendirirken uzun kürkünü silkeliyordu.

"Alarmı çal," dedi kaplan pantere. "Kralı hemen buraya getir."

"Ve akşam yemeğimizi korkutup kaçıralım mı?" Kar leoparı keskin köpek dişlerini göstererek cıvıladı. "Paylaşmak istemiyorum."

Alçaktan çömeldi, altın sarısı gözleri sanki hangisini ögle yemeği yapmak istediğine karar veriyormuş gibi birinden diğerine sıçradı. Rorax yere çömelmiş, dövüşe hazırlanıyordu.

Ancak daha saldıramadan, zeminden büyük bir buz bariyeri fışkırdı, felidranın üzerinden geçti ve arkalarındaki duvara dokunarak onları bir buz baloncuğunun içine hapsetti. Bir öfke kükremesi ve Kiniera'nın büyüüne karşı kendilerini başarısız bir şekilde savuran üç ağır bedenin sesi duyuldu.

"Çok fazla gürültü yapıyorlar," diye tısladı Rorax, "burada olduğumuzu tüm mağaraya duyuracaklar."

"Onlarla savaşacak vaktimiz yok," diye tersledi Kiniera. "Ama taht odasında nöbet tutmalarının bir nedeni olmalı. Buradan başka hiçbir yerde nöbetçi yoktu. Nedenini öğrenin."

Milla, omuzlarının üzerinden arka duvarı işaret ederek, "Bu yüzden bir altın paraya bahse girerim," dedi.

Dar bir geçidin olduğu yere kadar olan taht gölgelerin arasında gizliydi.

"İyi göz," diye övdü Rorax, Kiniera'nın buzunu tırmalamak için ellerinden geleni yapan felidranın sesini duymazdan gelerek odanın içinde koşarlarken.

Kapıdan geçip kısa bir koridordan geçerek büyük bir bekletme odasına girdiler. Oda, içinde doğmamış felidraların bulunduğu otuza yakın krizalit barındıran sıra sıra taş masalarla doluydu. Büyük ekmek somunları büyüklüğündeydiler ve çeşitli renklerdeydiler; yeşil, mavi, siyah, kahverengi, gri, benekli, turuncu ve kırmızı. Hepsi farklı ve hepsi ürkütücü derecede güzeldi.

Jia ısıklık çaldı, Milla sevinçten nefesi kesildi ve Rorax'ın bile dili tutuldu. Daha önce hiç şahsen bir felidra krizaliti görmemişti ve çok güzellerdi.

"Birini kapın, gidelim," diye homurdandı Kiniera, hepsinin dikkatini çekerek.

Her bir krizalit güzel, işlemeli yorganların üzerine yerleştirilmişti ve Rorax gözleri her bir krizalitin farklı renk ve desenlerinde gezinirken parmaklarını dikişlerin üzerinde gezdirdi. Bir tanesi gözüne çarpana kadar odanın etrafına bakındı. Diğerleriyle aynı boyutta ve aynı şekildeydi ama bu siyahtı ve ortasında altın bir şerit vardı.

"Buna ne dersin?" Jia ön tarafta altın bir battaniyeyle örtülü olana doğru bir adım attı ama Rorax onu durdurmak için kolunu uzattı ve başını salladı.

"Hayır, bu ... işte bu." Başını siyah ve altın sarısı kozaya doğru eğdi. Rorax ona doğru ilerleyip ellerini yumuşak yüzeyde nazikçe kaydırırken Jia omuz silkti.

"Harika, anladınız. Gidelim Greywood," diye tersledi Kiniera.

Rorax onu dikkatle aldı ve bir un çuvalı gibi kolunun kıvrımına sıkıştırdı.

Bacakları onları mağaradan dışarı taşıyabildiği kadar hızlı koştular. Felidraların hepsi artık tetikteydi, bazıları yoldaşlarının tehlike seslerini duymuştu. Kiniera tarafından kapatılmış olan geçitlerin neredeyse hepsinde, onlar yanlarından geçerken diğer taraftan gelen hırlama, kükreme ve kazma sesleri vardı. Rorax çıkışa doğru koşarken kalbi göğsünde bir avuç gök gürültüsü gibi çarpıyordu, artık çıkışa o kadar yaklaşmışlardı ki dışarıdan gelen ışığı görebiliyordu.

Dördü hızla dışarı çıkarken güneşi yüzünde hissettiği için daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştı ama daha beş adım atmamışlardı ki yukarıdan korkunç bir kükreme duyuldu. O kadar yüksek ve öfkeliydi ki Rorax'ın göğsünü titretti ve mağarayı çevreleyen ağaçlarda dinlenen tüm kuşlar tüneklerinden uçtu. Kollarını krizalitin etrafına dolayıp onu göğsüne sıkıca kavrarken başını kaldırıp bakmaya cesaret edemedi.

Dev bir geyik leşi havadan düşüp arkasına indi ve sırtına kan ve çürüme püskürttü.

Bir felidra şutu onun yanında yere indi ve çarpmanın etkisiyle rüzgârın gücü onu uçurdu. Krizalitin düşüşünü vücuduyla korumak için vücudunu havada döndürdü, çoğunlukla omzunun üzerine inerken acı içinde homurdandı ve durana kadar sırtındaki kayaların üzerinden kaydı.

Ayağa kalktı ve titreyen elini kollarındaki siyah krizalitin yüzeyinde gezdirerek hasar olup olmadığını kontrol etti. Üzerinde bir çizik bile yoktu.

"Koza'yı serbest bırak, yoksa yoldaşların ölür."

Rorax başını çevirdi ve ciğerlerindeki hava Kiniera'nın duvarları kadar kalın bir buza dönüştü.

Ondan yirmi adım ötede Jia yüzüstü yatıyor ama debeleniyordu. Rorax'ın eliyle aynı uzunlukta olan tek bir siyah pençe Jia'nın boynuna dolanmıştı. Panik boğazını sıktı ve Rorax'ın bakışları o güne kadar gördüğü en büyük felidranın kaslı uzuvlarını yavaşça takip etti. Tüm vücudu korkudan buz kesti.

Tam yetişkin felidralar genellikle Umber'in meşhur çöl filleri büyüklüğünde olurdu. Ama bu felidra daha büyüktü. Çok daha büyüktü.

Simsiyah, kısa kürkü panter benzeri vücudunun tamamını kapladıktan sonra tamamen açılmış devasa, altın ve siyah kanatlarla buluştu. Ejderhayı andıran kanatlar o kadar etkileyici ve güzeldi ki Rorax sendeleyerek bir adım geri atmak zorunda kaldı. Bu felidra'nın kanatları siyah renkliydi ve

Parıldayan altın rengi, üzerindeki tasarım ona Diyarların etrafındaki kral kelebeklerini hatırlatıyordu.

Felidra hırlayarak Rorax'ın dikkatini tekrar ölümcül, hırıltılı yüzüne çekti. "Ben Felidra Kralı Üçüncü Kaslikar'ım ve elinde tuttuğun krizalit benim ilk doğan varisim."

Kään ona yardım etti. Rorax bayılacakmış gibi hissetti; kolları ve dizleri güçsüzleşti ve bir an için etrafındaki dünya bulanıklaştı. Rorax her şeyi berbat etmişti. Jia ölecekti. Yanlış krizaliti seçmişti. Etrafına çılgınca bir bakış atan Rorax, Milla'nın da benzer bir çıkmazda olduğunu, uzun bir pençenin boğazını yerde tuttuğunu gördü. Kiniera ayağa kalktı, Buz büyüğü etrafında dönüyordu. Kiniera Rorax'a baktı ve büyüğünün Jia'yı kurtarmak için yeterince hızlı olmayacağını ya da büyüğünü kral üzerinde kullanmanın berbat bir fikir olduğunu düşündüğünü onaylamak için başını hafifçe salladı.

Kral kedigil bedenini daha da alçalttı, kulaklarını başının arkasına bastırdı, altın gözleri ölümcül bir niyetle onu izliyordu. "Eğer krizaliti düşürür ya da ona herhangi bir zarar verirsen, seni, dört yoldaşını ve dağın eteklerindeki tüm kampı katlederim."

Rorax ciğerlerine zorla bir nefes çekti, kendini daha dik durmaya zorladı ve Kaslikar'ın altın gözlerinin içine baktı. "Eğer onları öldürürsen, bu krizaliti *parçalayacağım*."

Kaslikar'ın arkasından, Rorax'ın göremediği bir felidradan bir hırıltı yükseldi.

"Bırak. Bırak. Bırak." Kaslikar pençelerini Jia'nın yan tarafına geçirmek için diğer pençesini kullandı. Kaburgaları boyunca etinin yüzeyini keserek kısa yaradan kan akmasına neden olurken acı içinde çığlık attı. Sadece on beş santim uzunluğundaydı ama yan tarafına bir uzun darbe daha indirse bağırsakları dökülecekti.

"Dur. DUR," diye bağırdı Rorax.

Rorax Glimr'i çağırdı ve ucunu krizalitin içine sokmak için hazırladı.

Kaslikar'ın altın rengi gözleri irileşti, pençesi durdu ve kuyruğu arkasından telaşla sallandı. "Bir Sestera kılıcı."

"Glimr bana bağlı." Rorax bıçağını krizalitin pürüzsüz derisine bastırdı ve Kaslikar'ın nefes almayı bıraktığını gördü. "Tanrım, bu lanet olası krizaliti *istemiyorum* bile," diye tısladı.

"Ama yine de buraya onu çalmaya geldiniz," diye hırladı Kaslikar, üst dudağı uzun köpek dişlerinin üzerine kıvrıldı, bıyıkları titredi.

Rorax dişlerini sıktı. "Seçme davası için onu çalmam gerekiyordu. Başka seçeneğim yoktu."

Kaslikar dev başını yüzüne kadar indirdi, sıcak nefesi saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı, kan kokuyordu. "Seçmek mi? Muhafız, Contestar'larını *benden çalmaya mı* zorladı? Seni ve yoldaşlarını hemen şimdi öldürmeliyim."

Rorax kol ve bacaklarını sıkılaştırdı. "Yap şunu. Hepimizi öldür. Ama doğmamış oğlun da bizi ölüme kadar takip edecek."

Kaslikar'ın altın rengi gözlerinde panik parladı.

"Kampıma dönmeme izin verin. Krizaliti Muhafız'ın ayaklarının dibine bırakayım, sonra onu geri alabilirsin. Kurallara göre Yarışmacı'nın krizaliti Muhafız'ın yanındaki bir kütüğün üzerine bırakması gerekiyor, sonra benim denemem sona erecek ve artık onu kullanamayacağım."

Kaslikar'ın gözleri parladı ve kuyruğu yine arkasından seğirdi. "Hepsi bu kadar mı?"

"İşte bu kadar. Kampa dönmek için senin sırtında uçalım. Ben onu yere bırakacağım, sen de onunla eve döneceksin."

"Kanatlar Savaşı'ndan bu yana hiçbir Üstün Yetenekli bir Felidra'ya binmedi." Kaslikar onun yüzüne doğru hırladı, nefesi kan gibi kokuyordu. Kaslikar bir an için onu düşündü, altın rengi gözleri onun yüzünden doğmamış çocuğuna doğru gidip geldi, hırlamadan önce adamlarına dönüp başını salladı.

"Contestar kampına dönerken size eşlik etmesi için her birinize binmeniz için birer felidra vereceğim. Askerleriniz biz yere inene kadar havada kalacaklar."

Rorax başıyla onayladı. "O zaman kimse dokunmadan önce krizalitleri Muhafız'ın kütüğünden çıkarabilirsin."

"Benimle geliyorsun. Eğer en ufak bir hile varsa, askerleriniz ölecektir."

Rorax başıyla onayladı ve Jia'nın altında birikmeye başlayan korkunç kan gölüne baktı. "Anlıyorum. Hadi gidelim."

Kaslikar eğildi ve Rorax hiç vakit kaybetmedi.

"Sirtında bana güveniyor musun?" Rorax bacaklarını Kaslikar'ın dev sırtına doğru sallarken sordu.

"Beni havada öldürecek olursan düşüşten sağ çıkamazsın ve varisimin sağ salim ulaşmasını *sağlayacağım*," diye hırladı Kaslikar ve güçlü bir hamleyle havalandılar. "Oğlumu düşürme Contestar."

Rorax umutsuzca kralın kısa kürküne yapıştı, kalçaları büyük kedinin yanlarına bastırdı ve altındaki kasların hepsini havada tutmak için çalıştığını hissetti. Rorax omzunun üzerinden bakınca, sarı benekli felidranın sırtına asılmış bilinçsiz bedeniyle Jia'yı gördü.

Kampa dönüş yolculuğu kısa sürdü ve askerler savunma pozisyonlarına geçtiler, ta ki Kiniera büyüsunü üzerlerine tutarak onların geldiğini işaret edene kadar.

Yere iner inmez Rorax kralın sırtından kaydı ve Muhafız'ın kütüğüne doğru koştu. Muhafız kütüğün üzerinde durmuş, Rorax'ın krizaliti yavaşça yüzeye yerleştirmesini sarı gözleriyle dikkatle izliyordu.

Rorax başını kaldırıp Muhafız'a baktı, o da Rorax'ın arkasından yanında getirdiği küçük felidra birliğine bakıyordu. "Roraxiva Greywood, bu vesileyle dördüncü denemeni de başarıyla tamamlamış bulunuyorsun."

En yakındaki askere döndüğünde rahatlama bacaklarını ağırlaştırdı. "Jia Frostguard'ı en yakın şifacı çadırına götürün. Hemen."

Arkasından bir yırtılma sesi geldi ve Rorax omzunun üzerinden krizalitin kırıldığını görmek için tam zamanında ona baktı

açıldı ve tepesinden bir tutam siyah saç fırladı. Krizalit tekrar çatladı ve küçük, balçıkla kaplı bir baş, lifli sınırlarını zorlayarak dışarı çıktı. Rorax bir çift berrak, altın rengi gözün kendi gözlerine takılmasıyla sarsıldı.

Rorax içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti.

Yavrunun altın rengi gözlerinin ortasındaki dikey yarıklar ani parlak ışıkta genişledi ve siyah başını eğerek ona daha dikkatli baktı. Tanıdıklık kafasında ve ruhunda çınlayarak sendeleyerek bir adım geri atmasına neden oldu. *O gözleri tanıyordu.*

Rorax ağzını açtı ama daha bir şey söyleyemeden, neredeyse Rorax'ın tüm üst bedeniyle aynı büyüklükte dev bir gümüşü kafa önüne geçti ve Rorax'ın göğsüne sertçe bastırarak onu birkaç adım daha geri atmaya zorladı.

Rorax yavruyu bir daha göremedi, çünkü annesi oğlunu yavaşça ağzının içine alıp kaldırdı.

Bölüm 103

Rorax

"E nna az önce koza ile birlikte kampa döndü, canlı ve tek parça halinde."

Rorax altın panter gözlerini aklından uzaklaştırdı, Milla Şifacıların çadırından geçerken omuzları rahatlayarak çöktü. Rorax'ın bir karyolanın kenarına tünediği yerin yanına, bilinci yerinde olmayan Jia'nın karşısına oturdu. Şifacılar Jia'nın yan tarafını tırmalayan uzun pençe izlerinin olduğu deriyi dikkatle dikeyorlardı.

Milla bedenini Rorax'a çevirmeden önce bir süre şifacıyı izledi. "Rorax, bu hayatımda gördüğüm en pervasızca şeydi ve ben Ayres ve Cannon'la 500 yılı aşkın süredir arkadaşız."

Ayres'in hatırlatılması istenmeyen ve acı vericiydi ama yine de Rorax'ın ağzında yavaş ve gururlu bir gülümseme belirdi.

"Ayres'in yaptığı şey için üzgünüm, Rorax. Gerçekten. Sana onun kim olduğunu söylemek istedik ama ..."

Rorax başını kaldırıp Milla'ya baktı ve uzun bir süre birbirlerine baktılar. Rorax yavaşça başını sallamadan önce Milla'nın yüzüne kazınmış pişmanlık ve keder çizgilerini inceledi. "Sana inanıyorum."

"Bizi affedebileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım seni, Cannon'ı ve Piers'i affedebilirim. Ama Ayres. .
." Parmaklarını Ayres'in Kan Yemini'nin bulunduğu üst kolundaki yatay yara izinin olduğu derinin üzerinde gezdirirken Rorax'ın midesi kıvrıldı. "Bilmiyorum."

Milla koltuğunda öne doğru kaydı. "Onun kim olduğunu kimseye söylememiz tehlikeli olur. Eğer bu bilgi yanlış ellere geçerse, *onu* bir silah *olarak* kullanabilirler."

"Anlıyorum, ama Ayres ve ben ... sonra ..." Rorax boğazındaki acı dolu yumruyu yuttu. "*Her şeyden* sonra bana güvenmedi. Beni bir Kan Yemini'ne zorlamak zorunda olduğunu hissetti."

"Ve bu seni üzüyor mu? Neden?"

"Çünkü ona değiştiğimi kanıtlamak için başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Yavru olmadığımı. Bana güvенеbileceğini hissetmesi için *tekrar* onun için ölmek zorunda kalmak istemiyorum."

Milla kucağındaki ellerini inceledi. "Üzgünüm, Rorax. O sana güveniyor. Güveniyor."

"Yeterli değil." Rorax dişlerini sıktı ve Glimr'i geri alabilmeyi dileyerek başparmağını öfkeyle yüzüğüne sürttü. Kendini gergin hissediyordu. Milla kampa döndükleri anda Kara Kutu'yu Rorax'ın ellerine tutuşturmuştu ve

Rorax isteksizce Glimr'i içine kaydırđı ve birden kendini çıplak hissetti. Isgra'ya bir şey olmazdı; derisinin hemen altında her zaman öfkelenen o mavi cehennem vardı. Ama Stella? Briar? Hayatta kalıp kalmayacaklarına tanrılar karar verecekti.

"İş i bitti," dedi Tressa'nın yardımcılarında n biri. "Ona dikişlerine dikkat etmesini söyle."

Rorax ayağ a kalkıp Jia'nın yanına oturdu ve omzunu hafifçe salladı.

Jia'nın gözleri açıldı ve inledi. "Tanrım, kendimi ölmüş gibi hissediyorum."

Rorax'ın gülüşü gergindi ama Jia kendini yukarı iterken göğsündeki bir şey hafifledi.

Üçü Şifacı'nın çadırından ayrılıp bekleme çadırına geçtiler. Enna, Elios ve Kiniera ortada yarım daire şeklinde kurulmuş olan on sandalyeden üçüne oturdular.

Enna parlak gözleri ve gülümsemesiyle Rorax'a baktı. "Hayatta kalmışsın!"

"Zar zor," diye sırttı Kiniera. "Rorax Felidra Kralı'ndan sırtına binmesini istedi."

Enna ve Elios'un çeneleri aynı anda açıldı ve Enna'nın gözleri kocaman oldu. "Ciddi misin sen?"

Kiniera kıs kıs güldü ve başını salladı. "Ona da bir tane verdi."

"Yanlış krizaliti seçmişim," dedi Rorax, sandalyelerden birine kayarak.

Jia yavaşça Rorax'ın yanındaki sandalyeye kaydı. Milla Rorax'ın önüne oturdu ve sırtını Rorax'ın dizlerine yaslayarak omzunun üzerinden umutlu ama tereddütlü bir yüz ifadesiyle ona baktı. "Saçımı örer misin lütfen, Rorax?"

"Ellerimde hâlâ kan var," diye uyardı Rorax ama Milla onu başından savdı.

"Tam uyum sağlayacak."

Rorax homurdandı ve sadece bir anlık tereddütle işe koyuldu, Milla'nın şarap rengindeki uzun saç tellerini ayırdı.

"Onu özlüyor musun?" Milla sordu.

Rorax'ın parmakları havada dondu ve Milla omzunun üzerinden bakarak Rorax'a küçük bir gülümseme sundu.

Rorax örgüsüne geri döndü. "Ye-Jun ve ben uzun zaman önce sadece arkadaş olmaya karar verdik Milla. İstersen onunla yatabilirsin. Sadece eninde sonunda seks hayatınızın her ~~ayrıntısı~~ en ince *ayrıntısına* kadar duyabileceğimi bilin."

Milla uzandı ve Rorax'ın bacağını çimdikledi. "Ayres, Ror, Ayres demek istedim. İnkâr etmeye çalışmasan da olur. İki haftadan uzun bir süredir üzgünsün."

Rorax yalan söylemek için ağzını açtığı anda Jia -Rorax'ın solundaki sandalyede tırnaklarını temizliyordu- "Bugün ona verdiği kurdeleyi saçına taktı," diye söze girdi.

Milla ve Enna yüksek sesle güldü ve Rorax kaşlarını çatı.

Jia sadece sırtıttı, bıçağından başını kaldırmaya zahmet etmedi.

"Onu özleyip özlememem *önemli* değil. Kan Yemini'ni kaldırana kadar o benim için ölüdür," diye tersledi Rorax, kendini savunmaya geçmiş hissederek.

Bu onları susturdu. Herkes bir süre sessiz kaldı, Rorax'ın becerikli parmakları arasında birbiri üzerinde kayan ipeksi tellerin sesinden başka bir şey duyulmuyordu, ta ki Milla "Ona bağlı olmak gerçekten o kadar korkunç mu Ror?" diye sorana kadar.

"Benim isteğim dışında oldu, yani evet, o kadar korkunç." Sözleri acı ve öfkeliydi ve Kan Yemini'ni düşündüğünde her zaman hissettiği o tanıdık çalkantılı duygu midesini bulandırıyor. Ayres'i istiyordu, o onun arkadaşıydı ve şimdi ... şimdi inşa ettikleri her şey için için yanan harabelerden başka bir şey değilmiş gibi hissediyordu.

Daha fazla hayıflanacak zamanı yoktu.

Öfkeli, ölümcül sıcaklık Rorax'ın sırtında parladı ve göğsüne sızdı. Rorax başını kaldırdığında Enna'nın ona baktığını gördü, normalde sakin olan yüz hatları öfkeyle buruşmuştu.

"Milla," diye kırptı Rorax. "Milla. Bir akın."

Milla Rorax'ın yüzüne bir kez baktıktan sonra ayağa fırladı ve "Muhafızlar!" diye bağırdı.

Rorax yavaşça ayağa kalktı, öne doğru çömelip ayaklarının ucuna yaslandı, kendini fırlatmak istiyordu, ellerini Enna'nın güzel, küçük boğazına dolayıp canını çıkarmak istiyordu ki Jia'nın bedeni onu yere çarptı.

Jia yuvarlandı, ancak Rorax daha sert yuvarlandı ve bir yumruk attı ve Jia'nın dudağı yarıldı.

"*Siktir git Ror,*" diye tısladı Jia, kan çenesinden aşağı akmaya başlarken.

Jia, Rorax'a kafa atarak burnunu kıl payı kaçırdı.

Rorax tekrar yumruk atmak için elini kaldırdı ama eli tutuldu ve arkasından çekildi. Milla onu Jia'nın üzerinden geriye doğru sürüklerken Rorax çırpındı ama Jia kendini yerden kaldırdı ve Ror'un diğer koluna atılarak onu yakaladı. Milla ve Jia onu gererek bir halat çekme savaşına soktular. Rorax öfkesinin zihnine geri döndüğünü hissedene kadar onu bu şekilde tuttular, kolları gergin bir şekilde hareketsiz, iplerine bağlı küçük bir kukla gibi, Rorax'ın dişleriyle ya da ayaklarıyla saldırma girişimlerini savuşturdular.

Yavaşça, çok yavaşça gevşedi.

"Döndün mü?" Jia sordu.

Rorax zor nefes alan arkadaşına başıyla onay verdi. "Geri döndüm."

"Güzel." Jia hızla kolunu indirdi ve hafifçe yan tarafını parmakladı. "Lanet olsun, dikişlerimden birini patlattın."

"Özür dilerim," dedi Rorax.

Milla diğer kolunu bıraktı ve öfkesi geçer geçmez endişeye kapıldı.

"Enna nerede?"

Milla başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Kiniera onu çadırda buza yatırdı."

Rorax ve Jia eğlenerek birbirlerine baktılar.

Çadıra geri döndüklerinde Enna'nın dudağında Kiniera'nın yüzüne dirsek atmak zorunda kaldığı bir yarık buldular. Giysileri sıırılsıklamdı ve Rorax sıırıttı.

"Seni bir buz küpünün içine mi sıkıştırdı?" Jia sıırıtarak sordu.

Enna'nın yüzü ekşidi. "Boynuma kadar katı bir buz küttlesiydim."

Jia ve Rorax onun acısını hissederek kıkırdadılar.

Rorax'ın yüzündeki gülümseme yavaşça kayboldu. "Az önce kimin öldüğünü merak ediyorum."

Jia ve Kiniera rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama Enna'nın ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Umarım Briar değildir."

Kiniera diğerlerinden ne öğrenebileceğini görmek için çadırdan ayrıldı ve onlar daha fazlasını duymayı beklerken, Rorax çadırın ağzında volta atıyor, kimin için dua ettiğini bilmesine de dua ediyordu.

Rorax bilmiyordu ve kimin daha kötü olacağına karar veremiyordu.

Isgra en iyi arkadaşının kız kardeşiydi, Isgra ondan ne kadar nefret etse de Volla'ya olan son bağıydı. Briar onun arkadaşıydı. Tanrım, Stella olması için dua etti.

Birdenbire çadırın kapağı yırtıldı ve Kiniera açıklıkta durdu, yüzü ciddiye. "Bu Briar. Tıbbi çadırda. Vurulmuş. O ... başaramadı, Rorax."

Rorax Kiniera'yı itti ve koşmaya başladı. Çadırın kapağını açana kadar koştu ve işte oradaydı. Briar. Teni soğuk ve griydi, boğazındaki vahşi yırtığın etrafındaki kırmızı kanla cıfcaflı bir tezat oluşturuyordu.

Rorax, Briar'ın vücuduna kadar ulaşmadan kasları onu reddetti ve çadırın ortasında dizlerinin üzerine düştü.

Cesede bakarken nefesi gittikçe hızlanıyordu. Zihni, acı ve öfke içinde sürünürken uğuldamaya başladı.

Göğsünde, ciğerlerinin içinde, göğsünün içinde ve boğazına kadar yanarak, artık onu kontrol edemeyecek hale geldi. İçine daha fazla sıcaklık, öfke ve *güç* doldu.

Zihnindeki bariyerin çatladığını neredeyse duyabiliyordu. Büyüsünü geride tutan duvar artık onu zapt edemiyordu.

Rorax başını geriye atıp çığlık atarak göğsündeki baskıyı ve *sıcaklığı* hafifletmeye çalıştı ve patlayan bir gölü tutan bir baraj gibi büyüü tutuştu. Ağzından alevler, saf, sıcak bir ateş sütunu fışkırdı. İçinde bir volkan patlamış gibi hissetti ve tek yapabildiği başını geriye atıp akmasına izin vermek oldu.

Daha, daha, daha. Onu tüketmesini istedi.

Sütun büyüdü, kıvrıldı, nefes aldı ve farklı renklerdeki alevlerden oluşan bir kaleydoskop içinde daha da ısınarak çadırın tavanına yükseldi ve onu ateşe vermekle tehdit etti.

Daha, daha, daha, daha, daha.

Vücuduna bir akının daha çarptığını hissetti ve çılığı şiddetlendi. Yanacaktı, her şeyi yakacaktı ve tanrılar yukarıda bunu istiyordu. Canının yanmasını, hâlâ içinde olan her acı, pişmanlık ve başarısızlık kırıntısının yok olmasını istiyordu. *Her şeyi* yakmak istiyordu; yeniden başlayabilmek, yeniden *deneyebilmek* için her şeyin içinin boşalmasını ve boşaltılmasını istiyordu.

Rorax orada dizlerinin üzerinde kaldı, başının arkasında bir şey tanıdık bir şikâyetle sızlayana kadar alevlerini daha sıcak ve daha büyük hale getirdi, ama durmadı.

Omurgasından aşağı ter boşandı ama durmadı.

Soğuk ve sert bir şey şakağına çarp ana kadar durmadı
ve karanlığın içine yuvarlanmak zorunda kaldı.

Bölüm 104

Rorax

"**N**ope. Bu gece olmaz, Rorax." Piers boş şişeyi Rorax'ın elinden aldı, tam o sırada Rorax duvara çarp.

O aldırmadı. Son Üç Balosu için sarhoş bir halde odasından çıktığından beri Piers ona bakıcılık yapıyordu. Piers'ı biraz hava almaya ihtiyacı olduğuna ikna etmiş olarak Contestar avlusunun balkonundaydı.

Sadece üç Contestar kalmıştı. Stella ve Briar bugün felidra tarafından öldürülmüşlerdi. İçinde kendini bu kadar ölü ve cansız hissederken kalenin neyi kutluyor olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Rorax ayaklarının üzerinde sallandı, bardağının son içeriğini de yuttuktan sonra zihnindeki ateşi çağıran ipi çekti ve işaret parmağının ucunda küçük bir alev yandı.

"Ateş. Bunu gerçekten yapabilirim, Piers."

Piers yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Çok iyi, Ror."

Piers ve Cannon şatoya vardıklarında onları bekliyorlardı. Ayres, muhtemelen prenslik görevlerinden biriyle ilgilenmek üzere bir ayak işi yapmak için fazladan bir günlüğüne durmuştu. Rorax, Ayres geri döndüğü için heyecanlıydı, ona neler yapabileceğini göstereceği için çok heyecanlıydı.

Bu düşünce aklına gelir gelmez dişlerini sıkarak karşı koydu. Bu gece en az onuncu kez *onu* düşünmüştü. Gideli sadece birkaç gün olmuştu ve kalbinde *onu rahat bırakmayan* bir sızı vardı. Rorax bugün nihayet büyüsunü göstermiş olsa da, kendini eskisinden daha da boktan hissediyordu. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu.

Jia ve Kiniera uzun zaman önce yatmışlardı, bugün kullandıkları onca büyüden sonra ikisinin de dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Rorax, h a d i . Büyük Salon'a geri dönmeliyiz. Guardian bir konuşma yapmak üzere."

Piers'in onu boş koridorda yönlendirmesine izin verdi. Rorax partide giydiği topuklu ayakkabıları uzun zaman önce çıkarmıştı ama yalınayak bile olsa Büyük Salon'a doğru sendeleyerek yürüyordu.

Milla kapıların dışında durmuş ayağını yere vuruyordu ve Rorax'ı gördüğünde gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

"Başlamak üzere," dedi Milla, Muhafız'ın tahtının önünde durduğu odanın önündeki kapıyı açarak. Gardiyan'ın gözlerinde Rorax'ın daha önce hiç görmediği bir parıltı vardı ve sarhoşken bile bu soğuk parıltı tüylerini diken diken etmişti.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Muhafız gülümsedi, dişlerini dolgun ve hafif tehditkâr bir şekilde gösterdi. "Bu gece kutlama yapıyoruz. Sonunda son üç Yarışmacımıza kaldığımız gerçeğini kutluyoruz."

Odanın içinde bir mırıltı ve küçük, kibar bir alkış duyulurken Rorax gözlerin üzerinde olduğunu hissetti.

Alkışlar kesildiğinde Muhafız devam etti. "Ama bu gece aynı zamanda sekiz yüz yıllık Kuzey Gardiyanı hükümdarlığım boyunca yaptığım fedakârlıkları ve görkemli şeyleri hatırlamak için de zaman ayırmak istedim."

Piers ve Milla birbirlerine baktılar ve odanın içindeki uğultu daha da arttı.

Gardiyan dudaklarında kibirli ve hınzır bir gülümsemeye odaya baktı. "Bu ülkeyi savundum, Diyarlardaki büyüğü savundum ve halkını savundum. Diyarlar için, her biriniz için savaştım, kan döktüm ve sevdim. Her şeyimi feda ettim. Şimdi bu iyiliğin karşılığını ödeme zamanı. Hepiniz diz çökün."

Kalabalıktan şaşkın bir mırıltı yükseldi. Daha önce hiçbir Gardiyan onlardan diz çökmelerini istememişti. Krallar bile tebaalarından bunu nadiren isterdi.

"Diz çök. *Şimdi*," diye tısladı Gardiyan odaya, buz büyüğü Rorax'ın tenini öperken sıcaklık düşüyordu. Odanın etrafındaki insanlar yavaş yavaş diz çökmeye başladı. Milla ve Piers yavaşça diz çökmeden önce endişeli bir bakış attılar.

Rorax kalabalığın geri kalanıyla birlikte diz çökmek üzereydi ki gözüne gümüş bir şey takıldı. Gümüş rengi bir elbise giymiş olan Tressa diz çökmüş ama gözlerinde meydan okuyan hançerlerle Muhafız'a doğru bakıyordu. Tressa'nın birkaç sıra arkasında Isgra ve Enna da diz çökmüştü.

Briar ve Stella bu gece kutlama için burada olmalıydı. Mo ve Mairi, Roo ve Serena, on iki Yarışmacının tamamı kutlama için burada olmalıydı.

Birden dizleri sanki bükmeye çalışsa kırılacakmış gibi sert ve kırılgan hissetti. Milla onu aşağı çekmek için Rorax'ın bileğini tutmaya çalıştı ama Rorax kolunu kurtardı ve sarhoş bir şekilde Muhafız'a doğru tökezledi.

"Rorax!" Piers tısladı ama Rorax dengesiz ayakları üzerinde sendeleyerek ilerledi.

Bir el bileğini sıktı ama Rorax kendini kurtardı. "Hayır."

"Bırakın onu Prens," dedi Muhafız, Rorax'a aç gözlerle bakarak. "Spine Cleaver'ın ne söyleyeceğini bilmek istiyorum."

Gardiyan onu izledi ve Rorax bastıramadan önce kendi yabancı gücünün derisinin altında çalkalandığını hissetti. Titredi ama ileri doğru bir adım daha attı. "Sana *asla* boyun eğmeyeceğim."

Muhafız, Rorax'ın ne söylemesini bekliyorduyorsa, bu o değildi.

Gardiyan'ın çenesi hafifçe geri çekildi. "Ne dedin sen?"

"Neden sana boyun eğelim ki? Bizi *kurtarmanın* bir yolunu bulamadın," diye tısladı Rorax. "O yüzden boyun eğmeyeceğim. Bizi buraya bağlayan büyüü bozmanın bir yolunu bulmak için *zaman* harcamadığı için on bir masum kızı ölüme mahkûm eden bir kadına boyun eğmeyeceğim. Potansiyel bir savaşın ortasında büyüünü serbest bırakan ve Diyarlar'ı savunmak için ön saflara gitmeyi reddeden bir Muhafız'a boyun eğmeyeceğim. *Reddediyorum.*" Rorax dişlerinin arasından tıslayarak elini havada gezdirdi.

Gardiyan'ın gözleri saf ve ölümcül bir nefretin görüntüsüydü ve çenesi bir parça kalktı. Güç, Rorax'ın etrafındaki havayı titreştirmeye başladı. "*Yüzlercesinin* ölümüne seyirci kalan bir Heilstorm'dan bu sözler çok *zengin.*"

"Boş boş oturmak mı?" Rorax acı acı güldü. "Ben işimi yaptım. Sen Kuzey Gardiyanı'sın! Senin işin-" parmağını Muhafız'ın göğsüne sapladı "- senin görevin, insanları korumak. Bu *dünyada* yaşayan *tüm insanları* korumak. Sadece Diyarlar'ı değil, herkesi yüzüstü bıraktın ve eylemsizlikle bizi yüzüstü bırakmaya devam ediyorsun," diye öfkelenildi Rorax. "Lyondrea bir savaş başlatıyor çünkü *sen* onları rahatsız edemedin."

Kalabalıktan yüksek sesli solumalar duyuldu. Salondaki herkes yere eğilmiş, diz çökmüştü ama Rorax omzunun üzerinden hızlı bir bakışla Milla ve Piers'in büyük bir şok içinde kendisine baktıklarını gördü.

Muhafız'ın bakışlarında bir şaşkınlık titreşimi dans etti. "Benimle böyle konuşmaya cüret mi ediyorsun?" Sesi bir vaat gibiydi. A

Şiddet ve kan dökme vaadi. Yoluna devam ederse Rorax'ın ölümüne dair bir vaat.

Rorax'ın umurunda değildi. Kendi yakıcı nefretini yansıtmak için değerli bir çıkış noktası bulmuştu ve bunu kullanacaktı.

"Bize bu pisliği bırakan bir Muhafız için pisliğin içinde diz çökmeyi reddediyorum." Rorax Muhafız'a tükürmemek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Gardiyan başını eğdi ve soluk sarı gözleri Rorax'ın üzerinde yavaşça gezindi. "Eğer itidal ve istikamet kazanmazsan her şeyini kaybedeceksin, Greywood."

"Velayetiniz, kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı." Rorax sertçe homurdandı ve kollarını memnuniyetle açtı. Lyondrea'da Darras'a dokunmasının imkânı yoktu ve Jia kendi başının çaresine bakabilirdi.

Muhafız'ın ince ağzının köşeleri biraz yukarı kalktı, onu tekrar incelerken başı eğik kaldı.

"Jia bile mi?" diye sordu yumuşak bir sesle, sahte bir endişeyle. "Değerli Ölüm Koruyucuları Evi bile mi?" Gözleri parladı.

"Bana ulaşmak için onlara zarar vermezsin."

Gardiyan, Rorax'ın etrafında bir köpekbalığı gibi dönmeye başlamadan önce diliyle üç kez tıslama sesi çıkardı. Rorax'ın tam önünde durdu, gözleri parlıyordu, duruşu dik ve kraliçeydi. Solmuş ve hafifçe kırılmış haliyle bile Rorax'ın üzerinde yükseliyordu ama Rorax çenesini dik tuttu ve geri çekilmedi.

Adın ne senin?

*Rorax Greywood. Bu
ne demek oluyor?*

*Bu, korkunun burada yeri olmadığı anlamına gelir.
Kalbinizin çatlaklarında ve kıymıklarında büyümek için yer
yok.*

Gardiyan Rorax'ın çenesini tutmak için uzandı ve keskin tırnakları Rorax'ın derisini ısırdı. O kadar sert sıktı ki Rorax tırnaklarının altında derisinin yarıldığını hissetti. Kanı Muhafız'ın parmaklarını boyarken Rorax irkilmemek ya da ciyaklamamak için elinden geleni yaptı. Rorax Muhafız'ın bakışlarını üzerinde tuttu ama onun izni olmadan bile acıdan gözyaşları akmaya başladı.

"Karşında kimin durduğunu sık sık unutuyor gibisin Rorax Greywood. Neler yapabileceğimi. Gücümün ne kadar uzağa gidebileceğini. Sen bunun sadece küçük bir kısmına sahipsin." Rorax'ın kanının elinden aşağı damlamasını izlerken Muhafız'ın gözleri zevkle parlıyordu ama sesi sakin, huzurlu ve ölümcül tonundan bir değişiklik göstermedi.

Rorax gözlerini hafifçe kıstı ve sonunda yanaklarından yavaşça süzülen gözyaşlarıyla mücadeleyi kaybetti.

"Arkadaşlarınız hayatta, ancak bu kadar vahşi ve inatçı olmaya devam ederseniz öyle kalmayacaklar. Cesaretine ve yiğitliğine saygı duyuyorum ama bu bariz saygısızlığın ve umursamazlığın seni hiçbir yere götürmeyecek." Gardiyan Rorax'ın çenesini daha da sıktı, buz gibi tırnakları derisinin daha derinlerine işledi. Rorax tırnakların kemiğiyle birleştiğini hissetti ve dudaklarından kaçan iniltiyi durduramadı. Kan ve gözyaşları şimdi yüzünden aşağıya, boynundan aşağıya ve beyaz elbisesinin kumaşına akarak

önünü kıpkırmızıya boyuyordu.

Muhafız Rorax'ın başını kendine doğru çekerek Rorax'ın çene kemiğindeki kesik ve sıyrıkları daha da kötüleştirdi. Boğazına kaçan safrayı geri yutarak çığlık atmasını engelledi.

"Seni öldürürdüm," diye mırıldandı Muhafız onun kulağına usulca, ürkütücü bir anaçlıkla. "Ama ne yazık ki, Koruyucu'nun Seçilmişler'den herhangi birini öldürmesi büyü tarafından kesinlikle yasaklanmıştır. Ben de öldürdüm. Ve Ölüm Habercisi seni tercih etmiş gibi görünüyor. Ama bu sana ve sevdiklerine zarar vermeyeceğim anlamına gelmez. Daha akıllıca kararlar ver, Greywood."

Gardiyan başını Rorax'tan yana çevirdi, sarı gözleri karanlık bir zevkle parlıyordu.

"KARA TUZ!" Gardiyan omzunun üzerinden muhafızlarına doğru havladı.

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi ve bir muhafız salondan dışarı fırlayıp elinde küçük bir kâse siyah granülle geri döndü. Muhafız boştaki elini kaldırıp Rorax'ı esir tutmayan elinin parmak uçlarından çıkan buzdan tırnaklara sevgiyle bakarken Rorax'ın nefesi kesildi. Kısa, keskin pençelerden ölümcül bıçaklara dönüşen bu tırnakların her biri on beş santim uzunluğundaydı.

Gardiyan parmaklarının ucundan çıkan buz bıçaklarını siyah tuz granüllerine batırmadan önce yalayarak bir gösteri yaptı. Rorax başını geriye atıp Muhafız'ın pençesinden kurtulmaya çalıştı ama o da

Rorax'ın başardığı tek şey etini daha derin ve daha sıkı bir şekilde kavramak oldu.

Kalabalık ne yapacağını bilemez bir halde Muhafız'ı izlerken gergin enerji ve mırıltılar odayı doldurdu.

"Eğer özür dileyip dizlerinin üzerine çökerek merhametim için yalvarırsan, seni affedeceğim," diye mırıldandı Muhafız sevgiyle.

Rorax gözyaşlarının arasından hırladı ve tamamen içgüdüsel bir hareketle başını geriye atıp Muhafız'a olabildiğince sert bir şekilde kafa attı.

Gardiyan'ın burnu mide bulandırıcı bir şekilde çatırdadı ve hemen ardından burun deliklerinden kan fışkırmaya başladı. Sıçradı ve kendisine ait olmayan sıcak kan Rorax'ın yüzüne sıçradı.

Muhafız başını çevirdi ama kızmak yerine, Rorax'ın çene kemiğinin derinliklerine gömülü olan parçalarını alırken Muhafız'ın yüzünden yumuşak, sevgi dolu bir ifade geçti.

"Bu bir hataydı, *Yavru*." Gardiyan'ın uğursuz sırtışı Rorax'ın omurgasından aşağıya doğru şiddetli bir korku ürpertisi gönderdi ve Gardiyan sallanmaya başlamadan önce çığlık atma şansı bile bulamadı.

Rorax'ın gözleri kurumuş yaşların arasından aralandı ama karanlıkta hiçbir şey göremedi. Görmesine gerek yoktu.

Orada olduğunu bilmek için derisini kaplayan kanı görebiliyordu. Kokusunu alabiliyordu, pas ve demir kokusu burnunu tıkiyordu. Hissedebiliyordu da; teninde yapışkan bir parlaklık vardı.

Rorax mide bulantısına karşı dişlerini sıktı ve burnundan derin bir nefes almak için elinden geleni yaptı.

Sırtının hareketlerine tepki olarak keskin, acı verici bir zonklama vermesiyle haykırdı. Kendini yukarı itmek için avuçlarını kaldırdı ama neredede olursa olsun, ıslak parmaklarının kavrayamayacağı kadar pürüzsüz ve kaygandı. Gövdesini kaldırmaya çalışırken avuç içleri altından kaydı ve yüzü serin, pürüzsüz yüzeye sertçe çarptı.

Yanağına aldığı darbeyele acı dolu bir inilti çıkardı ve kaderine boyun eğerek gözlerini kapatırken tekrar gevşedi.

Bir yerlerde bir kapı açıldı ve kadınsı bir nefes sesi duyuldu. Rorax gözlerini tekrar açmaya çalıştı ve bu sefer bir küvetin pürüzsüz, beyaz yüzeyini görebileceğı kadar ışık vardı.

"Ror ... iyi misin?"

Bedeni bir küvete atılmıştı ve yanağını kaygan seramik yüzeye bastırmış, yüzükoyun uyuyordu. En azından yanan yanağına karşı serindi.

"Rorax?"

Gözleri yukarı kaydı.

Açık kapıdan içeri giren Milla'ydı. Yanında Piers ve Jia vardı. Üçü de korku dolu gözlerle ona bakıyordu.

Rorax başını sallamaya çalıştı ama sırtının üst kısmındaki kaslar çığlık attı.

Nefesini içine çekti ve kendini tekrar yukarı itmeye çalıştı. Dirsekleri ağırlığının altında şiddetle sarsıldı ve başı o kadar hızlı dönmeye başladı ki kendini tekrar aşağı indirmek zorunda kaldı.

"Milla, yapabilir ..." Gözyaşları burnundan aşağıya ve altındaki küvetin yüzeyine doğru süzölmeye başlarken, kuru boğazına karşı acıyla yutkundu. "Küvetten çıkmama yardım eder misin lütfen?" Sesi acınacak haldeydi -küçük ve moralsizdi- ve bundan nefret ediyordu.

Milla bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına itti ve küvetin sol tarafına doğru koştu. "Tabii ki, tabii ki. Piers, onun sağ tarafını tutar mısın?"

Piers başıyla onayladı ve Milla'nın onu çıkarmasına yardım etmek için sessizce küvetin yanına gitti.

"Ona dokunmayın. O benim elimde."

Rorax'ın tüm vücudu tanıyarak dondu, sonra tekrar yere yığıldı, kol ve bacakları rahatlamanın etkisiyle güçsüzleşmişti.

Ayres.

Ayres geri dönmüştü ve burada, bu lanet odadaydı. Onunla birlikte.

Dudaklarından dökülen bir hıçkırık, vücudunun acı içinde şarkı söylemesine neden oldu. Öfkeyle gözlerini kırpmaya çalışarak adamın yüzüne baktı.

gözyaşlarını sildi. "Ayres."

Jia, Milla ve Piers hızlı adımlarla geri çekildiler, böylece Ayres onun yanına çömelebildi. "Tanrılar yukarıda, Ror." Kanla keçeleşmiş bir tutam saç kulağının arkasına itti. "Beklediğimden de kötüymüş."

Rahatlatıcı, berrak ve sakinleştirici sesi yıpranmış sinirlerine merhem gibi geldi. Yüzünden aşağı daha fazla gözyaşı süzüldü ama bu seferki farklıydı. Bunlar acı ya da korku değil, rahatlama gözyaşlarıydı. Her şey yoluna girecekti. O iyi olacaktı. Ayres geri gelmişti.

Dudaklarından rahatlamış bir hıçkırık daha döküldü.

"Ror, seni itip kakmam gerekecek ve kollarımı belindeki kesiklerin üzerine koymam gerekebilir. Canın yanacak ama derini ağırlaştırmamak için elimden geleni yapacağım. Tamam mı, Küçük Karga?" Elini kulağından çekip başının arkasını kavradı.

Rorax göz ucuyla Jia ve Piers'in birbirlerine baktıklarını gördü ama başını sallayan Ayres'in kömür ve gümüş rengi gözlerinden başka bir yere bakmadı.

"Bana saldırmayacak mısın?" diye sordu, yaklaşırken sıkıca gülümsüyordu.

Rorax usulca gülerek güzel yanağındaki tek bir damla gözyaşını sildi. "Hayır, söz veriyorum. İstesem bile yapamam."

Ayres başıyla onayladı ve onu nazikçe kaldırıp kollarının arasına aldı. Bir kolunu dikkatlice sırtının alt kısmına, kürek kemiklerinin yanına, diğerini de dizlerinin altına yerleştirdi.

Kesiklerinden keskin, acı verici bir ağrı fışkırırken çığlık atmamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Ayres vudunu kaydırdı, böylece ona maymun gibi yapıştı, göbeği onun karın kaslarına bastırdı, ayak bilekleri onun arkasında aprazlandı. Kollarını adamın boynuna doladı ve yüzünü adamın güzel yanağındaki tenine gömdü; gözyaşlarının yüzünden serbestçe akmasına izin verdi.

Ayres kucağında Rorax ile Milla, Piers ve Jia'ya döndü. "Onu st kattaki prensin odasına götürüyorum. Kvet daha büyük olduğundan yaralarını yıkamak için yanına bir beden daha sığdırabiliriz. Onu burada bu şekilde bırakamayız. Kendini savunamaz ve Seçim'deki şanslarını artırmak için gelirlerse Isgra ve sürüsü için kolay lokma olur. Bir şey olmadığından emin olmak için bu geceyi onunla geçireceğim."

Piers, "Banyosunu yaptıktan sonra benim yatağımda uyuyabilir," diye önerdi. "Yatak sadece birkaç adım ötede. Ben de burada, onun odasında uyuyabilirim."

Ayres başını iki yana salladı, bıyıklı yüzü kızın kana bulanmamış birkaç tel saçını yakaladı. "O yerdeyken insanlar onu arıyor olacak. Başka bir yer bul. Milla'nın katında, Lamonte'nin yanında ya da benim odamda uyu."

"Zor seçim, Piers," diye mırıldandı Rorax Ayres'in boynuna karşı, kollarında zar zor tutarlı bir şekilde.

Milla, Piers'e onun odasında uyumasının mümkün olmadığınyı söylerken Rorax, Ayres'in boynuna yaslanarak kendi kendine gülümsedi.

Rorax'ın görüşü kararmaya başladı ve buna karşı gözlerini kapattı.

Ayres onu nazikçe sarstı. "Rorax. Rorax benim için uyanık kal, bebeğim."

Yanıt vermeye, ses çıkarmaya çalıştı ama karanlık giderek güçleniyordu. Uyuması gerekiyordu.

Ayres içlerinden birine, "Git Tressa'yı getir," diye emretti. "Hâlâ çok fazla kan kaybediyor."

Rorax, Ayres onu prensin küvetine bırakana kadar başka bir şey hatırlamıyordu.

Rorax'ın kanlı saçlarını yüzünden uzaklaştıran karanlık, kadınsı bir el gördü. Yumuşak bir ses ona adını söylüyor, sorular soruyordu ama Rorax onu duyamıyordu, sanki kulakları suyun altındaydı.

Ses küvete tırmandı ve arkasına yerleşti; el yine kanlı saçları nazikçe itti.

Birisi Rorax'ın elbisesinden geriye kalanları kesmeye başladı ve kanı dikkatlice sıvazladı. Rorax büyüünün kızgın kesikleri iyileştirmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

Tressa iyileştirmeye başlamadan önce Rorax'ın derisi fileto mignon gibi görünüyordu. Göğsünün yanından sırtına ve diğer göğsüne kadar tamamen parçalanmıştı. Koltuk altından kalçasına kadar tüm sırtı. Kaslar, tendonlar, sinirler, orada bulunan her şey kopmuş ya da kesilmişti.

Rorax her şeyin tekrar bir araya gelmeye başladığını hissedebiliyordu. Derisi hariç her şey eninde sonunda iyileşecekti. O da

siyah tuzdan yara izi. Dikey ve yatay kesikler etini tek renkli bir dama tahtası gibi gösteriyordu.

Tressa en büyük yaraları ince, sıcak, kızgın bir deri tabakasıyla kapatmayı başardı.

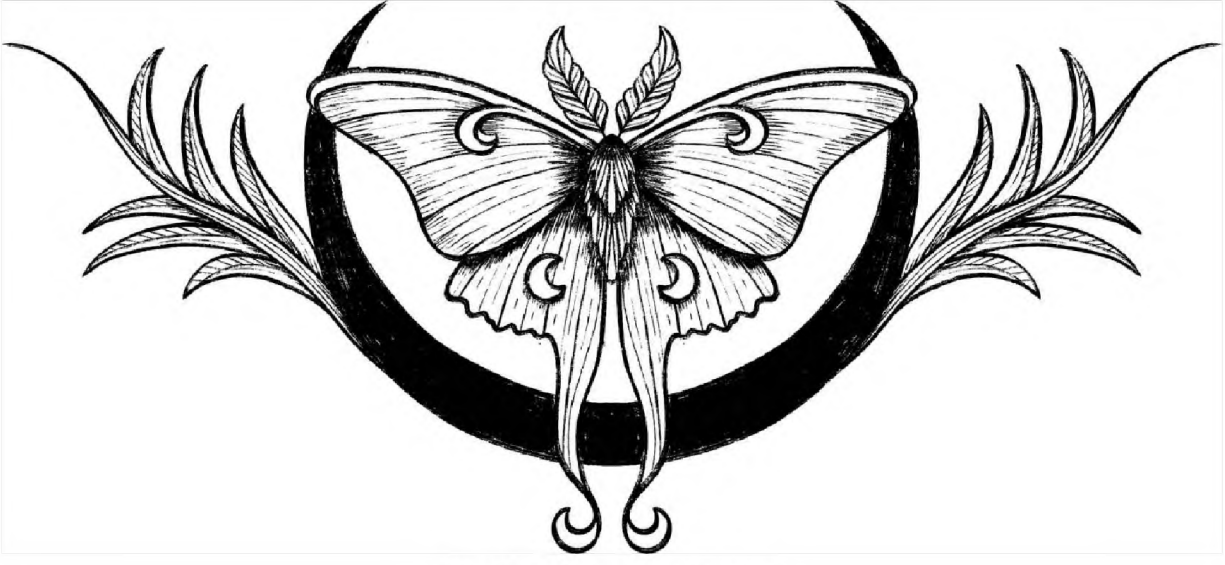
"Üzgünüm, Rorax. Dövmen mahvoldu. Tüm şifacılarım iki gün önce kaleyi terk etti. Burada sadece ben varım ve sana verebileceğim tek şey bu."

Rorax gözlerini açtı ve ona bakmak için döndü, sırt kasları bu çaba karşısında çılgılık atıyordu. "Teşekkür ederim. Yardıma koştüğün için çok şanslı ve kutsanmış durumdayım, Tressa. Sana minnettarım."

Tressa Rorax'a sadece göz kırptı ve ona bir gömlek ve ulaşamadığı küçük kesikleri kapatmak için birkaç bandaj bulmak üzere ayrıldı. Rorax, Tressa dönene kadar küvetin kenarına çöktü.

Rorax taşınmaya hazır olduğunda Ayres içeri girdi. Ayres onu kucağına alıp devasa yatağa yatırırken Rorax'ın başı omzunun üzerinden yuvarlandı ve boynuna bastırdı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Rorax. Cevap verebilirdi ama yorganı üzerine çeker çekmez uyuyakaldı.

Bölüm 105

Tressa

Tressa'nın elleri Rorax'ın sırtındaki etin üzerinde titriyor, derisindeki derin yaraları iyileştirmeye çalışıyor ve Zihninde çınlayan kelimeleri engellemek için.

"Büyüyü geri almak için zaman harcamadığı için on bir masum kızı ölüme mahkum eden bir kadına boyun eğmeyeceğim."

Rorax haklıydı. Eylemsizliği yüzünden Muhafız onları yüzüstü bırakmıştı ve Rorax da bu olayda Roo kadar kurbandı.

Sikeyim.

Aylardır midesinde ve göğsünde biriken öfke ve nefret tekledi. Umutsuzca onu çağırdı, kendi pişmanlık ve keder çukurundan çıkmasına yardım etmesine ihtiyacı vardı ... ama gitmişti.

Ayres elini Rorax'ın başının üzerinde nazikçe gezdirdi, bu hareket şefkatli ve sevgi doluydu ve ilk kez

Tressa onun davranışları yüzünden ihanete uğramış gibi hissetmiyordu. Onları anlıyordu. Rorax Greywood uyanık hayatının neredeyse her anını daha iyi bir gelecek için savaşıarak geçirmişti. Kendisi için, arkadaşları için, Yarışmacılar için. Onun boyun eğmeyen odaklanması ve hiç bitmeyen çabaları takdire şayandı.

Tressa, Rorax'a saygı duyduğunu itiraf etmeye cesaret etti. Hatta ondan *hoşlanıyordu*.

Muhafız Rorax'ı öldürmemiş olabilirdi ama ondan o kadar da uzakta değildi. Ve tüm Kara Tuz'la birlikte, Rorax hayatının geri kalanında bu gecenin izlerini taşıyacaktı.

"O iyi olacak mı?" Ayres sordu. "Evet, yaşayacak," diye yatıştırdı Tressa.

"Teşekkür ederim. . . Ona karşı kötü hisler beslediğinizi biliyorum-"

"Yanılmışım Ayres," diye ağzından kaçırdı Tressa, ikisini de şaşırtarak. "Yaptığı şey... Kontestaları büyüden kurtarmaya çalışmak mı? Takdire şayan. Roo da bunu isterdi. Ben de onun hepsini özgür bırakmaya çalışacağını düşünmek istiyorum."

Ayres, "Sanırım öyle olurdu," diye onayladı.

Ayres elini tekrar Rorax'ın saçlarında gezdirdi ve yüz hatlarının üzerinden koyu bir gölge geçti.

"Sorun nedir?" Tressa sordu.

"Onu önemsiyorum," diye itiraf etti Ayres, sanki Tressa kelimeleri ağzından zorla almaya çalışıyormuş gibi.

Tressa eski arkadaşına gülümsedi. "Biliyorum."

"Bunun sonunda onu öldüreceğimizi söylediğimi biliyorum ... eğer ilk üçe girerse ..."

Tressa'nın bir parçası hâlâ bunu yapmak istiyordu; bir parçası şiddetli yaraları iyileştirmeyi bırakıp bunun yerine Rorax'ın boğazını parçalamak istiyordu. Ama Rorax'ın bu gece söylediklerinden sonra, Tressa tereddüt etti. Eğer Rorax gelecekteki Seçimleri durdurmanın ya da daha az şiddetli hale getirmenin bir yolunu bulabilirse, Tressa onu destekleyecekti. "O zaman bir sonraki Gardiyan olmaya mı çalışacak? Eğer bu kararı verirsen seni desteklerim."

Ayres kaşlarını çattı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Bu konudaki fikrini değiştirmedim."

Tressa'nın kaşları birbirine yaklaştı. "Neden olmasın? Bugün büyüsunün kilidini açtı. Savaşta bir nimet olabilir."

Ayres sanki bu olasılık daha önce hiç aklına gelmemiş gibi ona göz kırptı. "Enna'nın kendisinden daha iyi bir Gardiyan olacağını düşünüyor."

Tressa mırıldandı. Bunu daha önce de düşünmüştü. Şimdi ne düşündüğünü bilmiyordu.

Ayres içini çekerek elini saçlarına götürdü. "Şu anda bana bakmıyor bile."

"Seni affedecektir." Tressa gülümsedi ve dirseğiyle onu dürttü. "Eğer onu seçmek istediğine karar verirsen, Yaşam Evi kararını tüm kalbiyle destekleyecektir, Ayres. Diyarlar için iyi olacaktır. Bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlü."

"Teşekkür ederim," dedi Ayres, Rorax'ın saçlarını tekrar okşayarak. "Ama önce tüm bunlardan kurtulması gerekiyor."

"Yapacak, Ayres."

Bölüm 106

Ayres

Ayres ahşap kapıya öyle sert vurdu ki parmak eklemlerinde keskin bir acı hissetti. Yarım saat kadar bekledi. kırılma ve kilit ve atma o Açık.

Gardiyan'ın odaları genişti ve Ayres daha önce sadece bir oda görmüştü. Ortasında küçük bir çeşme bulunan ve eski Muhafızların mermer heykelleriyle süslenmiş hoş bir alan vardı. Duvarlara birkaç masa dayalıydı ve üzerlerine kâğıtlar serpiştirilmişti; pencerelerin yanındaki saksılardan büyük bitkiler fışkırıyordu, şimdi uzun sarmaşıklarla duvarlara doğru büyüyor.

Ayres normal günlerde bu odanın Gardiyan için mükemmel bir kaçış yeri olduğunu düşünürdü. Ama bugün normal bir gün değildi.

Muhafız taş zemini yarılamıştı ve onu görünce adımlarının ortasında durup başını hafifçe eğdi. "Merhaba Prens."

Durduramadan dudaklarından bir hırıltı koptu. Ona doğru yürüdü ve dişlerini gösterdi. "Eğer ona bir daha dokunursan boğazını koparır ve parçalarını sana yediririm."

Gardiyan'ın yüzüne bir gölge düştü ve dudakları birbirine yapıştı. "Eylemlerimin bu kadar ileri gitmesini istememiştim."

Ona yaklaştı ve hırladı, uzanıp onu boğazlamamak için kendini zor tuttu. "Sırtında hiçbir şey sağlam kalmamış. Onu *kurdeleler* halinde bıraktın."

Gardiyan ondan bir adım uzaklaştı ve bakışlarını yere indirdi. "Ayres, lütfen anla-"

"Hayır, sen beni anlıyorsun." Ayres kendi sesinin ölümcül, saldırgan bir mırıltıya dönüştüğünü zar zor fark etti. "Eğer ona bir daha dokunursan, eğer senin tek bir çiziyin bile onun tenine zarar verirse, olduğun *her şeyi* yok etmekte tereddüt etmem."

Muhafız'ın burnundan hırıltıya benzer bir nefes çıktı ve mavi gözleri nihayet ona kaydı. "Demek aradığın kişi o?"

Ayres onu görmezden geldi, dişleri öylesine sıkılmıştı ki çenesi zonkluyordu. "Beni anlıyor musun, Gardiyan?"

Muhafız temkinli gözlerle onu incelerken, dövmelerinin belli belirsiz parıltısını ve boynunda gerilen kasları fark edip bir kez başını sallamadan önce hamile bir duraklama oldu. Kadının ölümden korktuğundan zerre kadar şüphesi yoktu ama onu şiddetten başka tehdit edebileceği bir şey de kalmamıştı.

Ayres ona dişlerini tekrar gösterdi ve kapiya doğru döndü.

"Bu yarışmanın bir an önce sona ermesi gerekiyor Prens. Eğer hepinizin bir sonraki Gardiyan olarak seçmek istediği kişi Greywood ise, o zaman derhal harekete geçmeliyiz," dedi Gardiyan, onun kovulmasına aldırmadan.

Ayres dondu ve omzunun üzerinden yavaşça ona baktı. "Seçim hâlâ devam ediyor. Rorax'ın en iyi seçim olup olmadığını bilmiyorum."

"O halde size bir öneride bulunabilir miyim Prens?" Gardiyan'ın gözlerinden biri seğirdi. "Seçiminizi Roraxiva ve Enna arasında yapın. Isgra basitçe bir sonraki Vadik olur ve Diyarlar onun gibi bir Muhafız daha kaldıramaz."

Vadik, Batı Muhafızı. Zalim ve kibirli Vadik'in Alaşım Hanesi'ne *derinden* sadık olduğu söylenirdi.

Kaşları çatıldı. "Isgra Vadik'e hiç benzemiyor."

"Öyle olacak." Gardiyan ondan uzaklaştı ve odasının ortasındaki fıskiye doğru ilerledi. Yavaşça aşağı uzandı ve parmaklarını suyun camsı yüzeyinde gezdirdi. "Oxana şu anda Vadik'i geri püskürtebilecek güce sahip tek kişi ve onu hiçbir şeyden mahrum bırakacak biri değildi."

Elini sudan çekip doğrulmadan önce yüzünün üzerinden koyu bir gölge geçti.

"Yeteneklerim ve akıl sağlığım üzerindeki kontrolümü her geçen gün daha fazla kaybediyorum Prens. Büyü

beni yönetmeye başladı, tam tersi değil. Beni bu dünyaya bağlayan güç artık Gardiyan'ın gücünü bastırarak kadar güçlü değil ve dengesizleşiyor. Bozuluyor ve kontrol edilmesi zorlaşıyor."

Ayres ona bir kaşını kaldırdı ve kontrolünü kaybettiğine dair işaretler ararcasına bir aşağı bir yukarı baktı. "Birbirinize bağlanmanız gerekiyor mu?"

Gardiyan başını salladı, suyun yüzeyinden ona bakmıyordu. "Ne yazık ki bağlama seremonilerimizin modası geçti. Artık etkili değiller."

Boynunda garip, gergin bir his belirmeye başladı. "Artık etkili değil de ne demek?"

Gardiyan Ayres'e baktı ve gözlerini kıstı. "Demek istediğim Prens, eğer bu rekabet çok yakında sona ermezse, Roraxiva'nın sırtı Diyarlar'a vereceğim yıkımın *en küçüğü* olacak. Bu beden güce yenik düşmeden önce bir, en fazla iki ayım daha olduğunu söyleyebilirim."

Bölüm 107

Rorax

Rorax doğruldu, kâbusları zihninin gerilerinde kaybolmaya başladı. Odanın içinde etrafına bakındı. Sırtındaki kaslar hala parçalanmış olan dokuyu korumaya çalışarak kasılmadan önce vahşi gözlerle baktı. Acı içinde haykırdı.

"Hey, hey. Bir şeyin yok, Ror. Sakin ol," diye emretti derin, kadifemsi bir ses. Odada bir şömine yanıyordu ve alevlerin önünde, yerdeki derme çatma bir yataktan iri bir beden yükseliyordu.

Rorax o cesedi nerede olsa tanırdı.

Nefes nefese ve ter içindeydi, aşırı büyük, dört direkli bir yatağın ortasındaydı ve belini saran beyaz bir çarşaftan başka bir şey yoktu. Vücudunun üst kısmı tamamen çıplaktı ama umurunda değildi. O Ayres'ti.

Dudağını ısırdı ve öne doğru sallandı, keskin acının azalmasını ve gözyaşlarının durmasını diledi.

Ayres yatağın kenarına oturmadan önce ona doğru giderken tereddüt etti.

Sırtındaki deri acıyla yeniden yanarken gözleri yaşlarla doldu. Çenesini sıktı ve gözlerini kırptırarak onları uzaklaştırmaya çalıştı. "Kahretsin, çok acıyor."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Başını kaldırıp Ayres'e baktı. Ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrılmıştı ve kömür karası gözleri onun yüzünü tarıyordu.

Bu adam. Bu adam bir zamanlar onun için bir teselli ve güç sembolüydü. Onu korumuş, savunmuş, hayatını kurtarmış ve en güvendiği arkadaşlarından biri olmuştu.

Ona bakarken, Rorax'ın kalbi kırıldı.

"Ror," sesi kalın ve boğuktu, ona doğru uzanırken, ama sonra daha iyi düşündü ve elinin işe yaramaz bir şekilde yanındaki yatağa düşmesine izin verdi.

Gözlerini kapattı ve gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başlarken dokunuşa doğru eğilmemek için kendini zorladı. "Güvende. Seninle olmak eskiden kendimi *güvende* hissettiğim yerdı. Ama şimdi ... "

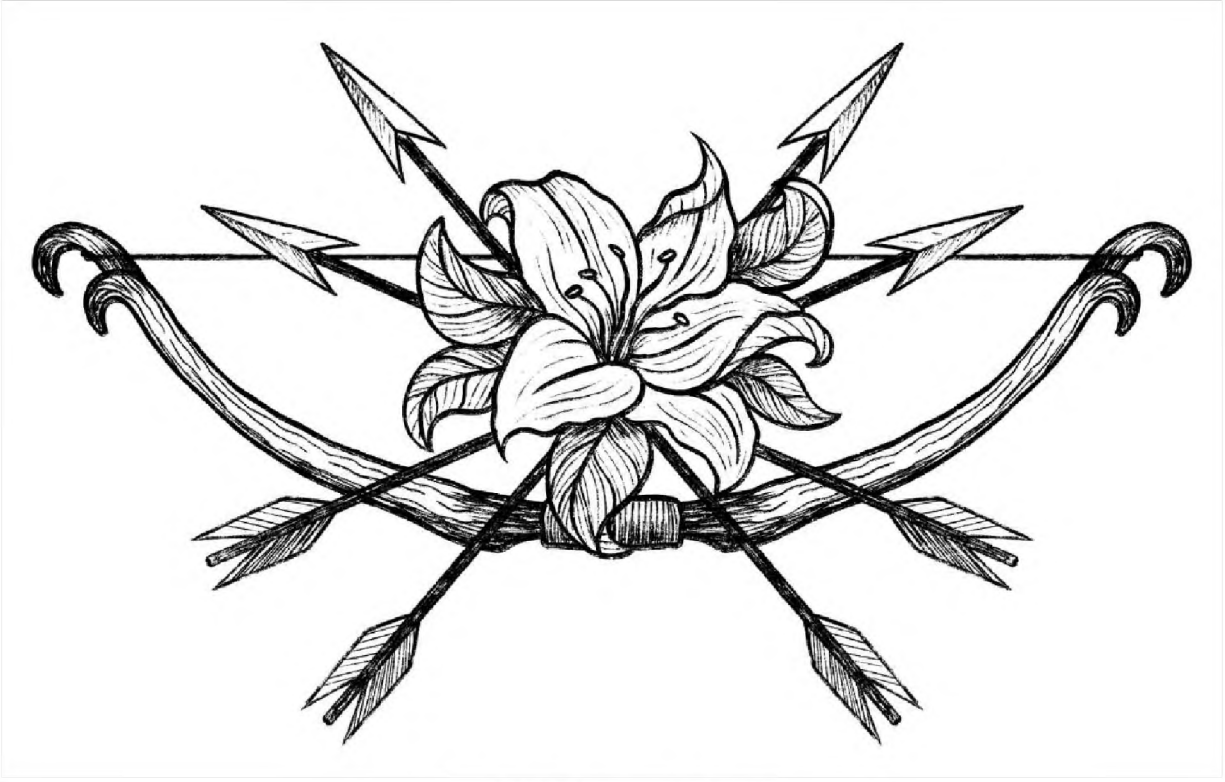
Gözyaşları boğazını tıkadı ve sesi daha önce hiç olmadığı kadar bozuk çıktı. Ona yalan söylemişti.

"Bana Kan Yemini ettirdiğinden beri seni tanımak istemiyorum ve sanki temel bir şey - içimde derinlerde bir şey - paramparça olmuş gibi hissediyorum. Kırıldı. Ben- ben kırıldım." Göğsünden öyle acı veren bir hıçkırık koptu ki, sırtı protesto için tekrar tutuştu ve tanrılar, sanki tüm vücudu yanıyordu.

"Ror, lanet olsun. Çok özür dilerim." Adam onu göğsüne çekmeye çalıştı ama kadın elinden geldiğince ellerini itti.

"Dur, lütfen, Ayres. Git Jia'yı getir, *lütfe*n." "

Ayres'in elleri dondu. İşkence görmüş gibi görünüyordu ve söyleyeceğini düşündüğü kelimeler boğazında düğümleniyordu ama sonunda başını salladı ve sessizce odadan çıktı.

Bölüm 108

Jia

"**M** "Beni kurtar Piers, iyi bir **a t ı ş t ı** ama kaçırısaydın
üzücü olurdu," dedi Kaiya
dedi ve parmaklarıyla da işaret etti.

Jia yemekte olduğu tavşan bacağının kemiğini ateşe atarken gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

"Piers konuşmak için parmaklarını da kullanarak ısrar etti, gözleri o kadar geniş ve ciddiydi ki neredeyse altı yüz yaşındaki ölümsüz gibi değil de küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

Kaiya gözlerini devirerek, "Evet, sen ok ve yay kullanan lanet olası bir dahisin," dedi. Elindeki kemiği de ateşe attı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Eğer altı yüz atış yaparsan, umarım en azından bir tanesini başarırısın."

"Bence havalıydı Piers," diye sırttı Jia. "Sadece benim atışımdan daha havalı değildi."

"Göz çukuruna bir ok yerleştirdiğin zaman mı? Tanrılar bu mükemmellikti." Piers güldü, Jia'ya bulaşıcı bir şekilde gülümserken altın rengi gözleri ateşte parlıyordu.

Hayır, mükemmellik Kaiya'nın uzun boylu adama baltasının kör tarafıyla vurması ve adamın ateşe düşüp Cannon'un coşkuyla imzalamasıydı. Ölmek için korkunç bir yoldu ama kılıç tokuşturmak için tam bir baş belası olurdu. Kaiya'dan bile uzundu, hem de on beş santim.

Piers güldü ve Jia'nın gülümsemesi büyüdü. Gerçekten de mükemmel bir zamanlama olmuştu.

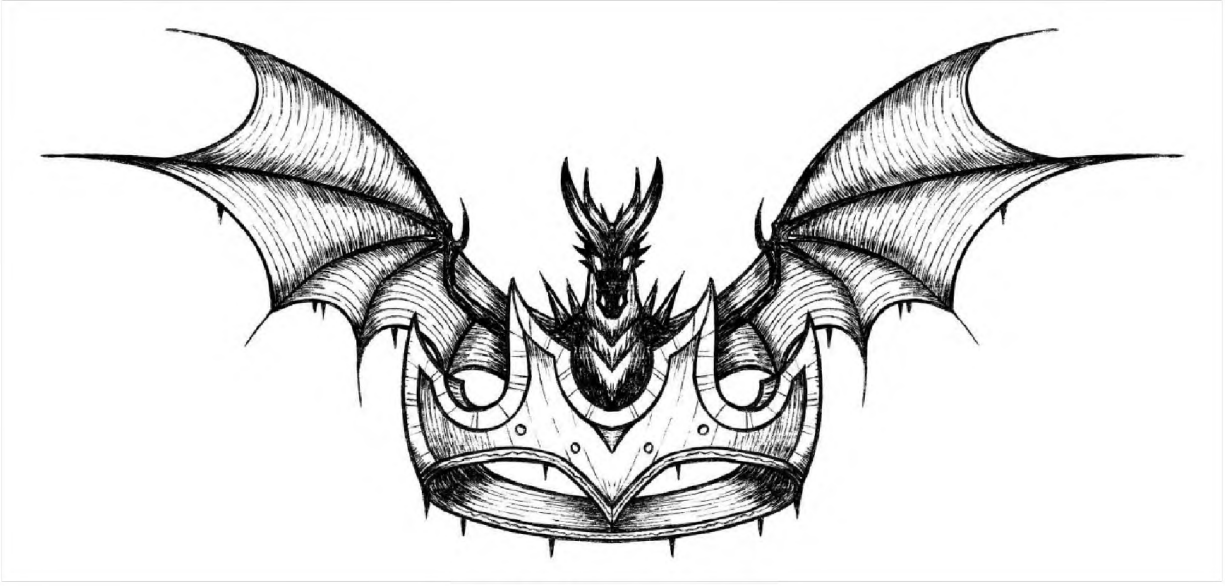
Jia ateşin karşısında Cannon'a gülümsedi ve Kaiya battaniyeyi daha da sıkı bir şekilde üzerine çekti.

Jia ateşin sıcaklığını teninde hissedecek kadar ona yakındı ama uzun zamandır ilk kez içinin de ısındığını hissetti. Hem kalbi hem de ruhu tatmin olmuş, hatta mutlu hissediyordu. Hiçbir şekilde bütün ya da tamamlanmış değildi, ama belki de şimdilik bu sorun değildi.

Her şey bu insanlar, kendisini onların bir parçasıymış gibi hissettiren bu rastgele Ölüm Doğumlu muhafızlar sayesinde olmuştu. Eski ailesini, Volla, Rorax ve Sahana ile birlikte en sevdiği ailesini kaybetmiş olabilirdi. Ama burada, bir şekilde yeni bir aile kurmuşlardı. Buz Evi'nin onlara yaşattığı acı ve yıkım sayesinde yakınlaşmışlardı. Jia ait olmanın başlangıcını hissediyordu. Hayatının aşkı ölmüş olsa da, yeni bir aşk bulmuştu. Farklı türde bir aşk. Onu ateşe vermeyen ama kemiklerini ısıtan ve ruhunu yatıştıran bir aşk. şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Jia, yaklaşan fırtınada onu korumak için her şeyi yapacağını biliyordu.

Belki Enna Mistvalley'i bile öldürürüm.

Bölüm 109

Raengar

Raengar elindeki küçük kâğıt parçasını sıkıca kavradı. Kadın onunla küçük bir kasabanın kenarındaki sıradan bir kasap dükkânında buluşmasını istemişti. Sonuçlara sahipti ve Nilüfer'i kimin sipariş ettiğini tam olarak biliyordu. Rine için kullanım karşı Birim Bir. Her kim yeterince güçlü olduğunu düşündüğü için sipariş etmişti.

güvenlik için üniversiteden kaçmak.

Aptalca olabilirdi ama Raengar kadına güvenmişti. Ancak durumla ilgili hiçbir şeye güvenmiyordu. Bunun açığa çıkması *çok* kolay olurdu. Kadın onu şiddetle reddetmiş olsa bile, Raengar göz kulak olması için orada bir asker bırakmalıydı.

Raengar kasap dükkânına vardığında durakladı. Kulübede bir ışık yanıyordu, küçük bir mum ve pencereden onun ayakta durduğunu görebiliyordu, yüzü ona dönüktü.

Sırtından ter damladı ve içgüdüleri ürperti.
Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Raengar yine de ileri doğru iterek kapıyı açtı. Kadın ona döndü ve boğuk bir çığlık attı. Elleri önünde bağlı, ağzında kumaş bir tıkaç, gözleri korkudan kocaman olmuş bir halde duruyordu.

Raengar bir tehdit var mı diye etrafına bakındı ve ancak başını kaldırdığında saldırganı gördü.

Üstündeki kirişe tünemiş, bitkin ve evsiz bir adam çılgın bir merakla Raengar'ı izliyordu.

"Demek Buz Kralı işlerimize karışıyormuş," dedi adam, başını bir kuşunki gibi sertçe yana eğerek. "O ejderha-iblisin kanatlarının gümbürtüsünü nerede görsem tanırım. Onlara güçlü biri olduğunu söyledim."

Adam sallanarak yere indi ve Raengar'la kapı arasına yerleşti. Korkutucu derecede zayıftı, paçavralar ve pislikten başka bir şey giymemişti ama belinde kanlı, paslı, kötü bir balta vardı. "Erkencisin, gaspçı. Daha onunla uğraşmaya başlamadım bile." Adam baltayı çıkardı ve kara bıçaklı kadına işaret etti.

Raengar'ın dudağı dişlerinin üzerinde kıvrıldı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kralıma karşı kanıtları yok etmek." Adam kafatasında tutmayı başardığı beş çürük dişini göstererek gülümsedi, yağlı, çene uzunluğundaki saçları ileri geri sallanıyordu. "Ölme zamanı."

Adam başka bir şey söylemeden ya da alay etmeden baltasını şaşırtıcı bir hızla savurdu ve Raengar kılıcın altından eğilmek için zar zor zaman buldu. Yan tarafa doğru adım attı ve bitkin adam çılgın bir kavgacılıkla ona doğru savrulunca tekrar eğilmek zorunda kaldı. Raengar tam zamanında kılıcını çekerek kafasını uçuracak bir darbeyi engelledi.

"Senin hakkında hikayeler duydum, Kasap Kral." "Sen de kimsin lan?"

"Ben Rivey."

Rivey, Raengar'ın kendisine doğru gönderdiği bir buz patlamasını savuşturdu ve uzun bir kamış gibi fırlamadan önce neredeyse omurgasını ikiye katladı. Ayağa fırladığında, gömleğinin içinde saklanan gümüş çelik kolye ortaya çıktı; temiz gümüş Rivey'nin bir deri bir kemik kalmış boynunun kirli derisiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Raengar hiç düşünmeden uzandı, kolyeyi yumrukladı ve küçük adamın boynundan kopardı.

Ön yüzünde Alaşım Evi'nin Sabah Yıldızı mührü vardı. Onu Kral Määr göndermişti.

Raengar kolyeyi yere fırlattı. "Kralın seni ölmen için gönderdi Rivey."

Rivey bir sıra çürümüş kahverengi dişini göstererek gülümsedi. "Burada ölmeyeceğim. Burada ölmek için senden önce çok fazla kişiyi öldürdüm ve Kralıma onun için tekrar öldürmek üzere döneceğime söz verdim."

Rivey bıçağını Raengar'ın karnına sapladı. Raengar zar zor zamanında geri sıçradı ve Rivey'in bıçağı Raengar'ın deri zırhının üst katmanını kesti.

Raengar yakınlığını kullandı ve Rivey'nin yüzüne, onu yere yuvarlayacak kadar güçlü bir ters vuruş yaptı. Ama Rivey neredeyse bir örümcek gibi yuvarlanarak ayağa kalktı. Kirli belinden iki bıçak çıkardı ve ikisini de Raengar'a fırlattı. Raengar birini kılıcıyla engelledi, diğerini buzla savuşturdu ama Rivey'nin sağ omzuna sapladığı üçüncü bıçak için hazırlıksızdı. Raengar hoşnutsuzluğunu kükrerken Rivey hamle yaptı ve yumruğunu Raengar'ın yüzüne indirerek alt dudağını yarıdı.

"Kasap Kral'dan daha fazlasını beklerdim," diye alay etti Rivey, ayak parmaklarının üzerinde dans ederek ve iğrenç dişlerini tekrar göstererek. "Sen benim evimde bir efsanesin, bir kahramansın-"

Rivey'nin nefesi kesilirken sesi boğuldu, parmakları göğsünün üzerinde çırpındı ve ağzı hava almak isteyen bir balık gibi açılıp kapandı, Raengar tam boyuna doğru doğruldu ve Rivey'nin üzerinde yükseldi, adamın kalbi göğsünde katı bir blok halinde dondu.

Raengar Rivey'e dudak büktü ve eliyle adamın çenesini kavramak için aşağı uzandı. "Cehenneme kadar yolun var."

Raengar bıçağı omzundan çıkarıp adamın boynunu kesmek için kullandığında Rivey'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Rivey'nin bedeni yere düştü.

Raengar kadına doğru ilerledi ve ağzındaki bezi çıkardı.

Raengar, Rivey'nin kan lekeli bıçağıyla elindeki ipi keserken, "Tanrılar seni korusun," diye soludu.

"Daha fazla adam var mı?"

"Hayır. Hayır, o yaptı. Hepsini o öldürdü." Kadının sesi boğuklaştı ama Raengar'ın içine bir rahatlama yayıldı.

"Sonuçları aldınız mı?"

"Ben- evet." Kadın cüppesinin derin cebine uzandı ve titreyen parmaklarıyla küçük bir kâğıt rulosunu havaya kaldırdı.

Raengar, omzundaki yaranın zonklamasına ve bozulmamış parşömenin üzerinde bıraktığı kan lekelerine aldırmadan onu kaptı.

Okuduğu kelimelerle birlikte ağzına bir gülümseme yayıldı ve gergin olduğunu bile bilmediği kasları gevşedi. Kään'a şükürler olsun. Bu, Määr'ı bir hücreye tıkmaya ve Diyarlara karşı komplo kurmaktan mahkûm etmeye yeter de artardı bile.

Bölüm 110

Rorax

Six hedefler.
Altı dart buz.
Altı bullseyes.

Rorax her hedefi vurduğu yeri gördüğünde sırttı ve Cannon ona etkilenmiş bir ısıık çaldığında bu sırtıma kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü.

Çok iyi, Greywood, Cannon imzaladı. **Şimdi toprakla yap.**

Kendisine söyleneni yaptı, taş standlara gelişigüzel yerleştirdikleri saman ve tahtadan yapılmış hedeflere altı keskin toprak oku fırlattı ve övünmek için altı tane daha bullsey topladı.

Sonunda çözdüğü Elemental Büyü, Glimr ile zaten alışık olduğu büyüden o kadar da farklı değildi.

En zor kısmı, hissettiği yeni ek büyü dizilerini filtrelemek, kullanmak istediği doğru olanı bulana kadar onları çevirmektir. Büyünün en iyi yanı, gözlerinde nasıl tezahür ettiğiydi; beyaz irisi gökkuşağının canlı renkleriyle örtüşüyordu.

Kendini maruz bıraktığı yorucu uygulamalar yavaş yavaş ikinci doğası haline geliyordu. Kısa büyü patlamaları konusunda en iyisiydi - bıçağını etrafa fırlatıyormuş gibi hissettiren büyü. Buz ve toprak hançerleri, alev topları, bir karanlık hançeri, küçük şimşek patlamaları. Bir silaha dönüştürebileceği her türlü büyüde Rorax mükemmeldi. Zevk için yetiştirmek ya da çağırmak istediği her şey - çiçekler ya da buzdan heykeller ya da parmak uçlarından fışkıran güzel ışık gösterileri- çok daha zordu.

Rorax'ın nihayet büyüüne erişmesinin üzerinden bir dolunay döngüsü geçmişti. Hayatının en zorlu ve yorucu dönemlerinden biri olmuştu. Sadece birkaç saatlik uykuyla çalışan Rorax, şafaktan önce kalkıyor ve gece yarısını geçene kadar yatağına dönmüyordu.

Rorax, kendini Seçme'den kurtarmanın bir yolunu bulduğunda büyüünün onu terk edeceğini biliyordu, ama ona sahipken, onu hissetmek, yeteneğini maksimuma çıkarmak, neler yapabileceğini öğrenmek istiyordu. Parmaklarının ucunda bu kadar çok *güce* sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. Bağımlılık yapıyordu.

Rorax bunu kimseye yüksek sesle itiraf etmezdi ama bu zamanı Ayres'ten uzaklaşmak için de kullanıyordu. Ya da daha çok

Ayres'in yokluğu.

Ayres artık Contestar Eğitim seanslarına gelmiyordu. Çalışma seanslarına hiç gelmiyordu ve yemekhanede ya da şatonun çevresinde Ayres'i bir an için görmeyi başardığında da ona doğru bakmıyordu.

Rorax ona yalan söylediği, kim olduğunu sakladığı için onu affetmişti. Burada, kalede, o sadece bir adamdı. Haberci ya da Ölüm Hanesi'nin Prensi değildi, sadece bir adamdı.

Her gün insanlar Rorax'la alay ediyor, ellerinin arkasından fısıldayarak ona *Yavru* diyor, sanki tüm kaleyi katletmek istiyormuş ve sadece zamanını bekliyormuş gibi korkuyla ona bakıyorlardı. Ve böylece Rorax onu anladı. Eğer Rorax kutsanmış, harika anonimliğine geri dönebilseydi, dönerdi. Kalbi bunun için acıyordu.

Rorax, Ayres'in gerçek konusunda ona güvenmemesinden dolayı incinmişti ve Kan Yemini'ni ona zorla kabul ettirdiği için hâlâ öfkeliydi. İkisi de üzölmek için *makul* şeylerdi. İkisi için de bir özrü hak ediyordu. Kolayca düzeltilebilecek bir şeydi bu. Ama özür hiç gelmedi. Rorax'ın şafaktan önce uyandığı, kasları iflas edene kadar antrenman yaptığı, bütün gün kitapları karıştırdığı ve geç saatlerde yatağa girdiği tam bir döngüden sonra değil. Ondandır acımasızca kaçıyordu.

Jia, Lamonte, Piers ve Cannon gün boyunca ona büyü eğitimi verdiler ve Ayres bunların hiçbirinde ortaya çıkmadı. Onu tamamen terk etmişti.

Rorax dünyadaki tüm ilgiye sahip olmasına rağmen onsuz hâlâ yalnız hissetmesinden *nefret* ediyordu.

Kalbi acı dolu bir sarsıntı geçirdi ve ağız burkuldu. Cannon parmaklarını şıklattı ve kadın ona baktı, Yüzündeki acıma ifadesinden nefret ediyordu. ***İyi misin?*** Rorax başını salladı ve yüz hatlarını nötr görünmeye zorladı.

***Ben
iyiyim.***

Cannon, Rorax'a yalanının ıslak bir erişte kadar dayanıksız olduğunu söyleyen bir bakış attı. Omurgasını dikleştirmeden önce ağır bir iç çekti.

Rorax, "***Nerede o?***" diye sorarken gururunun ***kırıldığını*** hissetti.

Cannon dudaklarını büzerek başını yana eğdi. ***Eski, terk edilmiş kütüphaneci ofislerinden birinde saklanıyor.***

Neden?

Cannon kollarını göğsünde kavuşturup omuz silkti, pazularındaki kırmızı bantlar güneşte parlıyordu. ***Kimse bilmiyor. Bize sana odaklanmamız ve onun yolundan uzak durmamız için emir verdi.***

Cannon'un gözlerinin köşelerde sıkışması Rorax'a bir şeylerin ters gittiğini düşündürdü. ***O iyi mi?***

Cannon yavaşça başını salladı ama kararsızlığı açıktı. ***Evet, ama onu kontrol etmek istersen seni durdurmam.***

Bölüm 111

Ayres

Ayres bir elini başının üzerinde gezdirdi, parmakları yeni yıkanmış saçlarını taradı. Saçları uzamaya başlamıştı, kulaklarına ve alınına düşüyordu.

Kesecekti ama Rorax'ın en son birlikte olduklarında onu yumrukladığını, acımasızca -lezzetli bir şekilde- çekiştirdiğini ve amını yüzüne dayadığını hatırladı.

Ayres inledi ve ellerini çenesinde gezdirerek uzun bir iç çekti. Kasları ve kemikleri kaskatı kesilmişti. Bitkin düşmüştü. Duygusal ve fiziksel olarak.

Ayres neredeyse bir aydır -son kütüphanecinin duvarlara astığı iğrenç sıcak hava balonu resimleriyle- terk edilmiş küçük, boktan ofiste durmadan çalışıyordu.

Arkadaşlarından, halkından ve en önemlisi Rorax'tan saklanıyordu, sadece ley hatlarında bir çekiş olduğunda ayrılıyordu, bildiği süre boyunca antrenmanı için

Rorax, Yarışmacılar Avlusu'nda ya da bir hijyen sorunuyla ilgilenmesi gerektiğinde orada olurdu.

Ayres'in gözleri ağrıyordu, parmakları sürekli mürekkeple kaplıydı ve şimdiye kadar sahip olduğu her kurşun soğuyordu.

Çok ama çok yorgundu.

Ayres, Rorax ve arkadaşını bu *lanet* olası seçimden çıkarmanın bir yolunu arıyordu, umutsuzca arıyordu, ama her geçen gün daha da çaresiz görünüyordu.

Ne kendisi ne de Surmalinn'deki ya da Morvarand'daki kütüphanecileri hiçbir şey bulamamıştı. En ufak bir kanıt *bile*

Kiniera ona Buz Evi'nin de benzer sonuçlar elde ettiğini söylemişti. Hatta Fauna Evi'nin Tuz Taşı Şehri'nde ikamet eden Cadı Kraliçe Merosa'ya bile bir kuzgun göndermişti ama onun da kendisine verebileceği bir bilgi yoktu. Ne

zaman ki onun ATA Raiv Sumavari vardı yok edildi Transfer Tabloları'nın kanıtlarına göre

iyice.

Rorax'ın bu kadınları savunmayı seçmesi, onları kurtaramadığında onun yıkımı olacaktı ve yaptığı hiçbir şey yardımcı olmuyordu.

Tamamen, tamamen işe yaramazdı. Tamamen işe yaramazdı.

Ayres yanında getirdiği viski dolu kristal sürahiyi eline aldı ve boğazından aşağı uzun bir yudum çekti.

Yangının sönmesi tam da ihtiyacı olan şeydi.

Şişe boşaldığında dönüp duvara fırlattı ve şişe paramparça oldu, camlar etrafa saçıldı.

Her yerde. Taşlara çarparak parçalanmasını izlemek, tüm döngü boyunca gördüğü en tatmin edici şeydi.

Ayres ellerini tekrar saçlarında gezdirdi, omuzları çökmüştü.

Onu kaybedecekti. *Bir şey* bulamazsa Rorax ölecekti. Beşinci duruşma yaklaşıyordu, bir aydan biraz fazla zamanı kalmıştı. Rorax Enna'nın ölümü karşılığında onunkini asla kabul etmezdi. Bunu kabul etmeden önce kendini öldürürdü ve Rorax ne yapacağını bilmiyordu. Onu kaybetmek istemiyordu ama Enna hâlâ üzerinde anlaştıkları seçilmiş halefti.

Kayıp kütüphanecinin ofisinin kapısı çarparak açıldı ve Rorax tüm öfkeli ihtişamıyla içeri daldığında göğsündeki bir şey sakinleşti.

Tanrım, çok güzeldi. Dalgalı uzun siyah saçları omuzlarının etrafında dalgalanıyor, göğsünün üzerine dökülüyor ve onu yumruğuna sarıp içine çekmesi ya da belki de ağzını sikebilmesi için dizlerinin üzerine çökmesi için yalvarıyordu.

Tanrılar o ağzı . . .

Kapıyı arkasından çarptı ve ona doğru hışımla yürüdü. "Hangi cehennemdeydin, Ayres?"

Bölüm 112

Rorax

R Ayres'e dik dik bakarken Orax'ın göğsü öfkeli nefeslerle inip kalkıyor, incindiğini belli etmemeye çalışıyordu.

gözleri. Orada duruyordu, her zamanki gibi güzel ve ölümcül görünüyordu. Elleri kalçalarında ve paramparça olmuş bir cam yığınının önünde duruyordu. Neden bu boktan küçük ofisteydi? Neden onunla birlikte değildi?

Ayres yavaşça yüzüne döndü, omuzlarında gerginlik vardı. "Çalışıyorum, Ror."

Avucunun etli kısmı alnını ovuşturdu. Yorgun ve bitkin görünüyordu, sanki yeterince uyumamış gibiydi. Ama burada olma nedeni bu değildi; umursamak için burada değildi; cevap almak için buradaydı. Adamın gözleri kadının vücudunu boydan boya dolaştı, sanki kadının görüntüsünü içiyor, tadını çıkarıyordu ve bu onun öfkesini daha da arttırdı.

"Benden kaçıyor muydun, Ayres?"

Gözleri ve ağızı sertleşti ama hiçbir şey söylemedi ve bu Rorax'ın kalbinin sıkışmasına neden oldu.

"*Prens* olduğunuzu öğrendiğim için kızgın olduğum için beni cezalandırıyor musunuz?"

Ayres'in çenesindeki bir kas sıçradı. "Ne? Hayır, tabii ki hayır."

Ona dişlerini gösterdi, yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan gücünü onun üzerine salmak, kendisinin canını yaktığı gibi onun da canını yakmak için çılgılık attığını hissetti.

Düşüncesizce bir şey yapmadan önce kapıya doğru döndü, bu adamdan uzaklaşmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Rorax'ın eli neredeyse kapı kolundaydı ki, siyah gölge ve kırmızı şimşekten oluşan bir duvar önünü keserek parmaklarını uzaklaştırdı.

Gitmesine izin vermiyordu.

Rorax'ın kalbi bu ima karşısında yerinden fırladı ve zavallı umudu yüzünden kendisine öfkeyle kaşlarını çatmasına neden oldu. Ayres onun yüzündeki ifade karşısında kısık bir kahkaha attı ve ona doğru ilerledi. Attığı her yavaş adımda, içgüdülerinin onu kaçmaya itmesine neden olan yırtıcı bir niyet vardı. Ölüm Habercisi'nin gücüyle arasında buraya gelmeden önce giydiği uzun siyah elbiseden başka bir şey yoktu. Onunla tanıştığından beri ilk kez gerçekten hissedebiliyordu; daha önce herkesin ona bahsettiği gücün ipucunu. Sahip olması gereken güç miktarı Kiniera'nınki gibi neredeyse hayal bile edilemezdi.

Rorax korkusunu bastırdı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtişi yumruklamak istiyordu. "Ben

Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Diliyle küçük bir tıs, tıs, tıs sesi çıkararak onun önünde durdu. "Yalan söyleme, Küçük Karga."

İçgüdüleri ona Ölüm Habercisi'ni kışkırtmanın kötü bir fikir olduğunu söylese de, öfkesini dizginlemek için sahip olduğu çok ama *çok* kısa tasma ikiye ayrıldı.

Ayres'in suratına yumruk atmaya çalıştı ama Ayres omzunu ondan yana çevirdi ve yumruğu kafasının yanından geçerek bekleyen havaya doğru süzüldü. Ayres onun yumruğunu aldı, arkasından çevirdi ve yüzünü duvara öyle bir çarptı ki, üstündeki resim çerçevesi sallandı.

"Bunu özlemişim." Ayres'in gözleri, onu duvara yaslamak için güçlü kalçalarından birini onunkilerin arasına sıkıştırdığı yere sabitlenmişti. Elbisesi yukarı kalkmış ve kalçalarının ortasında düğümlenmişti. Dudakları boynunun hassas derisine, tam da nabzının attığı yere değene kadar yaklaştı. "Seni özledim." Dişleriyle kulak memesini ısırdı.

Sikeyim. Felç edici, erotik bir akım içinden geçip doğrudan merkezine ulaşmadan önce vücudu sarsıldı. Orada çiçek açtığını hissedebildiği küçük ıslak noktadan nefret ediyordu.

Rorax homurdandı ve başının arkası yüzüne gelecek şekilde başını çevirdi. Kokusunu içine çekerken burnu başının arkasındaki saç tellerini gıdıkladı ve bu, elbisesinin altında göğüs uçlarının gerilmesine neden oldu.

Ondan nefret ediyordu. Gerçekten.

Sırtını istemsizce kamburlaştırdı ve bir yanı onu ikna etmek istedi - yalvarmak, rüşvet vermek, *tehdit* etmek - onu, dilini, dişlerini ve parmaklarını içine sokabileceği şekilde önüne serilmesinin günün geri kalanında yapabileceği tek şey olduğuna ikna etmek için her şeyi yapmak istedi.

Rorax ona şöyle bir baktı ve bakışları gümüş rengindeydi. Kontrolünü kaybetmesi için sadece bir itiş -küçük bir kavis-yeterli olacaktı ve onu tam orada yakalayacaktı.

Adamın elinden kurtulmak için manevra yaptı ve kapıya doğru geri adım attı. "Çıkarın beni."

Ayres onu görmezden geldi ve onun yerine yumruğunu az önce kadının durduğu duvara dayadı. Gözlerini kapadı ve alnını yumruğuna dayadı, sanki onu hâlâ karşısında hissediyormuş gibi. Hem özlem hem de yas içindeymiş gibi görünüyordu, sanki onu terk *etmiş*, aralarına bu engeli koymuş gibiydi.

Tanrım, çok sinir bozucuydu. Rorax odanın öbür ucundan ona baktı, elleri öylesine sıkıydı ki tırnaklarının derisini delmekle tehdit ettiğini hissedebiliyordu. "Seni öldüreceğim."

Ayres yavaş ve yırtıcı bir şekilde döndü, gözleri onu takip ediyordu. Sırıttı, gülümsemekten çok hırıltıyla tüm dişlerini gösteriyordu ve kız gözünü kırpamadan üzerine atladı. Ayres onu sert ve hızlı bir şekilde öptü, kolları onu sardı ve yerden kaldırdı. Onu taş duvara öyle bir çarptı ki, kız şok içinde haykırdı.

Bu açık fırsatı değerlendirerek boynundan aşağı öpmeye başladı.

"Beni öldürmek istemiyorsun, Küçük Karga. Beni bulmaya gelmenin nedeni bu değil." Sağ eli aynı anda elbisesinin düşük yakasını ve sütyenini aşağı çekerek göğüslerini serbest bıraktı. Kolunu adamın boynuna dolamak zorunda kaldı, bir eli adamın omzunu muhtemelen morluklar bırakacak kadar sert kavıyordu. Diğer eli bileğindeydi, göğüslerinden birini yoğurup bir meme ucunu kabaca sıkarken bileğini kendine doğru çekiyordu. Kadın adamın ağzına doğru inledi ve açgözlülükle sırtını dikleştirerek kendini adama daha fazla bastırdı.

"Ayres," diye inledi. "Daha fazlasına ihtiyacım var." Göğüs ucunu serbest bırakırken karanlık bir kahkaha attı ve aynı elini elbisesini bacaklarından daha da yukarı itmek için kullandı, böylece kalçalarının üzerinde durdu. Pantolonunun düğmesi çözülürken kemeri fermuara çarptı ve kadın bir heyecan dalgası hissetti. Parmaklarıyla külotunu yana kaydırды ve içine bastırdı. Kalçalarını onun üzerinde salladı, bir an için parmaklarına bindi, ona ne kadar ıslak ve hazır olduğunu, bunu ne kadar umutsuzca istediğini gösterdi, parmakları kaybolmadan önce ve onun horozunu içine yönlendirdiğini hissetti.

Boyunun tamamını kadının içine soktu. Lezzetli bir acı duydu ve adını haykırdı.

"Kahretsin, Ror," diye bağırdı, her iki dizini de destek olarak kavradı, böylece horozunun içeri ve dışarı kaymasını izleyebildi. "Günlerdir doğru yerde olmak için bekliyordum-" içinden sonuna kadar çekti, "-burada." Tekrar içine girdi.

Kalçalarını döndürdü ve Ayres başını omzuna indirdi ve içine daha hızlı ve daha hızlı pompalamaya başladı, o kadar sertti ki duvardaki tablolar sarsıldı ve düşme tehlikesi geçirdi. Ayres'in pozisyonu ve ne kadar büyük olduğunun birleşimi, onun iyi hissedebileceğini bile bilmediği yerlere sürtünmesine neden oldu.

Patlayacaktı; binlerce parçaya ayrılacaktı ve bunun her saniyesini sevecekti. "Ayres," diye inledi, "Ayres, boşalacağım."

Duvarları gittikçe sıkılaştıkça daha sert pompalayarak dişlerini gıcırdattı.

Adını tekrar haykırdı, tırnakları adamın omuzlarını kazıyor, boşalırken gömleğini avuçluyordu. Adam ona vurmaya devam ederken tablolardan biri duvardan düştü ve kadın bir orgazmdan diğerine geçerek tekrar boşaldı. O kadar sert boşaldı ki yıldızları gördü.

Gözleri, Belfast'ta onları kurtardığı ilk avı dışında hiç görmediği kadar kızarmıştı ve bu hoşuna gitmişti. Onun kontrolünü kaybetmesine neden olabilmesini, damarına öyle bir basabilmesini seviyordu ki, o değerli kendine hâkimiyetini kaybedebilirdi.

Bu Ayres Sumavari'ydi. Ölüm Prensi ve Ölüm Habercisi. Gücünü kontrol altında tutabilmek için efsanevi bir disipline sahip olmalıydı. Ve yine de o, Roraxiva Greywood, gezegende onun disiplinini bir yılan derisi gibi dökmesini sağlayabilecek tanıdığı tek kişiydi.

"Daha işimiz bitmedi," diye hırladı Ayres onu duvardan kaldırıırken. Bir kolu belinde, diğeri kalçasındayken masaya döndü.

Ağzını onunkine bastırdı ve dili onunkini okşamak için içeri uzandı ve kolunun bir hareketiyle masadaki her şeyi temizledi.

Hâlâ içinde taş gibi sert olan sikini yüzeye bıraktı. Aleti dışarı kayarken başını boynuna indirdi, içine pompaladı, geri çekti ve sonra tekrar içine girerken köpek dişlerini derisine kenetledi ve ısırđı. Acı, içinden bir elektrik sarsıntısı geçirirken vücudu gerildi. Bu olduhemen değiştirildi tarafından Saf, Yıldızları görmesine neden olan filtresiz bir zevk. Onun adını soluk soluğa haykırdı.

Dişleri kadının boğazındaki eti serbest bıraktı ve onun parçalanışını izleyebilmek için geri çekti.

Hareket edemiyordu, nefes almaktan, inlemekten ve Ayres onu sikip başparmağıyla klitorisini ovarken daha fazlası için yalvarmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ayres hırladı ve bu sesle gözleri başının arkasına yuvarlandı ve tekrar boşaldı. Sertçe. Hayatı boyunca daha önce hiç boşalmadığı kadar sert.

Kanında zevk dalgaları dolaştı ve kendini bedeninden kopmuş, saf bir coşku balonunun içinde süzölüyormuş gibi hissetti.

Ayres kadının içine bir kez daha girdi ve kadının iki yanındaki dirseklerinin üzerine çöktü. Rorax'a bakarken koyu renk gözleri mutlu bir memnuniyetle kapalıydı,

Neredeyse burun buruna gelmişlerdi. Usulca gülümsedi, kendini çok bütün ve rahatlamış hissediyordu ve onun tekrar burada olmasından, ona bağlanmasından, ona her şey onun dünyası, güneşi ve yıldızlarıymış gibi bakmasından dolayı mutluydu.

Ona hâlâ kızgın olduğunu tamamen unutmuştu, ta ki o lanet olası ağzını tekrar açana kadar.

"Senden kaçıyordum Ror," dedi sertçe yutkunarak, gözlerini kapatıp aralarındaki bağı kopararak. "Çünkü bu ... sen . . . Sen yanımdayken seni ne kadar çok istediğimden başka bir şey düşünemiyorum. Yine de sen yanımda olmadığında rahatlayamıyorum. Senin için acı çekiyorum. Her zaman."

Rorax iğneleyici bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Ayres gözlerini açtı ve saç bıçaklarından birini koparmak için uzandı.

Ayres, kendi başparmağını kesmeden önce Kan Yemini ettiği yara izini nazikçe kestiğinde Rorax buna inanamadı. Bıçağı masanın üzerine bıraktı ve önünde dizlerinin üzerine çöktü, onu izlemek için doğrulduğunda gözlerinin içine baktı. "Roraxiva Greywood, seni Kan Yemini'nden azat ediyorum."

Kesiğine elektrik çarpmış gibi hissettiğinde irkildi ama yüzünü ondan ayırmadı.

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım." Ayres dizlerinin üzerinde kaldı ama uzanıp masanın kenarından sarkan çizme giymiş ayak bileklerini yakaladı. "Özür dilerim, Rorax. Beni affet. Her şey için. Sana kim olduğumu söylemeliydim.

İlk avında benim için o okları aldın ya da hem Cannon'un hem de Kaiya'nın hayatını kurtardıktan sonra o trolle tek başına savaştın. Ve en önemlisi, bunu anladıktan sonra seni asla Kan Yemini etmeye zorlamamalıydım. Bana kanıtlaman gereken bir şey varmış gibi hissettirdiğim için özür dilerim, hem de kanıtladıktan sonra bile. Tekrar ve tekrar."

Rorax ayağa kalkıp kızın yüzünü sıcak elleriyle kavrarken nefes almayı unuttu. Çenesini kendisine doğru eğdi ve bir gözünden diğerine baktı. "Bağışlamamı, korumamı, dostluğumu ve sadakatimi kazanmak için yeterlisin ve yeterince şey yaptın," dedi Ayres.

Rorax'ın dudağı titremeye başladı ve başparmağını hafifçe alt dudağına bastırdı.

"Bundan sağ çıkmalısın. Senin artık içinde olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyorum," dedi bakışları yüzünde gezinirken, yüz hatlarındaki yumuşak ifade ona Volla'nın Jia'ya eskiden nasıl baktığını hatırlattı. "Yani, evet, senden kaçıyordum Rorax. Haklısın ve bunun için de özür dilerim. Ben sadece Odaklanmaya çalışmak için biraz boşluğa ihtiyacım vardı."

Ayres, Rorax'ın yüzünü bıraktı ve Rorax kullandığı masaya doğru bir adım attı. Rorax'ın masasından savurduğu kitap ve kâğıt yığınının doğru ilerleyişini, birkaçını alıp dövmeli elini kısa saçlarının üzerinde gezdirirken onları inceleyişini izledi. "Seni ve Isgra'yı Seçme'den kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum, yemin ederim

Bu lanet olası kütüphanedeki neredeyse her kitap ve parşömen ama ..." Tekrar ona baktı ve gözlerinden akmaya başlayan yaşlara bakarak yüzünü buruşturdu. "Ror, sorun ne?"

Rorax hızla yanaklarından süzülen yaşları sildi ve boğazındaki yumruyu yuttu. "Son bir aydır burada araştırma mı yapıyorsun?"

Ayres ellerini kalçalarına koymuş, kağıt yığınlarına kederle bakıyordu. "Başarılı değil, Ror, ama-"

Rorax kendini masadan fırlattı ve onun kollarına atarak yüzünü boynuna gömdü. Rahatlama bir yıkım topu gibi içinden geçti. Onu terk etmemiştir. Tüm enerjisini onun hayatını kurtarmak için harcıyordu.

Sarktı ve Ayres kollarını onun beline dolayarak sertçe sıktı. "Seninleyim, Küçük Karga'm."

Bölüm 113

Rorax

"Burada kalman emredildi. İyi şanslar Greywood." Lamonte, harap ve yıkık dökük bir köy olan küçük binalar kümesinin kenarında durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak aşağıya baktı

Rorax.

Nakliye ejderhaları deneme için gerekli insanları sınırın birkaç mil güneyine bırakmış ve Lamonte oradan kampa kadar Rorax'a rehberlik etmişti. Gardiyan kalan üç Contestar'a çok net talimatlar vermişti. "Harpiler sınırdaki bazı küçük köylere sızmışlar. Göreviniz, size verilen köydeki Harpy'leri tespit edip öldürmek. Bana bir kelle getirin ki işin tamamlandığını bileyim."

Rorax ona başıyla selam verdi ve köye döndü. Harpiler iğrenç yaratıklardı. Öldürmekten zevk alırlardı ve erkeklerinin kurbanlarına tecavüz ettiği bilinirdi. Genellikle geride

hiçbir şey kalmamıştı. Rorax, bir harpinin ziyaretinden sonra külden başka bir şeye dönüşmeyen pek çok köy görmüştü.

Yaşam büyüsunü kullanarak köye bir nabız gönderdi.

Belki . . . dört form? Üç mü?

Rorax çürümenin kokusunu alabiliyordu, köyün dört bir yanından burnuna sızan çürümenin kokusunu alabiliyordu. Botunun altında çtırdayan yumuşak bir şeye basana kadar köyü çevreleyen çalılıkların arasından sürünerek ilerledi. Rorax aşağı baktığında kopmuş bir el buldu. Sinekler kopan uzvun etrafında öfkeyle vızıldadı ve midesi bulandı. Çürüme kokusu artık bir gizem değildi ve etrafındaki toprağa daha yakından baktığında, dikkatsizce atılmış birkaç eksik parça ve uzantı fark etti.

"İğrenç," diye homurdandı Rorax sürünerek ilerlerken ve en yakın enerji izinin olduğu ilk kabinin içine doğru ilerlerken.

İki enerji imzası olduğu ortaya çıktı.

Sobanın başında duran bir kadın, Rorax'ın davetsiz misafiri karşısında hem korkmuş hem de ürkmüş olan küçük bir çocuğu arkasına aldı.

Rorax kılıcını çekerek, "Merhaba Harpy," diye seslendi.

Kadın hiçbir şey söylemedi, sadece bir kaçış yolu bulmak için çılgınca mutfağa baktı.

"Siz ve klanınız Muhafız'ın adamlarından oluşan küçük bir birliği öldürdünüz ve tüm bu köyü katlettiniz. Nasıl savunma yapacaksınız?"

"Suçlu değilim. Bu doğru değil," diye haykırdı Harpy.

"Az önce dışarıda kesik bir ele bastım," diye hırladı Rorax.

"*Yalan.* Biz *asla* böyle bir şey yapmayız." Harpy çekip çocuğu yanına çekti ve Rorax'ın üst dudağı kıvrıldı.

"Başardık." Çocuk Rorax'la alay etti. "Yine olsa yine yaparım."

Harpy öfkeyle tısladı ama Rorax'ın bunun için zamanı yoktu.

Rorax bir hamlede harpinin başını kesti, insansı kafa ıslak bir gümbürtüyle yere düştü.

Çocuk gözlerini Rorax'a dikmeden önce yerdeki başı kesilmiş insan formuna iki kez göz kırptı. Genç harpi, annesinin sahip olduğu sihir büyüğü kontrolüne sahip değildi. Gözbebekleri insana benzeyen çikolata kahverengisi ile dikey yarık gözbebekleri olan sarı arasında gidip geliyordu.

Yüksek sesli, insanlık dışı bir çığlıkla harpy yer değiştirmeye başladı. Harpy henüz tam olarak büyümemiş olsa da, Rorax'tan bir karış kadar yüksekti. Vücudunun üst kısmındaki pürüzsüz, çocuksu deri yerini ten rengi pullara bırakırken, bacakları kahverengi tüylerle kaplandı. Sırtından kanatlar fışkırdı ve ellerinden pençeler çıktı.

Rorax Glimr'i fırlattı ama harpi onu havaya savurdu ve bıçak pençeli elini keserken acı içinde tısladı.

Tekrar çığlık attı, çenesi bir insana yakışmayacak kadar genişledi ve sıra sıra dizilmiş keskin, uzun, iğne gibi dişlerini gösterdi.

Rorax elini savurdu ve avuçlarından bir buz kıracağı fırlayıp Harpy'nin boğazına saplandı.

Harpy yere düştü, mavi ve siyah kanı arkasındaki duvara sıçradı.

Rorax döndü ve kulübeden çıktı, diğer iki harpinin tam formlarında onu beklediğini gördü. Pençeleri ve kanatları dışarıdaydı.

"Contestar," diye mırıldandı en uzun boylu olanı. "Gardiyan'ın tek kullanımlık kucak köpeklerini peşimizden gönderip göndermeyeceğini merak ediyorduk."

"Harpiler her zaman çok konuşur." Rorax, Glimr'i yüzüne yaklaştırdı ve siyah harpi kanının bıçaktan parmaklarına damlayıp eklemlerindeki derinin yatay çizgilerine sızmasını izledi. "Ama bana gerçekten bilmek istediğim şeyi hiç söylemiyorsun."

"Hangisi ne?"

İki büyük kuşa odaklanmak için bıçağını yüzünden uzaklaştırdı. "Burada ne işiniz var? Evinizin Wymeria'nın dağlarında olduğunu sanıyordum."

"Koleti sınırlarımızı genişletmemize izin verdi." Harpy Rorax'a soğuk bir gülümseme verdi. "Menülerimizi genişletmek."

"Öyle mi? Onunla konuştun mu? Yoksa bu karar kuruntuya ya da kana susamışlığa mı dayanıyordu?"

Harpy keskin dişlerini göstererek gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Rorax hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. "Söyle bana, Koleti kiminle iletişim kuruyor?"

"Bilmek istemez miydin?"

"Koleti, Lyondrea'nın Diyarlar'a karşı savaşı kazanmasına yardım etmeyi kabul etti mi?" Harpy hiçbir şey söylemeyince Rorax dişlerini sıktı. "Söyle yoksa ölümün o kadar acı verici olacak ki günlerce ölümüm için bana yalvaracaksın."

Harpy Rorax'ı yavaşça aşağı yukarı süzdü ve gözlerine odaklandı. "Eğer ölümüm senin yüzünden olaksa, *Omurga Yarıcı*, bu her zaman acı verici ve yavaş olacaktı."

Harpy saldırdı.

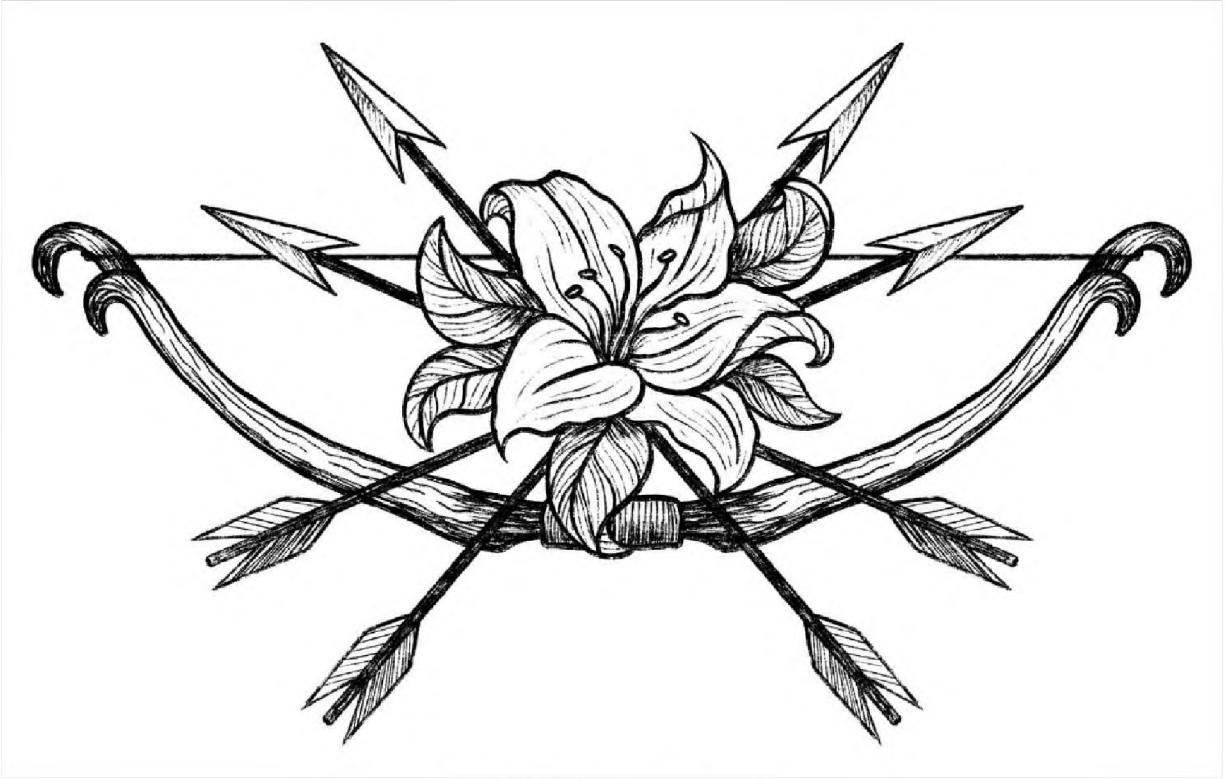
Pençeleri Rorax'ın kolunda uzun yaralar açarken Rorax döndü ve kolu ateşe verdi. Harpy acı içinde çığlık atarak dikkatini yeterince dağıtınca Rorax döndü ve kılıcıyla harpy'nin kafasını kopardı.

Diğer harpinin saldırmak için eğildiğini görmek için tam zamanında döndü ama Ölüm büyüsüyle onun ruhunu hissetmek için uzandı ve *çekti*. Hafif bir *patlamaya* benzeyen bir sesle ikinci harpy yere düştü.

Bir süre ona baktı, ağır ağır nefes aldı ve sonra yanına gidip harpinin pençeli eline dikkatlice dokundu. Ölmüştü.

"İyi iş çıkardın." Rorax döndüğünde Lamonte'nin kulübenin direklerinden birine yaslanmış, o güzel yeşil gözleriyle onu izlediğini gördü. "Yeni Yarışmacıların çoğu yeni Ölüm Büyülerinden korkar."

"Ölümden hiç korkmadım," dedi dönüp kılıcını kaldırmadan ve harpinin kafasını koparmadan önce.

Bölüm 114

Jia

J Milla ve Cannon kitap yığınları arasından hızla ona doğru gelirken ia okumakla görevlendirildiği parşömenden başını kaldırdı. Sert yürüyüşleri ve ciddi tavırlarında bir şeyler vardı. yapılmış Jia'nın mide sıkılaştırmak ile Korku.

Kaiya Jia'nın karşısında, sırtı onlara dönük bir şekilde oturuyordu ama yaklaştıklarını duyunca arkasını döndü.

"Enna harpisini öldürmeyi başaramadı," diye tersledi Milla. Jia gözlerini kırptırdı. Ne?

"Az önce ne dedin sen?" Kaiya yavaşça sordu.

"Enna harpisini öldürmedi. Yapamayacağını söyledi. 'Onları kurtarmak' istedi," diye açıkladı Milla, parmaklarıyla Enna'nın sözlerinden alıntı yaparak.

Milla'nın sözleri kafasına dank ettiğinde, rahatlama Jia'nın kol ve bacaklarını ağırlaştırdı. Kään'a şükürler olsun. Enna'nın Rorax'tan daha iyi bir Muhafız olacağını düşünüyormuş gibi davranmayı bırakabilirdi. İnsanları Rorax'a doğru itmeye başlayabilirdi. Çünkü Rorax

daha iyi bir seçenek. Bu artık sadece bir fikir değildi. Üzerlerinde bir Çukur Savaşı belirirken, *tek* seçenek oydu.

"Neredeler?" Jia sordu.

"Rorax ve Enna şu anda Muhafız'la birlikte Büyük Salon'dalar."

Kaiya oturduğu yerden kalkarak, "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye tersledi.

Jia da ayağa kalktı, elleri yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Bu her şeyi değiştirir."

Jia öfkeyle titriyordu ve Enna'nın asla Gardiyan olamayacağını artık iyice anlamıştı. Bunu kullanacaktı; bu gafın ona izin verdiği her santimi alacaktı.

Kaiya, "O hâlâ Rorax'tan daha iyi bir seçim," dedi.

Tanrılar, ama bu doğru değildi ve şimdi Jia'nın elinde kanıt vardı. "Enna bizi koruyamaz," diye tısladı Jia, masanın etrafından dolanıp Kaiya'nın soğuk kahverengi gözlerine bakarak. "Rorax koruyabilir."

"Bunu bilemezsin." Kaiya uzanıp Jia'nın omuzlarını itti ve onu birkaç adım geriye doğru salladı.

Jia onu acımasızca geri itti. "Evet, biliyorum. Dokunma bana, Whitethorn."

Kaiya bir adım daha yaklaştı, güzel yüzü öfkeyle buruşmuştu. Milla Kaiya'yı birkaç adım geriye çekmeden önce Jia'nın yüzüne bakıyordu.

Milla göğüslerinin arasını sıkarak ikisini de sert bir itişle geri çekilmeye zorladı. "Kesin şunu, ikiniz de. Gardiyan'dan haber alana kadar Enna'nın diskalifiye edilip edilmediğini bilmiyoruz. O zamana kadar hiçbir şeye karar verilmedi."

"Peki ya diskalifiye edildiyse?" Jia sordu. "Bu durumda geriye Rorax ya da Isgra seçeneği kalıyor."

Milla şakaklarına daireler çizdi. "Eğer Enna diskalifiye edilirse ... o zaman Rorax ile devam ederiz. Isgra Alaşım etkisi altında."

Jia'ya ters ters bakarken Kaiya'nın çenesindeki bir kas patladı. "O diskalifiye edilmedi."

"Öyle olmasa bile, gerçekten hâlâ onun en iyi seçenek olduğuna inanıyor musun?" Jia öfkeyle kollarını kaldırarak sordu. "O bir harpiyi bile öldüremez. Kään aşkına, bir Çukur Savaşı'nda halkınızı nasıl savunacak?"

Kaiya ateş püskürecekmiş gibi görünüyordu ama Jia'nın onunla tartışacak zamanı yoktu. Milla'ya döndü. "Rorax'ın üzerinde her zaman bir koruma birimine ihtiyacımız var. İşler iyice kızıştı. Rorax'ın güvenliği öncelikli olmalı. Alloy onun peşine her zamankinden daha sert düşecek."

Jia Enna'yı öldürmeli. Kalbine bir buz parçası saplamalı ve herkesi bu ikilemden kurtarmalıydı. Rorax'la işbirliği yapmıyordu, bu yüzden büyü onu öldürmezdi. O zaman Rorax'ın da arkasında Buz, Ölüm ve en azından Ateş, Hava ve Hava olurdu. Kiniera tam olarak gemiye bindiğinde ve bağlantılarını kullanmaya başladığında belki daha da fazla koruma.

Daha fazla ayak sesi masaya yaklaştı ve sanki Jia onu çağırmış gibi Kiniera ve Ayres de onlara katıldı.

"Isgra'yı Buz Hanesi'nin Contestar'ı olmaktan çıkarıyorum ve kendimizi Rorax'ın ikinci hanesi olarak adlandırıyorum. Vakit geldi."

Kiniera, Milla'nın önünde durarak konuştu. Jia rahatlayarak biraz sarktı. Stella ve Briar'ın ölümlerinden sonra evleri Isgra ve Enna'yı desteklemeyi seçmişti. Her ikisi de bir Contestar'ın isteyebileceği tüm korumaya sahipti. Mevcut durumda Isgra'nın baş hanesi Buz, destek haneleri ise Alaşım, Karanlık, Işık, Su ve Yeşillik'ti. Enna'nın baş evi Ateş'ti ve ona Yaşam, Hava, Hava Durumu ve Fauna eşlik ediyordu. Rorax'ta sadece Ölüm vardı.

"Ona bir asker verebilirim." Kiniera Jia'ya döndü. "Sen git. Rorax döndüğünde ilk nöbeti sen tutacaksın. Durumu değişti ve haberi bir arkadaşından alması, diğer askerlerimden birinden almasından daha iyi olacaktır."

Jia, Kaiya'nın sıcak bakışlarını sırtında hissederek başıyla onayladı. "Tamamdır."

Bölüm 115

Rorax

A Kısa bir ejderha yolculuğundan sonra Rorax, kana bulanmış keten bir çuvalın içinde harpinin kafasıyla Kuzey Kalesi'ne döndü. Büyük Salon'da Muhafız'ın önünde durduğunda, kafayı çıkardı ve Muhafız'ın ayaklarının dibine, Isgra'nın çoktan kesmiş olduğu kafanın yanına yuvarladı. geri döndü.

Koyu renkli, pıhtılaşmış kan Muhafız'ın elbisesine ve yanağına sıçradı ve Muhafız irkilerek dudakları kıvrıldı. "Söyle bana Contestar. Harpiller ölmeden önce işe yarar bir şey söylediler mi? Yoksa daha çok işe yaramaz gevezelikleri miydi?" "İçlerinden birinin Koleti ile iletişim kurduğunu söylediler, kim verdi onlar izin *genişletmek* için *sınırlar*'."

Muhafızın ağzından tiksintili bir gülümseme süzülürken, Muhafız kafaya parmaklarını geçirdi, çeneyi aşağı çekti ve sıraları ortaya çıkardı

Harpinin uzun dişleri. "Bu Koleti meselesini başkasına devredeceğim için üzgün değilim."

Rorax, öfke ve terk edilmişlik hissi göğsüne hücum ederken ellerini iki yanında yumruk yapma dürtüsüne direndi. "Ne yapılması gerekecek?"

"Birinin Koleti'nin Wymeria'daki tapınağını ziyaret etmesi ve ona Muhafızların, aslında hepsi cehenneme aitken, yaratıklarının Illus'ta küçük bir yer *edinmesine izin verdiğini* hatırlatması gerekecek."

Rorax boynunu kırdı ve gözlerini Muhafız'dan ayırmadı.

Bir gün, Rorax onu öldürecekti.

Gardiyan Rorax'tan özür dilemiş, ona "*patlamasından*" duyduğu üzüntüyü belirten kısa bir not göndermişti ama bu yeterli değildi. Tressa'nın neredeyse sürekli tedavilerine rağmen sırtının tamamen iyileşmesi neredeyse iki haftasını almıştı. Gardiyan'ın kullandığı siyah tuz Rorax'ın kaslarının derinliklerine işlemişti ve Tressa'nın yaraları tamamen iyileştirmesi uzun zaman almıştı. Tressa'nın kalan kara granülleri çıkarmak için Rorax'ın derisini yeniden açmak zorunda kaldığı birçok seans geçirdiler. En kötüsü de, Raengar ve Isolde'yle birlikte yaptırdığı buz ejderhası dövmesi, yara izleri yüzünden neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

Karanlık maddeyi Rorax'tan tamamen çıkardıklarında Tressa, onun için daha fazlasını yapamadığı için bir kez daha özür dileyerek Yaşam Evi'nin başkentine dönmek üzere evden ayrılmıştı.

Büyük Salon'un kapıları arkasından ağır ağır açıldı ve Rorax topuğunun üzerinde dönerek Enna'nın içeri itilişini izledi.

Rorax arkadaşına bir aşağı bir yukarı baktı. Üzerinde görünürde hiçbir yara yoktu ve elleri tamamen boştu.

Neden eli boştu?

Harpiler daha o gelmeden köyü terk etmişler miydi?

Muhafız tahtından kalktı, ağzı büzülmüş, sarı gözleri keskinleşmişti. "Harpy kafan nerede?"

Enna, Rorax'ın yanına geldiğinde yürümeyi bıraktı. Muhafız'a dönmeden önce ona bir selam verdi. Sertçe yutkundu ama cevap verirken sırtını dik tuttu. "Onları bağışlamaya karar verdim."

Gardiyan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sen . . onları bağışlamaya karar verdiniz."

"Harpy'nin *çocukları* vardı, dört küçük kızı ve bir oğlu. Bu yüzden, derhal gitmesi karşılığında canını bağışladım," dedi Enna. "Geri dönüp harpinin sözünü tuttuğundan emin olabilirim. Akılsızca katletmenin dışında başka bir yol olmalı."

Ardından gelen sessizlik keskindi ve Rorax'ın midesi bulandı. Enna duruşmada başarısız olmuştu. Bu ne anlama geliyordu?

"Akılsızca katliam. Yani yaşamasına izin verdiğinizizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu Muhafız inanamayarak.

"Evet, ben-"

Rorax, Muhafız'ın neredeyse on beş metre ötede durduğu yerden öfkeyle titrediğini görebiliyordu.

"O HARPI-" diye haykırdı Muhafız, sesi o kadar yüksekti ki etraflarındaki pencereler titredi ve inledi, "- BÜTÜN KÖYÜ KATLETTİ."

Gardiyan bir adım öne çıktı, gücünün kontrolünü ele geçirmeye çalışırken parmakları insan parmakları ve pençeleri arasında gidip geliyordu. Rorax, Gardiyan'ın parmakları buzdan uzun tırnaklar çıkarmaya başladığında Enna'yı arkasından çekme içgüdüleriyle savaştı.

"Acımanıza, *merhametinize* ilham vermesi gereken pek çok *yaratık* var, ama bir harpy bir kertenkeleden daha iyi değildir. Sevgi ya da sıcaklık hissetmez, kendi hayatta kalmasının ötesinde bir *topluluk* duygusu ya da *duyarlılığı* yoktur. Üstün Yeteneklilerin büyüğü kanıyla yaşar ve hiçbir kalmayana kadar halkımızı avlamaya devam edecektir." Gardiyan elini kaldırdı. Hâlâ titriyordu ve Rorax onun Enna'dan uzaklaşmak ve ona saldırmamak için gösterdiği çabayı görebiliyordu. "Onu parçalara ayırmadan önce bu *melezi* gözümün önünden uzaklaştırın. Aslında hepinizin gözümün önünden kaybolmasını istiyorum. Çıkın dışarı."

Bazı mutsuz mırıldanmalar oldu, ama sonunda salonda dolaşan seyirciler dışarı süzüldü.

Rorax da gitmek için döndü ama Muhafız, Rorax'ın hareket etmeye çalıştığı yere havadan bir duvar örerek onun yolunu kapattı. "Sen değil. Seninle konuşmalıyım Greywood."

Muhafızlar ayaklarını sürüyerek ilerledi ve Enna'yı salondan dışarı çıkardı. Kapılar arkasından kapandığında, Muhafız biraz rahatladı

kesip Lamonte'ye döndü. "Harpi ve yavrularını bul ve onları yere ser."

Lamonte bir kez başını salladı ve adamlarıyla birlikte koridorda gözden kayboldu.

Muhafız Rorax'a dönüp pençe uçlu parmağıyla onu işaret ettiğinde salon boştu. "Kendini hazırla."

Rorax zar zor nefes alabiliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir Yarışmacının Muhafız olabilmesi için önce Haneler Konseyi'nin onu kabul edip etmediğine dair bir oylama yapılacaktır. Enna bu sınavda başarısız oldu. Bazı Haneler bu nedenle ona oy vermeyecektir."

Kelimeler Rorax'ın göğsünde çınladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu kendini hazırlaman gerektiği anlamına geliyor Greywood, çünkü Isgra Torvik'in Muhafız olmaya uygun olmadığına dair tavsiyem artık yeterli olmayabilir."

Rorax Büyük Salon'dan dışarı çıktı ve ayaklarının onu odasına götürmesine izin verdi.

Kendini hazırla.

Enna beşinci denemede başarısız olmuştu. Harpilerin cazibesinin yüzeyinin ötesine bakamamış ve yapılması gerekeni yapamamıştı. Çevredeki köyleri olası bir saldırıdan koruyamamıştı.

Kendini hazırla.

Bir şeyler yapmaları, bir şeyler sahnelemeleri gerekiyordu. Evler Konseyi'ne Enna'nın hâlâ değerli olduğunu kanıtlayacak *bir* şey. Rorax odasının koridorunun köşesini döndü.

"Merhaba, Rorax."

Rorax adımının ortasında dondu ve Niels'in odasının dışında durduğunu görmek için başını kaldırdı.

"Niels." Rorax sabırsızlıkla Niels'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne istiyorsun?"

"İyi yaptığın bir iş için seni tebrik etmek istedim."

Rorax bir kahkaha attı.

"Benim de size bir mesajım var. Bunu söylemenin incelikli bir yolu yok ama Alaşım Kralı, Omurga Yaranı'nı Muhafız olarak görmektense Diyar'ın binlerce askerinin kanını dökmeyi tercih eder. Geri çekilmenizi emrediyor, yoksa sizi avlayacak. İşkence eder. Gerekirse zehirler. Bu yüzden bir savaş başlatmaya hazır, Contestar."

Rorax cevap vermek için ağzını açtı ama bir hareket dikkatini dağıttı.

Jia, elinde iki ölümcül görünümlü buz mızrağıyla arkasındaki gölgelerden çıktı ve kurnazca Rorax'ın önüne geldi. "Ölüm Hanesi'nin Şampiyonu'na yönelik tehditlerinizin artık bir tanığı var. Ölüm'ün Alloy'a karşı kan istemekte her türlü hakkı var."

Niels hırladı. "Ölüm, Alloy'a karşı bir savaştan asla sağ çıkamaz. Günler içinde parçalanırlar."

Jia'nın gülümsemesi zehirli bir hal aldı. "Söyleyin bana Elçi, Alloy Buz Evi'ne karşı ne kadar dayanabilir?" Başını Rorax'a çevirdi. "Bir hafta mı? Belki iki?"

Rorax sırttı. "*En fazla* birkaç gün."

Niels'in hırıltısı eriyip gitti. "Hiçbir iddiaları yok."

Jia Niels'e döndü, hınzır sırtışı giderek büyüyordu. "*Her türlü* iddiaya sahipler. Buz, Rorax'ın İkinci Evi'dir."

Niels yanaklarını şişirdi ve koşarak uzaklaştı.

Rorax ellerini yüzünde ovuşturdu. "Tam o sırada öldürdüğünü iddia etmeliydin. Orada olduğunu bile bilmiyordum."

Silahları elinde eriyip suya dönüşürken Jia sırttı. "Yeni güvenlik biriminiz olarak ilk günümde gevşek davranmamaya çalışıyorum."

"Güvenlik birimim mi?"

"Yeni bir potansiyel Muhafız olarak, Muhafızlarınız üzerinizde yeni bir güvenlik ekibi istiyor. Artık her gün koruma altında olacaksınız."

Rorax'ın göğsünde kızgınlık titreşti. Yeni bir potansiyel Koruyucu mu? O buna rıza göstermemişti. Enna'yla olanları henüz tartışmamış ya da sonuçlarını düşünmemişlerdi bile, hiçbir karar verilmemişti. "Kimin yetkisiyle?"

"Ayres. Ve Kiniera."

Rorax çenesini yuvarladı ve Jia'yı iterek geçti.

Rorax kapıları iterek açtığında Ayres, Kaiya ve Piers vardiyaları için kütüphanedeydi, Rorax onu yığınlar ve sarkıtlar arasından geçirip masasına götürürken Jia da Rorax'ın peşinden gidiyordu.

"Artık üzerimde bir güvenlik birimi mi var?" Ayres onu görmek için başını kaldırdığında Rorax tersledi.

Ayres ellerini başının üzerine uzattı ve Rorax ona doğru ilerlerken sandalyesinden tembelce doğruldu.

Ayres cevap vermek için ağzını açtı ama Jia onun sözünü kesti. "Niels, eğer istifa etmezse Rorax'ı öldürmekle tehdit etti.

Onu zehirlemekle tehdit etti ve Alaşım Kralı'nın onu yakalayıp işkence edeceği tehdidinde bulundu."

Ayres'in başı Jia'ninkine döndü, çenesi sertleşmiş, gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Ne dedi?"

Rorax'ın omurgasından bir ürperti geçti ve Jia'nın önüne geçip ona sessizce çenesini kapamasını söylemek için hamle yaptı, ama Jia bir kolunu Rorax'ın omuzlarına doladı ve Ror'u geriye iterek önüne geçti. Rorax kaşlarını çatarak onun başının arkasına baktı.

Jia, Ayres'e, "Niels, Büyük Salon'un hemen dışındaki koridorda Ror'u pervasızca ve açıkça tehdit etti," dedi.

"Niels bir tehdit değil." Rorax dişlerinin arasından Jia'nın kafasının arkasına vurdu. "O bir *melez*."

"O bir tehdit ve örnek olmak üzere." Ayres başını sallamadan önce uzun bir süre Jia'ya baktı. "Teşekkür ederim."

Jia sırtıttı. "Ror yeni anlaşmamız konusunda çok heyecanlı."

Ayres boyun eğmiş bir iç çekişle Ror'a baktı. "Alış buna, Küçük Karga."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Rorax ona tısladı. "Gardiyan onu diskalifiye edene kadar Enna hâlâ öncelikli odağımız."

Ayres içini çekti ve sandalyesine geri oturdu. "Bunun Diyarlar'ın geleceği için ne anlama geldiğini düşünmemiz gerekiyor. Enna'nın artık Gardiyanlık için en iyi seçim olduğunu düşünmüyorum."

"Onun doğru seçim olduğuna eminim. Ve bu *benim hayatım, benim seçimim.*"

Jia onun yanında kaskatı kesildi ve Ayres kederli gözlerle ona baktı. "Düşünmemiz gereken çok şey var. Gardiyan'dan haber alana kadar yanında sürekli bir muhafız olacak. İşimi şansa bırakmayacağım. Anlaşıldı mı? Bunu sonra konuşabiliriz."

"Niels öldü."

Telaşa kapılan Rorax, kilidi açıp yatağının ucuna oturmuş olan Jia'ya iri gözlerle baktı. "Ne?"

"Niels ..." Jia esnedi ve Rorax'ın yatak örtüsünün üzerine uzandı. "Ayres onun kafasını kesti. Hem de tüm sarayın önünde."

Rorax odadan fırladı ve koridora çıktı. Kapıyı çalma zahmetine girmeden Ayres'in kapısını açtı.

Ayres yatağının kenarında oturuyordu. Üstü çıplaktı ve boynundaki altın zincir sıcak havada parlıyordu.

şömineden gelen ışık. Parmaklarının arasında bir bıçakla oynarken pantolonu çözülmüştü ama kalçasının etrafındaydı. Kadın kapıyı arkasından çarpınca irkilerek başını kaldırdı.

"Ne yaptın lan sen?" Rorax, vücudunun birdenbire onun için nasıl acıdığını görmezden geldi, tüm dövmeleriyle görkemli gövdesini görmezden geldi ve ona ters ters baktı.

Uzun bir iç çekti, bıçağı arkasındaki yatağa bıraktı ve sakın bir şekilde ona bakmadan önce kıvrak parmaklarıyla yeni kemerini bağladı. "Günaydın, Rorax."

"Ne yaptın?" diye sordum.

"Onu ben öldürdüm." Ayres ellerini kalçalarına koydu ve neredeyse öfkesini dindirecek soğuk, şeytani bir gülümsemeye ona baktı.

"Neden?"

Tereddüt etti. "Niels'in insanlarla dolu bir koridorda sizi öldürmekle tehdit etmesi kabul edilemez."

"Beni doğrudan Alloy Hanesi'yle karşı karşıya getirdin," diye tersledi ve parmağını ona doğru itti.

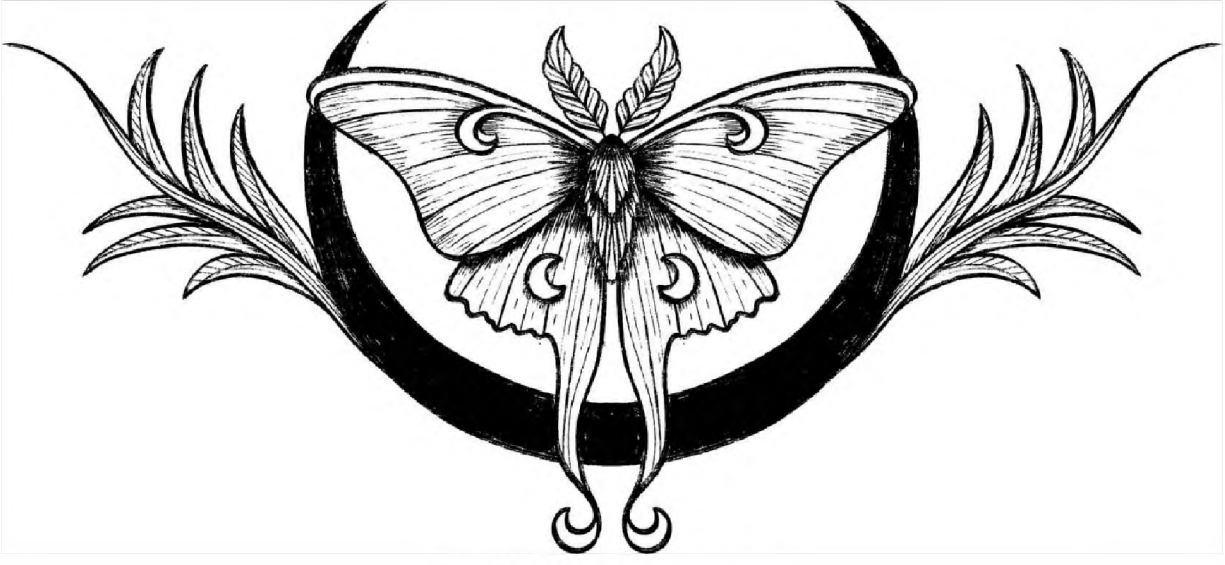
Ayres daha yakına eğildi, sıcaklığı onun alanını işgal ediyordu. "Eğer bir an için bile onlarla karşı karşıya olmadığına inandıysan, aptalsın demektir. Bu senin güvenliğine ilgili bir mesele Ror, buradaki herkesin senin hayatına yönelik herhangi bir tehdidin Ölüm ve Buz'un çok ciddiye alacağı bir tehdit olduğunu bilmesini sağlamak."

Rorax dişlerini sıktı.

"Ancak," dedi parmaklarını kısa saçlarının arasında gezdirerek. "Bazı şeyleri size danışmamız gerekiyor. Sizinle iletişim kurmalıyız. Ve bunun için özür dilerim. Bir dahaki

sefere bilgilendirileceksiniz."

Sinirlenen Rorax gitmek için döndü. Ayres bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti, bir kolunu beline doladı ve o geri çekilemeden onu öptü.

Bölüm 116

Tressa

Tressa meyhanenin kapılarını iterek açtı, dönüp kendisine bakan yüzleri görmezden geldi.

Gözleri, odanın arka tarafında, beş kişisel korumasıyla çevrili gözlerden uzak bir kabinde oturan bir kadına kilitlenmişti.

Eluvan Abebe, House of Life'ın Kraliçesi. Annesi.

Tressa doğruca kabine geri döndü ve annesinin önünde durmadan önce annesinin tanıdık muhafızlarına başını salladı.

Annesinin siyah kıvrıkcık saçları, başının tepesine taktığı altın çelikten bükülmüş tacı göstermek için kısaydı. Üzerinde Yaşam Evi'nin yeşil ay güvesinin işlendiği uzun altın bir elbise vardı. Çok güzel görünüyordu ama annesinin kahverengi gözlerindeki bir şey kederini ele veriyordu.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra annesi hüngür hüngür ağlayarak ve sümükler içinde Tressa'nın üzerine düştü, kollarını Tressa'nın boynuna doladı ve sanki bacakları kadını daha fazla tutamayacakmış gibi aşağı sarktı. "Tressa. .

. Tressa, kızım. Eve, ait *olduğu* yere," diye ağladı annesi.

Tressa omzunun üzerinden bakıp tüm meyhanenin ona bakmak için döndüğünü gördüğünde teninin utancını örtecek kadar koyu olmasına şükretti.

"Anne . . . Anne, shhh. Sorun yok." Tressa'nın kollarında titremeye devam eden annesinin sırtında Tressa bir elini yatıştırıcı darbelerle aşağı yukarı gezdirdi.

"Eve döndüğün için çok mutluyum. Sen benden uzaktayken bir gün daha yaşayamazdım. Bu . Sanki *ikiniz* de yokmuşsunuz gibi hissettim," diye hıçkırdı annesi ve suçluluk duygusu Tressa'nın göğsünü doldurdu.

Tressa annesine daha sıkı sarıldı ve onu başının üstünden öptü. "Ben de seni özledim anne. Seni seviyorum."

"Oturun lütfen."

Tressa oturdu.

"Bana Gimren'den bahset; onu gördün, değil mi? Orada, Kuzey Kalesi'nde. Evlenme teklif etti mi?" Tressa'nın ağzı hafifçe yukarı kalktı ama başını salladı.

"Hayır anne, evlenme teklif etmedi. Seçim sonrasına kadar beklemek istedik."

"Artık bununla işin bitti, ona ne zaman isterse evlenme teklif edebileceğini söyle." Annesi ona baktı. "Bu Heilstorm mu?

canavar hala kalede mi? Belki onun kafası bir gelin hediyesi olabilir."

Tressa sesini sakinleştirerek, "Rorax da en az Roo kadar Seçimin kurbanı," dedi.

Annesi peçetesini aldı ve ağzındaki çatık kaşları sildi. "Kendi kızım bana çok yabancı."

Annesi hareket ederken, parmağındaki bir şey mum ışığında parladı. "O ne anne?"

Annesi sadece başını salladı ve peçeteyi tekrar kucağına koydu. "Bunu birazdan konuşabiliriz."

"Bu bir *yüzük mü?*"

Annesi cevap vermedi. Sadece orta parmağında dev bir elmas olmayan eliyle şarap kadehini tuttu ve uzun bir yudum aldı.

"Anne," diye tersledi Tressa.

"Tressa, benimle böyle konuşma," diye tersledi annesi.

Tressa sanki annesi suratına bir tokat atmış gibi geri çekildi, sonra öne doğru eğilip avuçlarını masaya bastırdı.

"O yüzüğünü nereden aldığını bana *hemen* söyleyeceksin." Annesi irkildi ve Tressa'ya bile sesi yabancı ve sert geldi.

Hareket Tressa'nın pencereden dışarı bakmasına neden oldu. Bir çift adam yürüyordu ve güneş, plaka zırhlarının göğsüne kazınmış gümüş gürzü yakaladı. Zırhlarının yeşil metalik kenarları o kadar parlaktı ki, Tressa

bakarken kör olabilirdi. Zırhlarında bu yeşil rengi kullanan tek bir Ev vardı, Ev mührü olarak gümüş bir Morningstar'a sahip olan tek bir Ev.

Nasıl nefes alacağını unutmuştu. Ciğerleri yandı ve şok içinde annesine dönerken kalbi göğsünde atmayı bıraktı. "*Yapamazsın.*"

Annesinin ağzı sıkıştı. "Tressa, anlamıyorsun."

"Ona ne söz verdin?"

"Kim? Ben ona hiçbir söz vermedim, ben-"

Tressa ellerini masaya vurdu. "*Ona ne söz verdin anne? Alaşım Kralı hiçbir şeyi bedavaya yapmaz.*"

Annesinin bakışları masaya düştü ve babasının ölümünden bu yana geçen beş yıl boyunca bir kez bile çıkarmadığı alyansıyla öfkeyle oynamaya başladı. "Sınırın güvenliğini sağlamamız için bize askerler verdi ve bizi koruyacağına ve Yaşam Hanesi'nin yönetici ailesi olarak bize meydan okumayı düşünebilecek herkesi tehdit edeceğine söz verdi. Karşılığında, Haneler Konseyi'ndeki oyumuzu kullanarak onları onun davasına karşı yönlendirmeliyiz."

Tressa'nın kalbi her kelimedede göğsünde daha da küçüldü. "*Anne, ne düşünüyordun?*"

Gözyaşları annesinin yanaklarından süzölmeye başladı ve Tressa'nın kalbi daha da söndü.

"Ailemi özlediğimi düşünüyordum. Hayatta kalan tek kızımı özlediğimi ve bunun yapabileceğim tek yol olduğunu

seni Kuzey Kalesi'ndeki köleliğinden kurtarmak ve eve götürmek." Bileğinin tersiyle yanağını sildi. "Seçimlerden sonra seni Tanrı'nın korkunç savaşına göndereceklerini düşünüyordum. Zaten çok yalnız olduğumu düşünüyordum ve ben Eğer sen de beni terk edersen bununla başa çıkamam."

Tressa'nın ağzı kapandı. Kendini masadan uzaklaştırdı.

Biraz hava almaya ve bu Tanrı'nın unuttuğu meyhaneden çıkmaya ihtiyacı vardı. Döndü ama sadece iki adım atmıştı ki aynı pencereden başka bir şey gözüne çarptı.

Askerlerden birinin kolunun altına sıkıştırılmış tanıdık bir kitap vardı. Bir zamanlar Surmalinn'deki kütüphanede gördüğü bir kitap setinden biriydi. Altın süslemeli, kan kırmızısı bir kitaptı ve ön yüzünde ölüm tanrıçası Marras yazıyordu.

Tressa'nın tüm vücudu donarak bir buz kütlesine dönüştü. Sumavari'nin kitaplarından biri.

Aklından binlerce düşünce geçiyordu. Kahretsin, kahretsin, *Lanet olsun.*

"Şunu görüyor musun?" diye fısıldadı annesi.

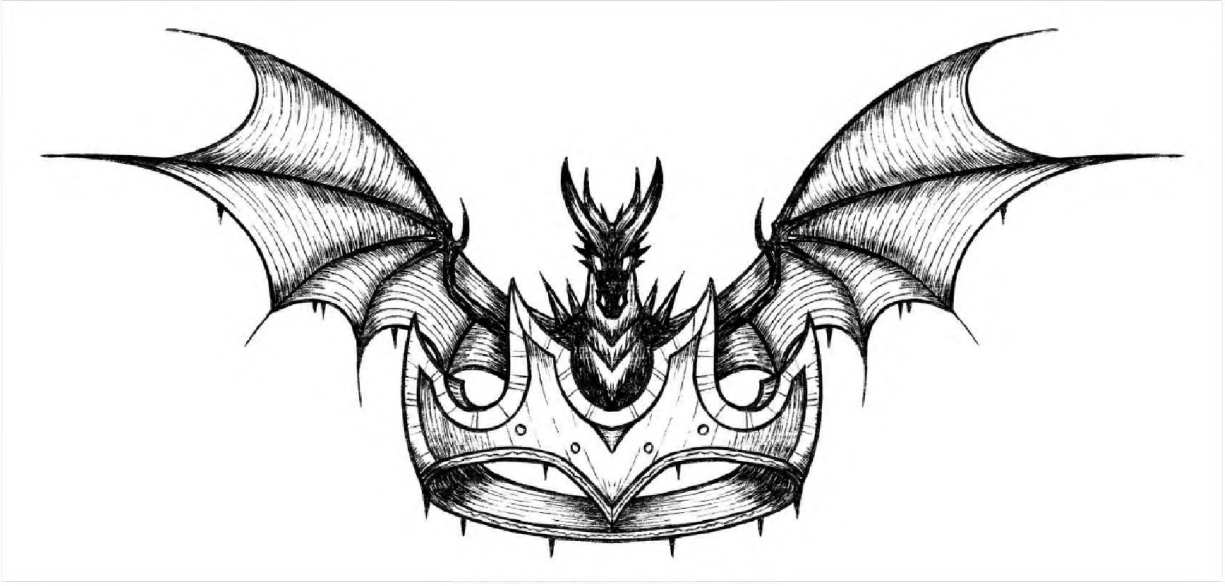
Tressa, kitabı eyer çantasının arkasına koyup atına binen ve merhameten onun baktığını fark etmeyen askere bakakalmaktan başka bir şey yapamadı.

Annesi yüzünü çevirip Tressa'ya baktı, gözlerinde şu anda Tressa'nın kalbini kemiren aynı korku ve şok vardı.

"Ben ne yaptım?" diye sordu.

Tressa masanın kenarına eğildi ve elini annesinin elinin üzerine bastırdı. Titriyordu ve soğuktu, bu yüzden sıkıca sıktı. "Gitmem gerek anne. Ayres'i ve Ölüm Evi'ni uyarmalıyım. Ama sonra geri döneceğim, söz veriyorum. Ne yapacağımıza karar vereceğiz. Birlikte, tamam mı?"

Kraliçe'nin yüzünden yaşlar süzüldü ama omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. "Gidin."

Bölüm 117

Raengar

Raengar, solukları ve öfkeli haykırışları duymazdan gelerek Konsey'in bulunduğu yere doğru ilerledi.

Evler toplantılarını gerçekleştirdi.

Muhafızlar müdahale etmeyeceklerini biliyorlardı ve o kapıdan içeri dalarken şaşkınlıkla ona bakmaktan başka bir şey yapmadılar.

Alloy Hanesi, Kral Määr'ın duruşması bitene kadar gözetim altındaydı, bu nedenle Haneler Konseyi'ni oluşturan on iki kral ve kraliçeden yalnızca on biri oturdukları yerden ona baktı.

Suyun Kralı, Raengar'ın parmak uçlarından sarkan donmuş, parçalanmış kafaya dehşetle bakarken sıçrayarak ayağa kalktı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Raengar Minotor'un kafasını masaya vurup Luxamal'dan gelen test sonuçlarını içeren parşömeni yanına koyarken Isolde oturduğu yerden kalktı. Isolde Su Kralı'na dönerken kendini beğenmiş ve muzaffer görünüyordu. "Senin

Grace, bu bir minotorun kafası. Pit Adası'ndan çıkarılan bir Pit canavarı. Bizden yaratıkların yaşadığına dair kanıt istemiştiniz. İşte kanıtınız."

Raengar sonuçları ve satın alma tarihini içeren kâğıdı havaya kaldırdı. "Bu Luxamal Üniversitesi'nin Jia Frostguard ve Rorax Greywood'un kan örnekleri hakkındaki raporu. İhanete uğrayan Heilstorm görevine; *bu* Konsey tarafından emredilen, onaylanan ve hazırlanan göreve ihanet edildi. Saldırılarında kullanılan engelleyicinin Kral Määr tarafından emredildiğinin kanıtını gösteriyor."

Hava Kralı rahat bir nefes aldı. "Tanrılara şükürler olsun."

"Bu, Kral Määr'ı vatana ihanetten mahkûm etmek için yeterli bir kanıt," dedi Ateş Kralı Tulek, elini düşünceli bir şekilde çenesine sürterek.

"Fazlasıyla yeterli. İfadeler ve tanıklar aşağıda isimlerini imzaladılar ve hepsi tanıklık etmeye istekli," dedi Raengar, daha dik durarak.

"Peki ya Çukurlar?"

"En azından bir tanesi açıldı. Evlerinize gidin ve ordularınızı hazırlayın. Savaşa gidiyoruz."

Bölüm 118

Rorax

"A bir yaprak mı kaynatıyorsun?"

Rorax Jia'nın omzunun üzerinden bakarak sudaki uzun yeşil yaprağı gördü.

Jia homurdandı, dönüp ona bakmaya zahmet etmedi. "Bu benim zongzi'm için bir kamış yaprağı. Ye-Jun, evde olamayacak olmama rağmen Buz Ejderhası Festivali'ni kutlayabilmem için gönderdi. Onları erkenden yapıyorum. Ayrıca sana iyi şanslar dilememi de söyledi."

Rorax havayı kokladı ve midesi homurdandı. "Tasadüfen sana paylaşmayı da hatırlattı mı?"

"Tabii ki hayır. Ye-Jun da senin kadar iyi paylaşıyor." Jia omzunun üzerinden ona düz bir bakış attı. "Ama onları paketlememe yardım edersen sana acırım."

Rorax hevesle Jia'nın yanına gitti. "Festivale daha birkaç ay var. Neden erken kutluyoruz?"

"Buna ihtiyacım var," dedi Jia, sesi cana yakınlıktan öfkeli ve kısa olmaya doğru kayıyordu.

"Neden?"

Jia, metal maşayla uzun yaprakları tencereden çıkarıp bir tabağa koyarken Ror'u görmezden geldi.

"Kamışı bu şekilde katlayarak alt kısmını bir koni haline getirin." Jia gösterdi; sesi kısıktı. "Sonra külahı pirinç ve etle doldurun, sonra da hepsini birlikte sarın."

Yaprakları doldururken sessizce çalıştılar, sonra Jia hızlıca Rorax'a zongzi'yi iple nasıl bağlayacaklarını gösterdi.

Jia tabağı taşıdı ve Ror'u kulelerden birinin çatısına götürdü, bacakları kenardan sarkacak şekilde oturdular. Onlar sessizce yemeklerini yerken Rorax'a tek kelime etmedi, ona bakmadı bile.

Rorax yemeğini bitirdiğinde tabağını yere koydu ve bileklerinin üzerine yaslandı. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin? Yoksa tahmin etmek zorunda mıyım?"

Jia ağzının kenarındaki pirinç tanesini silerken dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Zaten biliyor olmalıydın, Ror."

Rorax yorgun gözlerle ona bakarak, "Ben bilmiyorum," diye tersledi. "Öyleyse beni aydınlat."

Jia nihayet konuşmadan önce son zongzisinden büyük bir ısırık aldı, gözleri önlerindeki dağlara dikilmişti. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek."

"Bunu anladım," dedi Rorax kesin bir ifadeyle.

Jia'nın mor gözleri Rorax'a dikildi ve öfkeli bir nefes verdi. "Kään bana yardım et Ror, neden her zaman böyle alaycı bir sürtüksün?"

Rorax'ın çenesi gevşedi ve Jia, "Tanrım, şu anda seni yumruklamak istemedim sana bakamıyorum bile," diye patladı.

Rorax geri çekildi. "Ne?"

"Lyondrea'dayken, Crax beni işkence masasına astığında, Volla ve beni bırakıp gidecekmişsin gibi görünmüştü, Darras'ı bulma fırsatı için bizi terk edecekmişsin gibi görünmüştü. İncinmiştim ama içten içe anlamıştım. Aileni seçme hakkına inanıyordum. Ama şimdi-" Jia'nın sesi kesildi ve çenesi titremeye başlarken yumruğunu ağzına götürdü.

"Jia . . . I-"

Bir parmağını kaldırdı. "Dur. Kapa çenenin ve beni dinle, Ror."

Rorax'ın çenesi kapandı.

Jia derin bir nefes aldı, omurgasını dikleştirdi ve Rorax'a sert bir bakış fırlattı. "Seninle konuşup artık kütüphanede senin için çalışmayacağımı bildirmek istedim."

"Neden?" Rorax gözlerini kıstı. "Aşağıda seninle daha fazla birlikte olmam gerektiğini biliyorum. Sana yapacak bir sürü iş verip sonra da terk etmek istememiştim-"

Jia, Rorax'ın burnunu kırmak için sabırsızlanıyormuş gibi görünen elini havaya kaldırarak Rorax'ın önünü kesti. "Rorax,

Benden birkaç lanet kitap okumamı istediğın için kızgın değılim."

Rorax'ın kaşları çatıldı ve midesine bir huzursuzluk çökmeye başladı. "Kafam karıştı."

"Alemler SAVAŞ halindeyken, senin kadar yetenekli ya da nitelikli olmayan birinin Alemlerin Koruyucusu olmasını açıkça ve aktif olarak planladığın için kızgınım." Son kelimeyi Rorax'a o kadar yüksek sesle bağırdı ki, Rorax'ın tüm vücudu irkildi. "Kendini bile savunmayan birini savunmak neredeyse imkânsız. Tanrıların lanetlediğı gözlerini açmayı ve Diyarlar'ın seni sadece istediğini değıl, aynı zamanda sana *ihtiyacı* olduğunu görmeyi reddediyorsun."

Rorax tüm zongzilerini bitirdiğı için memnundu çünkü onları kulenin yanından düşürebilirdi. Konuşmak için ağız açık kaldı ama arkadaşına bakakalırken kelimeler kifayetsiz kaldı.

Jia daha bitirmemişti.

"Çok kızgınım, çünkü hepimiz halkı için fedakârlık yapacak bir Koruyucuyu hak ediyoruz. Kendi isteğıyle özveride bulunacak ve yapılması gerekeni yapacak birini. Söz konusu olan sadece benim hayatım olduğunda bunu yapamadım. Senden Darras'ı aramaktan vazgeçmeni istemek aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama şimdi? Şimdi yüz *binlerce* hayat tehlikedeyken mi? Senden bunu istemek zorunda olduğuma *inanamıyorum* bile."

"Biz ... hepimiz Enna'nın-" Rorax itiraz etmeye başladı ama Jia onun sözünü kesti.

"Her zaman Enna'nın daha iyi bir Muhafız olacağını söyledin ve bazı açılardan haklısın. Enna daha iyi bir diplomat olabilirdi. Vatandaşlar için daha iyi bir rol modeli. Daha zarif ve karizmatik bir Muhafız. Ama yukarıdaki tanrılar, Rorax, gözlerini aç!" Acı acı güldü, huysuz bir çocuğa akıl vermeye çalışıyormuş gibi bıkkındı. "Şu anda bir *diplomata* ihtiyacımız yok. Diyarların gözü yeni bir Çukur Savaşı'nın tam ortasında ve gidişatı değiştirebilecek kadar güçlü bir Muhafız'a ihtiyaçları var." Jia'nın gözlerinde öfkeli yaşlar oluşmaya başladı ve parmak uçlarıyla gözyaşlarını silerken çenesi yeniden titredi.

Jia derin bir nefes çekerken Rorax bakmaktan başka bir şey yapamadı. Havanın tadı akşam gibi gelmeye başlamıştı. Güneş batmıştı ve etraflarındaki her şey gölgelere bürünüyordu; Rorax beş dakika daha ışığa sahip olabilmeyi diledi.

Birkaç dakika sonra Jia yavaşça Rorax'ın ellerinden birini kucağından aldı ve yumuşak elini onun etrafına sardı. "Bunu hiç istemediğini biliyorum, Ror. Gardiyan olmanın sorumluluğunu ya da ağırlığını hiç istemediğini. İstediğin tek şeyin ailen ve özgürlüğün olduğunu biliyorum." Jia burnunu çekti. "Ama Rorax, senden bizi seçmeni istiyorum. Burada kurduğumuz bu yeni aile için savaş. Diyarlar için savaş."

Rorax ne diyeceğini bilemedi. "I . . . Jia, bana nasıl sorabildiğini bile bilmiyorum."

Jia gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm bu olanlardan sonra mı?" Rorax'ın alt dudağı titredi. "Isgra haklıydı, Jia. Eğer en iyi arkadaşımı kurtaramadıysam ... Çok üzgünüm. O gece daha erken davranmalıydım; daha sıkı savaşımalıydım. Volla ... Bunu yapabilirdik. _."

"Hayır," diye Rorax'ın sözünü kesti Jia, uzanıp Rorax'ın yüzünü neredeyse saygıyla kavrarken. "Ror ... yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Jia, Diyarlar'ı kurtarabilir miyim bilmiyorum. Volla'yı kurtaramadım. Briar'ı kurtaramadım. Sahana şu anda hapiste. Darras muhtemelen hemen onun yanında." Jia yüzünü tutarken Rorax'ın içinden bir hıçkırık koptu, sesi acı ve öfke doluydu. "Neden onu kurtaramadım? Ya Enna'yı kurtaramazsam? Ya da Isgra'yı?"

Rorax bir kez daha yüksek sesle hıçkırdı, omuzları gözyaşlarıyla titriyordu.

Jia Rorax'ın yüzünü serbest bıraktı ve Rorax'ın ellerinden birini kavrayarak kendi avucuyla Rorax'ın avucunu sandviç yaptı. "Beni dinle, Ror. Sen Volla'yı kurtaramadın ama ben ona *veda* edebildim. Volla'ya onu sevdiğimi ve onun karısı olmaktan gurur duyduğumu söyleyebildim. Crax beni öldüremedi ve bu sayede ona *veda* edebildim. Sen olmasaydın o vedayı yapamazdım, Ror. Crax onu elimden alırdı. Bunu bir düşün, Rorax. Gardiyan olmayı düşün. Benim için, Volla için."

Rorax Jia'yı kucakladı ve Rorax'ın gözyaşı kanalları şişip acı verene kadar birlikte oturup ağladılar.

Rorax onu bıraktı ve burnunu koluna sildi. "Saçında sümük var."

Jia yapılmış bir eğlendi homurdanıyor. "Bu
Yani Kötü, iğrençsin, Ror."

Jia onun ellerini tekrar kavrarken Rorax'tan sulu ve acınası bir kahkaha yükseldi.

"Bunun acı verici olacağını biliyorum, ancak Diyarların ayakta kalabilmesi için Muhafız olmanız gerekiyor."

"Ben-"

Kulenin tepesindeki kapı açıldı ve Rorax dönüp omzunun üzerinden baktığında Ayres'in kafasını kapıdan uzattığını, gözlerinin endişeli bir yüz ifadesiyle onun yüzüne kilitlendiğini gördü. "İyi misin?"

Rorax kuleye doğru ilerlerken başını salladı ve onu çıkıntıdan kaldırdı. Maymun stiliyle ona sarıldı, bacaklarını beline doladı, yüzünü boynuna gömdü.

Rorax'ın başının üzerinden Jia'ya, "Senin için Kaiya ya da Milla'yı göndereyim mi?" diye sordu.

"Hayır, burada biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Akşam yemeği için Büyük Salon'a gidecek misin?" d i y e mırıldandı Jia'ya.

"Hayır, aç değilim. Sadece biraz yemek yedik. Yine de teşekkürler, Ayres."

Rorax omzunun üzerinden arkadaşına baktı ve yumuşak bir sesle, "Biraz daha yemelisin," dedi.

"Hazır olduğumda yapacağım."

Rorax yanağını Ayres'in omzuna yaslamadan önce başını salladı.

Onu yavaşça odasına taşıdı. Yolun yarısına gelmişlerdi ki adamlarından birinin yanından geçtiler. "Git Elçi Garrison'ı bul ve ona Jia Frostguard'a sıcak bir yemek ve biraz şarap getirmesini söyle. Bir arkadaşına ihtiyacı var. Onu bulduktan sonra odama bir yemek ve aşçının portakallı ekmeklerinden getirin," diye emretti.

"Bunları paylaşmayacağım, biliyorsun," diye mırıldandı Rorax onun boynuna karşı.

"Biliyorum." Ayres bir elini saçlarının arkasında gezdirdi.

Rorax onun kol ve bacaklarını daha da sıktı ve elleri iri avuçlarını kadının omurgasında aşağı yukarı gezdirdi. Yavaş yavaş gözyaşları gözlerinden kurtulup adamın siyah kazağına damlamaya başladı.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" Ayres sordu. "Seçim."

"Ne olmuş ona?"

Rorax ona daha sıkı sarıldı. "Jia ... Enna yerine benim Muhafız olmamı istiyor."

"Oh, anlıyorum." Odasına gittiklerinde çekmecesinden bir gömlek aldı ve onu kucağına oturttu. Gömleğini çekiştirdi, o da kollarını kaldırarak yavaşça başının üstünden çıkardı. Arkasına uzandı ve yavaşça göğüs bağlarını ve sütyenini çıkardı.

Ayres'in gözleri bir an için kızın göğüslerine takıldı, bakışlarında kısa bir açlık parıltısı vardı ama onlara bir saniye bile fırsat vermedi.

Tişörtünü tutup gövdesinden aşağı kaydırırken bir bakış attı. Adam onu kucağına çekti ve kadın adamın iri bedenine sokuldu.

Kız yavaşça kazağının içine ağlarken sessizce oturdular ve adam kapı çalınana kadar kızın sırtını yumuşak bir şekilde ovdu. Onu nazikçe kucağından indirdi ve kapıya doğru ilerledi. "Pantolonunu çıkar Ror, rahatına bak. Konuşacak çok şeyimiz var."

Ayres, tam derisini çıkarmayı bitirdiği sırada yemeğiyle geri döndü.

Ayres, kadının üç portakallı tatlı ekmeğin bulunduğu tabağa bakıp gülümsemesini izledi. "Umarım bunlardan yeterince vardır, yoksa daha fazla getirebiliriz."

Kalbi çok dolu olduğu için ağrıyordu.

Burada kurduğumuz bu yeni aile için savaşın, demişti Jia.

Rorax bir süre sessizce yemek yedikten sonra ona "Sence ne yapmalıyım?" diye sordu.

Ayres ellerini birbirine sürttü. "Enna'nın senin için önemli olduğunu biliyorum, Ror. O inanılmaz bir kadın." Gözlerinin içine baktı, bakışları inatçı ve kesindi. "Ama Muhafız olursa ve yapmasını istediğimiz şeyi yapamazsa bunun sonuçlarını düşünmelisin."

"Seninle ya da onunla yaptığım anlaşma bu değildi," diye itiraz etti Rorax başını sallayarak.

Ayres onu yataktan kaldırdı ve kucağına oturttu, böylece göğüs göğüse oturuyordu. "Acaba

yeni bir anlaşma için hazır mısın?"

Rorax şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. *Yeni bir anlaşma mı? Bu da ne demek oluyor?*

"Biz senin Diyarların yeni Kuzey Muhafızı olman gerektiğini düşünüyoruz. Zamanı geldiğinde."

Rorax onun kollarında şaşkınlık ve endişeden oluşan bir heykele dönüştü.

"Bugün ya da bu gece, hatta bir ay daha karar vermen gerekmiyor Ror, ama karar *vermen gerekiyor*." Ayres bir tutam saç Rorax'ın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Neye karar verirsen ver, bu senin sorumluluğun, senin seçimin ve senin sonuçların. Bu yüzden, birlikte yaşayabileceğin birini seçtiğinden emin ol, çünkü yaşayacaksın, Rorax. Seni yanımda tutmak için öbür dünyaya giden köprüyü yakmam gerekse bile yakarım."

Rorax, Ayres'in boynuna ıslak bir kahkaha attı ve omzunun birleştiği yere bir öpücük kondurdu.

Sonra bir şey oldu, yumuşak ve uzak bir şey şimdi zihninin arkasında tuttuğu Ölüm Büyüsü akorunu dürttü. Ayres'in kolları onun etrafında gerildiği sırada bunu reddediyordu. Ayres'e bakmak için başını geriye doğru salladı. Yüzünde o *ifade* vardı.

"Bu bir ... miydi?"

Ayres'in gözleri tetikte ve temkinliydi. "Bir çağırma. Büyük bir tane. Birisi ölüm büyüsü kullanıyor."

"Neden hissedebildim?"

"Bu senin yeni büyüünün bir parçası olmalı," dedi Ayres, kızın yüzünü incelerken, ağzı düşünceli bir şekilde gerilmişti. "Böyle sert bir şekilde çekildiklerinde ley hatlarını hissedecek kadar büyüye sahip olmalısın."

"Demek ki diğer Contestar'lar da bunu hissedebiliyor," diye kaşlarını çattı Rorax.

Ayres omuz silkti, "Bunun ne anlama geldiğini bilemezler; ne olduğunu bilmezsen kaşıntıdan başka bir şey hissetmezsin."

"Seninle gelmemi ister misin? Kitabı bulmana yardım etmem için?"

Ayres başını salladı ve başparmağını kızın yanağında gezdirdi. "Hayır, Cannon ve ben gideceğiz. Sen burada Jia'yla kal ve söylediklerimi düşün. Tamam mı? Kuzey'in yeni Muhafızı olma fikrini düşün."

Rorax Enna'yı düşündü ve isteksizce başını salladı. "Tamam."

Bölüm 119

Rorax

Rorax bir kalkan kullanarak Jia'nın yaklaşan darbelerinden birini savuşturdu ve ardından bir diğerini engellemek için döndü. Sabah

Çiy çimenleri kayganlaştırdı ve Jia iki kılıcını da kalkanının üzerine indirdiğinde, darbe Rorax'ın bir santim geriye kaymasına neden oldu.

Rorax nefesinin altından küfrederek bir adım öne çıktı, kaybettiği yeri geri kazandı ve Lamonte'nin eğitim koleksiyonundan ödünç aldığı kalkanı kullanarak saldırıya geçmeye çalıştı.

İşe yaramadı. Jia kalkanı yana savurdu, döndü ve kılıcının üst kısmını Rorax'ın göğsüne bastırdı.

Rorax, Jia'nın kendini beğenmiş gülümsemesine bakmadan önce bıçağa düz bir bakış attı. "Umarım bu sabah üzerine bir kuş sıçar."

Jia güldü ve terini silmek için bıçağı Rorax'tan uzaklaştırdı. "O şöyle gittikçe daha iyi oluyorsun. Eğer sen

sadece bir kalkanla teke tek mücadele etmek zorunda kalsaydınız, en azından bir şansınız olurdu."

Kuledeki konuşmalarından beri Jia normaldi ve neyse ki Vasilik konusunu bir daha açmamıştı.

Rorax da güldü ve ukalaca bir şey söylemek için ağzını açtı ki, keskin, panik dolu bir kişneme başını çevirmesine neden oldu.

Tressa, büyük beyaz bir aygırın üzerinde, arenanın kemerli dar girişlerinden birinden dörtnala geçerek onlara doğru son sürat ilerliyor, mavi elbisesi arkasından dalgalanıyordu.

"Ayres ve Cannon nerede?" Tressa atını Jia'nın yanında yavaşlatırken sordu. Hayvan ter içindeydi ve yorgunluktan ağzından köpükler çıkıyordu.

Jia ve Rorax gergin ve kararsız bir bakış attılar. "Onlar gittiler," dedi Rorax. "Ve muhtemelen bu hafta sonuna kadar da dönmeyecekler."

"*Siktir.*" Tressa gözlerini kapattı ve parmak eklemine dişlerinin arasına alarak ısırıldı.

Rorax Tressa'nın yüzündeki gözyaşlarını gördüğünde, Rorax'ın midesindeki huzursuzluk hissi kalın düğümlere dönüştü. "Tressa, neler oluyor?"

"Annem-" Tressa'nın sesi tekrar denemeden önce kesildi. "Annem Alaşım Hanedanı'nın Diyarımıza girmesine izin verdi. Bir müfreze askerin bir Kitap taşıdığını gördüm.

Sumavari. Tek başıma geri getiremeyeceğim kadar çoktular ve şimdiye kadar her yerde olabiliyorlardı."

Soğuk buz Rorax'ın göğsüne saplandı. "Nereye?"

"Lelular, beş gün önce. Şimdi nerede olduklarını bilmiyorum." Sanki çağrılmış gibi, Rorax küçük olanı hissetti,

kafatasının arkasındaki Ölüm Büyüsü'nün küçük çekimi.

Ayres'in şu anda bulunduğu yerin tam tersi yöndeydi.

Rorax Jia'ya dönmeden önce yemin etti. "Git yayını al ve hazırlan. Ayres'e bir Kan Şahini göndermemiz gerekiyor, sonra da gidiyoruz."

Rorax zihninin gerisindeki çekimi takip ederek Jia'yı ormana doğru götürdü. Gece boyunca atlarını sürmüşler, yol boyunca köylerden yeni atlar çalmak için durmuşlardı. Beş gün geçmişti ve yaklaşıyorlardı.

Çağırma noktasına yaklaştıkça çekimin daha da güçlendiğini hissetti ve her adımda midesi daha sıkı düğümlendi.

Ayres'le çıktığı ilk avda hayatını kurtarmış olan şifacılarla dolu Karduru kasabasından henüz geçmişlerdi. Kurtardığı küçük kız ailesiyle birlikte burada yaşıyordu.

Eğer Lyondreanlılar burada başarılı olurlarsa, o küçük köy ilk saldırılacak köylerden biri olacaktı.

Sumavari'nin canavarları yaratıldı.

Bedeli ne olursa olsun, Rorax başarılı olamayacaklarına kararlıydı.

Rorax yaklaştıklarını hissettiğinde atını durdurdu. Neredeyse çağrının tepesine varmışlardı. "Buradan itibaren yürüyeceğiz." Atlarından indiler ve çalılar temizlenene kadar sessizce ilerlemeye devam ettiler. Rorax manzarayı seyrederken keskin bir nefes çekti. Nerede olduklarını biliyordu, daha önce Ayres'le birlikte buradan geçmişti.

Lyondreanlılar çağırma işlemi için Volkan Kuleleri'ni kullanıyorlardı.

Açıklığın her iki yanında, artık boş olan lav gölünün her iki yanında birer tane olmak üzere iki uzun karanlık kule. Basit ve lav tuğlasından yapılmışlardı. Yıpranmış ve hırpalanmış görünen ama yine de zamana karşı sağlam duran eski, harap şeylerdi.

Rorax, Jia ve ona en yakın olana doğru keskin bir çekim hissetti.

"Şuradaki," dedi Rorax, onu işaret ederek. "İçeride beş asker var."

Jia sırtındaki yayı çekti. "İçeri gizlice mi girmek istersin yoksa ön kapıdan mı girmek istersin?"

Rorax'ın boynunun arkasındaki çekim daha önce hiç hissetmediği kadar gerildi. "İçeri dalın. Bekleyecek vaktimiz yok."

Yan tarafa doğru süründüler.

Rorax ön kapının yanındaki varlığın hafifçe uzaklaştığını hissettiğinde, Rorax işaret verdi. Jia buzdan yapılmış küçük bir koçbaşı kullanarak kırılğan kapıyı kırıp açtı. İçerideki beş asker, ya buzdan yapılmış bir ok kalplerine saplanana ya da Glimr boğazlarını kesene kadar şaşkınlıkla bağırdı.

Askerleri bir dakikadan kısa bir sürede öldürdüler ve merdivenlerin tepesine ulaştıklarında Jia hiç vakit kaybetmeden kapıyı tekmeleyerek açtı.

Yere kanla kırmızı bir daire çizilmişti. Parlıyordu ve dairenin içinde, boğazı kesilmiş bir kadının cesedinin tam üzerinde duran bir adam vardı; kadının kanı çağırma dairesini yapmak için kullanılmıştı.

Güçlü bir Alaşım askeri aralarına taştan bir duvar ördü ve Rorax bariyeri ikiye ayırmak için kendi Alaşım Büyüsünü kullandı.

"Dur!"

Adam çemberin içinde durakladığında gözleri irileşti ve Rorax onu durduramadan ellerini avuç içleriyle yere vurdu.

Rorax Jia'yı yakalayıp yana doğru hamle yaptı ve tam büyü patlarken arkadaşını bedeniyle sardı.

Kulenin tüm tepesi koptu ve havayı dolduran dumanla birlikte moloz ve tozdan başka bir şeye dönüşmeden patladı.

Şiddetli bir şekilde öksüren ve kulakları çınlayan Rorax kendini ayağa kaldırdı ve sendeleyerek kapı aralığından geriye kalana doğru ilerledi.

Çağırma çemberindeki adam o kadar şiddetli bir şekilde fırlatılmıştı ki, boynu yüzüstü yatan bedeninden garip bir açıyla bükülmüştü. Aslında, odada bulunan tüm adamlar doğal olmayan bir şekilde hareketsiz görünüyordu ve tüm enerji izleri kaybolmuştu.

"*Siktir.* Sen iyi misin?" Rorax Jia'ya döndü, o da yavaşça dirseklerine kadar doğrulup başını salladı.

Rorax kırık toprak bariyerin üzerinden geçti ve Sumavari'nin kırmızı ve altın renkli kitabını yerden almak için eğildi. Jia kulenin kenarına çıkıp araziye bakarken o da koluyla üzerindeki tozu sildi.

Orada her ne gördüyse boğulmasına neden oldu. "Ror."

Rorax arkadaşının yanına yaklaştığında ensesinde bir tedirginlik belirdi.

Altlarında, kabuk bağlamış toprağı tırmalayarak ilerleyen ölümsüz askerler vardı. Yüzlercesi. Parçalanmış ve kanlı, çoğu zırhlı iskeletlerin üzerinde sallanan çürümüş deriden başka bir şey değildi.

Kään ona yardım et.

"Hadi, gidelim." Rorax döndü ve hızla merdivenlerden aşağı koştu, ölü askerlerin üzerinden geçti ve uçurumun kenarında durana kadar durmadı.

Draugr. Ölümsüz askerler.

Wymeria ve Ölüm Evi'nden kadim generaller savaşmak için eski bir yanardağın bulunduğu yeri seçmişlerdi ve şimdi Ölüm Büyüsü kullanılarak yeniden savaşa çağrılıyorlardı.

Rorax'ın sahip olduğu tek avantaj, hepsinin eski gölün dibinde olmasıydı; gölün sadece bir tarafından su çekilmişti ve bu yüzden biri hariç her taraflarında kırk metrelik bir uçurum vardı. Kaçabilmeleri için o tek taraftan geçmeleri gerekiyordu. Eğer onları orada yenebilirse, onları yönlendirmenin bir yolunu bulabilir ve Ayres ile Muhafızlar oraya varana kadar onları oyalayabilirdi.

Draugrlar kendilerini topraktan çıkarırken, Rorax saçındaki kurdeleyi kopardı ve Jia'nın kollarına atmadan önce kitabın kapağına sıkıca bağladı.

Jia kitabı aldı, başını kaldırıp Rorax'ın yüzündeki ifadeyi görene kadar kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Olamaz. *Hayır*. Onlarla tek başına savaşmana izin vereceğimi sanıyorsan çıldırmışsın demektir."

"O kitabı Ayres'e ulaştırabildiğiniz kadar hızlı ulaştırmanız gerekiyor. Burada kalamaz ve o şeyler de dışarı çıkamaz, yoksa doğruca Karduru'ya doğru ilerlerler." Rorax yavaşça kaçışlarına doğru ilerlemeye başlayan sürüyü işaret etti. Oraya gitmesi gerekiyordu. "Onlarla başa çıkabilirim. Ayres yakınlarda, onu hissedebiliyorum. O kitabı ona götür Jia. Yapabileceğin en önemli şey bu. Herkes için."

Rorax kılıcını kınından çıkardı ve Glimr'i avucuna çağırdı. Eski bir dostun merhaba demesi gibi derisinin altında ısındı ve Rorax onu biraz daha sıktı.

Rorax hazırды.

Burada olması gerekiyordu. Şu anda. Ölüm Evi'ni koruyor.

Ölü orduya bakarken son birkaç aydır bastırılmış tüm şiddet ve öfke derisinin altında kaynıyordu. Serbest bırakılmak istiyordu.

Jia, Rorax'ın savaşa hazırlanışını izlerken kalın kalın yutkundu, draugr ordusuna bakarken gözleri yaşlarla doldu. Kolunu Rorax'ın boynuna dolayarak kısa bir süre sarıldı. "Sakar Sumavari tam bir piç kurusuydu." Jia dönüp atının olduğu yöne doğru koşmaya başlamadan önce saçlarının arasından mırıldandı.

Rorax kılıçlarını sıkıca kavradı ve orduyla kafa kafaya çarpışmaya gitmeden önce yarım saat boyunca o kana susamış öfkeyi hissetmesine izin verdi.

Bölüm 120

Ayres

Ayres ve Muhafız, Eski Volkan'a giden vagon yolundaki bir köşeyi döndüler ve neredeyse Atını iten Jia dörtmala hızla onlara doğru koşarak oradan uzaklaştı.

Ayres kitabı hissedebiliyordu. Oradaydı, Jia'nın yanındaydı. Jia atını durdurmak için dizginleri öyle sert çekti ki atı protesto için şaha kalktı. At sakinleştğinde Ayres, Jia'nın gözlerinin korkudan parladığını ve gözyaşlarının yüzünden aşağı süzüldüğünü gördü. "Ayres, *tanrılar* Ayres, acele et. O arkada. Bir draugr ordusu çağırmışlar."

"Kitap nerede?" Bu Rorax'ın arkadaşı olsa bile, Ayres bu kadına Sumavari Kitapları'ndan birini ona bırakacak kadar güvenip güvenmediğini ya da her şeyin kendisi ve Muhafızlar için dev bir tuzak olmadığını bilecek kadar inanıp inanmadığını bilmiyordu. Jia gömleğini kaldırdı ve işte oradaydı, kırmızı ve altın rengi kapak alacakaranlık güneşinde parlıyordu.

Kan sıçramış ve kitabın etrafına çift düğümle bağlanmış olan kurdele Ayres'in Rorax'a verdiği kurdeleydi.

Ayres uzanıp kitabın kurdelesini çekerken kalbi acıyla ve panikle sıkıştı. "Nerede o?"

"Eski yanardağın kalıntılarında, iki mil ötede. Acele et, Ayres, o orada ve onlarla tek başına savaşıyor-" Jia'nın ağzından küçük bir panik hıçkırığı çıktı ve bileğini ağzına bastırarak ondan uzaklaşmak zorunda kaldı.

Ayres omzunun üzerinden Milla, Kaiya, Cannon ve Piers'a baktı. "Gidin," dedi onlara. "Acele edin. Orada bir kitap daha var ve Rorax yalnız."

Ayres tekrar Jia'ya odaklanırken dört muhafızı atlarını ileri itti. "Jia, beni dikkatle dinle. Bu kitabın Surmalinn'e geri dönmesi gerekiyor yoksa binlerce insanın hayatı tehlikeye girecek. Durmayın, beklemeyin, kimseyle konuşmayın. Rorax'ı buradan canlı çıkaracağız, sana söz veriyorum. Kitaba odaklan."

Jia düzensiz, sakinleştirici bir nefes aldı. "Git, bunu yapabilirim." Sonra atını son sürat geri mahmuzladı.

Ayres, Piers, Milla ve Cannon'ın kısa, bodur bir kulenin içinde kaybolduğunu görecektik kadar zamanında Muhafızlarına yetişti. Kaiya elinde sallanan dev savaş baltasıyla uçurumun kenarında donmuş bir halde duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ayres, Kaiya'nın tereddütüne duyduğu kızgınlıkla mücadele etti ama Kaiya'nın yanındaki çıkıntıya adım attığında o da dondu kaldı.

Rorax oradaydı, buzdan kazmalar ve topraktan yapılmış bıçaklar fırlatıyor, draugr hayaletlerini domino taşlarını devirir gibi sağa sola savuruyor, onları yakalamak ve kontrol etmek için ateş kırbaçları kullanıyor ve etrafındaki askerleri ayırmak için kalın siyah karanlık duvarlar kullanarak ona bakan geri kalanları iyice biçiyordu.

Ölümcül bir heybetle dönen siyah bir bulanıklıktı.

Hayatında hiç böyle hareket eden birini görmemişti; hiç bu kadar farklı büyü türünün bu kadar ortaklaşa silah olarak kullanıldığını görmemişti.

Rorax toprağın bir bölümünü ters çevirerek en az yirmi beş draugr savaşçısını ezdi. Dönerek karanlık duvarını desteklemek için sarmaşıklar gönderdi ve elini yukarı kaldırarak askerlerin küçük bir bölümünü gürültülü, çatırdayan bir şimşekle hizaladı. Bir asker aradan sıyrılıp ona doğru hücum etti ama kadın onu büyük bir buz parçasıyla delip geçti.

Alevli bir ok gökyüzünde süzülerek sırtına doğru fırladı.

Ayres'in kalbi sıkışmıştı. Adını haykırmak için ağzını açtı ama bunu yapamadan ok ondan üç adım ötede durdu ve yere düştü.

Rahatlamıştı. Tabii
ya.

Elbette bir hava kalkanını hatırlayacak kadar titizdi. Bir savaş alanının ortasında birine ihtiyacınız olduğunu ona defalarca öğretmişlerdi.

Orada tek başınaydı çünkü kendisi için o kişi olabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu.

"Marras yukarıda," diye fısıldadı Kaiya.

Ayres Kaiya'ya baktığında gözyaşlarının koyu kahverengi teninden aşağı süzüldüğünü gördü.

Ayres, Kaiya ona bakıp kara gözleri keder ve hüzünlü bir kabullenişle parlayana ve gerçek bir şimşek gibi üzerine çakılana kadar bunu bilmiyordu. Kaiya'nın arkadaşı ve sevgilisi olan Enna Mistvalley, hiçbir zaman Diyarların yeni Kuzey Muhafızı olma fırsatına sahip olamayacaktı.

Başka bir dünyada. Başka bir yaşamda, Enna adil ve nazik bir el ile yönetmek için mükemmel bir Gardiyan olurdu. Diyarlar'a, arkadaşlarına gösterdiği özen ve karizma ile bakardı.

Ancak yıkımın eşiğindeki Diyarların adil ve nazik bir ele ihtiyacı yoktu. Bir koruyucuya ihtiyaçları vardı. Bir savaşçıya.

Arkadaşlarına Sumavari Kitapları'nı bulmaları için yeterli zamanı kazandırabilmek amacıyla, savaş alanının ortasında yüzlerce draugr askeriyle tek başına çarpan o acımasız, gerçek, vahşi kalbe ihtiyaçları vardı.

Rorax Greywood'un kaderinde Diyar'ın bir sonraki Muhafızı olmak vardı.

Cannon ve Piers hızla içeri girerken arkalarındaki kulenin kapısı parçalandı.

"Bulduk!" Piers nefes nefese, deri ciltli bir kitabı Ayres'in görebilmesi için havaya kaldırdı. "Buradayız."

Ayres, Cannon'a döndü ve öfkeyle imzalamaya başladı. ***Kitabı al, atmı al ve Surmalinn'e git. Hiçbir şey için durma. Bizimle Kuzey Kalesi'nde buluş.***

Piers kitabı Cannon'ın kollarına attı, o da kaptığı gibi Ayres'in atına doğru koşmaya başladı.

"Geri kalanınıza gelince," dedi Ayres Muhafızlarının kalan iki üyesine kana susamış bir gülümsemeyle. "Spine Cleaver'a."

Bölüm 121

Rorax

Rorax, okuyla ıskaladığı bir draugr askerini öldürmek için kafasının yanından bir ok uçuğunda neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı

Buz kazması, onu gözlerinin ortasından bıçaklayıp yere düşürdükten sonra siyah bir duvar -kırmızı ışıkla çizgili siyah bir duvar- etrafına dikildi ve en yakındaki draugr askerlerini yirmi metreden fazla uzağı itti.

Kesik kesik, şükran dolu bir nefes aldı ve ellerini dizlerinin üzerine koymak için eğildi.

Ayres buradaydı. Ayres *buradaydı*.

Rorax başını çevirdiğinde adamın kendisine doğru geldiğini gördü ve Tanrılar şahitti ki adam gerçekten de inanılmaz derecede görkemliydi.

Siyah savaş zırhı boynuna kadar uzanıyordu, ısıltılı siyah uzun kılıcı omzuna kadar yükseliyordu ve diğer elinde çoktan siyah draugr kanına bulanmış kısa bir kılıç vardı. Gözleri parlak kırmızıydı ve

Yoğun yüz hatları ona odaklanmıştı. Her santimiyle o güzel, ölümcül Haberci'ye benziyordu.

Rorax ona yeterince yaklaştığında, burnundan akan bir damla kan ve teri silerken, "Çok zamanını aldı," diye söylendi.

Ayres'in parlak kırmızı gözlerinin etrafındaki deri, onu tepeden tırnağa incelerken eğlenceyle kırıştı. Yüzündeki kara tüyler, saf şeytandan başka bir şey olmayan bir gülümsemeye dönüşen mükemmel ağzının etrafında yeniden büyümüştü. "Gösterinin tadını çıkarıyordum, Küçük Karga."

Rorax dik durup boynunu kırmadan önce oflayıp pufladı. "Diğer kitabı aldın mı?"

Ayres başıyla onayladı. "Biz konuşurken her iki kitap da Surmalinn'e doğru yola çıktı."

Güzel. Rorax bıçağını parmaklarının arasında döndürdü. Etrafındaki askerlerin sesini duyabiliyordu ve aniden mücadeleye geri dönmek için can attığını hissetti. "Mola bitti, hadi gidelim."

Ayres başını eğdi ve ona bir kez daha analiz eden bir bakış attı. "Yanmaya ne kadar yakınsın? Muhafızlarım ve ben buradan sonrasını halledebiliriz."

Sanki sözlerini doğrulamak istercesine Kaiya yakınlarda bir savaş çığlığı attı ve onu düşen draugrların sesi takip etti.

"Pratik yapmak işime yarayabilir." Rorax birkaç derin nefes daha aldı, ağırlığını ve uzuvlarındaki hafif ağrıyı hissetti. Bundan sonra kendini ölü gibi hissedecekti. "Daha otuz dakikam var. Eğer kendimi test etmeye karar verirsem, belki daha da fazla."

Dudaklarından yine hınzır bir gülümseme geçti, arkasına uzandı ve uzun kılıcını başının üzerinden çıkardı. "Bunu yirmi dakika içinde halledebiliriz."

Rorax gülümseyerek karşılık verdi. "O zaman yolu göster."

Bölüm 122

Rorax

"G Eve gitmek istiyorum. *Çaresizce* bu pisliği üzerimden atmak istiyorum. *İğrenç bir şey,*" diye yakındı Milla, kendine bakıyor ve titriyordu.

Savaş alanını temizlemek Ayres'in tahmin ettiğinden daha kısa sürmüştü ama Rorax için bir an bile erken değildi. Askerleri taradılar, eski kahramanlarının kafalarını kestiler ve cesetlerini parçaladılar ve ancak her draugr'un bir kez daha öldüğünden emin olduklarında nihayet atlarına dönmeye başladılar. Rorax kendini sürüklemek zorunda kaldı.

Aşırıya kaçmıştı. İsteddiği kadar pratik yapmıştı, doğru, ama sonlara doğru tamamen tükenmeye de tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Sadece büyü rezervleri tükenmekle kalmamış, fiziksel rezervleri de neredeyse tükenmişti. Tüm uzuvları ve kasları sızlıyor, bitmeye yakın oldukları konusunda onu uyarıyordu.

başarısızlığa uğramıştı ve tüm vücudu yorgunluktan *ağrıyordu*. Rorax bir şekilde atına bindi ve kendini yukarı çekerken inledi.

Ancak sağlam bir şekilde yerine oturduğunda gururunun göğsünün içinde şişmesine izin verdi. Bütün bir Draugr ordusunu tek başına durdurmuştu. Kuşkusuz küçük bir orduydı, iki yüzden az yarım akıllı askeri vardı ama başarmıştı.

"İyi misin?" Ayres dev kestane rengi savaş atını gri Garron'unun yanına çekti ve bilmiş gözlerle ona baktı. Göğsündeki gurur sıcaklığına rağmen vücudu üşümeye ve ateşlenmeye başlamıştı. Atının dizginlerini tutmak bile büyük bir görevmiş gibi geliyordu. Herhangi bir nedenle sert bir sürüş yapmak zorunda kalırlarsa, atından düşecekti.

Ayres onun yorgunluğunu görmüş olmalıydı çünkü Rorax'ın cevap vermesini beklemeden uzandı, bir kolunu Rorax'ın ortasına doladı ve onu eyerinden kaldırıp çıkardı. Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kendisine doğru sürükledi ve sırtını göğsüne dayayarak önüne oturttu.

Ayres Piers'a baktı. "Atına geri dönmesi için rehberlik et; ayakta duracak hali yok."

Piers başını salladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı onlara, kara pelerinini sıkıca saran Ayres'in omzuna başını yasladı.

"Nasıl hissediyorsun?" Ayres sordu. Avucunun etini kadının sol bacağının üzerinde gezdirdi ve sertçe bastırdı.

ve drtlsndeki ağrıyan kaslara masaj yapıyordu. Adam ağrının üzerine yoğurarak tekrar yaptığında zevkle inledi.

"Bok gibi," diye nefes aldı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Ayres onun kulağına bir kahkaha attı ve kasını ovarak tekrar yaptı.

"Orada çok etkileyiciydin," diye mırıldandı Ayres. "Daha önce hiç kimsenin bir orduyu tek bağına bu şekilde durdurduğunu görmemiştim."

Rorax dizginlerini sol eline geçirip sağ avucunu karşı bacağına sürterken tekrar inledi. Parmakları yine oradaki ete lezzetli bir şekilde sertçe sürtündü. "Serbest kalmak iyi hissettirdi. Neler yapabileceğimi görmek."

Ayres anlayışla mırıldandı.

"Sensiz ayrıldığım için özür dilerim. Temel kurallarınızdan birinin asla desteksiz ayrılmamak olduğunu biliyorum."

Ayres'in parmakları yoğurmayı bıraktı ve çenesinin kulak memesine doğru büküldüğünü hissetti.

"Sana çok kızmıştım. Beni beklemediğin için öfkeliydim; arkada sadece bir asker varken tek bağına içeri girdiğin için fkeliydim. İgdlerim seni bir odaya kilitlemem, güvende ve tehlikeden uzak tutmam için bağırıyordu ama ..." Sanki kelimeler ağırmış, söylediği her hece ona bir şeye mal olmuş gibi i çekti. Nefesi kulaklarındaki ve boynundaki hassas tüylere çarptıkça Rorax iinin sıkılaştığını hissetti. "Diyarlar'da senden daha güçlü ya da bununla savaşmak için senden daha nitelikli çok az insan var, Rorax." Kolunu çekti

ona daha sıkı sarıldı. "Ve eğer seni elimde tutmak istiyorsam, sana izin vermeliyim. Seni tasmalı olarak güvende tutmaya çalışırsam, seni yine de kaybederim ve bu süreçte yüzlerce insanın hayatına mal olur."

Ayres iç çekti. "Bunun kolay olmayacağını biliyorum ve *benim* olan kadının aynı zamanda Diyarlardaki en güçlü varlıklardan biri olduğu gerçeğini kabullenmem gerekecek. -Ama Diyarlar için değerinizi bilmeniz, hangi risklerin ve hangi görevlerin buna değeceğine karar vermeniz ve hayatınızla ilgili küstah ve kuralsız kararlar vermeyeceğiniz konusunda size güveneceğim."

Rorax'ın göğsünde sıcak, parlak ve mutlu bir şey yandı.

"Bununla birlikte," dedi Ayres uzanıp başparmağını Rorax'ın çenesinin altındaki yumuşak ete hafifçe bastırarak Rorax'ı başını kaldırıp ona bakmaya zorladı. "Bugün savaşa girerken acemi büyü yeteneklerin test edilmemişti. İki kitabı da geri aldığın için minnettarım ama bir draugr ordusuyla tek başına savaşmak 'şüpheli kararlar' sınıfına girer, Küçük Karga."

Rorax kaşlarını çattı. Ayres ona doğru sırttı ve kimsenin duymaması için sesini alçalttı. "Ancak. Bir dövüşe girerken hiç bu kadar sert olmamıştım. Önümüzdeki yüz yıl boyunca, kendimle *ilgilendiğimde*, bugünü malzeme olarak kullanacağım."

Rorax ona sırttı ve o da ona gülümsedi.

Rorax, "Bir ya da iki ay içinde büyümü Enna'ya bıraktığımda böyle olmayacak," dedi.

Ayres'in yüzündeki gülümseme kayboldu ve ağzı sıkı bir çizgi halinde birbirine yapıştı. Atını durdurdu ve gözleri onun yanından geçerek Muhafızına kaydı.

"Siz üçünüz önden gidin. Rorax ve benim biraz zamana ihtiyacımız var," diye emretti Ayres Kaiya, Milla ve Piers'a. Kaiya, Ayres'e Rorax'ın anlamadığı, neredeyse kederli bir bakış attı ama atlarını patikanın ilerisine doğru sürüp duyma mesafesinden uzaklaşırlarken hiçbiri tek kelime etmedi.

Ayres'in yüzündeki tüm küstahlık gitmiş, yerine Rorax'ı huzursuz eden kasvetli bir ciddiyet gelmişti.

"Konuşmamız gerek," diye mırıldandı Ayres, neredeyse siyaha çalan kömür karası gözleriyle ona bakarken.

"Ne hakkında?" Rorax tereddütle göğsüne daha da sokulurken sordu.

"Geçen gün Jia ile yaptığınız konuşma hakkında."

Rorax'ın içi buz kesti. "Seçim hakkında mı?"

"Evet." Ayres içini çekti ve uzanıp başının arkasını ovuşturdu.

"Ne olmuş ona?"

Uzun, ağır bir an boyunca onu inceledi ve söyleyeceklerini düşündü. "Contestars'ı Seçim'den kurtarmanın yolunu bulduğumuzda... bunu Enna'yı kurtarmak için kullanmalıyız," dedi Ayres o emredici, kıpırdamayan, sarsılmaz ve hiç değişmeyen sesiyle. "Rorax, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Enna bugün senin yaptığını *asla* yapamazdı. Asla bu savaşta savaşamazdı.

seninle aynı kapasitede. Diyarlar'ın ihtiyacı olan Muhafız sensin, Rorax. Sen. Enna değil. Isgra değil. *Sensin*."

Gözleri o kadar sıcak, yüzünde o kadar emindi ki, Rorax bakışlarını kucağındaki ellere bırakmak zorunda kaldı.

"Büyüyü herkesten daha iyi idare ediyorsun, senden önceki tüm Muhafızlardan daha rahat *kullanıyorsun*. Büyün başarısız olduğunda bile bedeninin Glimr ve diğer silahlarıyla mücadeleye devam edebilecek kadar eğitilmiş."

Rorax başını salladı, "Önemli değil, Enna-"

"Gerçekten Enna'nın *bunu* yapabileceğini düşünüyor musun?" Ayres onun kalçalarını bırakarak eliyle draugrlarla savaştığı eski yanardağa doğru bir işaret yaptı. "İkimiz de biliyoruz ki Enna en kanlı ve acımasız gününde bile bunu yapabilecek pervasızlığa ve beceriye asla sahip olamazdı, Rorax. Ve bir Çukur Savaşı'nın Muhafızı olarak bundan çok daha kötüsüyle karşılaşacaksın."

Rorax sertçe yutkundu, Kaiya'nın Ayres'e attığı kederli ve anlayışlı bakışı düşündü. "Kaiya'ya söyledin mi?"

"Kaiya'ya söylenmesine gerek yok. O zaten biliyor. Ben de biliyorum. Jia biliyor. Kiniera biliyor. Kahretsin Rorax, sanırım *hepimiz* biliyoruz. Sen de dahil." Ayres'in sesi kıpırtısız ve gözleri gibi sabit kaldı.

"Bu hâlâ senin seçimin Rorax, ama Diyarlar'ı terk etmeyi seçersen ... bu *yanlış* bir seçim olur. Milyonlarca insanın ölümüne yol açabilecek bir seçim."

Rorax sonunda Ayres'e bakacak cesareti buldu ve uzun bir süre sessiz kaldılar, sessizce iletişim kurdular.

"Sen Gardiyan olmak için doğdun, Rorax."

"Yaptığım onca şeyden sonra, kaderimde böyle bir şey olduğunu nasıl düşünürsün?" Sesi küçük ve acınasıydı, tam olarak içinde nasıl hissettiğini anlatıyordu. Küçük. Lekeli. Değersiz.

Ayres elini kızın yüzüne götürerek kendi yüzüne yaklaştırdı. "Muhafız rolü bir yana, Rorax Greywood, nasıl hâlâ yeterli olmadığını düşünebilirsin? Yeterince kan akıtmadın mı? Yeterince savaşmadın mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyorum."

"O zaman sana söyleyeyim. Ölümün ilk doğan Prensi, Marras'ın sağ kolu, Ölümün Habercisi'nin Varisi ve Sumavari'nin oğlu olarak; *yeterince* şey yaptın *Rorax*. Kendini affet çünkü ben seni çoktan affettim. *Biz* seni çoktan affettik."

"Conrad beni asla affetmeyecek."

"Hayır, affedemeyecek kadar çok şey kaybetmiş olanlar da olacaktır... ama halkımın çoğunluğu, Kraliçe, Cannon, ben... ve hatta *Marras'ın kendisi* bile seni affetti." Ayres saçlarını şefkatle yüzünden uzaklaştırdı. "Rorax, hayatın boyunca savaştin. Bizim için savaşmaya devam etmeye karar versen de vermesen de, günahlarından arındın ve hak ettiğin huzur içinde dinlenebilirsin."

Gözyaşları, kalın, sıcak damlalar yüzünden aşağı süzüldü. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Ayres eliyle yüzünün kenarlarını kavradı ve gözyaşlarını teninden sildi. "Seviyorum."

Rorax parmaklarını Ayres'in göğüs plakasına, göğüslerinin ortasındaki Marras dövmesinin üzerine bastırdı. "Povelinn'de durduğumuzda ona sordum. Ondan seni ve halkını güvende tutmak için bana yardım etmesini istedim."

Ayres elini onunkine doladı ve sıkıca kavradı. "Beni güvende hissettiriyorsun, Rorax. Sadece fiziksel olarak değil, ama ..." Ayres'in boğazı düğümlendi. "Sana güveniyorum. Tamamen ve her konuda. Jia, bir Heilstorm ve *bir Buz Generali*'nin kızı Sumavari'nin kitaplarından biriyle yanımızdan geçerken onu elinden zorla alacaktım ama ..."

Ayres onun elini bırakarak cebini karıştırdı ve kurdelesini çıkardı. Kan lekeli ve kirliydi ama hiçbir şey kalbini bu jest kadar göğsünde parlatmamıştı. Uzandı ve parmaklarını ipeğin üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim, Ayres."

Bölüm 123

Rorax

Jia korkuluklara yaslanıp kaşlarını kaldırarak Rorax'ın pislik içindeki vücuduna baktı. "Tek başına bir ölümsüz ordusuyla savaşan bir kadına göre iyi görünüyorsun. kendisi."

Rorax homurdandı ve kanla kaplı dövüş derilerine baktı. Alacakaranlıktı ve Rorax ile Muhafızlar iki günlük bir yolculuğun ardından Eski Yanardağ'ın etrafındaki harabelerden yeni dönmüşlerdi. Dün gece Kuzey Kalesi'ne dönerken bir handa mola vermişlerdi. Rorax ve Ayres aynı odayı paylaşıyorlardı ama bütün gece başka bir şey konuşmadılar. Adam sadece Ayres'in kaslarını ovmuş ve kollarında uyuyakalana kadar onu tatlı tatlı öpmüştü. Banyo bile yapamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Kuzey Kalesi'ne henüz varmışlardı ki Rorax, Jia'nın balkonda durup Yarışmacı Eğitimi seansını izlediğini gördü ve ona katılmak için yanına geldi.

"Her zaman iyi görünüyorum, Frostguard." Rorax ona dudaklarını alaycı bir şekilde eğdi ve yanından geçerek Yarışmacılar Avlusu'na bakan korkulukta durdu. Isgra ve Enna aşağıda Lamonte ile antrenman yapıyorlardı. Lamonte'un duvara tebeşirle çizdiği engelli bir parkurdan geçerek kale duvarının kenarına kimin diğerinden daha hızlı asma yetiştirebileceğini görmek için bir yarışma yapıyorlardı.

Rorax, Enna'nın önündeki yeşilliklere odaklanmasını izledi, Lamonte onun yanındaydı ve talimatlar yağıdırıyordu.

Sen Diyarların ihtiyacı olan Muhafızın, Rorax, demişti Ayres ona. Seni çoktan affettim.

Isgra'nın sarmaşığı bitiş çizgisini Enna'nınkinden önce geçti ve kollarını zaferle havaya kaldırdı. Bu hareket o kadar tanıdık, o kadar *Volla*'ydı ki Rorax'ın kalbini çatlattı. Bu acının içinde, bir anlık netlik neredeyse nefesini kesecek kadar hızlı bir şekilde içinden geçti.

Valitlinn'in Meşalesi Volla Torvik neyin tehlikede olduğunu bilseydi, şimdiye kadar Rorax'ın kıcını Lunalia'ya çoktan tekmelemiş olurdu.

"Jia, git Kiniera'yı getir. Ona konuşmamız gereken bir şey olduğunu söyle."

Rorax keskin nişancının ona defolup gitmesini söylemesini bekledi ama kadın bir şeyler olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü tek kelime etmeden kulenin içine doğru süzüldü.

Rorax gözlerini Isgra'ya dikmiş, bakışları savaştığı en yakın arkadaşına benzeyen yüze kilitlenmişti

kurtarmak için yeterince zor. Başka kimseyi kaybetmek istemezdi. Dişiyile tırnağıyla savaşıacak, yalan söyleyecek, hile yapacak, kirli ve kavgacı bir şekilde dövülecekti. Tanrıların ona verdiği her şeyi verecekti.

Kuzey kulesinin büyük ahşap kapısı açıldı ve arkasından Kiniera'nın adımları duyuldu ama Rorax gözlerini yerde yatan Enna ve Isgra'dan ayıramadı. Isgra'ya bakarak geçirdiği her saniye kararlılığı artıyor ve kalbinde boyun eğmez bir talep haline gelene kadar kendini çelikleştiriyordu.

Adın ne senin?

Rorax Greywood.

Bu ne anlama geliyor?

Bu, sevdiklerimi korumak için her şeyimle savaşacağım anlamına geliyor.

"Rorax?" Kiniera sordu.

Rorax çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Kral'a bir Kan Şahini göndermeni istiyorum."

"Oh?" Kiniera gülümsedi, sesindeki bir şey belli belirsiz zafer kazanmış gibiydi. "Ve lütfen söyle, Rorax, ona ne söylemeliyim?"

Rorax yavaşça dönüp casus ustasıyla yüzleşti. "Kral'a bir Heilstorm birliğinin kardeşimi aramaya gitmesini istediğimi söyle. Onu bulacağım. Darras'ı daha fazla tutsaklık ve eziyetle dolu bir geleceğe terk edemem."

Kiniera bir kaşını kaldırdı, solgun dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. "Başka bir şey var mı?"

"Ona söyleyin, eğer bana bunu sağlarsa, bir ay içinde Diyarların Kuzey Muhafızı olarak onun yanında olacağım."

Kefaret Serisinin 2. Kitabı 2024 Başlarında Çıkıyor

Contestars

Highborn'lar kanlarında yüksek miktarda elemental büyü ile doğarlar, Lowborn'lar çok az elemental büyüye sahiptir veya hiç yoktur.

- Briar - Lowborn
- Clairra - Lowborn
- Enna (En-nah) - Alçak
- Doğumlu Isgra - Alçak
Doğumlu
- Itzel - (It-sell) - Highborn
- Lily - Highborn
- Mairi (Mary) - Alçak
- Doğumlu Mo - Yüksek
Doğumlu

- Roo - Highborn
- Rorax (Roar-Axe) - Alçak
- Doğumlu Serena - Yüksek
Doğumlu
- Stella - Highborn

Heilstorms

- Sahana Thorash (Sa-ha-na Thor-ash) - Heilstorms'un kurucusu. İlk birliğin komutanı. Karan Thorash'ın eşi ve eşi
- Volla Torvik (Vol-la Tore-Vick) -İlk Heilstorm birliğinin ikinci komutanı. Jia Frostguard'ın eşi ve arkadaşı.
- Rorax Greywood (Roar-Axe) - Üçüncü komutan.
- Jia Frostguard (Gee-ah Frost-Guard) - Yeni acemi. Volla Torvik'in eşi ve arkadaşı.

Hava Evi

- Allurah (All-er-ah) - Hava Evi'nin Seçim'deki elçisi.

Alaşım Evi

- Narlaroca (Nar-lah-row-cah) - Alaşım Hanesi'nin azılı bir vatandaşı.
- Niels - Alaşım Evi'nin Seçim sırasındaki elçisi.

Karanlık Ev

- Lamonte (Lah-mon-t) Kaptan . ve Northern Guardian'ın muhafızları.

Ölüm Evi

- Ayres Sumavari - Kraliçe Sumavari'nin küçük kardeşı.
- Rosalie Sumavari - Ölüm Kraliçesi.
- Kaid Sumavari - Kraliçe Sumavari's Oğlum ve ikinci çocuğu.
- Eliza Sumavari - Ölüm Evi tahtının varisi ve Kraliçe Rosalie'nin ilk çocuğu.
- Conrad Sumavari - Kraliçe Sumavari's küçük kardeş.
- Talon Sumavari - Ölüm Kraliçesi'nin en küçük kardeşı. Şu anda Frost Dragons ile eğitim görüyor.
- Erich Sumavari (Erik) - Ölüm Kraliçesi'nin küçük kardeşı ve ordularının generali.

- Milla Garrison - Ölüm Evi'nin Casus Yöneticisi ve Seçim sırasında onların temsilcisi.
- Piers Olufsen (Pierce Oh-loof-sen) - Ayres'in yakın korumasının bir üyesi ve kırmızı ringa prensi.
- Top Musa - Ayres'in yakın korumasının bir üyesi. Surmalinn Kuşatması sırasında savaşıyordu ve savaş sırasında işitme duyusunu kaybetti. Daha sonra Rorax'ın yakın arkadaşı ve akıl hocası olur.
- Kaiya Thorne (Kai-yuh) - Ölüm Evi'nde Whitewood ormanının savunulmasındaki rolü nedeniyle en yaygın olarak Kaiya Whitethorne olarak bilinir.

Fauna Evi

- Merosa - Cadıların Kraliçesi. Rorax'ın gözlerini saklamasına yardımcı olmak için cadı rune'u Rorax'ın kulağının arkasına yerleştirir.

Ateş Evi

- Elios Delgata - Ev . Ateş'in elçi at Seçme.

Buz Evi

- Raengar Carbore (Rain-gar Car-bore) - Buz Hanesi'nin Kralı ve eş hükümdarı, Yozlaşmış Kral Katalon'un oğlu ve Buzdan Doğan Deimos'un Binicisi.
- Isolde Carborbe (Is-old Car-bore) - Buz Hanesi'nin Kraliçesi ve eş yöneticisi, Yozlaşmış Kral Katalon'un kızı ve Frostlight Goldhorn'un binicisi.
- Kiniera Kulltoug (Kin-yee-air-ah Cult-ow-g) - Buz Hanesi'nin Casus Ustası ve Seçim sırasında Buz Hanesi'nin Elçisi.
- Ye-Jun Frostguard (Yee-June Frost-guard) - Ayaz Ejderhalarının Komutanı.
- Tag Norvakson (Tag Nor-vak-son) - Koppar'ın Vekilharcı ve Raengar'ın ikinci komutanı.
- Sahana Thorash - Heilstorms'un lideri ve yöneticisi.
- General Frostguard - Jia ve Ye-Jun Frostguard'ın annesi, Buz Hanesi ordularının generali, Buz Hanesi tazminatlarının denetçisi.
- Layaz Kulltoug (Lie-az Kulltoug)- Şu anda Açelya Adaları'nda bulunan Buz Evi Büyükelçisi. Kiniera Kulltoug'un kız kardeşi.
- Eshaal (Ee-shawl) - İkinci Heilstorm birliğinin birinci komutanı.

Yaşam Evi

- Tressa Abebe - Seçim sırasında baş şifacı ve Yaşam Evi'nin ilk prensesi ve tahtın varisi.
- Roo Abebe - Yaşam Evi'nin ikinci doğan kızı, Seçim sırasında Roo'yu bulmak için feda edildi.
- Gimren (Ren) Norvakson - Seçim sırasında Yaşam Evi'nin temsilcisi ve Tressa Abebe'nin sevgilisi.
- Kraliçe Abebe - Ev Hayatının Kraliçesi ve Tressa ile Roo'nun annesi.

Su Evi

- Dori Wolfmoon Seçim sırasında Su Evi'nin Elçisi.

Merkez Ev

- Kuzey Muhafızı - Galadis (AOTSC'de çoğunlukla Muhafız olarak anılır)
- The Western Guardian - Vadik
- The Eastern Guardian - Oxana
- Radashan (Rad-ah-shan) - Bu kütüphaneci için Kuzey Kalesi.

Tanrılar

BAHSEDİLEN DIYARLARIN TANRILARI

- Kaan (Cah-n) - Buz Tanrısı
- Marras (Mar-ras) - Ölüm Tanrısı•
- Kuu (Coo) - Yaşam Tanrısı
- Paiki (Pay-kee) - Ateş Tanrısı "Paiki'nin

Ateşleri" ANILAN EGEMEN TANRILAR

- Ukuros (Oo-koo- gül) - Yüce Tanrı/Alemlerin Yüce Tanrısı
- Majauss (May-ouse) - Koruyucu Tanrı•
- Koleti (Cole-eti) - Canavarların Tanrısı

Bahsedilen Şehirler

- Koppar (Ko-par) - Buz Hanesi'nin başkent şehri.
- Morvarand - Ölüm Evi'nin başkenti.
- Skavetisa (Skah-vet-see-ah) - Buz Evi'nde ülkenin en büyük askeri akademilerinden birinin bulunduğu büyük şehir.
- Bafta - Kuzey Kalesi'nin dışında küçük bir kasaba.
- Surmalinn (Sir-mah-linn) - Ölüm Evi'ndeki büyük şehir.

- Yıldızlar Şehri - Yıldızların çıkarıldığı şehir.
- Leluvar (Lel-oo-var) - Yaşam Evi'nin başkenti.

Yeraltı Pazarı

- Angelo - Yeraltı Pazarının Kralı.
- Hella Wellbrok - Bafta'da terzi, Yeraltının Kralı için çalışıyor.

Sözlük .

- A.R. - Yırtıktan Sonra anlamına gelen bir kısaltma. Tanrılar Illus'a indiğinde. Tüm yıllar bu olaydan itibaren sayılır.
- Seçme - Tanrıların potansiyel yeni bir Muhafız seçtiği ölümcül yarışma.
- Contestar - Seçme yarışmasında yarışmak üzere seçilen on iki kişiden biri.
- Altın Çelik - Alaşım Büyüsüne karşı bağışıklığı olan altın renkli bir metal.
- Muhafızlar - Illus'a liderlik eden üç Muhafız vardır. Sahip oldukları muazzam miktarda büyü nedeniyle Illus'un sosyal yapısında krallardan bile daha üst sıralarda yer alırlar.

- Illus - Gezegenin adı.
- Gümüş Çelik - Alaşım Büyüsüne karşı bağışıklığı olan gümüş renkli bir metal.
- Yıldızlar - Yeryüzünde bulunan kristalize sihir kümeleri. Çeşitli boyutlarda gelirler. Küçük yıldızlar iksirleri ve silahları daha güçlü hale getirmek için kullanılabilir, büyük yıldızlar son derece nadirdir, çok daha şiddetlidir ve genellikle savaşta kitle imha silahı olarak kullanılır.
- Starsteel - Yıldızlarla aşılınmış çelik.
- Rathmore Zehiri - Rathmore'da ortaya çıkan yılanlardan elde edilen zehir. Doğru dozda alındığında, Rathmore Zehri kullanıcıya saykodelik bir etki ve öfori hissi verebilir. Yanlış doz bir öfke uyarıcısı olarak hareket edebilir. Orta derecede bağımlılık yapar.
- Sakar'ın Savaş Lordları - İnsanlardan canavarlara dönüşen on yedi Savaş Lordu. Sakar Sumavari'nin Kitaplarının yaklaşık yarısı bu Savaş Lordlarını ölümden diriltir.
- Sestera Kılıcı - Zihin tarafından hareket ettirilebilen ve kullanılabilen bir kılıç.
- Shadowbell - Fauna Evi ve Luxamal Üniversitesi'nde yetiştirilen tehlikeli bir zehir türü.
- Yıldızlar - Yeryüzünde kristalize olmuş büyü. Kırıldıklarında patlayıcı hale gelebilirler.

Genellikle Üstün Yetenekliler tarafından güçlerini artırmak için kullanılırlar. Ayrıca cadılar tarafından rünlerin ve büyülerin gücünü artırmak için sıklıkla kullanılır. Yıldızların uçucu doğaları nedeniyle Muhafız Yasası'na göre çıkarılmaları yasa dışıdır.

- Starsoot - Yanmış yıldızların isinden yapılan ilaç. İnanılmaz derecede tehlikeli. Kullanıcının geçici olarak daha fazla güce sahip olmasını sağlar. Son derece bağımlılık yapıcıdır.
- Waterlily Rine - Yutmuş olanların büyülerini kullanmalarını engeller. Son derece etkili, tatsız ve son derece pahalıdır.
- Cadı - Sadece koğuşlar ve cadı rünleri kullanılarak nesnelere uygulanabilen büyüye sahip olanlar. Örneğin - Buz Cadıları yiyecek saklamak amacıyla soğuk kutular oluşturmak için gümüş çelik kutulara rünler uygular.
- Cadı Rünü - Bir cadının büyüünü uygulamak için kullandığı bir teknik. Örneğin - Bir Buz Cadısı, yiyecekleri taze tutmak için soğuk bir kutuya bir rün uygulamalıdır.
- Whitelherb (Wit-el-herb) - Duyuları sakinleştiren ve kullanıcıyı rahatlatan eğlence amaçlı uyuşturucu. Bazı türlerinin psychedelic etkileri vardır. Biraz bağımlılık yapar.

Teşekkür

Bu kitapla son derece gurur duyuyorum. COVID sırasında karantinada kilitli kaldığım 18 Ekim 2020'de başladım ve bu kadar harika bir proje haline geleceğini asla hayal edemezdim.

Zirveye ulaştığında, *Omurga Yarıcının Kefareti* 225.000 kelimeydi. Yeni bir yazar için son derece iddialı bir proje. Yanımda bir avuç insan olmasaydı bunu tamamlayamazdım.

Her şeyden önce anneme teşekkür etmek istiyorum. Kendisi benden önce bir kitap yayınladı ve

sabırla ve ustalıkla bana yol gösteriyor. O benim en büyük amigom, en büyük destekçim ve "bunu ciddiye almalısın" diyen ilk kişi oldu. Onsuz bu işi asla bitiremezdim ve ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ayrıca "herkesten daha havalı" olan babama da teşekkür etmek istiyorum. Tüm yaratıcı çabalarımın sürekli itici gücü ve sonsuz destekçisi oldu ve onun desteği ve sevgisi için çok şanslı ve çok minnettarım. O tanıdığım en üretken okuyucu ve onun örneği için her zaman minnettar olacağım. Ayrıca baba, A Game of Thrones'u benimle birlikte okuduğun için teşekkür ederim, seninle çok daha eğlenceli oldu!

Teşekkür etmek istediğim bir sonraki kişi, daha önce benimle birlikte dünyalar kurmaya yardım etmiş olan kardeşim Nick. Çocukken yıllarımızı oyuncaklarla oynayarak ve birlikte hikayeler yaratarak geçirdik ve onun geçmişteki fikirleri ve fanteziye olan sevgisi olmasaydı, yarattığım bu dünya ancak yarısı kadar ilginç olurdu.

Son olarak, beni Jia POV'unu yazmaya ikna eden ve en az yedi aylık düzenleme boyunca bana sürekli sabır gösteren editörüm Jennifer Murgia'ya; tüm sıkı çalışmanız için teşekkür ederim. Seni bulduğum için çok minnettarım!

Yazar Hakkında

Atonement of the Spine Cleaver F.E. Bryce'ın ilk romanı. Bryce her zaman hevesli bir epik fantezi tüketicisi olmuştur ve kendi hikayesini hayata geçirmekten heyecan duymaktadır. Utah'ta iki sevimli köpeğiyle birlikte yaşıyor ve ya en yeni epik fantastik filmi izliyor ya da köpeklerini uzun bir yürüyüşe çıkarıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.